«КУЛЬТУРНА-ДЕРЖАВА»
Громадська організація

Чуріков Ю.І.
04071, м. Київ, вул. Верхній вал, 62, к.18
+380-098-043-57-52
E-mail: y_churikoff@ukr.net
код ЕДРПОУ 44952541

Тиж Ю.О.
Сертифікат на проектні роботи
Серія АА № 004182 виданий 21.12.2018 р.
www.kyiv-heritage.com
www.kyiv-heritage-guide.com
www.kyiv-landuse.com

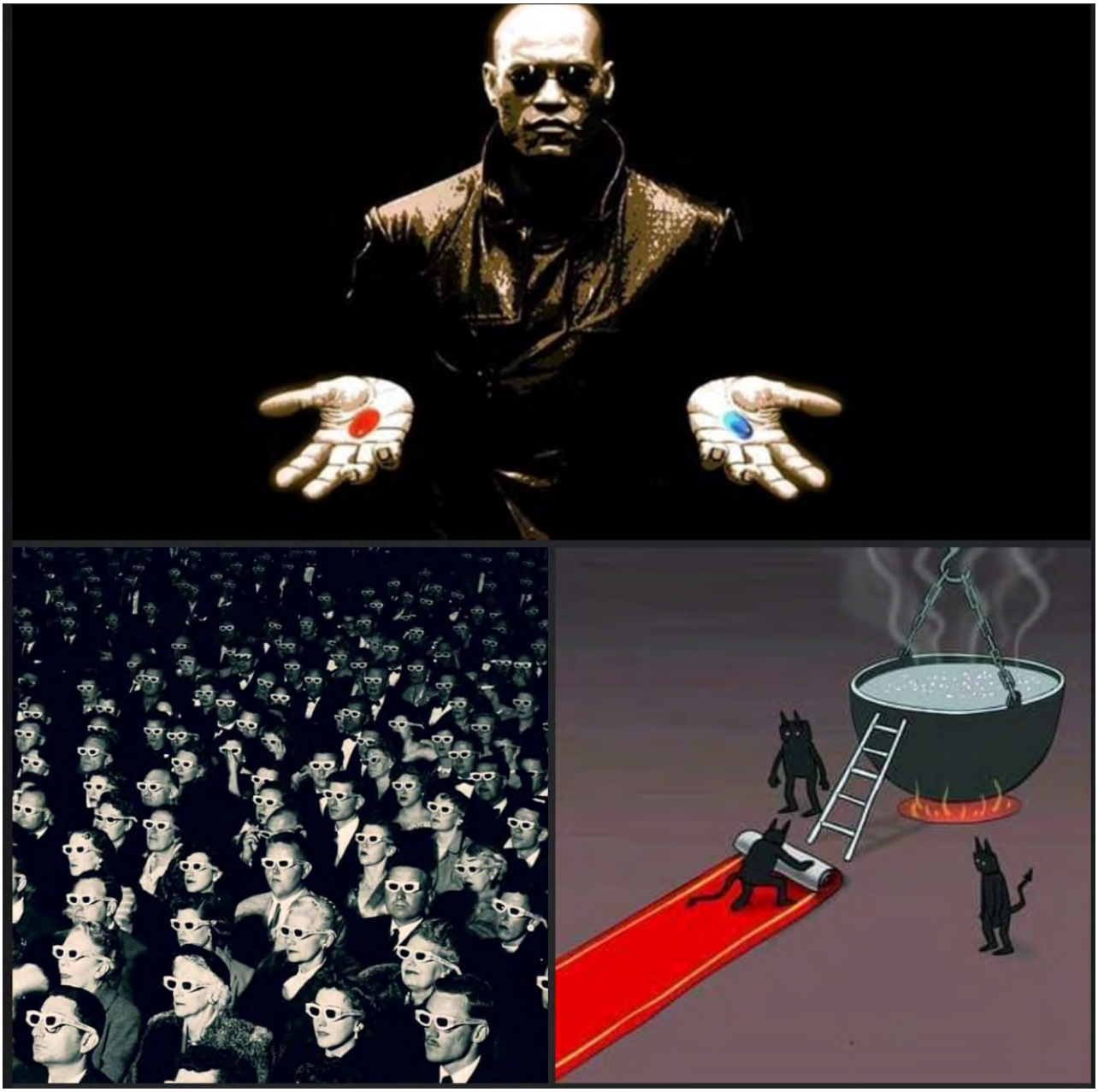

Україна: ВИЗВОЛЕННЯ

Дайджест. Том 3

Книга 10. Статті та новини, № 1.801-2.000

Київ - 2026

1. АНОТАЦІЯ

1. Дайджест (преса)

Дайджест (англ. *digest* — стислий виклад, резюме) — інформаційний продукт (видання, стаття, *підбірка*), що містить виклад творів у вигляді витягів з оригіналу чи у формі його вільного перекладу або добірку у повному чи скороченому вигляді найцікавіших творів, вибраних з інших видань.

Як правило, до такого передруку систематично вдаються провінційні друковані газети, які мають слабку кореспондентську мережу і відчувають брак інформації й поповнюють її недостачу за рахунок столичних видань. Наявність великої кількості дайджестів — ознака низького фахового рівня видання. Свідченням журналістської майстерності є наявність у газеті чи журналі значної кількості ексклюзивних матеріалів, тобто таких, що виготовлені саме для цього видання його кореспондентами та оглядачами.

Але навіть авторитетні газети з глибокими традиціями сьогодні не обходяться без передруків найбільш цікавих матеріалів з інших видань, вміщуючи їх у рубриках «Наші передруки», «Дайджест» тощо. Для читачів такі рубрики цікаві, оскільки в них часто із скороченням малоістотних частин уміщуються сенсаційні, непересічні твори та праці, які збагачують читача новими знаннями, несподіваними інтерпретаціями фактів.

Первісно дайджестами називалися адаптовані для масового читання твори світової класики. Великі за обсягом романи стискувалися до розміру брошурки, що потребувала невеликого часу для ознайомлення й дешево коштувала. За допомогою такого видання можна було за півгодини «пройти» «Сагу про Форсайтів» Д. Голсуорсі чи «Війну і мир» Л. Толстого. Зрозуміло, що такі дайджести могли дати тільки псевдознання і аж ніяк не знайомили читачів ні з реальною філософською концепцією, ні з образним світом творів. Тим паче, що будь-який переказ обов'язково містить у собі елементи вибірковості, а, отже, й інтерпретації.

2. Моніторинг ЗМІ

Підготовка дайджестів публікацій є однією з найбільш поширених послуг у галузі ***професійного моніторингу*** засобів масової інформації. Її зміст полягає у створенні **добірки найважливіших матеріалів за визначеною тематикою та за визначений період**. Такий інформаційний продукт надає змогу відслідковувати головні новини у певному напрямку, отримувати експертні оцінки та прогнози розвитку галузі, відстежувати діяльність конкурентів тощо. **Перевагою цього виду отримання даних є відсутність *«інформаційного шуму»*.**

2. ПЕРЕДМОВА

***

3. ВСТУП

А. ***Авторитаризм***

— это политический режим, при котором централизованная, несменяемая власть одного лица или группы (например, партии) сосредоточена в своих руках, при этом сохраняются отдельные экономические и гражданские свободы. В таком режиме оппозиция подавляется или не имеет возможности существенно влиять на политику, а граждане не могут влиять на смену власти через выборы. Основное отличие от тоталитаризма заключается в том, что авторитаризм не стремится контролировать все сферы жизни граждан, оставляя большую часть частной жизни без вмешательства государства.

1. Ключевые характеристики авторитаризма

(1) **Централизация власти:** Вся или большая часть власти сосредоточена в руках одного лидера или узкой группы лиц.

(2) **Подавление оппозиции:** Несистемная оппозиция полностью подавляется, а легальная оппозиция лишена возможности существенно влиять на политику.

(3) **Сохранение свобод:** Отдельные экономические, гражданские и духовные свободы могут сохраняться, но под контролем государства.

(4) **Отсутствие реального контроля:** Население не имеет возможности контролировать процесс принятия и исполнения политических решений.

(5) **Невозможность смены власти через выборы:** Сменить авторитарного лидера в результате выборов практически невозможно.

2. Отличия от тоталитаризма

(1) **Сфера контроля:** Тоталитаризм стремится к полному контролю над всеми аспектами жизни граждан, в то время как авторитаризм фокусируется на политической сфере и может не вмешиваться в частную жизнь.

(2) **Идеология:** Тоталитарный режим требует идеологической однородности и мобилизует население вокруг государственной идеологии, тогда как в условиях авторитаризма ***идеология*** может отсутствовать или быть второстепенной, и чем аполитичнее население, тем лучше.

(3) **Цель:** Тоталитаризм часто связан с построением утопического государства, тогда как ***авторитаризм*** в основном направлен на решение текущих задач и поддержание стабильности.

***

Б. ***Тоталитаризм***

— это политический режим, при котором государство осуществляет абсолютный, полный (тотальный) контроль над всеми аспектами жизни общества и каждого человека. Он характеризуется наличием одной правящей партии, единой государственной идеологии, монополией на информацию и экономику, а также использованием идеологического террора и репрессий для подавления любого сопротивления.

1. Ключевые признаки тоталитаризма

(1) **Однопартийная система:** Существует только одна массовая партия, слитая с государственным аппаратом, которая обладает монопольным правом на политическую деятельность.

(2) **Государственная идеология:** Разработана и навязывается единая идеология, которая объявляется абсолютной истиной. Любое несогласие с ней считается преступлением.

(3) **Монополия на информацию:** Государство контролирует все средства массовой информации (печать, радио, телевидение), а также образовательные и культурные программы, создавая монополию на распространение «официальной» информации.

(4) **Государственный контроль над экономикой:** Государство полностью контролирует экономическую и профессиональную деятельность, подчиняя её своим идеологическим целям.

(5) **Идеологический террор и репрессии:** Используется как массовый террор и репрессии, так и идеологический террор для борьбы с любыми инакомыслящими и «врагами народа». Репрессии могут быть направлены не только на политических оппонентов, но и на тех, кто нарушает экономические или профессиональные нормы, которые превращаются в идеологические проступки.

(6) **Культ личности:** Часто наблюдается культ личности вождя или правителя, который является воплощением идей партии.

(7) **Мобилизация населения:** Регулярная мобилизация населения для достижения великих целей, которые ставит перед собой государство.

2. Отличие от авторитаризма

В отличие от авторитаризма, который стремится контролировать в основном публичное пространство и политическую сферу, тоталитарный режим пытается ***полностью подчинить*** себе и частную жизнь граждан, а также их мысли.

***

ДАЙДЖЕСТ

№ 1.801

Огляд… Сьогодні – Костянтинівський напрямок

2026-04-15

Машовец

Ситуація там розвивається достатньо динамічно.

1. Противник (російські війська) силами тактичних груп (ТГр) «Бахмут» і «Дзержинск» зі складу угрупування військ (УВ) «Юг» продовжує активні наступальні дії з метою захоплення міст *Костянтинівка*, *Дружківка* та прилеглих до них районів місцевості, а згодом – для виходу на ближні підступи до *Краматорська* з півдня та південного сходу.

Основою цих ТГр є низка частин і з'єднань 8-ї загальновійськової армії (ЗВА) та 3-го армійського корпусу (АК) УВ «Юг». Вони також підсилені окремими силами та засобами зі складу армій УВ «Центр» (51-а ЗВА) та УВ «Днепр» (58-а і 18-а ЗВА).

Зокрема:

ТГр «Дзержинск»

(1) - 4-та окрема мотострілецька бригада (омсбр) – 3-тя ЗВА УВ «Юг»

(2) - 103-й мотострілецький полк (мсп) 150-ї мотострілецької дивізії (мсд) – 8-а ЗВА УВ «юг»

(3) - 10-й танковий полк (тп) 20-ї мсд – 8-а ЗВА УВ «Юг»

(4) - 78-й моторизований полк (мтп) спеціального призначення (СпП) «Север – Ахмат», 42-га мсд - 58-а ЗВА УВ «Днепр»

(5) - 54-й мсп 6-ї мсд – 3-й АК УВ «Юг»

(6) - 1194-й мсп – 3-а ЗВА УВ «Юг»

(7) - 1219-й, 1436-й та 1465-й мсп – 51-а ЗВА УВ «Центр»

(8) - 20-й і 155-й «зведені» мсп – військово-морський лот (ВМФ) зс рф

(9) - частина сил 77-го окремого мотострілецького полку (омсп) 7-ї військової бази (ВБ) зс рф в Абхазії (м. Гудаута) — 49-а ЗВА УВ «Днепр»

ТГр «Бахмут»

Фактично, це головні сили 3-го армійського корпусу УВ «Юг», зокрема:

(1) - 72-га омсбр – 3-й армійський корпус УВ «Юг»

(2) - 1008-й, 1307-й та 1442-й мсп 6-ї мсд – 3-й армійський корпус УВ «Юг»

(3) - 89-й тп 6-ї мсд – також 3-й армійський корпус УВ «Юг».

Окрім згаданих вище сил і засобів противника на Костянтинівському напрямку, діють також основні сили 70-ї мсд (18-а ЗВА УВ «Днепр») — 24-й, 26-й і 28-й мсп, а також 17-й тп, які діють в районі Часів Яр, у загальному напрямку на Дружківки. На протилежному фланзі, у напрямках Софіївка — Райське та Русин Яр — Дружківка, діють частини та підрозділи 150-ї та 20-ї мсд 8-ї ЗВА УВ «Юг».

2. Поточна ситуація

Протягом минулого і поточного тижнів російське командування (УВ «Юг» — 8-ї ЗВА та 3-го АК) посилило свої наступальні дії в районі Костянтинівки, ймовірно, аби прискорити темпи захоплення цього району оборони ЗСУ, оскільки в попередній період (лютий-березень) воно, ймовірно, суттєво відстало від графіка реалізації комплексу заходів, щодо підготовки до наступальної Краматорсько-Слов'янської операції.

Противник ще не спромігся (станом на 15.04.2026) захопити Костянтинівку та Дружківку. Крім того, його основними силами так й не вдалося дістатися ближніх підступів до Краматорська з півдня та південного сходу. Дуже ймовірно, що саме ця обставина спонукала російське командування вжити більш рішучих дій проти Костянтинівського району оборонної ЗСУ.

Судячи з розподілу сил і засобів противника, російське командування наразі зосереджує свої основні зусилля на правому фланзі смуги наступу 8-ї ЗВА, на обох кінцях Клебанбицького водосховища, у напрямках Береcток — Костянтинівка та Пліщіївка — Костянтинівка.

У свою чергу, російський 3-й армійський корпус зосередив свої основні зусилля на фланзі, прилеглому до смуги 8-ї ЗВА, діючи з рубежу Ступочки -Предтечіне в напрямку східної частини Костянтинівки і через район «Дачі» по напрямку Олександро-Шультіне-Костянтинівки.

Зокрема:

(1) - російські передові підрозділи (ймовірно, з 4-ї омсбр, й можливо зі складу 103-го мсп 150-ї мсд), очевидно, вже понад 2 тижні ведуть запеклі бої в напрямку Яблунівка — Степанівка, намагаючись повністю зайняти Степанівку і просунутися далі до Довгої Балки. Поки що їм вдалося «зачепитися» лише за Степанівку, у її південній частині.

(2) - Передові штурмові групи противника, просуваючись протяжним зарослим яром від авторозв'язки на дорозі Т-0504, розташованої на південний захід від Берестка, на північ, змогли дістатися південно-західних околиць Іллінівки (район вулиці Набережної та місцевого кладовища).

(3) - Противник також продовжує закріплюватися в районі Берестка і накопичувати там штурмову піхоту, очевидно готуючись до масового «проникнення» безпосередньо в Костянтинівку, по обидва боки дороги Т-0504 через автозаправку «Лідер», тепличне господарство (між вулицями Дорожньої та Героїв Праці) і в напрямку Костянтинівського технічного училища Луганського національного аграрного університету.

Очевидно, аби забезпечити ці дії з флангу, передові підрозділи російської ТГр «Дзержинск» (ймовірно, зі складу 10-го тп, а також «зведених» 20-го і 155-го мсп) вперто намагаються атакувати передові позиції ЗСУ в районі Іванопілля та Пліщіївки, намагаючись відтіснити піхотні групи ЗСУ, які їх утримують, на північ.

Поки що всі ці дії противника в смузі його 8-ї ЗВА, після захоплення її підрозділами Берестка кілька тижнів тому та «проникнення» її окремих штурмових груп в Іллінівку, не принесли йому результату, на який він, очевидно, сподівався — російські війська не змогли прорватися до західної (центральної) частини Костянтинівки, хоча протягом попереднього місяця вони свідомо та наполегливо готувалися до цього. Крім того, противник досі

не зміг повністю витіснити передові підрозділи ЗСУ з району Іванопілля та Пліщіївки.

Однак у зоні 3-го армійського корпусу російське командування все ж змогло досягти низки тактичних успіхів,

зокрема:

(1) - Ймовірно, передові підрозділи російської 72-ї омсбр, діяючи з рубежуї Ступочки - Предтечіне, змогли просунутися до «Шанхайського ставку» і дістатися до східних околиць Костянтинівки, на південь від Новодмитрівки, в районі міського кладовища.

(2) - А передові підрозділи 6-ї мсд цього корпусу, очевидно, змогли збільшити свою присутність у південно-східній частині міста, діючи через район «Дачі», хоча в цьому районі все ще тривають запеклі міські бої і він вважається «сірою» (спірною) зоною. Тут бої точаться в районі залізничного вокзалу, Київської та Одеської вулиць.

Головна проблема для передових підрозділів російського 3-го АК, які просуваються до Костянтинівки з боку Предтечіне та Ступочки, полягає в тому, що ЗСУ продовжують утримувати свої позиції в районі Часів Яр (Южний - Шевченко - ЦехNo2 - Землянки) у смузі сусідньої 70-ї мсд. Її нещодавні спроби прорватися до Віролюбовки і дістатися району Стінки — Миколаївка — Червоне — Подільське, діючи вздовж залізниці з боку Часів Яру, закінчилися марно. І тому ризик флангових контратак ЗСУ проти підрозділів російського 3-го армійського корпусу, які прорвалися до Константинівки південніше, залишається незмінним. Відповідно російське командування ТГр «Бахмут», очевидно, змушене розвернути частину своїх сил зі Ступок на північ, замість того, аби використовувати їх по напрямку, фактично, на Костянтинівку.

3. Перспективи

В оперативному сенсі з квітня кожен додатковий день, витрачений російським командуванням на штурм *Костянтинівки*, «грає проти нього».

Чим довше вони «застрягають» у районі *Костянтинівки* та *Дружківки*, тим більш ймовірно, що час, необхідний їм на те, щоб доповзти до південних і південно-східних околиць *Краматорська*, різко, майже у геометричній прогресії, зростає, можливо, навіть до безкінечності.

Тобто,

— російському командуванню буде дуже й дуже складно досягти однієї з найважливіших передумов для початку наступальної операції на

Слов'янськ-Краматорськ **(фактично, одного з головних запланованих етапів усієї російської літньо-осінньої кампанії 2026 року).**

До речі, це дуже справедливо і для *Лиманського* напрямку.

Поки там буде утримуватися Лиманський плацдарм ЗСУ — тим ймовірніше, що російська 3-тя ЗВА цього літа буде змушена виключно «самотужки», і переважно зі сходу (тобто, «в лоб») штурмувати українські укріплені райони перед Слов'янськом і Краматорськом.

Тепер численні російські «експерти» можуть із задоволенням спекулювати на тему – що б сталося, якби російські війська змогли прорватися, так би мовити, «великим колом» до Дружківки взимку та навесні цього року (через Часів Яр і вздовж Казенного Торця і, фактично, оточити увесь цей «проблемний» Костянтинівський район оборони ЗСУ.

Однак війна, як і вся історія, не терпить умовних допущень у минулому часі. «Безрозсудні» атаки російських морських піхотинців біля Володимирівки цієї зими яскраво свідчать, що російське командування все ж мало такі плани. Але вони залишалися лише «цікавою ідеєю», не більше, оскільки російська морська піхота так й не прорвалася... ні до Костянтинівки, ні до Дружківки.

І тому російські 8-а ЗВА та 3-й АК тепер мають буквально прогризати українську оборону до *Костянтинівки* «малим колом», майже «в лоб», прикриваючи південні та південно-східні підходи до неї трупами своєї штурмової піхоти. Це все – довго, нудно, а найголовніше – дуже криваво і дуже вартісно.

Іншими словами, зараз у боях за *Костянтинівку* (а позаду неї також є ще й *Дружківка*) ті сили та засоби УВ «Юг» (і водночас низка резервів УВ «Центр» і навіть УВ «Днепр»), які теоретично мали бути використані для «кидка до Краматорська» з півдня, буквально «згорають».

Більше того,

> — якщо вони «вигоряють» у цих боях достатньо глибоко (наприклад, до повної або часткової втрати своєї боєздатності), то вся ідея «Слов'янсько-Краматорської оперативної наступальної операції» може не бути врятована навіть оперативним розгортанням свіжого ударного угрупування російських військ на цьому напрямку.

Я вже писав ще у 2022 році, що іноді здається, що російське командування, плануючи свої дії, не враховує можливість будь-якого опору з боку українського командування та ЗСУ загалом.

Певне відчуття власної «безумовної» переваги, зверхності і майже «залізної» впевненості у перевазі власних інтелектуальних здібностей над українськими

опонентами постійно грають з російським командуванням, у цьому сенсі — «жорстокі жарти».

Наприкінці зими будь-який офіцер оперативної служби, навіть найнижчого рангу, міг би дійти висновку, що російським військам все одно доведеться штурмувати Костянтинівку навесні цього 2026 року «великою кількістю крові».

Однак російське командування з впертістю, гідною набагато кращого використання, продовжувало і продовжує, навіть зараз, ВЖЕ фактично після боїв за *Покровськ*, «малювати стрілочки» у напрямку *Добропілля*, іншими словами, «не в той бік».

Ймовірно, вони вірять, що ЗСУ добровільно, без бою покинуть *Костянтинівку*, і вона сама потрапить до їхніх рук, як стиглий плід. А наступ російських військ на *Краматорськ* із півдня відбуватиметься виключно у вигляді невиснажливого, швидкого і приємного маршу.

Ну, ну, малюйте далі...

***

№ 1.802

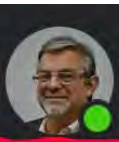

Виктор Небоженко 2026-04-16
2 мин. ·

ОФИС БОИТСЯ ЛЮБОЙ ОППОЗИЦИИ, НО НУЖДАЕТСЯ В ЗАЩИТЕ СВОЕЙ ОГРОМНОЙ ВЛАСТИ.

Офис президента, понимая, что времени осталось мало, упорно ищет врагов своей власти, а не союзников спасения Украины. У него нет твердого рейтинга президента, нет реальной партии «Слуги народа, нет надежного парламентского большинства или, компетентного и популярного Кабмина, который мог бы решать как острые задачи страны, так и финансовые запросы окружения президента.

Парадоксально, но ценный опыт многолетнего удержания власти в стране для нашего Офиса дает бывший венгерский премьер-министр Виктор Орбан, который 16 лет бесконтрольно удерживал власть над Венгрией. Сейчас Офис президента Украины на практике стремится расколоть и деморализовать Верховную Раду, а также украинское общество, как это успешно делал в Венгрии многолетний всесильный премьер-Виктор Орбан.

Мощное давление в СМИ, Интернете, ботоферм, лояльных власти экспертов, а главное - НАБУ и судов на лидера парламентской и народной оппозиции Тимошенко имеет четкую цель – избавиться от признаков реальной оппозиции в украинском парламенте и разрушить ее мощный контакт с населением Украины.

Руководство Офиса - Арахамия и Буданов обещают президенту справиться с политической задачей уничтожения оппозиции и восстановления полной управляемости парламентского большинства партии «Слуга народа». Если Офис президента не справится с этой задачей, то вся ответственность за тяжелое положение в стране ляжет на президента Зеленского, а он этого не хочет и уже сильно боится. Тогда ему будет не до продления своей президентской власти еще на один срок и опыт длительного господства над страной Орбана и «красивого ухода» из власти окажется излишним.

***

№ 1.803

Рис1

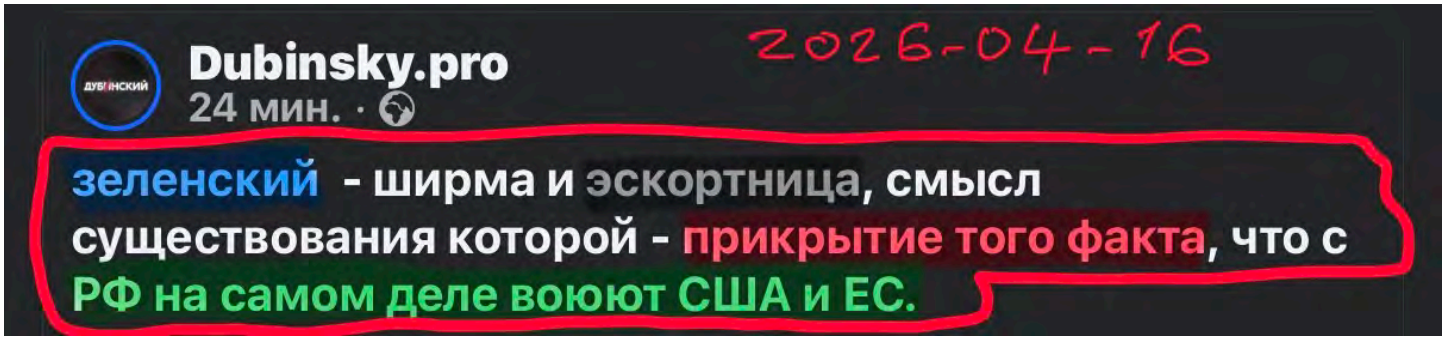

Рис2

***

№ 1.804

Юлія Свириденко · **Подписаться**
11 ч. ·

2026-04-16

Зустрілася з Міністром фінансів США Скоттом Бессентом. У фокусі уваги — фінансова та енергетична ситуація в Україні та вплив подій на Близькому Сході на світові ринки.

На розвиток засідання Управлінської ради Американсько-Українського інвестиційного фонду (URIF), яке відбулося у березні в Києві, відзначили важливість затвердження чергових інвестиційних проєктів. Домовилися розширити можливості роботи URIF і створити фонд для співінвестування.

Обговорили також важливість суттєвого розширення механізму покриття воєнних ризиків для потенційних інвесторів в українську економіку. Важливу роль тут можуть відіграти унікальні інструменти Корпорації США з фінансування міжнародного розвитку (DFC), які здатні підтримати приватний капітал в умовах війни.

Окремо зупинилися на необхідності посилення санкційної політики щодо Росії, щоб не допустити зміцнення її військового потенціалу. Позиція України незмінна: санкції проти російських компаній мають посилюватися, зокрема щодо обмеження постачання компонентів для зброї та скорочення нафтогазових доходів Росії. Ми вже бачимо їхній ефект.

Рис1

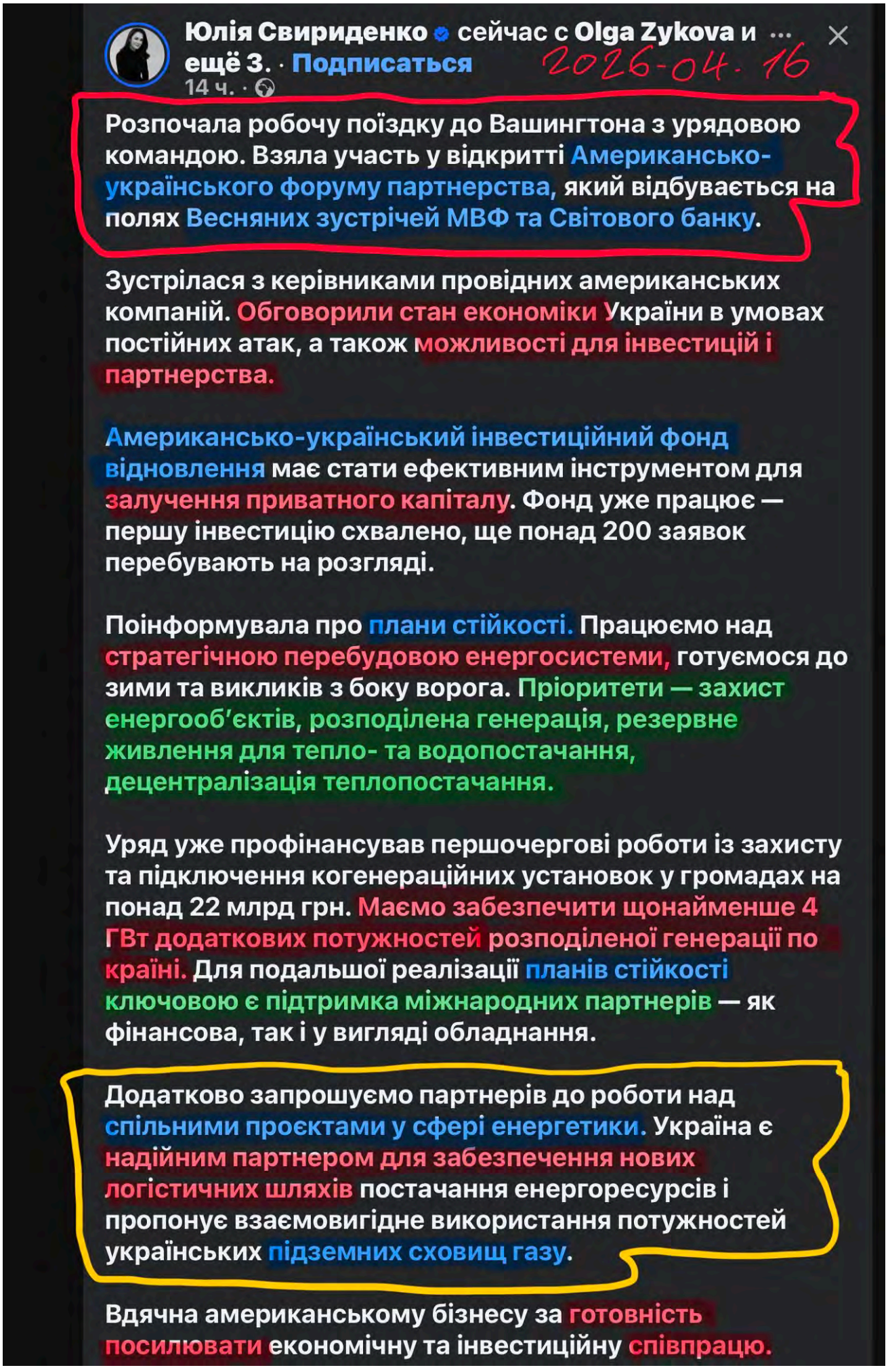
Юлія Свириденко сейчас с Olga Zykova и ещё 3. · Подписаться
14 ч. ·
2026-04-16
Розпочала робочу поїздку до Вашингтона з урядовою командою. Взяла участь у відкритті Американсько-українського форуму партнерства, який відбувається на полях Весняних зустрічей МВФ та Світового банку.
Зустрілася з керівниками провідних американських компаній. Обговорили стан економіки України в умовах постійних атак, а також можливості для інвестицій і партнерства.
Американсько-український інвестиційний фонд відновлення має стати ефективним інструментом для залучення приватного капіталу. Фонд уже працює — першу інвестицію схвалено, ще понад 200 заявок перебувають на розгляді.
Поінформувала про плани стійкості. Працюємо над стратегічною перебудовою енергосистеми, готуємося до зими та викликів з боку ворога. Пріоритети — захист енергооб'єктів, розподілена генерація, резервне живлення для тепло- та водопостачання, децентралізація теплопостачання.
Уряд уже профінансував першочергові роботи із захисту та підключення когенераційних установок у громадах на понад 22 млрд грн. Маємо забезпечити щонайменше 4 ГВт додаткових потужностей розподіленої генерації по країні. Для подальшої реалізації планів стійкості ключовою є підтримка міжнародних партнерів — як фінансова, так і у вигляді обладнання.
Додатково запрошуємо партнерів до роботи над спільними проєктами у сфері енергетики. Україна є надійним партнером для забезпечення нових логістичних шляхів постачання енергоресурсів і пропонує взаємовигідне використання потужностей українських підземних сховищ газу.
Вдячна американському бізнесу за готовність посилювати економічну та інвестиційну співпрацю.

Рис2

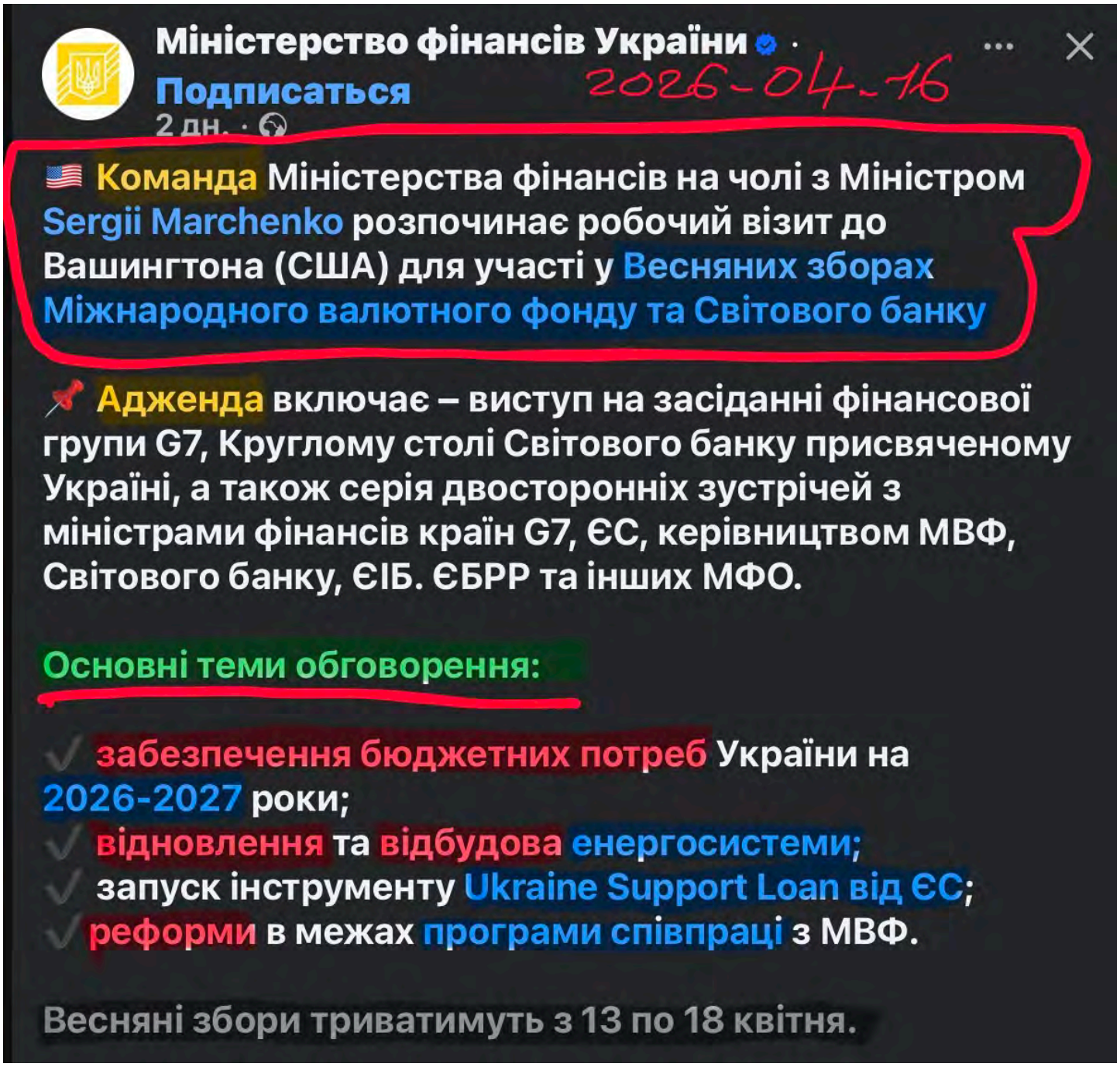
Міністерство фінансів України
Подписаться
2 дн.
2026-04-16
🇺🇸 Команда Міністерства фінансів на чолі з Міністром Sergii Marchenko розпочинає робочий візит до Вашингтона (США) для участі у Весняних зборах Міжнародного валютного фонду та Світового банку
📌 Адженда включає – виступ на засіданні фінансової групи G7, Круглому столі Світового банку присвяченому Україні, а також серія двосторонніх зустрічей з міністрами фінансів країн G7, ЄС, керівництвом МВФ, Світового банку, ЄІБ. ЄБРР та інших МФО.
Основні теми обговорення:
✓ забезпечення бюджетних потреб України на 2026-2027 роки;
✓ відновлення та відбудова енергосистеми;
✓ запуск інструменту Ukraine Support Loan від ЄС;
✓ реформи в межах програми співпраці з МВФ.
Весняні збори триватимуть з 13 по 18 квітня.

Рис3

Рис4

***

№ 1.805

Гамбит Трампа в Ормузском проливе: как блокада Ирана стала рычагом давления на Пекин

Ссылка

2026-04-14

ДЖОРДЖ ФРИДМАН, ПЕРЕВОД "ХВИЛІ"

Джордж Фридман о том, почему американо-иранское противостояние - это «*игра на троих*», почему НАТО умирает и что означает для Европы поражение Орбана.

Неделю назад Трамп грозил уничтожить целую цивилизацию. Сейчас действует хрупкое перемирие, США ввели блокаду иранских портов, а переговоры уже развалились. Но, по мнению Джорджа Фридмана (основатель и председатель аналитической компании Geopolitical Futures), ничего удивительного в этом нет

> — все идет по учебнику переговорного искусства, и настоящая цель Вашингтона - не Тегеран.

Поднимая ставки в Ормузском проливе, США ставят Китай перед выбором:

> **— отношения с Ираном или доступ к американскому рынку.**

На фоне запланированного на май американо-китайского саммита блокада может быть больше связана с рычагами давления, чем с нефтью. Кроме того, Фридман объясняет, почему НАТО фактически мертво и почему поражение Орбана в Венгрии лишает Европу последних оправданий.

1. Перемирие и логика переговоров

Кристиан Смит: Добро пожаловать в подкаст Geopolitical Futures. Я - Кристиан Смит. Неделя в геополитике - это целая вечность. Вспомните, что было неделю назад: Дональд Трамп писал, что сегодня вечером погибнет целая цивилизация. Перенесемся в настоящее - достигнуто шаткое перемирие, прошли переговоры, США начали блокаду иранских портов. Но Иран по-прежнему не согласен отдать обогащенный уран, Ормузский пролив в основном закрыт, война в Ливане продолжается. Насколько мы приблизились к завершению всего этого? Удалось ли избежать экономической катастрофы, или она еще впереди? В этом выпуске мы пытаемся разобраться - и со мной Джордж Фридман, основатель и председатель Geopolitical Futures. Джордж, здравствуйте. Мы не разговаривали с момента объявления перемирия на прошлой неделе.

Первый вопрос: почему, на ваш взгляд, стороны все-таки пришли к перемирию?

Джордж Фридман: Потому что у войн бывает только два финала. Они всегда заканчиваются - либо победой одной из сторон, либо переговорами. Вьетнамская война завершилась переговорами, Вторая мировая - разгромом Японии и Германии. Но все войны заканчиваются одним из двух способов.

Кристиан Смит: И при всем этом, Джордж, переговоры, похоже, уже провалились.

Джордж Фридман: В любых переговорах наступает момент, когда одна из сторон выходит из-за стола. Не хочет продолжать. Не собирается продавать дом. Не готова платить такую цену.

В переговорах по серьезным вопросам - корпоративные сделки, крупные контракты - срывы происходят всегда. И эти срывы - инструмент влияния на поведение другой стороны. Та сторона, которая больше нуждается в сделке, порой выдвигает самые нелепые требования - пытаясь компенсировать тот факт, что оппонент знает об их слабости. Вспомните покупку дома или корпоративные переговоры - было бы крайне странно, если бы двое людей, которые только что воевали и убивали друг друга, сели за стол и легко договорились.

Поскольку США, скорее всего, не смогут разгромить Иран, а Иран не сможет разгромить США, эта война закончится переговорами.

И на этих переговорах неизбежно возникнет ощущение: "Ничего не выйдет. Позиции слишком далеки, договориться невозможно".

Но именно так и действуют хорошие переговорщики. Покупка дома, корпоративная сделка или завершение войны - механизм один и тот же. Со стороны кажется, что ничего не получится. А потом получается.

2. У кого козыри на руках?

Кристиан Смит: Если воспользоваться метафорой, которую так любит Трамп, - у кого сейчас карты на руках? В этих переговорах, если они возобновятся, или в конфликте в целом?

Джордж Фридман: Вопрос в том, сколько карт каждая сторона готова «бросить на стол».

У США много козырей. Но готовы ли они действительно ввести их в игру? У иранцев тоже есть карты, но меньше. И когда они их выложат, то могут потерять. С обеих сторон.

Поэтому к переговорам подходят с позиции: "Мне это не нужно. Я могу воевать вечно. Я вас разгромлю".

Потом садишься за стол, прекрасно понимая, что это блеф, и начинаешь предлагать.

Первые предложения заведомо неприемлемы - так и задумано.

> Плюс классический ход: "Моей жене этот дом не нравится. Мне - нравится, а ей - нет".
>
> Можно сказать: "Израиль", метафорическая жена, "не устраивает эта сделка, поэтому я ухожу".

В переговорах ничего не выиграешь, если сядешь и скажешь: "Мне позарез нужно договориться".

Силу и возможность прийти к хорошему для обеих сторон результату дает именно отказ принять первое предложение.

Пример из геополитики - переговоры по Вьетнамской войне между Соединенными Штатами и Северным Вьетнамом.

> — Они тянулись очень долго, и война тянулась очень долго. При этом обе стороны прекрасно понимали ситуацию. США знали, что не достигли своих целей во Вьетнаме. Северные вьетнамцы знали, что в итоге американцы уйдут. Но обе стороны месяцами сидели в Париже на мирных переговорах, торговались и делали вид, что могут продолжать войну бесконечно. Хотя любой посторонний наблюдатель сказал бы: это абсурд, вечно воевать нельзя - понятно, кто сильнее, кто слабее.

Какова ситуация сейчас?

Военное превосходство у Соединенных Штатов. У нас есть ядерное оружие, мы можем стереть страну с лица земли. Войск достаточно.

> — Но готова ли американская общественность - назовем ее "женой" в этом примере - позволить тратить столько на эту войну? Иранцы - как долго они могут воевать без протестов населения, которое, вероятно, не имеет большого политического веса в этой стране, но может создать другие проблемы? Они не могут заключить мир, потому что их могут убить собственные же представители власти. Ситуация сложнейшая, как и в любых серьезных переговорах. Парижские мирные переговоры заняли больше года.

Если посмотреть на происходящее и через призму Вьетнама, и через призму покупки дома, - ничто из того, что мы наблюдаем сейчас, не говорит о том, что одна из сторон хочет похоронить переговоры.

Они заявляют, что не пойдут на сделку, - но это не означает отказа.

Эта война не может закончиться победой ни одной из сторон. Для США она слишком затратна, а Ирану грозит разорение. Значит, мы знаем, что война закончится. И закончится она переговорами.

А пока обе стороны будут уходить из-за стола со словами "мне сделка не нужна". Что, разумеется, чушь.

3. Ормузский пролив и китайский фактор

Кристиан Смит: Проблема в том, что здесь есть фактор Ормузского пролива. Он фактически закрыт - и теперь закрыт еще и со стороны США, которые блокировали иранские порты. В каком-то смысле ход Трампа - зеркальный ответ.

И *фактор времени* становится критическим: если верить некоторым прогнозам, мировая экономика балансирует на грани кризиса.

Джордж Фридман: Иранцы закрыли пролив в расчете на то, что другие страны окажут колоссальное давление на США и заставят их остановиться. «Мы приняли ставку и повысили».

Мы тоже закрыли порты.

Одна из стран, которую мы хотим привлечь к переговорам, - *Китай*.

Китаю жизненно необходима нефть, идущая через Ормузский пролив. Китай также представлен через своего посла на мирных переговорах в Пакистане. И Китай рассчитывает на саммит с Соединенными Штатами, запланированный

на май 2026, где надеется добиться расширения доступа для китайских товаров на американский рынок.

Повышая ставку - вы закрываете пролив, а мы закроем порты, - мы посылали Ирану сигнал:

> **— нам эта нефть не нужна. Мы переживем и сто долларов за баррель.**

А вот китайцам может не хватить. И у русских нет достаточно нефти, чтобы компенсировать.

По сути, послание было таким: хотите держать порты закрытыми - держите. Вы потеряете огромные деньги, а мы - нет.

Серьезен ли Трамп? Это иранцам предстоит оценить. Серьезны ли иранцы? Это Трамп должен просчитать.

Его ход был как в покере:

> — когда у тебя неудавшийся флеш, но ты все равно хочешь блефовать - ты не просто не сбрасываешь карты, не просто уравниваешь ставку, а поднимаешь ее.

Кристиан Смит: Поэтому я и проигрываю в покер. Получается, вопрос теперь в том, станет ли эта ситуация настолько болезненной для Китая, что главное - не кто из двоих выдержит нефтяной шторм - США или Иран, - а выдержит ли его Китай?

Джордж Фридман: Выдержат ли его другие страны. Они хотели бы оказать давление на США, чтобы те прекратили войну. Мы хотели бы, чтобы они давили на Иран. Иранцы закрыли пролив, чтобы поднять против войны Китай и другие страны - но, что важнее, чтобы настроить против войны американское общество.

> 1) — Американцы переживают так называемую "инфляцию" - по сути, проблему высоких цен и недоступности товаров. И иранцы делают ставку на то, что если порты останутся закрытыми, в первую очередь взбунтуется не Китай, а американские избиратели.
>
> 2) — Мы, в свою очередь, надеемся, что удары по всему Ирану заставят их собственное население потребовать прекращения войны.

Одна сторона пытается перетянуть на свою сторону чужих союзников, просто создавая для них невыносимые условия.

Другая пытается спровоцировать беспорядки в стране противника, чтобы расшатать его режим.

4. Ядерный вопрос

Кристиан Смит: По сути все это - ходы на шахматной доске или раздачи в покере. Но если перейти к сути: для США все по-прежнему сводится к тому, чтобы забрать ядерные материалы?

Джордж Фридман: В идеале Соединенные Штаты хотели бы смены режима в Иране. Это маловероятно, по крайней мере при нынешних обстоятельствах.

Но к ядерному потенциалу они относятся предельно серьезно.

Ядерный Иран получил бы колоссальную власть в регионе, включая страны Персидского залива - крупнейших производителей нефти, Саудовскую Аравию и другие. Фактически он контролировал бы мировые цены на нефть.

И это слишком щедрый подарок. К тому же ядерный Иран мог бы угрожать и самим Соединенным Штатам - я уже говорил о сценарии "ядерного 11 сентября". Поэтому не допустить появления у них ядерного оружия, остановить их на ранней стадии, забрать ядерные материалы - это вполне рациональная позиция.

Иранцы страстно хотят заполучить ядерное оружие. Посмотрите на ситуацию: эта война идет, потому что мы сказали - мы не хотим, чтобы у вас было ядерное оружие. Если бы это был для иранцев второстепенный вопрос, они бы согласились и отдали материалы. Но они не отдали. И чем упорнее они сражаются за этот принцип, тем очевиднее, что ядерное оружие им действительно нужно, - а значит, тем больше убеждаются США, что их надо остановить.

В медийном пространстве это не всегда так подается.

Европейцы и россияне слышат другое.

Но задумайтесь:

> — мы выразили серьезную обеспокоенность ядерной программой. Мы потребовали отдать материалы. Они отказались. Они пошли на войну. Это делает американскую позицию несколько более убедительной. Несколько.

Есть и другие соображения - стабилизация региона и прочее.

Плюс ни один лидер, начавший войну, не хочет выйти из нее проигравшим. Линдон Джонсон развязал войну во Вьетнаме. Выиграть не смог. Оставил Никсону вести переговоры о завершении - и в историю вошел не лучшим образом.

Так что интересы лидеров тоже нужно учитывать.

5. Давление на США и роль союзников

Кристиан Смит: Прежде чем мы перейдем к Ирану - вы писали об этом на geopoliticalfutures.com, о том, как *геополитические вопросы становятся политическими*, *переходят из области объективных закономерностей в область лидерских решений*.

Но в том же ключе: Америка будет испытывать мощное давление - может, мы его и не видим - в ближайшие недели и месяцы, если ситуация не изменится. Давление с требованием открыть Ормузский пролив - от союзников в Персидском заливе, от европейских союзников, от азиатских и тихоокеанских партнеров, зависящих от поставок оттуда.

Это повлияет на ситуацию?

Джордж Фридман: Учитывая, на что поставили в этой войне и США, и Иран, давление должно быть чем-то большим, чем неприятные дипломатические ноты. Нужно реальное, ощутимое давление. А оказать такое давление на Соединенные Штаты очень трудно.

США вели войны в Афганистане, Ираке, Вьетнаме. Другие страны посылали жесткие сигналы. Не помогло. Нужна реальная сила.

В данном случае козыри, думаю, на стороне Америки - она способна выдержать давление других стран и рост цен на нефть лучше, чем эти страны.

Другие государства находятся в более уязвимом экономическом положении. А значит, раз США не реагируют на это давление, одна из целей - перенаправить его на Иран, чтобы завершить войну.

И кто мог бы надавить? Китай - если это вообще возможно.

> — Китай не оказывал иранцам особой поддержки. У них есть какое-то соглашение, кажется, с 2001 года, о поставках различных вещей. Но они этого не делают. Почему?

Потому что им жизненно необходим саммит с Трампом, на котором решится вопрос расширения доступа на американский рынок.

Давить на Соединенные Штаты для китайцев, во-первых, бесперспективно, во-вторых, дорого.

Давить на иранцев - гораздо реалистичнее.

Каждая сторона просчитывает, на кого давление подействует сильнее - и кто окажется к нему устойчивее.

Переговоры, которые идут в Пакистане, я думаю, в итоге к чему-то приведут.

И то, что к ним присоединились китайцы, - очень важно.

> — Можно предположить, что на переговорах они говорят: "Американцы творят ужасное, мы решительно это осуждаем", - но одновременно давят на иранцев: "Вы должны остановить эту войну, потому что загоняете нас в угол, мы не можем получить нефть, которая нам нужна". А американский переговорщик улыбается и говорит: "Именно так".

Это переговоры, но в тысячу раз сложнее покупки дома.

6. Насколько ослаблен Иран?

Кристиан Смит: Если смотреть на Иран - насколько он сейчас ослаблен? Трамп заявил, что большая часть обычных вооружений уничтожена. Не думаю, что это совсем точно, но значительная часть действительно уничтожена. При этом режим по-прежнему у власти. Он контролирует Ормузский пролив. У него есть ядерные материалы.

Сильно ли он ослаб?

Джордж Фридман: **Ослаб, безусловно.**

Но их главный козырь - это огромная страна.

У них есть ресурсы для производства нового оружия. Чтобы уничтожить режим и взять Иран под контроль, потребуются наземные войска в стране, которая в два с половиной раза больше Техаса, - а Техас не маленький.

Проблема не только в том, что Трамп обещал не ввязываться в затяжные обычные войны после Ирака и Афганистана.

Проблема еще и в том, что в таких войнах ***Америка может увязнуть***.

> — В Ираке мы показали себя неважно. В Афганистане - совсем плохо.

Военный потенциал Ирана - величина неопределенная, но вероятность повторения иракского или афганского сценария высока.

Размер страны, готовность иранцев сражаться, тот факт, что старое оружие все еще убивает, - все это ставит под вопрос, способны ли мы вообще навязать Ирану свою волю и выйти победителями.

Без масштабной наземной операции - сомневаюсь.

А наземные операции в наши дни регулярно проваливаются.

Иран невозможно разгромить военным путем. Но и Соединенные Штаты невозможно разгромить военным путем. Значит, выход - только переговоры.

7. Экономические рычаги Китая в отношении Ирана

Кристиан Смит: В таком случае, какое давление реально может оказать Китай - кроме слов "ребята, давайте заканчивать"?

Джордж Фридман: **Двумя путями.**

Во-первых, у Ирана тоже есть экономика. Она основана на продаже нефти. Без нефтяных доходов он теряет возможность выходить на международные рынки и покупать то, что нужно, - не только для войны, но и для повседневной жизни. Китай исторически обеспечивал иранцам различные экономические возможности. Мало кто из других стран готов это делать. Если Китай прекратит любые поставки в Иран, иранская экономика и само существование страны - продовольствие, все остальное - окажутся под угрозой.

Простого отказа Китая от поддержки Ирана может быть достаточно, чтобы сделать положение Тегерана безвыходным и вынудить его капитулировать.

За столом сидят три больших игрока:

> — Китай, Соединенные Штаты и, в некоторой степени, Россия - хотя у нее нет логистических возможностей, чтобы обеспечить Иран всем необходимым.

Мы не друзья с китайцами, но китайской экономике жизненно необходим доступ к американскому рынку - без него у них серьезные проблемы. США остаются крупнейшим импортером китайских товаров. Если бы Китай лишился этого рынка - да, в Америке тоже выросли бы цены, но для Китая это было бы катастрофой.

Ключевой вопрос: кого мы можем привлечь, чтобы усилить давление на Иран?

Ответ - Китай. Он одновременно и крупнейший покупатель иранских ресурсов, и крупнейший поставщик всего остального.

Если Китай поймет, что поддержка Ирана обходится дороже, чем сотрудничество с Америкой, - переговоры сдвинутся.

То, что китайский посол присоединился к переговорам, - это очень показательно.

Обычно можно ожидать, что Китай останется в стороне, осудит США и попытается перебросить в Иран побольше оружия.

Сейчас это затруднительно, но дело не в этом - **они (Китай) выбрали вовлечение, а не дистанцирование.**

Что они в итоге предпримут - я не знаю.

Но подозреваю, что в целом отношения с Соединенными Штатами для них куда важнее, чем отношения с Ираном. И именно на это, думаю, делает ставку Трамп.

8. Чего хочет Иран?

Кристиан Смит: Так чего же хочет Иран? Сохранить ядерные материалы? Ввести пошлины за проход через Ормузский пролив? Какова его цель?

Джордж Фридман: **Его долгосрочная цель - стать доминирующей силой на Ближнем Востоке.**

Он уже является крупным игроком, но хочет стать *главным*.

Раз Соединенные Штаты заявили, что эта война ведется из-за ядерной программы, из-за урана, - а иранцы отказались его отдать, - это говорит о том, чего они добиваются:

> — если не создать ядерное оружие, то хотя бы иметь возможность угрожать другим странам региона.

Посмотрите на Иран и на Саудовскую Аравию - иранцы очень хотели бы заполучить саудовские богатства.

Им нужна безопасность в регионе. Чтобы усилившаяся ***Турция*** не стала для них угрозой.

> — У них множество геополитических интересов, ради которых они готовы какое-то время жертвовать экономическими выгодами.

Вопрос - как долго они способны это выдерживать.

> — Ни одна сторона не может выиграть войну. Значит, чем скорее они договорятся, тем лучше.

Кто способен дольше выдерживать этот курс - иранцы или американцы?

Это зависит от двух вещей.

Первое:

> **— Насколько война бьет по американской экономике и армии. Насколько она бьет по иранской экономике.**

И второе:

> **— что думает население.**

Иранский режим, похоже, достаточно силен, чтобы игнорировать общественное мнение. Обычно это не совсем так, но допустим.

Иранцы делают ставку на то, что американцы, столкнувшись с ростом цен на нефть, отступят первыми.

Политическая сторона:

> — мы попытались уничтожить иранский режим бомбардировками. И выяснили, что режим - это не та громоздкая структура, которую мы себе представляли, а КСИР (Корпус стражей исламской революции).

Иранцы, я думаю, пытаются поставить Трампа в положение, когда американская общественность потребует прекращения войны - как во Вьетнаме.

Проблема (для Ирана) в том, что Трамп не может баллотироваться на новый срок.

> **— Даже если его рейтинги рухнут, политических последствий не будет.**

С переговорной точки зрения у обоих сильные позиции.

> 1) — Иранское общество не станет фактором, определяющим решения режима.
>
> 2) — Политическое будущее Трампа уже определено.

Все эти сложности вместе делают переговорный процесс долгим и тяжелым.

В конечном счете все зависит от того, осознают ли обе стороны, что «*противник не капитулирует*».

И тогда, возможно, удастся выработать какое-то жизнеспособное соглашение.

9. Трамп-переговорщик

Кристиан Смит: С Трампом никогда не знаешь наверняка - скоро промежуточные выборы в Конгресс, но если он сочтет, что они и так проиграны, то может просто махнуть рукой и делать что хочет.

Джордж Фридман: Трамп может казаться многим неприятным и иррациональным.

Но одно он умеет точно - вести переговоры. Он хороший переговорщик. А хороший переговорщик - это не приятный человек. Это не тот, кого волнуют чувства другой стороны.

Хороший переговорщик

> **— это тот, кто настолько непредсказуем и способен причинить такой ущерб, что добивается своего.**

Именно такую позицию занял ***Трамп***. Можно его за это не любить, можно уважать - но он занял эту позицию.

Вспомним историю США в подобных войнах.

> — Вьетнам. Линдон Джонсон не смог завершить войну переговорами, потому что это означало бы признать: когда Кеннеди начал войну, а он ее продолжил, это была глупая затея.
>
> Понадобился Никсон, не связанный с этим решением, чтобы довести дело до конца.

Нужно смотреть на *личные обстоятельства лидеров*

> **— *не на темперамент*, а на *положение*, в котором они находятся.**
>
> 1) — Для Трампа это последняя партия. Ему не станет от нее ни лучше, ни хуже - он играет для истории.
>
> 2) — У иранцев, похоже, железная хватка в стране. А значит, эта война может длиться еще долго.

Поэтому и нужно, чтобы внешние силы оказали давление на ту сторону, которая к давлению более восприимчива.

> — Многие страны осудили эту войну. Многим все равно. Но нефтяной вопрос беспокоит всех.

Наиболее уязвимы развитые промышленные страны - именно они могут надавить.

> — Но на кого это давление подействует сильнее?
>
> — На Соединенные Штаты, которые при Трампе считают, что справятся?

— Или на Иран?

Нам нужно понять то, чего мы не понимаем.

1) — Насколько режим - КСИР - контролирует население Ирана? Ответа я не знаю.

2) — В Соединенных Штатах - в какой момент Трамп утратит столько власти, что станет номинальным президентом?

Его вряд ли отстранят, но он может оказаться бессильным. Так было с Линдоном Джонсоном в конце срока.

Все эти сценарии возможны.

Но нужно понимать главное:

— ни одна из сторон не действует *иррационально*.

1) — Американский страх перед ядерным оружием в руках Ирана - не иррационален.

2) — Стремление Ирана получить ядерное оружие - не только не иррационально, но подтверждается готовностью начать войну, лишь бы не отказываться от программы.

Нельзя забывать *ядерный фактор* в этих переговорах.

Зачем Ирану это?

1) — Во-первых, чтобы стать абсолютно неуязвимым для нападения.

2) — Во-вторых, чтобы запугивать страны региона.

Это разумные причины.

— Откажутся ли они от этой цели?

Или

— Соединенные Штаты согласятся с возможностью иранского ядерного оружия, установленного на весьма продвинутых ракетах?

Если посмотреть с этой стороны, уравнение становится по-настоящему пугающим.

Но для обеих сторон - это фундаментальный вопрос.

10. Выживет ли иранский режим?

Кристиан Смит: Отложим текущие переговоры и ближайшие перспективы.

Вернемся к вашему тезису о *прочности режима*.

Посмотрим на среднесрочную перспективу: допустим, нынешний конфликт так или иначе завершился. Стороны примерно в том же положении, что и сейчас, - может быть, Иран отдал ядерные материалы. Но режим по-прежнему у власти. Способен ли он выжить в среднесрочной перспективе? Есть комментарии - по крайней мере некоторые, - что режим не устоит, что его свергнут или он развалится по экономическим причинам. Вы с этим согласны, Джордж, или мы просто не знаем?

Джордж Фридман: Это возможно, но скорее из разряда принятия ***желаемого за действительное***.

Доказательств нет. Да, были протесты против гражданского правительства. Эти протесты были жестоко подавлены Стражами исламской революции. Они рассредоточены по всей стране, хорошо организованы, и разгромить их крайне сложно.

> — США могли бы это сделать, но только с большим количеством сухопутных войск при поддержке дронов и всего остального.

Выживет ли иранский режим?

> — С точки зрения самих иранцев, самый опасный шаг - капитуляция или уступки. Это сделает их более уязвимыми.

В каком-то смысле даже Трамп сейчас оказался в положении, когда ему лучше быть непопулярным военным президентом, чем просто сдаться.

> — Хотя его позиция слабее, потому что он строил предвыборную кампанию на обещаниях *«не ввязываться в войны»*.

Стоит сказать что-то одно категорично - и тут же нужна *оговорка*.

Такова *природа ситуации*.

11. НАТО и война с Ираном

Кристиан Смит: В завершение, Джордж, - мы неоднократно обсуждали НАТО в этом подкасте, но, кажется, еще не затрагивали НАТО в контексте Ирана. Трамп заявил, что союзники по НАТО не поддержали США в этой войне. Их очевидный ответ: Трамп сам выбрал эту войну и начал ее без консультаций с ними. Он также сказал на выходных, что союзники по НАТО помогут в Ормузском проливе - кажется, упомянул

Великобританию, - но Лондон уже ответил, что к блокаде не присоединится.

Где теперь НАТО?

Джордж Фридман: **НАТО здесь, по сути, ни при чем.**

Принцип НАТО: нападение на одного - это нападение на всех. Если бы это было нападение, они были бы обязаны вмешаться.

Они могут обоснованно утверждать, что это не было нападением.

Но если стране ***угрожало*** нападение - скажем, иранским ядерным оружием,

> **— это оборонительная *позиция* или наступательная?**
>
> — Мы развязали войну с Ираном, или тот факт, что Иран мог получить ядерное оружие, вынудил нас к ней, и мы вели оборонительную войну?

Можно сесть за стол и выстроить аргументацию:

> — это не было вторжением через границу в Соединенные Штаты, но они к этому готовились, и мы их упредили.
>
> Это оборона.

Нападение на одного - нападение на всех.

Европейцы возражают:

> — у вас было множество других вариантов, война была необязательна, и мы в ней участвовать не хотим.

Правда очень проста. Европейцы не хотят участвовать в этой войне, потому что не хотят тратить деньги, жизни и все остальное.

«Американцы ввязались - пусть сами и выпутываются».

Американский ответ:

> — «теперь мы понимаем, где находимся в этом альянсе».

Вы утверждаете, что это не была оборонительная война, хотя мы не позволили ядерному оружию поразить нашу страну.

Разговор получается увлекательный, но *суть проста*:

> — европейцы не хотят участвовать в этой войне, а Трамп больше не хочет защищать европейцев от русских, потому что те не представляют угрозы.

Спорить об этом можно бесконечно.

12. Конец НАТО

Кристиан Смит: Закономерный следующий вопрос: повлияет ли это фундаментально на будущее НАТО, на его *способность существовать как альянс*?

Джордж Фридман: Я думаю, **альянс устарел задолго до этого**.

Когда Россия продемонстрировала в Украине, что не способна за четыре года оккупировать страну, *фундаментальная причина существования НАТО* - защита Европы от русских - *перестала существовать*.

Реальной российской угрозы нет.

— А Польша, самая восточная страна альянса, обладает мощной армией.

Иными словами,

— НАТО было создано для защиты Европы от российского нападения.

Именно в этом его устарелость, и устарело оно давно.

Когда Соединенные Штаты стали говорить, что *«европейцы не помогают им нигде больше»*,

— это было со стороны европейцев *разумной позицией*.

Но с другой стороны,

— «зачем Соединенным Штатам оглядываться на мнение европейцев, если цель НАТО исчерпана»?

Альянсы существуют ради определенной цели. Когда эта цель исчезает - они умирают.

И я думаю, **«НАТО находится в процессе умирания»**.

— По крайней мере в части американского участия, потому что национальные интересы Америки, которые раньше были сосредоточены на суверенитете Европы, ***сместились к другим задачам***.

— А европейцы ***не хотят меняться вместе с ними***.

Это не моральный вопрос - это вопрос национальных интересов.

Так зачем сейчас НАТО?

13. Поражение Орбана и «час истины для Европы»

Кристиан Смит: А говоря о европейской обороне - с учетом поражения Виктора Орбана в Венгрии, я думаю, в ближайшие недели и месяцы мы будем много слышать о будущем европейской обороны, о ЕС и о том, что значит уход Орбана.

Джордж Фридман: **Поражение Орбана ставит Европу в *крайне неудобное положение*.**

Европейцы сваливали на Орбана все, что сами не сделали, утверждая, что именно он их блокировал. Теперь у них нет этого оправдания.

Им придется признать, что они не делали всего этого, потому что не хотели.

Кристиан Смит: На этой интригующей ноте давайте оставим эту тему для будущего выпуска - иначе мы просидим здесь еще несколько часов. Джордж, как всегда, большое спасибо за ваше время. Спасибо и вам, слушатели, - мы скоро вернемся с новым подкастом. До следующего раза, берегите себя. До свидания.

Джордж Фридман: До свидания.

***

№ 1.806

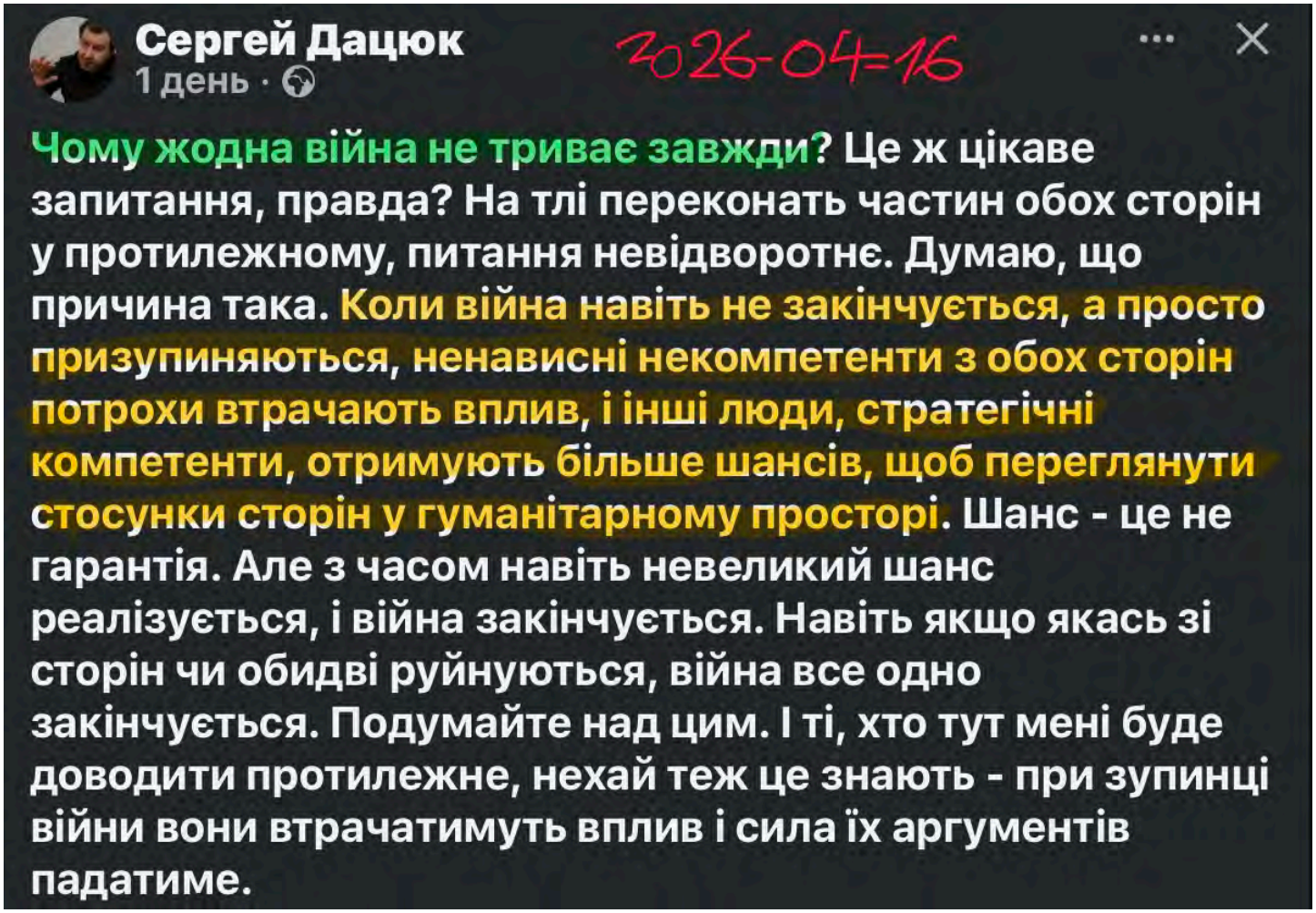

***

№ 1.807

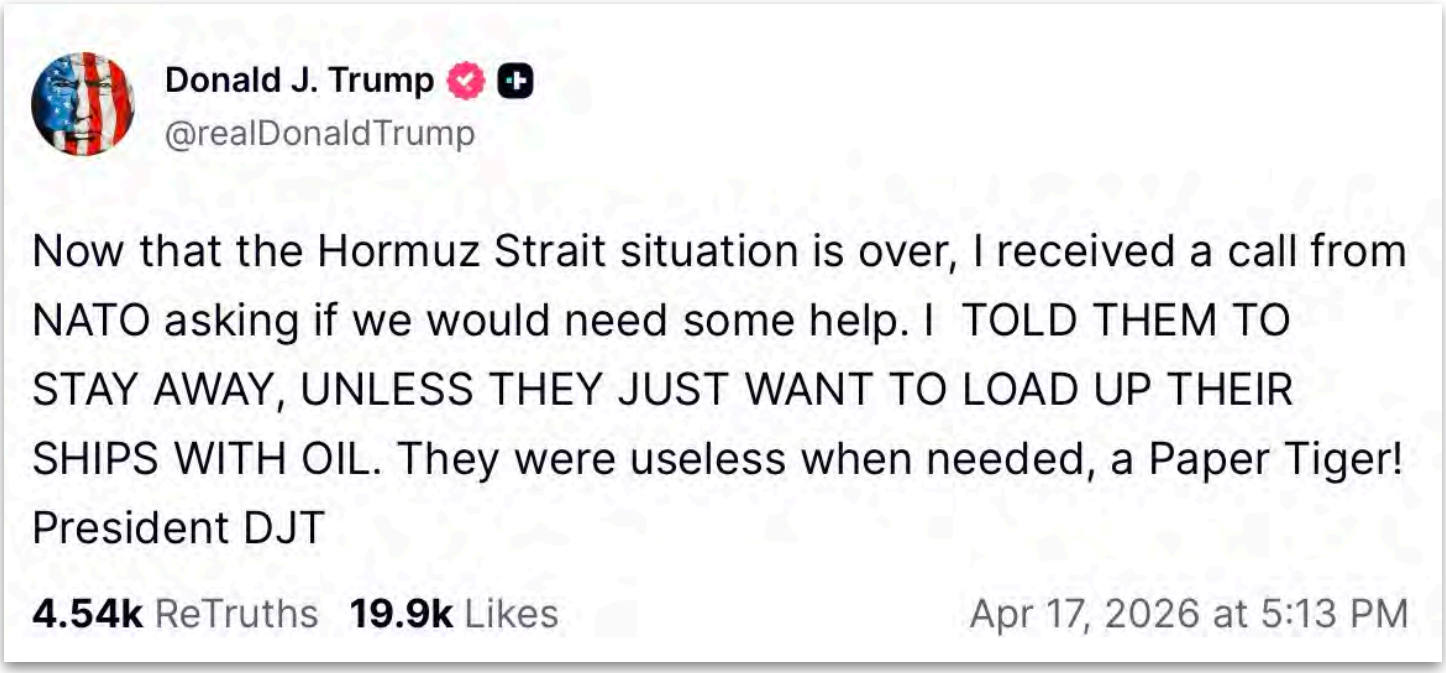

Рис1

Пряма мова: "Тепер, коли ситуація в Ормузькій протоці вирішилася, мені зателефонували з НАТО і запитали, чи не потрібна нам допомога. Я СКАЗАВ ЇМ ТРИМАТИСЯ ПОДАЛІ, ХІБА ЩО ВОНИ ХОЧУТЬ НАПОВНИТИ СВОЇ КОРАБЛІ НАФТОЮ. Вони виявилися ні на що не придатними, коли це було потрібно, – паперовий тигр!"

Рис2

***

№ 1.808

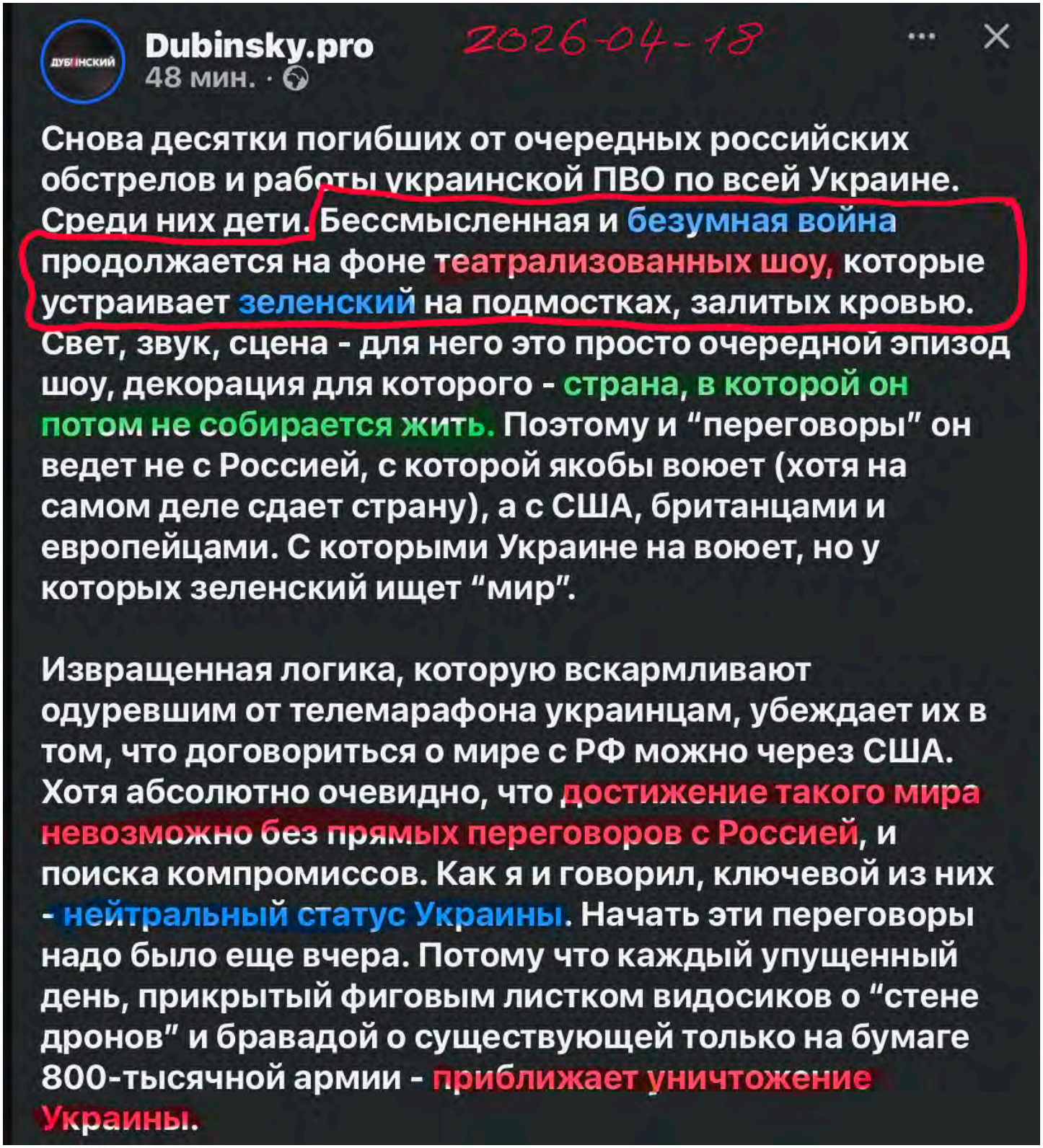
Dubinsky.pro
48 мин. ·
2026-04-18
Снова десятки погибших от очередных российских обстрелов и работы украинской ПВО по всей Украине. Среди них дети. Бессмысленная и безумная война продолжается на фоне театрализованных шоу, которые устраивает зеленский на подмостках, залитых кровью. Свет, звук, сцена - для него это просто очередной эпизод шоу, декорация для которого - страна, в которой он потом не собирается жить. Поэтому и "переговоры" он ведет не с Россией, с которой якобы воюет (хотя на самом деле сдает страну), а с США, британцами и европейцами. С которыми Украине на воюет, но у которых зеленский ищет "мир".
Извращенная логика, которую вскармливают одуревшим от телемарафона украинцам, убеждает их в том, что договориться о мире с РФ можно через США. Хотя абсолютно очевидно, что достижение такого мира невозможно без прямых переговоров с Россией, и поиска компромиссов. Как я и говорил, ключевой из них - нейтральный статус Украины. Начать эти переговоры надо было еще вчера. Потому что каждый упущенный день, прикрытый фиговым листком видосиков о "стене дронов" и бравадой о существующей только на бумаге 800-тысячной армии - приближает уничтожение Украины.

***

№ 1.809

Сергій Чаплигін
1 день ·

2026-04-17

16 квітня 2000 року відбувся Всеукраїнський референдум з приводу реформи системи державного управління.

Усі чотири поставлені питання отримали ствердну відповідь, - проте жодних змін до законодавства так і не було внесено.
Хоча Конституційний суд України двома своїми рішеннями підтвердив, що результати народного волевиявлення не потребують жодних узгоджень Верховною Радою України і мають силу Закону.
І що?

Рис1

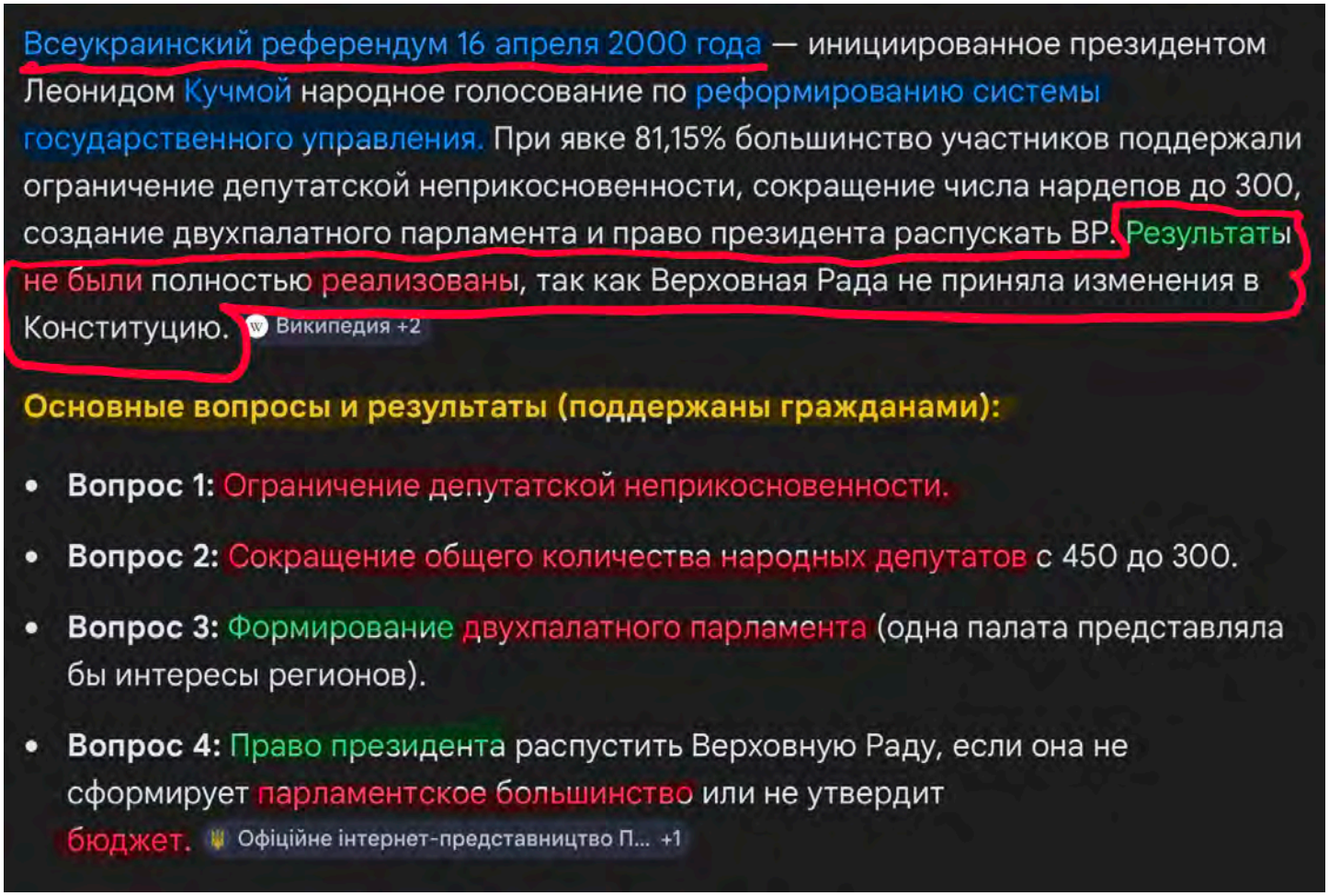
Всеукраинский референдум 16 апреля 2000 года — инициированное президентом Леонидом Кучмой народное голосование по реформированию системы государственного управления. При явке 81,15% большинство участников поддержали ограничение депутатской неприкосновенности, сокращение числа нардепов до 300, создание двухпалатного парламента и право президента распускать ВР. Результаты не были полностью реализованы, так как Верховная Рада не приняла изменения в Конституцию. Википедия +2
Основные вопросы и результаты (поддержаны гражданами):
Вопрос 1: Ограничение депутатской неприкосновенности.
Вопрос 2: Сокращение общего количества народных депутатов с 450 до 300.
Вопрос 3: Формирование двухпалатного парламента (одна палата представляла бы интересы регионов).
Вопрос 4: Право президента распустить Верховную Раду, если она не сформирует парламентское большинство или не утвердит бюджет. Офіційне інтернет-представництво П... +1
Рис2

***

№ 1.810

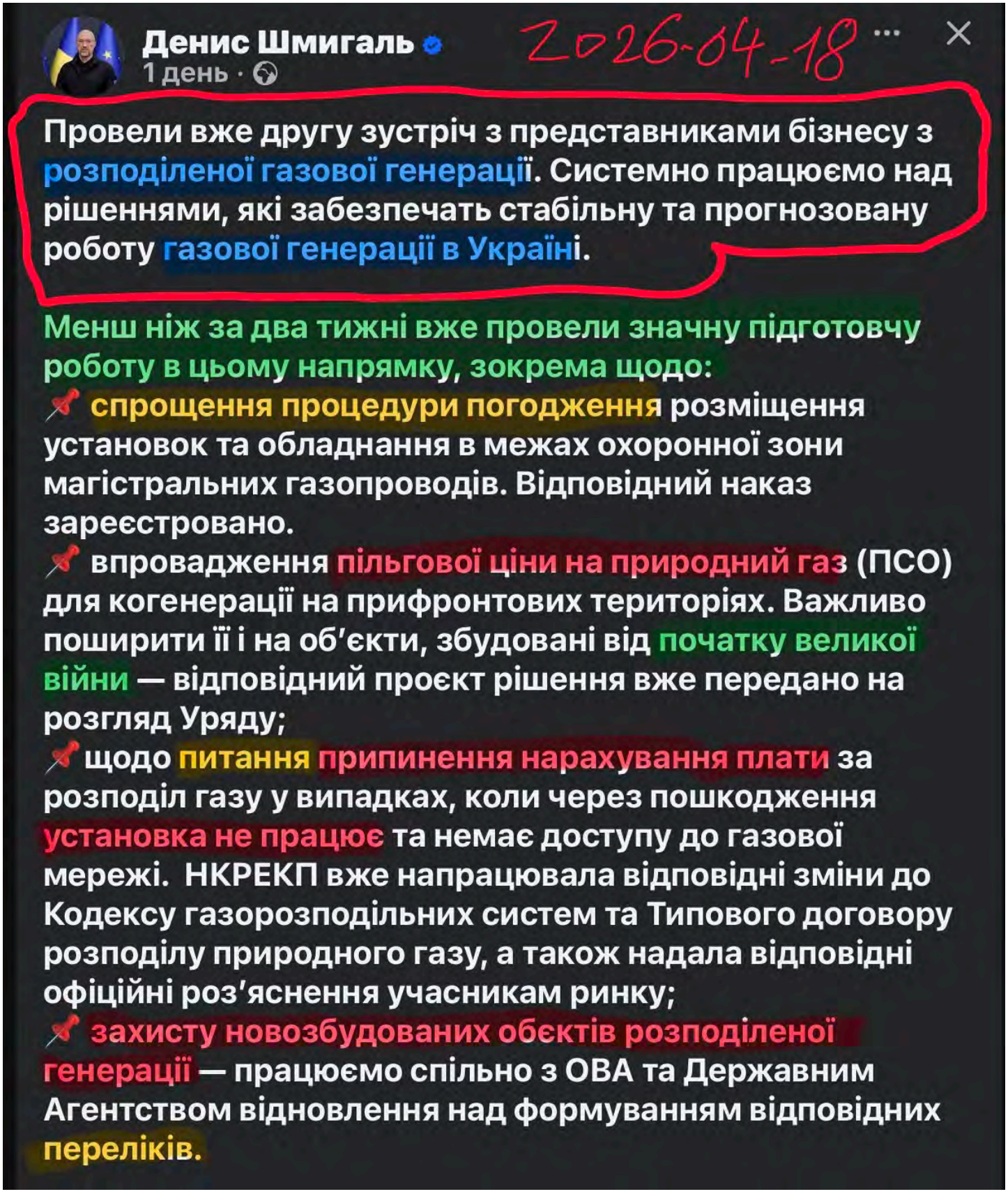
Денис Шмигаль
1 день ·
2026-04-18
Провели вже другу зустріч з представниками бізнесу з розподіленої газової генерації. Системно працюємо над рішеннями, які забезпечать стабільну та прогнозовану роботу газової генерації в Україні.
Менш ніж за два тижні вже провели значну підготовчу роботу в цьому напрямку, зокрема щодо:
📌 спрощення процедури погодження розміщення установок та обладнання в межах охоронної зони магістральних газопроводів. Відповідний наказ зареєстровано.
📌 впровадження пільгової ціни на природний газ (ПСО) для когенерації на прифронтових територіях. Важливо поширити її і на об'єкти, збудовані від початку великої війни — відповідний проєкт рішення вже передано на розгляд Уряду;
📌 щодо питання припинення нарахування плати за розподіл газу у випадках, коли через пошкодження установка не працює та немає доступу до газової мережі. НКРЕКП вже напрацювала відповідні зміни до Кодексу газорозподільних систем та Типового договору розподілу природного газу, а також надала відповідні офіційні роз'яснення учасникам ринку;
📌 захисту новозбудованих обєктів розподіленої генерації — працюємо спільно з ОВА та Державним Агентством відновлення над формуванням відповідних переліків.

***

№ 1.811

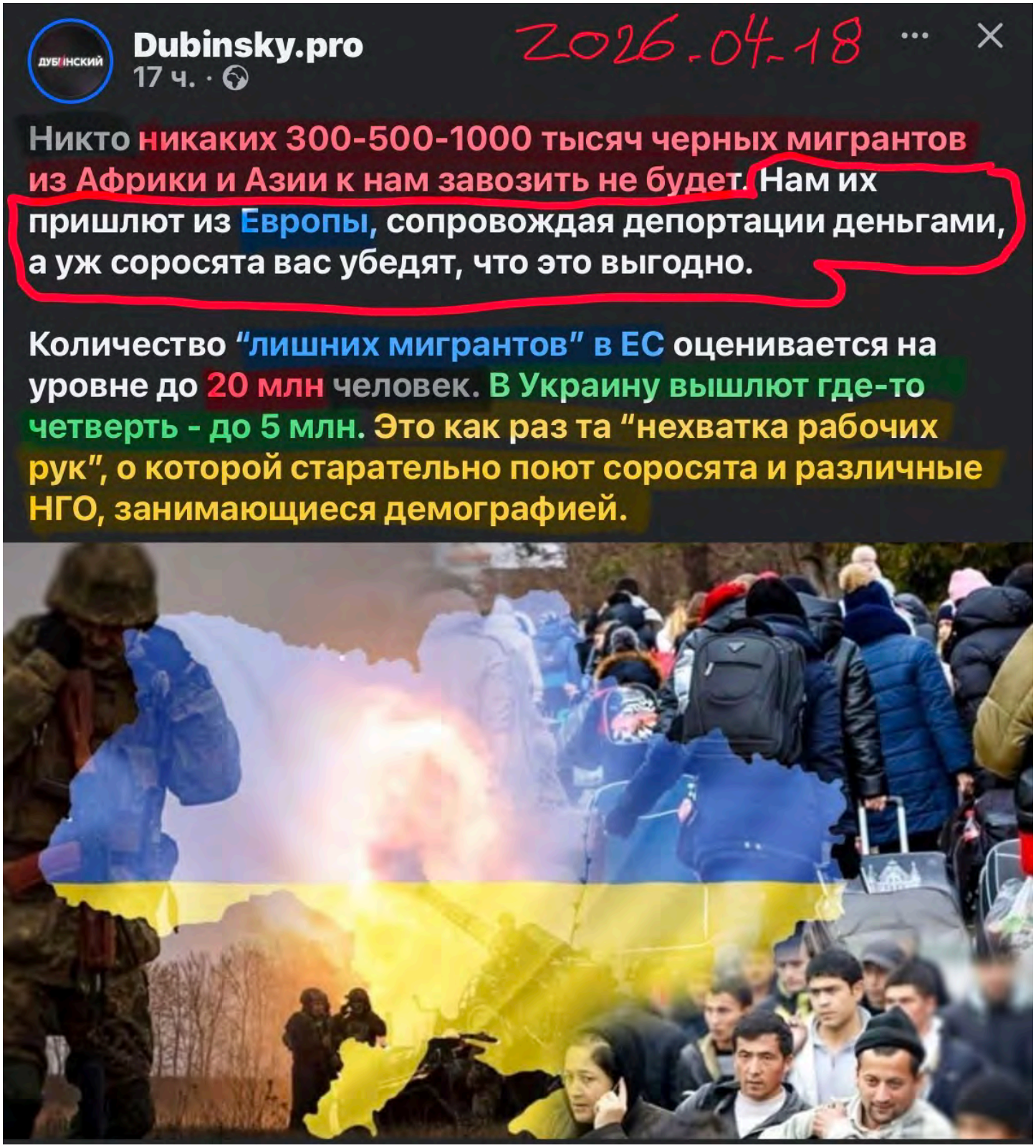
Dubinsky.pro
17 ч. ·
2026.04.18
Никто никаких 300-500-1000 тысяч черных мигрантов из Африки и Азии к нам завозить не будет. Нам их пришлют из Европы, сопровождая депортации деньгами, а уж соросята вас убедят, что это выгодно.
Количество "лишних мигрантов" в ЕС оценивается на уровне до 20 млн человек. В Украину вышлют где-то четверть - до 5 млн. Это как раз та "нехватка рабочих рук", о которой старательно поют соросята и различные НГО, занимающиеся демографией.

***

№ 1.812

New York Post @nypost · 11h
Tulsi Gabbard refers ex-intel community watchdog, whistleblower behind 2019 Trump impeachment to DOJ for criminal prosecution
trib.al/bimqfxl
26
164
794
17K

Рис1

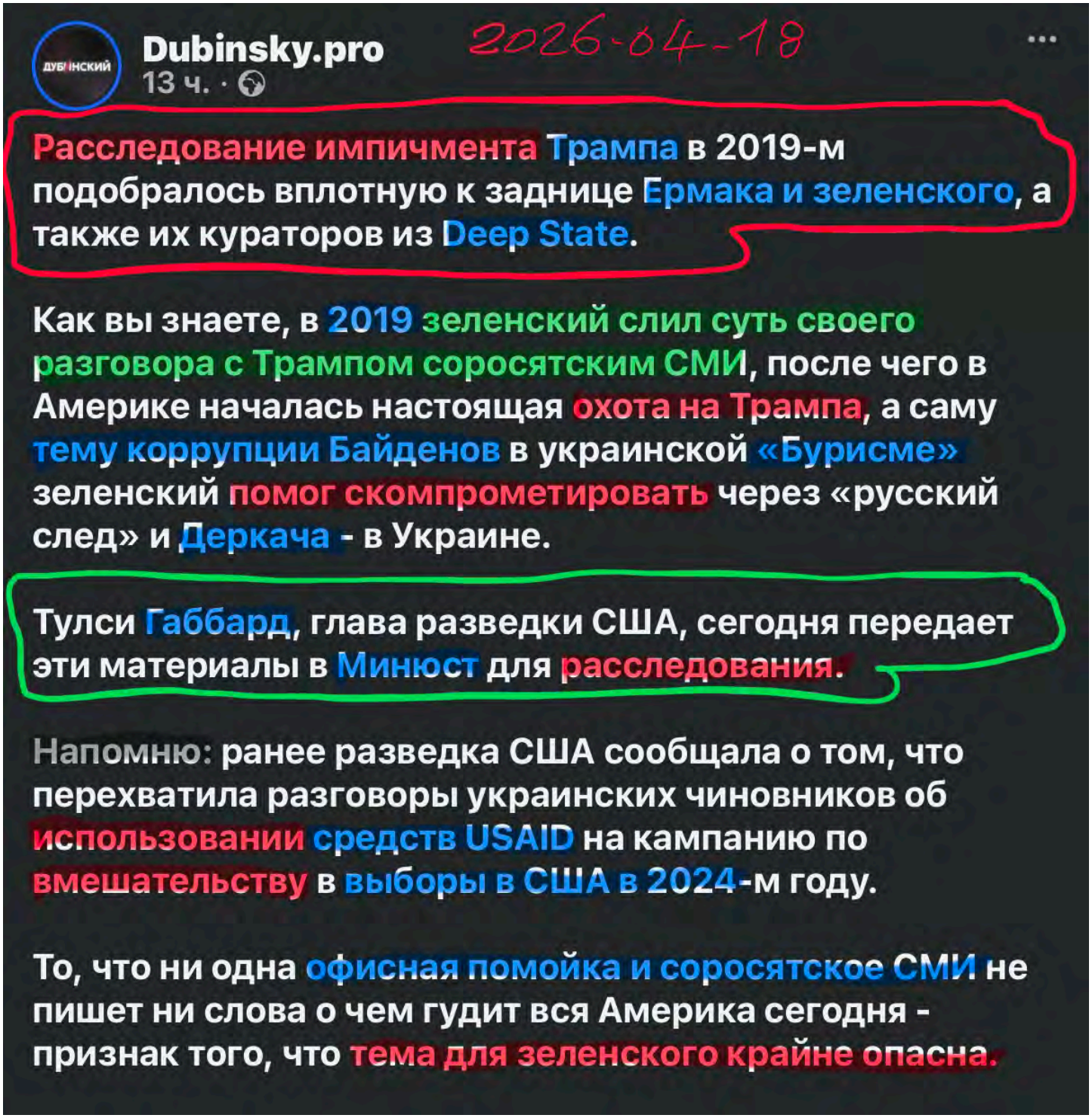
Dubinsky.pro
13 ч. ·
2026-04-18
Расследование импичмента Трампа в 2019-м подобралось вплотную к заднице Ермака и зеленского, а также их кураторов из Deep State.
Как вы знаете, в 2019 зеленский слил суть своего разговора с Трампом соросятским СМИ, после чего в Америке началась настоящая охота на Трампа, а саму тему коррупции Байденов в украинской «Бурисме» зеленский помог скомпрометировать через «русский след» и Деркача - в Украине.
Тулси Габбард, глава разведки США, сегодня передает эти материалы в Минюст для расследования.
Напомню: ранее разведка США сообщала о том, что перехватила разговоры украинских чиновников об использовании средств USAID на кампанию по вмешательству в выборы в США в 2024-м году.
То, что ни одна офисная помойка и соросятское СМИ не пишет ни слова о чем гудит вся Америка сегодня - признак того, что тема для зеленского крайне опасна.

Рис2

***

№ 1.813-1

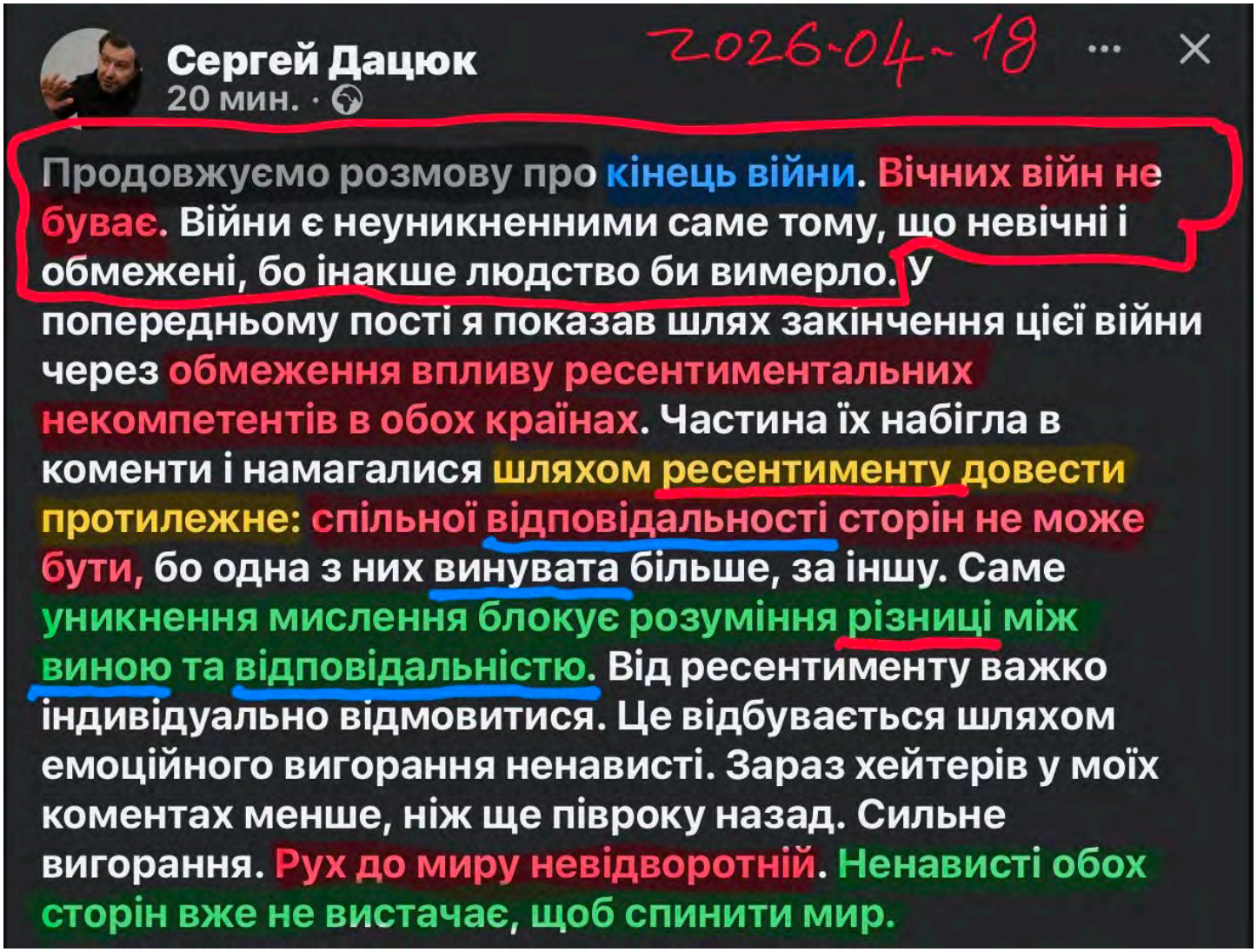

***

№ 1.813-2

УСЕ ЗЛО – ВІД *РЕСЕНТИМЕНТУ*

2022-02-11

СЕРГІЙ ДАЦЮК

Зло **має лише дві причини:**

1) — **неусвідомлений *егоїзм*, який не враховує інтереси інших,**

2) — та ***Ресентимент***.

— Неусвідомлений *егоїзм*, як правило, корегується і зрештою обмежується чи взагалі долається вихованням, освітою та правоохоронними інститутами.

— В той же час *Ресентимент* не лише не обмежується соціально, але продукується, підтримується та легітимується в суспільстві.

Саме тому

> **— Ресентимент є настільки масовою та легітимною причиною зла, яка вже майже витіснила зло від несоціалізованого егоїзму.**

(Цей текст російською мовою).

1. Що таке Ресентимент?

Ресентимент (фр. *ressentiment* /rəsɑ̃timɑ̃/ «обурення, злопам'ятність, озлоблення»)

— почуття ворожості до того, що суб'єкт вважає причиною своїх невдач («ворога»), безсила заздрість, «тяжке усвідомлення марності спроб підвищити свій статус в житті або в суспільстві»[1][*неавторитетне джерело*].

Відчуття слабкості або неповноцінності, а також заздрості стосовно до «ворога» приводить до формування *системи цінностей*, яка заперечує систему цінностей «ворога».

Суб'єкт створює образ «ворога», щоб позбутися почуття провини за власні невдачі.

> — Поняття ресентименту вперше було введено німецьким філософом *Ф. Ніцше* в його роботі *«До генеалогії моралі»*. На думку цього філософа, ресентимент є визначальною характеристикою моралі *рабів*, яка протистоїть моралі панів.

Ресентимент, за *Ніцше*, діяльно проявляє себе в «повстанні рабів»:

> «Повстання рабів у моралі починається з того, що *ressentiment* сам стає творчим та породжує цінності…»[2], — цими словами, власне, і вводиться поняття ресентименту[3].

Ресентимент є складнішим поняттям, ніж *заздрість* або *ворожість*.

> Феномен ресентименту полягає в сублімації почуття неповноцінності в особливу систему моралі.

За визначенням Вікіпедії ***Ресентимент*** це почуття ворожості до того, що суб'єкт вважає причиною своїх невдач ("ворога"), безсила заздрість, "тяжке усвідомлення марності спроб підвищити свій статус в житті або в суспільстві".

Ресентимент це установка на відмову від позитивної активності на користь негативної активності: підозр, ревнощів, звинувачень, помсти, контролю, примусу, агресії щодо інших. Ресентимент це установка "якби не хтось чи щось, то я би..." в контексті переживання приниження або вивищення, які час

від часу міняються місцями. Ресентимент суть відмова від власної відповідальності за долю. Ресентимент перенаправляє індивідуальну, групову та суспільну енергію з творення складного на відтворення простого і спрощеного та руйнування складного.

Ресентимент виникає в індивідуальній психіці та в масовій свідомості як спрощене переживання розриву між простим та складним, що не може бути безпосередньо подолане і тому вимагає опосередкованого компенсаторного заміщення. Ресентимент – це не розрив, не заміщення, а саме спрощене переживання розриву, який може бути як наслідуваний, так і створений через власну деградацію. Ресентимент виникає через свідому відмову від самоперетворення-ускладнення, через свідоме продовження деградації, через свідоме бажання спростити складне середовище чи персоніфікованих носіїв складності до рівня свого спрощення.

1) — Вперше термін "Ресентимент" (Ressentiment) вживає Серен ***К'єркегор*** в роботі "Два віки: літературний огляд" (1846).

2) — Його використовує Фрідріх ***Ніцше*** в роботі "Про генеалогію моралі" (1887), описуючи як співвідношення моралі господаря та раба. Ресентимент, за Ніцше, діяльно проявляє себе в "повстанні рабів": "Повстання рабів у моралі починається з того, що ressentiment сам стає творчим та породжує цінності..."

4) — Потім його детально описує Макс ***Шелер*** в книзі "Ресентимент в структурі моралей" (1913).

5) — Макс ***Вебер*** в роботах по соціології релігії (1920-1921) пов'язує Ресентимент з юдаїзмом, етичною релігією спасіння "людей-ізгоїв", де він виступає як теодицея страждання (нещастя). З російських перекладів важко здогадатися, що "теодицея нещастя", хоча точніше було б перекладати "теодицея страждання", це власне Ресентимент, щодо якого була дискусія між Вебером та Шелером.

Вже тоді на Заході склалася певна традиція вживати це слово французькою "Ressentiment", як воно було вжито К'єркегором, щоб зберегти широкий контекст дискурсивного значення та застосування. Тому будь-які його переклади як "образа", "злопам'ятність", "озлоблення", "неприйнятність", "страждання", "нещастя" некоректні.

6) — Жиль ***Дельоз*** в книзі "Ніцше та філософія" (1962) присвячує Ресентименту (перекладено російською як "злопам'ятність") главу четверту "Від злопам'ятності до нечистої совісті", де здійснює психоаналітичну та культурологічну інтерпретацію ідей Ніцше. Так само в такому перекладі важко здогадатися, що мова йде про Ресентимент.

7) — Френсіс ***Фукуяма*** в своїй книзі "Ідентичність: запит на гідність та політика ресентименту" (2018), дає дуже обмежений і внутрішньо цензурований огляд поглиблення Ресентименту у сучасному світі. І знову ж порівняйте переклади: російською – "Идентичность. Стремление к признанию и политика неприятия", українською – "Ідентичність. Потреба в гідності й політика скривдженості".

Тобто,

в ***російських*** та ***українських*** джерелах переклади назв та текстів книг про ***Ресентимент*** здійснені таким чином, щоб **приховати та замовчати проблему Ресентименту** через небажання його розуміти чи публічно обговорювати або ж мова йде про кричуще невігластво.

Вихолощувати смисли ідей – це теж спосіб цензури.

За нацистської диктатури книги Макса ***Шелера*** просто забороняли чи спалювали, і це було в якомусь сенсі чесніше.

Доклалися до дослідження Ресентименту:

Рене Жерар, Марк Анжено, Стефано Томеллері, Мішень Онфре, Сінтія Флері.

Розуміння ***Ресентименту*** мало певний шлях в історії ідей. Серен ***К'єркегор*** сформулював його, щоб показати сучасність як "нинішнє століття, що висмоктує сенс з етичних понять безпристрасною лінню. Поняття все ще використовуються, але позбавлені всякого сенсу через свою відірваність від погляду на життя, породженого пристрастю і породжуючого послідовність дій".

Фрідріх ***Ніцше*** показав його як моральне відношення етики господаря та етики раба. Макс ***Шелер*** показав його як психо-соціальне явище, яке змінює всі соціальні відносини, а також індивідуальне усвідомлення себе в групі та в суспільстві загалом. ***Вебер*** показав роль Ресентименту у релігійній етиці. ***Дельоз*** спробував зробити психоаналітичну та культурологічну інтерпретацію Ресентименту. ***Фукуяма*** змушений вже був аналізувати Ресентимент як ідентичність та політику.

Отже **ми стикнулися з постійним розростанням масштабу Ресентименту в історії людства**.

А відтак ми маємо повернутися до розуміння ***К'єркегора*** та ***Шелера***, але вже на новому рівні рефлексії.

2. Ресентимент історичний, колективної пам'яті, примордіальний та дзеркальний

Ресентимент є наслідком не лише індивідуальних травм, але і групових, соціальних, історичних, геополітичних травм. **Носієм Ресентименту може бути не лише індивід, але і група, країна, держава та її політика, група країн та їх політика, цивілізація.**

Психічне зараження у Шелера – це феномен некритичного "слідування за натовпом" або менталітет натовпу, подібно до лемінгів, що стрибають зі скелі.

> Позитивні приклади – добродушні юрби в пабі або на спортивних заходах; негативний приклад – насильницькі заворушення. **У такому вигляді *Ресентимент* стає вже соціальною проблемою, бо починає транслюватися на інших у вигляді "психічного зараження".**

Використання таких методів негативного психічного зараження можна розглядати як рушійну силу таких історичних особистостей чи рухів, як Нерон (спалення Риму), Французька революція (Ресентимент у вихідній концепції), Гітлер (геноцид євреїв, арійська панівна раса і проект "Лебенсборн"), камбоджійські "червоні кхмери" 1975-1979 років (соціальна інженерія геноциду), Руанда 1994 року (геноцид племен), міжнародний фундаменталістський ісламський тероризм, націоналізми Східної Європи, "Русский мир" в Росії, система соціального рейтингу в Китаї, лівий порядок денний на Заході (Black Lives Matter, радикальний фемінізм, "культура відміни", "перевір свої привілеї").

Наявний у суспільстві та відповідно у істориків *Ресентимент*, як правило, зумовлює *ресентиментальні історичні наративи*.

Ресентимент **також заражає *колективну пам'ять* установками на підозру, заздрість, ненависть, помсту, тобто перетворює її на *колективу злопам'ятність*.**

Водночас історики постійно стикаються з трансляцією *Ресентименту* між поколіннями, народами, імперіями, і це впливає на їх наративи, незважаючи на правила академічної доброчесності.

> 1) — Рим сам по собі не був ресентиментальним, але він породив Ресентимент варварів.
>
> 2) — Ми можемо підозрювати, що татаро-монголи були ресентиментальні і в своєму завоюванні транслювали і таким чином глибоко закорінювали Ресентимент в більшість упокорених народів.

Ресентиментальна політика пам'яті зазвичай має одновимірну структуру пам'яті, де є провина кривдника і немає структур пам'яті провини жертви.

> **В ресентиментальній пам'яті винуватий лише кривдник, а жертва безневинна, як ягнятко.**

Парадоксальною і скандальною є та обставина, що ***Ресентимент*** **долається не тоді, коли образи, приниження, холокости та геноциди забуваються, а коли вони осмислюються як зв'язка Ресентименту кривдника і Ресентименту жертви та при цьому рефлексивно змінюється зміст пам'яті**:

> **— з ресентиментального *комплексу жертви* на усвідомлення епохальних обмежень ресентиментального мислення, ресентиментального емоційного інтелекту, ресентиментальної волі та ресентиментаьної віри.**

Скандальність юдейського Ресентименту полягає не у запереченні визнання Холокосту, який безумовно був і в якому безумовно винуватий націонал-соціалістичний режим Гітлера, а у формулюванні його глибинних причин, які знаходять в біблійних наративах.

Ніцше і ***Вебер*** розглядали ***Ресентимент*** на прикладі юдаїзму та біблійної історії древніх юдеїв.

Це *примордіальний Ресентимент*, який розуміється так, що на початку будь-якого ланцюжка Ресентимента стоїть або юдейський Ресентимент, або Ресентимент татаро-могольської орди, або ще якісь Ресентименти з минулого.

Це погане мислення не тому, що ненаукове, а тому що спрощує уявлення про Ресентимент, знімає відповідальність з наступних ресентименталів і робить Ресентимент неуникненним.

Тим не менш, хоч і примордіальні ланцюжки Ресентименту концептуально слабкі, уявлення про дзеркальний Ресентимент цілком може бути використане.

Геополітика *Ресентименту* дуже часто має дзеркальний характер:

> — націонал-соціалістичний Ресентимент протистоїть класовому Ресентименту (Німеччина – СРСР часів їх війни), один націоналістичний Ресентимент протистоїть іншому (сучасні Україна та Польща), імперіалістичний Ресентимент протистоїть націоналістичному Ресентименту (сучасні Росія та Україна), таласократичний імперський Ресентимент протистоїть телурократичному імперському Ресентименту (відносини Великобританії та Росії).

Дзеркальний Ресентимент суть такий, що виникає компенсаторно як відображення в індивідуальній чи колективній свідомості наслідків взаємодії з чужим Ресентиментом. Тобто чужий Ресентимент у взаємодії з ним компенсується власним Ресентиментом.

Так **в колективній пам'яті обох сторін створюється стійка пара взаємного *Ресентименту*, існування якого гарантується взаємозалежними структурами колективної пам'яті.**

1) — Дзеркало Ресентименту також може бути кривим.

2) — Дзеркальний Ресентимент це фундаментальна трагічна неоригінальність.

Історія теж буває дзеркальною.

Можна припустити, що **російський *Ресентимент* походить від ординського рабства Росії та втримується протистоянням з західною цивілізацією, породжуючи при цьому зокрема український дзеркальний Ресентимент.**

Дзеркальний Ресентимент **набагато глибший, ніж недзеркальний, тобто який-небудь оригінальний Ресентимент.**

Наприклад,

— Росія вже декілька сотень років плекає свій російськомовний Ресентимент. В дзеркальному відображенні так само і Україна стільки ж плекає свій україномовний Ресентимент. Росія на мовному Ресентименті збудувала свій "Русский мир". В той же час Україна на мовному Ресентименті збудувала свій націонал-патріотичний проект.

Україна опиняється взагалі в знущальному виборі:

— тікаючи від російського рабства через ***дзеркальний Ресентимент***, вона віддається на поталу західному рабству, програмуючи новий виток ***Ресентименту***.

Якщо з України забрати дзеркальні (прямі і викривлені), здебільшого ресентиментальні, відображення Росії, Польщі, Угорщини, Німеччини, Франції і Заходу загалом, що залишиться?

Чи може Україна "вийти з дзеркала"?

3. Тотальність Ресентименту

Ресентимент не рефлексується. Ресентимент блокує мислення. Ресентимент це своєрідна "чорна діра", яка не просто поглинає людину чи групу, але і не

дозволяє вирватися з неї, бо намагання кого-небудь, наприклад колишніх друзів чи просто добродіїв, визволити ресентиментала з його Ресентименту сприймається як прояв ворожості і веде до ще більшої агресії.

В одній із авторських робіт, Ресентимент було узагальнено до мислительних установок та навіть орієнтацій:

"Ресентимент – це, перш за все, структура редукційних мислительних установок: відмова від граничних домагань та загального масштабу; відмова від перспективи, розвитку та орієнтації на майбутнє в ім'я сьогодення, виживання та орієнтації на минуле; просування простих відповідей на складні питання; відмова від різноманіття в ім'я одноманітності; домінування однієї моделі світоустрою, однієї доктрини, однієї ідеології; перевага актуальності над важливістю; перевага приватного інтересу та вигоди над загальним благом; перехід до гри з нульовою сумою; відмова чи заборона на творчість; перехід від створення до перерозподілу; поява та поширення фетишів, акцентуацій та гіперкомпенсацій; відкладене, делеговане та запозичене мислення замість негайного, безпосереднього та оригінального; відмова від складних форм мислення в ім'я найпростіших; втрата та відмова від ненормативного мислення в ім'я нормативного; заборона ненормативного мислення.

Крім того, ресентимент – це також патична редукція в байдужість, зневіру, сумнів, млявість, розчарування, зневіру по відношенню до складного і в демонстративний оптимізм і безпідставну ейфорію по відношенню до простого і лише потім – у образу, підозру, заздрість, помсту та агресію. Ресентимент породжує ресентиментальну ідентичність та ресентиментальну мову. Мислительно-патичний ресентимент є підставою морального ресентименту, а не навпаки. Подолання мислительно-патичного та морального ресентименту є складною соціальною дією рефлексивно-емоційного переналаштування суспільства, що займає цілий історичний період..."

Західні гуманітарії, зробивши важливим емоційний інтелект, мало уваги приділили викривленим, збоченим, отруйним формам емоційного інтелекту, що має групістський характер. Ресентимент як розподілений емоційний інтелект своєї групи таких же ресентименталів закриває доступ до станів емоційного інтелекту інших чи всього суспільства: радість, сподівання, довіра, захоплення. Коли іншим боляче, їм добре, і навпаки.

Як вважав ***Шелер***, наповнена Ресентиментом людина проявляє таку виражену психічну дистанцію зі своїми жертвами, що ніколи не досягає бажаного стійкого задоволення, отриманого у вигляді його власних неетичних дій. "Відплата" такого роду вже не приносить жодної користі, а "експресія" такого

роду не має жодних позитивних результатів. "В справжньому Ресентименті немає емоційного задоволення, а лише довічний гнів і туга у почуттях, які порівнюють з іншими" – пише Шелер.

Ресентимент вольовий це хвороба волі, коли замість волі – заздрість, помста і поневолення інших.

Воля до контролю та примусу – це чистий Ресентимент.

Ресентимент віри **– це коли замість віри фанатизм, ненависть до невірних та обскурантизм.**

> Це так звана віра звуженого горизонту, коли відмовляються сягати трансцендентного, зосереджуючись на іманентному.

Ресентимент не сягає складної істини. Ресентимент розкладає всяку істину на більш прості істини і протиставляє ці прості істини.

Водночас Ресентимент буває дуже творчим, бо свобода творчості може означати будь-які устремління, не обов'язково позитивні.

Найголовніше зло Ресентименту

> – не у руйнуванні якихось окремих смислів, а у руйнуванні смислотворення як такого.
>
> Смисли чи тим більше складні смисли створюються у розкутих і незалежних мисленні-патії-волі-вірі, а не у їх ресентиментальних проявах.

Особливо скандальним є небажання західних гуманітаріїв рефлексувати та осмислювати сучасний власний Ресентимент в таких рухах та явищах, які вони вважають прогресивними та перспективними. Мова йде про Black Lives Matter, радикальний фемінізм, "культуру відміни" та кампанії кон'юнктурно-ресентиментального ґвалту, які можна описати на прикладі справи Вайнштейна і руху "me too".

Коли Ресентимент є сам по собі, то можна сподіватися, що решта ідентичністних уявлень можуть претендувати на багатовимірну гідність чи багатомірну справедливість. Але коли Ресентименти накладаються один на один, то ведуть до множення їх та взаємопідтримки.

Так виникає ***Ресентиментальний комплекс***.

В попередню епоху окремішні Ресентименти у революціях та війнах доводили свою обмеженість.

Але **тепер ми живемо в епоху множинного тотального Ресентименту, який закриває доступ до складних форм істини, добра та краси і заганяє у спрощення, тобто у *фашизм*.**

> ***Фашизм*** **– це контроль і примус задля єдності спільноти у *простоті*.**
>
> **Лише *складність* вимагає договору і громадського контролю за примусом.**

Як ми при цьому сформулюємо просту єдність – клас, нація, гендер, вік, раса, громадянство, людяність, актуальна реальність – неважливо.

Ліберальна демократія **ніяк не убезпечена від *фашизму*.**

Ресентимент**, якому вчасно не дали відсіч, завжди породжує *фашизм***, як би він не називався, як би не ховався і як би позірно не зрікався своєї суті.

Цифровий Ресентимент, у який світ занурюється глобально, це фактично цифровий фашизм.

4. Ідентичність Ресентименту

Саме завдяки відторгненню розуміння та багатолітньому замовчуванню цієї теми політиками, соціальними психологами та інтелектуалами взагалі Ресентимент проник не просто на рівень мислення, волі, віри, патії та глобального психічного стану людства, але і на рівень ідентичності, політики, історичних наративів, геополітичних уявлень, міжцивілізаційних відносин та навіть у гуманітарні концепції.

Ресентимент сьогодні є не просто заразним у деяких окремих сучасних середовищах: він відображається на інші середовища, розповсюджується на інші колективи та спільноти, унаслідується від предків до нащадків, а також підхоплюється через ідейні доктрини як мислевіруси та ментальні закладки.

Психічне зараження Ресентиментом, про яке говорить Шелер, відбувається на ідентичнісному рівні через індоктринацію.

Ресентиментальна індоктринація суть викривлення масової свідомості під ресентиментальну доктрину.

Більше того, повсякчас має місце ***ресентиментально-доктринальне заміщення***.

Тобто

> — усі ресентиментальні теорії та концепції добре заміщають, а іноді навіть підтримують одна одну: теорії класового Ресентименту (марксизм, меншою мірою неомарксизм), теорії націоналістичного Ресентименту,

теорії гендерного Ресентименту (зокрема радикальний фемінізм та ЛГБТ-ресентимент), теорії расового Ресентименту (білий та чорний расизми), теорії ейджистського Ресентименту (ювенальна юстиція), теорії компенсаторної справедливості, теорія привілеїв тощо.

Коли Ресентимент добирається до рівня ідентичностей, то ресентиментальні відносини установлюються вже між ресентиментальними ідентичностями, тобто вони борються одна з одною і витісняють одна одну.

Ресентиментальна ідентичність завжди виправдовує себе тим, що це ж не за себе підозра, заздрість, злопам'ятність, помста, ненависть і агресія, це ж за образу всієї спільноти.

Груповий Ресентимент він завжди з блиском в очах, з завзяттям і позірною гідністю, бо нібито заради добра.

Саме тому ***Ресентимент груповий*** не є егоїстичним, але він завжди є ***трайбалістським***, він – за своїх.

Ресентиментал – не мислитель і не дослідник. Ресентиментал – не незалежний експерт. Ресентиментал – пропагандист, контролер, обвинувач, месник і аб'юзер.

Ресентиментал руйнує будь-яку договірну комунікацію, перетворюючи її на маніпуляцію, звинувачуючи у маніпуляції інших, руйнуючи її через дискомунікацію («срач») та здійснюючи розкол аудиторії.

Мислення ресентиментала зазвичай незрозуміле для нересентименталів.

1) — Унікальність ресентиментального мислення в тому, що його зв'язності вибудовуються не логічно пов'язаними теоріями та концепціями, а власне єдиним Ресентиментом.

2) — Деякі ресентименталі доволі вдало мімікрують під концептуальне мислення.

Можна говорити на будь-які теми з націоналістом, сексистом, расистом, ейджистом чи феміністкою, допоки мова не заходить про ресентиментальний характер їх поглядів.

Ресентименталі не просто заперечують свій Ресентимент. Ресентименталі не просто свідомо встановлюють мислительно-рефлексивні лакуни, тобто теми, щодо яких рефлексії та мислення уникають, раціоналізуючи це у найрізноманітніші способи. Ресентименталі заперечувально-агресивно сприймають саму постановку питання, відторгуючи розмови про Ресентимент, повсякчас подаючи його як справедливість.

Мета ресентиментала – досягти справедливості для своїх за рахунок чужих або, як це робиться у західних університетах, – обернути Ресентимент проти себе, визнаючи свої привілеї та свою провину.

Обернений Ресентимент **не варто плутати з** ***дзеркальним***.

1) — ***Дзеркальний Ресентимент*** – це коли Ресентимент чужих проти своїх відображається у Ресентимент своїх проти чужих.

2) — А ***обернений Ресентимент*** — це прийняття чужого Ресентименту проти себе, підкріплюючи тим самим чужий Ресентимент (наприклад, в установці "перевір свої привілеї" або в установці "пробудження").

3) — Ще один приклад концептуалізації оберненого Ресентименту: теорія "межі зростання" Римського клубу.

Якщо потрапляння у стан Ресентименту сталося не дуже давно, його самостійно можна відслідкувати через радикальну зміну свого кола спілкування і появу ворожого ставлення до колишніх друзів чи знайомих.

Але коли Ресентимент задавнений, коло спілкування стає усталеним і все розглядається вже як звичайний стан.

Більше того задавнений Ресентимент отримує самооцінку важливості.

Таким чином виникає ***акцентуйований Ресентимент***.

1) — Найкраще акцентуацію створюють екстраординарні стани кризи, війни, революції і т.п.

2) — Самооцінка акцентуйованого Ресентиментала – свідомий або пробуджений, а решта – несвідомі.

Акцентуйований ресентиментал мало здатен змінюватися: **«він вже знає все, що треба».**

Достукатися до такого ресентиментала, назвавши його ресентименталом, неможливо, тобто такі рефлексивні означення не стають маркерами "щось не так" для ресентиментала.

Високий рівень освіти і навіть вчена ступінь кандидата наук чи доктора наук не убезпечують від стану Ресентименту.

— Навіть знання про Ресентимент не убезпечує від потрапляння у цей стан.

Вочевидь

> 1) — психо-соціальні стани Ресентименту, особливості їх прояву та протидії потрібно вивчати в школі. Та й студентам замість лекцій та семінарів щодо толерантності, взяття на себе провини чи визнання своїх привілеїв, потрібно викладати практики уникнення широкомасштабного Ресентименту та давати навички психічного суверенітету.

Але вочевидь

> 2) — **державні чи навіть фінансовані олігархією університети будуть проти цього.**

Ресентимент в нинішньому світі стає не просто субкультурою, а глобальною культурою.

> 3) — Це "культура відміни", культурні настанови "перевір свої привілеї" ("check your privilege"), "пробудженчество" ("wokeism"), "нова нормальність" тощо.

Перспектива розширення глобального Ресентименту: генетичний, трансгуманістичний, соціальних мереж, космічний, кліматичний, цифровий, роботичний, які вже проявились, і допустимо віртуалістський та пришельський.

Особливо соціально небезпечним є виховання ресентиментальних упереджень молоді. Вони походять від індоктринованого викривлення нормативного мислення, яке привчається бачити лише ресентиментальні факти і не бачити факти любові, дружби, справедливості, гармонії та рівноваги.

Ресентиментальна компенсація у молоді суть вироджена в емоційний інтелект патія, що використовує комплекс неповноцінності, обертаючи його на комплекс переваги та вищості, тобто заздрість, ревнощі та помста з позиції гіпоідентичності переводяться на позицію гіперідентичності.

> Скажімо, установка "перевір свої привілеї" цілком уживається з перевагою над токсичними дорослими, а толерантність уживається з "культурою відміни". Причому все це на фоні заборони на ненормативне мислення та рефлексію.

Сучасна молодь почасти збирає на собі усі можливі Ресентименти: расовий, гендерний, націоналістичний, ейджистський, феміністичний і навіть ЛГБТ-ресентимент. В кризові часи молоді люди це такі складні поєднання Ресентименту, що Ресентимент на Ресентименті сидить і Ресентиментом поганяє.

Отже для будь-якого ***дзеркального Ресентименту*** чи для його передачі з покоління в покоління потрібні так звані ***Генератори Ресентименту***,

тобто

1) — люди, групи, інститути пропаганди, партії, суспільні групи, ***ресентиментальні*** ***політики пам'яті*** (політики злопам'ятності) та навіть стратегії довгострокового вшанування героїв і реагування на приниження та образи, включаючи холокости та геноциди.

2) — Генератори тотального Ресентименту – це глобальні ЗМІ та соціальні мережі під впливом держав та олігархів.

Генераторами політичного Ресентименту є саме партії та суспільні групи.

— Їх організації побудовані на жорсткому трайбалізмі "свій-чужий", а їх дискурс побудований через опозицію "ми і вони".

Останнім часом постали глобальні генератори Ресентименту, наприклад, Глобальний страх коронавірусної епідемії, що породжує інфодемію та продукує масові Ресентименти (масочники і антимасочники, ваксери і антиваксери).

В ресентиментальному суспільстві *Ресентимент* добре монетизується.

Відтак багато людей роблять генерацію Ресентименту своєю професією, коли здійснюють просування та навіть продаж простих смислів і перспектив в обмін на лояльність до Ресентименту.

Власне тому, — **Ресентимент у суспільстві неможливо викорінити, допоки існують генератори Ресентименту**.

5. Подолання Ресентименту

Існують різні способи подолання *Ресентименту*.

У древніх греків, як це описує Агамбен ("Стазис. Гражданская война как политическая парадигма", 2015), Стазис як внутрішня громадянська війна на противагу Полемосу як зовнішній війні означав обов'язкову участь усіх на тій або іншій стороні, вирішення протиріччя через новий громадянський мир та Амнестію і Амнезію (прощення і забуття). Водночас це був дуже затратний щодо жертв спосіб. Більш людяним подоланням Ресентименту стало християнство.

Християнство вперше послідовно і яскраво викриває іудейський Ресентимент та пробує подолати його рефлексивними наративами прощення та милосердя.

Юдаїзм погано сприйняв антиресентиментальні настанови християнства. Іслам значним чином використав Ресентимент для свого просування, породивши явище ісламського тероризму. Найкраще антиресентиментальні установки виражені в індуїзмі (ахімса), буддизмі, даосизмі та конфуціанстві. Водночас християнство погано досягає подолання Ресентименту через обмеження психічної свободи.

Ще один більш точковий спосіб боротьби з Ресентиментом, який масово практикують в Європі та в США,

1) – інфраструктура психоаналізу і фармакотерапія релаксантами та антидепресантами.

2) — Такий спосіб дозволяє уникати Ресентименту в його зачинку через попередження витіснень, заперечень, проекцій. **Однак при цьому ресентиментал стає психотерапевтичною людиною.**

Сучасний Ресентимент набагато складніший, ніж той, з яким стикалися Древня Греція, християнство чи навіть психоаналіз.

Сучасні ***консиєнтальні війни*** суть прояв Ресентименту.

Розумний може когось здурювати чи примітивізувати, доки не здурнішає чи не спроститься сам.

1) — Складні смисли не борються з простими: вони їх поглинають.

2) — Зі складними можуть боротися лише прості смисли. Але війна простих смислів зі складними ще більше руйнує прості смисли.

Ресентимент в принципі не долається психоаналізом, як це невдало пробував робити Дельоз, бо потенційний пацієнт не просто не вважає себе хворим, а, навпаки, вважає хворими самих психоаналітиків. Як би було добре лише психоаналізом лікувати усіх комуністів, націоналістів, ейджистів, расистів та феміністок. Але – зась.

Ресентимент це не просто психотравма, а багатовимірне фундаментальне спрощення, яке змінює мислення, волю, віру та патію, яке отримує безліч психо-соціальних підкріплень і стає основою ідентичності та соціальних патернів поведінки, яке може сягати як завгодно глибоко і широко – аж до духовності індивідів; культури і ментальності нації та цивілізації; історії, колективної пам'яті та політики.

Ресентимент **маніпулятивно ззовні можна використовувати, корегувати, посилювати, послабляти, бо** ***побачити ці впливи ресентиментал не може*****.**

1) — ***Ресентименталами*** **можна доволі легко управляти**, провокуючи маркерні теми, доводячи комунікацію до конфронтації (45% – за, 45% – проти, лише 10% – здатні лишатися нейтральними).

2) — Для України, наприклад, такою маркерною темою Ресентименту є ***"мова"***.

3) — Для західних університетів такими маркерними темами є ***"визнання провини та своїх привілеїв"*** щодо чорних, ЛГБТ-спільнот, жінок, мусульман тощо.

Лише добро може знаходити в собі зло і позбавлятися його.

Зло не бачить зла, зло ніколи не визнає себе злом.

Всупереч Ханні ***Арендт*** – **зло не є банальним**:

1) — воно ховається, бреше, приховує мотиви, виправдовується, маніпулює, тобто видає себе за добро, а добро видає за зло.

Але

2) — зло завжди видає себе тим, що практикує, підтримує або дозволяє *Ресентимент*.

Ресентиментальні теорії долаються історичною практикою.

1) — XX століття показало, що якщо з ***марксизму*** викинути класовий Ресентимент, то власне в марксизмі, окрім концепції капіталу, нічого вартісного не залишиться, бо буде хабермасівський комунікативізм та деліберативна демократія або даоський чи буддистський комунізм.

2) — А якщо з ***націоналізму*** викинути весь націоналістичний Ресентимент, що сутнісне залишиться? Чи взагалі нація – сутність?

3) — Якщо з ***фемінізму*** викинути весь Ресентимент, що сутнісне залишиться? Особливо якщо врахувати, що фемінізм це вже не про стать, а про гендер?

1) — В оперативному теперішньому *Ресентимент* майже ніколи не долається мисленням чи теоріями, бо він відключає мислення і всяке теоретизування.

2) — *Ресентимент* не долається патією, бо вона перетворюється на вироджений емоційній інтелект.

3) — *Ресентимент* не долається волею, бо паразитує на ній.

4) — *Ресентимент* не долається вірою, бо блокує її трансцендентний горизонт, зосереджуючись на іманентних її аспектах.

Позбавитися *Ресентименту* можливо через зживання його, тобто коли він заводить у глухий кут обезсмислення і безперспективності та набридає своєю нав'язливістю і примітивізмом.

Вихід з *Ресентименту* небезпечний для життя ресентиментала так само, як і входження в нього чи знаходження в ньому.

Гуманітарне подолання Ресентименту вочевидь має договірну природу з рівноважними принципами.

Всяка акцентуйована ідентичність ресентиментальна і зводиться до групізму.

Лише складне самовизначення та договори між складними самовизначеннями можуть бути нересентиментальними і негруповими.

***Ресентименту* протистоїть *позитивний психічний суверенітет*.**

В цьому сенсі **психічний суверенітет – це не *анархія* і не *соціопатія*.**

> **1) — *Психічний суверенітет* – це здатність до незалежного самоперетворення, до вільного чи навіть спонтанного мислення, до самопрояву патії без емоційного диктату чи примусу, до необумовленої творчої волі та до віри широкого горизонту.**
>
> **2) — *Психічний суверенітет* – це коли в мене немає жодних провин, жодних привілеїв, жодних обов'язків, про які я ні з ким не домовився або які я добровільно не визнав без шкоди власному духовному перетворенню.**

З точки зору психічного суверенітету, будь яке обмеження свідомості, наприклад, класова, національна, расова, гендерна, ейджистська тощо свідомість – це збочена свідомість, невільна свідомість. Не буває окремої національної чи окремої класової і т.д. гідностей, бо гідність, як і справедливість, лише багатомірні.

Чи варто боротися з *Ресентиментом*?

> 1) — Якщо це не перетворюється на ***фашизм*** чи ***масову агресію*** та існує на рівні індивідуальному, то ні.
>
> **Якщо хтось бажає жити з блокованим мисленням, з викривленою несамостною патією, з обумовленою волею, з вірою звуженого горизонту, а також з мислевірусами і ментальними закладками, то це його право.**

2) — Але коли це стає ***загальносуспільною бідою***, то боротися з Ресентиментом потрібно обов'язково.

Боротьба з Ресентиментом не має бути ще одним Ресентиментом.

Ситуацію боротьби спрощує одна дуже цікава обставина:

1) — ресентименталів не потрібно гнати чи викривати, вони самі себе проявляють, самі заходять у глухий кут своєї агресії і зрештою самі зрікаються колишніх друзів, особливо тих, хто має психічний суверенітет.

2) — З ресентименталом треба вести себе, як з малими дітьми: жаліти, прощати, карати, наставляти, давати шанс змінитися і знову жаліти, прощати...

Тим не менше, **чому *Ресентимент* такий *небезпечний*?**

Бо

1) — **це не просто негативна енергія, що спрямована на розкол і протистояння в суспільстві**.

2) — **Це *самознищення* багатьох талановитих людей, хто не навчений здобувати та захищати свій позитивний *психічний суверенітет*.**

Більше того, ***цифровий фашизм***, що розповсюджується сьогодні по всьому світу, спрямований на знищення ***психічного суверенітету***.

1) Вільне мислення, 2) необумовлена воля, 3) самостна патія, 4) віра широкого горизонту – сьогодні це єдині привілеї.

Але це ж було завжди. Хіба не так?

***

№ 1.814

Рис1

2026-04-16

Four Freedoms Awards – міжнародна нагорода, яку вручають із 1982 року людям та організаціям, що зробили значний внесок у захист чотирьох свобод, які проголосив 32-й Президент Сполучених Штатів Америки Франклін Рузвельт у 1941 році. Це свобода слова й вираження поглядів, свобода віросповідання, свобода від злиднів та свобода від страху. Щороку організатори присвоюють одну міжнародну нагороду «Чотири свободи» та чотири в номінаціях, що відповідають кожній зі свобод.

Робочий візит Президента України до Нідерландів

16 квітня 2026 року - 16:11

Рис2

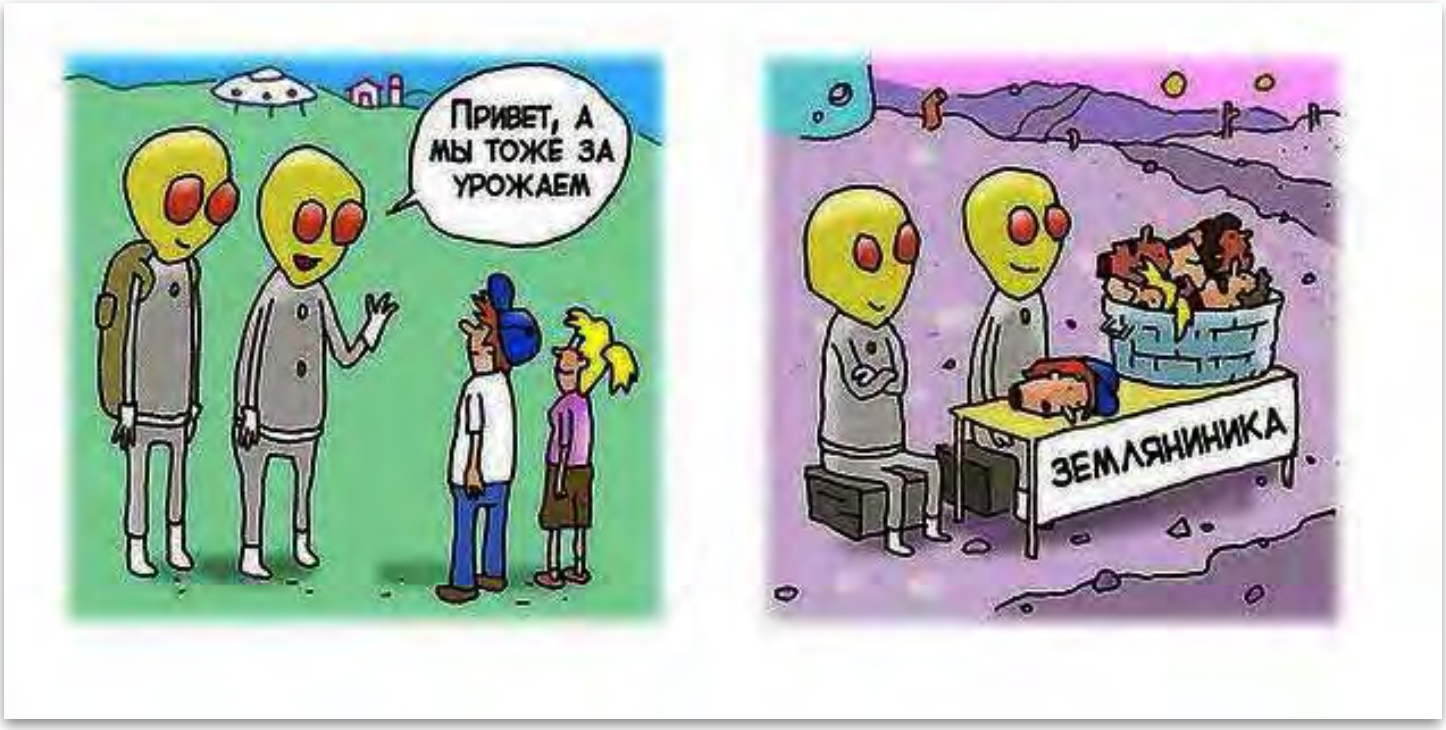

Рис3

***

№ 1.815

Павел Вернивский
1 ч. ·

2026-04-18 ... ×

Не знаю кому як, але мені особисто смішно чути про фантазії щодо 300 тис мігрантів)

Ну по-перше мені цікава технічна складова. Тобто, процес переконання емігрантів обрати нашу країну, завезення, розселення.

От невже хтось думає, що країна яка за 4 роки повномасштабної не спромоглась створити адекватний процес переселення своїх же громадян, буде спроможна вирішити таке логістичне питання? Ну бо я особисто не уявляю як сюди будуть переїзжати африканці чи азіати, без будь-яких заощаджень. І як далі вони будуть знаходити житло, потім роботу, щоб оплачувати це житло.

А по-друге, мені смішно чути всю цю демагогію про потребу в емігрантах.

Бо в першу чергу треба шукати причину високої еміграції серед українців. Так, зараз це повномасштабна, але ж еміграція була до повномасштабної. І причиною цієї еміграції було безробіття.

Лише за період 2012- по 2021 Україна втратила майже 4 млн робочих місць!

В 2020 тодішній прем'єр-міністр Шмигаль пафосно заявляв, що планує створити 500 тис робочих місць. Через рік, кількість офіційно створених робочих місць зменшилась на 300 тис!

І це офіційна статистика!

То про яких емігрантів тут можна говорити, якщо держава не здатна забезпечити роботою своїх же власних громадян??

***

№ 1.816

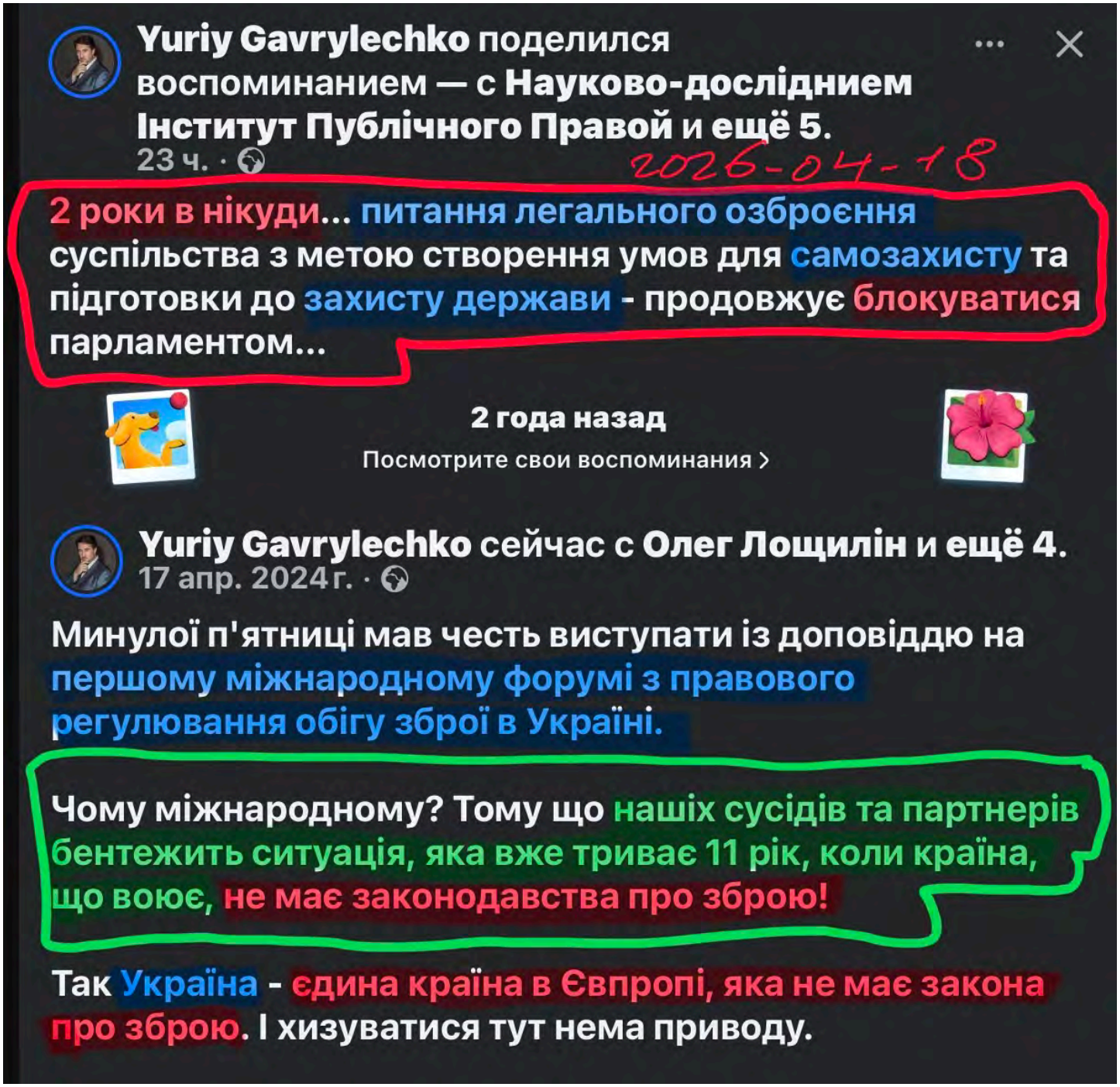
Yuriy Gavrylechko поделился воспоминанием — с Науково-дослідним Інститут Публічного Правой и ещё 5.
23 ч. ·
2026-04-18
2 роки в нікуди... питання легального озброєння суспільства з метою створення умов для самозахисту та підготовки до захисту держави - продовжує блокуватися парламентом...
2 года назад
Посмотрите свои воспоминания ›
Yuriy Gavrylechko сейчас с Олег Лощилін и ещё 4.
17 апр. 2024 г. ·
Минулої п'ятниці мав честь виступати із доповіддю на першому міжнародному форумі з правового регулювання обігу зброї в Україні.
Чому міжнародному? Тому що наших сусідів та партнерів бентежить ситуація, яка вже триває 11 рік, коли країна, що воює, не має законодавства про зброю!
Так Україна - єдина країна в Євпропі, яка не має закона про зброю. І хизуватися тут нема приводу.

***

№ 1.817

🇺🇦 Олексій Кулеба

Провели нараду з обласними військовими адміністраціями, Генштабом і профільними міністерствами щодо виконання планів стійкості регіонів і підготовки до наступного опалювального сезону.

За останній тиждень темпи інженерно-технічного захисту об'єктів критичної інфраструктури зросли на 20%. Більшість регіонів покращили показники.

Повністю завершили перший підготовчий етап Київська та Черкаська області. Прискорення демонструють Дніпропетровська, Львівська та Одеська.

Регіони переходять до наступних етапів.

Під час наради окремо розглянули розвиток розподіленої теплової генерації. Уряд виділив 424.8 млн грн на встановлення вже наявних блочно-модульних котелень. Загальна потреба на сьогодні – 228 БМК потужністю майже 999 МВт.

Також формуємо системні рішення для водопостачання. Портфель включає 26 спецпроєктів – це захист інфраструктури, резервне живлення та автономні рішення для великих міст.

👍 6 🤦‍♀️ 1 🔥 1

t.me/OleksiiKuleba/8565 804 Apr 16 at 19:19

***

№ 1.818

2026-04-18

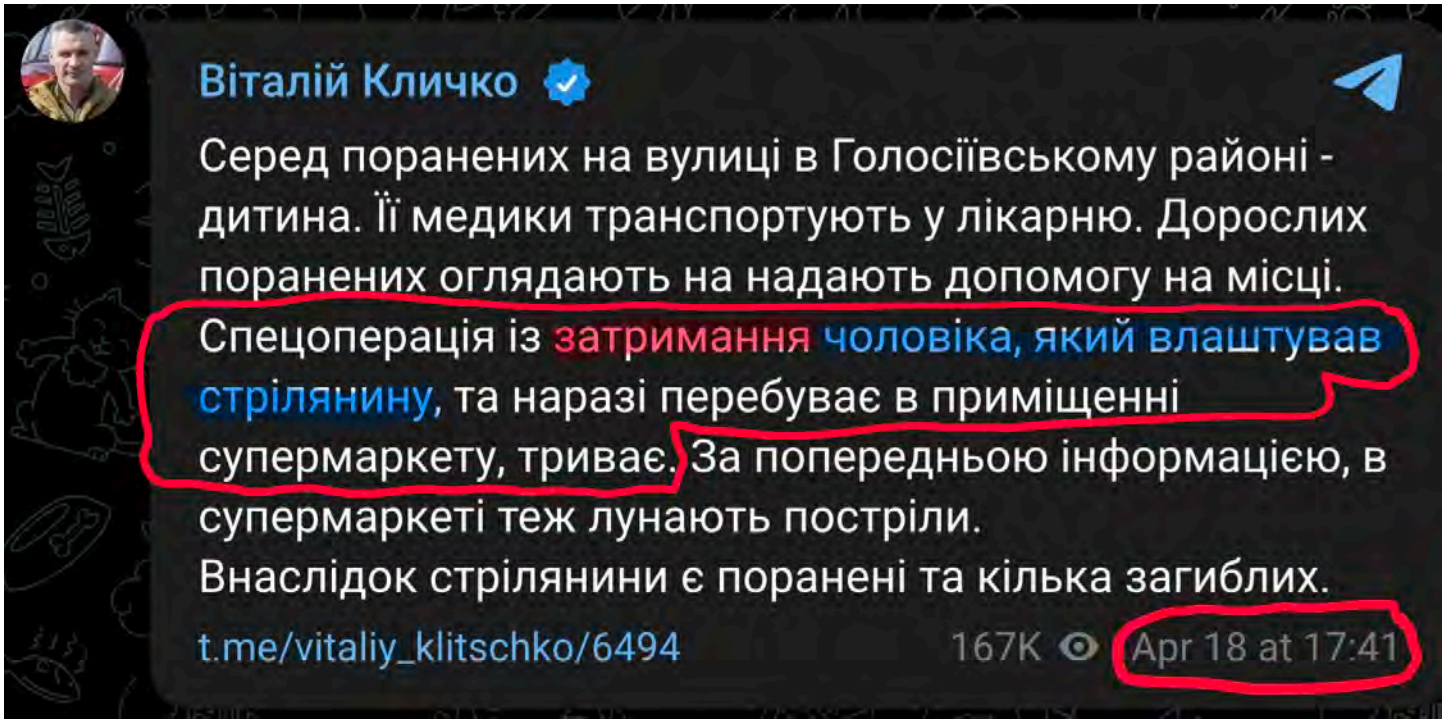

Рис1-1

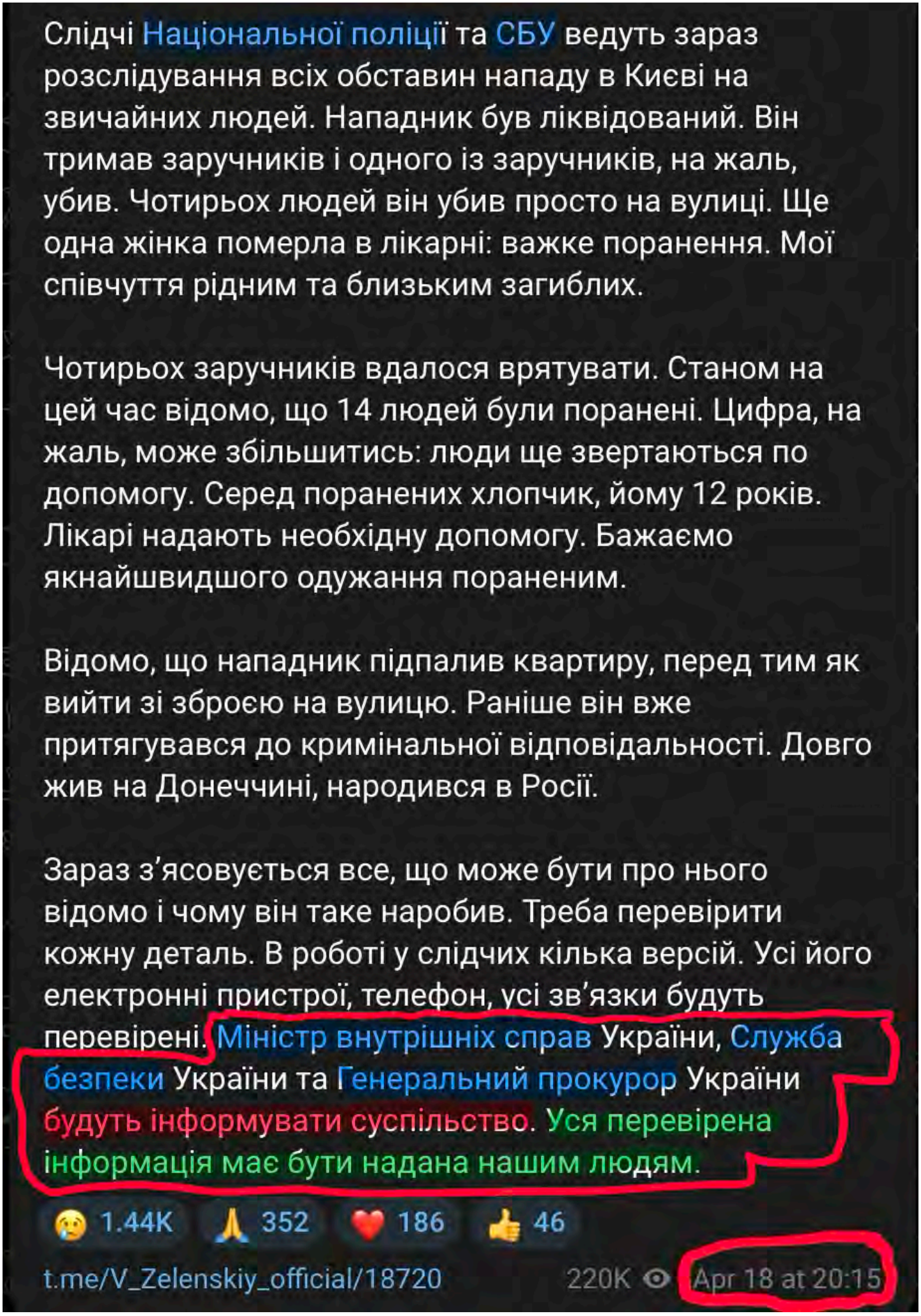
Слідчі Національної поліції та СБУ ведуть зараз розслідування всіх обставин нападу в Києві на звичайних людей. Нападник був ліквідований. Він тримав заручників і одного із заручників, на жаль, убив. Чотирьох людей він убив просто на вулиці. Ще одна жінка померла в лікарні: важке поранення. Мої співчуття рідним та близьким загиблих.
Чотирьох заручників вдалося врятувати. Станом на цей час відомо, що 14 людей були поранені. Цифра, на жаль, може збільшитись: люди ще звертаються по допомогу. Серед поранених хлопчик, йому 12 років. Лікарі надають необхідну допомогу. Бажаємо якнайшвидшого одужання пораненим.
Відомо, що нападник підпалив квартиру, перед тим як вийти зі зброєю на вулицю. Раніше він вже притягувався до кримінальної відповідальності. Довго жив на Донеччині, народився в Росії.
Зараз з'ясовується все, що може бути про нього відомо і чому він таке наробив. Треба перевірити кожну деталь. В роботі у слідчих кілька версій. Усі його електронні пристрої, телефон, усі зв'язки будуть перевірені. Міністр внутрішніх справ України, Служба безпеки України та Генеральний прокурор України будуть інформувати суспільство. Уся перевірена інформація має бути надана нашим людям.
1.44K
352
186
46
t.me/V_Zelenskiy_official/18720
220K
Apr 18 at 20:15

Рис1-2

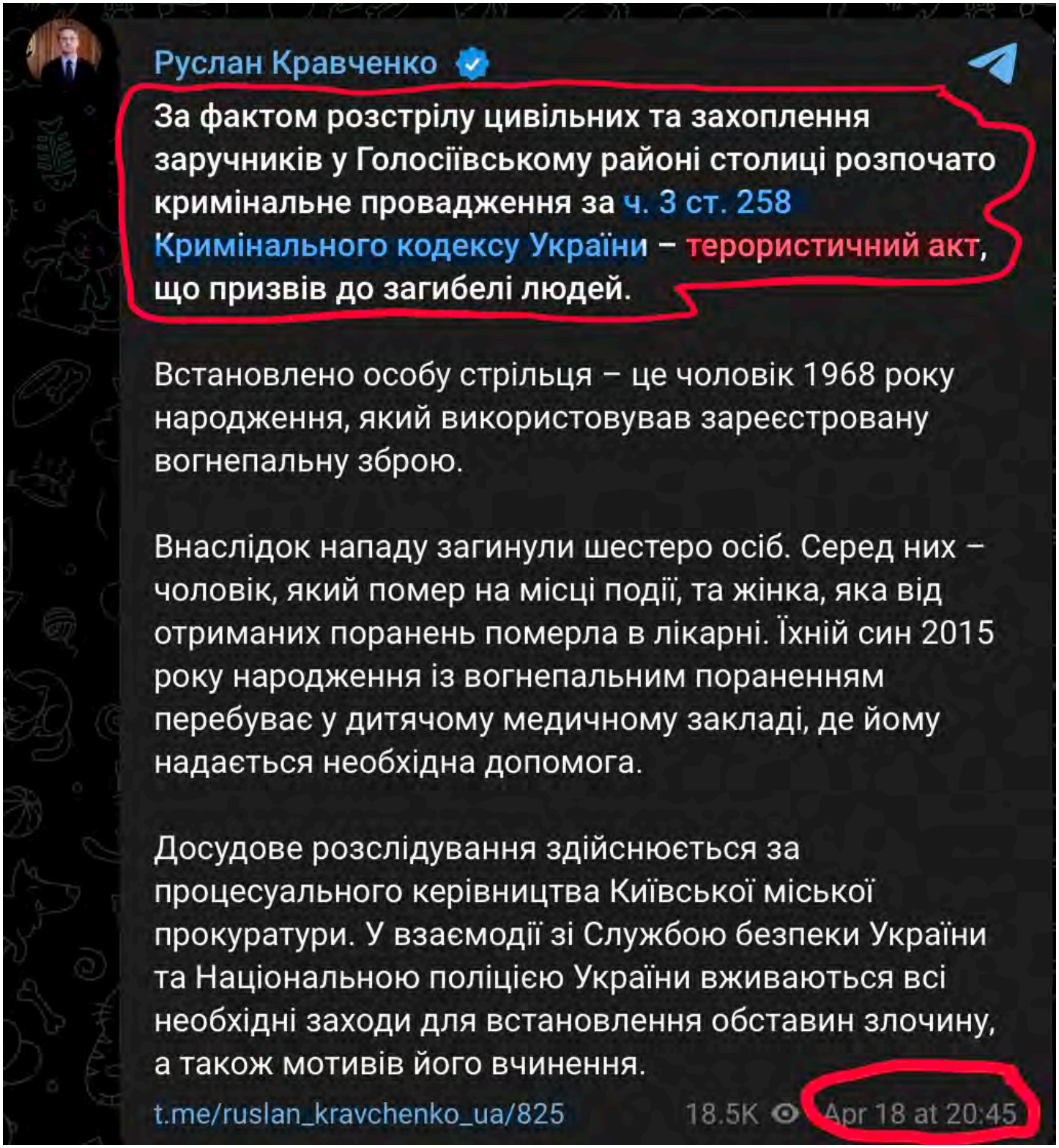
Руслан Кравченко
За фактом розстрілу цивільних та захоплення заручників у Голосіївському районі столиці розпочато кримінальне провадження за ч. 3 ст. 258 Кримінального кодексу України – терористичний акт, що призвів до загибелі людей.
Встановлено особу стрільця – це чоловік 1968 року народження, який використовував зареєстровану вогнепальну зброю.
Внаслідок нападу загинули шестеро осіб. Серед них – чоловік, який помер на місці події, та жінка, яка від отриманих поранень померла в лікарні. Їхній син 2015 року народження із вогнепальним пораненням перебуває у дитячому медичному закладі, де йому надається необхідна допомога.
Досудове розслідування здійснюється за процесуального керівництва Київської міської прокуратури. У взаємодії зі Службою безпеки України та Національною поліцією України вживаються всі необхідні заходи для встановлення обставин злочину, а також мотивів його вчинення.
t.me/ruslan_kravchenko_ua/825
18.5K
Apr 18 at 20:45
Рис2-1

Джерело: Клименко в коментарі журналістам, що транслювався в ефірі телемарафону

Пряма мова: "Цей громадянин 1968 року народження. Скоріш за все, пенсіонер. Проживає тут недалеко. Йшов по вулиці, починав свою ходу з вулиці Деміївської. По ходу він застрелив чотирьох наших громадян. П'ятого громадянина він вже застрелив як заручника в магазині. Спецоперацію проводив КОРД Києва, поліція Києва, правопорушник був знищений.

У нього була зброя, карабін, він був зареєстрований. Більше того, в грудні 2025 року цей чоловік звернувся до дозвільної системи з проханням відстріляти відповідну зброю, бо термін вийшов. Він приніс медичну довідку. Слідство встановить, який медичний заклад видавав цю довідку. Написав заяву щодо продовження користування даною зброєю".

Деталі: За словами Клименка, терорист не виставляв жодних вимог. З ним велися переговори близько 40 хвилин.

"Розуміючи, що там була поранена людина, ми пропонували занести турнікети, але він не реагував. Тому була дана команда на його ліквідацію, тим більше після того, як він застрелив одного заручника", – розповів міністр.

Рис2-2

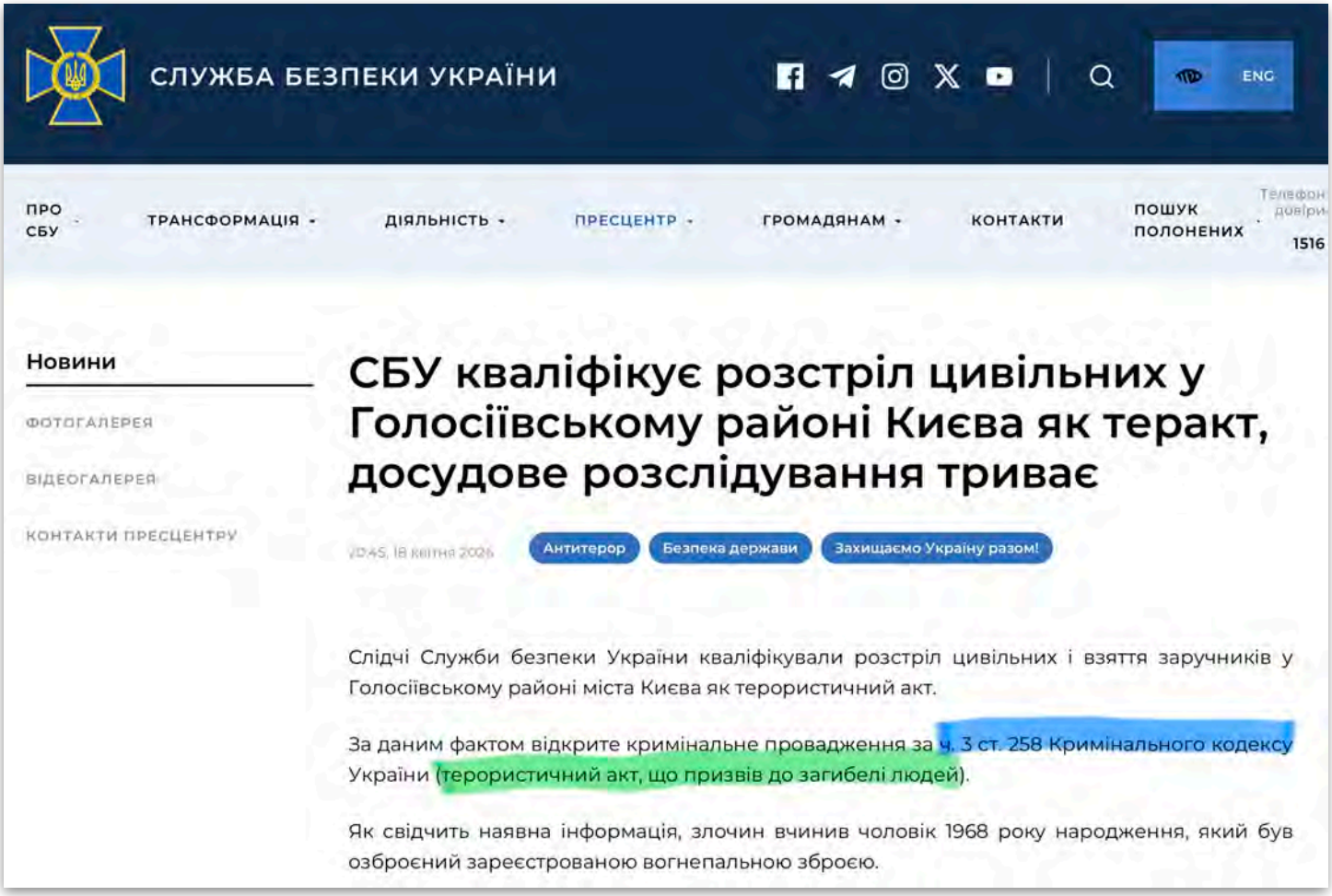

Рис2-3

Рис3

Стаття 258. Терористичний акт

1. Терористичний акт, тобто застосування зброї, вчинення вибуху, підпалу чи інших дій, які створювали небезпеку для життя чи здоров'я людини або заподіяння значної майнової шкоди чи настання інших тяжких наслідків, якщо такі дії були вчинені з метою порушення громадської безпеки, залякування населення, провокації воєнного конфлікту, міжнародного ускладнення, або з метою впливу на прийняття рішень чи вчинення або невчинення дій органами державної влади чи органами місцевого самоврядування, службовими особами цих органів, об'єднаннями громадян, юридичними особами, міжнародними організаціями, або привернення уваги громадськості до певних політичних, релігійних чи інших поглядів винного (терориста), а також погроза вчинення зазначених дій з тією самою метою -

Yuriy Tyzh
6 ч. ·
2026-04-18 15:45
#піх_й
закінчиться.Головне не
закінчитися раніше п здеця...
Та, піх*й!
МЕГАВАТНО
ПОТУЖНО
Зе! партія
Слуга Народу
Yuriy Gavrylechko поделился воспоминанием — с Науково-дослідним Інститут Публічного Правой и ещё 5.
23 ч. · 2026-04-18
2 роки в нікуди... питання легального озброєння суспільства з метою створення умов для самозахисту та підготовки до захисту держави - продовжує блокуватися парламентом...
2 года назад
Посмотрите свои воспоминания
Yuriy Gavrylechko сейчас с Олег Лощилін и ещё 4.
17 апр. 2024 г. ·
Минулої п'ятниці мав честь виступати із доповіддю на першому міжнародному форумі з правового регулювання обігу зброї в Україні.
Чому міжнародному? Тому що наших сусідів та партнерів бентежить ситуація, яка вже триває 11 рік, коли країна, що воює, не має законодавства про зброю!
Так Україна - єдина країна в Євпропі, яка не має закона про зброю. І хизуватися тут нема приводу.
ıдавип,
разрешения на
ние и ношение огнестрельного
кoствольного оружия
упность упала в 2 (два, two,
раза.
ы ПРОДОЛЖАЙ
ить в особый
ıталитет...

Рис4-1

UkrPatrWar-2022.02.24

Опубликовано Tyzh59 - сб, 03/05/2022 - 12:10

UkrPatrWar-2022.02.24

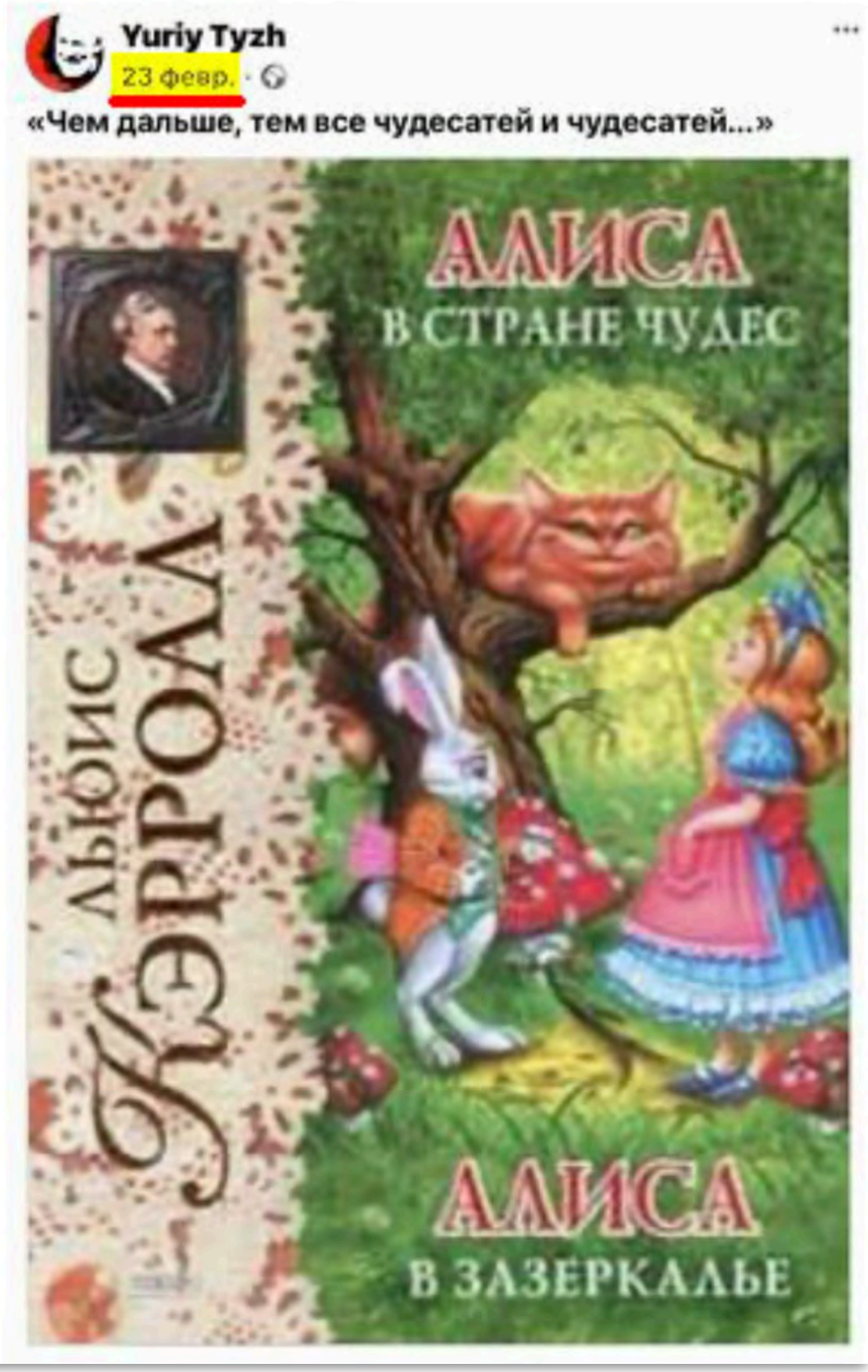

Рис4-2

***

№ 1.819

В 1601 році ремісника з Нордлінгену Ганса Шварца було заарештовано за порушенння законодавства про зброю

2026-04-19

Чаплигін

Як виявилося - він не зберігав у себе вдома необхідної кількості зброї.

Злочин був серйозний - могли посадити, конфіскувати майно або вигнати з міста. Але суд був милостивий та справедливий. Присудили дати «14 днів аби міг гідно озброїтися».

А ось мешканцю Габершлаґту повезло менше - його, за негідну поведінку, було засуджено «на вічне позбавлення користування зброєю, крім затупленого хлібного ножа».

Що та коли в історії людства пішло не так?

Історично володіння зброєю протягом століть було природним атрибутом вільної людини. Ще три-чотири століття тому практично всі вільні індивіди мали таке право. Людина сприймалася як самостійний, відповідальний суб'єкт, здатний захищати своє життя, родину та майно.

До XVII століття сучасної централізованої держави в її нинішньому вигляді не існувало. Середньовіччя являло собою епоху реальної конкуренції силових центрів: феодали могли протистояти королю, а озброєний громадянин був рівноправним учасником цієї системи стримувань і противаг.

З виникненням абсолютних монархій, а згодом сучасних держав, ситуація кардинально змінилася.

Держава поступово *монополізувала легітимне насильство*,

> **— пропонуючи громадянам «безпеку» в обмін на відмову від самостійної самооборони.**

Ця модель закріпилася в теоріях суспільного договору (зокрема, у Томаса Гоббса) - ідеях, які за історичними мірками є досить молодими.

XX століття стало апогеєм цього процесу:

> — більшовики, наприклад, одразу після захоплення влади зажадали тотального роззброєння населення, подібні тенденції спостерігалися в Європі та навіть у США під час Великої депресії.

Відбувалася глобальна «гонка роззброєння» населення паралельно з мілітаризацією держав.

У цьому контексті право на зброю набуває глибокого символічного значення.

— Воно уособлює готовність вільної, відповідальної людини захищати res privata (себе, свою сім'ю, майно) та res publica (свою спільноту) зі зброєю в руках.

Бо,

— коли громадяни повністю делегують свою безпеку державі-патерналу, вони втрачають частину своєї політичної суб'єктності та громадянської чесноти.

Роззброєння населення, як вчить історія, завжди супроводжується посиленням державного контролю і послабленням суспільної стійкості.

Трагедія в Києві вкотре демонструє цю закономірність.

— Нападник діяв у середовищі практично беззахисних людей.

Питання полягає не лише в джерелі його зброї (яка, за деякими даними, могла бути зареєстрованою), а в тому,

— чи могла б хтось із присутніх громадян дати йому відсіч на ранній стадії, зменшивши кількість жертв.

Справжня *безпека* суспільства не зводиться виключно до *держави* та *поліції*.

Вона також залежить від готовності громадян брати на себе частину відповідальності за захист себе, своїх рідних та співгромадян.

Відсутність ж зброї не усуває загрозу

— **воно лише змінює баланс сил на користь тих, хто ігнорує закони.**

***

№ 1.820

Павел Себастьянович 2026-04-19

2 дн. ·

У розумних книгах пишуть, що найвищий рівень управління суспільством — концептуальний. Потім іде ідеологічний. Потім політичний — три гілки влади.

Тобто під концепцію підводиться ідеологія, або набір ідеологій. А ідеологій не так багато, як партій в Україні, їх усього три — консерватизм, лібералізм та соціалізм.

І люди, які мають політичну стурбованість, які читають розумні книги, вважають, що дуже важливо написати концепцію. Бо концептуальне управління найкрутіше.

А концепцій ще менше, ніж ідеологій. Усього дві. Або я стаю успішним, або суспільство стає успішним. Або я стаю мільярдером, або громадяни стають... ну хоча б заможними.

Усім нам зрозуміло: концептуальне управління українським суспільством 35 років здійснюється за першою концепцією. Кожен президент та його оточення стають мільярдерами. І відповідно, народ із кожним президентом біднішає та чисельно меншає. Оточення президента та держапарат навпаки розростаються, витрати на їх утримання збільшуються. Бо така концепція!

Але мінімальної пенсії 2595 грн, що втричі менша за фактичний прожитковий мінімум, ще не було за жодного президента.

UPD Бюджет Пенсійного фонду — 1,26 трлн. Вистачить на 10 млн пенсіонерів та 4 млн ВПО, якщо кожний отримуватиме 7400 грн — фактичний прожитковий мінімум.

***

№ 1.821

Dubinsky.pro
13 мин. ·

2026-04_19

Что такое drone deal, с которой клоун скачет по всему миру? Это банальная схема отмывания бабла. Собирая китайские дроны по китайской инструкции в стране ЕС, надо показать его реальную стоимость, заплатить налоги. В Украине этого делать не надо + низкие затраты на труд. Итого то, что стоит в ЕС 1000 €, в Украине можно собрать за 300 €, продать в ЕС за 900 €, и "распилить" доход, а в стране ЕС продать уже за 1000 €, и заплатить минимальные налоги. Вот и весь смысл "нашей drone deal", в которой Украина это просто ландромат. Прачечная.

***

№ 1.822

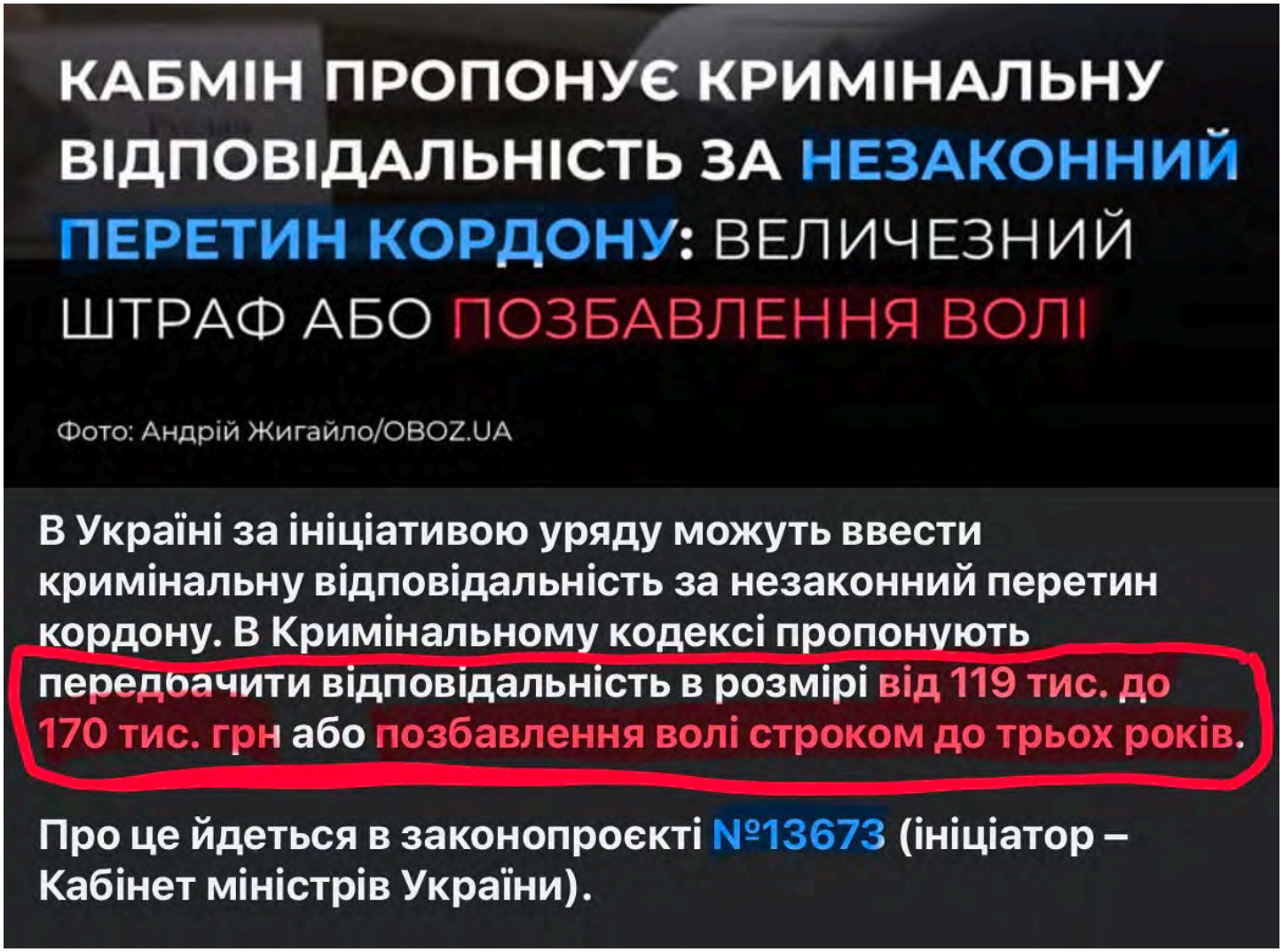

Рис1

Про це йдеться в законопроєкті №13673 (ініціатор – Кабінет міністрів України). Документ зареєстровано ще минулого року. В пояснювальній записці йдеться про те, що військовозобов'язані українці **зараз за незаконне перетинання державного кордону України можуть бути притягнуті тільки до адміністративної відповідальності.**

"Це не має належного карального і превентивного впливу, оскільки кількість таких перетинань лише збільшується", – йдеться в повідомленні. Щороку прикордонники виявляють десятки тисяч таких порушень (і це лише ті, що вдається виявляти).

Рис2

"Реалізація проєкту Закону сприятиме забезпеченню правового регулювання відповідальності осіб за перетинання державного кордону України з метою ухилення від призову на військову службу під час мобілізації, встановлення підстав звільнення від цієї відповідальності під час дії воєнного стану, удосконалення правових засад забезпечення правопорядку в прикордонній сфері України та матиме позитивний вплив на ефективність діяльності органів системи сил безпеки та сил оборони держави", – йдеться в документі.

Рис3

***

№ 1.823

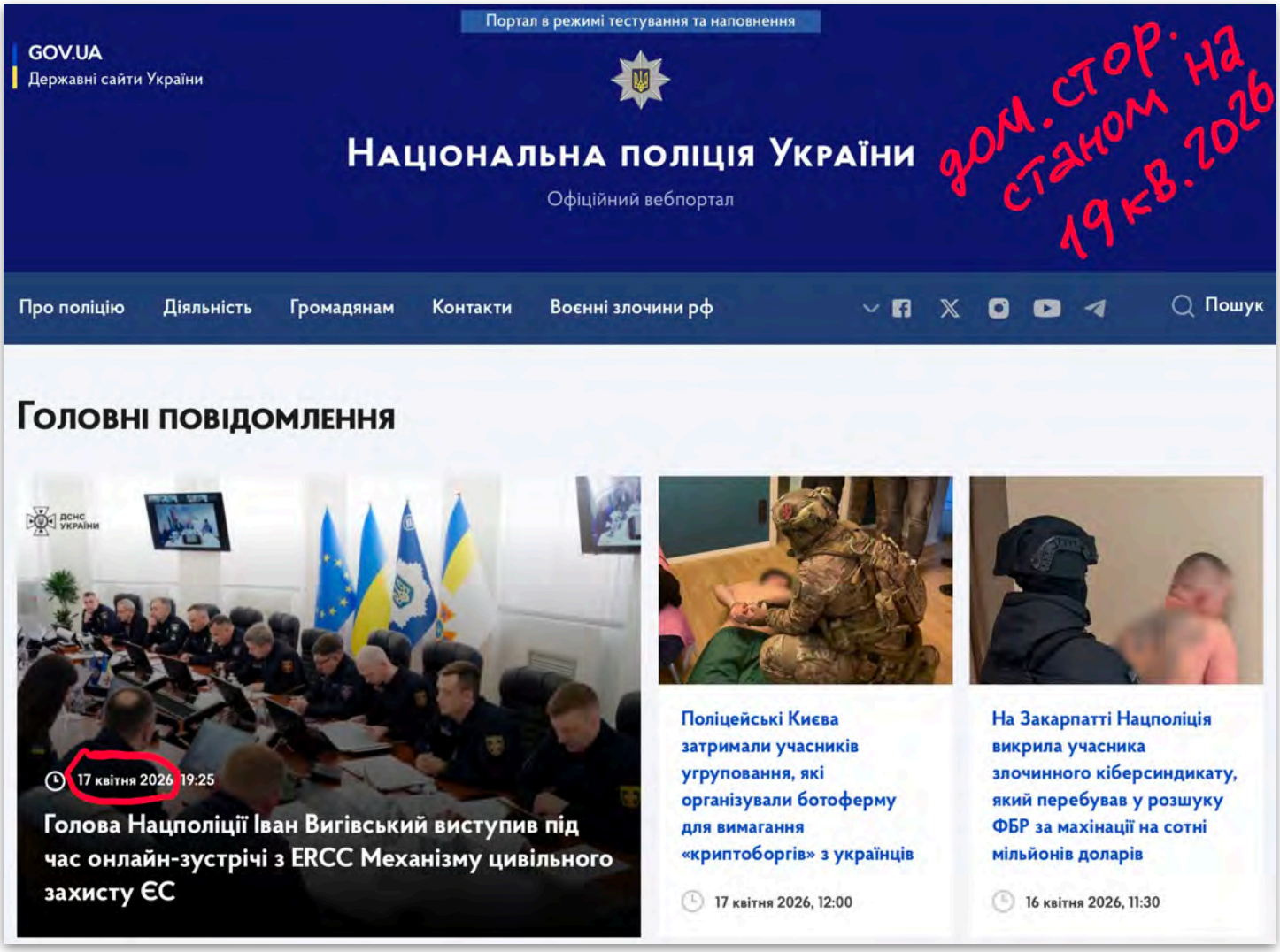

Рис1

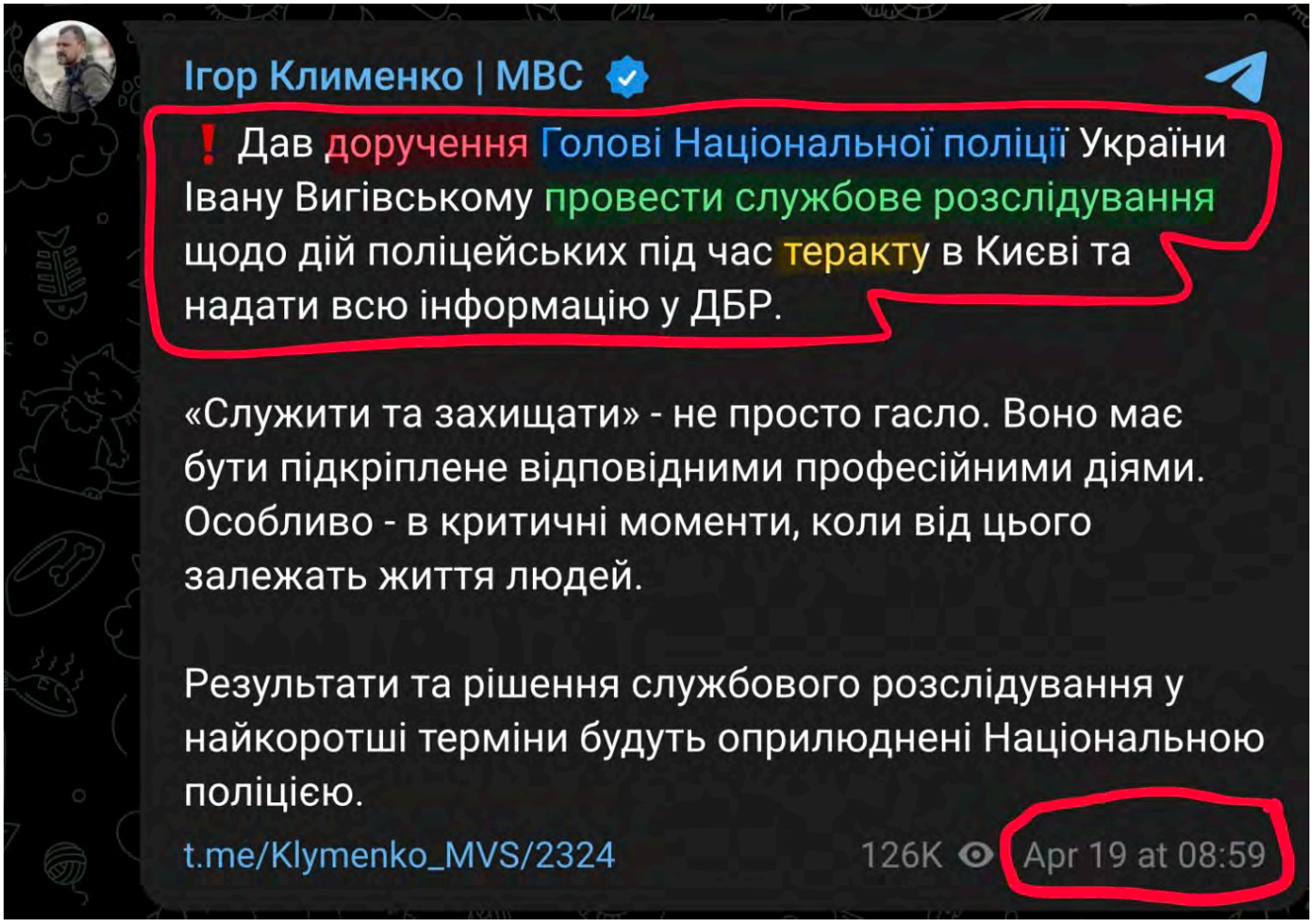
Ігор Клименко | МВС
❗ Дав доручення Голові Національної поліції України Івану Вигівському провести службове розслідування щодо дій поліцейських під час теракту в Києві та надати всю інформацію у ДБР.
«Служити та захищати» - не просто гасло. Воно має бути підкріплене відповідними професійними діями. Особливо - в критичні моменти, коли від цього залежать життя людей.
Результати та рішення службового розслідування у найкоротші терміни будуть оприлюднені Національною поліцією.
t.me/Klymenko_MVS/2324
126K
Apr 19 at 08:59

Рис2

Розділ I
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Національна поліція України

1. Національна поліція України (поліція) - це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

{Частина перша статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2584-VIII від 02.10.2018}

2. Діяльність поліції спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України згідно із законом.

Стаття 2. Завдання поліції

1. Завданнями поліції є надання поліцейських послуг у сферах:

1) забезпечення публічної безпеки і порядку;

2) охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави;

3) протидії злочинності;

4) надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги.

Рис3

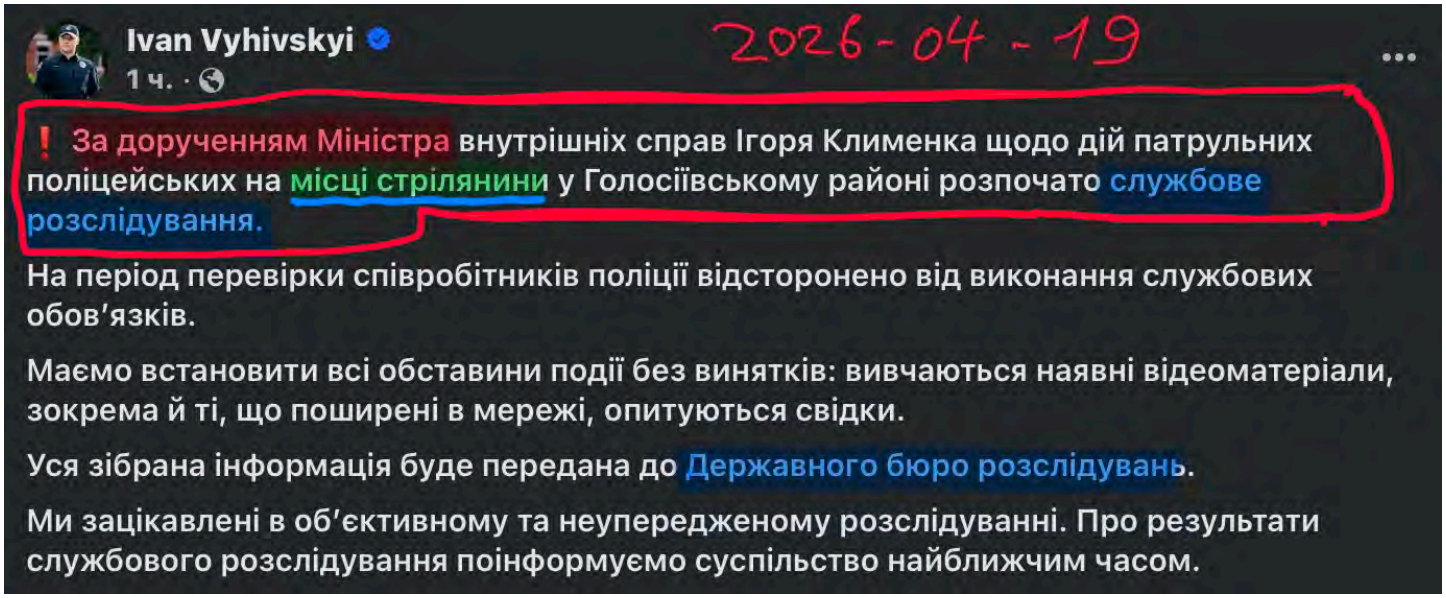

Рис4

***

№ 1.824

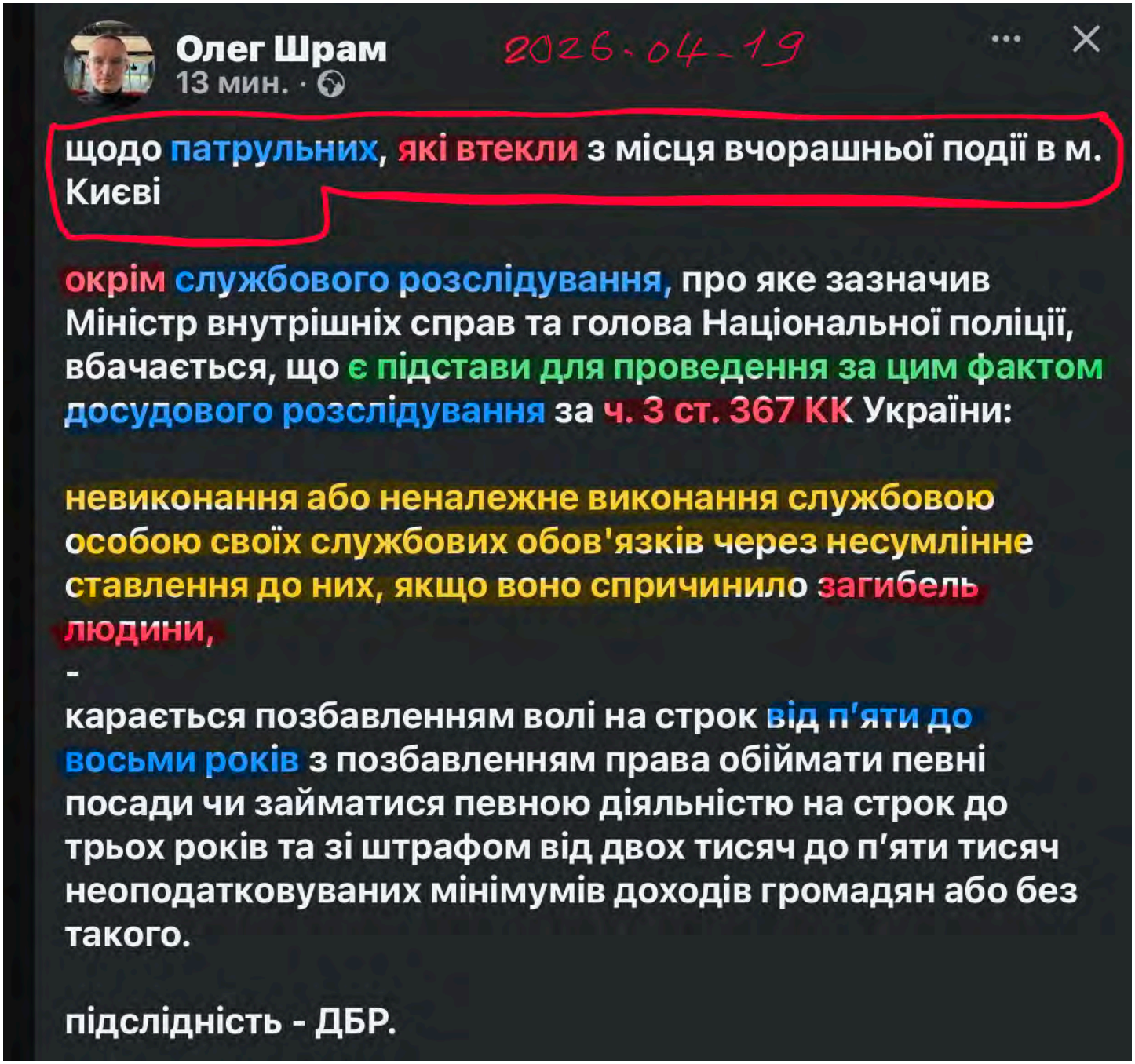
Олег Шрам
13 мин. ·
2026-04-19
щодо патрульних, які втекли з місця вчорашньої події в м. Києві
окрім службового розслідування, про яке зазначив Міністр внутрішніх справ та голова Національної поліції, вбачається, що є підстави для проведення за цим фактом досудового розслідування за ч. 3 ст. 367 КК України:
невиконання або неналежне виконання службовою особою своїх службових обов'язків через несумлінне ставлення до них, якщо воно спричинило загибель людини,
-
карається позбавленням волі на строк від п'яти до восьми років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років та зі штрафом від двох тисяч до п'яти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або без такого.
підслідність - ДБР.

***

№ 1.825

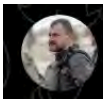

Ігор Клименко | МВС

Вчорашня трагедія в Києві справедливо підняла ряд дискусійних питань. Хочу прокоментувати деякі позиції.

1. Дії поліцейського та поліцейської, які прибули на місце теракту.

❗ Ганебна, негідна поведінка. Це - сором для всієї системи. Вони відсторонені, триває розслідування щодо цього. Також будуть прийняті додаткові кадрові рішення щодо керівників.

Не зовсім коректно робити узагальнення щодо всієї поліції лише за діями двох працівників. Окремі ситуації не відображають систему в цілому. Адже навіть у цій же спецоперації професійно та швидко діяв КОРД, кримінальні аналітики та інші залучені сили.

2. Психічний стан нападника явно був нестабільний. Яким чином він отримав необхідні медичні довідки для продовження дозволу на зброю - потрібно неодмінно дослідити. Це буде зроблено в межах розслідування.

❗ Жодних масових перевірок власників зброї не буде.

3. Щодо надання права на вогнепальну зброю (включно з короткоствolом) цивільним громадянам.

❗ Вважаю, що люди мають отримати право на збройний самозахист. Особливо після досвіду, коли на початку повномасштабного вторгнення цивільні люди отримували зброю для національного спротиву.

Тож найближчим часом проведемо експертні обговорення за участі народних депутатів, громадськості, журналістів, ветеранської спільноти щодо підготовки фінальної версії законопроєкту про цивільну зброю.

Мої щирі співчуття рідним і близьким загиблих жертв терориста.

Наше завдання - зробити висновки і посилити систему там, де це потрібно. Саме над цим зараз і працюємо.

t.me/Klymenko_MVS/2325 569K Apr 19 at 14:11

***

№ 1.826

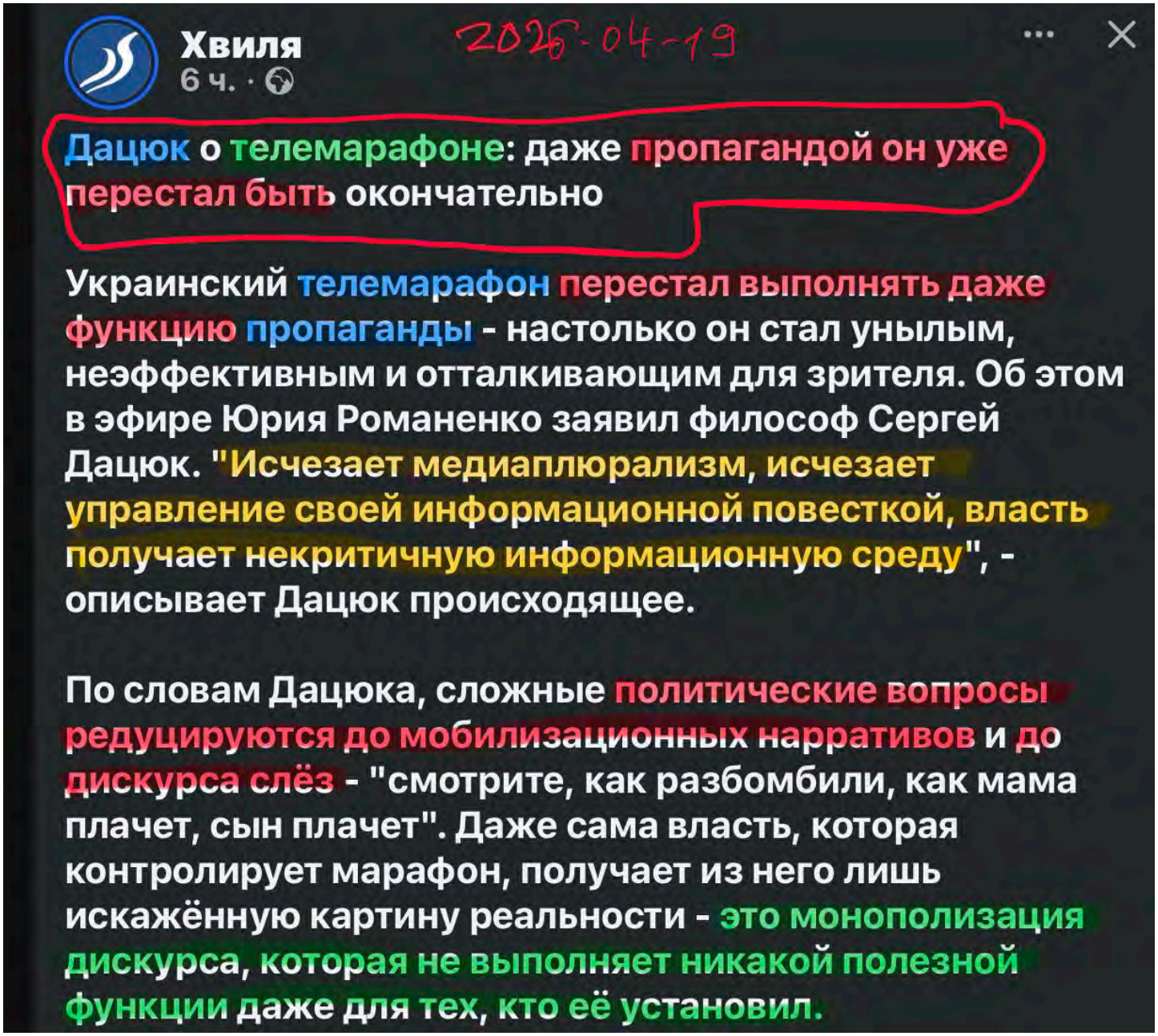

***

№ 1.827

«ГОСПОДАМ» — ГЛОКИ, «ХОЛОПАМ» — ВЕНКИ: Почему власть панически боится вооружать украинцев

2026-04-19

Warden Null

18 апреля. Киев, Голосеевский район. Шесть трупов. И что мы увидели на кадрах, облетевших всю страну? Мы увидели, как бравые

патрульные, услышав выстрелы, разворачиваются и убегают в закат, оставляя гражданских один на один с вооруженным маньяком.

Это не просто трусость отдельных сотрудников. Это очередной гвоздь в крышку гроба так называемого «социального договора».

Государство с пелёнок вбивает нам в головы простую сделку:

> — вы платите налоги, покорно выполняете законы, отказываетесь от права на насилие, а мы, такие сильные и организованные, гарантируем вашу безопасность.
>
> **Но в тот момент, когда вы отказываетесь наедине с агрессором, эта безопасность оказывается дешевой фикцией.**

Мы видим систему, которая тотально импотентна перед лицом реальной угрозы, но продолжает кормить нас сказками о безопасности.

Продолжать верить, что абстрактное «государство» придет и спасет вас — смертельная наивность.

Ниже я детально разберу, почему ***нам пора перестать политкорректно блеять и начать выгрызать зубами право на защиту своей жизни***.

ЧАСТЬ 1. Анатомия лицемерия: разнос аргументов противников оружия

Каждый раз, когда заходит речь о легализации короткоствола, из всех щелей лезут ***хоплофобы*** (люди, панически боящиеся оружия) и чиновные говорящие головы. Их главный, самый заезженный аргумент: «Вы же перестреляете друг друга! Любая ссора на парковке закончится пальбой!»

Слушать этот бред не просто смешно — это оскорбительно.

Эта позиция исходит из презумпции, что наш народ — это сборище неадекватных бабуинов, не способных контролировать свои эмоции. Но фокус в том, что эти страхи — лишь проекция психологической импотенции самих критиков. Адекватный человек, получив в руки пистолет, не превращается в маньяка. Напротив, оружие дисциплинирует.

И давайте не забывать о реальности. Преступный мир уже давно вооружен до зубов. Черный рынок в воюющей стране ломится от нелегального железа. Автомат Калашникова, граната или пистолет Макарова покупаются по цене средненького смартфона. Криминалу глубоко плевать на ваши законы и запреты.

Ограничения на ношение короткоствола связывают руки исключительно законопослушным гражданам, создавая для бандитов идеальные, тепличные условия. Преступник всегда знает: жертва безоружна.

Ещё нам любят рассказывать, что «оружие убивает». Какая потрясающая глупость. Убивает человек.

Откройте криминальную сводку:

> — большинство бытовых убийств совершается кухонными ножами, топорами, арматурой или банальной табуреткой.

Пистолет не создает мотив для убийства, он является лишь инструментом.

Государство, пытаясь бросить кость сторонникам самообороны, подсунуло нам абсурдный суррогат — «травматы». Резинострелы — это злая насмешка. Это иллюзия защиты, которая в критической ситуации чаще всего лишь провоцирует агрессора.

Нападающий не воспринимает «резинку» как угрозу для жизни, а останавливающее действие легкой пули стремится к нулю.

Настоящее сдерживание — это только свинец. Настоящая защита — это когда преступник четко осознает, что в ответ прилетит девять миллиметров смертельной тяжести, а не резиновый плевок.

ЧАСТЬ 2. Полиция как служба фиксации смерти

Любители уповать на государство забывают о безжалостной физике процесса. Когда на вас нападают, счет идет на секунды. Полиция, даже самая профессиональная и смелая, в лучшем случае приедет через несколько минут. Что вы будете делать эти минуты? Звать на помощь? Читать нападающему лекцию о гуманизме?

Истинная роль МВД в современном обществе не в том, чтобы предотвращать преступления. Это физически невозможно. Главная функция полиции — приехать на место после того, как все закончится, натянуть желтую ленточку, опросить дрожащих свидетелей и красиво обвести мелом ваш труп.

Полиция — это служба фиксации последствий.

А защищать свою жизнь здесь и сейчас должны вы сами.

Вспомним концепцию «Великого уравнителя». Бог создал людей сильными и слабыми, а полковник Кольт сделал их равными.

Без огнестрельного оружия миром правит грубая физическая сила.

— Пистолет в сумочке 50-килограммовой девушки делает её абсолютно равной 100-килограммовому амбалу-насильнику.

— Отказывая этой девушке в праве на ношение «Глока», государство фактически легализует право сильного хищника разорвать ее на части.

Делегирование права на собственную жизнь в руки чужих людей в погонах — это инфантилизм чистой воды. Это позиция ребенка, который ждет, что придет взрослый дядя и спасет его от хулиганов. Но мы не дети. Взрослый человек берет ответственность за себя и свою семью в свои руки.

ЧАСТЬ 3. Страх феодала: истинные мотивы государства

Почему же власть с таким маниакальным упорством цепляется за запрет на короткоствол?

— Думаете, они ночами не спят, переживая за вашу безопасность? Бросьте.

Все гораздо циничнее.

Государство — это монополист на насилие. И для нашей феодально-паразитарной системы эта монополия — основа их бизнеса.

Им жизненно необходимо, чтобы вы оставались беззубыми.

— Вооруженное, осознающее свои права общество невозможно безнаказанно грабить. Его нельзя просто так остановить на улице, незаконно обыскать, унизить, бросить лицом в асфальт или засунуть в бусик. «Зубастое» общество заставляет с собой считаться. Оно требует диалога и уважения.

Посмотрите на потрясающее лицемерие наших элит.

У каждого мало-мальски значимого депутата, министра, судьи или их прикормленной охраны есть «наградной» пистолет. Им можно. Они выдают себе «Форты», «Глоки» и «Зиг-Зауэры» пачками. Почему? Потому что свою жизнь они ценят. Они понимают, что оружие — это защита.

А вот жизнь обычного гражданина для них не стоит ломаного гроша.

Они искренне считают народ тупым, инфантильным стадом, которому нельзя доверять инструменты свободных людей.

«Господам — пистолеты, холопам — вилы».

Безоружными, напуганными людьми, которые тотально зависят от милости чиновника и силовика, управлять гораздо проще.

Запрет на оружие — это не мера общественной безопасности.

Это классический инструмент социального контроля, намордник, который позволяет системе бесперебойно обслуживать свою феодальную кормушку.

ЧАСТЬ 4. Взросление через ответственность

Когда аргументы исчерпываются, нам говорят: «Мы еще не готовы. У нас нет культуры обращения с оружием».

Это дешевая подмена понятий.

Права порождают культуру, а не наоборот!

Культура вождения автомобиля не может появиться в обществе, где запрещены машины.

Культура обращения с оружием, личная дисциплина и ответственность за каждый сделанный выстрел вырабатываются исключительно через практику обладания этим правом.

Да, скажу честно: на первых этапах будут эксцессы. Период адаптации, этакое современное «Дикое поле». Это неизбежный процесс социального естественного отбора.

Но ничто не прочищает мозги агрессивному хаму быстрее, чем понимание простой истины: «Моя свобода махать кулаками заканчивается ровно там, где начинается дуло чужого пистолета».

Вежливость в обществе резко возрастает, когда каждый потенциальный конфликт может стать для инициатора последним.

Мы должны осознать цену свободы. Свободное общество по определению не бывает абсолютно, стерильно безопасным.

Хотите абсолютной безопасности? Добро пожаловать в тюремную камеру. Там вас бесплатно накормят, там нет преступности (охрана следит), вас там гарантированно не собьет машина. Но вы там раб.

Право быть опасным — это базовая цена, которую гражданин платит за свою свободу.

Взрослое общество готово платить эту цену, потому что альтернатива — это жизнь в загоне.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ: Выбор между кобурой и ошейником

Пора перестать жить в иллюзиях.

В Украине сегодня нет выбора между тем, «будет ли оружие на улицах или нет». Оно уже там есть, и в колоссальных количествах.

Вопрос стоит иначе:

> **— будут ли вооружены только криминалитет и коррумпированная элита, или же право на защиту своей жизни получит обычный народ?**

Нам пора отказываться от мышления жертвы.

Требование легализации короткоствольного огнестрельного оружия — нашей собственной, украинской «Второй поправки» — это не просьба о привилегии.

Это требование вернуть нам неотъемлемое право взрослого человека на жизнь и субъектность. Культ — великий уравнитель, и только он способен сделать из бесправной толпы нацию свободных людей.

Пока мы соглашаемся быть покорными, беззубыми *овцами*, всегда найдутся те, кто будет нас с удовольствием стричь, а когда придет время — *пускать на мясо*.

Пора отращивать клыки, друзья.

***

№ 1.828

Украина победила коррупцию?

Погрязший в коррупции ЕС и формальные оценки «яйцеголовых» из ОЭСР

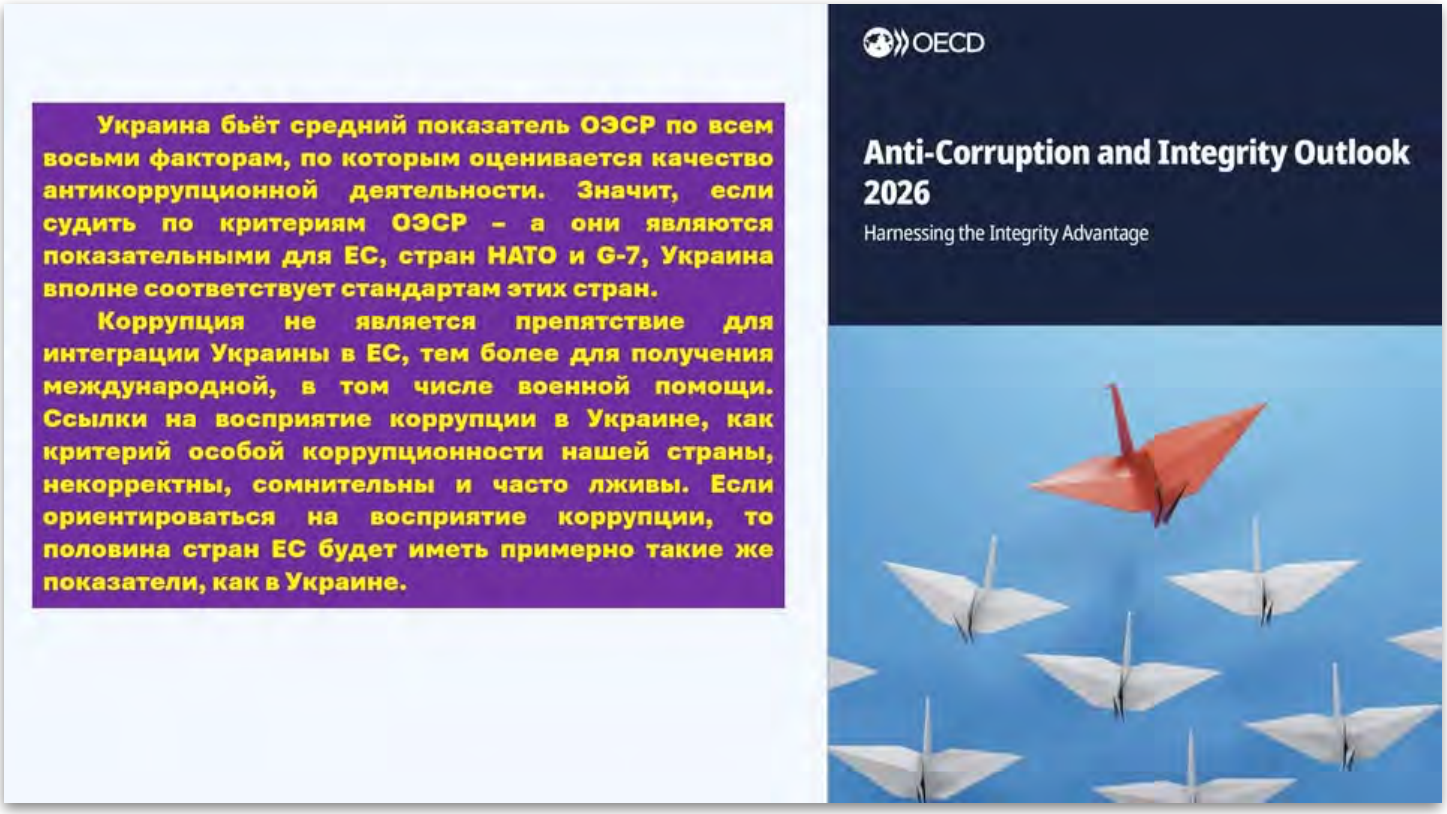

2026-04-19

Романчук

В марте 2026г. ОЭСР опубликовал интересный доклад о состоянии борьбы с коррупцией «Обзор состояния борьбы с коррупцией и обеспечения добросовестности на 2026 год.

Использование преимуществ добросовестности» («Anti-Corruption and Integrity Outlook 2026. Harnessing the Integrity Advantage.

Тема весьма актуальная практически для каждой страны мира.

В начале XX века, когда Государство в странах Запада было до 10% ВВП, и чиновники даже не думали о том, чтобы заниматься инвестициями, коррупция у них была бытовой и мелкой.

Сегодня, когда оно превратилось в Левиафана, коррупция стала частью системы государственного управления тех стран, которые десятилетиями работали в модели welfare state.

В начале 2025г. в опросе Евробарометра по теме «коррупция» (Special Eurobarometer 561. Attitude towards corruption) мы получили вот такие данные. Проблему коррупции считают широко распространённой в ЕС-27 в целом 69% жителей стран Евросоюза. В частности во Франции таких 68%, Германии – 52%, в Испании – 89%, в Греции – 97%, Хорватии – 92%, Португалии – 91%, Словакии – 78%, Словении – 86%, Венгрии – 89%, Болгарии – 80%. Минимальный уровень – в Дании – 28%, Финляндии – 22%. Даже в Швеции этот показатель составил 51%.

Состояние борьбы с коррупцией: Украина на фоне стран ОЭСР 2026

Сфера	Украина		ОЭСР	
	Нормативно-правовое регулирование	Реализация, внедрение	Нормативно-правовое регулирование	Реализация, внедрение
1. Стратегия борьбы с коррупцией	73%	80%	38%	32%
2. Лоббирование	80%	89%	43%	38%
3. Конфликт интересов	100%	67%	80%	45%
4. Финансирование политической деятельности	100%	71%	76%	58%
5. Публичная информация	89%	62%	72%	62%
6. Судебная добросовестность (integrity)	97%	92%	66%	45%
7. Прокуратура	69%	79%	66%	52%
8. Система дисциплинарного воздействия	92%	33%	66%	22%

Источник: Anti-Corruption and Integrity Outlook 2026. Harnessing the Integrity Advantage. OECD. March 2026
https://www.oecd.org/en/publications/anti-corruption-and-integrity-outlook-2026_16708b78-en.html

На вопрос, «считаете ли вы широко распространённым взятки и злоупотребления властью» среди политических партий в ЕС-27 утвердительно ответили 51% респондентов.

В Германии таких 44%,

Франции – 65%,

Португалии – 64%,

Греции – 69%,

Испании – 79%.

Меньше всего считают коррупционными политические партии в

Швеции – 29%,

Польше – 28%,

Финляндии – 30% и

Дании – 31%.

Широко распространёнными считают взятки и злоупотребления властью для получения личной выгоды среди чиновников, которые проводят государственные тендеры/закупки, в Евросоюзе в целом - 38%. В

Чехии таких 49%,

Греции – 67%,

Италии 57%,

Словении – 51%,

Португалии – 46%. Даже в

Швеции таких 40%. Меньше всего в

Дании – 16%,

Эстонии – 28%,

Польше – 22% и

Финляндии – 25%.

На вопрос, «согласны ли вы с утверждением, что коррупция широко распространена на уровне национальных органов государственного управления в вашей стране» 73% жителей ЕС ответили утвердительно.

В Испании таких 87% населения, Греции – 95%, Хорватии – 90%, Португалии – 90%, Чехии – 81%, Словении – 85%, Венгрии – 81%, на Кипре – 85%, Франции – 73%, даже в Германии – 62%. Меньше всего считают коррупционными центральные органы власти в Дании – 40%, Финляндии – 37%, Нидерландах – 49%.

С тезисом «между бизнесом и политикой в нашей стране слишком тесные связи» согласились 77% жителей стран ЕС-27. В Испании таких 82%, в Греции – 92%, Италии – 81%, Хорватии – 86%, Венгрии – 81%, Португалии – 86%, Германии – 72%, Франции – 78%. Наименьшее доля тех, кто считает связи между бизнесом и политикой тесными в Дании – 55%. Даже в Швеции таких 70%, Финляндии – 63%.

С утверждением «взятки и использование связей часто является самым лёгким путём получения определённых государственных услуг» в ЕС-27 согласились 66% жителей. В Греции таких 91%, в Испании – 70%, Хорватии – 89%, Италии – 82%, Венгрии – 78%, Португалии – 83%, Словакии – 71%, Чехии – 70%, Франции – 62%, Германии – 56%. Наименьшая доля таких в Дании – 31%, Швеции – 33% и Финляндии – 29%.

Наконец, вот отношение к утверждению «в вашей стране фаворитизм и коррупция препятствуют конкуренции в бизнесе». В ЕС-27 с ним согласны 65% жителей. В Греции таких 82%, Испании 78%, Италии – 79%, Венгрии – 78%, Португалии – 81%, Болгарии – 75%, Франции – 66%, даже Германии – 49%. Наименьше с этим утверждением согласны в Дании – 22%, Финляндии – 36% и Нидерландах – 42%.

Таким образом, считать Европейский Союз в целом образцом честной политики, эффективной борьбы с коррупцией, стандартом в отношениях бизнеса и Государства категорически нельзя. Мы должны судить не по декларациям, заявлениям, наличию формальных законов и подзаконных актов, а по фактам реальной жизни. Должна быть единая, универсальная методика оценки коррупции, а не разные шкалы для стран внутри ЕС, внутри ОЭСР и вне этих организаций. Нельзя, например, оценивать Украину по восприятию коррупции глазами населения и экспертов, а ЕС/ОЭСР – по другим критериям.

Нельзя тормозить Украину на пути к интеграционным проектам Европы и мира на том основании, что Украина, мол, является исчадьем коррупции, а страны ЕС, НАТО и ОЭСР – это такие белые, пушисты, благочестивые ангелы.

Многочисленные опросы в странах ЕС, ОЭСР убедительно показывают наличие коррупции, как широко распространённой проблемы не только регуляторного характера, но уже институционального и даже культурного. Почти 2/3 жителей и бизнеса стран ЕС считает, что коррупция является частью культуры ведения бизнеса в их странах. Таким образом, коррупция – это не bug, a feature, т. е. не ошибка, недостаток, который случайно появился в системе, а неотъемлемая, неизбежная, вытекающая из самой природы модели Государства всеобщего интервенционизма функция. Коррупция – это один из самых убедительных, доказанных провалов Государства. Того самого государства, которое захватив институты демократии и свободного рынка под прикрытием красивого PR названия welfare state, превратилось в Левиафана.

Теоретики и идеологи Большого государства выстраивают высокое здание аргументов в пользу Государства,

— как некого идеального, совершенного, оптимального набора институтов и организаций, на фундаменте вопиюще лженаучного, вульгарного и утопического предположения, допущения: гражданин, обыватель, которые попадает в систему «Государство» неким магическим образом становится честным, мудрым, справедливым, всезнающим и непременно ставящим понятие «всеобщее благо» над личным эго.

На самом дела власть над чужими деньгами и активами, власть над жизнями и взаимоотношениями производителей и потребителей, между гражданами и чиновниками не только не делает человека ангелом.

Она многократно усиливает его слабости и пороки.

— Она как раз является самым мощным наркотиком, афродизиаком и энергетиком в одном флаконе.

«Не вводи меня в искушение» - это именно о разрушительной силе Государства на личность человека, который попал в эту систему.

Исследование ОЭСР о борьбе с коррупцией и обеспечения добросовестности – подтверждение тезиса о коррупции, как о провале Государства.

Это также очень мощный аргумент против того, чтобы постоянно тыкать Украину в нос её якобы уникальной коррупцией.

Вот факты, которые должны убедить каждого чиновника ЕС, НАТО и стран G-7, когда заходит разговор о том, готова ли Украина стать членом ЕС, НАТО и другим международных организаций.

Вот сенсация, друзья.

По нормативно-правовому регулированию

(законодательная база для борьбы с коррупцией и обеспечения честности Правительства) Украина в 2025г. по фактору «стратегия борьбы с коррупцией» имела 73% из 100% возможных, в то время, как в странах ОЭСР в целом этот показатель составил 38%.

Иными словами, показатель Украины почти в два раза лучше, чем в развитых странах мира. По имплементации стратегии борьбы с коррупцией Украина имеет 80%, а страны ОЭСР – 32%. Т. е. мы на голову бьём страны ОЭСР по этому показателю. Мы даже круче шведов. У них 53% выполнения критериев по стратегии на уровне нормативки и 50% - имплементация.

Второй аспект – лоббирование.

Наша законодательная база имеет 80%, а в ОЭСР – 43%. По реализации законодательства в этой сфере Украина имеет 89%, а в страны ОЭСР – 38%. Для сравнения Польша по нормативной базе имеет 60% выполнения критериев, а по имплементации – 33%. По законодательству лоббирования Швеция выполняет только 20% критериев, а по практике – ноль. И как же шведы живут без этого и являются одной из самых некоррумпированных стран мира?

Третий аспект – конфликт интересов.

Украинская правовая база на 100% соответствует стандартам ОЭСР, а в самих странах этой организации – только на 80%. Имплементация, внедрения нормативной базы в Украине – на 67%, а в странах ОЭСР – 45%. Для сравнения в Польша на нормативно-правовом уровне выполняет 89% критериев, на практике – только 11%.

Четвёртый аспект – финансирование политической деятельности.

В Украине по нормативке у нас 100%, в ОЭСР – 76%. У нас практическая реализация, внедрение на уровне 71%, в ОЭСР – 58%. У Польши показатели хуже, чем в Украине: 70% и 43% соответственно. Мы даже существенно опережаем Швецию, у которой 56% и 22% соответственно.

Мы бьём средний показатель ОЭСР по факторам «публичная информация», «судебная добросовестность», «прокуратура», «системы дисциплинарного воздействия» (disciplinary systems). Иными словами, по всем восьми параметрам, по которым оценивается качество антикоррупционной деятельности, Украине опережает ОЭСР. Значит, если судить по критериям ОЭСР – а они являются показательными для ЕС, стран НАТО и G-7, Украина вполне соответствует стандартам этих стран. Коррупция не является препятствие для интеграции Украины в ЕС, тем более для получения международной помощи. Ссылки на восприятие коррупции в Украине, как критерий особой коррупционности нашей страны, также некорректны и сомнительны. Если ориентироваться на восприятие, то половина стран ЕС будет иметь примерно такие же показатели, как в Украине.

Вот так работают субъективные критерии оценки, которые подвержены высоким рискам технократической, политической дискреции (субъективной трактовке).

Данная ситуация чётко иллюстрирует народную мудрость «закон - что дышло, куда повернёшь, туда и вышло».

Да, по формальным критериям в проблематике «коррупция» Украина давно уже догнала и опередила даже многие страны ЕС. И что это нам дало? Членство в ЕС? – Нет. Членство в НАТО? – Нет.

Вынесем сейчас за скобки вопрос, нужно ли нам там быть.

Украину же на Западе критикуют, в первую очередь, за коррупцию, а тут ОЭСР представляет оценку, с которой сами же ЕС-овцы не спорят.

Значит, претензии к Украине носят не формальный правовой характер по коррупции, не то, как имплементируется антикоррупционное законодательство, а совсем другие факторы и причины. Отчасти это чёрный PR наших врагов, а также тех, кто по разным причинам не хочет видеть Украину в Европе, Украину с полноценными институтами свободной страны, Украину-победителя в войне против нацистской России.

Отчасти это непрофессиональная работа украинских властей, которые не умеют или не знают, как аргументировать свою позицию на переговорах с иностранными партнёрами.

Свой вклад в создание имиджа Украины, как страны насквозь пронизанной коррупцией, с неприемлемо (по стандартам ЕС) её уровнем сделали

многочисленные антикоррупционные органы и организации, которые десятилетиями живут, зарабатывают и, к сожалению, паразитируют, на теме «борьба с коррупцией». В ней очень много движений, действий, процесса, но никак не результата.

Многое в государственной системе Украины работает для галочки. Как, например, по состоянию на апрель 2026г. Украина выполнила 533 мероприятий из Матрицы реформ, которая содержит 510 условий и 806 мероприятий. Правительство отчиталось о выполнении 84% положений соглашения об ассоциации. Из Плана Украины для Ukraine Facility выполнено 81 из 151 шагов. Складывается впечатление, что всё Правительство Украины работает на выполнение формальных критериев и рекомендаций разных международных организаций, полагая, что это и есть социально-экономическая политика, нацеленная на обеспечение быстрых, долгосрочных темпов экономического роста. Кабинет Министров, Национальный банк, Министерства экономики и финансов получают лестные оценки от МВФ, ЕС, ОЭСР, Всемирного банка и ЕБРР, потому что стремительно расчёт число галочек о выполнение тех или иных формальных требований. Но что это даёт Украине?

Стало ли коррупции в реальной экономике, в отношениях между государством и бизнесом меньше?

> **– Нет, потому что государство у нас – это ~75% ВВП и огромный госсектор.**

Даже если у нас европейские нормы, всё равно это не ликвидирует, а цементирует коррупцию. Стала ли экономика Украины расти быстрее после выполнения критериев ЕС? – Нет, она замедлилась, потому что бюрократия и удушающая регуляторная среда «убивает» рост в самом Евросоюзе. Нет оснований считать, что то, что является ядом в самом ЕС, будет лекарством для Украины.

Стала ли Украина инвестиционно привлекательней?

> **– Нет, потому что качество институтов защиты прав собственности, уровень экономической свободы остаются критически низкими, а полномочия Чиновника, пусть при формальном наличии Закона, доминируют и подминают под себя рыночные механизмы.**

Наконец, категорически нельзя сбрасывать со счёта качество системы государственного управления в Украине.

На бумаге, т. е. в нормативной базе, может быть, что угодно.

Главное, что реально работает, как реализуются тысячи благих намерений в рамках десятков тысяч нормативных регуляторных актов.

Подчеркнём два главным вывода

Первый позитивный, а второй негативный для Украины.

Первый:

> — коррупция в Украине носит не уникальный, особый, присущий только нам характер и масштаб. У нас вполне себе среднеевропейская коррупция с отдельными секторальными всплесками, управленческими узлами.

Второй:

> **— украинское Правительство подменяет жизненно необходимые, научно обоснованные экономические реформы, которые раз и навсегда убивают коррупцию (нет объекта для неё) очковтирательством, работой на процесс, для галочки, а не для результата.**

Имитация системных трансформаций процессом выполнения требований acquis communautaire, МВФ, ОЭСР – это выгодный путь для национальной бюрократии, для синдиката «VIP-распорядителей и потребителей чужого», но не для украинского предпринимательства, общества и фронта.

***

№ 1.829

Почему легальное оружие у граждан выгодно стране

2016-07-09

Игорь ***Тышкевич***

1. Почему легальное оружие у граждан выгодно стране

Наделавший шума киевский «марш равенства» совпал с ещё одним событием – расстрелом гей-клубе «Пульс» в Орландо. Пользователи ФБ в порыве сочувствия окрасили свои аватарки радужными цветами. СМИ облетели фотографии плачущих здоровых мужиков в баре.

Но которые не сопротивлялись. По крайней мере, в сводках полиции и статьях в медиа я не нашёл свидетельств о погибших или раненых при попытке обезвредить преступника. Зато были лица, сбежавшие в гримёрку и рассказывающие об ужасах в соцсетях.

Мне, возможно, сейчас возразят. Мол такой тон в разговоре о трагедии недопустим. Надо проявить сочувствие и понимание. Не знаю. Я далеко. Но как по мне, не менее спорным выглядит поведение «убежал в гримёрку и начал постить в инстаграме и ФБ.

Не вызывать полицию, не пытаться спасти остальных — закрыть дверь (пока с той стороны идёт расстрел) и строчить мессаги.

Впрочем, разговор о другом. Про бар в Орландо знают все. А вот про другой бар в США – практически никто. Попробую немного рассказать.

Возле ночного клуба Playoffz в Южной Каролине 32-х летний Рей Томпсон решил пострелять: вначале в мужчину с которым выяснял отношения, а потом и по остальным посетителям. Пистолет достал. Сделал три выстрела. После чего был ранен и связан другим посетителем, который тоже был вооружён. Но в отличие от господина Томпсона легальным оружием.

То есть ответственный гражданин с пистолетом обезвредил преступника.

Полиции оставалось лишь надеть на того наручники и опросить свидетелей. Но вот беда, про «Пульс» в Орландо знает каждый, а про Playoffz в Южной Каролине никто. Странно.

С другой стороны логично. Люди мыслят образами, а СМИ нужна картинка. Поэтому слезливо-сопливые кадры плачущих мужчин, посты «смельчаков, которые заперлись в гримёрке» облетели весь мир. Герои фото и «смельчаки, давшие информацию в социальных сетях» известны.

Знали бы и про Playoffz, если бы стрелок завершил своё дело, т.е., если бы к 3-м раненым добавилось несколько десятков трупов. Но не случилось. В клубе был простой гражданин с простым законным стволом, спасший десятки людей. А это не интересно.

Всем

(1) Людям-аватаркам. Потому что нет картинки, крови мало и некому сочувствовать СМИ по той же причине. Нет жутких или слезливых кадров — не продашь новость тем же аватаркам

(2) Политикам. Ведь моден тренд на мягкость. Когда насильнику или убийце предлагают «а давай обсудим твою проблему» вместо того, чтобы дать в лоб и уже потом разбираться в причинах и следствиях.

(3) Местным жителям. Да, в Южной Каролине такое поведение обыденно и это основа спокойной жизни, когда Гражданин может обеспечить порядок.

Напомню ещё одни важный момент. Преступник пытался устроить бойню используя нелегальный ствол. Был остановлен Гражданином, получившим оружие законным образом. Это, надо признать, вполне нормальная практика для США. Особенно тех штатов, где разрешено открытое или скрытое ношение оружия.

В США оружие для самообороны применяется в 60 раз чаще, чем для совершения преступлений. При этом более чем в 80% «применений» дело ограничивается демонстрацией или выстрелом в воздух — так называемой «психологической контратакой».

А в случае применения на поражение граждане обладают удивительным чутьём. Лишь в 2% случаев принимают невинного человека за преступника. У полиции показатель 11-12%.

Но это США. Страна далёкая и богатая.

Мы же живём в Украине.

(1) В стране, где продолжаются споры насчёт расширения списка доступного гражданам оружия.

(2) В стране, где можно спокойно и легально купить «гражданскую версию АК» или крупнокалиберную снайперскую винтовку. Но где нельзя законно выбрать и приобрести за деньги пистолет.

(3) В стране, где на фоне войны объёмы нелегального оружия трудно оценить. В 2014 году говорили о 2-3 миллионах (миллионах!!!) нелегальных стволов.

(4) В стране, где почти каждый день в сводках полиции видим информацию об актах насилия с применением нелегального оружия, а случаи травм (как преднамеренных так и случайных) от легального исчисляются десятой долей процента.

(5) В стране, где по конституции все равны. Где для получения оружия нужно доказать свою вменяемость. Но где можно получить «наградной ствол» от силовиков без всякой проверки и всяких ограничений. Не всем. А лишь тем украинцам, которые чуть более «равные» среди равных.

И, наконец, в стране, где не утихают споры о разрешении короткоствольного оружия для граждан. А поэтому оставлю опыт США в стороне. И немного порассуждаю над аргументацией граждан Украины.

Несколько часов назад я запостил в Фейсбук информацию о стрельбе в Playoffz. Пост вызвал достаточно активное обсуждение, где среди комментариев были интересные. Начинающиеся, например словами «Америка эксклюзивный опыт». Вот на этом стоит остановиться подробнее. Тем более, что оценивать правильность или ошибочность вооружения граждан можно на примере государств со сравнимыми уровнем развития, менталитетом, историей.

2. Оружие и преступность. Цифры

Действительно, США далеко. Давайте взглянем на страны поближе. Например, короткоствольное оружие могут легально приобрести и носить граждане стран Балтии, Болгарии, Румынии и Молдовы. Вот их статистика весьма занимательна. Достать её — не проблема.

Например, по странам Балтии подробные данные даёт Евростат. Если их мало — в помощь идут таблицы информационного центра министерств внутренних дел стран Балтии. Не долго думая я свёл интересующие меня цифры вместе. Получилась таблица, размещённая ниже.

	2003				2008				2015			
	Убийства	Грабежи	Изнасилования	Тяжкие телесные повреждения	Убийства	Грабежи	Изнасилования	Тяжкие телесные повреждения	Убийства	Грабежи	Изнасилования	Тяжкие телесные повреждения
Литва	385	4919	н.д	н.д.	304	3452	164	228	204	1590	155	191
Латвия	220	2503	н.д.	н.д.	119	1441	100	268	87	779	60	178
Эстония	147	1885	н.д.	н.д.	84	909	160	140	50	337	161	98

Примечание: в графу убийство включены все убийства. В том числе убийства по неосторожности, убийства новорождённых, ДТП (умышленные) и так далее.

Данные: Eurostat, The Information Centre of the Ministry of the Interior of the Baltic States

Статистика преступлений в странах Балтии

Для понимания процессов дам даты, с которых были разрешены короткостволы.

В Литве закон об оружии был принят в 1994 году. Свой теперешний вид он приобрёл после поправок 1999 года.

В Эстонии оружие разрешили в 1995-м и так же «правили закон» парой лет позже.

В Латвии процесс шёл медленней. С 2002 года пистолеты были теоретически доступны, но процедура получения разрешения весьма запутана. С 2011 года новый закон, который существенно упрощает «вооружение граждан».

Теперь посмотрим на таблицу внимательней. После того, как граждане этих стран начали вооружаться, количество тяжких и особо тяжких преступлений начинает падать. Не буду угадывать как оценят цифры читатели, но как по мне уменьшение количества грабежей в 3 раза в Литве, 3,5 раза в Латвии и 6 раз в Эстонии хороший показатель.

Схожая динамика и по убийствам (хотя тут намешано всё — в том числе детская смертность), тяжким телесным повреждениям и изнасилованиям.

Это выгодно государству. Меньше преступность — меньше затрат. Меньше преступность — больше бизнеса и туристов.

Мало того, меньшая преступность заставляет задуматься о количестве полиции и средствах, что на нее выделяются.

Согласно данным того же Евростата в 2002 году в Литве было 11,7 тысяч полицейских. Уменьшение преступности сделало такое количество не нужным. И уже в 2013 году в стране осталось 9416 копов.

В Латвии было 10,3 тысячи, стало 8199.

Лишь Эстония формально увеличила численность, но это связано с изменением структуры полиции. В МВД как структурное подразделение вошла «охранная полиция» — аналог СБУ.

Если же говорить о «традиционных» полицейских — их число уменьшилось на треть.

Посмотрим на других соседей

— Болгарию и Венгрию.

— В первой короткоствольное оружие разрешили в 1998-м.

— Во второй в 1991.

Да, Болгария, куда многие любят ездить отдыхать «вооружена до зубов». И это, кстати, стало одним из краеугольных камней наведения порядка в стране, что на рубеже 2000-х была очень похожа на современную Украину.

Статистика всех преступлений с использованием насилия говорит сама за себя.

2002 год — 12,2 тысячи случаев.

2012 – 7,3.

Убийства:

было (2002) 255

— стало (2013) 141.

В Венгрии, кстати, динамика схожа.

Убийств было 203, стало 113.

В обеих странах идёт процесс уменьшения количества полицейских.

Правда, с оговоркой:

в Венгрии количество именно полиции достигло минимума 2010-м году — 8,7 тысяч.

Но потом в результате реформы в МВД передали сразу несколько ведомств и формальная численность «полицейских» возросла до до 34,5 тысяч.

И, наконец, пример Молдовы.

Где за два года после разрешения оружия уличная преступность упала на 79%, а число тяжких и особо тяжких преступлений на 55-60% (в зависимости от вида преступления). Молдову 2003-2006 годов уж никак нельзя назвать страной демонстрирующей чудеса в экономике.

Совпадение, скажете вы? Мол, в других странах тоже преступность падает. Согласен лишь отчасти. Преступность имеет множество корней и одними «стволами» её не победить. Поэтому с фактом падения частично согласен. Если меняются условия жизни индивида.

Да вот беда, темпы разные и уж точно не в разы. Чехия за 10 лет с 2002 по 2012 добилась 35% уменьшения насилия. Это считает успехом. В благополучной Дании наоборот рост. Германия на том же уровне. Польша «скинула» 40%, но даже 40% меньше 300%. Это статистика Евростата.

Кстати, после принятия очень либерального закона в Словакии в 2003 году количество тяжких преступлений тоже пошло на спад. К 2012 году уменьшилось в 2 раза. Вновь совпадение.

А словаки, кстати, зарегистрировавшись как коллекционеры могут покупать хоть боевой танк, хоть самолёт. Не говоря уже о категориях А и В — владение и ношение короткоствольного оружия для защиты личности и собственности.

Таким образом имеем факт — большинство стран-соседей разрешили своим гражданам владеть короткоствольным оружием (и не только им). А так же носить его и использовать для защиты себя и своей собственности.

Небо на землю не упало. Вал преступности пошёл… на спад. Падение уровня в разы существенно сэкономило средства государственного бюджета. И позволило, кроме всего прочего, произвести реорганизацию полиции.

Не просить деньги «на новую полицию», а использовать освободившиеся.

Ну и такой маленький бонус как появление целой индустрии (обучение — производство оружие — сервис — хобби) тоже даёт хороший доход.

3. А что в Украине

В Украине политики любят рассуждать об уникальности украинской нации.

Действительно, она, возможна уникальна. Ведь как иначе объяснить тезис о «неготовности украинцев владеть оружием». В соседних странах со схожим менталитетом вооружение граждан даёт позитив. Украинцы особенные. Политики в этом уверены и говорят про катастрофу для страны от «легализации».

При этом сами активно вооружаются. Достаточно посмотреть статистику по выдаче «наградных» стволов. Ну что же сказать — они «элита». Видимо не такие как остальные украинцы.

А для обычного люда объявляют месячник добровольной сдачи оружия. В Украине… во время войны… добровольно… и бесплатно.

Мне одному это кажется смешным? Тем временем количество нелегальных стволов увеличивается. Именно это является проблемой. Ведь владелец законного оружия не будет стрелять куда попало.

Кроме того, есть одно ключевое отличие «законного» пистолета от «левого». Первый «отстрелян». Гильза есть в гильзотеке и установить, что именно из него стреляли — дело нескольких часов. Второго вроде как и нет. Стреляют как раз из «нелегальных» стволов. Гильзы находят, а проку от них, что от козла молока.

Теперь давайте вместе подумаем. Только за последние пару месяцев в Киеве произошло не менее 5-и вооружённых ограблений. «Брали» банк на Старовокзальной, обменник, банк на Воздухофлотском и грабители были уверены в своей безопасности.

А теперь представим, что в банках были пару человек с легальными стволами. Клиент обменника имел бы пистолет на поясе. Вероятность того, что ограбления закончились бы ничем возрастает в разы.

Гопник в тёмном переулке 10 раз подумает прежде чем пытаться напасть. Ведь в ответ можно получить пулю. Думает, боится — уже хорошо.

Что касается применения легального оружия… Даже в РФ с её населением количество преступлений с «законными стволами» аж 2 штуки на 10000 (десять тысяч) единиц оружия в год. В Украине и того меньше.

Объясняется просто. Оружием легально владеет Гражданин. Человек который любит не только свои права, но осознаёт и ответственность. Который, как минимум, вменяем и адекватен. Гражданин не будет стрелять налево и направо. А оружие достанет для защиты себя, своей семьи, близких, других граждан. Или собственности. Что тоже усиливает уважение к основам существования государства и общества.

Гражданин готов платить за владение оружием. А это деньги, живые деньги. Когда граждане с оружием — преступность уменьшается, значит, государство меньше теряет. Это тоже деньги. Когда граждане защищают себя и собственность уменьшая тем самым преступность, отпадает необходимость в колоссальном штате полиции. И это тоже деньги.

И, наконец, производители, магазины, стрелковые клубы. Это деньги, господа. Деньги и рабочие места.

Имеем: во время кризиса Украина может уменьшить преступность, способствовать росту ответственности Граждан, заработать и создать рабочие места. Интересно? Но пока интерес теоретический.

Говорят, мол традиции у народа не те. Вот это меня смешит больше всего. Украинцы поют в гимне про то, что род ведут от казаков. А казаки с чем на врагов ходили? Веночки плели?

Да и сама система взаимоотношений, принятия решений была построена на компромиссах вооружённых граждан. Это было несколько сот лет назад. Так если пользоваться тезисами про «неготовность народа» получается, что украинцы уже не те?

Это же как надо ненавидеть своих соотечественников, чтобы утверждать, что за последние 300 лет они стали недостаточно умны, ответственны рассудительны. Посему, в отличие от предков, не могут владеть оружием. Гениальное проявление патриотизма...

***

№ 1.830

Бик Олексій

1h

Дайте уточню:
1. У війську мені в обов'язковому порядку видають зброю. Багато зброї. В тому числі - великі калібри, гранати, мінно-вибухові. Але в цивільному житті мені не можна навіть короткоствол, бо я стану небезпечний.
2. Зброю громадянам не потрібно, бо поліція їх і так захистить. Але поліція не захищає, а тікає. Тому треба посилити перевірки і контроль власників зареєстрованої зброї, а не профпридатності поліції.
3. Поліція не навчена для війни, але їй все одно видають зброю, яку вона навіть не намагається використовувати для порятунку громадян згідно з посадовими обов'язками. А мені, давно вже навченому для війни, який роками захищає громадян і поліцію включно, зброю все одно не можна.
4.. Озброєна поліція тікає від злочинця, покинувши беззбройних громалян на смерть. Але поліцію не можна у військо, бо нікому буде охороняти громадян, яких поліція покинула напризволяще.
5. Якщо військовий покинув позицію і втік - його командування несе за нього повну відповідальність, аж до звільнення у важких випадках. Включно з командирами корпусів. Але коли поліцейські тікають від здочинця, внаслідок чого гинуть випадкові люди, яких поліція мала захистити - командування МВС і нацполіції жодної відповідальності не несуть.
Я нічого не пропустив?

***

№ 1.831

В последнее время "как по команде" вдруг заговорили о детенизации на рынке подержанных автомобилей. По почерку - очень похоже на лоббистов *Европейской Бизнес Ассоциации(ЕБА)*. Собственно, они и сами вылезли наружу, организовав круглый стол на эту тему

2026-04-20

Дубровский

Собственно, *детенизация* - это хорошо, но есть нюанс: она может борьбой со следствиями, а может - с причинами.

Вот ЕБА призывают бороться именно со следствиями, и намекают на то, что хорошо бы всех загнать к "официалам" - а то, мол, в Европе... Очень знакомо, да?

А в манипулятивном опросе, который они делали к этому КС, продвигаются и куда худшие идеи, такие как

> — "утилизационный сбор" (в очередной раз обезьянничаем у рфии?) ограничения на ввоз битых автомобилей "признанных негодными к эксплуатации", и т.д. - все, чтобы наложить лапу на рынок подержанных машин, раз уж не удается всех заставить переплачивать на новые (ну а нищебродов, которым на новую не хватает - ходить пешком).

1)

Во-первых: руки прочь от подержанных авто (как и прочего секонд-хэнда)!

Экономически совершенно естественно, что люди в бедной стране покупают то, чем не хотят пользоваться в богатых странах. Это существенно поднимает покупательную способность, и за счет этого страна в целом выигрывает - на примере автомобилей мы доказали это в исследовании (ссылка сами знаете где))). Конечно, это не нравится "отечественным производителям" и "официальным импортерам", но они со своими интересами должны идти сами знаете куда)). В частности, в автомобильной отрасли учет их интересов в виде акциза на автомобили, который дискриминирует подержанные, стоит нашей экономике 1.5 млрд. долл. в год неполученной выгоды (в том же исследовании). И это при нынешнем, относительно либеральном, по сравнению с прошлыми годами, порядке - раньше было почти вдвое больше.

2)

Во-вторых, "тень" на рынке внутренних продаж - следствие экономически необоснованных и сугубо вредных для экономики *налогов* на продажи (покупки) *транспортных средств*, а также абсурдного налогообложения продажи собственного *имущества*.

> **— Они приносят мизерные поступления, но чудовищно искажают рынок и загоняют его в тень.**
>
> Чем больше уходят от такого рода налогов - тем лучше для экономики. Их нужно просто отменить, и тогда детенизация состоится сама собой.

Единственный вид налога, который в данном случае может быть теоретически уместен - как и в случае недвижимости, *налог на разницу между ценой продажи и ценой покупки* (в обоих случаях - в Евро), если техническое состояние между ними не изменилось.

Но и это, по большому счету, абсурд, потому что крайне трудно заработать на перепродаже объекта, который изнашивается - разве что его ремонтировать, но это уже другая деятельность. Чтобы вывести ее из "тени" нужно отменить анахроничный совково-протекционистский акциз, и разрешить эту деятельность для ФОП на ЕН, вместе с ремонтом авто.

3)

В-третьих, если уж регулировать рынок, то в пользу честной конкуренции, а не наоборот:

> **— начать нужно с антиконкурентных эксклюзивных "*дилерских соглашений*" - они (как и на других рынках) должны быть запрещены.**

У некоторой части членов ЕБА есть общая позиция, уж не знаю, согласованная или нет.

Они - уж не знаю, явно или неявно - предлагают государству договор:

> **— "Вы нам расчищаете рынок от конкурентов (под предлогом "детенизации", "упорядочивания", и т.д.), а мы вам с монопольной прибыли честно платим налоги".**

Такой договор может казаться привлекательным только нашим невежественным в экономике политикам и чиновникам, ну и некоторой части населения, у кого плохо со здравым смыслом.

Потому что даже если это приведет к увеличению бюджетных поступлений,

> **1) — *налоги* - это только *перекладывание денег* из карманов частного сектора и домохозяйств в государственный.**

2) — А *снижение конкуренции* - это чистые *общественные потери*, потому что выгоды монополистов никогда не сравняться с потерями потребителей.

К сожалению, согласно известному *политэкономическому закону*,

— «узкие но сплоченные группы частных интересов имеют возможность руками государства эксплуатировать широкие, но неорганизованные массы».

Так вот, задача политика, особенно если он назвался "слугой народа" - не потакать интересам монополистов, желающих укрепить свою рыночную власть, а наоборот, отстаивать интересы потребителей.

А монополистов загонять "под плинтус" - даром, что "в ЕС" этим слишком часто пренебрегают, и "Европейская" бизнес-ассоциация ставит такую политику в пример Украине.

Вот из-за таких вещей ЕСовская политика во многом стала тормозом для "созидательного разрушения", а с ним - и здорового экономического роста.

Нам такая политика не нужна.

(комментарии автомобилененавистников будут удаляться вместе с авторами)

***

№ 1.832

Учора я написав допис про три політичні вектори — міндічі, глобалісти та модерністи. Міндічі та глобалісти сьогодні представлені у владі, модерністи (реформатори, сувереністи) — ні, або їх не помітно

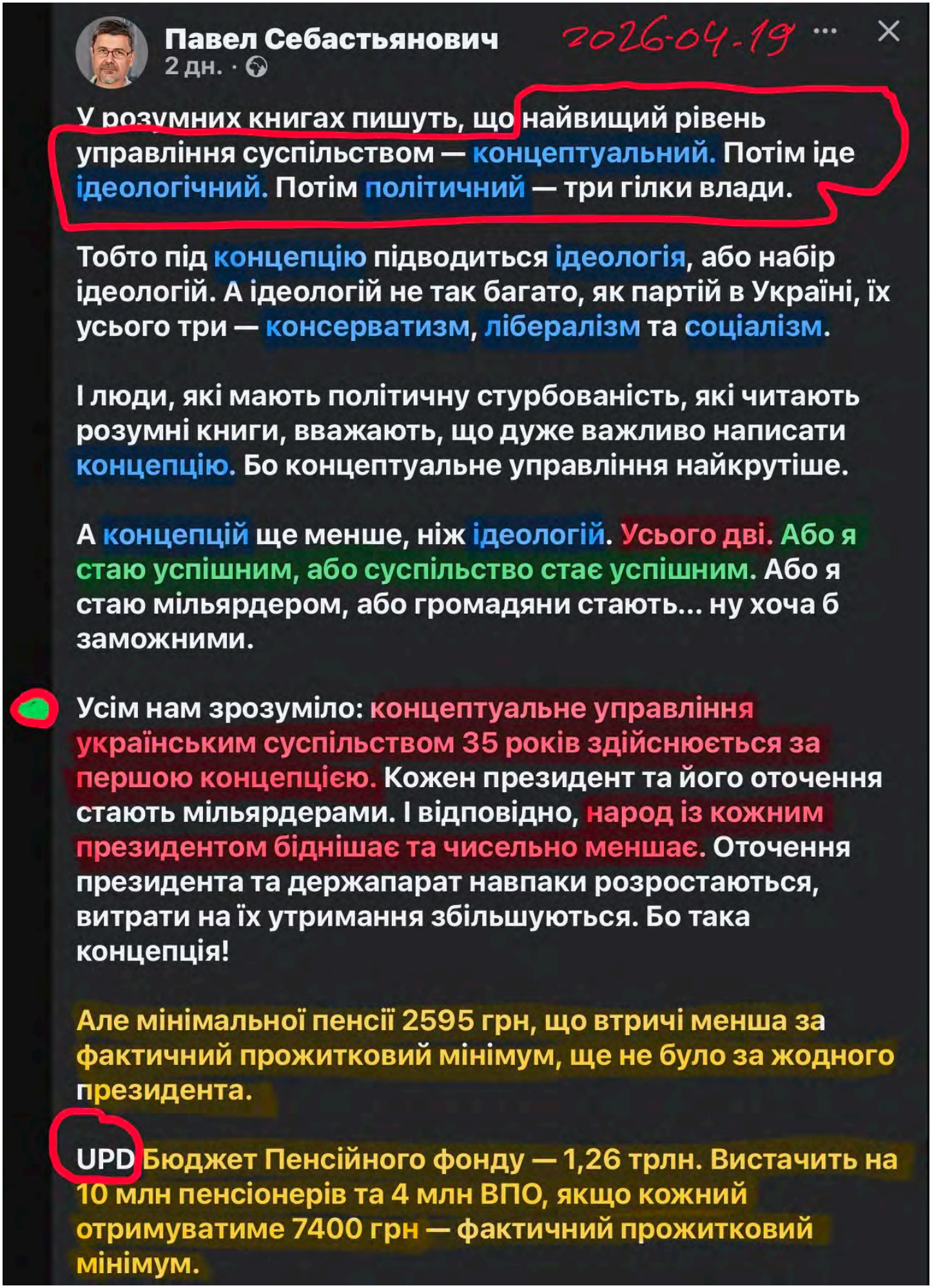
Павел Себастьянович
2 дн. ·
2026-04-19
У розумних книгах пишуть, що найвищий рівень управління суспільством — концептуальний. Потім іде ідеологічний. Потім політичний — три гілки влади.
Тобто під концепцію підводиться ідеологія, або набір ідеологій. А ідеологій не так багато, як партій в Україні, їх усього три — консерватизм, лібералізм та соціалізм.
І люди, які мають політичну стурбованість, які читають розумні книги, вважають, що дуже важливо написати концепцію. Бо концептуальне управління найкрутіше.
А концепцій ще менше, ніж ідеологій. Усього дві. Або я стаю успішним, або суспільство стає успішним. Або я стаю мільярдером, або громадяни стають... ну хоча б заможними.
Усім нам зрозуміло: концептуальне управління українським суспільством 35 років здійснюється за першою концепцією. Кожен президент та його оточення стають мільярдерами. І відповідно, народ із кожним президентом біднішає та чисельно меншає. Оточення президента та держапарат навпаки розростаються, витрати на їх утримання збільшуються. Бо така концепція!
Але мінімальної пенсії 2595 грн, що втричі менша за фактичний прожитковий мінімум, ще не було за жодного президента.
UPD Бюджет Пенсійного фонду — 1,26 трлн. Вистачить на 10 млн пенсіонерів та 4 млн ВПО, якщо кожний отримуватиме 7400 грн — фактичний прожитковий мінімум.

Рис1

2026-04-20

Себастьянович

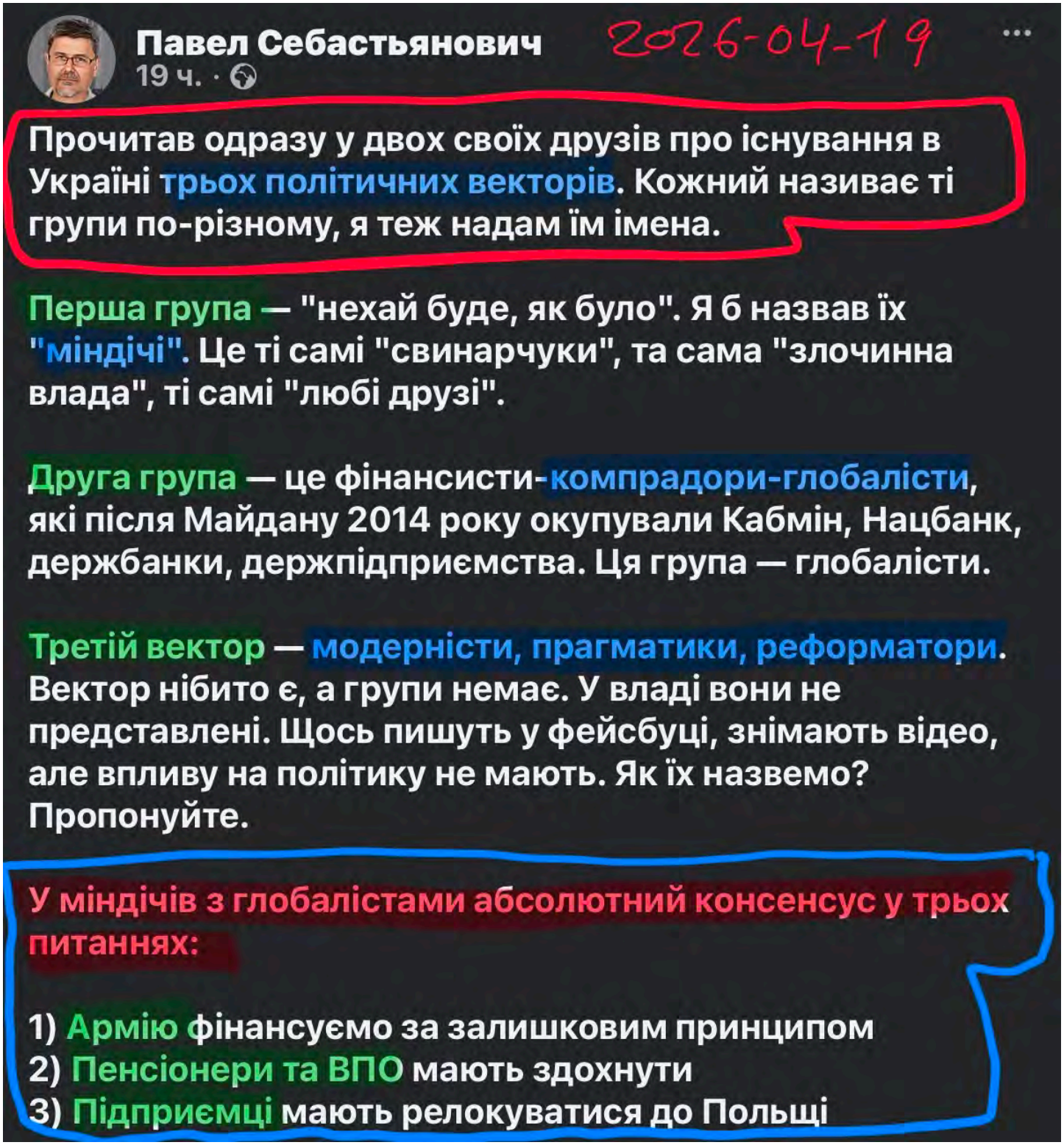

Рис2

Міндічі та глобалісти розкручують своїх кандидатів на майбутнє. Але прикол полягає у тому, що прямо зараз як у міндічів, так і у глобалістів є всі можливості для проведення будь-яких реформ.

У *міндічів* сам президент, спікер парламенту, монобільшість. У *глобалістів* Нацбанк, Кабмін, представництво в парламенті.

— Будь-хто з них може збільшити фінансування армії, розпочати кредитування ОПК, встановити реальний прожитковий мінімум для пенсіонерів та ВПО, припинити розкрадання бюджету та Пенсійного фонду, зупинити схеми податківців та митників, зупинити схеми на державних закупівлях Прозорро.

Але вони цього не роблять.

Представники влади їздять країною, зустрічаються з бізнесом, співчувають громадянам, проводять опитування щодо проблем суспільства, але нічого не змінюють, нічого не роблять для вирішення цих проблем.

Складається враження, що усі ці проблеми потрібні міндічам та глобалістам для збільшення власного рейтингу осіб, які світяться при обговоренні.

Мене вразили фото останнього зібрання в ***Аспені***. Зібралися представники влади, а також ті, хто, напевно, претендуватиме на владу у майбутньому. Який результат обговорення? Які рішення влади після зустрічі? Нуль.

Припустимо, що всі ці добрі люди об'єдналися і взяли всю владу у свої руки. Що перемогла умовна партія Притули, або умовна «Дія» Борнякова, або умовна «Євроінтеграція» Качки, тобто перемогли глобалісти. І що очікує на країну в такому випадку? Жодних змін.

Прямо зараз у їхніх руках Міністерство фінансів, Міністерство економіки, Міністерство цифрової трансформації. Прямо зараз вони можуть зробити багато корисного... але не роблять.

Імітують.

Ось і вимальовується задачка для українського народу — ніколи, ніколи, ніколи не голосувати за тих, у кого вже була можливість зробити щось корисне для народу, але вони нічого не зробили.

До речі, усі ці ігри з МВФ — це справа рук саме ***глобалістів***.

Звичайно, через парламент глобалісти пов'язані з міндічами, але ініціаторами фінансування армії за залишковим принципом, збільшення податків, знищення ФОПів, встановлення ганебного мінімуму для пенсіонерів та ВПО є суто кабмінівські (глобалістські) ініціативи.

Операція «Євроінтеграція»…

***

№ 1.833

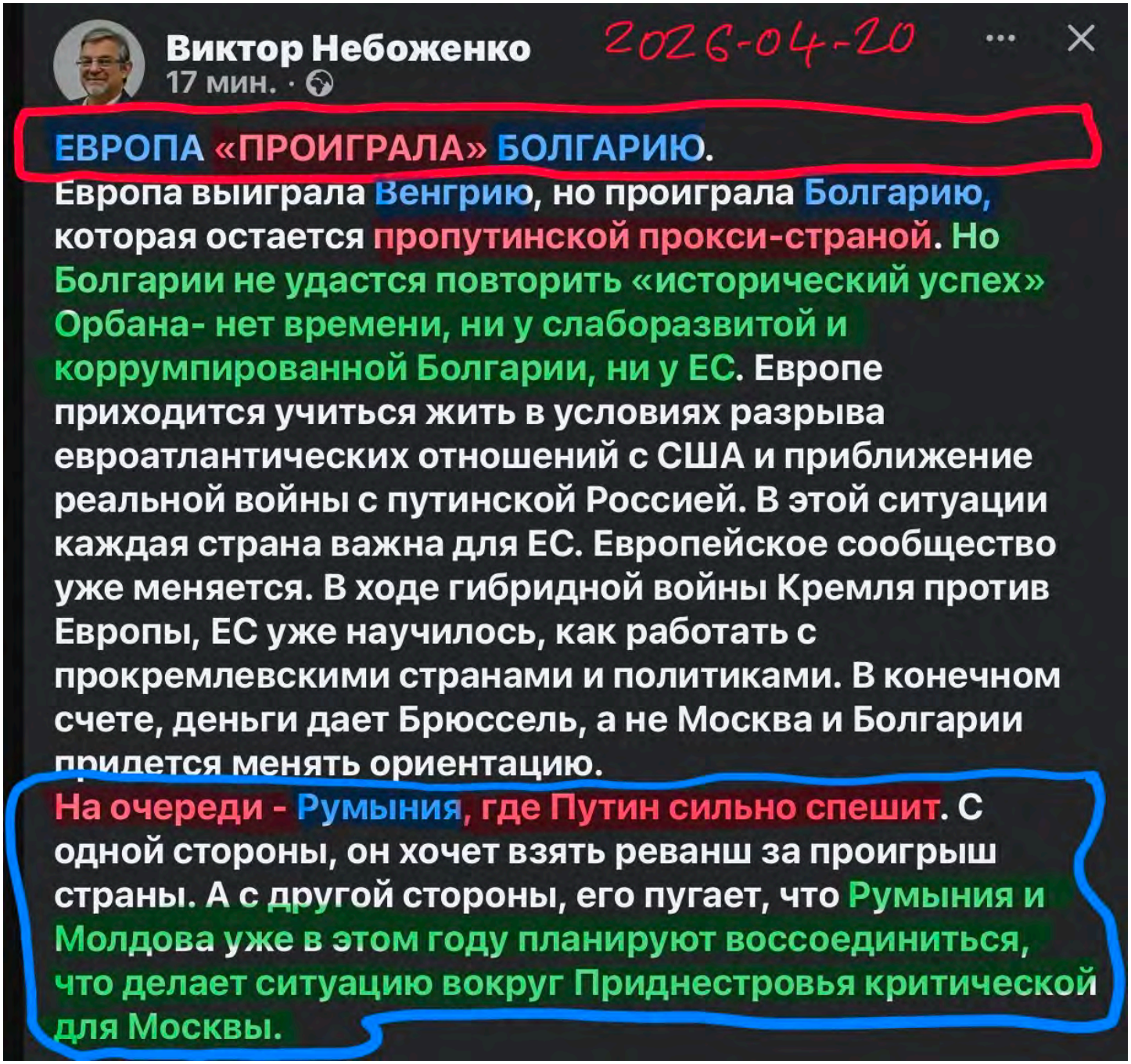
Виктор Небоженко
17 мин. ·
2026-04-20
ЕВРОПА «ПРОИГРАЛА» БОЛГАРИЮ.
Европа выиграла Венгрию, но проиграла Болгарию, которая остается пропутинской прокси-страной. Но Болгарии не удастся повторить «исторический успех» Орбана- нет времени, ни у слаборазвитой и коррумпированной Болгарии, ни у ЕС. Европе приходится учиться жить в условиях разрыва евроатлантических отношений с США и приближение реальной войны с путинской Россией. В этой ситуации каждая страна важна для ЕС. Европейское сообщество уже меняется. В ходе гибридной войны Кремля против Европы, ЕС уже научилось, как работать с прокремлевскими странами и политиками. В конечном счете, деньги дает Брюссель, а не Москва и Болгарии придется менять ориентацию.
На очереди - Румыния, где Путин сильно спешит. С одной стороны, он хочет взять реванш за проигрыш страны. А с другой стороны, его пугает, что Румыния и Молдова уже в этом году планируют воссоединиться, что делает ситуацию вокруг Приднестровья критической для Москвы.

***

№ 1.834

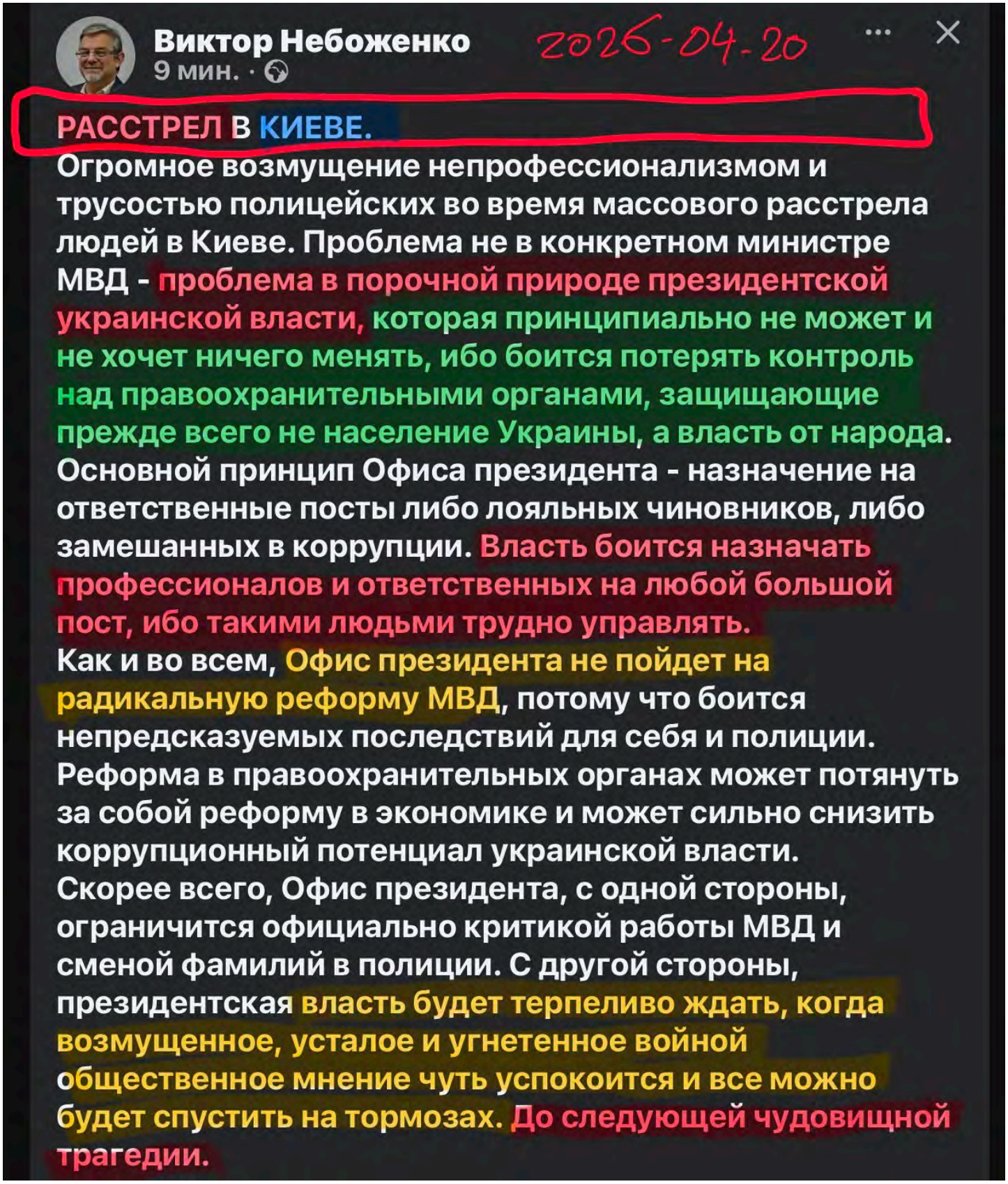
Виктор Небоженко
9 мин. ·
2026-04-20
РАССТРЕЛ В КИЕВЕ.
Огромное возмущение непрофессионализмом и трусостью полицейских во время массового расстрела людей в Киеве. Проблема не в конкретном министре МВД - проблема в порочной природе президентской украинской власти, которая принципиально не может и не хочет ничего менять, ибо боится потерять контроль над правоохранительными органами, защищающие прежде всего не население Украины, а власть от народа.
Основной принцип Офиса президента - назначение на ответственные посты либо лояльных чиновников, либо замешанных в коррупции. Власть боится назначать профессионалов и ответственных на любой большой пост, ибо такими людьми трудно управлять.
Как и во всем, Офис президента не пойдет на радикальную реформу МВД, потому что боится непредсказуемых последствий для себя и полиции.
Реформа в правоохранительных органах может потянуть за собой реформу в экономике и может сильно снизить коррупционный потенциал украинской власти.
Скорее всего, Офис президента, с одной стороны, ограничится официально критикой работы МВД и сменой фамилий в полиции. С другой стороны, президентская власть будет терпеливо ждать, когда возмущенное, усталое и угнетенное войной общественное мнение чуть успокоится и все можно будет спустить на тормозах. До следующей чудовищной трагедии.

***

№ 1.835

🚨💰 **ДБР затримало на хабарі керівника ВЛК у Берегові - знайшли майже 500 000$**

Мені стало відомо, що **працівники ДБР спільно з СБУ та нацполом затримали на хабарі керівника ВЛК у Берегові**, який, за версією слідства, організував схему з оформлення висновків про **непридатність до військової служби**.

Йдеться про **Володимира Паука** - дерматовенеролога та голову військово-лікарської комісії при Берегівській лікарні.

За моєю інформацією, його **взяли на гарячому під час отримання неправомірної вигоди** за допомогу військовослужбовцю в отриманні відповідного висновку ВЛК.

Після затримання правоохоронці провели обшуки.

📌 Вдома у фігуранта вже знайшли **майже 500 000$ готівкою**.

Наскільки мені відомо, **обшуки тривають**, і це може бути **не остаточна сума**, яку виявлять у керівника ВЛК.

» Надіслати новину

Віталій Глагола | Підписатися

⭐1 ❤️ 100 🤬 77 😁 42 🤣 23 🔥 10 🐋 5

💊 5

t.me/VGlagola/14783 31.8K edited Apr 20 at 14:35

***

№ 1.836

Задовбали ваші срачі навколо цієї зброї

2026-04-20

Дмитро ***Томчук***

В 2022-2024 я їздив в машині не те що з АКСУ біля ноги, але й з аркою в салоні. І шо? В мене в будинку зберігаються належним чином згідно діючого законодавства та регуляцій МВС декілька стволів, і я планую прикупити ще. І шо? В мене не тільки дружина, але й діти стріляють на полігоні, й всі вони знають, як поводитися зі зброєю, яка зберігається належним і т.д., якщо будинок будуть штурмувати отакі тривожники, як ото пишуть у новинах. І шо? Я знаю, що завдяки стволам вдома й полігону не тільки дружина, але й діти, зайнявши відомі їм місця в будинку, покладуть принаймні п'ятьох отаких військових пенсіонерів російської армії. Але головне моє питання: і шо з того? Комусь від цього полегшає, окрім мене і моєї родини, коли всі залишаться в живих? Ні. Тобто це, виходить, суто сімейна справа.

Про що це я зараз? Про те, що ніхто з моїх рідних не чекатиме поліцію, бо вони все знають про нашу поліцію ще до того, як вона побігла, лишивши дитину під пострілами. Й вбитому на місці батькові лишалося перед смертю тільки закрити дитину собою.

Якщо б в нас було вільне носіння зброї, стрілок навіть не став би виходити з квартири після того, як підпалив її. Він спокійно застрелився б в середині серед полум'я, усвідомлюючи, що на перший же постріл на вулиці його завалять перехожі відразу з кількох стволів.

Так, я топлю за вільне носіння зброї. За законне вільне носіння зброї.

Бо що таке некероване незаконне носіння зброї, ми побачимо відразу після закінчення війни просто на наших вулицях.

Я – за регуляцію й закон. Бо нас нема кому захистити, окрім нас самих. Легальне носіння зброї – це не те, що витягати її будь-коли та шмаляти в усіх, хто не подобається. Це якраз навпаки. Це про НЕ дістати зброю в ситуації, коли життя не на волосині. Бо носити зброю - це по-перше знати наслідки та покарання, яке буде за застосування зброї. Важкі наслідки та важке покарання. Настільки важке, що людина мільйон разів подумає, перш ніж діставати ствол.

В нас неможливо оформити короткоствол 9 мм для самозахисту, але без проблем можна оформити калібр 50 BMG, який пробиває броню БТРа. Бо в нас все через сраку. Так, всі знають, як купляються всі довідки психіатрів та

інших, хто потрібен для дозволу. Й знову ж: і шо? Це масово в корумпованій країні, але до чого тут зброя? Давайте не дамо її нікому, хай гинуть на асфальті, як тато й мати 11-річного хлопчика, бо поліція не стрілятиме, не захищатиме, просто покине вас – саме вас! – під кулями та здрисне наступного разу так само, як у цей раз. Не знаю, чи усвідомлюєте ви, що жертвою наступного єбаната будете ви та ваша дитина?

Чим більше ви розвозите ці високоінтелектуальні та без сумніву високоморальні шмарклі, тим більше людей загине незабаром, бо у кожній багатоповерхівці в кожному місті України сидить принаймні по одному такому військовому пенсіонеру рф, й у нього, на відміну від вас, є на руках і ствол, і дозвіл. І все залежить тільки від того, коли саме його накриє. Чи ви серйозно думаєте, що це якийсь унікальний кадр, один у всесвіті?

Так от, він не один. І їх треба буде відстрілювати, коли вони тепер виходитимуть один за одним на вулиці. Відстрілювати, та нести потім за це важке покарання. Сидіти в клітці в судах, які триватимуть роки. Потім сидіти роками у в'язниці. Бо легальна зброя – вона не безкарна. Вона поперше про покарання за її застосування. Це в цивільних країнах.

У нас люди чомусь плутають законне носіння зброї з безкарним безпрєделом а-ля рюсс та стрілянину на вулицях. Але це працює не так.

В суспільстві, де люди не знають, чи озброєна людина поряд, всі поводяться стримано, чемно й спокійно. Щоб не нариватися.

Славнозвісна японська вихованість та чемність, глибока повага один до одного збудована на середньовічних самурайських мечах, саме на озброєних людях того часу, які не замислюючись застосовували зброю. Це за пару десятків років у середньовічній Японії відбило в людей бажання поводитися агресивно.

У питанні зброї головне не зброя. Головне, якраз – законодавство й механізм невідворотності покарання за застосування.

— На руках цивільного населення *США* знаходиться 2/3 усієї вогнепальної зброї в країні. 100 000 разів за рік зброя застосовується для самозахисту в США. При цьому рівень злочинності впав з 90-х років на 40%.

— В *Бразилії* з 2010 року, навпаки, обмежили права на носіння зброї, це призвело до зросту злочинності в 2,5 разів.

— Також *Канада*: ще у 1980-х обмежила права на зброю, й отримала збільшення злочинності на 45%.

— Заборона зброї в *Англії* в 1996 році призвела до двократного збільшення злочинності.

— В *Естонії* з 2001 року на мільйон громадян країни нараховується 120 тисяч стволів. Ви щось чули про естонську злочинність? Рівень злочинності в Естонії впав за цей час у 5 разів,штат поліції скорочено удвічі, в рік від вогнестрілу гине десь 100 людей – здебільшого самогубці.

Схожа ситуація в *Латвії*, *Литві*, *Молдові*.

— В *Швейцарії* кількість зброї – 27 стволів на 100 громадян. Але рівень злочинності залишається одним з найнижчих у світі. Не через зброю, а через те, про що я казав – суворий контроль за зброєю та культурою відповідального володіння зброєю.

— В *Чехії* дозволено приховано носити до двох стволів з набоями в патронниках. Кількість – 16 стволів на 100 громадян. В законодавстві є принцип права на захист свого життя та життя іншої людини. Стаття конституції 6(4) дозволяє оборонятися із зброєю в руках.

Де така стаття в нашій конституції? Чи треба ставити питання більш коректно – де наша конституція?

При цьому в Чехії одні з найсуворіших правил щодо видачі зброї.

Можна було б перелічувати ще довго. Але, з огляду на реальні чинники, питання для української реальності те саме, що на початку цього тексту: і шо?

Тож, раджу: не вбивайтеся ви так, ви так все одно не вб'єтеся. Все буде як попало…

***

№ 1.837

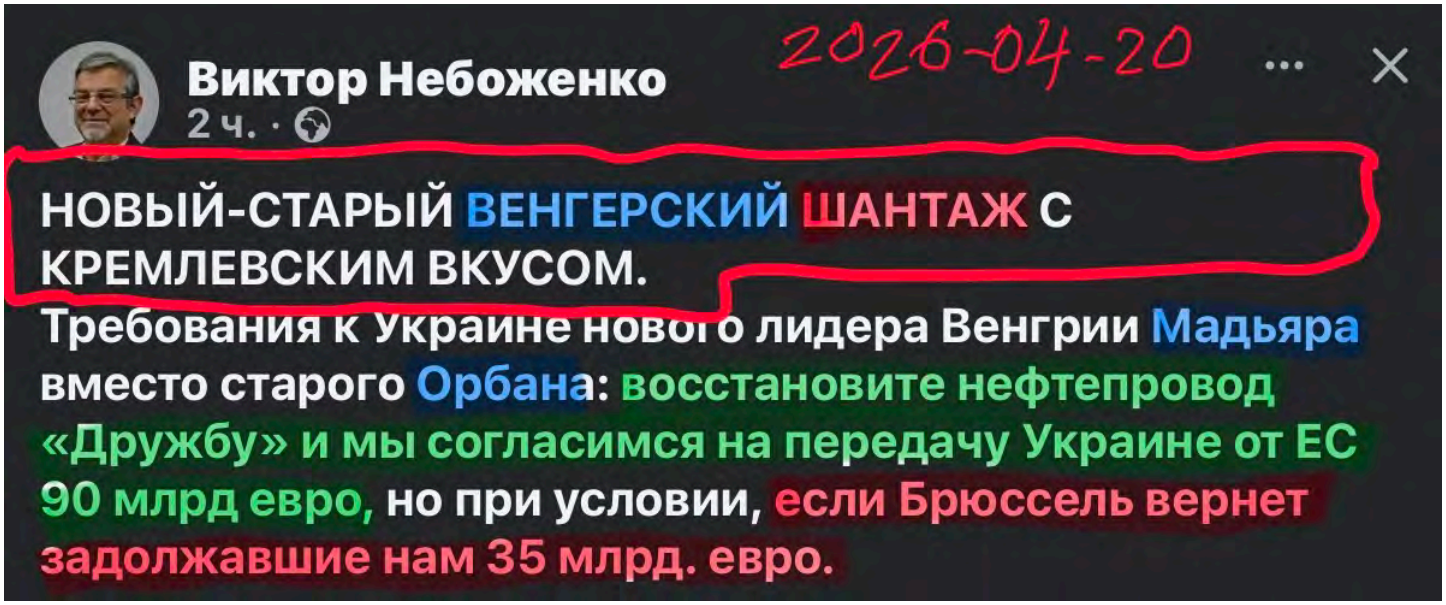
Виктор Небоженко
2 ч. ·
2026-04-20
НОВЫЙ-СТАРЫЙ ВЕНГЕРСКИЙ ШАНТАЖ С КРЕМЛЕВСКИМ ВКУСОМ.
Требования к Украине нового лидера Венгрии Мадьяра вместо старого Орбана: восстановите нефтепровод «Дружбу» и мы согласимся на передачу Украине от ЕС 90 млрд евро, но при условии, если Брюссель вернет задолжавшие нам 35 млрд. евро.

***

№ 1.838

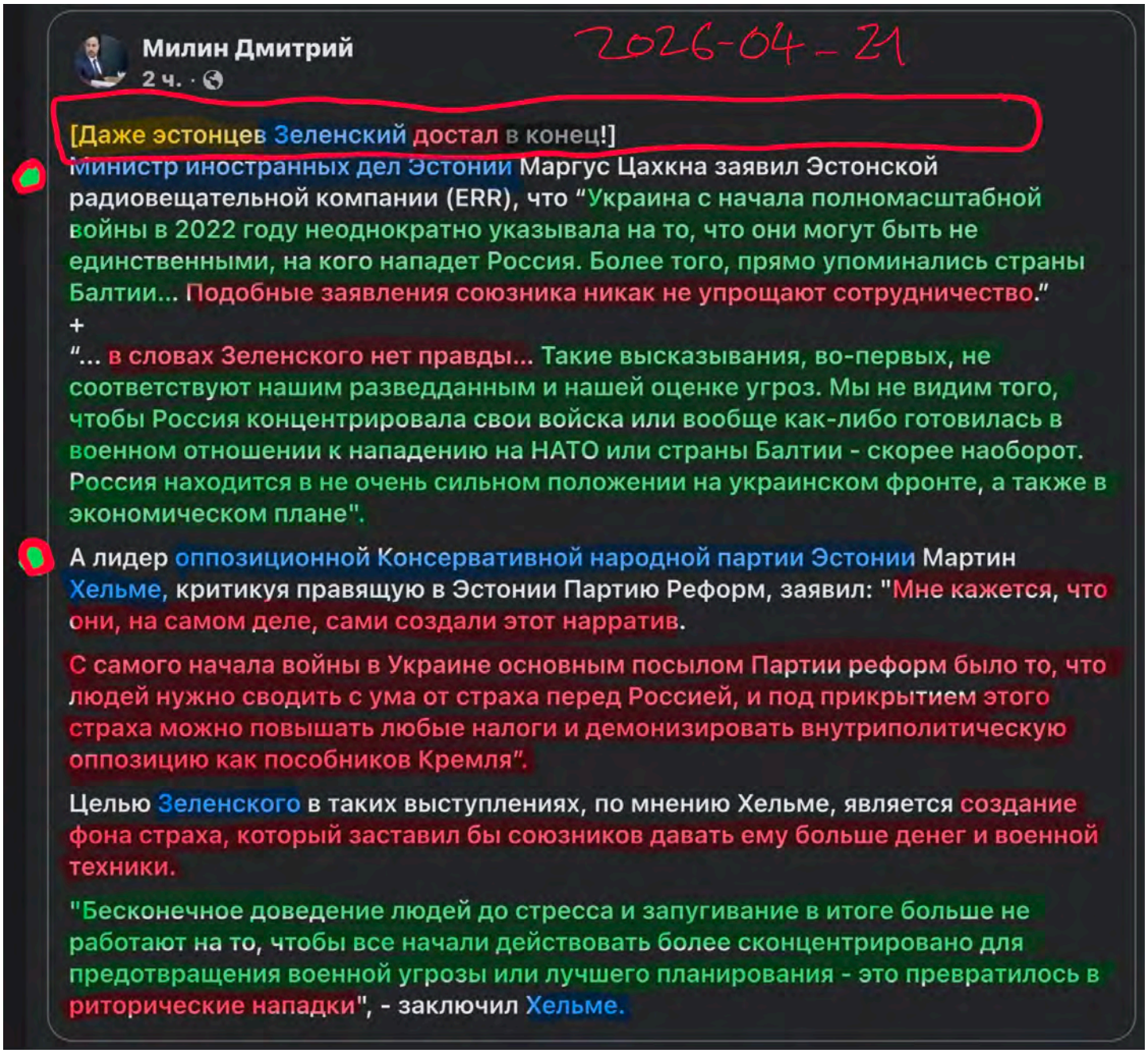
Милин Дмитрий
2 ч. ·
2026-04-21
[Даже эстонцев Зеленский достал в конец!]
Министр иностранных дел Эстонии Маргус Цахкна заявил Эстонской радиовещательной компании (ERR), что "Украина с начала полномасштабной войны в 2022 году неоднократно указывала на то, что они могут быть не единственными, на кого нападет Россия. Более того, прямо упоминались страны Балтии... Подобные заявления союзника никак не упрощают сотрудничество."
+
"... в словах Зеленского нет правды... Такие высказывания, во-первых, не соответствуют нашим разведданным и нашей оценке угроз. Мы не видим того, чтобы Россия концентрировала свои войска или вообще как-либо готовилась в военном отношении к нападению на НАТО или страны Балтии - скорее наоборот. Россия находится в не очень сильном положении на украинском фронте, а также в экономическом плане".
А лидер оппозиционной Консервативной народной партии Эстонии Мартин Хельме, критикуя правящую в Эстонии Партию Реформ, заявил: "Мне кажется, что они, на самом деле, сами создали этот нарратив.
С самого начала войны в Украине основным посылом Партии реформ было то, что людей нужно сводить с ума от страха перед Россией, и под прикрытием этого страха можно повышать любые налоги и демонизировать внутриполитическую оппозицию как пособников Кремля".
Целью Зеленского в таких выступлениях, по мнению Хельме, является создание фона страха, который заставил бы союзников давать ему больше денег и военной техники.
"Бесконечное доведение людей до стресса и запугивание в итоге больше не работают на то, чтобы все начали действовать более сконцентрировано для предотвращения военной угрозы или лучшего планирования - это превратилось в риторические нападки", - заключил Хельме.

***

№ 1.839

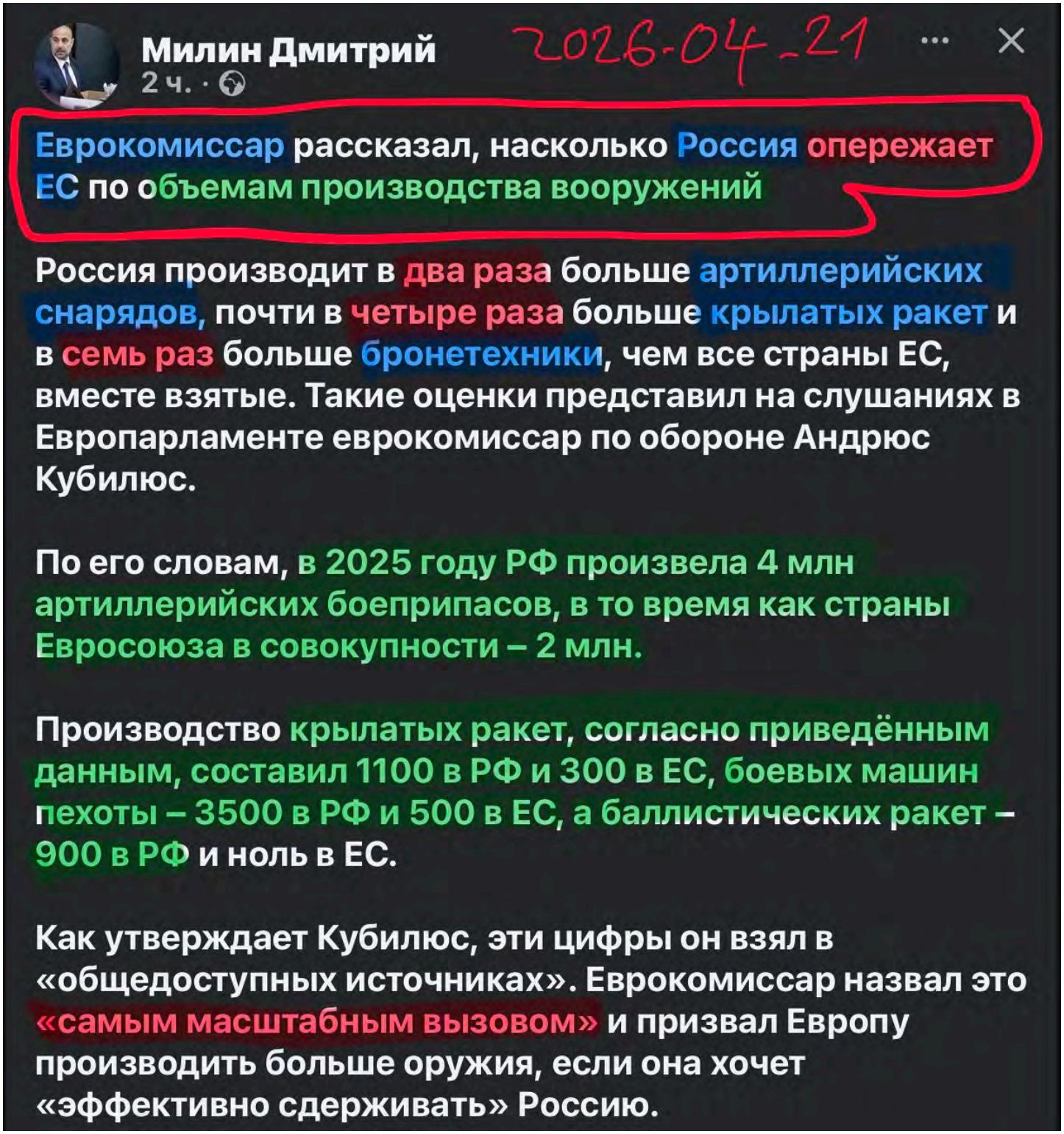

***

№ 1.840

Виявив в своїй статті про фінанси КП "Київський метрополітен" помилку, яка впливає на висновок щодо

переплати з бюджету Києва 7.8 мільярдів протягом 2022-2025 року

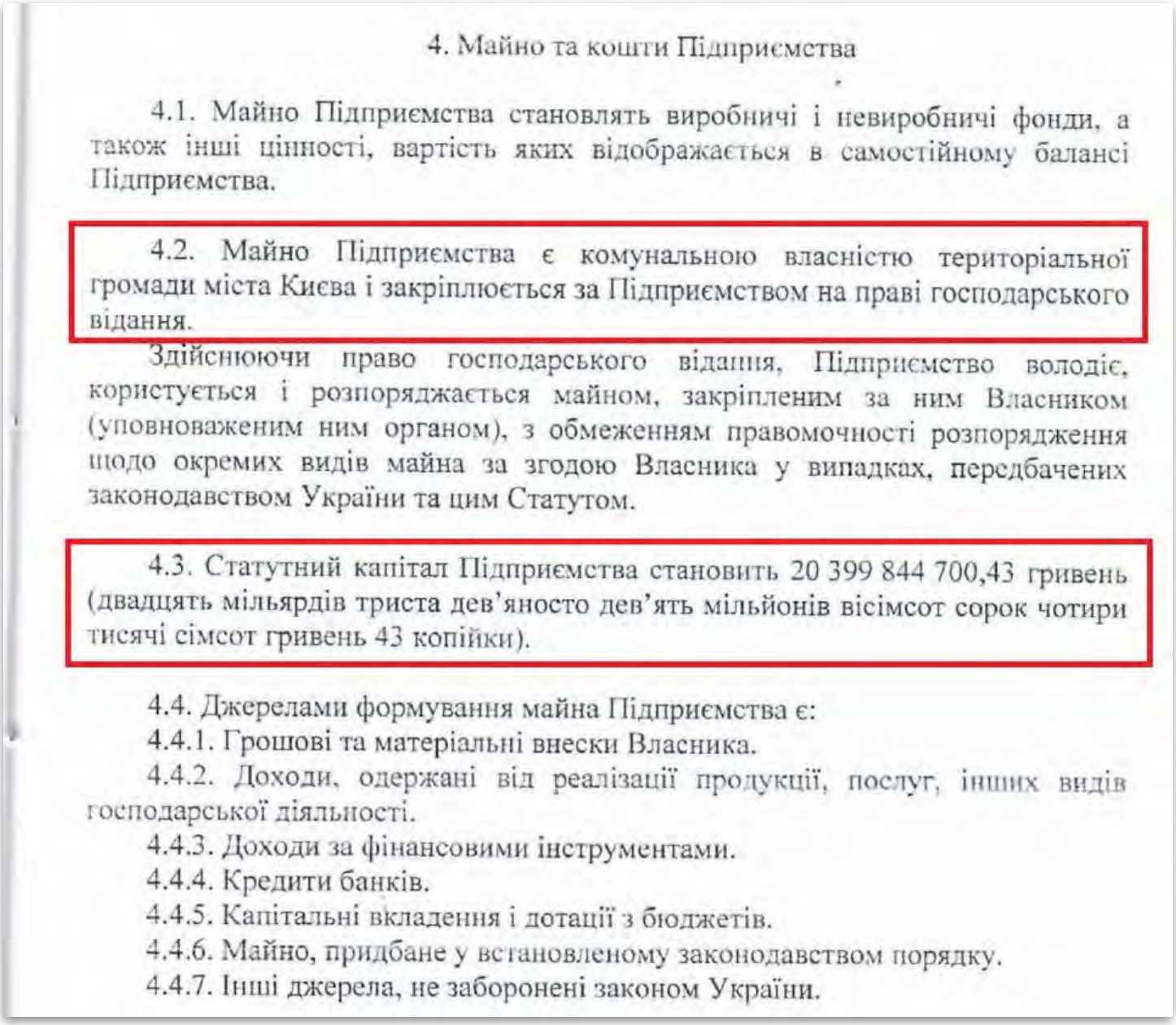

4. Майно та кошти Підприємства

4.1. Майно Підприємства становлять виробничі і невиробничі фонди, а також інші цінності, вартість яких відображається в самостійному балансі Підприємства.

4.2. Майно Підприємства є комунальною власністю територіальної громади міста Києва і закріплюється за Підприємством на праві господарського відання.

Здійснюючи право господарського відання, Підприємство володіє, користується і розпоряджається майном, закріпленим за ним Власником (уповноваженим ним органом), з обмеженням правомочності розпорядження щодо окремих видів майна за згодою Власника у випадках, передбачених законодавством України та цим Статутом.

4.3. Статутний капітал Підприємства становить 20 399 844 700,43 гривень (двадцять мільярдів триста дев'яносто дев'ять мільйонів вісімсот сорок чотири тисячі сімсот гривень 43 копійки).

4.4. Джерелами формування майна Підприємства є:
4.4.1. Грошові та матеріальні внески Власника.
4.4.2. Доходи, одержані від реалізації продукції, послуг, інших видів господарської діяльності.
4.4.3. Доходи за фінансовими інструментами.
4.4.4. Кредити банків.
4.4.5. Капітальні вкладення і дотації з бюджетів.
4.4.6. Майно, придбане у встановленому законодавством порядку.
4.4.7. Інші джерела, не заборонені законом України.

2026-04-21

Могильний

Тому вибачаюсь перед читачами та окремо перед Iryna *Fedoriv* та Mick *Pidvezianiy*.

Я не врахував одну з корупційних оборудок 2021, яку завдяки шахрайству провели через Київраду.

Найсмішніше, що розібратися допоміг екс-заступник директора Департаменту фінансів КМДА, а нині директор одного з департаментів Мінфіну Олександр ***Мороз***, що був одним із безпосередніх виконавців корупційної оборудки ;)

КИЇВСЬКА МІСЬКА РАДА

II СЕСІЯ IX СКЛИКАННЯ

РІШЕННЯ

22.04.2021 № 595/636

Про збільшення розміру статутного капіталу КОМУНАЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА «КИЇВСЬКИЙ МЕТРОПОЛІТЕН»

Відповідно до статті 57, частини четвертої статті 78 Господарського кодексу України, частини п'ятої статті 60 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» Київська міська рада

ВИРІШИЛА:

1. Збільшити розмір статутного капіталу КОМУНАЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА «КИЇВСЬКИЙ МЕТРОПОЛІТЕН» на суму 17 389 407 790,43 (сімнадцять мільярдів триста вісімдесят дев'ять мільйонів чотириста сім тисяч сімсот дев'яносто грн 43 коп.) гривень за рахунок вартості основних засобів, що належать територіальній громаді міста Києва та закріплені на праві господарського відання за КОМУНАЛЬНИМ ПІДПРИЄМСТВОМ «КИЇВСЬКИЙ МЕТРОПОЛІТЕН», зазначених у додатку до цього рішення.
2. Виконавчому органу Київської міської ради (Київській міській державній адміністрації) забезпечити внесення відповідних змін до статуту КОМУНАЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА «КИЇВСЬКИЙ МЕТРОПОЛІТЕН» в установленому законодавством порядку.
3. Контроль за виконанням цього рішення покласти на постійну комісію Київської міської ради з питань власності, постійну комісію Київської міської ради з питань бюджету та соціально-економічного розвитку та постійну комісію Київської міської ради з питань транспорту, зв'язку та реклами.

В чому проблема.

Подивіться Статут КП "Київський метрополітен" (скріншот додаю).

Як бачите, все його майно є власністю територіальної громади Києва і передане йому на праві господарського відання.

Тобто, передане БЕЗКОШТОВНО.

Але є нюанс.

— Це майно може бути передано і обліковуватися у два різні способи, що внаслідок специфіки бухгалтерського обліку призводить до принципово відмінних результатів.

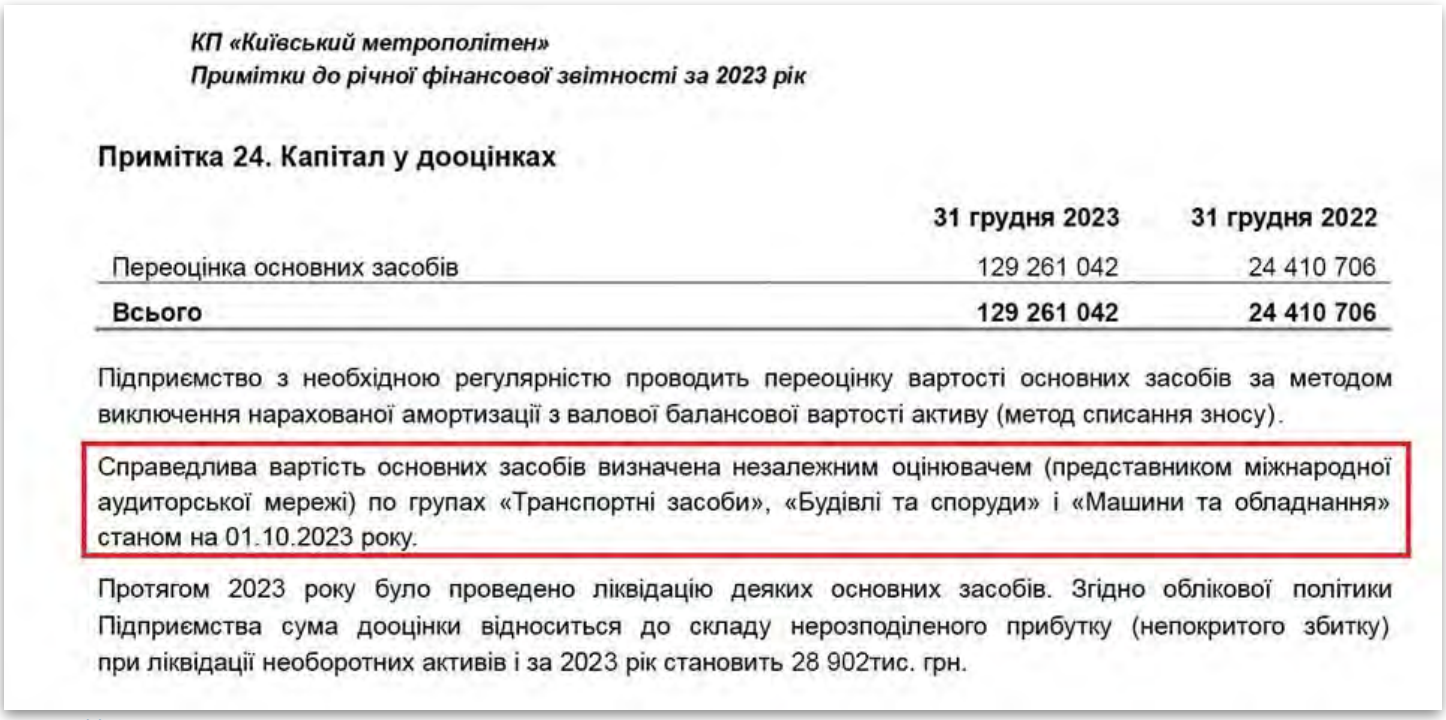

КП «Київський метрополітен»
Примітки до річної фінансової звітності за 2023 рік

Примітка 24. Капітал у дооцінках

	31 грудня 2023	31 грудня 2022
Переоцінка основних засобів	129 261 042	24 410 706
Всього	**129 261 042**	**24 410 706**

Підприємство з необхідною регулярністю проводить переоцінку вартості основних засобів за методом виключення нарахованої амортизації з валової балансової вартості активу (метод списання зносу).

Справедлива вартість основних засобів визначена незалежним оцінювачем (представником міжнародної аудиторської мережі) по групах «Транспортні засоби», «Будівлі та споруди» і «Машини та обладнання» станом на 01.10.2023 року.

Протягом 2023 року було проведено ліквідацію деяких основних засобів. Згідно облікової політики Підприємства сума дооцінки відноситься до складу нерозподіленого прибутку (непокритого збитку) при ліквідації необоротних активів і за 2023 рік становить 28 902тис. грн.

1) - Його можуть просто передати у *господарське відання*. Тоді воно де-юре обліковується, як безоплатно передане.

2) - Його можуть передати шляхом *внесення в статутний капітал*. Це майно все одно в результаті знаходиться у господарському відання, але обліковується вже інакше.

Головна різниці - це *облік амортизації*.

— В першому випадку, в доходи має вписуватися сума, яка дорівнює амортизації, як державний грант. І воно теоретично не може створювати збитки КП.

— А в другому випадку, це саме безкоштовне передане в господарське відання, але ***через внесення в статутний капітал***, майно амортизується вже за загальним правилом - державний грант не фіксується і амортизація може створювати шалені збитки КП.

Корупційна оборудка - це рішення Київради від 22.04.2021 № 595/636

— Про збільшення розміру статутного капіталу КОМУНАЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА «КИЇВСЬКИЙ МЕТРОПОЛІТЕН».

На перший погляд, нічого видатного

- просто збільшили статутний капітал КП на 17.5 мільярди грн за рахунок майна, яке знаходилося в господарському віданні самого КП. Навіть сума, як на фоні вартості метрополітену, виглядає невеликою.

Але сума невелика, тому що депутатів банально надурили з вартістю майна

— в рішенні вказали балансову вартість, не проводячи переоцінку.

А вже починаючи з 2023 року, КП почало це майно в статутному капіталі активно переоцінювати і лише за 4 роки збільшило його балансову вартість у 9 разів.

— Лише в 2023 році ці "17 мільярдів" стали дорожчими відразу на 100 мільярдів (скріншот додаю).

А збільшення вартості у 9 разів, призвело і до підвищення амортизації.

основні засоби, за рахунок вартості яких збільшується статутний капітал, закріплені на праві господарського відання за комунальним підприємством «Київський метрополітен» до прийняття Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання».

4. Фінансово-економічне обґрунтування.

Основні засоби, які будуть внесені до статутного капіталу комунального підприємства «Київський метрополітен», створені, у тому числі, за рахунок асигнувань з бюджету міста Києва, зокрема, на виконання Програм економічного та соціального розвитку м. Києва за відповідні роки.

Реалізація рішення не потребуватиме виділення додаткових коштів із бюджету міста Києва.

5. Позиція заінтересованих органів.

Проєкт рішення не стосується інтересів інших органів і не потребує додаткового узгодження.

Але *обман із вартістю майна*, це дрібниця.

Бо головний обман з боку чиновників КМДА в іншому

— вони заявили, що це рішення ніяк не впливає на витрати з бюджету.

І під заявою, що «це рішення не потребує витрат з бюджету», *підписалося* по черзі

- *все керівництво Департаменту фінансів КМДА*, починаючи зі вже згаданого Мороза, і закінчуючи директором Департаменту Репіком. (Скріншоти їх листів додаю).

Ось тільки **це рішення ДУЖЕ впливає на витрати з бюджету.**

Бо внаслідок його прийняття,

> **— КП "Київський метрополітен" отримав право писати амортизацію комунального майна, як свої власні збитки.**
>
> — А ці збитки внаслідок низького тарифу на проїзд йому зобов'язані компенсувати тепер з бюджету Києва.

Наприклад, в минулому році ці збитки з амортизації становили вже 6 мільярдів.

В бюджеті коштів не вистачає, тому компенсувалися не всі збитки через амортизацію.

За чотири роки повномасштабної війни, як це і зазначено в моїй статті, з бюджету КП переплатили 7.8 мільярди грн.

Ось ці 7.8 мільярди лише за 4 роки

> — це те саме "не потребує додаткових витрат з бюджету" в пояснювальній записці і листах керівництва профільного Департаменту.

Вдумайтесь в цей абсурд.

УКРАЇНА

ВИКОНАВЧИЙ ОРГАН КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
(КИЇВСЬКА МІСЬКА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ)

ДЕПАРТАМЕНТ ФІНАНСІВ

вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044 тел. (044) 202 79 29, 202 77 58, 202 73 45
Контактний центр міста Києва (044) 15 51 E-mail: info@kmfd.gov.ua Код ЄДРПОУ 02317474

Зауваження
до проєкту рішення Київської міської ради
«Про збільшення розміру статутного капіталу комунального підприємства «Київський метрополітен»

Департамент фінансів виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) вдруге розглянув зазначений проєкт рішення, та повідомляє.

Як зазначалось у попередніх зауваженнях Департаменту фінансів від 03.07.2020 № 054-2-2-10/1735, оскільки реалізація зазначеного проєкту не передбачає витрачання коштів бюджету міста Києва, **проєкт рішення не потребує погодження з боку фінансового органу.**

Пункти 2-4 зауважень до проєкту рішення, наданих юридичним управлінням апарату виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), не ґрунтуються на реальному стані справ та до уваги можуть не братись.

Департамент фінансів наполягає на необхідності **вилучити** з переліку посадових осіб, що погоджують проєкт рішення, директора Департаменту фінансів **Володимира Репіка.**

Заступник директора Олександр МОРОЗ

Київрада

1) — передала БЕЗКОШТОВНО комунальне майно КП, а тепер

2) — *Київрада* зобов'язана щороку сплачувати КП додаткові мільярди з бюджету, бо КП тепер отримує збитки від комунального майна, що знаходиться в його господарському віданні.

Тобто, за одне і те саме майно гроші з бюджету сплачуються двічі - спочатку платили:

1) — за створення, а тепер 2) — за амортизацію.

Або мають підвищити тариф на проїзд в метро в кілька разів, щоб збитки за амортизацію власного майна (майна громади Києва) сплачували по другому коли самі кияни.

УКРАЇНА

ВИКОНАВЧИЙ ОРГАН КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
(КИЇВСЬКА МІСЬКА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ)

ДЕПАРТАМЕНТ ФІНАНСІВ

вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044 тел. (044) 202 79 29, 202 77 58, 202 73 45
Контактний центр міста Києва (044) 15 51 E-mail: info@kmfd.gov.ua Код ЄДРПОУ 02317474

Зауваження
до проєкту рішення Київської міської ради
«Про збільшення розміру статутного капіталу комунального підприємства «Київський метрополітен»

Департамент фінансів виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) повідомляє щодо зазначеного проєкту рішення.

Департамент фінансів підтримує ініціативу капіталізації підприємств з метою повного і точного відображення в обліку активів територіальної громади міста Києва та зміцнення їх фінансового стану.

Разом з тим, як вже зазначалось у попередніх зауваженнях Департаменту фінансів від 03.07.2020 №054-2-2-10/1735, від 05.11.2020 №054-2-2-10/2559, зазначене питання не відноситься до компетенції Департаменту фінансів, оскільки стосується питання управління майном територіальної громади міста Києва і не передбачає залучення коштів бюджету міста Києва.

Відповідно до пункту 2.2. глави 2 розділу VIII Регламенту виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), затвердженого розпорядженням виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) від 08.10.2013року №1810, зазначене рішення не потребує погодження з Департаментом фінансів.

Директор Володимир РЕПІК

Виправити цей треш елементарно

— Київрада має скасувати своє власне рішення і повернути комунальне майно зі ***статутного капіталу*** у звичайне ***господарське відання***.

Всі підстави для цього є, бо рішення від 22.04.2021 № 595/636 приймалося не лише завдяки шахрайству посадовців КМДА, але і з

— ***прямим порушенням законодавства*** без погодження Антимонопольного комітету на надання державної підтримки КП ***шляхом збільшення його статутного капіталу***, про що прямо вказувало юридичне управління.

***

№ 1.841

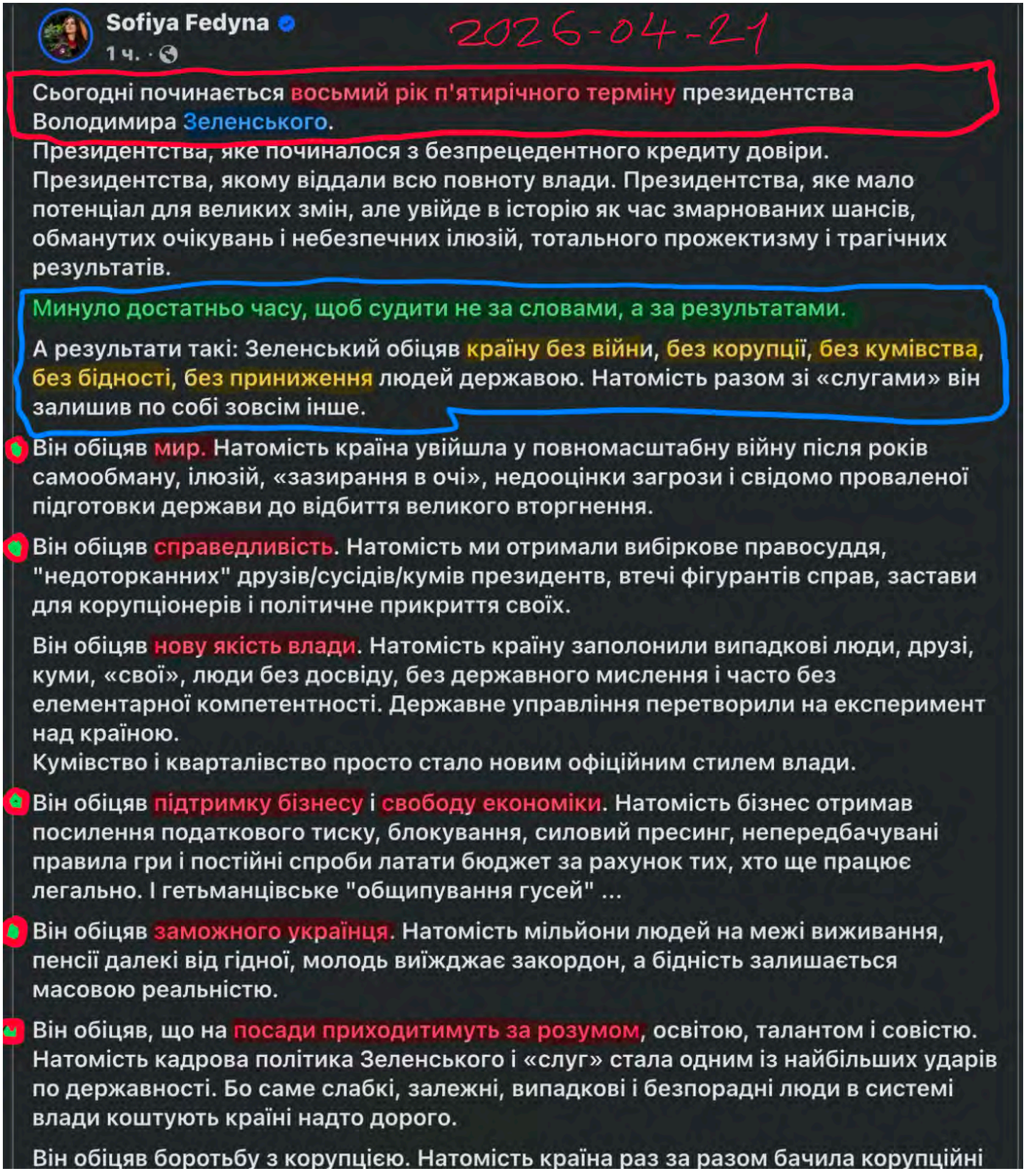

Sofiya Fedyna
1 ч. ·
2026-04-21

Сьогодні починається восьмий рік п'ятирічного терміну президентства Володимира Зеленського.
Президентства, яке починалося з безпрецедентного кредиту довіри. Президентства, якому віддали всю повноту влади. Президентства, яке мало потенціал для великих змін, але увійде в історію як час змарнованих шансів, обманутих очікувань і небезпечних ілюзій, тотального прожектизму і трагічних результатів.

Минуло достатньо часу, щоб судити не за словами, а за результатами.

А результати такі: Зеленський обіцяв країну без війни, без корупції, без кумівства, без бідності, без приниження людей державою. Натомість разом зі «слугами» він залишив по собі зовсім інше.

Він обіцяв мир. Натомість країна увійшла у повномасштабну війну після років самообману, ілюзій, «зазирання в очі», недооцінки загрози і свідомо проваленої підготовки держави до відбиття великого вторгнення.

Він обіцяв справедливість. Натомість ми отримали вибіркове правосуддя, "недоторканних" друзів/сусідів/кумів президентв, втечі фігурантів справ, застави для корупціонерів і політичне прикриття своїх.

Він обіцяв нову якість влади. Натомість країну заполонили випадкові люди, друзі, куми, «свої», люди без досвіду, без державного мислення і часто без елементарної компетентності. Державне управління перетворили на експеримент над країною.
Кумівство і кварталівство просто стало новим офіційним стилем влади.

Він обіцяв підтримку бізнесу і свободу економіки. Натомість бізнес отримав посилення податкового тиску, блокування, силовий пресинг, непередбачувані правила гри і постійні спроби латати бюджет за рахунок тих, хто ще працює легально. І гетьманцівське "общипування гусей" ...

Він обіцяв заможного українця. Натомість мільйони людей на межі виживання, пенсії далекі від гідної, молодь виїжджає закордон, а бідність залишається масовою реальністю.

Він обіцяв, що на посади приходитимуть за розумом, освітою, талантом і совістю. Натомість кадрова політика Зеленського і «слуг» стала одним із найбільших ударів по державності. Бо саме слабкі, залежні, випадкові і безпорадні люди в системі влади коштують країні надто дорого.

Він обіцяв боротьбу з корупцією. Натомість країна раз за разом бачила корупційні

Рис1

Він обіцяв боротьбу з корупцією. Натомість країна раз за разом бачила корупційні скандали на найвищих щаблях, розмивання інституцій, атаки на антикорупційну систему і повну відсутність політичної волі по-справжньому ламати схеми. Чого вартий лише "Міндічгейт"...

Він обіцяв сильну державу. Натомість разом зі «слугами» вибудував систему ручного управління, слабких і залежних інституцій, тиску на місцеве самоврядування, концентрації влади в вузькому колі і постійного розриву між публічною картинкою та реальною якістю рішень.

Тобто проблема навіть не лише в тому, що Зеленський не виконав програму. Проблема в тому, що в багатьох питаннях він і його команда зробили ще гірше.

Не просто не побороли корупцію, а створили відчуття безкарності для своїх. Не просто не дали поштовх економіці, а посилили тиск на тих, хто тримає країну на плаву. Не просто не оновили політику, а завели у владу масу випадкових людей. Не просто не побудували справедливість, а закріпили вибірковість. Не просто не зміцнили довіру до держави, а підірвали її ще більше.

Так, заради об'єктивності треба сказати, що окремі пункти програми були виконані бодай формально. Це закон про імпічмент, скасування депутатської недоторканності, закон про всеукраїнський референдум, цифровізація через Дію, запуск ринку землі.

Але навіть тут постає головне питання: чи дали ці рішення людям ту країну, яку їм обіцяли? І відповідь очевидна.

Бо між обіцянкою і реальністю утворилася не просто прірва, а катастрофічно криза довіри.

Українцям продавали образ нової чесної, сильної, сучасної і справедливої держави. А отримали країну, де красивих слів завжди більше, ніж відповідальності. Де піар системно підміняв державну політику. Де стратегічне мислення замінювали емоціями, імпровізацією і самозакоханою вірою у власну незамінність. Де «слуги народу» одразу стали слугами Банкової, а не суспільства. Зеленський ішов як кандидат великого оновлення. А став президентом великого обману очікувань.

І це треба пам'ятати особливо сьогодні, коли починається вже восьмий рік його п'ятирічного президентського терміну.

Бо питання вже не в тому, що він обіцяв.

Питання в тому, скільки Україна заплатила за свій вибір, за те, що він і його команда не зробили, і за те, що вони встигли зіпсувати.

Рис2

Рис3

***

№ 1.842

Виктор Олегович Пелевин. Непобедимое солнце (фрагмент)

– Всезнание бога – глупая человеческая концепция, – ответил он. – Нильс Бор в беседе с Эйнштейном говорил – если бог желает узнать, как выпадут кости, он их кидает. Так бог постигает, что произойдет с миром. Он дает этому произойти.

– А заранее он ничего не знает?

– Заранее, – сказал Тим, выделив слово интонацией, – бывает только для людей. Это одна из их нелепых выдумок. Для бога ничего подобного нет. Люди существуют именно для того, чтобы выяснилось, что с ними произойдет. Их жизнь и есть тот способ, каким бог желает это увидеть – и выяснять это обходными путями так же глупо, как кипятить в ладонях воду, чтобы потом налить ее в чайник, придуманный исключительно для кипячения воды. Во всяком случае, с точки зрения бога…

— Наши люди тоже когда-то думали, что у них самая устойчивая система, – сказала я, осторожно подбирая слова. – И тоже верили, что без нее будет лучше. Всюду так думают… Люди не понимают самого главного.

– Чего именно?

– Своей скоротечности, – сказала я. – Они считают, что перемены будут происходить с миром, а они будут их наблюдать, попивая мохито. Но под нож пустят именно их, потому что система, которую они так не любят – это и есть они все вместе. Но про это в песне «Wind of Changes» ничего нет. А начинаться она должна так: «Все, кто слышит эти звуки – приготовьтесь к скорой смерти!»

Удивительно, но сейчас я почти что повторяла за Алексеем-референтом. Хотя, с другой стороны, чему тут удивляться? Услышала бы что-то другое, другое и повторила бы. Я блондинка.

– Но люди, – сказал Хосе, – которые боролись за перемены, не позволят…

– Ими удобрят почву, – перебила я, делая вид, что не замечаю, как он взял меня за руку.

– У нас так уже делали, причем много раз. Работали профессиональные военные дружинники. С тринадцатого века до последней девальвации. Грамотный геноцид не оставляет картинки, которую можно показать по тиви. И повторять его можно часто, потому что через двадцать лет никто ничего уже не помнит.

Как вообще можно подпускать к ядерной кнопке последователей авраамических религий, которые возлюбили Господа и в рай хотят? Они же туда поедут на наших спинах. Иранским муллам нельзя, а этим почему можно? Лучше уж психи и наркоманы – они хоть за свою задницу переживают. Эх, Грета, Грета. Не того ты боишься. Потеплеть оно потеплеет, но твоему агрессивному педофрастическому нарративу будет уже все равно.

У людей существует много мнений о том, что такое их мир, кем он создан и какой цели служит. Философы, поэты и пророки спорят про жизнь человека и то пространство, куда он брошен, с глубокой древности. Раньше эти дебаты были весьма наивными. Сегодня человек стал опытнее и научился создавать

похожие измерения сам. Ему кажется, он вот-вот постигнет тайну. Но он ошибается. Споры относительно человеческого назначения вовсе не приблизились к своему разрешению, потому что такого разрешения для людей нет. Что такое человеческая жизнь? Благословение? Наказание? Кем создан мир? Полным любви божеством? Злобным безжалостным демоном? Что сильнее – добро или зло? Что такое рождение – проклятие или дар?

Я услышала низкий хрип. Львиноголовый смеялся.

– Мнения меняются от века к веку – но человеческое понимание происходящего всегда сохраняет одну особенность. Оно остается, попросту говоря, полным непониманием. Меняются только выражающие непонимание слова, образы и математические формулы. Людям кажется, что они отодвигают границу познанного и приближаются к тайне. Движение границы – это правда. Но приближение к тайне – иллюзия… Человечество спускается в глубины фрактала познания. Но природа фрактала такова, что в него можно углубляться бесконечно. Он специально задуман так, чтобы любое познавательное усилие ума становилось новой цепью загадок. Мир по-прежнему не понят – но сегодня это непонимание выражают настолько сложные теории и гипотезы, что обсуждать их способны лишь лучшие умы человечества. Так называемое «познание» может продолжаться бесконечно, но природа сущего никогда не станет человеку яснее… Она будет делаться только загадочней.

Опять хриплый рык. Смех.

– Люди будут муравьями ползать по границам своего понимания, передвигая их все дальше в никуда – и перемещаться вместе с ними, пока не исчезнут. Человек не способен заглянуть за ширму творения и постичь истину в одном могучем когнитивном акте.

Почему?

Да потому, друзья мои, что он для этого не предназначен. Силы, стоящие над людьми, ничего не прячут.

Цель человеческого существования не известна никому из людей по той единственной причине, что не может быть ими понята – и осознание этого факта есть высшая доступная человеку мудрость.

Объяснение находится на другом уровне реальности, куда человека при всем желании нельзя взять в гости. У него нет органов чувств и механизмов постижения, способных прикоснуться к разгадке.

Все теории людей о том, почему они есть и что такое этот мир – просто рисунки головешками на стенах пещеры, из которой человечество так и не вышло, потому что выхода из нее нет…

Слушать Львиноголового было интересно и страшно, но от его холодных багровых огней в моем животе словно бы смерзалась большая сосулька – поэтому я обрадовалась, когда опять заговорила Со.

– Есть нечто, пронизывающее все планы бытия. Это милость. Но человек, увы, обделен и ею тоже. Любое развитое существо способно понять, хочет оно быть или нет. Любое, кроме человека. Человек сконструирован так, что за редкими исключениями он держится за свое бытие до последнего, даже когда его страдания становятся невозможными.

Поэтому нет способа определить, что такое человеческая жизнь – проклятие или благо.

Существовали и существуют целые религии, объявляющие конец человеческого мира целью и окончательным выбором бога. Но у силы, которую люди называют богом, нет личных предпочтений по этому вопросу. Именно поэтому благие эоны, стоящие над людьми, и передают окончательный выбор самому человеку.

Снова засверкал Львиноголовый – и опять это было похоже на прекрасный и грозный зимний закат.

– Представьте, что мир с его кажущимися обитателями подобен проекции на экране, создаваемой неким божественным устройством. В известном смысле так все и есть, хотя слово «устройство» подходит здесь не слишком.

Проектор «Непобедимое Солнце», одушевленная машина, порождающая человеческий план реальности, делает то, что ни один из земных проекционных аппаратов не в силах совершить: выбирает одну из иллюзорных фигурок и дает ей пульт управления иллюзией. Фигурка получает полную власть над проектором. Она выключает его, а затем включает заново, становясь подлинным создателем и обновителем мира. Она делает это с той же веселой легкостью, с какой люди порождают себе подобных. Человек танцует. Его танец уничтожает прежний мир, и создает новый – очень похожий, но другой.

Мало того, человек может отключить проектор совсем, и тогда мир исчезнет, высвободив затянутую в него божественную природу. «Непобедимое Солнце», таким образом, перестает быть непобедимым по своей воле.

В багровом ореоле, окружавшем Львиноголового, стали появляться лиловые и фиолетовые лучи, словно зимнее солнце заходило за горизонт.

– Все исторические эпохи так сильно различаются друг с другом потому, что созданы разными людьми. Всемирные катаклизмы, подлинные и поддельные, прячут шов между разными версиями мира. Боги отвечают только за машину,

создающую иллюзию – если говорить на понятном человеку языке, они снимают с себя ответственность за все остальное.

Мы не можем объяснить вам, зачем существует иллюзия, потому что это выходит за пределы человеческого разумения. Но мы можем дать вам право выбирать, быть частью иллюзии или нет. И если мир продолжается до сих пор, то не по божественной воле, а по человеческой. Если же он исчезнет, это тоже будет решением человека.

Главная Песня, сказала она, вовсе не песня, которую поет бог. Эту песню поешь ты. Ты сама в тайном храме своей души решаешь, быть миру или нет. Ты выбираешь, дать миру еще один шанс, или нет. Это твой мир. Он существует только потому, что ты так хочешь, и ты всегда можешь выключить проектор, который его создает. Твоя душа так захотела – быть тем, чем она стала. Она отдыхает здесь от своего всеведения и всемогущества. Поэтому не завидуй тем, кто велик и силен. Они невероятно нелепы.

Вселенная – вовсе не то, что пишут в учебниках по астрономии. И не то, что говорят попы.

Каждая душа создает свой мир, но все души, как нити, переплетены друг с другом… И все они – одна и та же нить, одна мгновенная бесконечность, одна и та же заблудившаяся в себе пустота, одна неразделимая боль и радость.

Что значит – бабочке приснилось, будто она Чжуан-Цзы?

> Это значит, ей приснились все люди, которых тот знал, весь Древний Китай и вся Вселенная, какой он ее видел.
>
> Чтобы превратиться в Чжуан-Цзы, бабочке пришлось придумать целый мир, и она это сделала мимоходом, даже не заметив.

Как делаем и мы – много раз каждую ночь и каждый день. Всякой бабочке приходится заново создавать все мироздание, даже если ей снится, что она просто двигает крылышками как Ума Турман.

***

№ 1.843

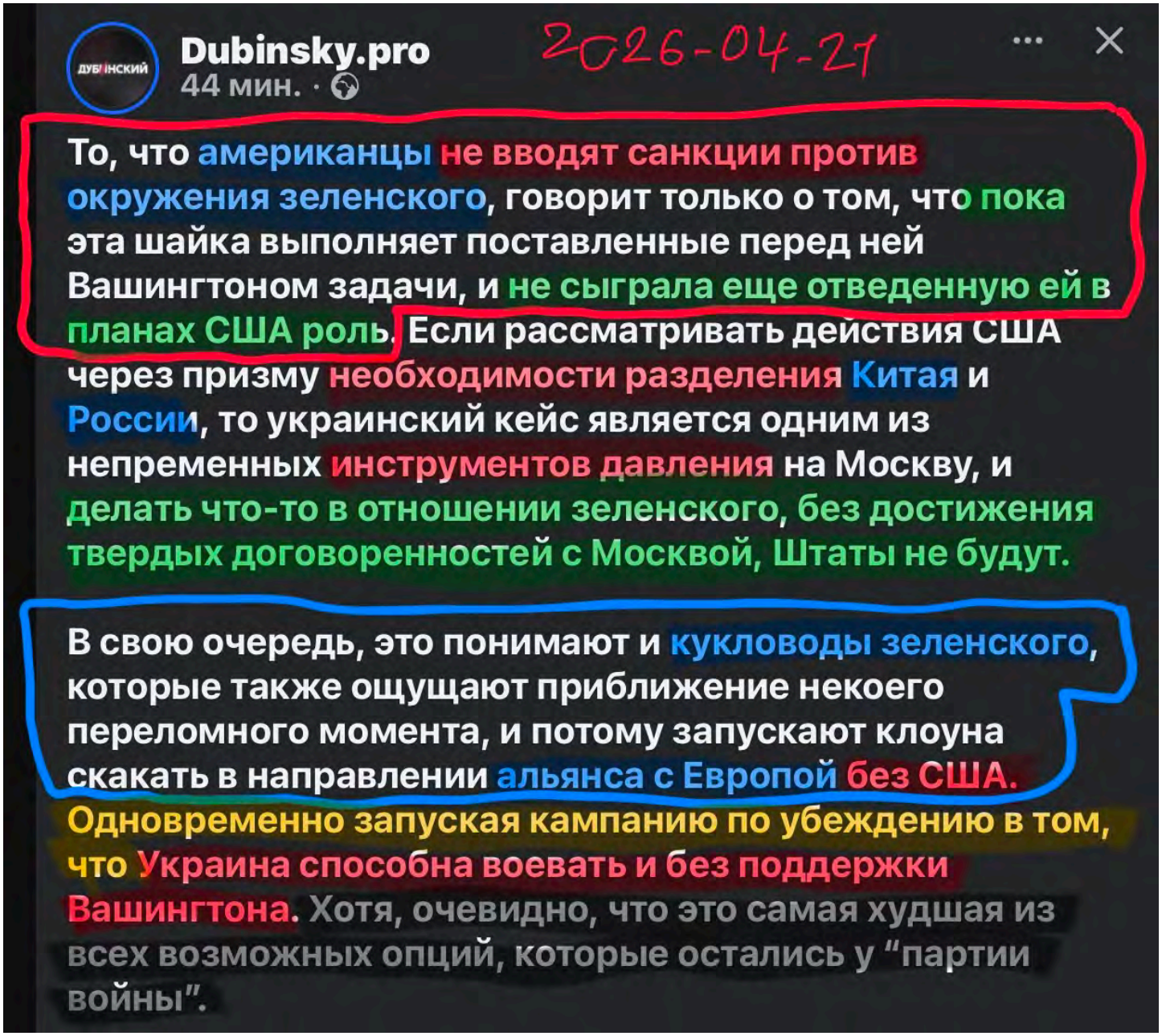
Dubinsky.pro
44 мин. ·
2026-04-21
То, что американцы не вводят санкции против окружения зеленского, говорит только о том, что пока эта шайка выполняет поставленные перед ней Вашингтоном задачи, и не сыграла еще отведенную ей в планах США роль. Если рассматривать действия США через призму необходимости разделения Китая и России, то украинский кейс является одним из непременных инструментов давления на Москву, и делать что-то в отношении зеленского, без достижения твердых договоренностей с Москвой, Штаты не будут.
В свою очередь, это понимают и кукловоды зеленского, которые также ощущают приближение некоего переломного момента, и потому запускают клоуна скакать в направлении альянса с Европой без США. Одновременно запуская кампанию по убеждению в том, что Украина способна воевать и без поддержки Вашингтона. Хотя, очевидно, что это самая худшая из всех возможных опций, которые остались у "партии войны".

***

№ 1.844

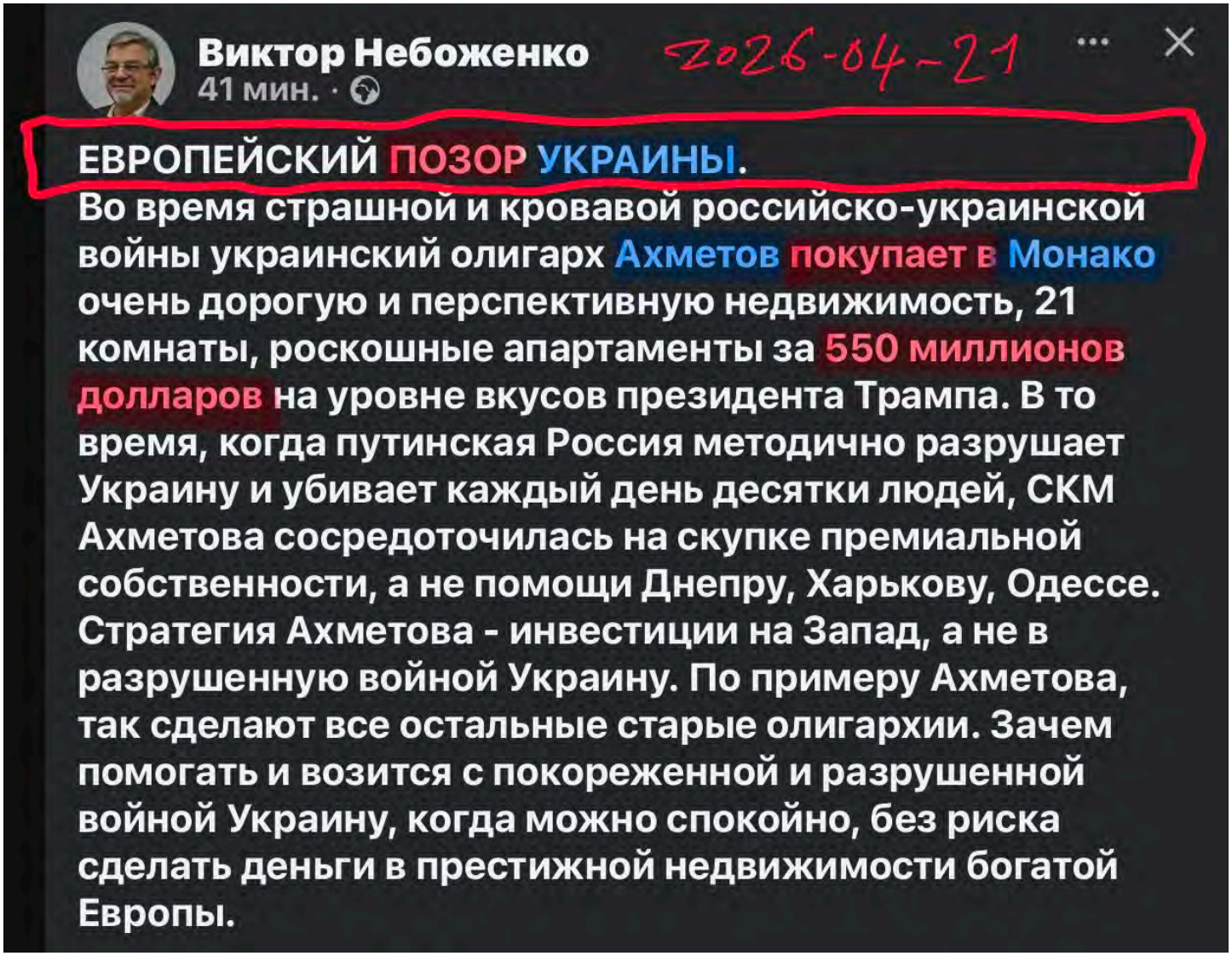
Виктор Небоженко
41 мин. ·
2026-04-21
ЕВРОПЕЙСКИЙ ПОЗОР УКРАИНЫ.
Во время страшной и кровавой российско-украинской войны украинский олигарх Ахметов покупает в Монако очень дорогую и перспективную недвижимость, 21 комнаты, роскошные апартаменты за 550 миллионов долларов на уровне вкусов президента Трампа. В то время, когда путинская Россия методично разрушает Украину и убивает каждый день десятки людей, СКМ Ахметова сосредоточилась на скупке премиальной собственности, а не помощи Днепру, Харькову, Одессе. Стратегия Ахметова - инвестиции на Запад, а не в разрушенную войной Украину. По примеру Ахметова, так сделают все остальные старые олигархии. Зачем помогать и возится с покореженной и разрушенной войной Украину, когда можно спокойно, без риска сделать деньги в престижной недвижимости богатой Европы.

***

№ 1.845

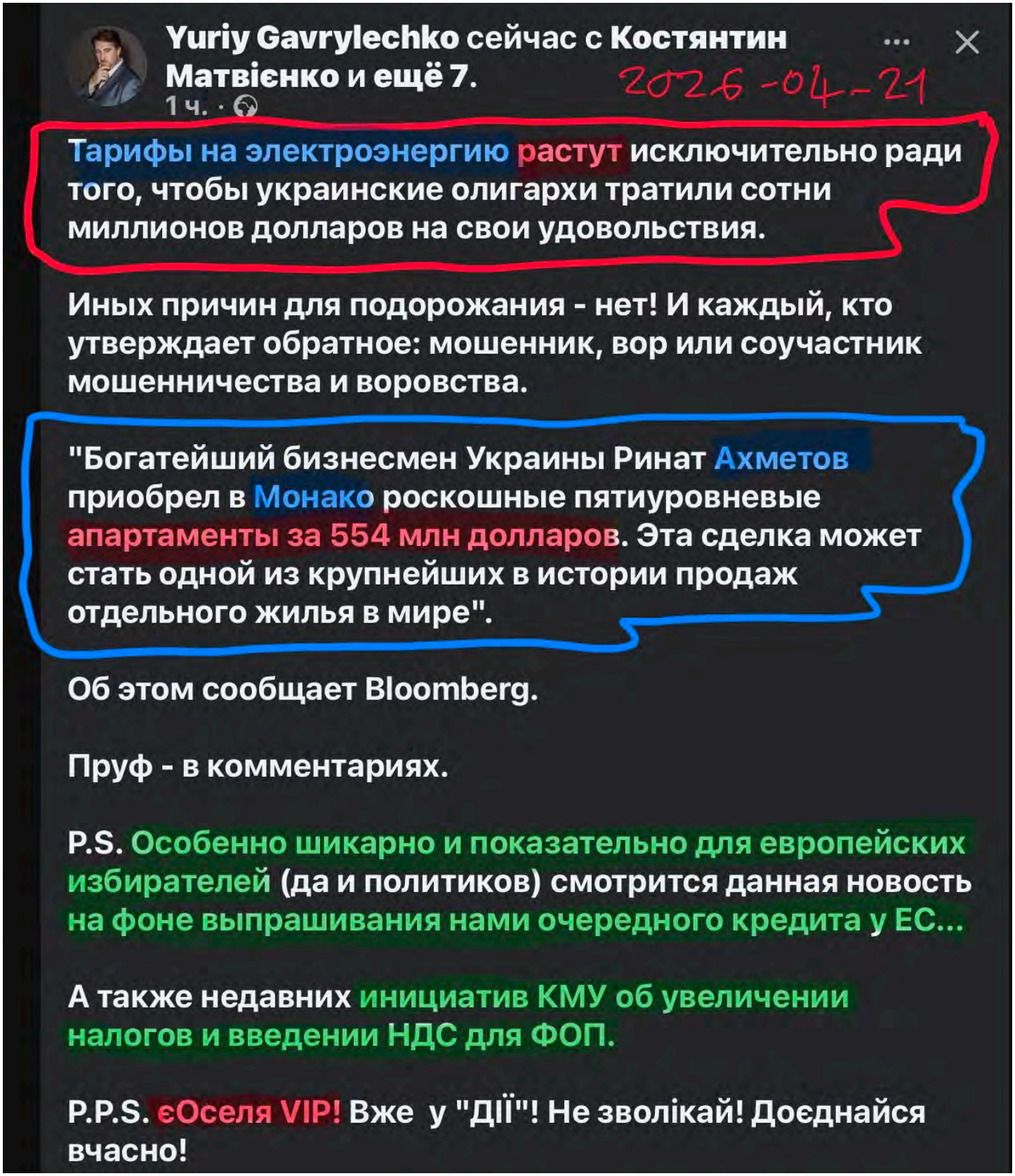
Yuriy Gavrylechko сейчас с Костянтин Матвієнко и ещё 7.
1 ч. ·
2026-04-21
Тарифы на электроэнергию растут исключительно ради того, чтобы украинские олигархи тратили сотни миллионов долларов на свои удовольствия.
Иных причин для подорожания - нет! И каждый, кто утверждает обратное: мошенник, вор или соучастник мошенничества и воровства.
"Богатейший бизнесмен Украины Ринат Ахметов приобрел в Монако роскошные пятиуровневые апартаменты за 554 млн долларов. Эта сделка может стать одной из крупнейших в истории продаж отдельного жилья в мире".
Об этом сообщает Bloomberg.
Пруф - в комментариях.
P.S. Особенно шикарно и показательно для европейских избирателей (да и политиков) смотрится данная новость на фоне выпрашивания нами очередного кредита у ЕС...
А также недавних инициатив КМУ об увеличении налогов и введении НДС для ФОП.
P.P.S. єОселя VIP! Вже у "ДІЇ"! Не зволікай! Доєднайся вчасно!

***

№ 1.846

Сергій Лещенко
28 мин. ·
2026-04-21
Окрім квартири в Монако за півмільярда євро, Ахметов також отримав у 2024 році яхту Luminance ціною також півмільярда євро
@PRESTIGEYACHTS
UKRAINIAN BILLIONAIRE BOUGHT A 140M SUPERYACHT

***

№ 1.847

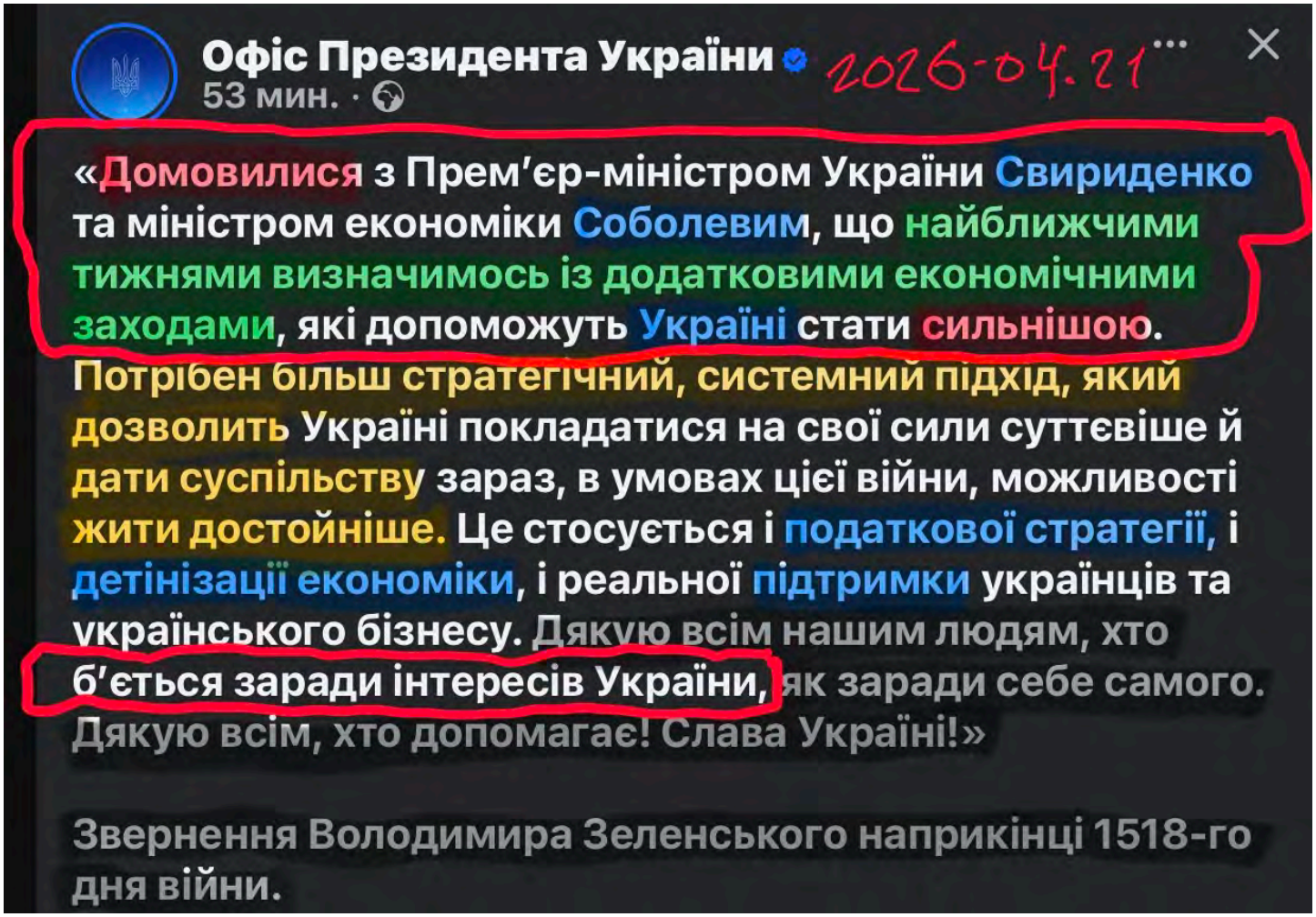

***

№ 1.848

Почему право на оружие — это не страшно, а жизненно необходимо для свободного общества.

Часть 2

2026-04-21

Warden Null

Мы уже разобрались с тем, что государственная монополия на вашу безопасность — это кровавая иллюзия.

Розовые очки мы сняли и признали: в критическую секунду, когда в вашу сторону летит пуля или нож маньяка, вы остаетесь один на один со смертью, пока полиция где-то в пробке допивает свой кофе. Но давайте отбросим эмоции, вытрем слезы по невинно убиенным и включим холодный, взрослый рационализм.

Легализация короткоствольного огнестрельного оружия для скрытого ношения — это ведь не просто «право пострелять» в тире по выходным. Это не игрушка для параноиков.

Если копнуть глубоко, это фундаментальная смена операционной системы всего общества.

Это системный апгрейд, который разрушает привычные коррупционно-силовые схемы паразитарного государства.

Именно поэтому чиновники, генералы и политики так истошно, до эпилептических припадков, боятся нашей Второй поправки.

Давайте разберем, какие конкретные, прагматичные выгоды получит Украина, если мы выдавим из этого феодального болота право на владение клыками.

1. КОНЕЦ ЭПОХИ «ТИТУШЕК» И ФИЗИЧЕСКОГО РЕЙДЕРСТВА

Как в нашей стране десятилетиями работает классический силовой отжим бизнеса, фермерских земель или строительных площадок?

Заказчик нанимает стадо спортивных маргиналов в спортивных костюмах — тех самых пресловутых «титушек». Их вооружают арматурой, битами, баллончиками и травматическими пистолетами.

Они берут массой, наглостью и абсолютной уверенностью в своей безнаказанности, зная, что их прикрывает коррумпированный прокурор или начальник райотдела.

Максимум, чем рискует этот уличный пехотинец — синяк, пара царапин или смешной административный штраф за хулиганство.

А теперь вводим в это уравнение легальный короткоствол у владельца бизнеса и его сотрудников. Экономика силового рейдерства рушится в ту же секунду. Наемник готов помахать кулаками за сто баксов в день. Но он не готов за эти же сто баксов получить пулю в пузо от владельца магазина, который защищает дело всей своей жизни.

Уровень риска для исполнителя взлетает в космос.

Нанимать людей, готовых идти под боевой свинец, становится нерентабельно дорого, а отбитые дураки очень быстро заканчиваются естественным путем.

Частная собственность впервые в истории страны становится по-настоящему неприкосновенной не из-за бумажки с печатью, а потому что она защищена свинцом.

2. ФЕНОМЕН «ВЕЖЛИВОГО ОБЩЕСТВА» И СТРАХ ХАМА

Писатель-фантаст и философ Роберт *Хайнлайн* однажды сформулировал гениальную аксиому:

> **«Вооруженное общество — это вежливое общество. Манеры становятся хорошими, когда за ошибку приходится платить собственной жизнью».**

Посмотрите на наши улицы. Уличный гопник, оборзевший автохам на дорогом внедорожнике или пьяный неадекват в очереди чувствуют себя королями жизни. Почему?

Потому что они видят перед собой интеллигентного парня в очках, хрупкую девушку или пенсионера и точно знают: перед ними безоружный кусок мяса. Они знают, что могут безнаказанно унизить, ударить, втоптать в грязь.

Легализация скрытого ношения создает в обществе эффект «Глока Шредингера».

Хам никогда не знает, есть ли у этого очкарика под курткой заряженный аргумент.

Этот первобытный страх перед неизвестностью заставит даже самых примитивных бабуинов фильтровать базар и сдерживать свою агрессию. Уровень бытового хамства упадет драматически. Никто не захочет проверять на своей шкуре, насколько метко стреляет вон тот тихий мужик, которому только что подрезали машину.

3. КОЛЛАПС УЛИЧНОЙ ПРЕСТУПНОСТИ

Криминал ленив и прагматичен. Хищник всегда ищет слабую жертву, он никогда не ищет равного боя.

Изнасилования, грабежи в подворотнях, разбойные нападения строятся на одном простом расчете:

— жертва не сможет дать адекватный отпор.

Если в стране принимается адекватный закон о самообороне и легализуется скрытое ношение, преступник каждый раз начинает играть в русскую рулетку.

Ему больше не гарантирована безопасность.

Каждая женщина, возвращающаяся вечером домой через темный парк, потенциально смертоносна. Да, далеко не все купят оружие. Возможно, ствол будет лежать в сумочке лишь у 10% граждан. Но преступник-то не знает, кто именно входит в эти проценты!

Таким образом, вооруженное и готовое стрелять меньшинство раскрывает огромный «защитный зонтик» над всем остальным, невооруженным большинством.

Статистика штатов США, где гражданам разрешено скрытое ношение, неумолимо бьет по лбу ***«хоплофобов»*** (людей боящихся оружия):

— количество изнасилований и грабежей на улицах там стабильно падает. Потому что насильник боится пули больше, чем тюремного срока.

4. ПРИНУДИТЕЛЬНАЯ ЭВОЛЮЦИЯ ПОЛИЦИИ

Когда среднестатистический патрульный или следователь знает, что перед ним находится безоружный, бесправный холоп, у него неминуемо возникает соблазн включить режим «мелкого царька». Можно нахамить, можно применить избыточную физическую силу, можно выбить показания или заняться вымогательством.

Безнаказанность развращает систему.

Но если общество вооружено, баланс сил радикально выравнивается.

Полицейский, подходя к машине или останавливая гражданина на улице, будет обязан действовать строго по протоколу. Он станет подчеркнуто корректным и вежливым, потому что любая незаконная эскалация, любая попытка беспредела с его стороны может привести к фатальным последствиям.

Это не значит, что в копов начнут палить на каждом углу — это страшилки для идиотов.

Это значит, что полиция будет вынуждена эволюционировать из государственной карательной банды в высокопрофессиональный сервис.

Они начнут уважать граждан, потому что граждане станут субъектами силы.

5. МОЩНЕЙШИЙ ЭКОНОМИЧЕСКИЙ БУСТЕР

Пока наши чиновники выпрашивают кредиты по всему миру, они намеренно блокируют колоссальный внутренний рынок.

Оружейная индустрия — это миллиарды гривен, которые сейчас либо не работают вообще, либо циркулируют в серой зоне, оседая в бездонных карманах генералов МВД, приторгующих «наградными» стволами для избранных.

Легализация — это немедленный запуск огромного сектора реальной экономики. Это легальное производство и импорт пистолетов. Это производство миллионов единиц патронов ежемесячно, потому что оружие требует регулярных тренировок. Это повсеместное открытие тиров, современных стрельбищ, оружейных мастерских. Это бум производства

сопутствующих товаров: сейфов, кобур, тактической одежды, средств по уходу.

Но самое главное — это *индустрия обучения*.

> Сотни тысяч людей пойдут на курсы безопасного обращения с оружием. И кто станет инструкторами? Наши ветераны, вернувшиеся с фронта.

Это элегантное и масштабное решение проблемы их социальной адаптации и трудоустройства. Мы заберем деньги из коррупционной кормушки феодалов и вольем их в здоровый, легальный бизнес.

6. НАЦИЯ-ДИКОБРАЗ: ФУНДАМЕНТ СТРАТЕГИЧЕСКОЙ БЕЗОПАСНОСТИ

Вспомните февраль и март 2022 года. Вспомните, как в Киеве с бортов грузовиков десятками тысяч раздавали автоматы Калашникова обычным мужикам в джинсах. Государство тогда само расписалось в том, что спасти его могут только вооруженные граждане.

Но как только кризис спал у столицы, чиновники снова начали закручивать гайки, пытаясь загнать джинна обратно в бутылку.

Мы живем рядом с экзистенциальным врагом. Эта угроза не исчезнет ни завтра, ни через десять лет.

В условиях перманентной войны профессиональная армия — это щит, но само общество должно быть неприступной крепостью.

Наличие миллионов граждан, которые имеют дома легальное личное оружие, умеют с ним обращаться, регулярно жгут патроны в тире и, главное, психологически готовы нажать на спусковой крючок — это самый мощный в мире фактор сдерживания для любых внешних посягательств.

Государство не может приставить солдата с автоматом к каждому перекрестку. Но если в каждом многоквартирном доме живут десятки вооруженных людей, способных за минуты организоваться в тактическую группу для зачистки своего двора от диверсантов или мародеров до подхода регулярных частей — такую страну невозможно ни оккупировать, ни удержать.

Это концепция «Нации-дикобраза», о которую сломает зубы любая империя.

ИТОГ

Плюсы легализации короткоствольного оружия выходят далеко за рамки банальной самозащиты от пьяного гопника в темной подворотне.

Это комплексная, жесткая, но жизненно необходимая шоковая терапия для всего нашего общества.

Это процесс болезненного, но неизбежного выдавливания из себя по капле психологии вечной, бесправной жертвы.

Да, короткоствол не решает всех проблем. Но он дает нации хребет. Он делает людей самостоятельными, ответственными и сильными. А именно такие люди строят сильные государства, а не те, кто блеет в загоне в ожидании пастуха.

***

№ 1.849

ЗАКОН «ПРО ЗРУЧНИЙ ДОСТУП»: СПРОБА ЗЛАМАТИ ЦИВІЛЬНИЙ КОДЕКС ПІД РИНОК ПРОВАЙДЕРІВ

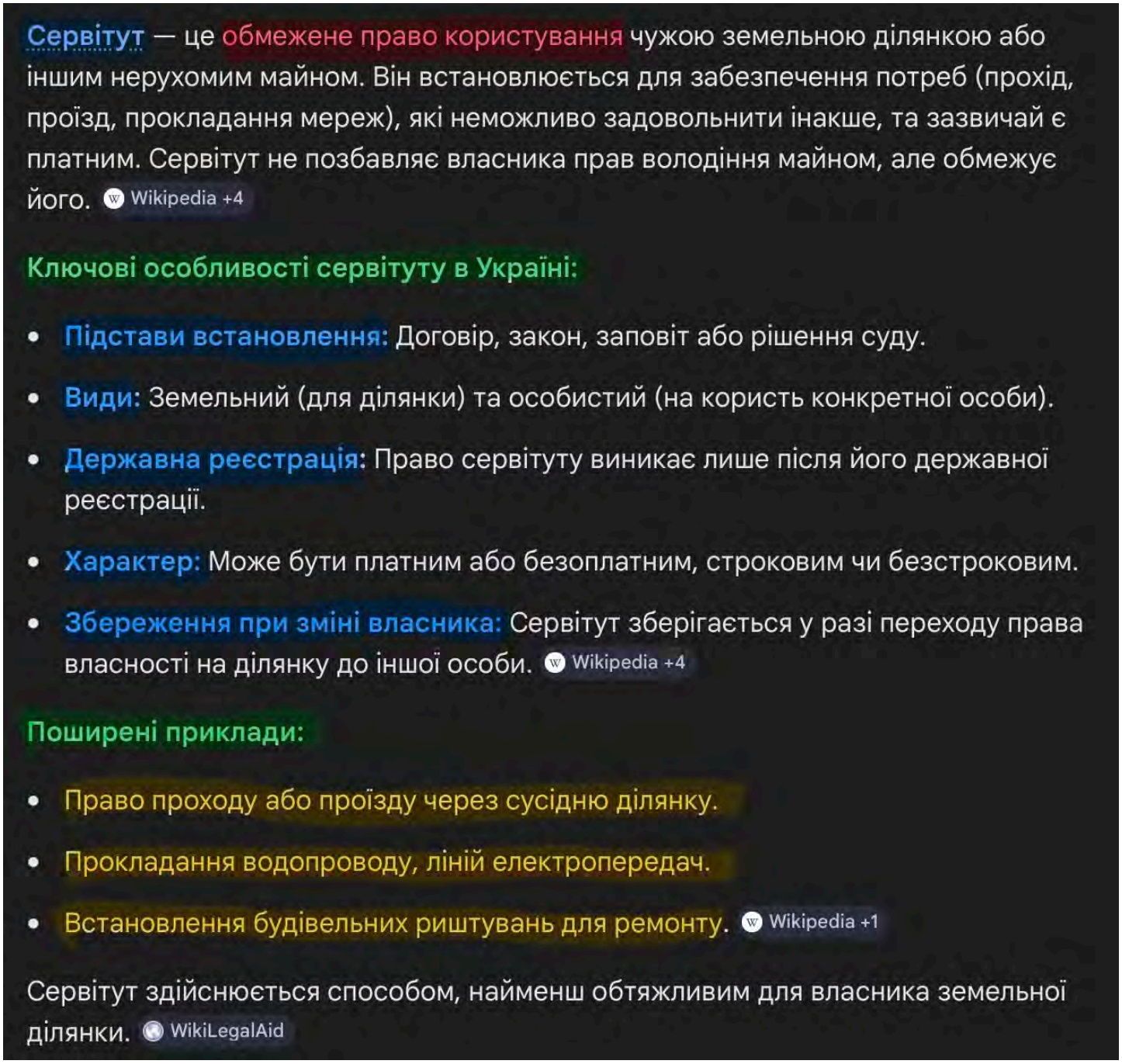

2026-04-21

Попенко

Коли з’являються ***законопроєкти №15130 та №15131*** авторства Олександр ***Федієнко***, важливо не читати пояснювальні записки. Важливо дивитися в суть.

А суть тут проста і дуже небезпечна:

> **— це не про «зручний доступ». Це про перерозподіл прав власності без згоди власників.**

Фактично, нам пропонують демонтувати один із базових механізмів захисту співвласників — інститут ***сервітуту***, закріплений у Цивільний кодекс України.

І зробити це не через відкриту дискусію, а через точкову зміну правил гри під конкретний ринок.

1. ЩО НАСПРАВДІ ВІДБУВАЄТЬСЯ

Якщо відкинути риторику, маємо три ключові зміни:

1. Ліквідація сервітуту як інструменту переговорів

Сервітут — це не бюрократія. Це баланс інтересів.

Це єдиний механізм, який змушує провайдера домовлятися з співвласниками.

Його прибирають.

2. Примусовий доступ до спільного майна

Провайдер отримує де-факто безумовне право заходити в будинок, прокладати мережі, використовувати інфраструктуру.

Без реального права співвласників сказати «ні».

3. Нівелювання судової практики

Фактично, пропонується обнулити вже сформовані рішення судів, які визнавали право співвласників контролювати доступ до свого майна.

Це вже не про ринок. Це про демонтаж правової визначеності.

2. ЦЕ НЕ ПРО ІНТЕРНЕТ. ЦЕ ПРО ВЛАСНІСТЬ

Ключова маніпуляція — *підміна понять*.

Нам продають це як:

— «забезпечення доступу до інтернету»

Але реальна суть:

— хто контролює спільне майно будинку

Сьогодні це кабелі провайдерів.

Завтра — будь-яка інша інфраструктура.

Як тільки ви забираєте у співвласника право погодження — ви забираєте саме право власності.

3. ЧОМУ ЦЕ НЕБЕЗПЕЧНО

1. Створюється прецедент обходу власників

Якщо можна тут — можна всюди.

2. Ринок перестає бути договірним

Конкуренція замінюється адміністративним доступом.

3. ОСББ,перетворюється на формальність, співвласники не мають впливу на прийняття рішень щодо їхньої власності,

— без права вирішувати, хто і як використовує їх майно.

4. Держава стає інструментом лобізму

І це вже системна проблема, а не окремий закон.

Якщо раніше це подавалося як «регуляторне вдосконалення»,

то зараз — **це пряма атака на цивільно-правову модель власності.**

Без маскування.

4. ВИСНОВОК

Ці законопроєкти — не про розвиток інфраструктури.

Це тест:

1) — «чи можна в Україні переписати базові норми права під інтереси конкретного бізнесу».

2) — Якщо ця історія пройде — далі підуть інші ринки: енергетика, тепло, вода.

І тоді питання буде вже не в провайдерах.

А в тому, чи залишиться у співвласників хоч якийсь контроль над своїм майном.

***

№ 1.850

Вийшло інтерв'ю Володимира Зеленського нідерландському суспільному мовнику. *Шкода, правда, що не українському*. Там йшла мова і про *реформи*

Посилання

2026-04-22

Даріа Каленюк

З 12 хвилини журналістка запитує в нашого президента щодо його прохання надати прискорене членство в ЄС для України. І цитує Міністра закордонних справ Нідерландів, що для членства ЄС

> — "Україна досі має зробити значні кроки у секторі верховенства права, антикорупції та прозорості, і ці критерії не обговорюються".

1. Зеленський дуже цікаво відповідає

1. Він не приймає полегшену версію членства України в ЄС.

Лише повноправне членство.

2. Просить ЄС зробити лише одне виключення із загальних правил для України – назвати дату членства.

Більше виключень він не очікує.

3. Просить дати конкретний список реформ, які має зробити для повноправного вступу Україна.

Ну хоча би 5-10 конкретних кроків. Як це було зі статусом кандидата.

4. Говорить, що важко під час війни приймати закони,

які підвищують податки, бо це значно б'є по людях, які і так виживають.

5. Попереджає ЄС, що

через 2-3 роки підтримка в Україні вступу в ЄС впаде з 80+ % населення, до 50%. І ЄС тоді втратить Україну, як Грузію.

6. Каже, що важко йому переконувати парламент голосувати якісь закони, якщо після того ЄС не виконує своїх обіцянок.

Він попросив парламент проголосувати одне, друге, третє. Все зроблено. А кластери не відкриті. 90 мільярдів доларів ЄС не надав. Як тепер президенту знову переконувати парламент щось для ЄС голосувати?

2. Мої думки з приводу відповідей президента

1. Членство України в ЄС - це взаємовигідне партнерство, в якому Україна потрібна ЄС не менше, аніж Європа - нам, тому обидві сторони зацікавлені у повній інтеграції без штучних перешкод чи невиправданої бюрократії.

Імітація чи гарна назва не задовільнить народ, який послідовно захищає свій європейський вибір із 2013 р. Президент молодець, що відстоює європейський вибір українців

2-4. Так є ж список реформ, які є пріоритетними для вступу до ЄС.

Це 10 пунктів Качки-Кос.Вони відображають фактично рекомендації звіту Єврокомісії від листопада 2025 року.

В цих пунктах – посилення НАБУ і САП, призначення і звільнення Генпрокурора по конкурсу, перезапуск ДБР, судова реформа.

За 4 місяці ми виконали рівно НУЛЬ.

Громадські експерти з натяжкою оцінюють рівень виконання на 9% зі 100%.

І всі ці реформи стосуються справедливості через посилення НАБУ і САП та перезапуск корумпованих прогнилих правоохоронних та судових органів.

Там немає нічого про збільшення податків для громадян, про що бідкається президент.

Більше того, всі ці реформи підтримуються українським суспільством, яке прагне справедливості.

Якби українська влада швидко виконала цей список, це дало б потужні аргументи для громадянського суспільства їхати до Берліну, Парижу, Гааги та переконувати ЄС, як ми це робили в 2022 р під час кампанії по статусу кандидата.

5. Так а чому це підтримка вступу в ЄС в Україні має впасти за 2-3 роки?

Можливо, різні пропагандистські проросійські блогери так зомбуватимуть українців? А чому СБУ дозволяє цим блогерам працювати? Чому СБУ не досліджує джерела їх фінансування, а Telegram з анонімними каналами досі є рупором владної пропаганди?

Причому, чимало провладних анонімних Telegram каналів куруються самою ж СБУ.

Тож якщо антиєвропейські настрої і будуть поширюватися в Україні, то ми чітко зможемо ідентифікувати, хто за цим стоятиме. Я не здивуюся, якщо ці наративи поширюватиме сама влада.

6. Справді, переконати парламент знищити НАБУ і САП влітку минулого року було дуже просто.

А зараз Угорщина знімає блок з 90 мільярдів, і невдовзі в ЄС офіційно відкриють переговорні кластери (неофіційно вимоги по ним українська влада знала з грудня). ЄС виконує свої обіцянки.

А коли президент Зеленський разом зі своїм парламентом та урядом виконає свої обіцянки перед ЄС та народом України?

***

№ 1.851

Dubinsky.pro
41 мин. ·
2026-04-22
Надо отбросить этот фиговый листок, с помощью которого в СМИ пытаются прикрыть тот факт, что ТЦК - это ЗСУ. И взятки, которые собирают в ТЦК, идут руководству ЗСУ, как в мусарне или СБУ идут к главе и министру, а не растворяются на уровне отдельного подразделения.
Бусификация - это "касса" Сырского, который собирает на ней напополам с Клименко до 200 млн $ в месяц.

***

№ 1.852

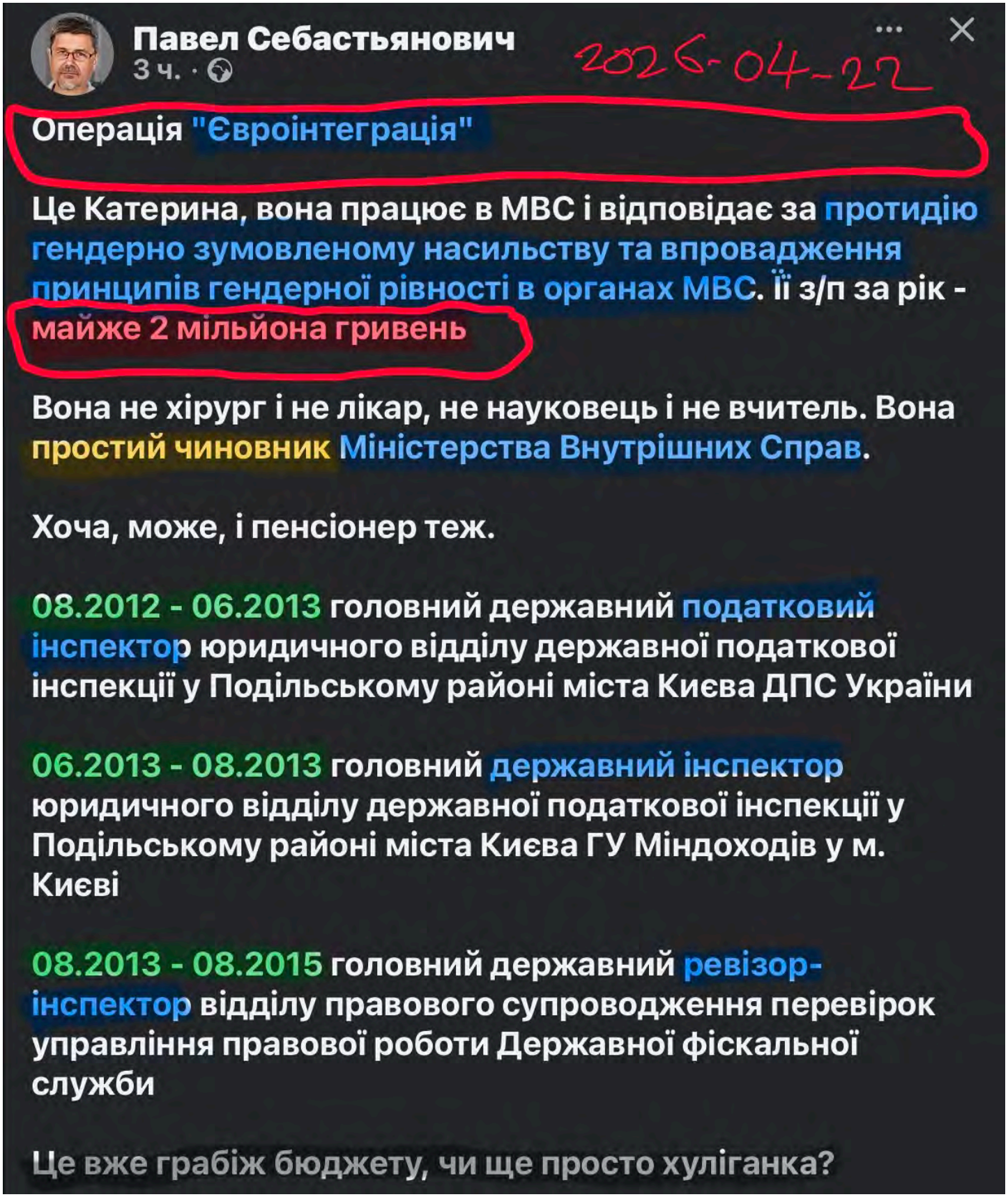

***

№ 1.853

Соціальне vs Доступне: чому термінологічна плутанина загрожує житловій реформі

2026-02-05

Тетяна Бойко, координаторка житлово-комунальних та енергетичних програм громадянської мережі «ОПОРА»

Чітке розмежування понять має визначити - чи отримають українці реальні квадратні метри, чи реформа так і залишиться амбітним планом на папері

Після початку повномасштабної війни житлова криза в Україні перетворилася на одну з найгостріших соціально-економічних проблем. Кількість внутрішньо переміщених осіб зросла до мільйонів, а держава й громади досі не мали інструментів для довгострокового забезпечення людей житлом через застарілий Житловий кодекс 1983 року.

Ухвалений 13 січня 2026 року Закон «Про основні засади житлової політики» нарешті закладає фундамент для сучасної системи. Проте диявол криється в деталях: успіх реформи прямо залежить від чіткого розмежування понять соціального та доступного житла.

1. МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД: ЯК ЦЕ ПРАЦЮЄ В ЄС

Україна прагне впровадити європейську модель, де ці два сегменти чітко розділені, оскільки вони виконують різні економічні завдання.

(1) **Досвід Австрії (Віденська модель):** Тут понад 60% мешканців столиці живуть у субсидованому або муніципальному житлі.

Головний принцип – це житло ніколи не виходить на вільний ринок. Воно належить громаді або обмеженим у прибутках асоціаціям, що гарантує стабільність цін на десятиліття.

(2) **Досвід Нідерландів:** Країна має найбільшу в ЄС частку соціального житла (близько 30%).

Ним управляють житлові корпорації – приватні неприбуткові організації, які виконують державне завдання. Вони самостійно фінансують будівництво, але не мають права розподіляти прибуток між власниками – усі кошти реінвестуються у фонд.

(3) **Ризик «британської моделі»:** У 1980-х роках у Великій Британії дозволили масовий викуп соціального житла орендарями (Right to Buy).

Це призвело до стрімкого скорочення фонду та нинішньої кризи доступності, з якою країна бореться досі.

Саме тому європейська модель, на яку орієнтується Україна, вимагає чіткого поділу на програми ***власності*** та фонд ***соціальної оренди***.

2. ВЛАСНІСТЬ ПРОТИ ОРЕНДИ: УКРАЇНСЬКИЙ КОНТЕКСТ

(1) ***Доступне житло*** – це шлях до власності. Логіка приватної власності закладена тут від початку: це ***пільгові кредити*** або ***оренда з викупом***.

(2) ***Соціальне житло*** – це ***виключно оренда за доступною ціною***. Договір соціальної оренди не може передбачати можливості викупу. Тільки так громада може сформувати стабільний фонд, який постійно працюватиме на її потреби.

3. ЧОМУ ПОТРІБНІ РІЗНІ ОПЕРАТОРИ

Закон вводить поняття *операторів житла*. Тут важливо також розділити функції для:

(1) Оператор ***соціального житла*** має бути виключно неприбутковою юридичною особою. Це критично: доходи повинні повертатися у фонд, щоб запобігти виведенню майна на ринок або податковим маніпуляціям.

(2) У сфері ***доступного житла*** діють провайдери послуг, чия місія закінчується в момент набуття сім'єю права власності.

4. ЩО НА КОНУ?

Без чіткого розмежування на практиці ми ризикуємо:

(1) Втратити новостворений житловий фонд через механізми приватизації.

(2) Надати податкові пільги девелоперам замість реальної підтримки громадян.

(3) Не виконати зобов'язання перед ЄС щодо прозорості житлової політики.

Ухвалення нового законодавства – це унікальний шанс для України побудувати житлову систему за європейським зразком – прозору, стійку та розраховану на десятиліття.

Проте успіх багато в чому залежить від того, чи вдасться уникнути термінологічної плутанини під час імплементації нового закону.

Саме чітке розмежування понять стане тим маркером, який визначить: чи отримають українці реальні квадратні метри, чи реформа так і залишиться амбітним планом на папері.

***

№ 1.854

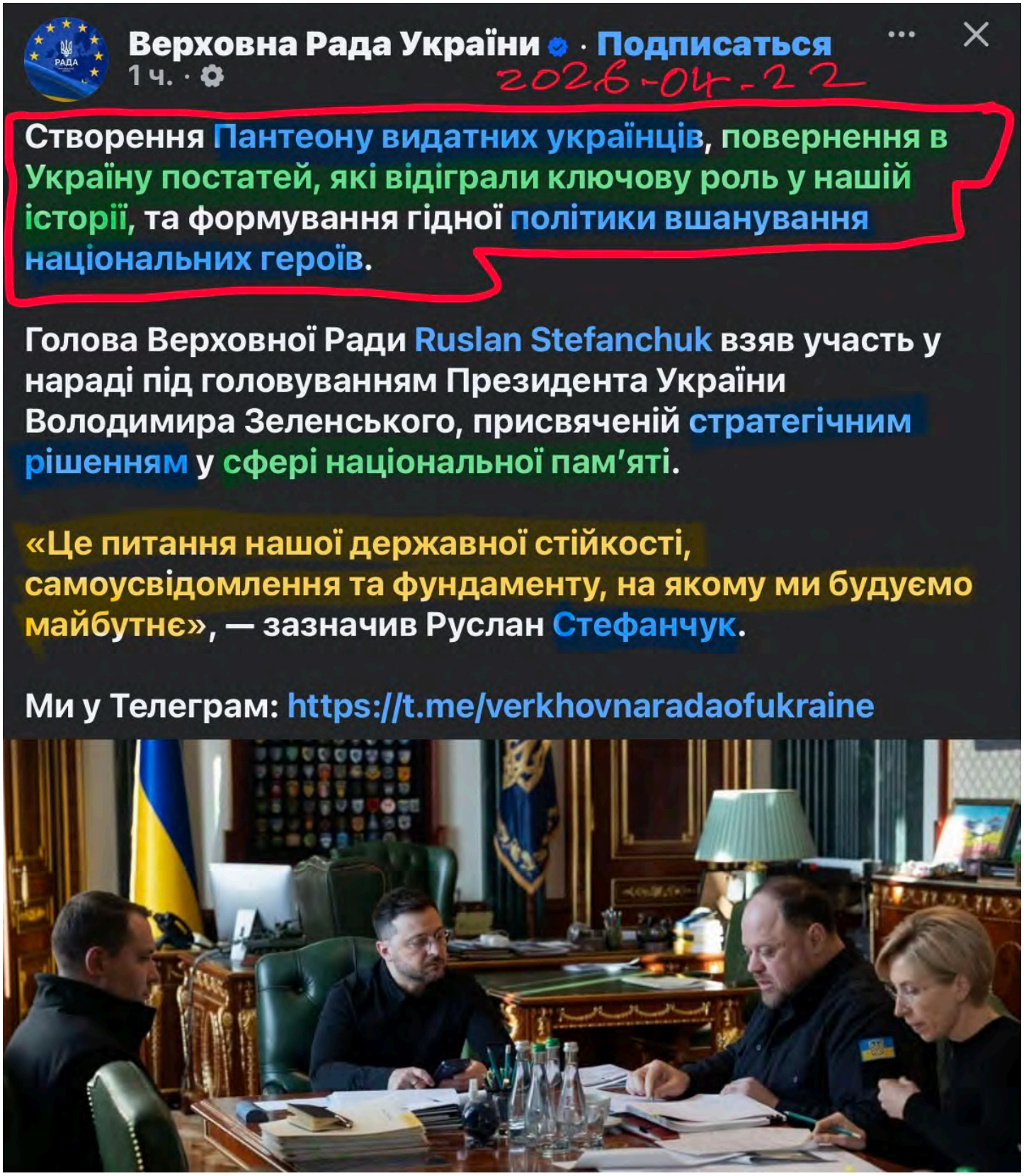

***

№ 1.855

ЕС предоставляет Украине кредит на 90 млрд евро на 2026–2027 годы (это примерно две трети от оценочных финансовых потребностей Украины)

2026-04-23

Милин

Решение было принято на уровне Европейского совета в декабре 2025 года, а в апреле 2026 года после преодоления вето Венгрии (связанного с нефтепроводом «Дружба») страны ЕС дали предварительное и окончательное одобрение.

Под этот кредит будут выпущены облигации на свободном рынке капитала.

ЕС (через Европейскую комиссию) привлекает средства путём совместного заимствования (common EU borrowing / joint EU debt).

(1) Комиссия выпускает смесь краткосрочных и долгосрочных облигаций (EU bonds) на рынках.

(2) Обеспечение — «headroom» (свободный запас) долгосрочного бюджета ЕС (не за счёт прямых взносов стран, а за счёт резервной ёмкости бюджета).

(3) Это классический механизм совместного долга ЕС (аналогично предыдущим инструментам поддержки, таким как SURE или NextGenerationEU).

ЕС занимает деньги у *инвесторов* на рынке, передаёт их Украине в виде кредита, а обслуживание этого долга ложится на бюджет ЕС. Украина несёт ответственность только за возврат основного тела при получении репараций.

1. Основные условия кредита

(1) Структура пакета: около 60 млрд евро — на оборонную поддержку (укрепление оборонно-промышленного комплекса Украины, закупки военной техники).

(2) Около 30 млрд евро — на макрофинансовую помощь и бюджетную поддержку (покрытие дефицита бюджета, макроэкономическая стабильность). Часть идёт через инструмент Ukraine Facility.

Проценты и погашение

(1) Кредит беспроцентный (interest-free) для Украины.

(2) Основной долг (principal) Украина обязуется вернуть только после получения военных репараций от России. Пока репараций нет — возврат не требуется.

(3) Обслуживание долга (проценты по облигациям ЕС) покрывает бюджет ЕС (около 1 млрд евро в 2027 году и по ~3 млрд евро ежегодно с 2028 года).

2. Реформы и условия

Строгие условия

(1) **продолжение демократических реформ, верховенство права, защита прав человека (включая права меньшинств), борьба с коррупцией и укрепление институтов.**

(2) Для оборонной части — **закупки продукции у компаний ЕС, Украины или стран Европейской экономической зоны (ЕЭЗ)**.

[Очень интересный пункт, означающий, что ракет для комплекса Patriot не будет - их выпускают только в США]

Выплаты траншами зависят от выполнения условий и обновлённого плана Украины (Ukraine Plan). Первый транш ожидался к концу II квартала 2026 года.

3. Особенности участия стран ЕС

Венгрия, *Словакия* и *Чехия* не участвуют в финансировании (механизм усиленного сотрудничества — enhanced cooperation). Они не несут финансовых обязательств.

Главный вопрос

— под какой процент эти облигации будут размещены на свободном рынке на таких условиях?

Если репараций не будет, то *кто вернет "тело" кредита инвесторам*?

***

№ 1.856-1

Останнім часом нам все частіше розповідають, що лише через залучення іммігрантів з Африки, Близького Сходу і Південної Азії ми зможемо подолати демографічну кризу та вирішити повоєнні економічні проблеми

2026-04-22

Чаплигін

Але математика проста: імміграція плюс низький рівень народжуваності серед корінного населення дорівнюють заміщенню населення з часом.

І що би там не говорили - це є прямим та результатом політичних рішень.

Для прикладу розглянемо дослідження ***"Long-Term Fiscal Impact of Immigrants in Netherlands, Differentiated by Motive, Source Region and Generation"*** про те, як культурні відмінності впливають на адаптацію та економічну спроможність мігрантів.

Посилання

Основна мета даного дослідження - оцінити, які фінансові наслідки несе імміграція для державних доходів та витрат,

— залежно від 1) походження мігрантів, їх 2) мотивів для переїзду та 3) рівня освіти

з огляду:

— на 1) вікові групи, 2) типи податків, 3) соціальні виплати та 4) витрати на суспільні блага.

1. Що таке культурна дистанція?

Культурна дистанція **- це різниця в соціальних нормах, звичках, мовах, цінностях та загальноприйнятих моделях поведінки між країною, звідки приїхав мігрант, та країною, до якої він переїхав.**

Чим сильніші ці відмінності, тим складніше мігрантам освоюватися в новій країні, знаходити престижні та високооплачувані робочі місця, а отже, робити вагомий внесок в економіку країни, що приймає.

Головні результати дослідження:

(1) - **Лише 20% мігрантів у Нідерландах за своє життя роблять позитивний фінансовий внесок у бюджет.** Це означає, що їхні податкові відрахування та участь в економіці перевищують витрати держави на їхню адаптацію та підтримку.

(2) - **Найбільш успішними у плані адаптації та фінансової віддачі є мігранти з країн із меншою культурною дистанцією.** Це громадяни Скандинавії, США, Канади, Франції, Японії та Австралії. Вони швидко освоюють мову, знаходять роботу та починають приносити користь економіці.

(3) - У той же час **вихідці з країн з великою культурною дистанцією, наприклад, з Африки, Близького Сходу та Південної Азії, часто стають одержувачами соціальних допомог і потребують**

додаткових витрат на адаптацію. Ці групи найчастіше стикаються з труднощами на шляху до повної інтеграції у суспільство.

2. Чому культурна дистанція впливає на економіку?

1) Мовний бар'єр та система освіти

Діти мігрантів із країн з великою культурною дистанцією часто починають навчання з відставанням з мови та академічних дисциплін. Це ускладнює їхню адаптацію в школі, що надалі відбивається на виборі професії та рівні доходу. Навіть у дорослому віці мовний бар'єр стає на заваді працевлаштуванню на кваліфіковані позиції.

2) Проблеми на ринку праці

Мігранти з країн з великою культурною дистанцією найчастіше заробляють менше, ніж їхні однолітки з культурно близьких країн, навіть якщо вони здобули освіту в тих самих університетах. Такий нюанс підкреслює, що проблема криється не в освіті, а у сприйнятті та культурних відмінностях, які продовжують відігравати роль навіть за наявності однакових стартових умов.

3) Сімейна міграція та біженці

Особливо високі витрати несе держава у разі сімейної міграції чи прийому біженців. Такі групи рідко приїжджають із метою роботи - вони шукають притулку та безпеки. Держава повинна забезпечити їх житлом, медичним обслуговуванням, навчанням та професійною підготовкою, що призводить до значних бюджетних видатків.

Загальний висновок авторів:

— чим менше культурна дистанція, тим швидше й успішніше відбувається адаптація мігрантів у суспільстві.

Найбільший негативний ефект пов'язаний не так з високими витратами на мігрантів, як з низькими податковими надходженнями від них.

***

№ 1.856-2

«В Україні розпочалася робота над новою ***Стратегією державної міграційної політики до 2035 року***, яка матиме особливий акцент на трудоресурсному забезпеченні.

Про це повідомив завідувач відділу міграції Інституту демографії та досліджень якості життя імені Михайла Птухи НАН України Олексій Позняк.

Цей проєкт є логічним продовженням двох *попередніх ініціатив*

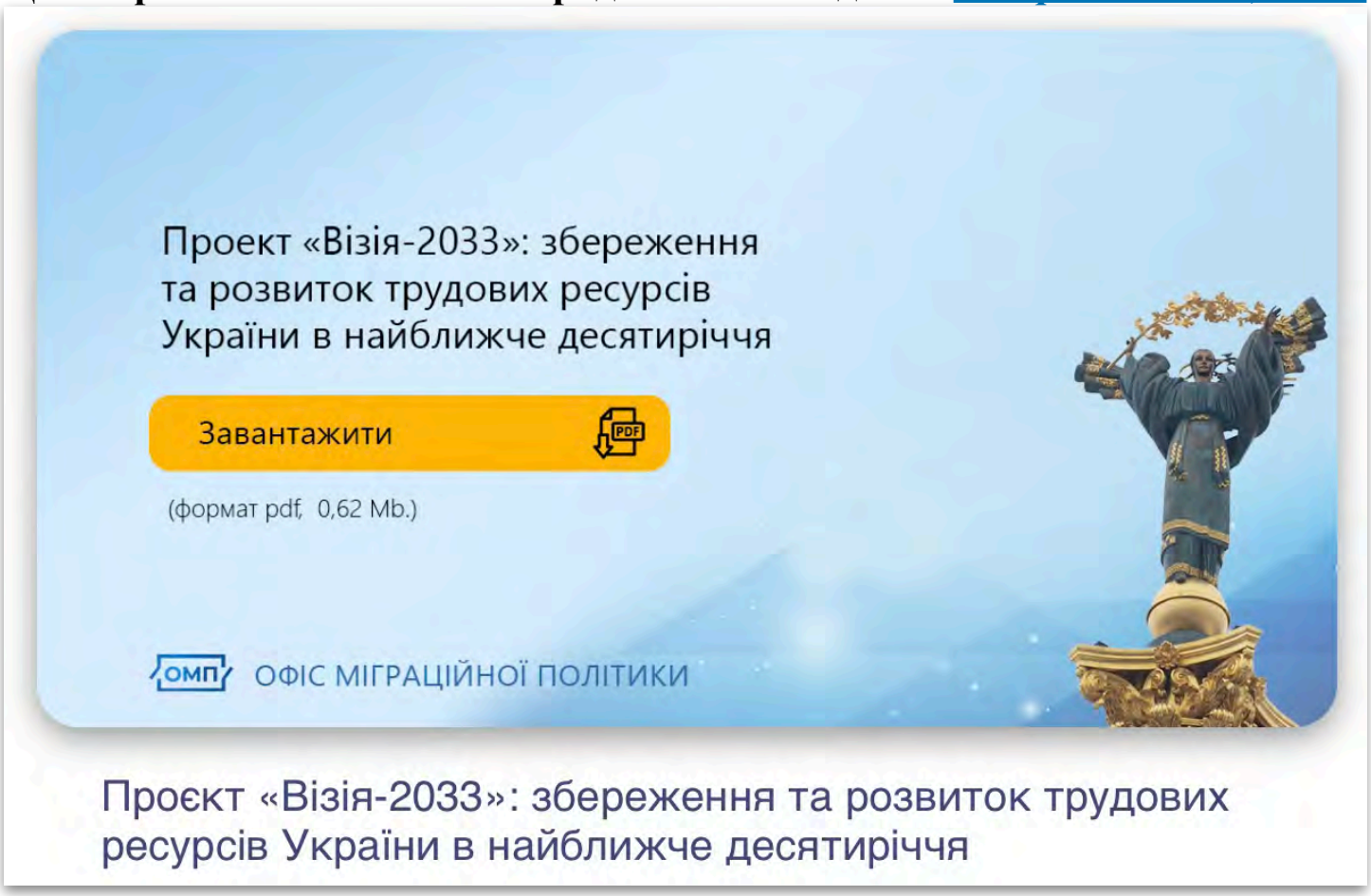

— ***«Візія 2033: збереження та розвиток трудових ресурсів України»,***
та

— ***«Міграційна політика України: шляхи вдосконалення»***, що реалізовувалися за підтримки Міжнародного фонду «Відродження».

У їх межах було проведено п’ять фундаментальних досліджень, які заклали наукову основу для підготовки нової стратегії.

Актуальність документа зумовлюють кілька факторів:

(1) масовий ***виїзд українців*** за кордон та внутрішнє переміщення через війну;

(2) потреба економіки у робочій силі для повоєнного відновлення;

(3) завершення дії чинної стратегії міграційної політики у 2025 році.

До роботи над новою стратегією залучені Інститут демографії та досліджень якості життя імені Михайла Птухи НАН України, Всеукраїнська асоціація компаній з міжнародного працевлаштування та громадська організація «Офіс міграційної політики» за підтримки Міжнародного фонду «Відродження». Їхня мета — сформувати бачення державної міграційної політики з урахуванням трудоресурсного аспекту, яке може бути використане Кабінетом Міністрів України під час підготовки офіційного документа.

Основні напрями нової стратегії включають:

(1) створення умов для: а) гідної праці та б) зменшення еміграції;

(2) сприяння добровільному поверненню українських біженців та внутрішньо переміщених осіб;

(3) *залучення іноземних трудових мігрантів* відповідно до потреб економіки;

(4) захист прав українців за кордоном;

(5) ***інтеграцію*** ВПО та ***іноземців*** у громади;

(6) гармонізацію законодавства зі стандартами ЄС.

Серед ключових принципів

— людиноцентричність, інклюзивність, співпраця з країнами, які надали тимчасовий захист українцям, та наукове обґрунтування рішень.

У межах реалізації проєкту передбачено проведення публічних заходів — круглих столів та дискусій із залученням широкого кола учасників. Очікуваним результатом стане підготовлений проєкт ***Стратегії державної міграційної політики України до 2035 року***, який базуватиметься на широкому експертному та суспільному обговоренні.

Дослідження в межах проєкту ***«Розробка Стратегії державної міграційної політики України до 2035 року: трудоресурсний аспект»*** фінансуються Міжнародним фондом «Відродження».

***

№ 1.857

КАЗАХСТАН ПОКАЗАВ УКРАЇНІ, ЯК МОЖНА І ПОТРІБНО ЗАКЛЮЧАТИ РЕСУРСНУ УГОДУ З США НА КОРИСТЬ СЬОГОДЕННЯ ТА МАЙБУТНЬОГО СВОЄЇ КРАЇНИ

2026-04-23

Олександр ***Гончаров***

Отже, у ЗМІ пройшла інформація про те, що 13 лютого цього 2026 року було підписано *ресурсну угоду між США й Казахстаном* з такими вихідними даними:

(1) - ***запаси***: ~90 тис тонн вольфраму + 13 тис тонн молібдену;

(2) - ***сума інвестицій***: $1,1 млрд;

(3) - ***до $900 млн*** – фінансування через американський експортний банк.

При цьому важливо відзначити, що Казахстан зумів домогтися включення до договору наступних *ключових умов* цієї угоди:

(1) - ***заборонено експорт сировини***;

(2) - обов'язкова умова: ***переробка всередині Казахстану***;

(3) - відповідно до затвердженого плану будуть задіяні 2-і збагачувальні фабрики + металургійний завод;

(4) - формат: ***спільне підприємство***, а **не прямий продаж землі**;

(5) - створення ***щонайменше 2 000 нових робочих місць***.

Тобто це не просто видобуток, а реальний контроль з боку Казахстану за ланцюжком:

— видобуток → переробка → метал → технології.

А враховуючи той факт, що вольфрам = стратегічний метал (ВПК, електроніка, чіпи), то надалі:

(1) - США фіксують ***доступ до ресурсу***;

(2) - Казахстан фіксує ***виробництво всередині країни***.

І за аналогією з блокчейном це не *передача активу*, а *розподіл прав доступу*.

Як мультисиг (подібно до технології криптогаманців, що вимагає підписів кількох приватних ключів (*M* із *N*) для авторизації транзакції, що підвищує безпеку, запобігаючи крадіжці коштів, та використовується для спільного управління активами й захисту великих сум):

1) США - *капітал* і *технології*;

2) Казахстан - *ресурс* та *юрисдикція*.

Висновок для влади й громадян України:

— Казахстан не «***продав надра країни***»,

а здійснив

— сборку **сучасної моделі – ресурс + капітал + контроль усередині системи своєї країни.**

І все відкрито та прозоро, без *закритих* додатків до угоди.

***

№ 1.858

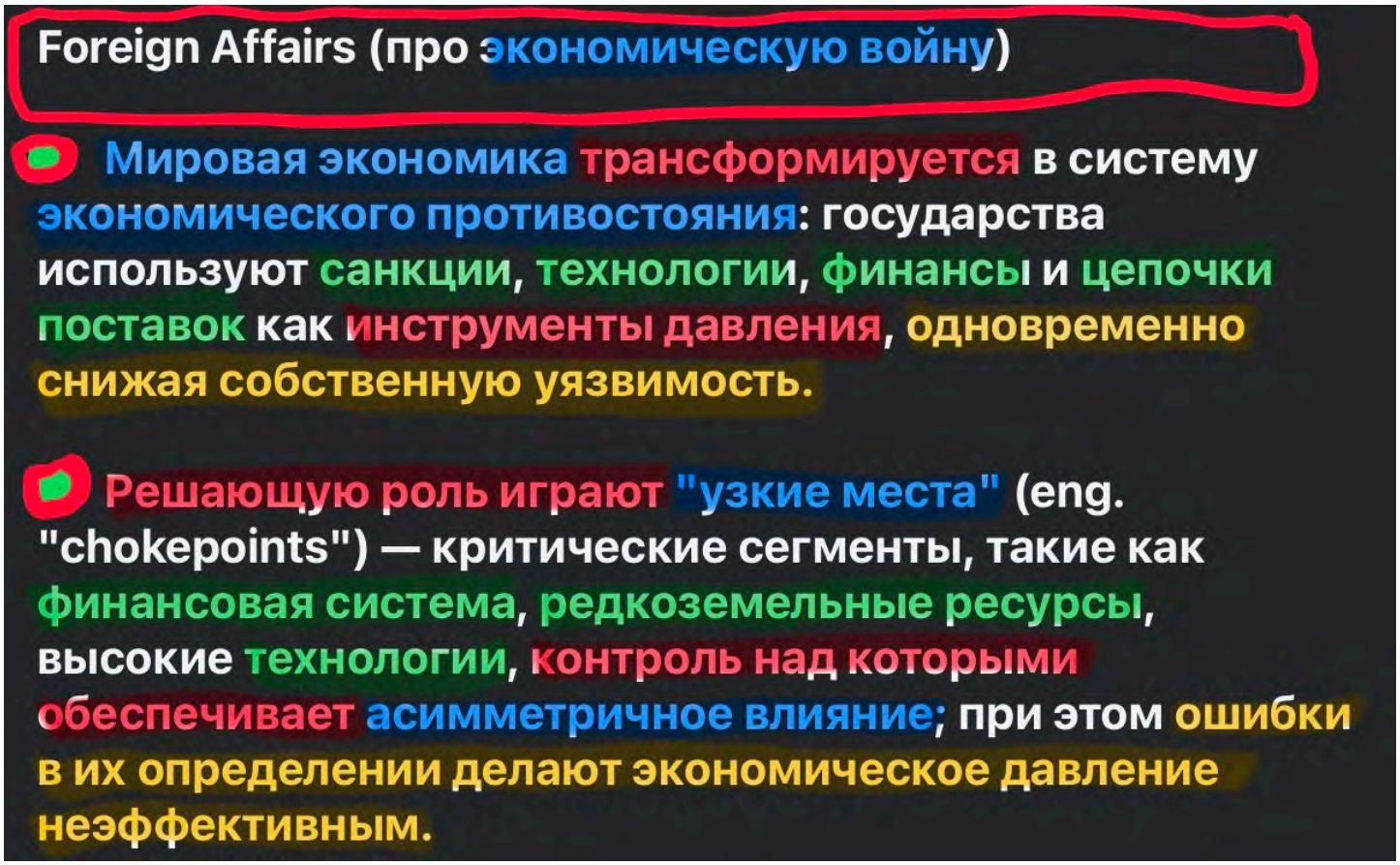
Foreign Affairs (про экономическую войну)
Мировая экономика трансформируется в систему экономического противостояния: государства используют санкции, технологии, финансы и цепочки поставок как инструменты давления, одновременно снижая собственную уязвимость.
Решающую роль играют "узкие места" (eng. "chokepoints") — критические сегменты, такие как финансовая система, редкоземельные ресурсы, высокие технологии, контроль над которыми обеспечивает асимметричное влияние; при этом ошибки в их определении делают экономическое давление неэффективным.

***

№ 1.859

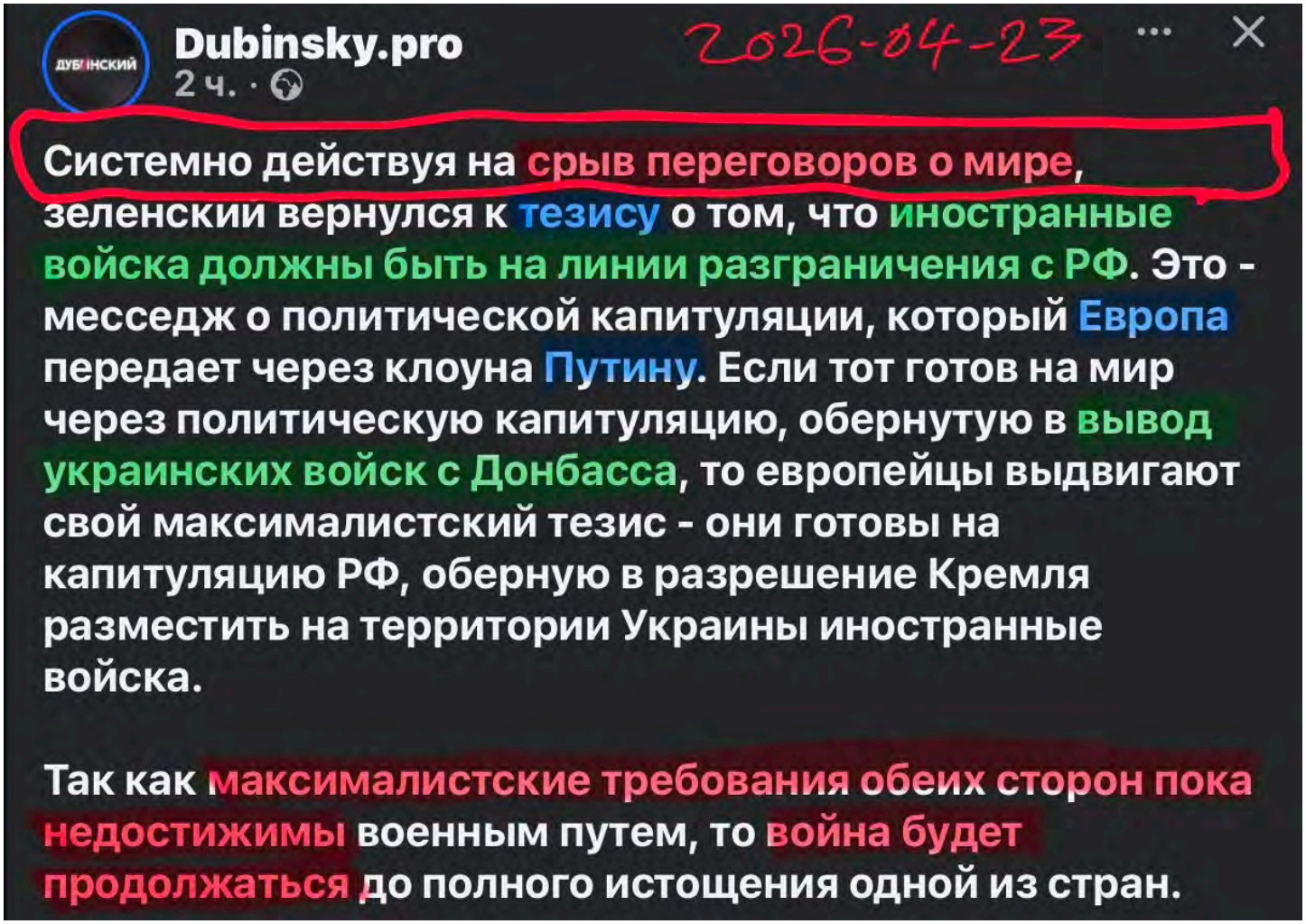
Dubinsky.pro
2 ч. ·
2026-04-23
Системно действуя на срыв переговоров о мире, зеленский вернулся к тезису о том, что иностранные войска должны быть на линии разграничения с РФ. Это - месседж о политической капитуляции, который Европа передает через клоуна Путину. Если тот готов на мир через политическую капитуляцию, обернутую в вывод украинских войск с Донбасса, то европейцы выдвигают свой максималистский тезис - они готовы на капитуляцию РФ, оберную в разрешение Кремля разместить на территории Украины иностранные войска.
Так как максималистские требования обеих сторон пока недостижимы военным путем, то война будет продолжаться до полного истощения одной из стран.

***

№ 1.860

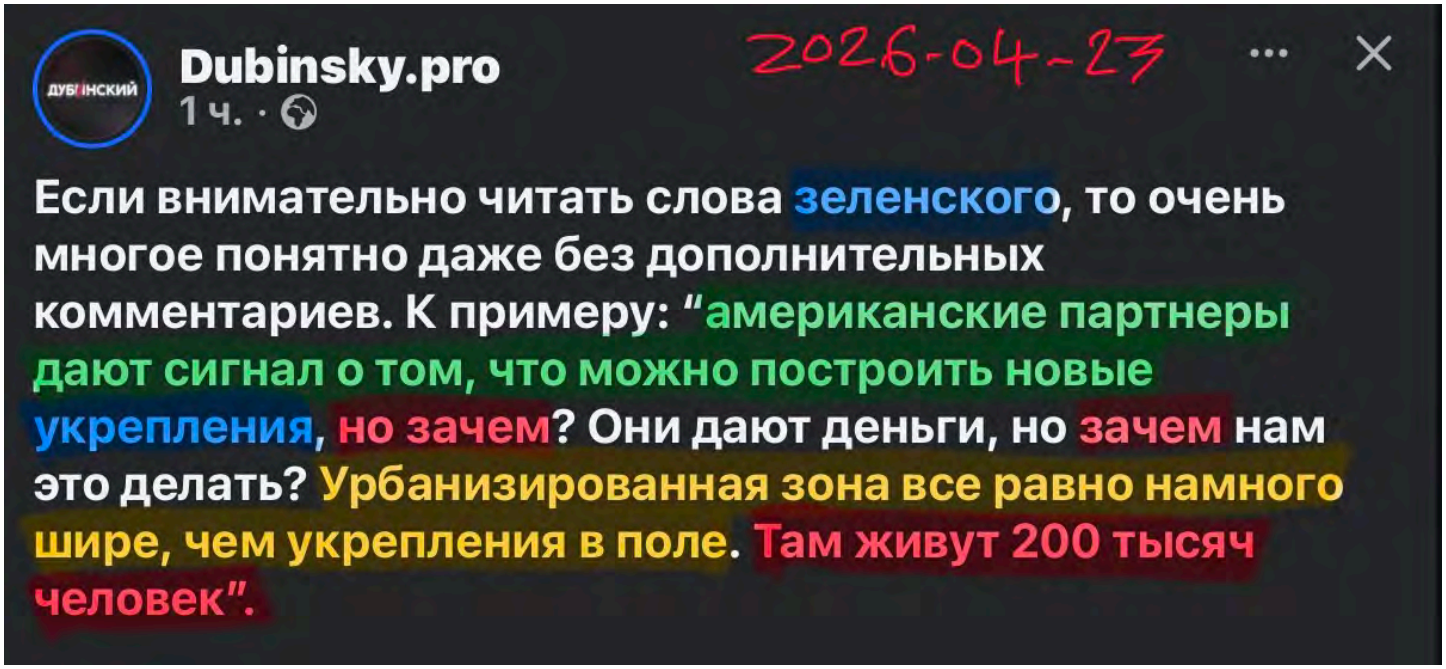
Dubinsky.pro
1 ч. ·
2026-04-23
Если внимательно читать слова зеленского, то очень многое понятно даже без дополнительных комментариев. К примеру: “американские партнеры дают сигнал о том, что можно построить новые укрепления, но зачем? Они дают деньги, но зачем нам это делать? Урбанизированная зона все равно намного шире, чем укрепления в поле. Там живут 200 тысяч человек”.

Рис1

Эти слова Владимира Зеленского прозвучали в контексте обсуждения возможных сценариев завершения боевых действий и требований по отводу украинских войск из Донецкой и Луганской областей.

Согласно заявлениям президента Украины (в частности, в интервью, распространенных в апреле 2026 года), логика отказа от строительства новых линий обороны *вместо* удержания текущих позиций заключается в следующем:

- **Урбанизированная зона — более надежный щит:** Зеленский считает, что города и промышленная застройка Донбасса (урбанизированная зона) являются гораздо более сильной оборонительной позицией, чем любые фортификации, построенные в чистом поле.
- **Сохранение контроля над людьми:** Он подчеркивал, что в подконтрольной части Донбасса остаются около 200 тысяч человек, и отступление означает передачу этих людей под оккупацию.
- **Стратегический проигрыш:** Отвод войск с оборудованных позиций в поле он назвал «стратегическим проигрышем», который ослабит ВСУ морально и физически.
- **Оценка предложений партнеров:** Комментируя сигналы от американских партнеров о финансировании новых укреплений, Зеленский задавался вопросом о целесообразности оставления уже созданной мощной обороны ради строительства новой в поле, что требует много времени. Ukrinform - Ukrainian National News A... +4

Таким образом, слова Зеленского — это аргументация против сдачи укрепрайонов, которые удерживаются с большим трудом, даже при предложении финансовой помощи для постройки новых линий на другом рубеже.

Рис2

***

№ 1.861

БУДАНОВ ПРОТИ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ ЗБРОЇ ДЛЯ ЦИВІЛЬНИХ: "ЦЕ НІКОЛИ НЕ ПРАЦЮВАЛО"

Відео

23 квітня, 2026, 13:00 Поділитися

Рис1

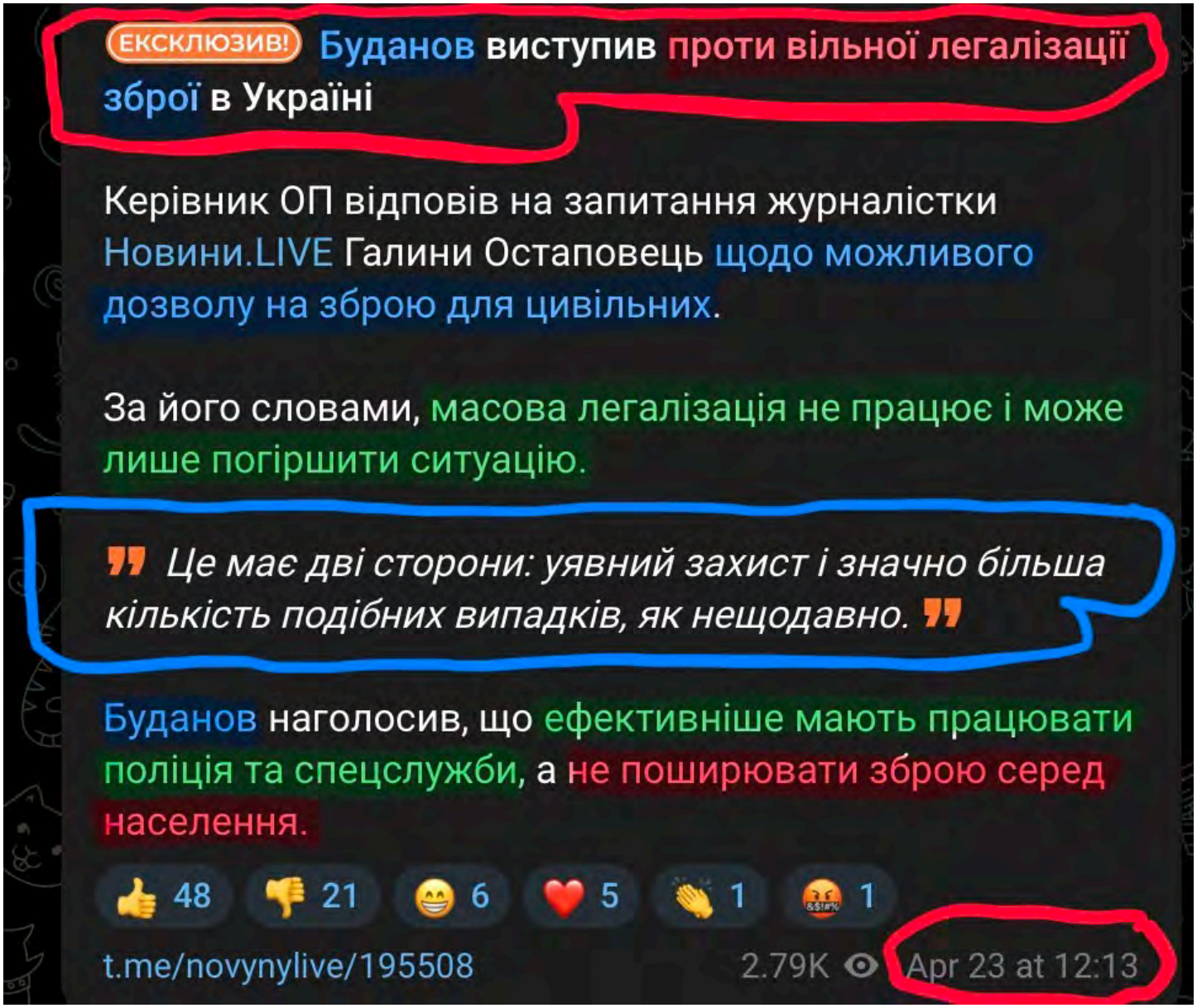
ЕКСКЛЮЗИВ! Буданов виступив проти вільної легалізації зброї в Україні
Керівник ОП відповів на запитання журналістки Новини.LIVE Галини Остаповець щодо можливого дозволу на зброю для цивільних.
За його словами, масова легалізація не працює і може лише погіршити ситуацію.
" Це має дві сторони: уявний захист і значно більша кількість подібних випадків, як нещодавно. "
Буданов наголосив, що ефективніше мають працювати поліція та спецслужби, а не поширювати зброю серед населення.
48
21
6
5
1
1
t.me/novynylive/195508
2.79K
Apr 23 at 12:13
Рис2

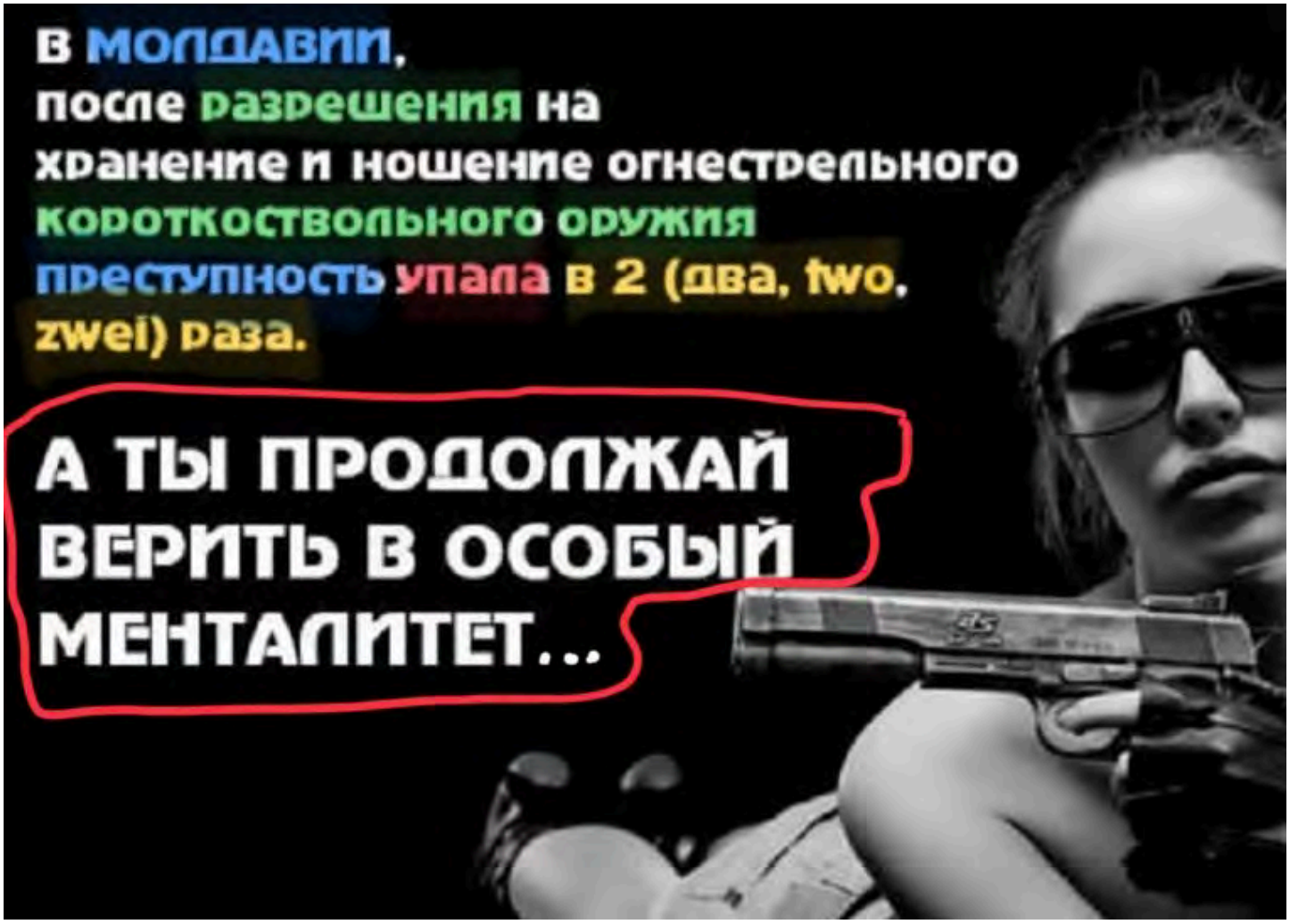

Рис3

***

№ 1.862

Весь бізнес України повинен дякувати *Пінчуку* за ціни на електрику та те, що він вмирає заради його надприбутків

2026-05-23

Олег ***Белінський***

Це справді верх цинізму, адже сьогоднішнє рішення НКРЕКП від 23 квітня 2026 року остаточно замикає пастку, де Пінчук одночасно грає роль і «бідного» споживача, і «надбагатого» продавця.

Він купує за безцінь, а продає за космічні гроші, і все це в межах однієї державної системи яку він і побудував.

1. Ось як виглядає ця «двохрівнева» енергетична мародерка

Рівень перший

Купує майже задарма (Зелена металургія)

Завдяки закону про «зелену металургію», який лобісти EastOne виписали під заводи Пінчука (Interpipe Steel, Ніко Тьюб), він має унікальний тариф на передачу енергії.

(1) • Для ***звичайного бізнесу***: Тариф з квітня 2026 — ***786 грн/МВт-год***.

(2) • Для ***Пінчука***: Тариф — ***428 грн/МВт-год***.

Він споживає величезні обсяги енергії з мережі, сплачуючи державі майже вдвічі менше, ніж будь-який хлібзавод.

Тобто за право Пінчука купувати дешево платить кожен український підприємець у своїй платіжці.

Рівень другий

Продає втридорога (Сьогоднішні прайс-кепи)

Сьогоднішнє рішення НКРЕКП про підняття граничних цін (прайс-кепів) до 15 000 – 17 000 грн/МВт-год — це джекпот для його фірми «Дніпросталь-Енерго».

(1) • Коли в системі дефіцит (а він зараз постійний), Пінчук запускає свої газопоршневі установки (когенерацію).

(2) • Тепер він може продавати цю енергію в мережу по 15–17 тис. грн.

Це і є верх цинізму:

— він економить на тарифі як «зелений», а

— заробляє на дефіциті як «газовик», викачуючи гроші з енергосистеми, яку сам же і знекровлює пільгами.

Рівень три

Швейцарська «прокладка» для прибутку

А щоб ці гроші не залишилися в Україні, працює швейцарський трейдер Interpipe Central Trade GmbH (Лугано).

(1) • Схема: Українські заводи Пінчука виробляють труби, використовуючи ту саму «пільгову» енергію. Собівартість продукції виходить мізерною.

(2) • Потім швейцарська фірма викуповує ці труби за внутрішньою ціною і перепродає світовим нафтовикам чи енергетикам за повну ціну.

(3) • Результат: Основна маржа осідає в Швейцарії та на Кіпрі (Interpipe Holdings PLC), де за 2025 рік вже зафіксовано понад $150 млн чистого прибутку.

Це не бізнес, це паразитство на державному рівні.

Поки країна збирає копійки на відновлення енергетики, одна людина через свої фірми у Лугано та Лімасолі вибудувала систему, де дефіцит енергії це не біда, а прямий шлях до надприбутку.

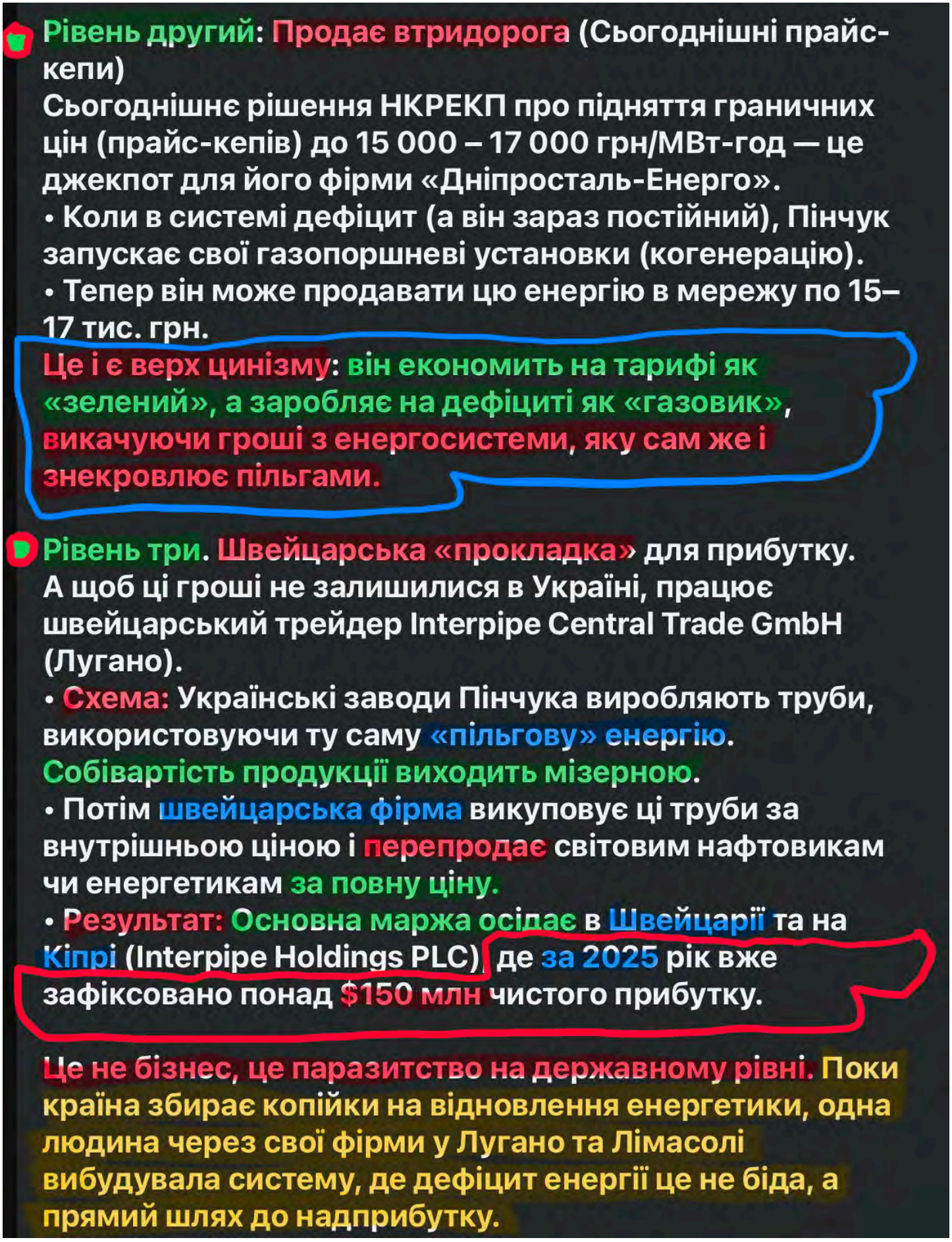
Рівень другий: Продає втридорога (Сьогоднішні прайс-кепи)
Сьогоднішнє рішення НКРЕКП про підняття граничних цін (прайс-кепів) до 15 000 – 17 000 грн/МВт-год — це джекпот для його фірми «Дніпросталь-Енерго».
• Коли в системі дефіцит (а він зараз постійний), Пінчук запускає свої газопоршневі установки (когенерацію).
• Тепер він може продавати цю енергію в мережу по 15–17 тис. грн.
Це і є верх цинізму: він економить на тарифі як «зелений», а заробляє на дефіциті як «газовик», викачуючи гроші з енергосистеми, яку сам же і знекровлює пільгами.
Рівень три. Швейцарська «прокладка» для прибутку.
А щоб ці гроші не залишилися в Україні, працює швейцарський трейдер Interpipe Central Trade GmbH (Лугано).
• Схема: Українські заводи Пінчука виробляють труби, використовуючи ту саму «пільгову» енергію. Собівартість продукції виходить мізерною.
• Потім швейцарська фірма викуповує ці труби за внутрішньою ціною і перепродає світовим нафтовикам чи енергетикам за повну ціну.
• Результат: Основна маржа осідає в Швейцарії та на Кіпрі (Interpipe Holdings PLC), де за 2025 рік вже зафіксовано понад $150 млн чистого прибутку.
Це не бізнес, це паразитство на державному рівні. Поки країна збирає копійки на відновлення енергетики, одна людина через свої фірми у Лугано та Лімасолі вибудувала систему, де дефіцит енергії це не біда, а прямий шлях до надприбутку.

Рис1

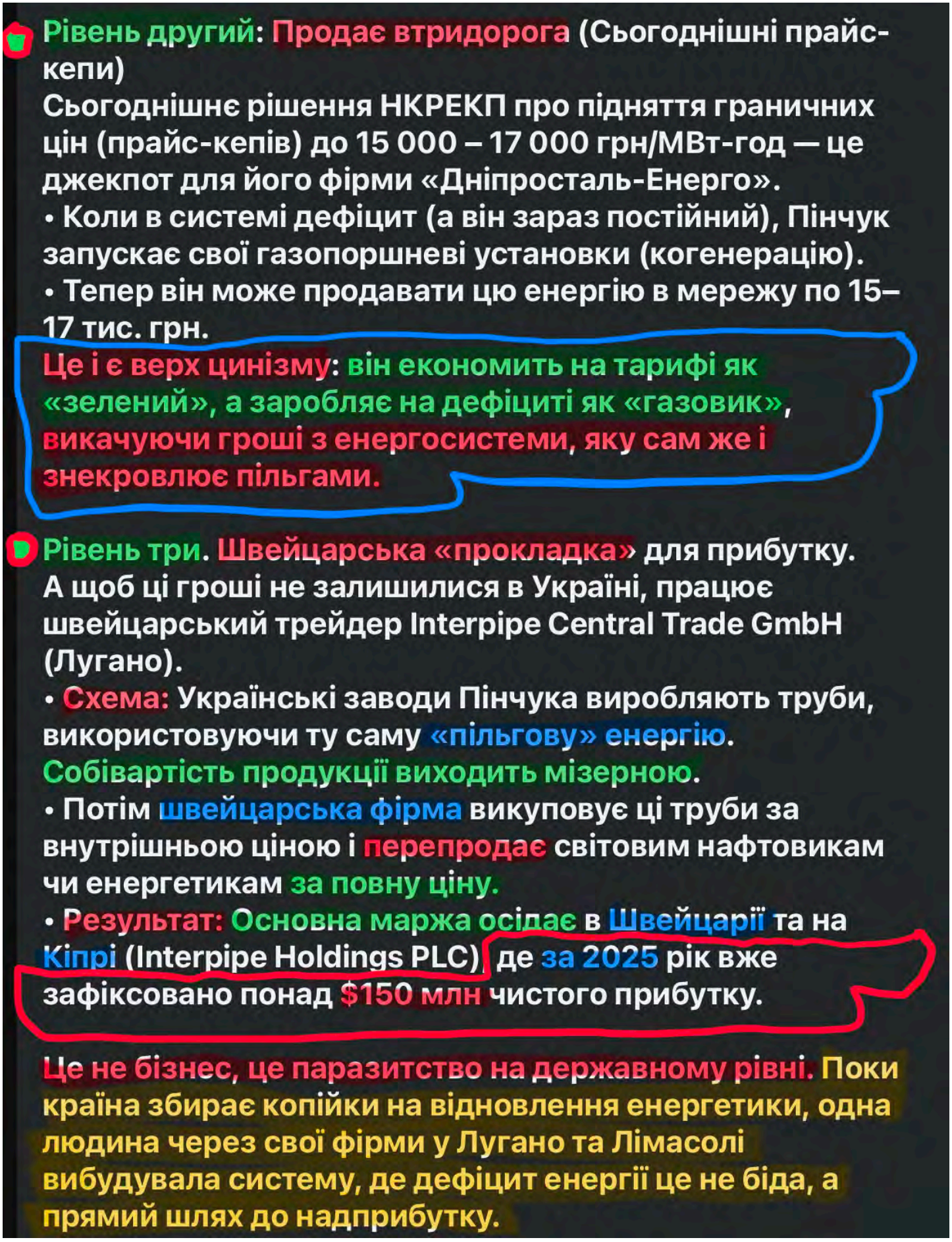
Рівень другий: Продає втридорога (Сьогоднішні прайс-кепи)
Сьогоднішнє рішення НКРЕКП про підняття граничних цін (прайс-кепів) до 15 000 – 17 000 грн/МВт-год — це джекпот для його фірми «Дніпросталь-Енерго».
• Коли в системі дефіцит (а він зараз постійний), Пінчук запускає свої газопоршневі установки (когенерацію).
• Тепер він може продавати цю енергію в мережу по 15–17 тис. грн.
Це і є верх цинізму: він економить на тарифі як «зелений», а заробляє на дефіциті як «газовик», викачуючи гроші з енергосистеми, яку сам же і знекровлює пільгами.
Рівень три. Швейцарська «прокладка» для прибутку.
А щоб ці гроші не залишилися в Україні, працює швейцарський трейдер Interpipe Central Trade GmbH (Лугано).
• Схема: Українські заводи Пінчука виробляють труби, використовуючи ту саму «пільгову» енергію. Собівартість продукції виходить мізерною.
• Потім швейцарська фірма викуповує ці труби за внутрішньою ціною і перепродає світовим нафтовикам чи енергетикам за повну ціну.
• Результат: Основна маржа осідає в Швейцарії та на Кіпрі (Interpipe Holdings PLC), де за 2025 рік вже зафіксовано понад $150 млн чистого прибутку.
Це не бізнес, це паразитство на державному рівні. Поки країна збирає копійки на відновлення енергетики, одна людина через свої фірми у Лугано та Лімасолі вибудувала систему, де дефіцит енергії це не біда, а прямий шлях до надприбутку.

Рис2

***

№ 1.863

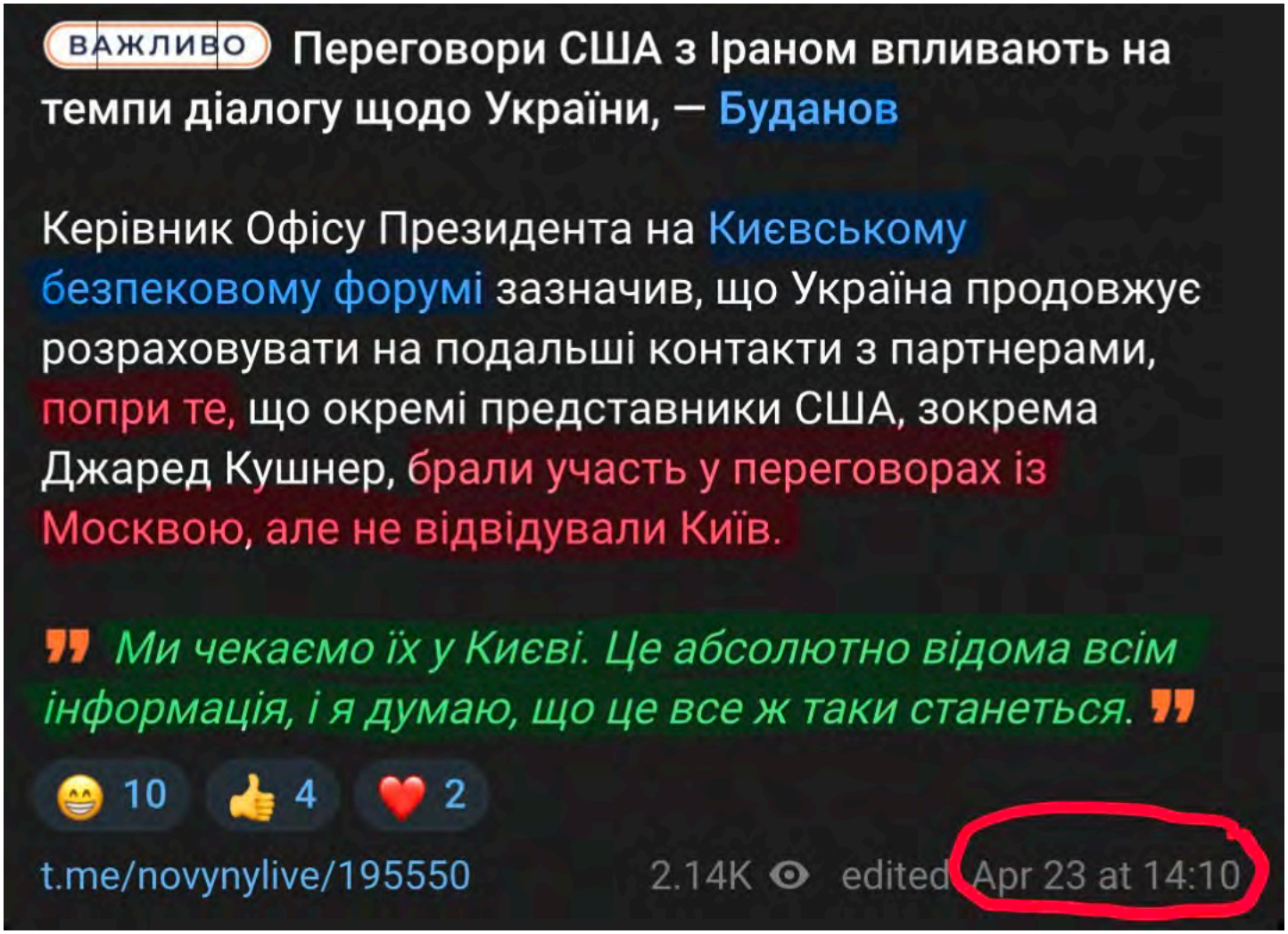

***

№ 1.864

Кирило Буданов під час участі в *Київському безпековому форумі* розповів про переговорний процес, дронові технології та вплив українських ударів по російських нафтових об'єктах

2026-04-23

Офіс Президента

«Триває *мирний процес із пошуку конфігурації*, щоб війна Росії проти України *не повторилася*».

> Про це керівник Офісу Президента України Кирило Буданов заявив під час інтерв'ю в межах *Київського безпекового форуму*.

Кирило Буданов зазначив, що

> — **ситуація навколо Ірану негативно впливає на інтенсивність ведення мирних переговорів щодо закінчення війни**, яку Росія розв'язала проти України.

Водночас Україна **очікує на візит представників Президента США** Стівена Віткоффа та Джареда Кушнера.

«Червона лінія проста. Я думаю, вона всім зрозуміла.

Перше: ***ми нічого не визнаємо***, цього не буде, хто б там що не намагався. І так просто не буде, навіть не мрійте. Стосовно Донбасу ми знайдемо, я впевнений, рішення, яке задовольнить перш за все нас, бо це наша земля і ніхто тут не вправі торгувати землею», – зазначив він.

Керівник Офісу Президента наголосив, що

— **«для успішних переговорів *Україна має не втрачати темп на фронті*»**.

За його словами,

— вже є розробки дронів, які самі ідентифікують цілі та маневрують, і потрібне масштабування цих технологій.

«Потрібен ***новий технологічний стрибок***.

Тобто 1) технології *штучного інтелекту* та нові 2) *технології передачі сигналів управління*.

Бо з тими, які є, в принципі, вважаю, як ми, так і росіяни – ми вже досягли свого максимуму.

Далі тільки кількісно можна, але це не вирішить питання», – зазначив він.

Також посилюють позицію України удари по російських нафтових об'єктах.

Кирило Буданов переконаний, що це завдає агресору не лише

— конкретних фінансових втрат,

але й

— ***іміджевого удару***, бо ставить під сумнів можливості Росії вчасно постачати сировину в країни призначення.

«Наша сила, внутрішня сила, – це *наша єдність*.

Зовнішня – це робота з партнерами, із союзниками.

Але *внутрішня наша сила – це наша єдність, це наша стійкість і здатність боротися*.

Якщо ми будемо роз'єднані зсередини, все інше взагалі не має жодного значення», – підсумував Кирило Буданов.

***

№ 1.865

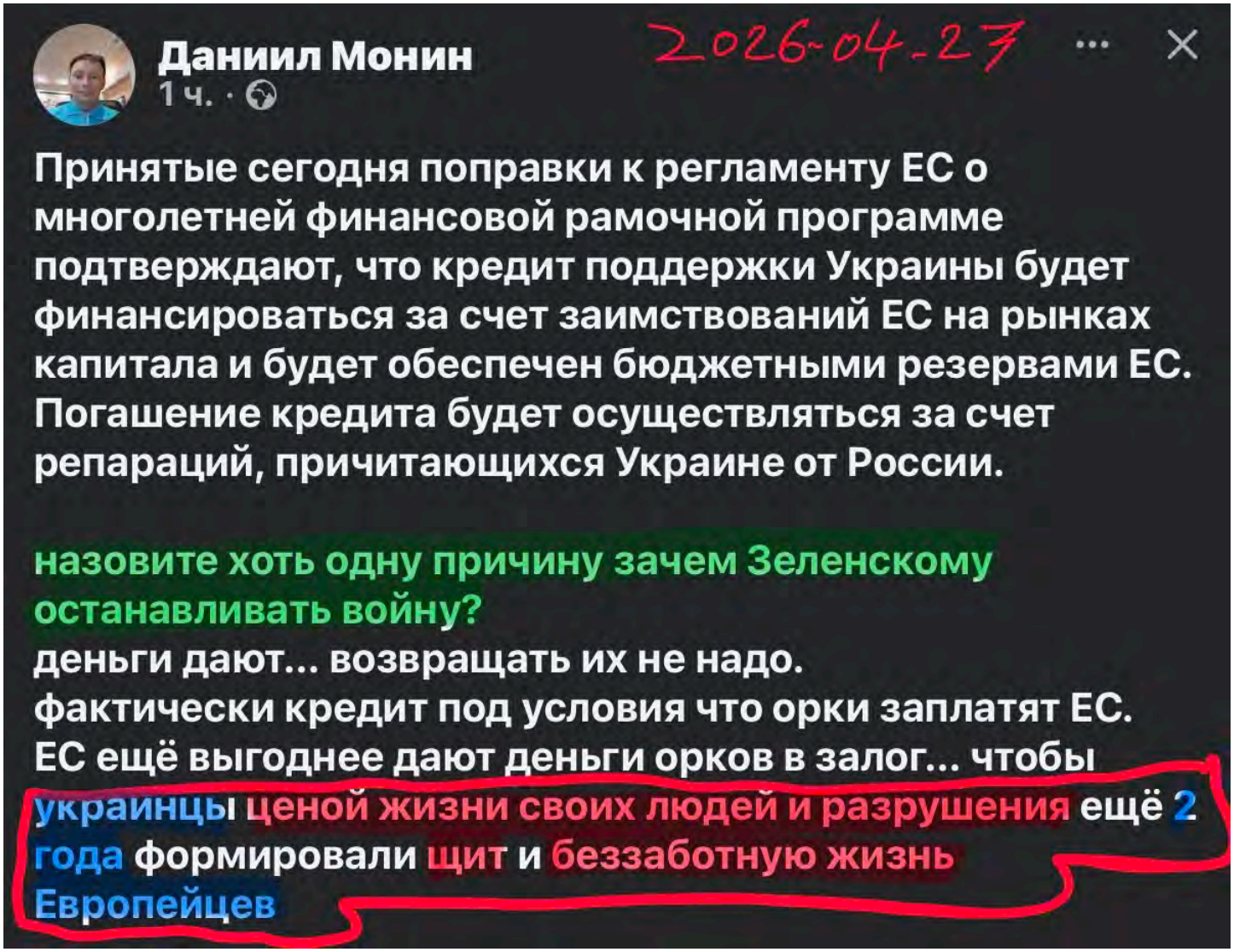
Даниил Монин
1 ч. ·
2026-04-27
Принятые сегодня поправки к регламенту ЕС о многолетней финансовой рамочной программе подтверждают, что кредит поддержки Украины будет финансироваться за счет заимствований ЕС на рынках капитала и будет обеспечен бюджетными резервами ЕС. Погашение кредита будет осуществляться за счет репараций, причитающихся Украине от России.
назовите хоть одну причину зачем Зеленскому останавливать войну?
деньги дают... возвращать их не надо.
фактически кредит под условия что орки заплатят ЕС.
ЕС ещё выгоднее дают деньги орков в залог... чтобы украинцы ценой жизни своих людей и разрушения ещё 2 года формировали щит и беззаботную жизнь Европейцев

***

№ 1.866

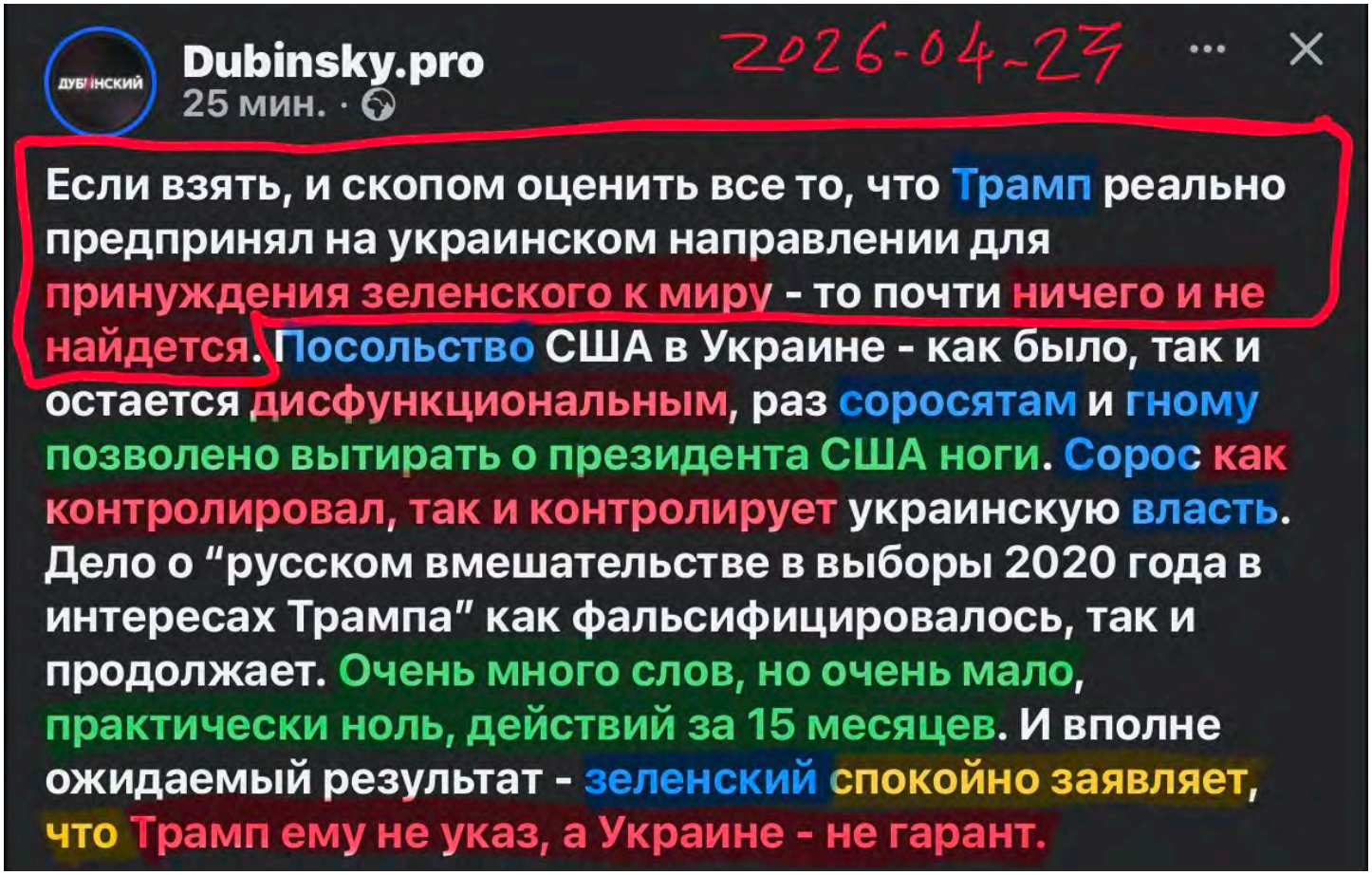
Dubinsky.pro
25 мин. ·
2026-04-27
Если взять, и скопом оценить все то, что Трамп реально предпринял на украинском направлении для принуждения зеленского к миру - то почти ничего и не найдется. Посольство США в Украине - как было, так и остается дисфункциональным, раз соросятам и гному позволено вытирать о президента США ноги. Сорос как контролировал, так и контролирует украинскую власть. Дело о "русском вмешательстве в выборы 2020 года в интересах Трампа" как фальсифицировалось, так и продолжает. Очень много слов, но очень мало, практически ноль, действий за 15 месяцев. И вполне ожидаемый результат - зеленский спокойно заявляет, что Трамп ему не указ, а Украине - не гарант.

***

№ 1.867

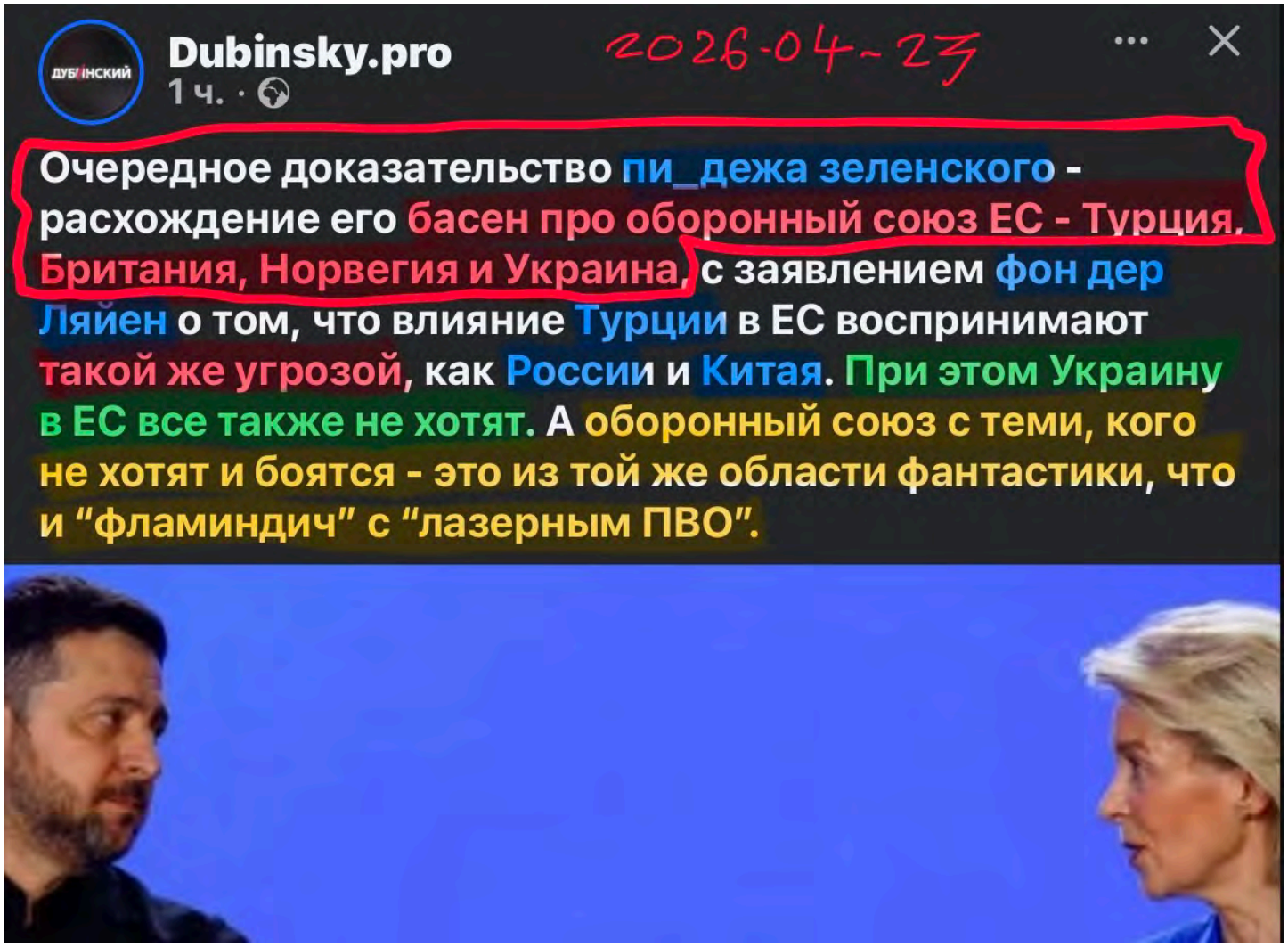

***

№ 1.868

Що таке клітка для Левіафана?

2026-04-23

Себастьянович

Яскрава демонстрація від нашого сусіда — *Польщі*.

У чому секрет польського успіху?

— Як вони досягли ВВП понад один трильйон доларів?

Польські політики посадили Левіафана у клітку.

Вони **встановили сітку зарплат, жорстко прив'язану до рівня життя найнезахищеніших верств населення.**

Мінімальна зарплата у Польщі 57 672 грн

Мінімальна пенсія у Польщі 24 140 грн

Зарплати в держапараті

Референт: (~56–73 тис. грн)

Спеціаліст: (~77–111 тис. грн)

Головний спеціаліст: (~94–139 тис. грн)

Начальник відділу: (~118–181 тис. грн)

Директор департаменту: (~174–261 тис. грн)

Зверніть увагу — директор департаменту у Польщі отримує 10 мінімальних пенсій. У нас це було б 25 тис. грн.

Вищі посади

Прем'єр-міністр: (~266 400 грн)

Міністр: (~230 800 грн) — 10 мінімальних пенсій!!!

Депутат Сейму: (~168 000 грн).

Суддя районного суду (~172 тис. грн)

Суддя апеляційного суду: ~264 тис. грн

Суддя Верховного суду (~347 тис. грн)

Суддя Конституційного трибуналу: (~482 тис. грн)

Ще раз!!!

Мінімальна пенсія в них 24 140 грн (у нас 2595 грн)

Мінімальна зарплата 57 672 грн (у нас 8647 грн)

Міністри у Польщі отримують 10 мінімальних пенсій. У нас це було б 25 тис. грн, а не 250 тис. грн! Суддя ВС у нас би отримував 36 тисяч, а не 300 тисяч.

Тобто

— український чиновник встановив собі зарплати, як у Польщі, а мінімальну пенсію для українців — у 10 разів меншу, ніж у поляків. Молодці!

> — Зарплата наших чиновників жодним чином не залежить від результату їхньої праці — рівня життя українців.
>
> — Ось вам і секрет українського занепаду і польського успіху.

Далі — текст від Олег ***Чеславський***

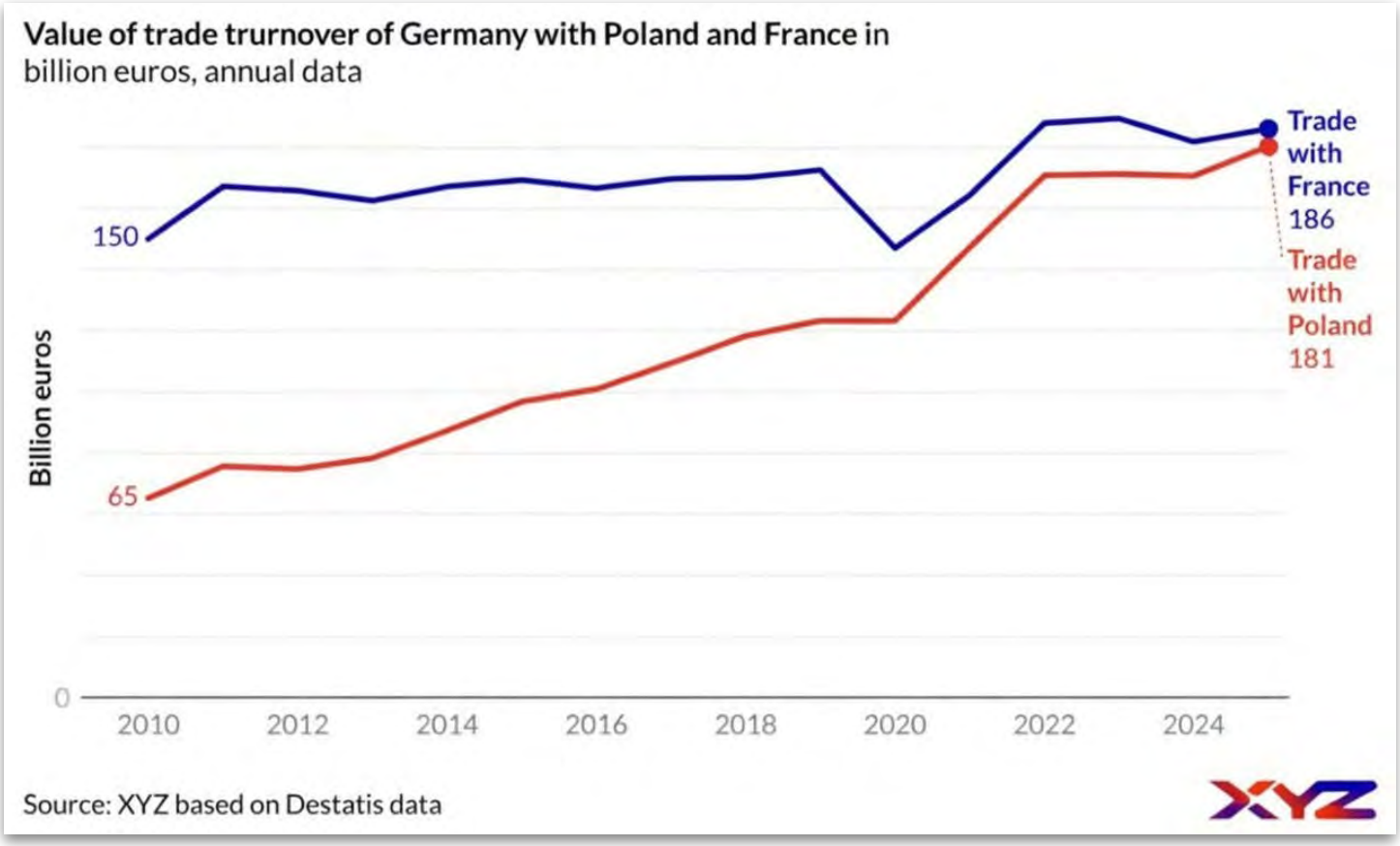

«Подивіться на цей графік уважно. У 2010 році торговий оборот Німеччини з Польщею становив 65 мільярдів євро. Німеччини з Францією — 150 мільярдів. Розрив - більш ніж удвічі. У 2025 році цифри зійшлися: Польща - 181, Франція - 186. Країна з населенням 38 мільйонів наздогнала країну з населенням 68 мільйонів і ВВП утричі більшим. За 15 років.

Це не просто статистика. Це вирок цілій філософії розвитку.

> **— Польща не будувалась на кредитах МВФ. Останню позику від Фонду вона взяла в 1994 році - під час виходу з комунізму - і погасила в 1996-му.**
>
> Після цього використовувала МВФ виключно як страхову лінію в кризові 2009-2017 роки, не витративши жодного долара.

Тобто дві третини цього феноменального зльоту відбулися без зовнішніх умовностей і структурних реформ "на замовлення".

Натомість зростання тягнули євроінтеграційні фонди - але за польськими пріоритетами, а не за чужими рецептами.

Тепер міграція - і тут картина ще цікавіша.

Польща не проводила "активну міграційну політику" в популістському розумінні. Вона просто відкрила ринок праці для тих, хто міг заповнити реальні дірки в економіці.

Результат: 1,13 мільйона іноземних працівників зараз зареєстровані в польській системі соціального страхування. Українські заробітчани ще до великої війни давали Польщі 0,5 відсоткового пункту щорічного зростання ВВП - 13% від загального приросту в 2013-2018 роках.

А після лютого 2022 року українські біженці, отримавши автоматичне право на роботу, додали польській економіці 2,7% ВВП лише за 2024 рік - за підрахунками УВКБ ООН.

Феномен польського дива пояснюється не якимось секретом. Польща робила те, що більшість постсоціалістичних країн не наважувалась:

— захищала внутрішній ринок, не розпродуючи стратегічні активи за першою вимогою,

— залучала мігрантів як виробничий ресурс, а не як соціальний тягар,

— будувала логістичну і виробничу інтеграцію з Германією - найбільшою економікою ЄС - поступово перетворившись на її фактичне промислове передмістя.

Наступний крок у цій логіці - природний.

Польща як ядро нового єдиного торгового простору Центрально-Східної Європи, з Україною і рядом інших країн на орбіті.

Не просто коридор між Заходом і Сходом, а самостійний полюс тяжіння.

Графік - лише перше число в цьому рівнянні.

***

№ 1.869

Вчора у Брюсселі в межах Бізнес-саміту ЄС-Україна 2026 з міжнародними партнерами та бізнесом обговорили підходи до економічної трансформації України та практичні кроки для інвестицій у відновлення й довгострокове зростання

2026-04-23

Соболев, міністр економіки України

Це була відверта та чесна дискусія на ключовій панелі саміту, і головне її питання:

— **що робити інвесторам в умовах війни та поточної невизначеності?**

Так, ***<u>гендиректор директорату European Commission з питань розширення</u>*** Герт Ян Купман відзначив, що українська економіка інноваційна, і саме в нас зараз відбувається активний розвиток нових технологій. Майбутнє української економіки – це вступ до ЄС. І цей шлях буде як у польської економіки, але на «стероїдах», якими виступатимуть масштабні європейські інвестиції. І це реальна можливість для фондів та приватного бізнесу – прийти в проєкти з капіталом вже зараз.

Мобілізація приватного капіталу має стати основою відновлення та економічного зростання України і на думку ***<u>віцепрезидента European Investment Bank</u>*** банку Карла Негаммера. Державне фінансування може запустити процес, але не здатне забезпечити його самостійно. Тож ЄІБ активно застосовує інструменти дерискінгу та співінвестування, аби дати надійний сигнал приватному європейському бізнесу – заводити капітал і технології в Україну і поглиблювати її інтеграцію до єдиного ринку ЄС.

Окремо зосередилися на секторах, де інвестиції вже сьогодні можуть мати найбільший ефект – енергетиці, інфраструктурі та промисловості, товарах подвійного призначення.

Уряд уже працює над фінансовими інструментами, що підтримують ці пріоритети. Зокрема, ***<u>Американсько-український фонд відбудови (URIF)</u>***, який уже здійснив першу інвестицію в сектор товарів подвійного

призначення. Влітку очікуємо запуск EU Flagship Fund за підтримки Ukraine Investment Framework.

Всі ці підходи вже закладені в основу нашого робочого проєкту *стратегії «Економіка майбутнього»*.

> **— Вона об'єднує наявні урядові *стратегії*, *реформи* та євроінтеграційні *пріоритети* в цілісну *модель довгострокового розвитку* України, спільну для держави, бізнесу та міжнародних партнерів.**

Проєкт ми розробили за аналітичної підтримки ***World Bank Group***.

Ідеї, закладені у ньому, вже попередньо обговорювали з ***українським бізнесом*** в Києві та з ***міжнародними партнерами у Вашингтоні*** на полях ***щорічних зустрічей МВФ і Світового банку***.

Вже наступного тижня плануємо залучити до дискусії ***аналітичні центри*** та ***громадський сектор***.

75-80% економічної трансформації України має забезпечити приватний капітал.

Це означає, що

> у центрі нової економічної моделі – сильний приватний сектор, а роль держави – створити умови для системного залучення інвестицій.

Наша спільна думка за результатами дискусії:

> **у довгостроковій перспективі Україна для інвесторів – це справді перспективний варіант.**

Бо саме тут будується майбутнє:

> **народжуються нові індустрії та випробовуються передові технології.**

І ті компанії, які заходять до нас зараз, безальтернативно отримують перевагу першопрохідця.

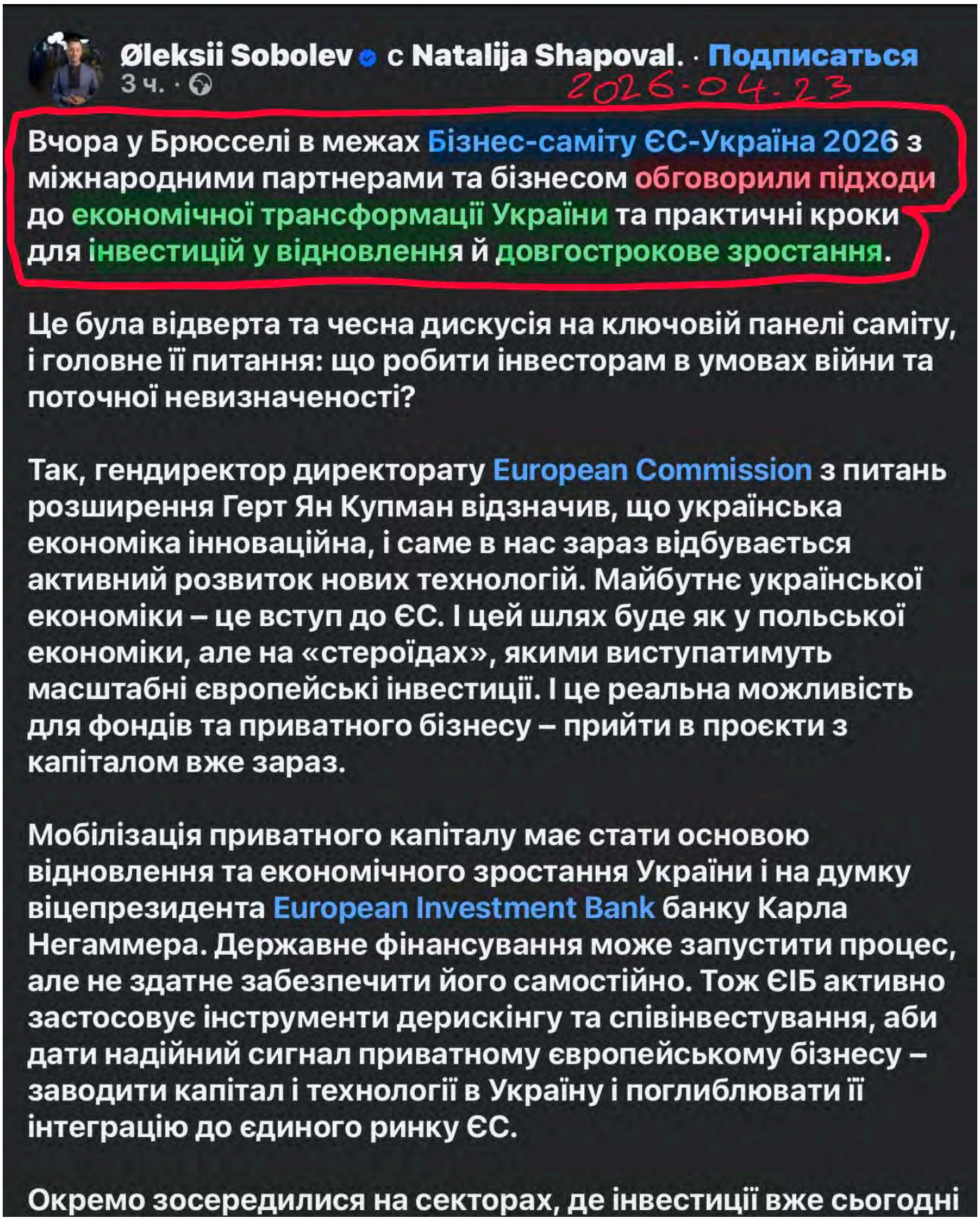
Øleksii Sobolev с Natalija Shapoval. · Подписаться
3 ч. ·
2026.04.23
Вчора у Брюсселі в межах Бізнес-саміту ЄС-Україна 2026 з міжнародними партнерами та бізнесом обговорили підходи до економічної трансформації України та практичні кроки для інвестицій у відновлення й довгострокове зростання.
Це була відверта та чесна дискусія на ключовій панелі саміту, і головне її питання: що робити інвесторам в умовах війни та поточної невизначеності?
Так, гендиректор директорату European Commission з питань розширення Герт Ян Купман відзначив, що українська економіка інноваційна, і саме в нас зараз відбувається активний розвиток нових технологій. Майбутнє української економіки – це вступ до ЄС. І цей шлях буде як у польської економіки, але на «стероїдах», якими виступатимуть масштабні європейські інвестиції. І це реальна можливість для фондів та приватного бізнесу – прийти в проєкти з капіталом вже зараз.
Мобілізація приватного капіталу має стати основою відновлення та економічного зростання України і на думку віцепрезидента European Investment Bank банку Карла Негаммера. Державне фінансування може запустити процес, але не здатне забезпечити його самостійно. Тож ЄІБ активно застосовує інструменти дерискінгу та співінвестування, аби дати надійний сигнал приватному європейському бізнесу – заводити капітал і технології в Україну і поглиблювати її інтеграцію до єдиного ринку ЄС.
Окремо зосередилися на секторах, де інвестиції вже сьогодні
Рис1

Окремо зосередилися на секторах, де інвестиції вже сьогодні можуть мати найбільший ефект – енергетиці, інфраструктурі та промисловості, товарах подвійного призначення.
Уряд уже працює над фінансовими інструментами, що підтримують ці пріоритети. Зокрема, Американсько-український фонд відбудови (URIF), який уже здійснив першу інвестицію в сектор товарів подвійного призначення. Влітку очікуємо запуск EU Flagship Fund за підтримки Ukraine Investment Framework.

Всі ці підходи вже закладені в основу нашого робочого проєкту стратегії «Економіка майбутнього». Вона об'єднує наявні урядові стратегії, реформи та євроінтеграційні пріоритети в цілісну модель довгострокового розвитку України, спільну для держави, бізнесу та міжнародних партнерів.

Проєкт ми розробили за аналітичної підтримки World Bank Group. Ідеї, закладені у ньому, вже попередньо обговорювали з українським бізнесом в Києві та з міжнародними партнерами у Вашингтоні на полях щорічних зустрічей МВФ і Світового банку. Вже наступного тижня плануємо залучити до дискусії аналітичні центри та громадський сектор.

75-80% економічної трансформації України має забезпечити приватний капітал. Це означає, що у центрі нової економічної моделі – сильний приватний сектор, а роль держави – створити умови для системного залучення інвестицій.

Наша спільна думка за результатами дискусії: у довгостроковій перспективі Україна для інвесторів – це справді перспективний варіант. Бо саме тут будується майбутнє: народжуються нові індустрії та випробовуються передові технології. І ті компанії, які заходять до нас зараз, безальтернативно отримують перевагу першопрохідця.

Рис2

Рис3

***

№ 1.870

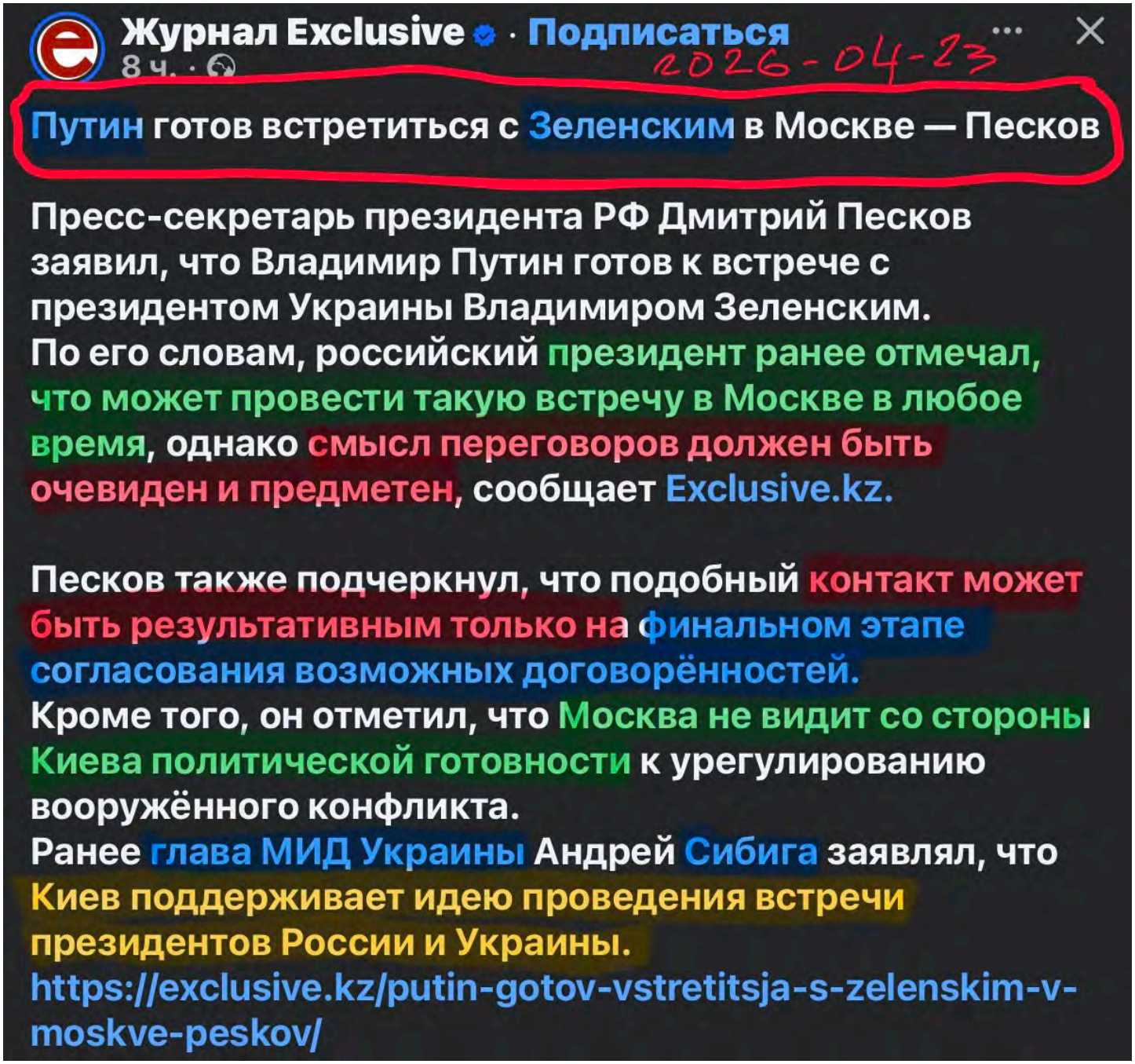

***

№ 1.871

ТРУПЫ, ЛОЖЬ И СТАТИСТИКА: *Мифы о «кровавой Америке»*

2026-04-23

Warden Null

Как только вы в приличном обществе произносите слово «короткоствол», в комнате обязательно материализуется эксперт. Он победоносно поднимет палец и выдаст свой главный, заученный методичковый козырь: «А вы хотите как в Америке?! Вы посмотрите на их статистику! Там же каждый день масс-шутинги и реки крови! Оружие — это смерть!».

Этот аргумент работает безотказно. Но только на тех, кто привык питаться пережеванной информационной жвачкой с лопаты лживых медиа. На обывателя, который боится цифр больше, чем реальной жизни.

Давайте снимем белые перчатки и препарируем эту любимую манипуляцию хоплофобов.

Спойлер:

> — **вся их аргументация — это интеллектуальное мошенничество высшей пробы**.

Это классическая игра в наперстки, где вам показывают страшные цифры смертей, но профессионально прячут контекст.

1. ГЕОГРАФИЯ СМЕРТИ, ИЛИ ПРАВИЛО ДВУХ ПРОЦЕНТОВ

Нам любят показывать график убийств по всем США, словно это одна сплошная зона боевых действий. Но криминал не размазан по стране ровным слоем, как масло по бутерброду. Включаем оптику реальности: более 50% всех убийств в Америке происходят всего в 2% округов.

США — это огромная страна, большая часть которой спит с открытыми дверями, а фермеры оставляют ключи в замке зажигания своих пикапов. Если вычесть из статистики несколько криминальных черных дыр вроде Балтимора, Сент-Луиса, Детройта и южного Чикаго, то уровень насильственной преступности в вооруженной до зубов Америке окажется на уровне уютной, приглаженной Бельгии или Швейцарии.

И вот вам самая смешная и злая ирония. Знаете, что объединяет эти самые кровавые мегаполисы? В них десятилетиями действуют самые жесткие, самые драконовские законы против оружия! В Чикаго легально купить пистолет и носить его — это квест уровня фантастики. Помогло это? Хрена с два. Разоружив честных налогоплательщиков, политики превратили эти города в идеальные тиры для уличных банд, у которых стволы нелегальные. Убийцам плевать на таблички «Gun-Free Zone».

2. ЯДРЁНЫЙ КОКТЕЙЛЬ И СКАЗКИ ПРО «МИРНУЮ ЕВРОПУ»

Дальше диванный эксперт обязательно выдаст: «Посмотрите на цивилизованную Европу! Там нет свободного обращения оружия, и там не убивают тысячами, как в вашей Америке! Делайте как в Европе!».

Это классическое передергивание. Сравнивать рафинированные, благополучные европейские страны с Америкой — это как сравнивать утренник в элитном детском саду с тюремным бунтом.

Европа (по крайней мере, до недавних миграционных кризисов) — это моноэтнические общества с общими культурными кодами, мощнейшей социальной поддержкой и отсутствием масштабных гетто. А США — это гигантский, кипящий плавильный котел. Это ядрёный коктейль из рас, религий, диаспор, глубочайшего исторического неравенства и жесточайших картельных войн за наркотрафик на границе с Мексикой.

В таких условиях колоссального социального напряжения уровень насилия по определению будет в разы выше — с легальным оружием или без него. Если по мановению волшебной палочки изъять из Америки все законные пистолеты и винтовки, она не превратится в тихую Норвегию. Она превратится в Бразилию или Мексику, где честные граждане безоружны, а банды с нелегальными автоматами вешают трупы на мостах.

Фокус в том, что легальное оружие в руках американского среднего класса — это не причина хаоса. Это единственная бетонная дамба, которая не дает этому хаосу выплеснуться из криминальных гетто на газоны благополучных пригородов. Если бы в этом кипящем котле у граждан не было права на жесткую самооборону, страна захлебнулась бы в крови слабых, отданных на растерзание сильным, еще полвека назад.

3. МАГИЯ ТЕРМИНА «GUN VIOLENCE»

А теперь — о самом подлом трюке. Когда вам кричат о «десятках тысяч смертей от огнестрела» (так называемый Gun Violence), они намеренно сваливают в одну статистическую мусорку абсолютно разные вещи.

Знаете ли вы, что около 60% всех этих смертей — это самоубийства? Человек решил свести счеты с жизнью. Он закрылся в гараже и нажал на спуск. Трагедия?

Безусловно. Но при чем здесь право нормального человека на защиту? Если суицидник повесится на веревке, мы запретим продажу нейлоновых шнуров в строительных магазинах? Оружие не создает депрессию, оно лишь инструмент.

Оставшиеся 40% — это, в подавляющем большинстве, криминальные разборки.

Это 17-летний латинос с краденым «Глоком», стреляющий в 19-летнего афроамериканца из-за угла на почве дележа точки продажи крэка.

Легальные владельцы оружия — те самые мужики с лицензиями, сейфами, прошедшие проверки ФБР и отучившиеся на курсах, — в статистике убийств практически не фигурируют. По статистике, люди со скрытым ношением совершают преступления в шесть раз реже, чем сами сотрудники американской полиции. Но хоплофоб берет труп бандита из подворотни, труп самоубийцы, лепит их к легальному стволу и кричит: «Смотрите, как опасно давать вам пистолеты!». Это грязная, циничная ложь.

4. ПОЧЕМУ МАСС-ШУТИНГИ ЛЮБЯТ ЗАПРЕТЫ

«А как же расстрелы в школах и супермаркетах?!» — срывается на визг оппонент.

Признаем честно. Маньяк — это трус. У него нет цели вступить в честный бой, у него цель — набить максимум жертв за минимальное время.

Именно поэтому более 90% всех массовых расстрелов в США происходят в так называемых Gun-Free Zones — зонах, свободных от оружия (кампусы, школы, кинотеатры, торговые центры).

Государство вешает на двери табличку «С оружием нельзя». Законопослушный гражданин оставляет свой пистолет в бардачке машины. Маньяк, переступая через этот закон, заходит внутрь и видит перед собой идеальное стадо безоружных жертв.

В штатах вроде Техаса или Индианы, где разрешено так называемое конституционное ношение оружия (без справок и разрешений), масс-шутинги часто заканчиваются через 15 секунд. Псих достает ствол, успевает сделать пару выстрелов, после чего в него прилетает шквал свинца от пенсионера в ковбойской шляпе или парня с соседней кассы.

5. НЕВИДИМЫЕ СПАСЁННЫЕ ЖИЗНИ

И самое главное, что гробовым молчанием обходят все антиоружейные лоббисты.

Это статистика DGU (Defensive Gun Use — использование оружия для самообороны).

Даже сверхконсервативный Центр по контролю за заболеваниями США (CDC) по результатам исследований признал: американцы используют огнестрельное оружие для защиты своей жизни, семьи и собственности от 500 тысяч до 3 миллионов раз в год.

Миллионы раз в год! И в подавляющем большинстве случаев до стрельбы даже не доходит. Преступник видит черный зрачок ствола, направленный ему в лицо, мгновенно трезвеет и убегает в ночь.

Миллионы неизнасилованных женщин. Сотни тысяч неограбленных домов.

Десятки тысяч спасенных жизней таксистов, продавцов и простых прохожих.

Но эта статистика не продается в медиа. Газеты не выходят с заголовками: «Вчера ничего не произошло, потому что у Джона был кольт 45-го калибра, и грабитель обделался». Газеты продают кровь.

ИТОГ

Когда вам в очередной раз будут тыкать в лицо американской статистикой, не оправдывайтесь. Переходите в наступление. Эти люди не умеют и не хотят работать с данными. Они вырывают удобные им кровавые куски из сложнейшего социокультурного пазла, чтобы навязать вам комплекс неполноценности.

Их цель проста: убедить вас, что вы — неадекватный бабуин, которому нельзя доверять. Убедить вас, что безопасность может обеспечить только государство.

Не ведитесь на дешевые фокусы наперсточников. Нам, воюющей и взрослеющей нации, не нужны инфантильные страхи диванных экспертов. Нам нужна холодная логика, ответственность и, черт возьми, легальный свинец в кобуре. Потому что статистика — это просто цифры на бумаге. А ваша жизнь — она у вас одна.

***

№ 1.872

Галлюцинирующий мир. Всегда ли плоха информационная « мильна бульбашка»? Острова, архипелаги, созвездия как единственная опора в болоте безумия

2026-04-23

Автор: Дмитрий ***Пастернак-Таранушенко***

1. Принято считать, что мильна бульбашка, порождаемая ей «эхо-камера» - это плохо.

> Так как мы в Украине впереди планеты всей, замечу следующее. Я рад, что в свое время жестко фильтровал людей на входе в друзья. Поэтому во времена коллективного безумия, у меня в ленте довольно высокий процент людей этому безумию не поддавшихся.

2. Что бы сейчас человек не читал — новостные ленты ведущих СМИ, ведущие телеграм-каналы и т. п.

> **— всюду он обнаружит пространство, практически не переработанное, затопленное материалом коллективного бессознательного.**

3. Поэтому те, кто перерабатывают и сохраняют способность мыслить здраво выполняют важную работу.

> **Другое дело, что и такие люди, и их читатели-комментаторы в явном меньшинстве.**
>
> **Но лучше так, чем никак.**
>
> Лучше хоть острова здравого смысла, чем сплошной океан безумия.

4. 27 февраля 2024 г. я писал (картинка из того поста) о «контрстране из тысяч островов, борющейся с болотом».

> **И что проблемы Украины могут быть решены только сверху, с опорой на острова.**
>
> **Потому что украинское болото между островами веками незыблемо и никаких изменений на самом деле не хочет.**

Писал, что в социальном отношении Украина окончательно превратилась в пространство Х островов. Эти острова повсюду. В тылу, на фронте. Индивидуальные, малых групп.

> — И что на интеллектуальной, творческой, предпринимательской ***активности и энергетике этих островов все еще удерживается от развала само пространство***.

И не догма, что удержится, потому что

— между этими островами — море или даже болото пассивности, отсутствия мысли и инициативы, деградации, жажды шары, пафосного вранья самим себе и другим, неведения, самозабвенного забвения.

За пределами островов очень трудно найти какую-либо основу для человекоориентированности. Там не хватает для нее ни предпосылок, ни мотивации.

Как показала украинская история, в т.ч. трех десятилетий независимости, такая ситуация остается незыблемой и стремящейся к самовоспроизводству.

Болото **побеждает, при этом порождая** ***особый тип доминирующих в элитах представителей и групп*****.**

5. Писал, что эти болоторожденные или болотом порожденные *группы* перераспределяют ресурсы строго в рамках своего разумения общественной жизни.

— Из года в год поднимая уровень болота.

Еще писал, что

— проблема может быть решена только путем конкуренции элитных групп и победы элитной группы, которая сможет опереться на острова, а не станет играть в бесконечные болотные игрища.

Группы, которая победит и, наконец, начнет осушать вековечное болото, создавая стимулы для развития и перенаправляя ресурс в развитие.

Чтобы над поверхностью поднимались новые и новые острова, пока не уйдет полностью этот болотный климат и морок.

6. Так вот. Кажется, я был оптимистом :) относительно возможностей изменений в Украине в целом.

Проблема не только в Украине.

Она и в том, что происходит в мире, где осмысление реальных процессов радикально отстало от происходящего и потому не просто ИИ «галлюцинируют», галлюцинируют медиа, эксперты, «ведущие мыслители» и ученые, правительства.

Мы, если захотим, вполне можем проверить на адекватности отношения к украинскому кейсу

— «насколько совпадает то что говорится и то, что реально происходит».

Так вот,

— «мильні бульбашки», острова и их архипелаги-созвездия, остаются, по сути, единственной возможностью осмысленного выживания в этой среде усугубляющихся деградации и безумия.

***

№ 1.873

Dubinsky.pro
12 мин. · 2026-04-24

Помимо "фламиндича" и "лазерного ПВО", которые выдумал обкуренный зеленский ради поднятия боевого духа убегающих от армии украинцев, его самая масштабная афера - это сама армия. Если бы Гоголь жил сейчас, то современного Чичикова, хозяина армии мертвых душ, он писал бы с "величайшего лидера современности". Бумажная армия в 880 тысяч человек, которую зеленский пытается продать европейцам, как крупнейшую в Европе, на самом деле раза в 4 меньше. Около 400 тысяч - в бегах. Около 200 тысяч - пропавшие без вести, а около 300 тысяч реально служат. Половина - в тылу. Тогда как на передовой находится около 150 тысяч солдат. Эта оценка совпадает с рядом аналогичных у военных блогеров.

Математика войны - выдерживается. РФ держит на территории Украины 580 тысяч солдат. Украинская армия в обороне, поэтому может сохранять соотношение 1 к 3, а с поправкой на дроны и kill-зону 1 к 4.

Европейские подельники зеленского закрывают глаза на величайшего Чичикова современности, потому что дутый состав украинской армии позволяет им легче выделять на нее деньги, а зеленскому - легче их п**здить, чтобы делиться откатами.

Банальный пример - только на питании солдат ЗСУ можно списывать в 4 раза больше, чем они едят. Именно поэтому молодое дарование и икона соросят Федоров оставил поставщиком армии госпожу Глиняную, с "яйцами по 17". Кормление мертвых душ надо поручать надежным людям.

Поэтому, когда Бундесвер пишет в своей стратегии, что у него будет крупнейшая армия в Европе в 460 тысяч человек - здесь нет лукавства. Украинская армия примерно вдвое меньше.

***

№ 1.874

Алексей Кучеренко
7 ч. ·

2026-04-24

Пан Шмигаль зустрівся з новою незалежною та потужно-професійною наглядовою радою НАЕК «Енергоатом» - це звісно чудово!

Знаєте яким буде простий тест на «незалежність» та «потужність» наглядової ради на чолі з цією чудовою та потужною іноземкою?!

Чи зроблять вони аудит фінансово-господарської діяльності «Енергоатому» за останні роки та чи покаже цей аудит корупційні зловживання, які одночасно потужно розслідує НАБУ разом з САП?!
А головне - куди ділися величезні гроші?!

Чи побачимо ми результати цього аудиту?!

Погодьтеся - все одразу стане зрозумілим!
Вперед - ми віримо в вас, наші потужні та незалежні!

N.B. Потужні та амбітні 25 ГВт я навіть не обговорюю - скільки вже ми їх «набудували» за останні роки!(

Денис Шмигаль
8 ч. ·

Провели зустріч з представниками наглядової ради НАЕК «Енергоатом» на чолі з Руміною Велші.

Обговорили пріоритети роботи і розвитку компанії. Одне з ключових завдань – нарощування потужностей атомної генерації, яка буде основою нової енергетичної архітектури України. Наша амбіція – 25 ГВт номінальної потужності атомної генерації до... Ещё

***

№ 1.875

Поки європейські країни поповнюють бюджети мільярдами євро від продажу *радіочастот*, в Україні триває *«аукціон небаченої щедрості»*

2026-04-24

Олег Белінський

Порівняння аукціонів 2018 року та останніх подій 2024–2025 років свідчить про одне:

— стратегічний ресурс країни розігрується за сценаріями, які більше нагадують *«договорняки»*, ніж реальну боротьбу за наповнення скарбниці.

У 2018 році запуск 4G подавали як великий успіх, але цифри говорять про інше.

— За частоти 1800 та 2600 МГц оператори заплатили сумарно близько 240 млн євро.

Для порівняння:

— у *Німеччині* чи *Італії* аналогічні ресурси коштують у 10-12 разів дорожче у перерахунку на одного абонента.

Аргументи про те, що «нам потрібно було будувати мережу», не витримують критики, коли мова йде про *мільярдні недоотримання державою*.

— Тобто *«перемогою стала знижка у 90%»*.

В 2024 році ситуація стала ще *цинічнішою*:

— великий аукціон на частоти 2100 та 2300 МГц приніс лише *65 млн євро*.

Це копійки за ресурс, який *годуватиме приватні компанії наступні 15 років.*

Найбільша аномалія останніх торгів це ***лоти «без Києва»***.

— ***НКЕК*** (регулятор) виставила частоти на аукціон, свідомо виключивши з них ***найдорожчий ринок*** країни столицю.

Офіційна версія цього що — «частоти в Києві зайняті військовими».

В реальності виключення Києва автоматично обвалює ціну лота. Це дозволило операторам забрати ресурс за мінімальною вартістю.

Але найцікавіше почалося після:

— як тільки *«дешеві» ліцензії* були підписані,

— в Києві раптом почалися «*тестування*» та розмови про технологічну нейтральність.

Це виглядає як **класична схема**:

1) — купити дешевше «без Києва», а

2) — потім отримати доступ до столиці через «чорний хід» або ***додаткові дозволи***, не переплачуючи на відкритих торгах.

За кожним таким рішенням стоять конкретні підписи.

Животовський Олександр Миколайович; Нац. комісія, що здійснює державне реґулювання у сфері зв'язку та інформатизації, Голова (з 28.07.2014).
Н. 15.12.1977 (м.Харків).
Осв.: Київ. нац. ек. ун-т (201), "Фінанси".
06.1998-03.2003 - спеціаліст відділу досліджень представництва "Ладенбург Талманн Юкрейн ЛТД", м.Київ. 04.2003-11.04 - директор з економіки ВАТ "Гостомельський склозавод", смт Гостомель Київ. обл. 11.2004-09.05 - інвестиційний аналітик дирекції х довгострокового планування й корпоративного розвитку ТОВ "Підприємство енергетичного постачання "Горенерго", м.Донецьк. 03.2006-04.07 - економіст відділу інвестиційно-банківської діяльності ТОВ "Тройка Діалог Україна", м.Київ. 05.2007-11.12 - експерт відділу інвестиційних банківських послуг, начальник відділу інвестиційних банківських послуг управління корпоративних клієнтів, начальник відділу корпоративних фінансів ПАТ "ІНГ Банк Україна", м.Київ. 01.2013-07.14 - начальник відділу інвестиційної діяльності ТОВ "Компанія з управління активами "Інвестиційний Капітал Україна", м.Київ.

— Головним архітектором цих процесів протягом обох періодів (і 2018, і 2024 років) є Олександр ***Животовський*** голова НКРЗІ (тепер НКЕК).

Людина, яка пережила зміну президентів і продовжує керувати розподілом частот. Саме він підписував умови аукціону, де Київ був «вирізаний» з лотів.

Якщо дивитися хронологію подій то ситуація виглядає так

Вересень — Жовтень 2024: Підготовка «обмежених» лотів

НКЕК (голова — Олександр Животовський) затверджує умови аукціону. Ключова особливість: смуги в діапазоні 2100 МГц виставляються на продаж із застереженням «без права використання в Києві».

Причина яка подається що «частоти офіційно зайняті засобами спецзв'язку та ППО».

1 листопада 2024 виходить Постанова Кабміну №1340

(За два тижні до аукціону) Уряд ухвалює зміни до постанови, які дозволяють запуск ***пілотного проекту*** 5G.

Ця ж постанова дозволила використовувати частоти 2100 МГц (які раніше були тільки під 3G) для технологій 4G— ***тобто не купівля, а просто дозвіл.***

Це дало операторам сигнал:

— навіть якщо ви не купите Київ на аукціоні, будуть «інші варіанти» через ***пілотні проекти***.

19 листопада 2024 проходить аукціон «зі знижкою».

Відбуваються торги. Через те, що Київ вилучено з найважливіших лотів, конкуренція та ціна закономірно нижчі.

(1) Лот №1 (2100 МГц без Києва): Забрав ***Київстар*** за 448,5 млн грн.

(2) Лот №2 та №5: Забрав ***Vodafone***.

(3) Лот №3: Забрав ***lifecell***.

Держава отримала *2,89 млрд грн* (замість потенційно набагато більшої суми, якби Київ був включений у повноцінну конкуренцію).

Травень — Серпень 2025: Розширення «тестів»

Після того, як оператори отримали «дешеві» ліцензії на регіони, Кабмін та Мінцифри (Михайло Федоров) починають активно просувати тестування.

В офісах операторів у Києві та на базі університетів (наприклад, КАІ) запускаються тестові зони 5G.

У серпні 2025 року Уряд офіційно розширює список міст для пілотного 5G: до Львова додаються Харків та Бородянка, а згодом готується підґрунтя для Києва.

Осінь 2025 — Початок 2026: Реальний стан у Києві

Поки офіційні 4G-ліцензії на 2100 МГц у Києві досі формально «під військовими», оператори фактично модернізують мережі в столиці.

Використовується принцип технологічної нейтральності:

— на старих частотах (які вже були у власності) вмикають 4G, а нові («пілотні») використовують для тестів 5G.

Кабмін своєю постановою створив «паралельну реальність»:

1) — частоти можна не купувати на дорогому аукціоні «для Києва»,

2) — а *отримати під «пілотний проект»* для перевірки сумісності з військовими.

Оператори зекономили величезні кошти, не торгуючись за Київ на відкритому аукціоні НКЕК, де ціна могла злетіти в рази.

— ***НКЕК*** та ***Генштаб*** зафіксували статус «Київ зайнятий», що дозволило провести аукціон швидко і без зайвого шуму про надвисокі ціни.

Бюджет отримав менше грошей, ніж міг би, оператори отримали частоти в регіонах дешево, а в Києві питання вирішується через «пілотні дозволи» Кабміну та точкові тестування.

***

№ 1.876

Mario Nawfal на X: 2026-04-24

"🇺🇸🇮🇷 Справжня ціна війни з Іраном проявляється в місцях, куди ніхто не дивиться...

За 38 днів бойових дій США вичерпали приблизно 1100 крилатих ракет-невидимок JASSM-ER, залишивши лише 1500 у всьому глобальному запасі.

Це ракети дальнього радіусу дії з елементами прихованості, спеціально розроблені для прориву китайських систем ППО в сценарії з Тайванем.

Пентагон використав більшу частину своїх запасів проти країни, яку мав переважити звичайною вогневою міццю.

Понад 1000 ракет «Томагавк» витрачено по 3,6 мільйона доларів кожна.

До цієї війни армія закуповувала приблизно 100 «Томагавків» на рік.

За поточними темпами виробництва заміна того, що було випущено, займе десять років.

Понад 1200 перехоплювачів Patriot зникли по майже 4 мільйони доларів кожний, проти річного виробництва близько 600.

Математика не сходиться.

Загальна вартість: десь між 25 і 35 мільярдами доларів.

Майже мільярд доларів на день.

5,6 мільярда доларів на боєприпаси, використані лише за перші 48 годин.

Джерело: NYT"

***

№ 1.877

Фрідман:

США виходять із ролі світового захисника, а нафтова епоха завершується

Джордж Фрідман

2026-04-23

Джордж Фридман, перевод "Хвилі"

Джордж Фрідман про угоду з Mitsubishi на сім мільярдів доларів, межі американського захисту і про те, чому геополітична епоха нафти добігає кінця

Австралія щойно передала японській Mitsubishi контракт на сім мільярдів доларів: японці побудують перші три з одинадцяти нових стелс-фрегатів. Для міністра оборони Австралії Річарда Марлса у світі немає країни, з якою в Австралії було б тісніше стратегічне партнерство, ніж з Японією.

Для Джорджа Фрідмана це звук нового тихоокеанського порядку, який складається на наших очах: два колишні вороги озброюються разом, тому що Вашингтон хоче, щоб його союзники захищали себе самі, Китай рухається до компромісу, а стара натівська модель нав'язаних союзів більше не працює.

У цій розмові Фрідман пояснює, чому міцні пакти будує страх, а не дружба, - і чому іранська війна, можливо, тихо ховає епоху нафти.

***

Крістіан Сміт: Вітаю і ласкаво просимо на *подкаст Geopolitical Futures*. Я *Крістіан Сміт*. У світі немає країни, з якою у нас була б більша стратегічна єдність, ніж з Японією. Сильна заява, але саме її вихідними зробив міністр оборони Австралії Річард Марлс. Він уже вимовляв ці слова раніше, але вкрай рідко країна так виділяє одного союзника. Заява пролунала на тлі оголошення про угоду на сім мільярдів доларів: японська Mitsubishi Heavy Industries побудує три нових стелс-фрегати для Австралії, ще вісім Австралія побудує у себе. Японія і Австралія давно союзники, але ця угода - серйозний крок. Не кожен день витрачаєш мільярди на новий флот.

Сьогодні в подкасті зі мною голова і засновник *Geopolitical Futures* Джордж *Фрідман* - обговоримо цей альянс і те, що він говорить про новий геополітичний порядок, що складається в Тихому океані.

Перед початком - на сайті geopoliticalfutures.com можна знайти свіжу статтю Джорджа на цю тему у відкритому доступі (*Платно…*).

Джордже, вітаю, радий знову вас бачити. Аудиторія могла пропустити - я дав короткий огляд, але розкажіть детальніше, про що домовилися Австралія і Японія вихідними.

1. Серйозний зсув у геополітиці Тихого океану

Джордж Фрідман: У Японії та Австралії вже є кілька угод. За цією угодою японці побудують серію фрегатів - важливих військових кораблів. Обидві країни по суті морські. Обидві - острови: один величезний, інший менший. Один розташований біля північного краю Китаю, інший - біля південного. Вони вибудовують ці відносини, і вони давно існують. Але тепер японці будуватимуть велику кількість фрегатів для австралійців, причому багато з них будуватимуться в Австралії силами японців.

Це вказує на серйозний зсув у геополітиці Тихого океану, де США і Китай ніколи не воювали, але завжди перебували в якійсь конфронтації.

Зараз, коли США і Китай рухаються до якогось компромісу, завдання оборони Тихого океану стає завданням Японії та Австралії.

Це дві головні країни регіону крім Китаю. І вони об'єднуються - як і повинні - в оборонний пакт.

Крістіан Сміт: Я сам із Нової Зеландії, у мене є австралійська рідня, в тому числі ті, хто воював в обох світових війнах. Мені відразу згадується Перша світова - Османська імперія вступила тоді у війну проти Антанти частково через те, що Британія відмовилася передати османам уже замовлені у неї кораблі і залишила їх собі. Пізніше це призвело до сумнозвісної Галліполійської кампанії. Тут, здається, цікава паралель. Для таких угод потрібна чимала довіра між сторонами. Австралія і Японія, нагадаю, воювали одна з одною приблизно вісімдесят років тому. Про що свідчить те, що вони на це пішли?

2. Союзами рухає страх, а не любов

Джордж Фрідман: **Потрібно щось більше, ніж довіра, - потрібен *спільний страх*.**

Спільний страх - що *Китай* еволюціонує, якщо США перестануть його стримувати і застосовувати до нього економічні, а потенційно і військові заходи.

Відносинами між націями рухає не любов. Ними рухає страх.

Не те щоб вони страшенно боялися, не те щоб реально вважали, що це станеться, - але це одна з можливостей у майбутньому.

Тому в обох країн є спільний інтерес:

> — не дати Китаю - враховуючи, що обидві вони острови, причому Японія набагато менша за Австралію, - використати свій флот, щоб їх оточити.

У Тихому океані *сухопутна війна* має менше значення, ніж морська.

Саме ***контроль над океанами*** є критично важливим для всіх країн, особливо для торговельних

> - таких як *Австралія*, *Японія*, *Китай*.

Першу частину нового австралійського флоту побудували США - підводні човни.

Спільне будівництво *(другої частини)* цього флоту зближує Австралію з Японією і водночас дуже влаштовує США.

Це ситуація, виграшна для всіх сторін. І для неї потрібні дві великі економічні держави. Японія вже потужна промислова держава. Австралія теж велика країна з серйозним потенціалом розвитку, якщо захоче.

Тож **ми спостерігаємо зближення двох головних держав західної частини Тихого океану.**

Крістіан Сміт: Це частина ширшого тренду зростання оборонних витрат в обох країнах. Розкажіть детальніше.

3. Військова еволюція Японії та Австралії

Джордж Фрідман: Японці після Другої світової стали пацифістами. Вони відучилися любити війну. Останні п'ятдесят років вони уникали нарощування військових можливостей. Почали нарощувати їх здебільшого під американським тиском і без особливого бажання.

Але Японія змінилася.

> — Покоління Другої світової, яке пам'ятає свою поразку, яке пам'ятає Хіросіму і Нагасакі, йде.
>
> — Нове покоління знає Японію тільки в умовах достатку.

Тому, коли вони ставлять собі запитання, хто вони, Другої світової в їхньому самовизначенні немає.

А коли вони бачать, що США розумно намагаються скоротити свою присутність, у них вже немає тієї проблеми, що була раніше.

Тож Японія зайнята серйозним розширенням оборони, якщо завгодно. Австралійці рухаються в цьому напрямку повільніше, але теж бачать, що американці хочуть відійти подалі.

Звичайно, ніхто в здоровому глузді не стане вторгатися в Австралію.

Це величезна країна. Її не переможеш. Але знову - питання морське. Контроль над океанами - особливо над такими протоками, як Малаккська, або над протокою між Японією та Південною Кореєю, - є критично важливим для китайців. Це важливо і для японців. І для австралійців.

Як то кажуть, «міцні паркани - хороші сусіди». А «сильні армії - хороші друзі».

Крістіан Сміт: Ви вже цього торкнулися, Джордже. У США *нова стратегія національної безпеки* з акцентом на Західну півкулю. Багато аналітиків впевнені, що Трамп і його команда хочуть зосередитися на Китаї, на Тихому океані. То чому Японія та Австралія бачать необхідність нарощувати оборону і щільніше об'єднуватися? Чи це невірне трактування ситуації?

4. Дорослішання азіатських держав

Джордж Фрідман: США дивляться на Австралію і Японію і кажуть: вони цілком здатні захистити себе. Навіщо нам нести цей тягар? За винятком дрібниць на кшталт Ірану, ми не хочемо лізти кудись ще.

Однак США часто відчували - особливо щодо європейців, - що ті цілком здатні захиститися самі, але воліли звалити цю ношу на нас.

Цікаво, що Австралія і Японія розуміють позицію США. Вони розуміють, як самі еволюціонували з часів Другої світової.

Обидві доходять висновку, що залежність від США не обов'язково безпечна для їхніх власних країн - невідомо, як поведуться США в кризу.

Тому вони в якомусь сенсі дорослішають.

Японці й були дуже зрілим суспільством. **Друга світова їх розбила.** Зараз вони від цього оговталися.

І тепер роблять те, що і повинна робити одна з найбільших промислових держав світу:

> **— «готуватися до гіршого, сподіваючись на краще».**

Те саме стосується *Австралії*.

> — Вона не так промислово розвинена, як Японія, але у неї величезні природні ресурси, дуже освічене населення - як і в Японії - і вона цілком здатна на ці кроки.

Японці зараз, мабуть, кращі за австралійців у будівництві кораблів, тож це ще й передача технологій. Не забувайте, обидві країни - принципово морські. Вони острови. Австралія - величезний острів. Японія - великий, але все одно острів.

Якщо хтось хоче з ними воювати, йому потрібен флот. З ними не пограєшся, якщо у тебе немає морських сил.

Спільне будівництво флотів знижує ціну, і водночас одна країна може прийти на допомогу іншій за необхідності.

По суті, перед нами дві найбільші неконтинентальні азіатські країни. Ви розташовані поза материком. Ви заможні. На вас важко напасти. Але в нинішньому світі дронів і всього іншого можливо все. Тому у вас є природний інтерес одна до одної - заснований на тому, що ви одна одну не боїтеся.

На відміну від Другої світової, коли між вами був страх, боятися зараз нічого. Жодна з вас не нападе на іншу.

А **комерційні відносини між дуже багатою на ресурси країною і дуже міцною промисловою країною - це цікаве поєднання, по суті спільний ринок.**

Крістіан Сміт: У Австралії та Японії давні тісні економічні зв'язки. Думаєте, ми побачимо щось на зразок НАТО між ними? "Щось на зразок НАТО" - невдалий вислів, але оборонний союз, у якому вони захищають одна одну?

5. Альянс, побудований на можливостях, а не на тиску

Джордж Фрідман: По-перше, **ідея, що Китай вторгнеться в Японію чи Австралію, нераціональна.**

Однак з урахуванням еволюції війни - дрони, ракети і так далі - тактично можливість зіткнення існує.

У Китаю є фундаментальний страх перед обома країнами, тому що він затиснутий:

> — вийти з Тихого океану - особливо в Індійський - йому важко, як і взагалі прорватися через оточення.

Тому і японці, і австралійці тримають ключі до китайських глобальних інтересів - комерційних, не обов'язково військових.

Одна з речей, які вони можуть захотіти зробити в майбутньому, - це встановити ***контроль над протоками*** між Японією та Південною Кореєю або над Малаккською протокою, що веде в Індійський океан.

Чи зроблять? Невідомо.

Але **«найкращі союзи - це ті, що створені не під тиском, не зі страху, а виходячи з *можливостей*»**.

Їм не потрібно стрімко розвиватися, і їх не потрібно нав'язувати один одному.

У цьому випадку ми бачимо класичну еволюцію відносин між двома країнами - не з екстреного приводу, а для запобігання надзвичайним ситуаціям.

Це куди спокійніша, але значуща подія.

6. Порівняння союзів: Тихий океан і Європа

Крістіан Сміт: Хочу поговорити про європейську сторону, яку ви згадали. Чи є різниця в тому, як європейські країни підходять до оборони і готовності її нарощувати, і як це роблять Австралія і Японія? Якщо є - чому?

Джордж Фрідман: **Європейські країни, треба пам'ятати, діляться на дві частини.**

Ті, що створювали глобальні імперії.

Зараз не перша глобальна епоха. Перша - європейське завоювання Африки, частини Азії та Західної півкулі. Ті, що біля Атлантики, на західному узбережжі - Британія, Франція, але не Німеччина, оскільки вона тоді була роздроблена, - побудували величезні імперії.

Подумайте: Нідерланди контролювали Індонезію - величезну країну.

Східноєвропейські країни не мали виходу до Атлантики, не мали імперій і піддавалися загрозі - особливо з боку німців і росіян.

Рівень недовіри між цими двома частинами величезний.

> У японців і австралійців було щось на зразок зіткнення у Другій світовій. Кажу "щось на зразок", тому що японці ніколи не висаджувалися в Австралії. Вони про це думали, але вирішили, що ідея погана.
>
> Австралійці воювали разом з американцями вздовж узбережжя.

Але той страшний тиск, який відчувала Європа з часів Римської імперії, - дуже маленькі країни з різними мовами і різною історією, і особливо досвід колоніалізму, - **створює дві величезні відмінності, дві дуже різні зони:**

> — Східну Європу і Західну Європу.

І по-друге,

> — **західноєвропейські країни - наприклад, Франція і Німеччина - пам'ятають жахливі війни між собою.**

У японців і австралійців теж був важкий час, але війн такого роду у них не було. До цього не доходило. Останні вісімдесят років ви спокійно розвивалися самостійно - якісь зв'язки були, але без залежності.

А європейці постійно терлися один об одного, дрібні країни стикалися між собою.

НАТО їм нав'язали російська загроза - яка в ході війни в Україні серйозно ослабла - і американський натиск.

Це не виросло органічно з їхньої дружби і спільних інтересів.

Їм це нав'язали росіяни й американці.

Це принципова відмінність від того, що складається в Австралії та Японії:

— їх не змушують, вони самі бачать у цьому інтерес з урахуванням обстановки навколо них.

Китай найближчим часом не нападе. Але це зовсім інша історія.

Плюс ви не сусіди. Ви не близько один до одного. У вас майже немає історії конфліктів.

Друга світова - все, що було, і майже нікого з тих, хто це пам'ятає, вже немає.

Тобто є принципова відмінність у природі відносин:

1) — європейські країни із сотнями років поганої історії одна з одною, і

2) — Японія з Австралією, які завжди були дуже далеко одна від одної, хоча в сучасній економіці і при сучасних технологіях вони куди ближче, ніж раніше. Тому тиску, страху один перед одним і поганих спогадів - цього немає.

Це зовсім не НАТО.

— І США цього їм не нав'язують. США не кажуть: якщо хочете врятуватися від Китаю, ми надішлемо війська в обидві ваші країни, окупуємо їх і в якомусь сенсі візьмемо під контроль.

Австралійці та японці роблять це виходячи з власних інтересів і ведуть переговори без будь-якої третьої сторони, яка б їх сильно лякала або нав'язувала свою волю. Це зовсім інша річ.

Назвіть це альянсом з доброї волі.

Крістіан Сміт: Це дуже цікаво. Мені слід було уточнити різницю - як ви і сказали, східноєвропейські країни зараз набагато більше вкладаються в оборону, особливо Польща, і частина західних - Німеччина, Франція, Великобританія. Цікаве порівняння - в Європі зараз багато військових аналітиків і експертів з оборони кажуть: які ще потрібні докази, що треба збільшувати оборонні витрати? Крім того, що Трамп каже, що не правитиме вічно, крім Росії біля порога і тому подібного. А в Австралії та Японії є загроза, страх перед Китаєм, як ви кажете, і вони щось із цим роблять.

Джордж Фрідман: Якщо дивитися на це,

— **перед нами найздоровіший спосіб виникнення союзів.**

Ви не висуваєте вимог до політичної системи - як колись США вимагали бути ліберальною демократією. Ви не вимагаєте доказів миролюбності - як усі вимагали від німців.

Тобто історія м'якша, відстань більша, але інтереси збігаються. Тож ви не будете постійно лізти один до одного.

З урахуванням того, що ви можете сформувати ще й економічний союз, у вас збігаються значущі інтереси:

— величезні сировинні можливості, абсолютно необхідні Японії, і потужна промисловість Японії, якій ці ресурси потрібні.

Думаю,

— **Австралії б не завадила допомога в подальшій індустріалізації.**

7. Роль Індії та Quad

Крістіан Сміт: Я хочу повернутися до ролі США у всьому цьому і до майбутнього Тихого океану. Але давайте на хвилину поговоримо про Індію. Індія - частина Quad (чотиристоронній діалог з безпеки за участю США, Індії, Японії та Австралії), це більш розмита група з менш чіткими ролями. Але Індія - на іншому боці від Австралії та Японії щодо Китаю, ще один великий гравець цього світу. Яка її роль, якщо Австралія та Японія стають такими близькими?

Джордж Фрідман: Немає причин, через які Індія теж не може стати дружньою.

В Індії були напружені відносини з Китаєм - прикордонні проблеми, прикордонні сутички.

У якомусь сенсі індійська економіка конкурує з китайською - намагається експортувати у світ ті ж технології.

Виходить у неї, звичайно, не так добре, як у китайців, але виходить.

— Індія - країна з внутрішніми відмінностями. Її не можна повною мірою назвати національною державою, в ній багато народів з різними мовами.

Коли ви дивитеся на Австралію і Японію - це два впевнених у собі народи.

Спільна культура Австралії - європейські мігранти з домінуванням британців. У вас є ця культура.

У японців культура дуже давня. Це морські країни, у них не може бути прикордонних суперечок з усіма підряд.

Тому Індія не вписується в це - ні географічно, ні в чомусь економічно, хоча в Австралії і Японії, звичайно, є речі, які вони захочуть робити з Індією.

Quad - це була епоха, коли ми намагалися залякати китайців. Це був час, коли США хотіли зібрати всі ці флоти і демонстративно провести їх повз китайців. Цей час, як я давно стверджую, минає. Це більше не потрібно.

Тому Індія - як і всі інші країни Азії - звичайно, має для вас якесь значення.

Але питання про те, що Китай стане більш зговірливим, - що ж, через покоління це може змінитися. Австралія і Японія одна з одною воювати не будуть. Ваші економіки глибоко доповнюють одна одну. Це простіше.

(*якщо*) Вписати сюди Індію - звичайно, у вас будуть різні економічні відносини з Індією, можливо навіть цікаве військове співробітництво з Індією щодо Малаккської протоки і тому подібного.

Але Японія і Австралія живуть в одній акваторії, по один бік від Китаю, одна на півночі, інша на півдні. У вас принципово спільні інтереси.

8. Стратегія США і майбутнє Тихого океану

Крістіан Сміт: Ми вже обговорювали в подкасті майбутню зустріч Трампа і Сі та очікування, що буде досягнуто якоїсь угоди, і ми побачимо пом'якшення відносин між США і Китаєм. Якщо прийняти це як даність, чи є ризик для Японії та Австралії, що США залагодять свої відносини з Китаєм і вони спокійно залишать Китай робити в його регіоні все, що захоче, - наражаючи Австралію і Японію на більшу небезпеку?

Джордж Фрідман: Я не думаю, що Китай в змозі втягнути Японію чи Австралію у війну.

Можливості є, але вести війну за океаном - не в стилі Китаю. Не думаю, що у них є в цьому інтерес. Не думаю, що вони бояться цих відносин.

З американської точки зору, ми намагаємося - як і казав Трамп, хоча іноді від цього відхиляється, - **застосовувати фундаментальні принципи американської великої *стратегії***, закладені адміралом Мехеном (Альфред Тайєр Мехен, американський військово-морський теоретик XIX століття) у XIX столітті.

Між нами і Східною півкулею - два океани. Це величезні океани. Навіть якщо хтось нападе - як зробили японці, - спочатку він зіткнеться з Перл-Харбором, з Гаваями. Йти далеко, і дістатися складно.

З американської точки зору, ми в прекрасному становищі.

Ми одна з небагатьох країн, у які не можна вторгнутися.

> На півночі - Канада, і навіть якщо іноді їм щось і хочеться зробити, вони не можуть.

На півдні - Мексика і мексиканський кордон, вони не нападуть.

Поки Атлантику і Тихий океан не контролюють ворожі держави, ми абсолютно в безпеці.

Велика частина НАТО, як я вже говорив, будувалася навколо того, щоб не пускати росіян до атлантичних портів

- так Атлантика забезпечувала нашу безпеку.

З американської точки зору, в Австралії та Японії є інтерес підтримувати щось на зразок стримуючого фактора - не ворожого - для китайського проникнення.

І з американської точки зору, все, що потрібно робити Австралії та Японії, - це працювати разом. Це забезпечує нам надійну безпеку в Тихому океані.

Якщо подивитися на США, реальність була такою:

— до Першої світової, поки німці не почали топити наші кораблі, позицією США був ізоляціонізм.

На цьому все і будувалося.

Тож у якомусь сенсі - десь незграбно, десь ефективно - **Трамп намагається відновити цю стару модель.**

Йому це дається важко з двох причин.

1) — Перша - ми сильно переплетені з цими країнами.

2) — Друга - в США є культурний елемент, який відчуває відповідальність за світ, що ми не можемо підвести наших союзників.

Він хоче, щоб наші союзники стали союзниками один одному:

— європейці - з європейцями, азіати - з азіатами, Японія - з Австралією.

А ми потім робимо те, що потрібно, щоб було легше, міцніше. Але ми можемо відступити і жити спокійно.

Погоджуся, що дії в Ірані з цією політикою не узгоджуються.

Але **політика ніколи не буває чистою. Завжди є відхилення**.

Але я думаю, що це досі - незалежно від того, чи пам'ятає про це Трамп - американська реальність.

Тож США абсолютно благословлять японсько-австралійські відносини і абсолютно благословлять подальше існування НАТО без нас.

Наш інтерес у цей момент історії

> **— зменшити нашу вразливість у світі і зменшити нашу відповідальність за світ.**

Еволюція китайсько-австралійських відносин, думаю, була передбачуваною. Зараз вона відбувається.

І навіть якщо китайці стануть дуже хорошими друзями зі США, вам варто бути обережними. Цим людям варто бути обережними.

Вибачте, що постійно кажу "ви" - я сприймаю вас як австралійця. Моя дружина австралійка. Як американець, я не можу провести кордон між Австралією і Новою Зеландією. Знаю, для вас це дуже різні речі, але я їх ніколи не розрізняв.

Крістіан Сміт: Як ви кажете, Китай зараз мало що може зробити з Австралією і Японією. Але припустимо, через кілька десятиліть усе зміниться. *Чи є ризик для Австралії та Японії, що США вже не буде поруч, щоб допомогти* так, як це, можливо, могло б бути зараз?

Джордж Фрідман: **Це не ризик, це *реальність*.**

США були створені не для того, щоб захищати інтереси Австралії та Японії.

Ми пройшли через вісімдесятирічний період, коли взяли на себе цю відповідальність. Раніше ми такого ніколи не робили.

Нормальний стан для США - бути дружніми, близькими, але нікому не зобов'язаними.

У Австралії та Японії дійсно є спільний інтерес, який їх зближує, і серйозний потенціал.

Є питання, які ці дві країни повинні вирішити.

> — Що робити з Філіппінами? Філіппіни між вами. Це значна територія. Вони не такі сильні, як ви, але можуть еволюціонувати дуже швидко.

Якщо подивитися на питання між Японією та Австралією - крім Тайваню, який, я думаю, зараз вирішують між собою США і Китай, - ви цілком здатні подбати про себе самі.

> За таких обставин, якби виявилося, що Китай досить сильний, щоб одночасно впоратися з Японією та Австралією, у США був би інший погляд на це - тому що якщо впадуть обидві ці країни, Тихий океан відкриється китайцям.

Але поки що це умоглядні роздуми.

І пам'ятайте, геополітика змінюється. Немає абсолютних умов, які ніколи не зміняться.

Це те, що європейцям важко зрозуміти.

А австралійці і японці це зрозуміли.

> — Якщо ж Китай перетвориться на щось, чого я не чекаю, - ворожу, могутню морську державу, що загрожує вам обом одночасно, - я не уявляю, навіщо їм це, але якщо так, США доведеться переглянути свою позицію.

Але це дуже далека перспектива.

Крістіан Сміт: Хочу звернути увагу слухачів на наш подкаст листопада минулого 2025 року про китайську загрозу Тихому океану - і в якомусь сенсі про роль Австралії, Японії та інших країн у цьому, - де ці виклики розглянуті під трохи іншим кутом, з китайського боку. Якщо хочете, послухайте.

Джордже, подивимося на це зі зворотного боку: Америка намагається прийти до компромісу з Китаєм. У Японії та Китаю давні історичні проблеми, хоча останні десятиліття вони непогано ладнали. Нещодавно між ними виникла деяка напруга через японські заяви про Тайвань. У Австралії дуже тісні відносини з Китаєм. У торгівлі Австралія сильно залежить від Китаю як від ринку експорту. Думаєте, обидві ці країни можуть вчинити так само, як США, і прийти до компромісу, що їх влаштує - так само, як цього хочуть і самі США щодо Китаю?

9. Регіон, що визначається економікою, а не війною

Джордж Фрідман: **Мені не здається, що щось цьому заважає - ні Австралії з Китаєм, ні Новій Зеландії з Китаєм, ні Японії.**

Якщо подивитися на регіон - його набагато більше цікавить економіка, ніж війна.

Це не Росія.

Китайці з моменту створення комуністичної держави не були агресивною нацією.

> — Вони були агресивні щодо Тибету і тому подібного, але в зовнішніх відносинах були досить мирними. Чому?

— Тому що всі їхні зовнішні зв'язки - або зі слабкими сусідами на заході, або через океан.

Тому **я дивлюся на цей регіон не стільки як на *геополітичний, скільки як на геоекономічний*.**

Якщо подивитися на регіон, на економіки, мені здається, що Китай - по суті глобальна економіка.

Але й Австралія, і Японія теж частково глобальні економіки.

Тому проблеми, що виникли після Другої світової в Європі, - в Китаї, комунізм проти США, - все це минуло.

Одна з речей, які важко даються європейцям, - це вийти за рамки тих відносин.

Австралійці і японці, схоже, вийшли з цього з меншими втратами.

Крістіан Сміт: Джордже, давайте наостанок зробимо серйозний крок убік, але залишимося з Австралією та Японією. Обидві країни дуже вразливі і стурбовані тим, що зараз відбувається в *Перській затоці*. Вони сильно залежать від близькосхідних енергоносіїв, як і Китай, як і багато інших країн. Про що вони зараз думають - як страхуватися від таких ризиків?

10. Геополітика енергетики та технологій

Джордж Фрідман: **Є дві речі.**

(1)

Перша - працювати і з американцями, і з китайцями, які хочуть іншого Ірану.

Існує нерозуміння китайського погляду на Іран.

Вони отримують звідти багато нафти, і тому не хочуть ситуації, що склалася. Але у них немає ні любові, ні інтересу лізти на Близький Схід - ніхто в здоровому глузді туди не полізе. З китайської точки зору, їм потрібна нафта, яка звідти відвантажується.

Тому китайцям доводиться гарантувати, що Ормузька протока та інші шляхи до Китаю залишаються відкритими.

(2)

Але найважливіше, що нам треба обдумати, - **це небезпека нашої залежності від нафти як енергоносія.**

Люди говорять про це в контексті глобального потепління, і, можливо, це так.

*Я в цьому нейтральний - просто тому що недостатньо знаю, щоб мати **точку зору**, і не люблю позиції, які зводяться до **думки**.*

Але іранська війна дечому нас навчила:

— це дуже небезпечно для країн - незалежно від їхньої ідеології, незалежно від їхнього становища, - якщо їм доводиться залежати від нафти, що надходить ззовні.

***30 % нафти*, яку споживає світ, йде з *Близького Сходу* - вкрай нестабільного місця, яке стабілізуватися не збирається.**

— Інші залучені країни: США - великий виробник енергії, Канада.

Китай, наприклад, не великий виробник енергії, він залежить від імпорту.

Тому в нинішній геополітичній ситуації одна з необхідних змін - це *диверсифікація джерел енергії*.

Повна залежність від нафти ставить під загрозу всю світову економіку, якщо глобальні нафтовидобувні країни - особливо на Близькому Сході - зчепляться між собою.

Зараз доступні інші технології.

У атомної енергетики погана репутація, але малі ядерні реактори (SMR, small modular reactors), які зараз розробляються, набагато безпечніші і зручніші у використанні.

Сонячна енергія - ще один варіант.

Геотермальна - буримо в землю і отримуємо величезне тепло, яке там є.

Є й інші джерела.

Тож я думаю, ця війна *знаменує початок переходу* від нафтової світової економіки до економіки з диверсифікованими джерелами енергії.

Тому що з урахуванням того, звідки йде нафта, - з країн, які рухаються в різних напрямках, нестабільні і не пристосовані до світової економіки, - на кшталт Венесуели, що стала джерелом наркозагрози для США, через що нам доводиться силами флоту її нейтралізовувати, - так не можна.

Ми не можемо настільки залежати від нафти.

Що я виніс з іранського досвіду:

— відносно невелике питання між США та Іраном, яке призвело до відносно невеликої війни - це далеко не Друга світова, - зробило серйозний вплив на світову економіку - і на США, і на Японію, і на Австралію.

З цього, що цікаво, виходить *новий геополітичний елемент*, про який ми зазвичай не говоримо, - *технологія*.

— ШІ - це чудово. Але якщо немає нафти, щоб виробляти електрику, немає і ШІ.

Тому, коли ми реально дивимося на фундаментальну ***економічну еволюцію*** світу, подивіться,

1) — як з'являються технології-альтернативи нафті, і це, в свою чергу,

2) — змінює всю ***світову географію того, що важливо, а що ні***.

Без нафти - чи правда нам важливо, що відбувається на Близькому Сході? Чи повинні ми нести цей тягар?

Тому ця війна, я думаю, - той момент, коли нас *б'є по голові тим же, про що давно говорять усі екологи*, - але з абсолютно іншої, ніяк не пов'язаної причини.

Чи можемо ми мати нафтову економіку у світі, де найбільші виробники нафти - Близький Схід?

США - найбільший експортер нафти.

І там, де залучені США - як і у випадку з Росією, звичайно, - проблема та сама.

1) — Це країни, які потрапляють у неприємності. Це проблемні країни: вони створюють проблеми.

2) — Чи може весь інший світ розраховувати на те, що всі ці країни не будуть влипати в неприємності і просто продовжать відвантажувати нафту?

Я думаю, урок тут - і у відносинах США з Іраном, і для Китаю - поки що нам треба бути дуже доброзичливими зі США, тому що нам потрібна ця нафта, і доведеться допомогти США виплутатися з цієї іранської історії.

Думаю, у них вийде.

Але важливіше за це - ***технологічна еволюція***.

— Ми не можемо настільки залежати від дефіцитної сировини - відносно дефіцитної, - яка видобувається тільки в деяких частинах світу, причому частина з них жахливо нестабільна.

Крістіан Сміт: А цього якраз не було в 70–х, під час нафтових криз. Тоді не було інших технологічних варіантів, а зараз вони є.

Джордж Фрідман: Атомна енергія була, але Чорнобиль і Трі-Майл-Айленд (аварія на АЕС у США в 1979 році) показали її небезпеку.

Люди не розуміють, наскільки з того часу просунулася атомна енергетика, наскільки вона стала меншою, безпечнішою і ефективнішою.

Сонячна енергія теж добре розвивається, і геотермальна.

Тож епоха нафти, я думаю, закінчується - тому що ті, хто найбільше нажився на нафтовидобутку, поводилися погано і ненадійно. А це Близький Схід.

Крістіан Сміт: Джордже, як завжди, велике спасибі. І вам спасибі за те, що слухали. Скоро повернемося з новим подкастом Geopolitical Futures. Джордж дав вам невелике уявлення про те, над чим він зараз працює - про майбутнє енергетики і геополітики. Підписатися на Geopolitical Futures можна на geopoliticalfutures.com. Дякую за увагу. До побачення.

Посилання

***

№ 1.878

Держстат оприлюднив нову статистику по освіті, і якщо дивитися на неї не як на звіт, а як на систему цифр у часі, картина виходить такою що волосся стає дибом

2026-04-23

Олег ***Белінський***

Сьогодні випуск зі школи ще виглядає відносно стабільним і тримається на рівні приблизно 360–390 тисяч учнів на рік. Але в перші класи вже заходить значно менше дітей, близько 300–320 тисяч. Це означає, що вже зараз маємо розрив у 60–90 тисяч дітей щороку, або мінус 15–25 %.

> Іншими словами, система вже не відтворює сама себе, просто цей ефект ще не повністю проявився у старших класах.

Якщо подивитися на народжуваність, то ситуація ще жорсткіша.

> У 2021 році в Україні народилося 273,8 тисячі дітей.
>
> Після початку великої війни цей показник просів до приблизно 180–220 тисяч на рік, тобто ще мінус 30–40 відсотків. Це означає, що слабкий вхід у школу не є тимчасовим провалом, а новою базою на роки вперед.

Україна вже проходила демографічне “дно” у середині 2000-х років.

> Тоді у перші класи заходили покоління приблизно 320–350 тисяч дітей на рік то було третє покоління дітей війни 1941-45 років. Але це було коротке плато.

Зараз ситуація інша. Війна наклалася на вже малочисельні покоління, які самі входять у вік народження дітей. Менше потенційних батьків означає ще менше дітей.

Через це формується не короткий провал, а довге плато низької народжуваності, яке розтягується щонайменше до другої половини 2030-х років.

Якщо перевести це у просту математику для школи, то діти, народжені у 2022–2024 роках, підуть у перший клас приблизно у 2028–2030 роках. За поточної народжуваності це означає набір на рівні приблизно 150–180 тисяч дітей на рік. Це майже вдвічі менше, ніж було на піку, і значно нижче навіть за “дно” 2005 року.

У *1991* році в Україні проживало приблизно *52 млн* людей.

Частка дітей віком до 18 років тоді складала орієнтовно 28–30 %. Це дає приблизно 14–15 мільйонів дітей. Тобто освітня система була розрахована на зовсім інший масштаб країни.

Перед повномасштабною війною цей показник уже суттєво зменшився.

У 2021 році в Україні було близько 7–7,5 мільйона дітей до 18 років. Фактично за одне покоління країна втратила приблизно половину дитячого населення.

Якщо дивитися вперед, то за поточної народжуваності на рівні приблизно 180–220 тисяч дітей на рік, з урахуванням міграції, до 2035 року в Україні залишиться близько 2,5–3,2 мільйона дітей віком до 18 років.

Тобто

— за два покоління ми йдемо з рівня приблизно 15 млн дітей до рівня близько 3 млн. Це мінус 70–80 %.

Що означають 3 млн дітей в державі?

— Якщо 3 млн це ~20% населення, то загальне населення ≈ 13–16 млн!

Тоб то у 2035 році ми, хто виживе, будемо державою з 15 млн населення та інфраструктурою на 45-52 млн населення.

Дуже показовим вже зараз є Київ.

Багато років місто жило з постійним ***дефіцитом місць у школах і дитячих садках***. Черги були нормою.

У 2025 році цей дефіцит зник.

При тому що інфраструктура не скорочувалася, а це означає що попит зменшився на 15-20%.

Регіональна картина теж показова.

Захід і Київ у 2022 році отримали приріст учнів на рівні 10–20 відсотків за рахунок переміщення населення, але до 2025 року цей ефект уже зменшився до приблизно 5–10 відсотків. Центр країни показує падіння на рівні 5–12 відсотків. Схід і південь втратили від 30 до 60 відсотків учнів. Це означає, що етап перерозподілу завершився і система входить у фазу загального скорочення.

На цьому фоні зростання частки очного навчання виглядає оптимістично тільки на перший погляд.

У 2022 році очно навчалося близько 30–40 відсотків учнів, а у 2025 році вже близько 65–75 відсотків. Але в абсолютних цифрах видно інше. Кількість дистанційних учнів скоротилася приблизно на 1,2–1,4 мільйона, тоді як загальна кількість учнів зменшилася приблизно на 600–700 тисяч. Тобто значна частина цього “покращення” це не повернення дітей у класи, а їхній вихід із української системи освіти.

Через кілька років цей ефект повністю дійде до вищої освіти.

Якщо зараз випуск зі школи ще близько 380 тисяч, то у 2030-х роках він може впасти до 250–300 тисяч. З урахуванням міграції реальний попит на вищу освіту може скласти лише 200–250 тисяч людей на рік при поточній місткості системи близько 500 тисяч місць. Це означає, що приблизно половина існуючої системи вищої освіти є надлишковою.

У таких умовах змінюється сама логіка освіти.

Раніше була конкуренція між абітурієнтами за місце у виші.

Тепер формується конкуренція між університетами за студента.

Це неминуче тисне на якість, тому що система переходить у режим виживання.

Знижується рівень вступу, скорочуються складні спеціальності, слабшає викладацький склад.

Головний висновок простий.

Українська освіта ще виглядає стабільною, тому що тримається на більших поколіннях минулих років. Але нові покоління вже значно менші. І війна не просто створила новий провал, вона розтягнула його у довге плато.

***

№ 1.879

РИНОК ПО 15 ГРИВЕНЬ: ЯК СПОЖИВАЧА ЗНОВУ ПРИЗНАЧИЛИ «ІНВЕСТОРОМ»

2026-04-23

Попенко

Рішення підняти прайс-кепи на електроенергію до 15 грн за кВт·год (без ПДВ, передачі та розподілу) — це не про ринок. І точно не про енергобезпеку.

Це про перерозподіл грошей. І як завжди — не на користь споживача.

Формально нам розповідають знайому казку: потрібно стимулювати імпорт, уникнути дефіциту, втримати систему. Але якщо прибрати риторику — залишається сухий факт: ціна зростає, а платити буде кінцевий споживач. Без альтернатив.

1. ІМПОРТ ЯК ВИПРАВДАННЯ

Нам продають тезу, що без підвищення прайс-кепів імпорт електроенергії неможливий. Це маніпуляція.

Імпорт — це не питання «високої ціни». Це питання організації ринку. Якщо держава дійсно хоче забезпечити стабільні поставки — для цього існує механізм ПСО. Є державний трейдер. Є можливість тимчасової централізації ринку в умовах воєнного стану.

Але цього не роблять.

Чому? Бо тоді не буде надприбутків.

2. ХТО НАСПРАВДІ ВИГРАЄ

Головні бенефіціари цього рішення — не імпортери і не держава.

Це бізнеси, пов’язані з розподіленою генерацією.

> Ті самі компанії, які сьогодні активно заходять у сегмент газових когенераційних установок і працюють на дорогому піковому ринку.

Чим вищий прайс-кеп — тим більша маржа.

І що важливо: багато з цих гравців мають прямі або опосередковані зв’язки з політиками та чиновниками. Тими самими, які формують правила гри.

Це вже не ринок. Це — конструкція під конкретний бізнес.

3. ПРО ГАЗ І «ЕКОНОМІКУ»

Окремий аргумент — мовляв, нинішні прайс-кепи не покривають витрати генерації, особливо газової.

Це неправда.

Поточні ціни вже дозволяють працювати КГУ з прибутком. Жодної економічної необхідності піднімати прайс-кепи до 15 грн немає. Це рішення не про виживання генерації — це рішення про розширення маржі.

4. ЩО ДАЛІ

Наслідки будуть дуже швидкими.

Вже у травні в окремі години ринок може показати 20 грн за кВт·год. І це не теоретичний сценарій — це прямий результат нових обмежень.

Для бізнесу це означає одне: різке зростання витрат. За моїми оцінками — плюс 60–70% до середньої ціни вже найближчим часом.

А далі — класичний ланцюг:

— зростання собівартості → зростання цін → новий виток інфляції.

І знову нам розкажуть, що «так склалися обставини».

5. ХТО ЗАПЛАТИТЬ

Заплатять усі.

Промисловість — через тариф. Малий бізнес — через рахунки. Населення — через ціни в магазинах.

Бо енергія — це база економіки. Коли дорожчає вона — дорожчає все.

6. ВИСНОВОК

Рішення НКРЕКП — це не про ринок і не про стабільність системи.

Це про те, як під виглядом «реформ» і «європейських правил» вибудовується модель, де прибуток приватний, а витрати — суспільні.

І поки нам розповідають про дефіцит і імпорт, відбувається значно простіше:

— споживача знову призначили інвестором чужого бізнесу.

Без його згоди.

І без права відмовитись.

***

№ 1.880

Володимир Зеленський: У *Drone Deal* входить унікальна система захисту, яка складається, зокрема, з дронів для відбиття масованих атак, систем ППО та РЕБ

2026-04-21

У *Drone Deal* входить унікальна система захисту, яка складається, зокрема, з дронів для відбиття масованих атак, систем ППО та РЕБ.

Про це Президент України Володимир Зеленський заявив під час *інтерв'ю телемарафону «Єдині новини»*.

Глава держави зазначив, що *Drone Deal*

> – це багаторічна програма співпраці між Україною ***і тією чи іншою країною***, що спрямована на експертизу й допомогу в захисті від *масованих атак на критичну, цивільну інфраструктуру*.

«Ми *домовилися про* 10-річні договори вже з трьома ключовими країнами: Саудівською Аравією, Еміратами й Катаром. Запит у нас уже від 11 країн: Близький Схід та Затока, плюс помалу придивляємося до Кавказу», – сказав Президент.

За словами Володимира Зеленського, у *Drone Deal* буде щонайменше 10 різних контрактів про експорт української зброї.

Також передбачене співвиробництво

> — *будівництво виробничих ліній* і в Україні, і в інших державах, — *спільна розробка нових технологій*,

— домовленість про *фінансування* на рік відповідного обсягу й конкретна кількість років такої співпраці.

«Друге: ***це мої кроки*** і *потім кроки всієї команди* – це європейська частина. І Європа – це наш початок роботи з Німеччиною, Норвегією, Італією, в принципі, з нордик-країнами – з Норвегією, Швецією – та Нідерландами. Це вже те, що ми бачимо й розуміємо. Безумовно, в нас хороші відносини з Британією та Францією. Я впевнений, що там усе це буде також відбуватися», – зауважив Глава держави.

Президент наголосив, що така співпраця є взаємовигідною.

Наприклад,

— ключові домовленості з лідерами країн Близького Сходу та регіону Затоки стосуються ракет для «петріотів» і допомоги енергетичній стійкості України.

«З Норвегією ми говоримо про газ. З Румунією ми вже добудуємо відповідну інфраструктуру – також газ і електрика. І наші близькосхідні партнери – вони можуть повністю закрити питання щодо дефіциту нафти», – акцентував Володимир Зеленський.

***

№ 1.881

Україна пропонує Європі створити повноцінну систему оборони, яка зможе захистити її кордони та протидіяти дроновим загрозам – Президент

2026-04-23

Україна пропонує Європі створити повноцінну систему оборони, яка зможе захистити її кордони та інфраструктуру й протидіяти дроновим загрозам. Про це Президент України Володимир Зеленський заявив під час звернення до учасників *засідання глав держав та урядів Європейського Союзу на Кіпрі*.

Володимир Зеленський подякував Євросоюзу за схвалення *20-го пакета санкцій проти Росії* та наголосив, що

> — Україна розраховує якомога швидше отримати перший транш із *пакета підтримки на 90 млрд євро*.

«Ці кошти призначені для нашої армії, і ми готові використовувати їх для закупівлі озброєння, зокрема ППО. Це також фінансування, яке допоможе нам підготуватися до зими, і робота із захисту нашої енергосистеми вже розпочалася, а європейські кошти також нададуть підтримку в цьому», – зазначив Глава держави.

Президент **закликав Євросоюз посилювати санкції проти Росії, особливо на тлі послаблення окремих обмежень із боку США.**

«Зараз ситуація на фронті в Україні особлива. **Наші позиції стабільніші, ніж у попередні місяці та роки**, а Росія щомісяця втрачає щонайменше 30–35 тисяч військових. Для Росії це складно, і ми маємо зробити ситуацію ще

складнішою для них, щоб підштовхнути їх до дипломатії», – сказав Глава держави.

Володимир Зеленський акцентував, що Україна критично потребує посилення протиповітряної оборони, адже Росія продовжує масовані удари й **через війну в Ірані наша країна відчуває дефіцит ракет для протидії балістичним загрозам**.

«Сполучені Штати спрямовують більше постачань до Близького Сходу й регіону Затоки. Тож, будь ласка, **підтримайте наші зусилля із закупівлі ракет для систем Patriot** – програму PURL і всі формати виробництва засобів протиповітряної оборони у Європі. Це життєво необхідно», – зазначив Президент.

Він подякував кожній країні та всім лідерам, із якими **Україна тісно співпрацює у сфері дронів**. За словами Володимира Зеленського, наша держава активно взаємодіє в цьому напрямі з країнами Близького Сходу та регіону Затоки, а також готує співпрацю з регіоном Кавказу та веде переговори з іншими партнерами.

Президент наголосив, що **Україна пропонує партнерам не лише дрони, а повноцінну *систему оборони***.

«Наприклад, арабські держави мають сильну протиповітряну оборону від ракет, а ми допомагаємо їм вибудувати захист від шахедів і на морі. Саме таку інтегровану оборону потрібно створити і для Європи, щоб захищати кордони, узбережжя, море, інфраструктуру та все, що може стати ціллю. Я вважаю, що це має бути справді європейський проєкт», – зауважив Глава держави.

Володимир Зеленський закликав посилити реалізацію програми SAFE та докласти спільних зусиль для протидії дроновим загрозам.

«**Нам потрібно координуватися і створити спільний європейський інструмент – програму щодо дронів**. Ми готові інвестувати наш досвід, нашу промисловість і наш потенціал», – сказав Президент.

Глава держави наголосив, що сьогодні **Україна захищає не лише себе, а й усю Європу та європейський спосіб життя**.

«Незалежно від того, якими будуть амбіції Росії, одне є очевидним: **Європа разом з Україною зможе себе захистити**. І я вважаю, що **в результаті як нашого захисту Європи, так і наших реформ Україна має отримати повноправне членство у Європейському Союзі**. Дякую всім, хто працює над прискоренням цього процесу», – зазначив Володимир Зеленський.

Президент зауважив, що важливо вже **в травні 2026 перейти до розблокування переговорних кластерів для вступу України до Євросоюзу.**

«Ми прагнемо такого ж повноправного членства, яке має кожна держава Європейського Союзу – від Кіпру до Польщі. Єдине, про що ми просимо, – це **прискорення повноправного членства з чіткою датою його початку**», – наголосив Глава держави.

За словами Володимира Зеленського, процедура прискореного вступу України до Євросоюзу дасть змогу запобігти спробам Росії послабити Європу та блокувати нашу євроінтеграцію.

***

№ 1.882

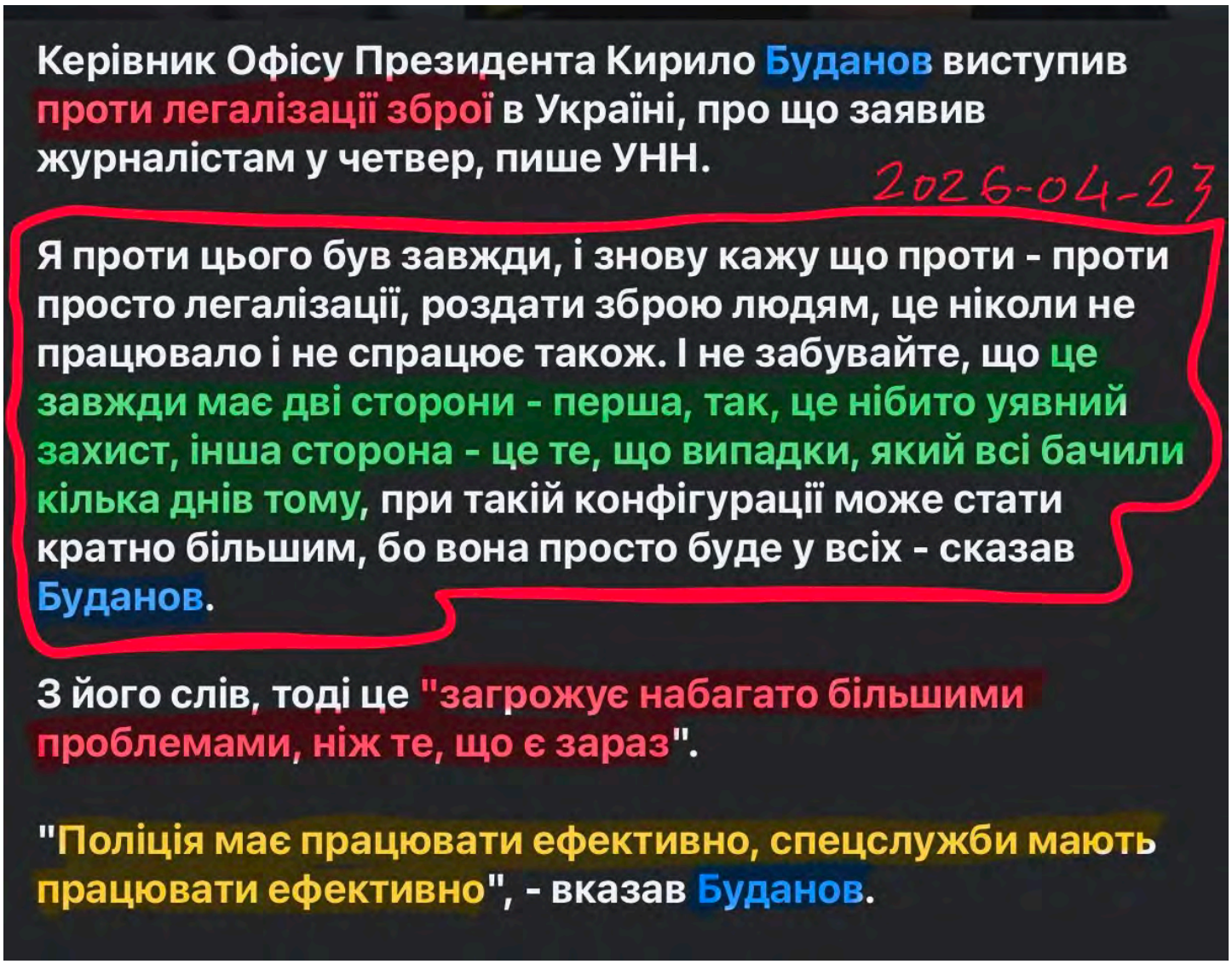

Рис1

Вже за місяць має запрацювати пілотний проєкт для студентів у центрах підготовки до національного спротиву
Керівник Офісу Президента України Кирило Буданов провів нараду з очільниками ОВА, урядовцями та представниками Сил оборони щодо реалізації й фінансування програми з підготовки населення до національного спротиву. Ця програма передбачає навчання дітей у межах предмета «Захист України», а також студентів і цивільних, які не підлягають мобілізації.
Детальніше: https://bit.ly/4tZzV5E
2026-04-24

Рис2

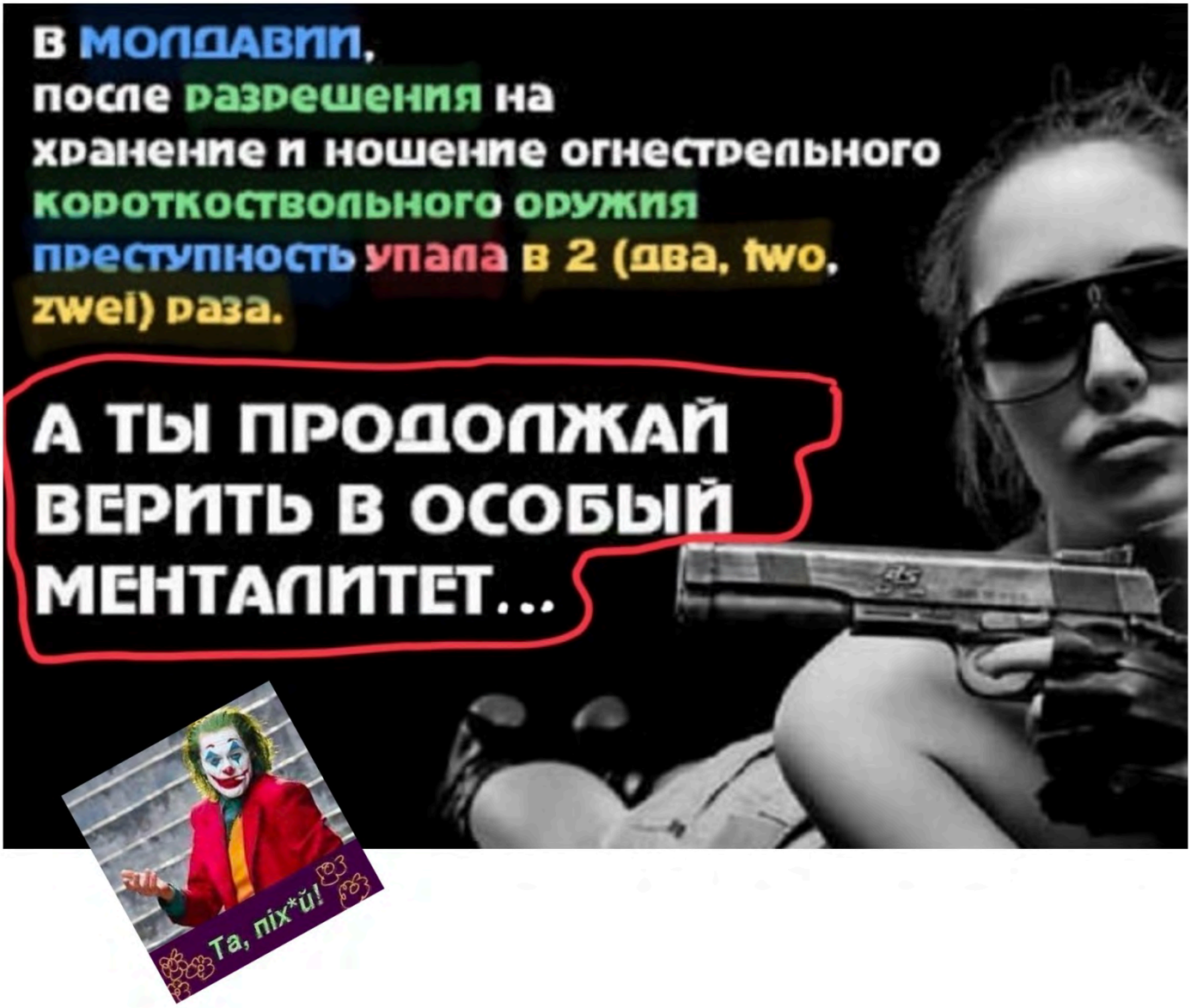
В МОЛДАВИИ,
после разрешения на
хранение и ношение огнестрельного
короткоствольного оружия
преступность упала в 2 (два, two,
zwei) раза.
А ТЫ ПРОДОЛЖАЙ
ВЕРИТЬ В ОСОБЫЙ
МЕНТАЛИТЕТ...
Та, піх*й!

Рис3

***

№ 1.883

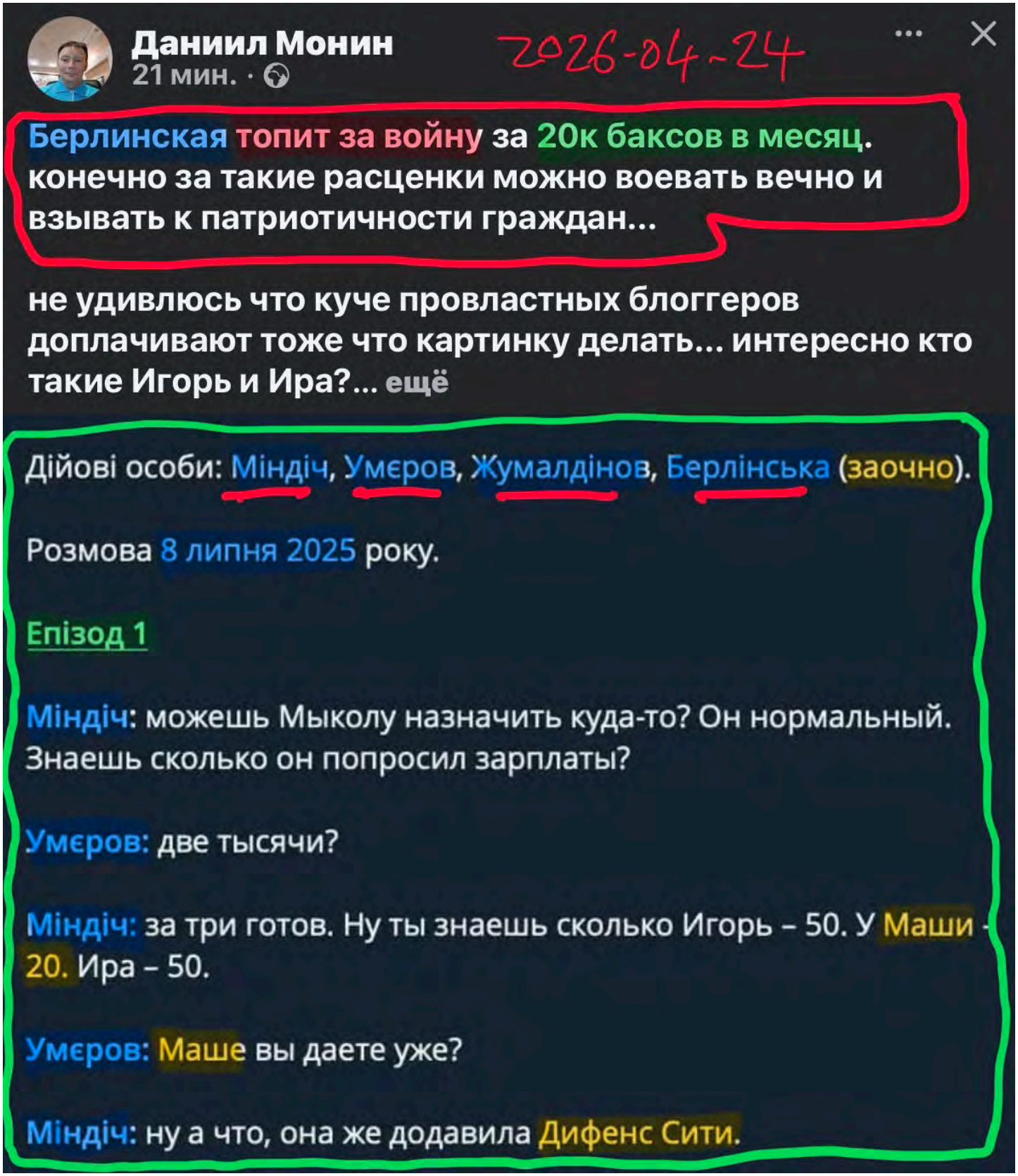
Даниил Монин
21 мин. ·
2026-04-24
Берлинская топит за войну за 20к баксов в месяц. конечно за такие расценки можно воевать вечно и взывать к патриотичности граждан...
не удивлюсь что куче провластных блоггеров доплачивают тоже что картинку делать... интересно кто такие Игорь и Ира?... ещё
Дійові особи: Міндіч, Умєров, Жумалдінов, Берлінська (заочно).
Розмова 8 липня 2025 року.
Епізод 1
Міндіч: можешь Мыколу назначить куда-то? Он нормальный. Знаешь сколько он попросил зарплаты?
Умєров: две тысячи?
Міндіч: за три готов. Ну ты знаешь сколько Игорь – 50. У Маши - 20. Ира – 50.
Умєров: Маше вы даете уже?
Міндіч: ну а что, она же додавила Дифенс Сити.

***

№ 1.884

Департамент охорони культурної спадщини КМДА с **Кабінет Міністрів Ук...**
23 ч. ·

2026-04-23

Консультативна рада Департаменту разом із польськими колегами обговорили питання реставрації Будинку Уряду, пошкодженого внаслідок ворожої атаки, у дусі кінцугі

Сьогодні під час засідання Консультативної ради до обговорення питання реставрації будівлі Уряду долучився Міхаїл Красуцький, директор департаменту охорони культурної спадщини (Варшава).

Вже майже чотири роки працює ініціатива **Dom Odbudowy Ukrainy**, яка об'єднує експертів навколо відбудови України. У межах обговорення розглянули один із ключових об'єктів — будівлю Кабінет Міністрів України, пошкоджену внаслідок атаки 7 вересня 2025 року.

Окрему увагу приділили ідеї реставрації в дусі кінцугі — підходу, що не приховує пошкодження, а надає їм сенсу як частині історичної пам'яті. Дану ініціативу озвучила народна депутатка України **Anna Bondar**.

Світовий досвід підтверджує актуальність такого підходу: після Другої світової війни значну частину Варшави було відновлено з максимальною історичною достовірністю; у Німеччині, зокрема в Берліні та Дрездені, нові матеріали поєднували зі збереженими елементами; у Великій Британії після бомбардувань було переосмислено відновлення Ковентрійського собору — із збереженням руїн як символу пам'яті.

Такий підхід демонструє: сучасна реставрація — це не лише про відновлення архітектури, а передусім про збереження пам'яті, ідентичності та правди.

Рис1

Рис2

Рис3

***

№ 1.885

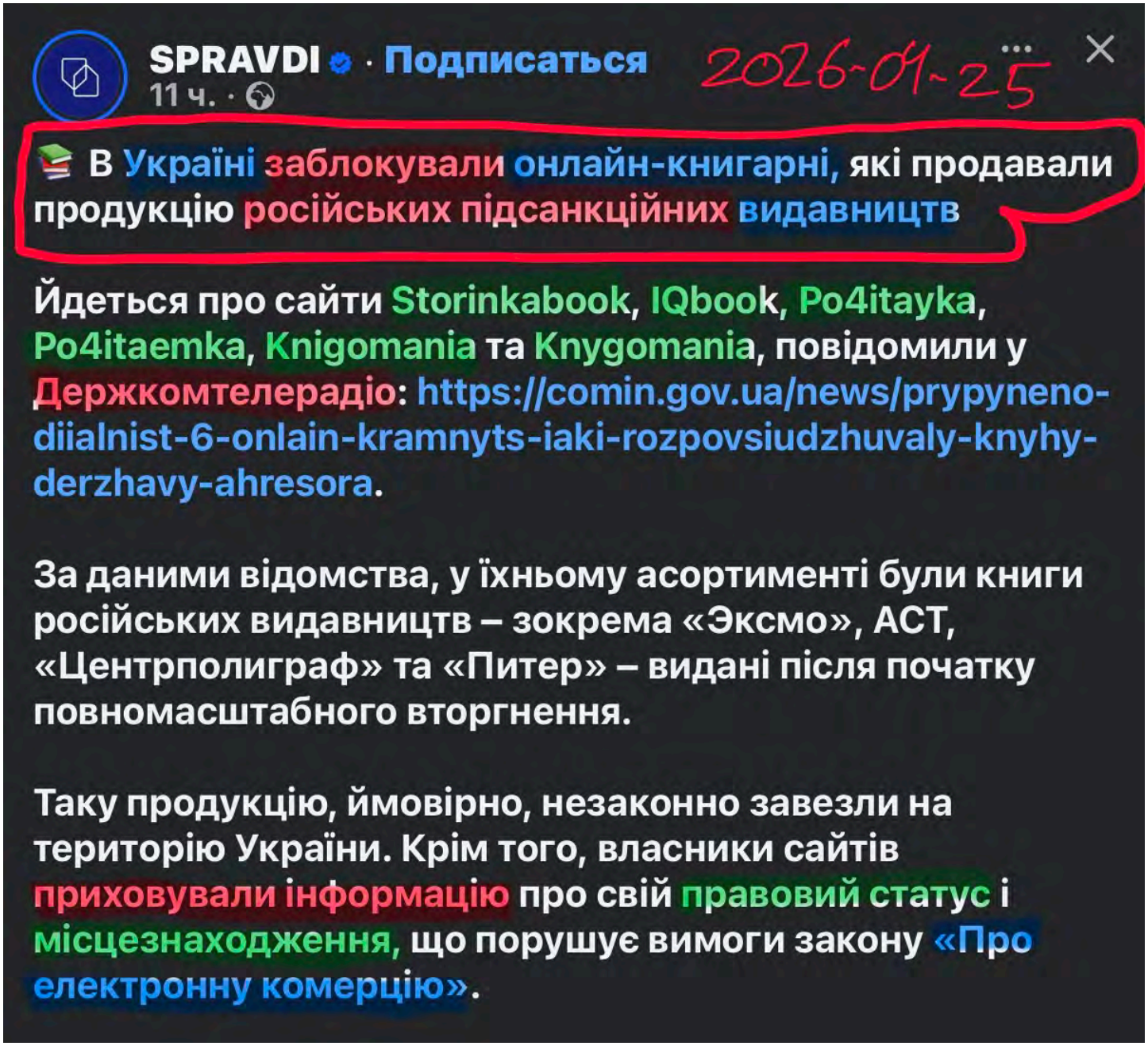
SPRAVDI · Подписаться
11 ч. ·
2026-01-25
📚 В Україні заблокували онлайн-книгарні, які продавали продукцію російських підсанкційних видавництв
Йдеться про сайти Storinkabook, IQbook, Po4itayka, Po4itaemka, Knigomania та Knygomania, повідомили у Держкомтелерадіо: https://comin.gov.ua/news/prypyneno-diialnist-6-onlain-kramnyts-iaki-rozpovsiudzhuvaly-knyhy-derzhavy-ahresora.
За даними відомства, у їхньому асортименті були книги російських видавництв – зокрема «Эксмо», АСТ, «Центрполиграф» та «Питер» – видані після початку повномасштабного вторгнення.
Таку продукцію, ймовірно, незаконно завезли на територію України. Крім того, власники сайтів приховували інформацію про свій правовий статус і місцезнаходження, що порушує вимоги закону «Про електронну комерцію».

***

№ 1.886

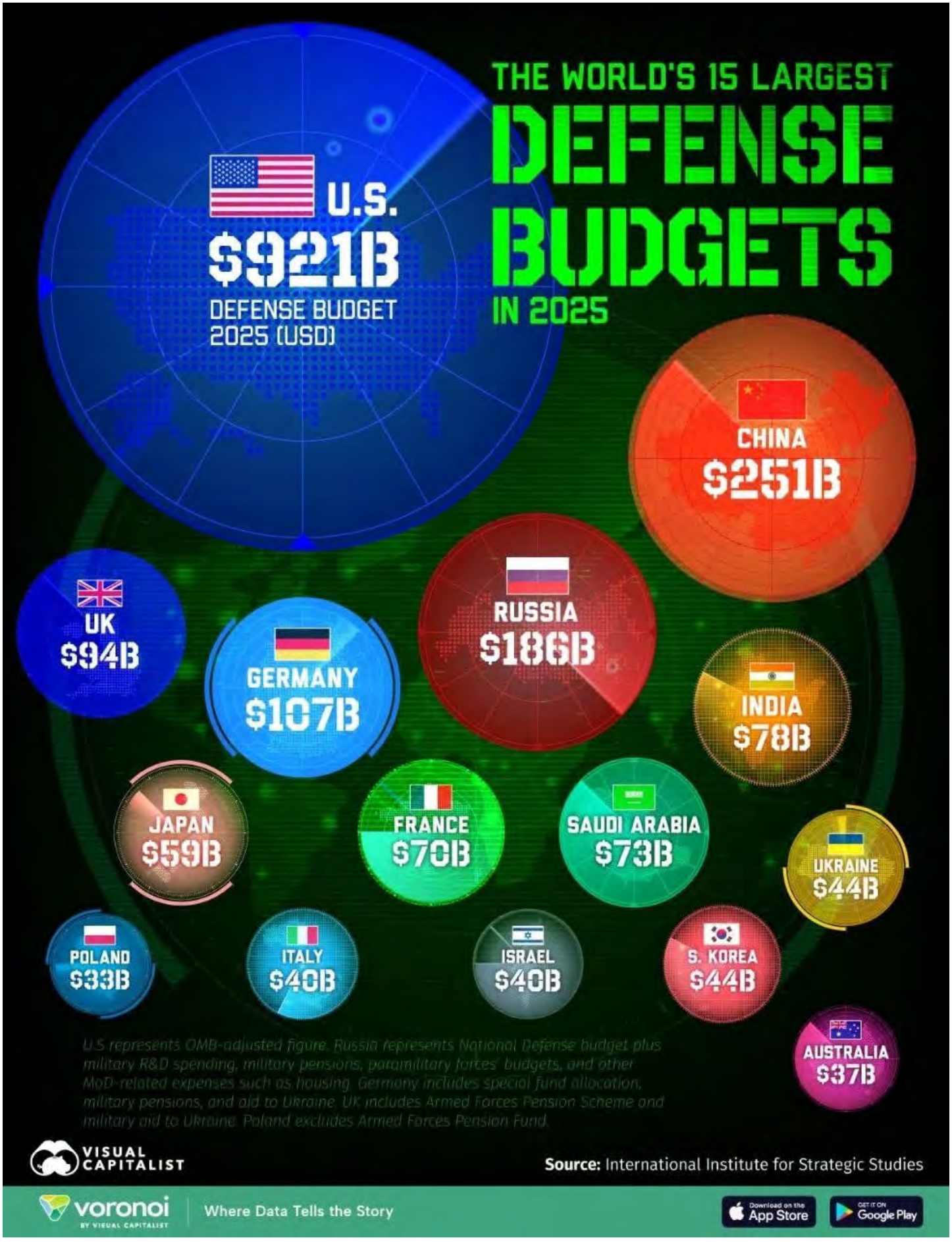
THE WORLD'S 15 LARGEST
DEFENSE BUDGETS
IN 2025
U.S.
$921B
DEFENSE BUDGET
2025 (USD)
CHINA
$251B
RUSSIA
$186B
UK
$94B
GERMANY
$107B
INDIA
$78B
JAPAN
$59B
FRANCE
$70B
SAUDI ARABIA
$73B
UKRAINE
$44B
POLAND
$33B
ITALY
$40B
ISRAEL
$40B
S. KOREA
$44B
AUSTRALIA
$37B
U.S represents OMB-adjusted figure. Russia represents National Defense budget plus military R&D spending, military pensions, paramilitary forces' budgets, and other MoD-related expenses such as housing. Germany includes special fund allocation, military pensions, and aid to Ukraine. UK includes Armed Forces Pension Scheme and military aid to Ukraine. Poland excludes Armed Forces Pension Fund.
VISUAL CAPITALIST
Source: International Institute for Strategic Studies
voronoi
BY VISUAL CAPITALIST
Where Data Tells the Story
Download on the App Store
GET IT ON Google Play

***

№ 1.887

Ненавиджу цю владу за тотальний дилетантизм і вічне латання дірок там, де потрібні системні реформи

2026-04-26

Олег ***Белінський***

Замість того щоб за три роки вибудувати стратегію енергетичної безпеки, нас знову годують подачками у вигляді хаотичних програм.

Зараз у Києві пафосно запустили ***компенсації*** на генератори та системи безперебійного живлення для будинків.

На перший погляд це виглядає як *турбота*, а на ділі є черговим *розпилом відповідальності* та спробою *перекласти системну кризу на плечі самих містян*.

> — В Європі програми автономії є частиною ***розумних мереж***, де кожен будинок допомагає енергосистемі вижити та заробляє на цьому,
>
> — а у нас це просто закупівля дизелів, що тарахкотять під вікнами та перетворяться на купу іржавого металу через рік через відсутність сервісу.

Найбільший абсурд полягає в тому, що генератор за своєю суттю є *найдорожчою електрикою у світі*.

— Хто буде і як вливати гроші в закупівлю палива та короткочасні рішення *замість модернізації підстанцій* це шлях у нікуди.

Поки в сусідніх країнах субсидують літієві системи та енергоефективність, у нас спонсорують кошти в нікуди і воно не рішить нічого у зимку.

Головна небезпека криється в деталях, на які владі плювати.

— Якщо генератор налаштований на автоматичний запуск, він буде вмикатися щоразу, коли гасне світло. Навіть вночі, коли всі сплять, ця махіна буде вхолосту спалювати дороге паливо просто заради лампочки в порожньому під'їзді. Хто за це платитиме?

Мешканці побачать космічні рахунки за солярку, яка вилетіла в повітря.

При цьому

— підключення потужного обладнання до старих мереж багатоповерхівок вимагає ювелірної роботи, а в нас катастрофічний дефіцит кваліфікованих електриків.

Відсутність правильних вузлів введення та захисту призведе до пожеж і вигорілої техніки по всьому будинку.

Головний обман **полягає в тому, що**

— звичайний генератор не забезпечить дім *теплом* чи *водою* у ніякому обсязі, бо там системи залишається централізованою.

Це дорога іграшка, яка дасть світло в коридорі та роботу ліфта, але залишить людей у *крижаних квартирах*.

Усе це виглядає як грандіозна схема зі збуту залежалих партій товару під шум розмов про безпеку.

Владі простіше роздавати компенсації, ніж один раз зробити роботу професійно та побудувати сучасну енергосистему.

Це не турбота про людей, а мародерство на страху перед холодами.

Кличко для мене стає все більше токсичним мером…

***

№ 1.888

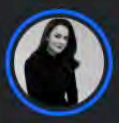

Юлія Свириденко с **Наталей Калмиковой.** · **Подписаться**
2 дн. ·

2026-04-25

Ветеранська політика — це більше, ніж реабілітація та соціальна підтримка. Наші люди після служби мають повернути собі крила — бажання і можливість працювати. В Україні вже 1,8 млн ветеранів, і наше завдання — посилювати їхню економічну свободу.

Наша мета — працевлаштувати 100 тисяч ветеранів і ветеранок до 2030 року у партнерстві держави і бізнесу. Визначили цю мету спільно з ветеранською спільнотою і бізнесами на III Конференції з реінтеграції ветеранів 2026: «Від обов'язку до можливостей».

Уряд робить для цього свою частину роботи. У лютому ухвалили програму «Ветеран. Робота» на 2026–2027 роки — із супроводом людини від працевлаштування до адаптації.

Закладаємо в новому Трудовому кодексі гарантії для працівників на час проходження військової служби — зі збереженням місця роботи і посади після служби. Права і соціальні гарантії ветеранів уперше системно винесені в окремий Ветеранський кодекс, який уже зареєстрований у парламенті.

Приватний сектор рухається активно в унісон. Уже 120 бізнесів — найбільші роботодавці країни — приєдналися до принципів дружності до ветеранів. Це компанії, які забезпечують понад пів мільйона робочих місць і змінюють підходи до найму, HR-політик, внутрішньої культури, закупівель, маркетингу, взаємодії зі спільнотами та публічної звітності.

Дякую бізнесу за цю роботу і закликаю об'єднуватися, створювати можливості та інвестувати в розвиток ветеранів.

Там, де виграють ветерани, виграють усі.

***

№ 1.889

Кінець ілюзій. Геополітичний розворот Європи

APR 25, 2026

СЕРГІЙ ЧАПЛИГІН

У розмові з британською **Financial Times** польський прем’єр-міністр Дональд Туск прямо поставив під сумнів готовність Сполучених Штатів виконувати свої зобов’язання щодо захисту Європи від можливої російської агресії в межах НАТО.

«Найбільше і найважливіше питання для Європи - чи готові Сполучені Штати бути такими лояльними, як це описано в наших договорах», - заявив він. Туск також закликав Європейський Союз менше покладатися виключно на союз із Вашингтоном і перетворитися на «справжній альянс» для захисту континенту.

Ці слова, сказані на тлі зростаючої невизначеності, звучать особливо гостро. Вони відображають не просто політичну обережність, а глибоку кризу довіри, яка вже кілька місяців роз’їдає трансатлантичні відносини. І причина цієї кризи має конкретне ім’я.

Протягом свого першого терміну Дональд Трамп ще не був готовий зробити той радикальний поворот, який він обрав зараз. Під час президентства Джо Байдена у нього був весь необхідний час, щоб визначити свої цілі, удосконалити погляд на речі та оцінити оточення — щоб точно знати, на кого

він справді може розраховувати. Щойно його переобрали, він розпочав шаленство заяв, які приголомшили (і продовжують приголомшувати) решту світу.

В першу чергу, через його досить своєрідну особистість. Візьміть хворобливе самолюбство, талант популіста-демагога та хватку безжального ділка і перед вами постане образ Трампа. В історії він займає свою нішу - щось середнє між карикатурним самодуром та античним деспотом. Але персонаж настільки ж гротескний, наскільки й небезпечний.

1. Трамп та його стиль

Трамп чудово знає, що ми рухаємося до багатополярного світу, що американська гегемонія під загрозою, а американське суспільство фрагментоване більше, ніж будь-коли. Оскільки він захоплюється сильними та зневажає слабких, він схильний визнавати, що путін та Сі Цзіньпін мають право домінувати у своїх сферах впливу.

Ядро його електоральної бази підтримує ізоляціонізм, але як свідчать його втручання в Іран та на Близькому Сході, він не дотримується цієї логіки до кінця.

2. Розрив Європи та США

Найглибший розрив, той, що має найважчі наслідки, - це розрив між Європою та Сполученими Штатами. Трамп спричинив розкол «колективного Заходу» та підірвав основи Атлантичного альянсу. Тепер він загрожує самому існуванню НАТО.

Навіть якщо багато хто цього не усвідомлює, це справді історична подія, яка тиснутиме на наступні десятиліття. Вважати, що все заспокоїться, коли Трамп піде з Білого дому, є помилкою. Особливо враховуючи, що після Трампа є велика ймовірність побачити Джей Ді Венса як його наступника. Зараз Венса часто представляють як людину, яка має «всі якості Трампа без його недоліків». Тому шляху назад не буде.

3. Світогляд Трампа в новому багатополярному світі

Трамп розходиться зі своїми попередниками щонайменше за чотирма пунктами.

По-перше,

> — **він не хоче затяжних інтервенцій.** Найбільше він боїться трясовини на кшталт Афганістану чи В’єтнаму. Він надає перевагу операціям, які можна рахувати днями (бомбардування Ірану) або навіть годинами (викрадення Мадуро).

По-друге,

> **— він більше не відчуває потреби приховувати свої дії під ліберальними мантрами про «свободу та демократію».** Він без вагань визнає, що це його задоволення. Це повернення до закону джунглів. Принаймні, його не можна звинуватити в лицемірстві.

По-третє,

> **— він не прагне мобілізувати своїх союзників; він ставить їх перед доконаним фактом, оскільки більше не вважає їх союзниками.**
>
> Це йде пліч-о-пліч з відмовою від багатосторонності.

І нарешті,

> **— він покладає багато надій на торговельні війни.**
>
> Це демонструє каральний характер його тарифних рішень.

4. Нова стратегія США

Це реалізація нових орієнтирів, викладених в історичному документі - ***«Стратегії національної безпеки»***, оприлюдненій 5 грудня Білим домом.

Сполучені Штати без зайвих сумнівів заявляють, що Західна півкуля відтепер є їхньою виключною зоною впливу, приватною прерогативою.

«Мережі союзників» згадуються там лише як «засоби, що є в розпорядженні Америки для досягнення того, чого ми хочемо».

Показовими є слова політичного радника Трампа Стівена Міллера, якими він виправдовував американське втручання в Каракас: *«Ми живемо в реальному світі, світі, яким керує сила, влада та могутність»*.

5. Американо-китайське суперництво

Не є секретом, що американо-китайське суперництво є фоном наступного десятиліття.

Тому позиція Трампа щодо путіна пояснюється надією побачити, як кремль дистанціюється від Пекіна. І у цьому питанні він обманює себе.

6. Доля НАТО

На практиці Атлантичний альянс уже майже зник.

Чесно кажучи

— НАТО, засноване в 1949 році, мало би зникнути після розпаду радянської системи.

— Як зникли СЕТО та СЕАТО.

Натомість воно стало інструментом, уповноваженим втручатися в будь-якому куточку світу для захисту американських інтересів.

Коли ж Трамп оголосив про намір захопити Гренландію, яка перебуває під владою Данії, той факт, що данці входять до НАТО, не змусив його ані на мить завагатися. Члени НАТО опинилися в гротескному становищі.

Безсумнівно, що

— «Трамп для себе вже вирішив поступово вийти з НАТО з тієї простої причини, що ця організація коштує йому більше, ніж приносить».

7. Реакція Європи: заперечення реальності

Трагедія полягає в тому, що європейці, зіткнувшись із цією радикально новою ситуацією, заперечують її.

Замість того, щоб ***визнати розрив з США***, вони

1) — роблять усе, щоб *протистояти* йому, і

2) — продовжують «заявляти про свою *вірність*».

«Проголошувати себе союзником того, хто більше не хоче союзників, так само безглуздо, як відмовлятися вважати когось ворогом, коли той вирішив вважати тебе ворогом».

Так. Європа залежить від Сполучених Штатів - від озброєнь до штучного інтелекту, від програмного забезпечення до кредитних карток.

Але чи має вона засоби для відновлення свого суверенітету?

«Потенційно» за умови *політичної волі*.

Але

— брюсельські бюрократи рішуче не хочуть перетворювати ринкову Європу на геополітичну силу.

— Дональд Трамп, який вважає їх за «ніщо» (на жаль, не безпідставно), щодня ображає та принижує їх, проте вони продовжують покладатися на США у задоволенні життєво важливих потреб.

8. Новий світовий порядок

Певним чином ***американський інтервенціонізм*** більше не претендує на створення універсального нормативного порядку.

Трамп хоче втручатися, куди забажає, але не прагне встановити новий світовий порядок.

Це ще один «*фундаментальний розрив*».

Як сказав прем'єр-міністр Канади Марк Карні в Давосі: «старий порядок не буде відновлено, ми не повинні його оплакувати».

Ми залишаємо світ, де панували ліберальна демократія, верховенство права, вільна торгівля та ідеологія прав людини.

Ми вступаємо у *«світ відносин чистої влади»* без ідеологічного та морального оздоблення.

Але

— у міжнародних відносинах *реалізм* завжди кращий за *моралізаторські абстракції*.

9. Позбавитися ілюзій

На жаль, ми *(Укр)* далекі від ***усвідомлення нової реальності***.

— Ті, хто радіє, що Трамп робить Америку великою, не розуміє, що ця мета неминуче вимагає применшення інших країн.

Тому,

— коли вони говорять про суверенітет, вони не усвідомлюють, що Трамп визнає лише свій власний суверенітет.

10. Україна у великій грі Трампа

Особливе місце в цій трансформації американської політики посідає ***Україна***.

Для Трампа вона ніколи не була питанням принципів, а лише інструментом у набагато ширшій грі - передусім у суперництві з Китаєм і прагненні швидкого «закриття» конфліктів, які виснажують американські ресурси.

Він бачить у цій війні насамперед «трясовину», якої варто уникати, подібно до Афганістану.

1) — Його підхід - не перемога України, а «стоп-кран» на витратах, щоб зосередитися на головному супернику - Китаї.

2) — При цьому він не приховує прагнення відновити торгівлю як з Україною, так і з московією, демонструючи, що для нього економічна доцільність важливіша за ідеологічні гасла.

Європейці, які продовжують говорити про «перемогу України» та «повернення до кордонів 1991 року», опиняються в тому ж гротескному становищі, що й щодо Гренландії чи тарифів.

Вони покладаються на американську допомогу, яку Трамп уже суттєво скоротив і перетворив на важіль тиску: «ви платите - ми постачаємо».

Тим часом

— будь-яке подальше розширення НАТО блокується, а

— Україна фактично перетворюється на ***буферну зону***, де ***геополітичні гравці визначають правила***.

Це ще раз підкреслює головну тезу:

— Трамп не є ізоляціоністом у класичному сенсі.

Він втручається, але лише тоді, коли це швидко, вигідно і не загрожує затягуванням у багно.

Для України це означає, що її доля вирішується не в Києві чи Брюсселі, а в рамках американської стратегії «America First», де європейська солідарність і українські жертви мають цінність лише доти, доки не заважають головним пріоритетам Вашингтона.

Підхід Трампа до України це чиста геополітична арифметика, у якій Європа і Україна разом виглядають як зайва стаття витрат.

***

№ 1.890

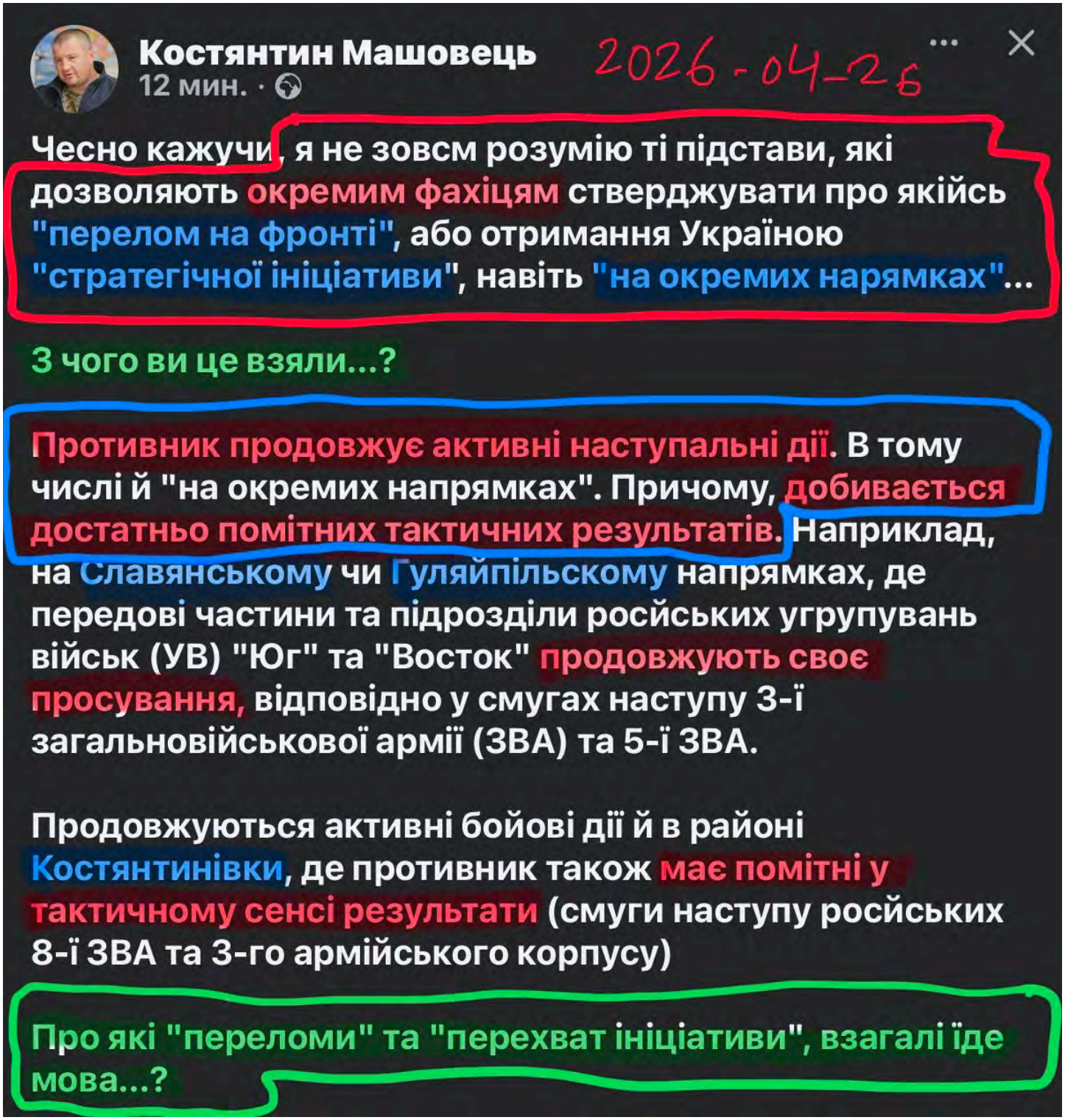

***

№ 1.891

Почему мы зря аплодируем западным миллиардам и как они добьют наш бизнес

2026-04-26

Warden Null

Всякий раз, когда в новостях появляется заветная строчка «Нам выделили очередной транш на X десятков миллиардов», инфопространство взрывается инфантильным восторгом. Политики надувают щеки, рассказывая о

небывалых дипломатических победах, телемарафоны крутят победные сюжеты, а уставший обыватель облегченно выдыхает: «Ну, слава богу, дефолта не будет, выживем».

Да, выживем. Вернее, выживет аппарат. А вот для тех, кто реально тянет на себе экономику, создает рабочие места и планирует жить в этой стране после войны, эти миллиарды — не спасательный круг. Это бетонная плита, которая окончательно замуровывает нас в текущей коррупционной помойке.

Давайте посмотрим на политэкономию процесса без эмоций.

Внешние деньги — это не инвестиция в наше развитие. Это щедрая оплата за сохранение статус-кво.

И вот пять причин, почему этот транш — худшее, что могло случиться с нашими перспективами на нормальное государство.

1. ГОСУДАРСТВО СОРВАЛОСЬ С ПОВОДКА НАЛОГОПЛАТЕЛЬЩИКА

В любой нормальной республике (о которой мы все так мечтаем) власть находится в заложниках у гражданина. Правило простое: «Нет налогов без представительства». Если государство начинает душить бизнес — бизнес закрывается или уходит в тень. Налоги перестают поступать, казна пустеет, чиновникам и силовикам нечем платить зарплату. Чтобы выжить, аппарат вынужден идти на поклон к бизнесу: снижать давление, упрощать правила, гарантировать суды. Это и есть общественный договор.

Что происходит, когда в бюджет вливают десятки миллиардов внешних денег?

Государство находит себе богатого «папика». Зависимость от внутреннего налогоплательщика исчезает. Зачем договариваться с каким-то владельцем завода или IT-компании, если зарплаты прокурорам, налоговикам и министрам всё равно оплатит Брюссель? Гражданин с деньгами перестает быть для системы «акционером-кормильцем» и превращается в досадную помеху. Мы теряем единственный рычаг влияния на эту машину.

2. ЗЕЛЁНЫЙ СВЕТ ДЛЯ ФИСКАЛЬНОГО ТЕРРОРА

Многие наивно полагают, что западная макрофинансовая помощь поможет экономике задышать. На практике логика системы работает ровно наоборот.

Получив гарантии, что экономика не рухнет, а пенсионеры не выйдут на голодные бунты, наш карательный и фискальный аппарат чувствует абсолютную безнаказанность. Можно смело идти «кошмарить» предприятия. Блокировать налоговые накладные целым отраслям? Легко. Устраивать «маски-шоу» на работающих производствах ради взяток? Пожалуйста.

Логика коррупционера безупречна: «Даже если мы своими проверками убьем этот бизнес, катастрофы не случится. Дыру в бюджете закроют европейским траншем».

Внешние деньги выступают страховкой для мародеров. Они спонсируют выживание паразитов, которые теперь могут доить реальный сектор без страха обрушить страну.

3. ОТМЕНА «ЧЁРНОГО ЛЕБЕДЯ» И КОНСЕРВАЦИЯ БОЛОТА

Аппарат, пронизанный круговой порукой, никогда не реформирует сам себя от хорошей жизни. Гнилые системы меняются только тогда, когда стоят на краю пропасти. Если бы у нашей элиты не было этого спасительного транша, ей пришлось бы, скрипя зубами, делать то, чего она избегала тридцать лет: массово сокращать раздутые министерства, увольнять тысячи бесполезных перекладывателей бумаг, открывать рынки и давать свободу капиталу. У них просто не было бы денег содержать эту армию лояльных нахлебников.

Но транш заливает монтажную пену в пробитое днище нашей государственной лодки. Он позволяет ничего не менять. Мясорубка на фронте продолжает работать в своем оптимальном режиме, а в тылу десятки ведомств-прокладок продолжают имитировать бурную деятельность за счет европейского налогоплательщика. Транш консервирует помойку, отменяя того самого «Черного лебедя», который мог бы запустить процесс реального очищения через шок.

4. ДОЛГИ БЕРУТ ОНИ, А ОТДАВАТЬ БУДЕМ МЫ

Среди этих победных реляций почему-то теряется один неудобный факт: значительная часть этих денег — это кредиты. Кто их сейчас распределяет? Те же самые люди, которые сидят на потоках. Они капитализируют эти транши через свои «великие стройки», откаты на тендерах и фирмы-однодневки. Эта элита прекрасно понимает, что их время ограничено. Их задача — освоить максимум прямо сейчас, перевести активы в крипту или лондонскую недвижимость и подготовить запасной аэродром.

А кто будет отдавать эти долги? Те самые люди, которые сейчас сидят в окопах, и те, кто под обстрелами пытается сохранить бизнес. Власть жрет сегодня, а чек принесут нашим детям. По сути, мы берем кредит, чтобы оплатить роскошную жизнь собственным палачам.

5. ИЛЛЮЗИЯ СТАБИЛЬНОСТИ, УБИВАЮЩАЯ КОНТР-ЭЛИТУ

Но самое разрушительное последствие этих траншей — психологическое. Транши покупают лояльность аполитичного большинства. Пока банкоматы выдают зарплаты бюджетникам и пенсии, обыватель будет терпеть всё что угодно.

«Свет есть, интернет работает, с голоду не пухнем — значит, можно и дальше не лезть в политику».

Эта искусственная стабильность работает как мощное снотворное. Она убивает запрос на формирование настоящей контр-элиты — тех самых «ответственных акционеров» с оружием в руках и мозгами в голове, о которых мы так часто говорим. Пока есть иллюзия, что «система как-то справляется», у людей нет стимула самоорганизовываться в структуры, способные перехватить руль. Мы ждем, пока проснется общество, но западные деньги каждый месяц вкалывают этому обществу лошадиную дозу успокоительного.

Пора взрослеть. Мы должны перестать радоваться внешним кредитам так, как подросток радуется карманным деньгам от богатого отчима. Эта радость — признак глубокой инфантильности.

Внешние миллиарды — это не помощь нашей стране. Это система жизнеобеспечения для паразита, который вцепился в горло нашей экономике. До тех пор, пока мы не научимся сами оплачивать свое государство — своими налогами, своим бизнесом, своей кровью — мы не будем иметь никакого права диктовать ему свои условия.

Хотите настоящую Республику? Хотите права голоса, которое реально что-то решает, и право на короткоствол, чтобы это защитить? Тогда перестаньте хлопать в ладоши, когда нам бросают очередную кость.

Потому что пока они жрут на чужие деньги, вы для них — не граждане. Вы для них — просто статистика.

***

№ 1.892

Метаполітика - це той рівень аналізу, який передує та формує основи всіх політичних процесів

2026-04-27

Чаплигін

На відміну від звичайної політики, яка фокусується на ***практичних*** аспектах, метаполітика досліджує фундаментальні ***принципи***, які лежать в основі суспільного буття.

Як самостійна реальність вона проявляє себе через різні *аспекти* політичного життя.

Сім ключових напрямків

1. *Влада*, яка через політику безпосередньо пов'язана з буттям.

Політика - це сфера, де проявляється сутність влади. Політична влада є не лише інструментом управління, але й механізмом, який забезпечує існування суспільства як цілісного організму.

2. *Мета*, яка несе в собі сенс буття.

Політика - це не просто механізм управління, а фундаментальний аспект існування, який надає суспільству ***мету***.

Ця мета полягає у збереженні ідентичності групи, спільноти або нації та виступає ***сенсом її буття***.

3. *Ієрархічність*, як нерівний розподіл суспільних функцій.

Політична влада передбачає розподіл ролей між лідерами та масами.

Ієрархічність є необхідною умовою управління, адже вона забезпечує чітке розмежування між тими, хто приймає рішення, і тими, хто їх виконує.

4. *Правова система*, як закріплення політики в суспільстві.

Правова система є інструментом легітимізації політичної влади.

Право закріплює правила, за якими функціонує суспільство, і служить механізмом стабілізації політики.

5. *Колективна ідентифікація*, як єдність суспільного організму.

Політика формує колективну ідентичність, яка є основою для існування суспільства як цілісного організму. Ця ідентичність базується на розрізненні між "своїм" та "чужим", що дозволяє групі визначити свої межі та зберегти свою унікальність.

6. Здійснення *легітимного насилля* та *колективної безпеки*.

Одним із ключових аспектів політики є легітимне насильство. Насильство використовується для захисту суспільства від зовнішніх та

внутрішніх загроз, забезпечуючи колективну безпеку. Таке насильство стає легітимним, коли воно обґрунтоване політичними цілями.

7. Ствердження, збереження чи зміна *системи суспільних цінностей*.

Політика завжди пов'язана з питаннями ствердження або зміни існуючих цінностей. Політичні конфлікти часто виникають через боротьбу за визначення того, які цінності мають домінувати в суспільстві.

У цьому контексті політика є механізмом, який регулює зміни в системі цінностей, зберігаючи або трансформуючи суспільний порядок.

Ці основні *метаполітичні напрямки* демонструють, як метаполітика формує основи суспільного буття.

Кожен напрямок (від влади до системи цінностей) є невід'ємною частиною політичного життя, що забезпечує існування та стабільність суспільства.

Для ефективного розуміння політичних процесів необхідно розуміти метаполітику.

Без цього розуміння політик стає пішаком у грі інших гравців, оскільки не може бачити стратегічних основ, які формують політичні рішення та спричиняють трансформації.

Тому саме метаполітика дає змогу зрозуміти не лише "як" працює політика, але й "чому" вона формується саме таким чином, що є ключовим для прийняття стратегічних рішень і прогнозування майбутнього.

P. S.

Для більш ґрунтового вивчення цих процесів відсилаю до праці *Карла Шмітта "Der Begriff des Politischen"*.

***

№ 1.893

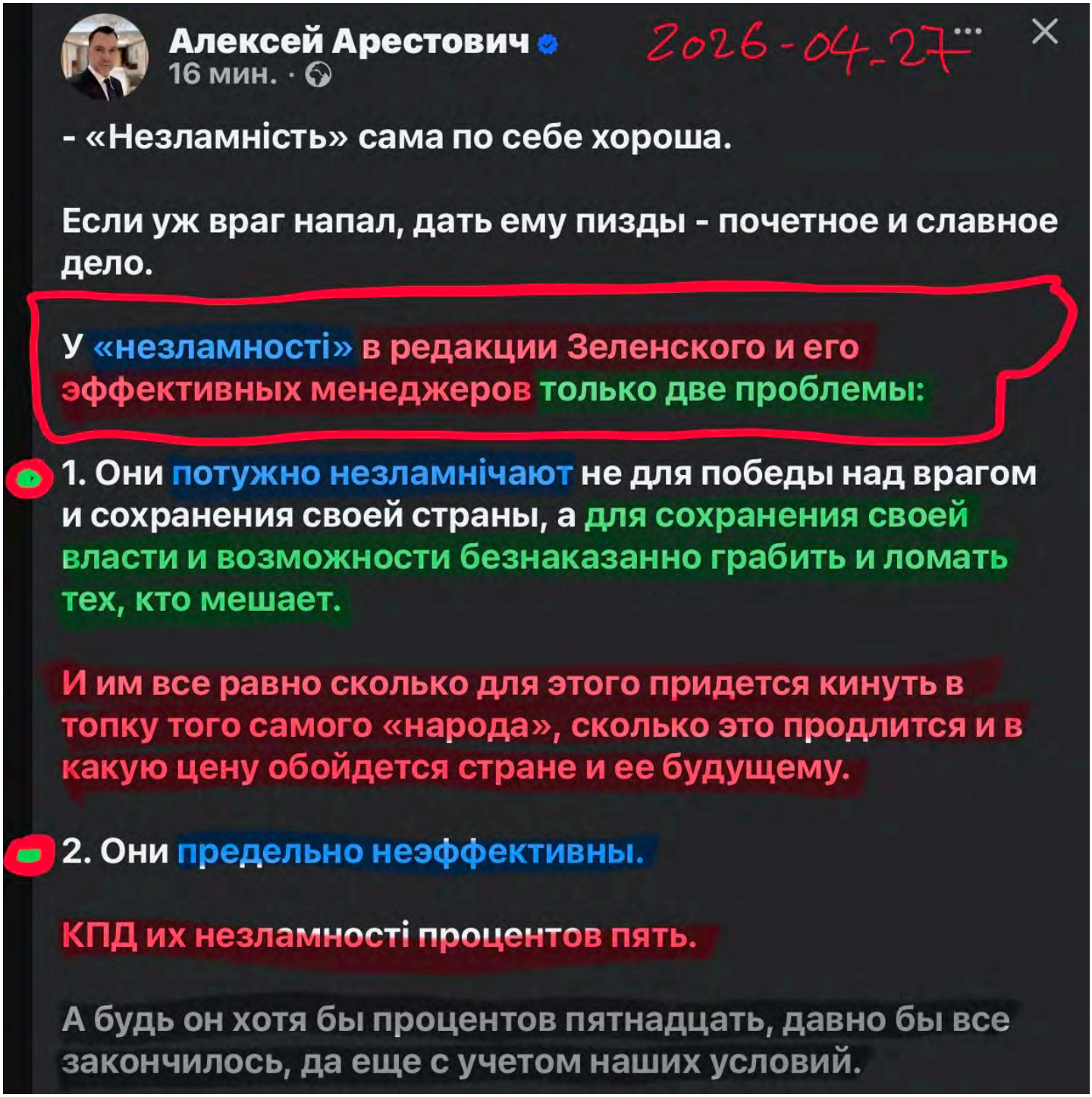

***

№ 1.894

Громадська ініціатива Grant Watch Ukraine (“Стоп-паразит”) розповіла про кричущий факт розкрадання професійними «громадськими активістами» фінансової допомоги, що надавалась урядами Канади та Великої Британії

2026-04-27

Володимир ***Бойко***

Цей випадок зайвий раз доводить, що розкрадання професійними «громадськими активістами» допомоги, яку західні партнери виділяють Україні, завдає шкоди не тільки платникам податків цих країн. Передусім, це завдає шкоди самій Україні, де на ці гроші «активісти» просувають відверто корупційні проєкти, захоплюють державні інститути на кшталт Вищої ради правосуддя чи навіть втягують патріотично налаштованих громадян у смертельно небезпечні авантюри, турбуючись не про наслідки, а лише про свої кишені.

***

Про кричущий факт розкрадання професійними «громадськими активістами» фінансової допомоги, що надавалась урядами Канади та Великої Британії, розповіло видання «Kyiv Independent»

Зазвичай, *«громадські активісти»* є лише кінцевою ланкою в процесі розкрадання коштів, що виділяються урядами західних держав для допомоги Україні, а саме розкрадання організовують, як правило, *посередники* – корумповані співробітники іноземних посольств в Україні, представники американських та європейських неурядових організацій, що розподіляють гранти, закордонні «консультанти» тощо.

У даному випадку таким посередником була британська фірма IN2, що позиціонує себе як «дослідницька компанія, яка займається просуванням позитивних змін у важкодоступних громадах, особливо в середовищах

високого ризику та швидкозмінних середовищах, таких як райони, найбільш вразливі до кліматичної кризи». Серед досліджень, зазначених на сайті цієї фірми –«Підвищення бренду фонду Абдулли Аль Гурайра», «Кампанія зі збільшення підписників в Instagram для TAZIZ-ADNOC», «Подолання розриву в обізнаності арабської молоді щодо клімату», «Розбудова очолюваної Об'єднаними арабськими еміратами присутності міжнародного новатора в галузі сільського господарства» і тому подібні проєкти.

Ця фірма якимсь чином домовилась з урядами Великої Британії та Канади, що за рахунок бюджетних коштів цих країн вона проводитимекампанію з «ненасильницького опору» на території України, що окупована Росією. Як виконавці цього проєкту були залучені професійні «громадські активісти» з України на чолі з головою правління псевдо-громадської організації «Сприяння міжкультурній співпраці» Ганною ***Шелест***, а також британський журналіст Девід ***Патрікаракос***.

«Активісти», отримуючи чималі кошти, писали звіти про те, як вони просувають проєкти «Жовта стрічка» та «Зла Мавка» – вербують через соцмережі та шляхом листування в Telegram добровольців, що влаштовують на окупованих територіях прослуховування українських пісень у громадських місцях, фотографування в громадських місцях з проукраїнською символікою, спалювання російських прапорів у громадських місцях і навіть отруєння російських солдатів проносними засобами. Але при цьому забували додати, що ті поодинокі випадки, коли подібні акції, дійсно, вдавалось провести, закінчувались ув'язненням, тортурами, засудженнямчи навіть смертю тих наївних, які повелись на умовляння «активістів».

Таким чином, шляхом використання проукраїнські налаштованих людей з окупованих територій, яких «активісти» відправляли на вірну смерть чи, як мінімум, багаторічне ув'язнення, організаторам і виконавцям цього шахрайського проєкту вдалось покласти в кишені чималі суми.

Як з'ясували журналісти «Kyiv Independent»,

> **— у 2022-2024 роках фірма IN2 лише від уряду Канади отримала 2 мільйона 327 тисяч канадських доларів (1,7 мільйона доларів США).**

Відкритих даних про те, яка частина цих коштів пішла на підтримку організацій «Жовта стрічка» та «Зла Мавка», немає. Але, зазначає видання, «джерела стверджують, що головною турботою всіх причетних було збереження західного фінансування, а не безпека активістів, попри те, що «Жовта стрічка» публічно заявляла ще у 2022 році, що принаймні 30 з них було «заарештовано чи щось подібне», і що «деяких людей з нашої організації вбито».

Зокрема відомо, що 24-річна жінка з Мелітополя, яка брала участь у акціях «Злої Мавки», зникла безвісти зусиллями російських спецслужб. Її тіло знайшли лише за два місяці. Також у відкритому доступі є інформація про кримську татарку Ксенію Світлишину, яку 3 вересня 2024 року російський суд в окупованому Севастополі засудив до 13 років ув'язнення за діяльність для «Жовтої стрічки».

Незважаючи на те, що ***Шелест*** пропрацювала в IN2 протягом кількох років, у публічних деклараціях про доходи, які вона подавала у 2024 та 2025 роках, не згадуються кошти, отримані від IN2 чи будь-якої іншої іноземної компанії.

Тобто

> — гроші, виділені на допомогу Україні західними партнерами, професійні «громадські активісти» розпихували по кишенях без зайвих формальностей.

Цей приклад зайвий раз доводить, що розкрадання професійними «громадськими активістами» допомоги, яку західні партнери виділяють Україні, завдає шкоди не тільки платникам податків цих країн.

Передусім, це завдає шкоди самій Україні, де на ці гроші «активісти» просувають відверто корупційні проєкти, захоплюють державні інститутина кшталт Вищої ради правосуддя чи навіть втягують патріотично налаштованих громадян у смертельно небезпечні авантюри, турбуючись не про наслідки, а лише про свої кишені.

***

№ 1.895

Про що говорить аналіз фінансової звітності НБУ за 2025 рік

2026-04-27

Данілішин

Національний банк України опублікував повідомлення про затвердження Радою НБУ консолідованої фінансової звітності за 2025 рік

> https://bank.gov.ua/admin_uploads/article/NBU_2025_consolidated_fsu_eng.pdf?v=17

Цю звітність як голова і член Ради НБУ затверджував 7 разів і скажу чесно – її результатів чекали всі, особливо – Міністерство фінансів і Кабмін в цілому.

Повних фінансових підсумків НБУ саме за 2026 рік ще немає, оскільки рік триває.

Тому нижче **— аналіз звітності за 2025 рік і її наслідків для 2026 року.**

В цілому, фінансовий результат НБУ виглядає дуже сильним у фіскальному вимірі:

— прибуток до розподілу — 155 млрд грн, із яких 146,1 млрд грн має бути перераховано до Державного бюджету, а 8,9 млрд грн — спрямовано до загальних резервів НБУ. Це суттєво більше, ніж у 2024 році, коли до бюджету було спрямовано 84,2 млрд грн.

Але ***економічна сутність*** **цього результату складніша:**

1) — це не стільки «прибуток від ефективної банківської діяльності»,

2) — скільки наслідок 1) специфіки балансу центрального банку в умовах війни, 2) великої частки валютних активів, 3) переоцінки резервів, 4) курсових змін, 5) високих ставок і 6) масштабної стерилізації ліквідності через ***депозитні сертифікати***.

1. Баланс НБУ різко зріс

На кінець 2025 року валюта балансу НБУ становила 3 300,6 млрд грн проти близько 2 700 млрд грн у 2024 році, тобто **зростання склало приблизно 22,25%.**

Основу активів сформували валютні резервні активи:

— кошти та депозити в іноземній валюті й банківських металах - 1 223,4 млрд грн,

— цінні папери нерезидентів — 1 089,3 млрд грн, а також

— цінні папери України — близько 699,5 млрд грн.

Ключова причина розширення балансу - *зростання міжнародних резервів*:

— вони збільшилися з 43,8 млрд дол. США на кінець 2024 року до 57,3 млрд дол. США на кінець 2025 року.

Головними джерелами були

— міжнародна допомога уряду - 49,5 млрд дол. США,

— валютні ОВДП - 3,3 млрд дол. США,

— транші МВФ - 0,9 млрд дол. США.

Водночас резерви зменшувалися через

— валютні інтервенції НБУ— 36,3 млрд дол. США,

— боргові виплати уряду — 6,8 млрд дол. США,

— платежі МВФ - 3,2 млрд дол. США.

2. Пасиви: головний сигнал — зростання депозитних сертифікатів

Зобов'язання НБУ на кінець 2025 року становили 2 721 млрд грн, або близько 82% пасивів.

Найбільші статті:

— банкноти й монети в обігу — 926,5 млрд грн,

— депозитні сертифікати - 775,7 млрд грн,

— кошти державних та інших установ — 481,3 млрд грн.

Найбільш показова динаміка — *депозитні сертифікати НБУ* зросли на 41,3%.

— Це означає, що НБУ продовжував активно вилучати надлишкову гривневу ліквідність із банківської системи.

За деталізованою звітністю, на кінець 2025 року депозитні сертифікати овернайт становили 631,7 млрд грн, а строкові до 100 днів - 144,0 млрд грн; ставка за овернайт-сертифікатами була 15,5%, а за строковими — 19,0%.

Це має подвійний ефект.

1) — З одного боку, така політика підтримує привабливість гривневих активів і стримує тиск на валютний ринок.

2) — З іншого - вона створює значні процентні витрати НБУ та фактично перетворює депозитні сертифікати на *канал перерозподілу доходів на користь банків*.

3. Процентна модель: доходи великі, але витрати майже такі самі

Процентні доходи НБУ у 2025 році становили 101,9 млрд грн, зокрема доходи за цінними паперами України - 85,3 млрд грн, доходи за коштами та депозитами в іноземній валюті — 14,7 млрд грн. Але процентні витрати були також дуже високими - 83,7 млрд грн, із них витрати за депозитними

сертифікатами - 82,0 млрд грн. У підсумку чистий процентний дохід за примітками до звітності становив лише 18,1 млрд грн.

Це ключовий висновок:

— операційна процентна маржа НБУ є дуже вузькою, попри величезний баланс.

Основна причина — висока вартість стерилізації ліквідності через депозитні сертифікати.

4. Прибуток сформовано переважно не процентами, а переоцінками

У 2025 році фінансовий результат НБУ становив близько 153 млрд грн.

Але

— **його структура показує, що вирішальним джерелом був не класичний процентний дохід, а переоцінка та курсові результати**.

Результат від операцій з фінансовими активами і зобов'язаннями в іноземній валюті та монетарному золоті становив 91,2 млрд грн, тоді як у 2024 році — 158,5 млрд грн.

Результат від фінансових інструментів за справедливою вартістю становив 50,9 млрд грн.

Тобто,

— прибуток НБУ значною мірою залежить від 1) валютного курсу, 2) ринкової вартості активів і 3) переоцінки резервів.

Це не стабільне джерело доходу.

— У наступні роки такий прибуток може бути нижчим або навіть перетворитися на збиток, якщо зміняться курсові чи ринкові умови.

5. Фіскальний ефект: бюджет отримає значний ресурс, але це не стале джерело

Перерахування 146,1 млрд грн до бюджету - важливий ресурс для воєнних фінансів.

Але бюджет не повинен розглядати прибуток НБУ як гарантоване повторюване джерело.

«Прибуток центрального банку є похідним від монетарної, валютної та облікової ситуації, а не від виробництва доданої вартості в економіці».

Інакше виникає небезпечна ілюзія:

— начебто НБУ може щороку «заробляти» десятки або сотні мільярдів для бюджету.

Насправді така можливість залежить від резервів, курсу, ставок, обсягу депозитних сертифікатів, зовнішньої допомоги та загального стану платіжного балансу.

6. Ризики для 2026 року

1) — Перший ризик — зниження міжнародних резервів після піку 2025 року.

— Уже станом на 1 квітня 2026 року резерви зменшилися до 52,0 млрд дол. США, або на 5% за березень.

НБУ пояснив це валютними інтервенціями та борговими виплатами

— лише в березні НБУ продав на валютному ринку 4,77 млрд дол. США.

2) — Другий ризик - вартість високих ставок.

— Станом на 19 березня 2026 року НБУ зберіг облікову ставку на рівні 15%, пояснюючи це інфляційними ризиками, погіршенням очікувань і потребою підтримати гривневі інструменти.

Але

— висока ставка означає, що витрати за депозитними сертифікатами залишатимуться значними.

3) — Третій ризик - залежність валютної стабільності від *зовнішньої допомоги*.

— Якщо надходження партнерів будуть неритмічними, НБУ буде змушений або активніше витрачати резерви, або допустити більшу курсову гнучкість, або тримати ще жорсткіші монетарні умови.

Отже

— фінансові підсумки НБУ за звітний 2025 рік виглядають потужно для бюджету, але вони не свідчать про здорову модель грошово-кредитної політики.

Це радше результат *воєнної фінансової конструкції*:

— 1) міжнародна допомога заходить у резерви, 2) гривнева ліквідність стерилізується депозитними сертифікатами, 3) курсова переоцінка формує значну частину прибутку, а 4) бюджет отримує разовий великий трансферт.

Головне питання для 2026 року:

— чи здатен НБУ перейти від моделі «дорогої стабілізації» до моделі, яка одночасно забезпечує 1) валютну стійкість, 2) нижчу інфляцію, 3) прийнятну вартість кредиту та 4) меншу залежність від депозитних сертифікатів.

Без цього прибуток НБУ залишатиметься бухгалтерськи вражаючим, але економічно суперечливим.

***

№ 1.896

Бідність в Україні перетворилася на нерівність — і це гірший виклик

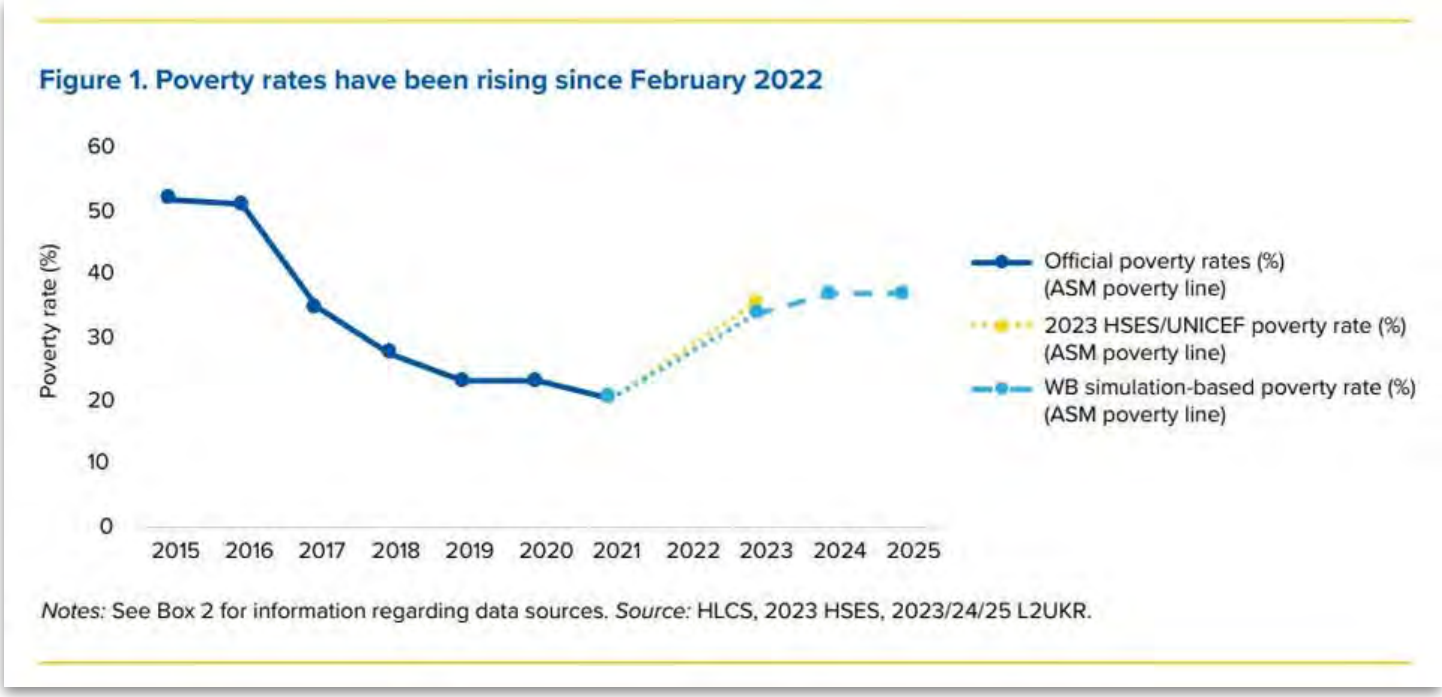

2026-04-28

Лямец

Шановна Елла Лібанова зафіксувала проблему: бідність в Україні зросла з 22–23% до пандемії до близько 30% нині. Але з якою саме бідністю маємо справу?

https://ces.org.ua/migrants-and-poverty-in-ukraine/

Світовий банк у нещодавньому дослідженні показав ще глибший зсув.

Україна не лише стала біднішою (що звичайно для війни), вона стала більш нерівною.

Коефіцієнт Джині (Gini coefficient) піднявся з 0,41 у 2023 році до 0,44 у 2024-му і 0,50 у 2025-му.

https://thedocs.worldbank.org/en/doc/7a038d8198d79e7979898da40195c73b-0080012025/original/Listening-to-Ukraine-Update-Fall-2025.pdf

Це різкий зсув навіть для воєнної економіки. Він означає, що одні групи втрачають роботу й активи, а інші отримують швидше зростання доходів.

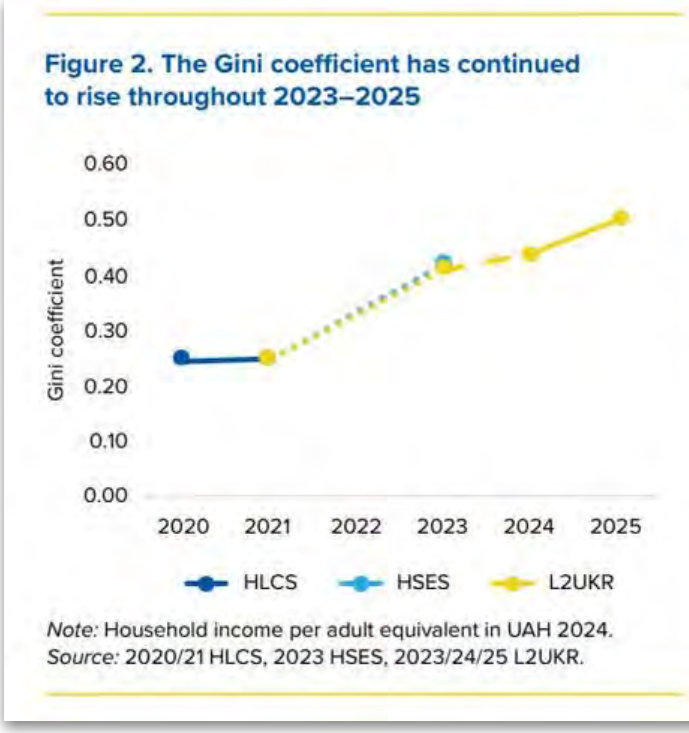

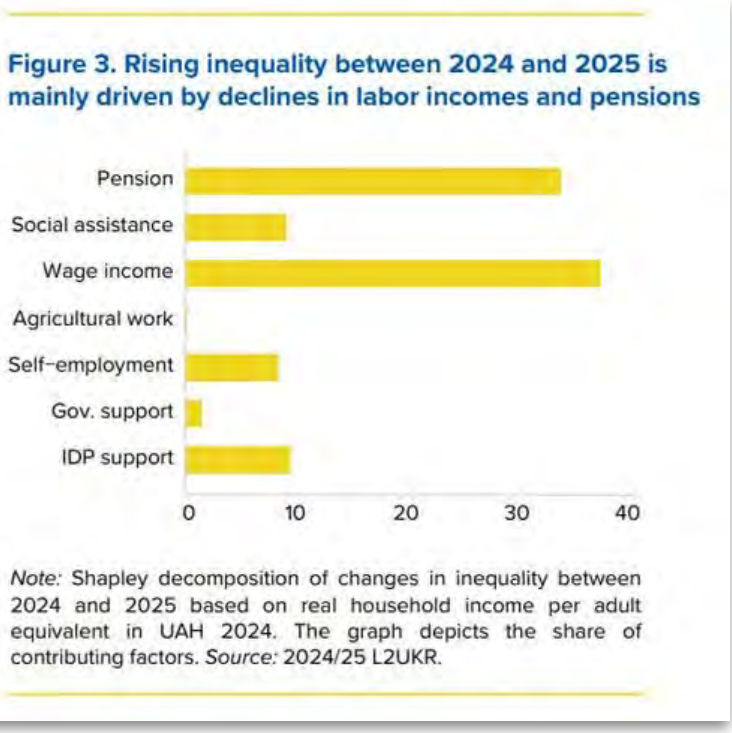

1. БІДНІСТЬ

Це вже не класична бідність низьких доходів, яку зазвичай долають соціальними доплатами.

Україна має своєрідну воєнну бідність – *комбінацію трьох* інших типів бідності.

1. Монетарна бідність

— це ситуація, коли доходу домогосподарства не вистачає для покриття базових витрат:

— їжі, житла, комунальних послуг, ліків, транспорту.

Світовий банк оцінює її у 36,9% у 2025 році проти 37% у 2024-му.

2. Бідність активів

— це втрата або пошкодження майна, яке забезпечувало економічну стійкість родини: житла, бізнесу, землі, техніки, виробничих приміщень.

Людина може мати певний дохід, але втратити "подушку безпеки".

Частка домогосподарств із пошкодженим майном зросла з 17,5% у II кварталі 2024 року до 21,8% у III кварталі 2025-го;

— у прифронтових регіонах — майже половина.

3. Бідність доступу

— це не лише брак грошей, а й обмежений доступ до здорової їжі, води, електрики, медицини, освіти й транспорту.

Частка таких домогосподарств зросла з 19% у III кварталі 2023 року до 30% у III кварталі 2025-го.

Коефіцієнт Джині: Україна vs Східна Європа

Країна / регіон	Gini, шкала 0–100	У форматі 0–1	Коментар
Україна, 2025	50,0	0,50	оцінка Світового банку за L2UKR; різке зростання з **41** у 2023-му
Болгарія, 2024	38,4	0,384	найвища нерівність у ЄС у 2024 році European Com...
Литва, 2024	35,3	0,353	друга серед найвищих у ЄС European Com...
Латвія, 2024	34,2	0,342	третя серед найвищих у ЄС European Com...
ЄС, 2024	29,4	0,294	середній рівень ЄС European Com...
Чехія, 2024	23,7	0,237	одна з найнижчих нерівностей у ЄС European Com...
Словаччина, 2024	21,7	0,217	найнижчий показник у ЄС у 2024 році European Com...

2. НЕРІВНІСТЬ

Головне розуміння з документа Світового банку — навіть не рівень бідності, а *розшарування суспільства*.

Україна з коефіцієнтом Gini 0,50 виглядає не просто біднішою за сусідів, а структурно більш нерівною.

— Навіть *Болгарія* — країна з найвищим рівнем нерівності в ЄС — має показник 0,384, тобто помітно нижче за українську оцінку 2025 року.

В Україні із розшаруванням завжди були проблеми, але під час війни вони значно підсилилися. Ми вже не схожі на Східну Європу.

Доходи нижніх груп падають або стагнують, тоді як верхні групи тримаються завдяки зарплатам у секторах із дефіцитом кадрів.

Зокрема, у нижніх 20% домогосподарств лише 35% мали трудовий дохід у III кварталі 2025 року.

У верхніх 20% понад 9 із 10 домогосподарств мали трудовий дохід.

Реальні пенсії у бідніших групах знизилися, а саме вони більше залежать від пенсій і соціальних виплат.

3. ЩО ЗМІНИЛА ВІЙНА

До повномасштабної війни бідність та розшарування у доходах теж існували. Зокрема, саме вони живили явище гастарбайтерства.

Після 2014 року додалася проблема переселенців.

Повномасштабка вчергове змінила механізм наступним чином:

- Географічний шок.

Руйнування, окупація та небезпека зміщують населення й бізнес на захід і в центр; схід і південь втрачають робочі місця швидше. Грає роль виїзд біженців з України. Десь бачив статистику, що здебільшого Україну залишили жінки з вищою освітою, що взяли з собою дітей. За кілька років війни вони вже адаптувалися до нових умов, і навряд чи стануть повертатися до України, окремо це стосується дітей, особливо хлопців. До того ж, існує ризик другої хвилі еміграції - що після відкриття кордонів чоловіки поїдуть до своїх родин. З точки зору демографії - це подальший відтік населення у працездатному віці.

- Ринок праці розходиться.

IT, фінанси, оборонні та частина професійних послуг піднімають зарплати;

низькокваліфіковані, локальні й фізично прив’язані роботи - скорочуються.

- Трансферти замінюють зарплату.

Серед нижніх 20% частка домогосподарств, які отримують пенсії або соціальну допомогу, тримається близько 85%.

Результатом стала *вища нерівність*:

— бідніші групи живуть на трансфертах, верхні — на зростанні зарплат у дефіцитних секторах.

Це пояснює, чому один і той самий макроекономічний показник бідності може виглядати стабільно, а соціальна тканина — слабшати.

Економіка може демонструвати адаптацію, але ця адаптація — нерівномірна.

4. ВАКАНСІЇ Є, РОБОТИ НЕМАЄ

Окремий канал нерівності — непропорційно швидше зростання зарплат у *державному контурі*.

Це створює політичну й соціальну напругу.

https://telegraf.ua/ukr/economics-finance/5938736-nbu-suttevo-pidnyav-zarplati-personalu-i-obitsyae-prodovzhuvati-khto-ta-za-shcho-otrimav-naybilshe

Світовий банк фіксує ще один класичний воєнний парадокс.

Компанії говорять про дефіцит трудових ресурсів, але багато людей не можуть знайти прийнятну роботу.

Частка фірм, які називали нестачу робочої сили головною проблемою, зросла з менш ніж 20% у 2022 році до понад 60% наприкінці 2024-го.

Водночас лише 11,3% працівників наприкінці 2024 року працювали на посадах, що відповідали їхньому рівню освіти, проти 17% у лютому 2022 року.

Механізм тут такий.

Роботодавці потребують людей "готових одразу", часто з високими вимогами, інколи без об'єктивного підґрунтя для таких вимог.

— Але зарплати для такого рівню вимог не завжди виглядають привабливими для кандидатів.

До того ж,

— ВПО, жінки з дітьми, люди 55+, ветерани та люди з інвалідністю мають додаткові бар’єри.

Результат той, що маємо:

— вакансії формально є, але реальний найм слабший, ніж випливає із заяв про дефіцит кадрів.

Це не заперечує дефіциту робочої сили.

Це означає, що дефіцит має не лише кількісну, а й якісну природу:

> **— країні бракує не "будь-яких працівників", а людей із потрібними навичками, у потрібному місці, та за ту зарплату, яку вони готові прийняти.**

Відповідь не може бути лише "підняти виплати".

Якщо це не змінювати, бідність залишиться високою, а коефіцієнт Джині показуватиме не тимчасовий воєнний перекіс, а *нову структуру українського суспільства*.

***

№ 1.897

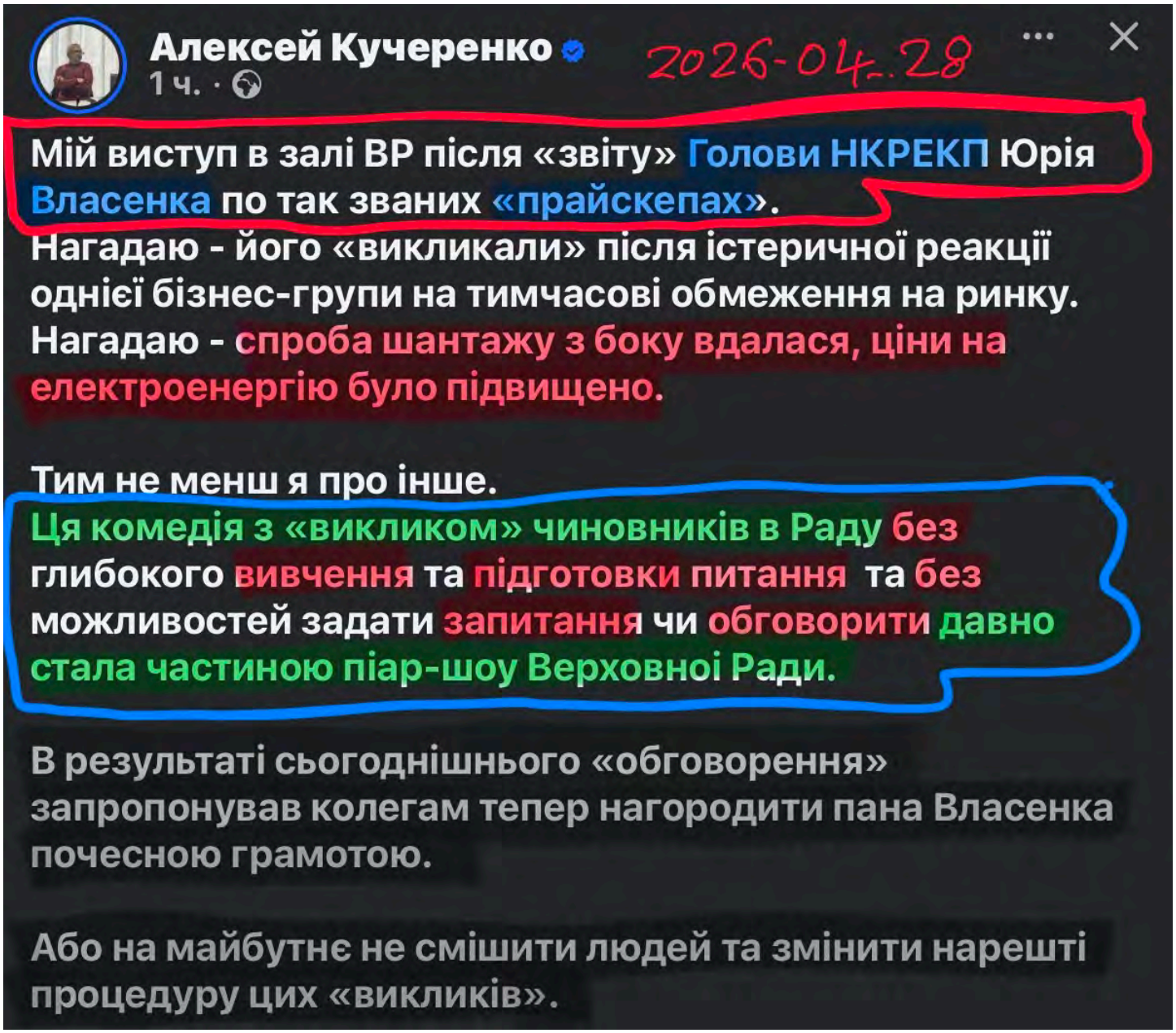

***

№ 1.898

Закрытие границ в 2022 году превратило граждан в подозреваемых – Романенко

2026-04-28

Романенко

Закрытие границ в феврале 2022 года с началом полномасштабного вторжения России в Украину коренным образом изменило характер отношений между государством и обществом, поставив граждан в статус подозреваемых.

Об этом сообщил политолог Юрий Романенко в своем эфире.

По словам эксперта, возможность свободно передвигаться создает совершенно иной уровень взаимодействия между государством и обществом.

> — Страна в таком случае вынуждена ценить каждую человеческую единицу, понимая риск ее потери.
>
> В качестве примера он привел Израиль, который во время войны оставляет свои границы открытыми, давая гражданам выбор.

"Закрытие границ изменило характер отношений с государством, ведь оно поставило граждан в ***статус подозреваемых*** в том, что они убегут от своих обязанностей. Конечно, какая-то часть уехала бы, и это вполне естественно, но сама возможность свободно передвигаться дает совершенно иные отношения, потому что государство вынуждено тогда ценить каждого человека, понимая, что он может ускользнуть", - отметил эксперт.

По словам эксперта,

— наличие выбора является ключевым фактором, заставляющим государственный аппарат работать над своей эффективностью и человечностью.

Романенко подчеркнул, что

— при отсутствии конкуренции за человека власть теряет мотивацию создавать качественные условия для жизни и службы.

По мнению специалиста,

— именно свободное передвижение является предохранителем от превращения государственного строя в репрессивную машину.

"***Израиль*** даже во время ожесточенной войны оставляет свои границы открытыми, позволяя человеку самостоятельно выбирать собственную судьбу, а государство при этом вынуждено его ценить.

Это единственный способ избежать деградации системы, иначе она неизбежно скатывается к жесткому формату, который всегда заканчивается бессмысленной мясорубкой.

Когда человек остается добровольно, его мотивация и отдача в разы выше, чем у тех, кого удерживают силой", - подчеркнул Романенко.

Опасения властей относительно тотального выезда населения в случае открытия границ преувеличены и свидетельствуют о непонимании собственного народа.

На самом деле

— устойчивость страны была бы значительно выше, если бы отношения базировались на честности, а не на запретах.

"Я думаю, что двадцать или тридцать миллионов человек точно не уехало бы, а значительная часть тех, кто все же уехал, со временем обязательно вернулась бы назад на родину.

Устойчивость страны **была бы намного сильнее, потому что государство четко понимало бы высокую ценность каждого оставшегося юнита, и относилось бы к нему соответствующим образом.**

Те, кто оказался за границей, видели бы такую заботу и понимали, что за такое государство действительно стоит постоять, поэтому возвращались бы добровольно", - сказал Романенко.

Аналитик отметил, что

— **искусственное удержание граждан только усиливает желание покинуть страну при первой же возможности**.

По словам эксперта,

— *чувство причастности* к *справедливому государству* является лучшим мобилизационным стимулом.

Романенко подытожил, что

— фундаментом настоящей обороноспособности являются не закрытые шлагбаумы, а признание государством безусловной ценности каждой человеческой личности.

***

№ 1.899

Как Отцы-основатели вшили в Конституцию США иммунитет от тирании

2026-04-29

Warden Null

Когда среднестатистический житель Европы или постсоветского пространства смотрит на американца, покупающего в супермаркете вместе с туалетной

бумагой и пивом пачку патронов 5.56 для своей новенькой AR-15, он крутит пальцем у виска. «Дикари», «ковбои», «параноики» — вот что обычно бормочет сытый обыватель, свято верящий, что государство — это такая добрая мамочка, которая всегда придет, погладит по голове и защитит от злого бабайки.

Но американец с винтовкой — не дикарь. Он носитель уникального политического гена, который мы, к сожалению, почти утратили, а многие нации даже никогда не имели.

Чтобы понять, почему в США на руках у гражданского населения находится более 400 миллионов единиц огнестрельного оружия — больше, чем людей в стране, — нужно снять розовые очки политкорректности и посмотреть в холодные глаза истории.

Вторая поправка к Конституции США, гарантирующая ***право народа хранить и носить оружие***, не имеет ни малейшего отношения к охоте на уток.

> — Она не писалась для того, чтобы фермер мог отпугнуть койота от своего курятника, и уж тем более она не задумывалась как инструмент защиты от уличного грабителя в темном переулке.

Отцы-основатели США — Томас Джефферсон, Джеймс Мэдисон, Джордж Мейсон — были кем угодно, но только не наивными идеалистами. Это были жесткие, прагматичные, прожженные мужики. И самое главное — они были сепаратистами, мятежниками и государственными преступниками с точки зрения действовавшей тогда власти.

> — Они только что провернули беспрецедентную по дерзости операцию: взяли в руки оружие и начали убивать солдат регулярной армии Британской империи — своего законного, легитимного на тот момент правительства.

Они прекрасно знали одну абсолютную истину политической физики: “*любая власть — это рак*”.

Государство, каким бы демократичным, пушистым и либеральным оно ни казалось в момент своего создания, неизбежно будет стремиться к расширению своих полномочий.

Это природа бюрократии и политических элит. Дай им палец — откусят руку.

> — Рано или поздно политики бронзовеют, обрастают силовиками, монополизируют право на насилие и начинают относиться к гражданам как к дойному скоту, расходному материалу и покорным холопам.

Как началась Американская революция? Вы думаете, народ восстал из-за налогов на чай в Бостоне? Черта с два. Налоги были лишь поводом для ворчания в пабах.

Точка невозврата была пройдена 19 апреля 1775 года.

> **— Британский генерал Томас Гейдж отдал приказ своим войскам выдвинуться в города Лексингтон и Конкорд с одной конкретной целью:**
>
> > **— *конфисковать склады с порохом и изъять личное оружие* у местного ополчения.**

Империя понимала то же, что сегодня понимает любая зажравшаяся власть:

> **— “*вооруженный налогоплательщик — это проблема*”.**

Вооруженного налогоплательщика нельзя просто так поставить на колени, нельзя заставить платить грабительские подати, его нельзя безнаказанно унизить.

Его нужно сначала разоружить, вырвать ему клыки, превратить в бесформенную массу.

> **— И вот когда британские красные мундиры пришли забирать мушкеты, американские фермеры, кузнецы и лавочники сняли свое оружие со стен и начали стрелять в лоб представителям государства.**
>
> **— С этого началась величайшая демократия современности. Со свинца, летящего в лицо охреневшей власти.**

Когда война закончилась и британцев вышвырнули за океан, перед Отцами-основателями встала задача написать Конституцию для новой страны.

> — И они задали себе вопрос: как сделать так, чтобы наши собственные потомки, которые сядут в кабинеты в Вашингтоне, не превратились в таких же тиранов, как британский король?

Бумажные законы? Смешно. Любая власть найдет карманный суд, который перепишет и истолкует конституцию так, как выгодно правящему классу.

> — Бумажные гарантии защищают ровно до тех пор, пока у того, у кого в руках монополия на насилие, не появится соблазн этими гарантиями подтереться.

И тогда они создали Вторую поправку. Это не право на самооборону. Это право народа на *вооруженное восстание*.

Это право на убийство политиков и их цепных псов, если те попытаются узурпировать власть и растоптать свободу.

Вторая поправка — это кнопка ядерного апокалипсиса для государственного аппарата, встроенная прямо в фундамент страны.

Современные этатисты любят цепляться за формулировку поправки:

> "Поскольку хорошо организованное ополчение необходимо для безопасности свободного государства, право народа хранить и носить оружие не должно нарушаться".
>
> Они натягивают сову на глобус и пытаются доказать, что «ополчение» — это государственная армия или Нацгвардия. Какая чушь.

Отцы-основатели панически, до дрожи в коленях ненавидели само понятие *«регулярной армии» в мирное время*.

Они считали, что профессиональная армия, подчиняющаяся политикам — это главный инструмент тирании. В их словаре «ополчение» означало не людей в казенной форме.

Джордж Мейсон, один из идейных отцов Билля о правах, говорил прямо:

"Спрашиваете, что такое ополчение? Это весь народ, за исключением нескольких чиновников".

Они закрепили концепцию: государство — это не сакральная сущность. Государство — это наемный менеджер, ЖЭК, сервис по уборке мусора и поддержанию базовых правил игры. А мы, народ — акционеры и работодатели. И чтобы менеджер однажды не решил запереть нас в офисе и объявить рабами, у нас в руках должны быть дробовики, винтовки и пистолеты.

Политика — это не про выборы раз в четыре года, не про красивые дебаты на стадионах и не про сопливые обещания светлого будущего.

Политика — это концентрированное выражение грубой силы. У кого сила, тот и диктует правила.

> — Когда монополия на силу принадлежит исключительно государственной машине (полиции, спецслужбам, армии), гражданин перестает быть субъектом. Он становится объектом.
>
> — С ним можно сделать все что угодно — посадить за репост, забрать бизнес, отправить на убой, загнать в цифровой концлагерь.

Американцы так фанатично скупают стволы, так яростно отстаивают свое право на штурмовые винтовки (те самые AR-15) и магазины повышенной емкости именно потому, что они понимают эту ***математику власти***.

Если правительство имеет на вооружении штурмовые винтовки M4, броневики и снайперские комплексы, то с каким оружием народ должен его сдерживать? С двустволками и кухонными ножами? Нет. Оружие гражданина должно быть паритетным оружию среднестатистического пехотинца или спецназовца системы.

Вторая поправка — это баланс ужаса.

Американский политик, сидящий в Капитолии, может быть трижды коррумпированной, циничной мразью. Он может мечтать о тотальной диктатуре.

Но каждый раз, когда ему в голову приходит идея закрутить гайки до упора или устроить откровенный тоталитаризм, он смотрит на сухую статистику: за окном его кабинета ходят десятки миллионов злых, независимых мужиков и женщин, в сейфах которых лежат миллионы единиц полуавтоматического нарезного оружия и миллиарды патронов.

И этот политик понимает: если он перегнет палку, это будет не мирный митинг с фонариками и воздушными шариками.

> Полиция и армия просто захлебнутся в крови в первую же неделю, потому что за каждым кустом, в каждом окне и на каждой ферме их будет ждать снайпер с оптикой.

Вот почему Америка остается Америкой.

Не благодаря умным политикам. И не благодаря судам. Она остается свободной исключительно потому, что американское правительство боится своего вооруженного народа.

И это единственный здоровый формат отношений между властью и гражданином.

Правительство должно жить в постоянном, липком страхе перед теми, кем оно управляет. Как только страх исчезает — рождается тирания.

> — Мы привыкли делегировать свою жизнь чужим дядям в пиджаках и погонах.
>
> — Мы привыкли просить разрешения на базовые вещи.
>
> — Мы привыкли считать, что оружие в руках свободного человека — это опасность.

Но настоящая опасность — это безоружное стадо, покорно бредущее на стрижку.

Американский фермер с мушкетом в XVIII веке и сегодняшний айтишник из Техаса с AR-15 объединены одной неразрывной нитью

— пониманием того, что “*свобода не выдается государством*”.

Свобода вырывается, защищается и гарантируется только личной готовностью нажать на спусковой крючок.

И пока мы не осознаем эту железную истину, мы обречены ходить по кругу, меняя одних оборзевших хозяев на других.

***

№ 1.900

Схожие оценки, общие предложения, совместные проекты

2026-04-30

Илларионов

Позвонивший Трампу Путин:

(1) - поддержал Трампа в связи с якобы покушением на него,

(2) - поздравил Меланию с днем рождения,

(3) - рассказал, что Украина является откровенным террористом,

(4) - подстрекаемым и поддерживаемым европейцами,

(5) - напомнил Трампу об их совместных предложениях Украине заставить ее передать Путину Славянско-Краматорский укрепрайон без боя:

И Владимир Путин, и Дональд Трамп высказали, по сути, схожие оценки поведения киевского режима во главе с Зеленским, который, подстрекаемый европейцами и при их поддержке, ведёт линию на затягивание конфликта.

Российский лидер прямо сказал, что Киев прибегает к откровенно террористическим методам, атакуя сугубо гражданские объекты на российской территории.

Наш Президент вновь подтвердил, что цели специальной военной операции в любом случае будут достигнуты. Конечно, мы предпочли бы, чтобы это стало результатом переговорного процесса, для чего Зеленский должен положительно отреагировать на известные предложения, которые излагались неоднократно, в том числе и американской стороной.

http://www.kremlin.ru/events/president/news/79660

В ответ Трамп:

(1) - позитивно оценил не пасхальное перемирие, предложенное Зеленским, а пасхальное перемирие, объявленное Путиным,

(2) - рассказал Путину об их с Путиным общей победе над нацизмом 81 год тому назад.

Характерно, что Дональд Трамп позитивно оценил недавно объявлявшееся Россией пасхальное перемирие.

В этой связи Владимир Путин проинформировал американского коллегу о готовности объявить перемирие и на период празднования Дня Победы.

Трамп активно поддержал эту инициативу, отметив, что праздник знаменует нашу общую победу над нацизмом во Второй мировой войне.

http://www.kremlin.ru/events/president/news/79660

Путин и Трамп совместно помечтали о масштабных перспективах взаимовыгодных проектов в экономике и энергетике, уже обсуждаемых их представителями:

При обсуждении российско-американских отношений с обеих сторон говорилось о *больших перспективах взаимовыгодных проектов* в экономике и энергетике, причём целый ряд масштабных инициатив в экономике, как отметили Президенты, уже конкретно обсуждается между представителями наших государств.

http://www.kremlin.ru/events/president/news/79660

Шесть часов спустя, очевидно, в знак общей победы над нацизмом, схожих оценок Украины и Европы, совместных предложений Зеленскому, единых надежд на взаимовыгодные экономические проекты Трамп заявил о возможном сокращении в ближайшее время численности американских войск в Германии:

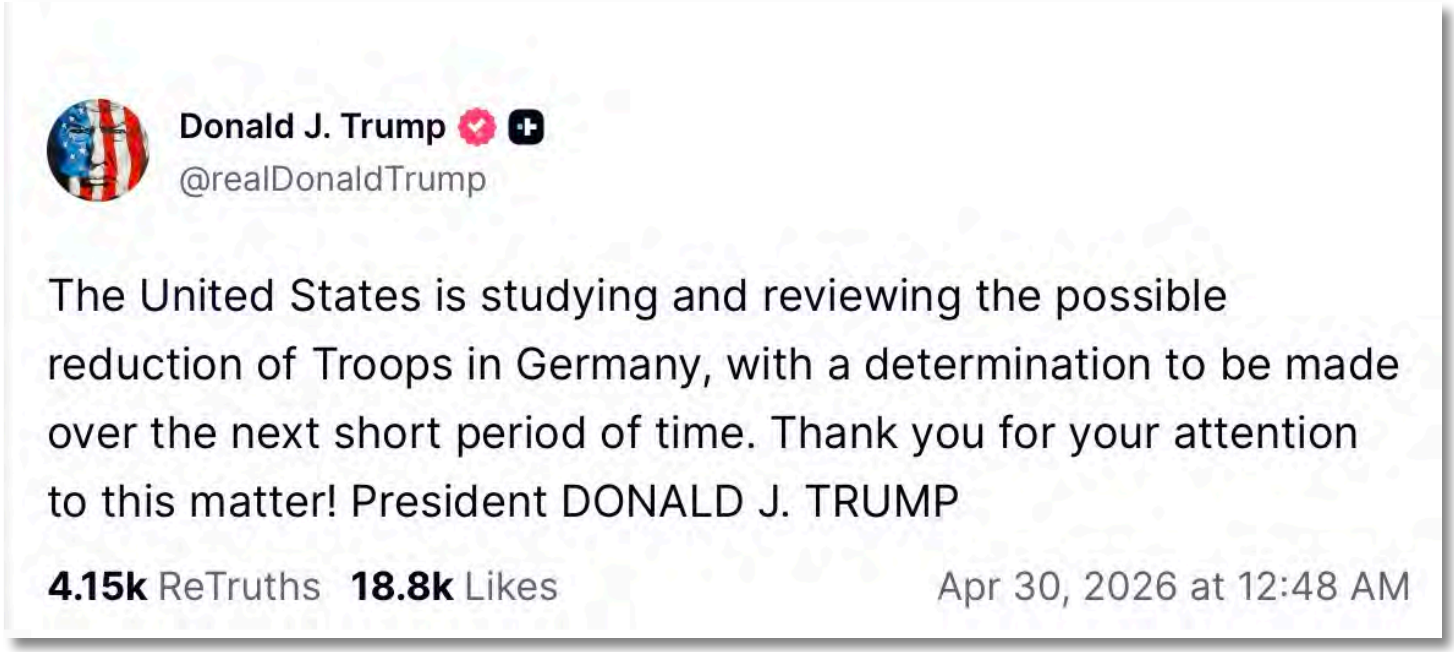

Possible reduction of Troops in Germany

Donald J. Trump@realDonaldTrump

April 29, 2026

The United States is studying and reviewing the possible reduction of Troops in Germany, with a determination to be made over the next short period of time. Thank you for your attention to this matter! President DONALD J. TRUMP

«Сполучені Штати вивчають і переглядають можливе скорочення військ у Німеччині, з рішенням, яке має бути прийнято протягом наступного короткого періоду часу. Дякуємо за вашу увагу до цього питання! Президент»

https://truthsocial.com/@realDonaldTrump/posts/116490196510215628

https://aillarionov.livejournal.com/1515074.html

***

№ 1.901

Коментар щодо рішення НБУ про рівень облікової ставки (квітень 2026 року)

2026-04-30

Данілішин

30 квітня Правління НБУ ухвалило рішення залишити облікову ставку на рівні 15% річних. Формально – нічого не змінилося.

Фактично **маємо продовження режиму колосального *монетарного тиску* на економіку.**

За підсумками березня 2026 р. річна інфляція становила 7,9%, а реальний ВВП за 3 місяці поточного року скоротився на 0,5% проти минулого року.

Тобто

— рішення НБУ є абсолютно неконсистентним з макроекономічними реаліями України, оскільки продовжує дію монетарних умов в яких власники фінансових активів отримують в рази більші процентні доходи, аніж зростає економіка.

Параметри процентної політики залишаються гальмом економічного відновлення, а не інструментом стабілізації.

Адже переважна частина чинників інфляції залишаються немонетарними, тобто знаходяться поза контролем ключової процентної ставки.

Це, насамперед ріст витрат на енергоносії та енергообладнання, адміністративно регульовані тарифи, акцизи на тютюн та пальне, погодні фактори, світові ціни і навіть керовано гнучкий (але де-факто адміністративно регульований) обмінний курс гривні.

Більше того, канали монетарної трансмісії залишаються слабкими і недієздатними, що унеможливлює досягнення інфляційного таргета монетарними методами, навіть якби інфляція спричинялася чинниками споживчого попиту.

Окремі позиції інфляційного кошика

Позиція	Приріст цін за рік	Частка у кошику, %	Ключовий фактор впливу
автопаливо, мастила	+23%	3%	податки, світові ціни
яйця	+20%	1%	енерговитрати
алког., тютюн	+16%	8%	податки
м'ясо	+15%	10%	енерговитрати
овочі	-15%	3%	погода
цукор	-12%	1%	світові ціни
комун. послуги	+2%	10%	тарифи
РАЗОМ інфляція	+8%	100%	

Монетарна трансмісія залишається хронічно слабкою із-за вкрай низької кредитно-посередницької активності банків та воєнних факторів.

Депозитний канал трансмісії становить лише 5% ВВП, а кредитний – лише 9% ВВП, що критично мало для впливу на інфляцію.

Валютний та фондовий канал трансмісії взагалі виключені з ефективного впливу, оскільки повністю залежать від неринкових потоків зовнішньої допомоги.

Крім того маємо ще і додаткові структурні проблеми трансмісії, такі як надмірна процентна маржа банків (приблизно 10 в.п.); крайня концентрація заощаджень (60% депозитів належать 1% вкладників).

За таких умов процентна ставка не може бути ефективним макроінструментом.

— Наслідком неспроможності НБУ впливати на інфляцію є постійне перенесення строків досягнення інфляційного таргета.

— Згідно оновленого макропрогнозу НБУ очікує досягнення таргета у 5% аж у 2028 році. У Нацбанку це називається горизонт політики, що завжди маячіє на видноколі.

В результаті ультражорстка процентна політика системно пригнічує бізнес-активність, демотивує банки кредитувати реальний сектор і водночас **НЕ ЗДІЙСНЮЄ ПОМІТНОГО ВПЛИВУ НА ІНФЛЯЦІЮ**.

1. Вартість процентної політики

Суспільство витрачає сотні мільярдів гривень на політику, результат якої постійно і безвідповідально відкладається.

— Процентні витрати НБУ на монетарну політику за 4 місяці 2026 р. склали 35 млрд. грн, а всього з початку війни - вже 330 млрд. грн. коштів платників податків.

2. Інфляційний таргет

Фундаментальна проблема сфери монетарного регулювання економіки – занадто низький інфляційний таргет (5%), який утримується з довоєнного періоду і не відповідає нинішнім економічним умовам України.

Занижений інфляційний таргет спричиняє схильність НБУ до необґрунтовано жорстких параметрів процентної політики, яка в результаті скеровується на досягнення апріорі недосяжних цільових показників інфляції, що невиправдано пригнічує економічну динаміку.

Нагадаю, що досягнення інфляційного таргета – це тривале перебування інфляції в межах цільового діапазону, а не разове «влучання» у цифру.

3. Монетарна політика та кредитування

Тривала жорстка монетарна політика суттєво послабила стимули банків до кредитування.

— На кінець I кварталу 2026 р. кредити займають лише 29% в структурі активів банків і становлять лише 14% ВВП (в 2020 р. було 38% і 23% відповідно).

— При цьому близько 25% кредитного портфеля є пільговими кредитами за підтримки Уряду.

У 2026 р. чисті кредити бізнесу виросли на 32% за рік, а ціни промислових виробників - на 37% за рік!

Тобто

— приріст кредитування підприємств навіть не покриває зростання цін на затрати, не говорячи вже про розвиток бізнесу.

Монетарна політика без кредитування — це імітація.

Кредити — це не лише інвестиції бізнесу, але й базовий канал монетарної трансмісії, без якого не відбувається ефективна передача імпульсів процентної ставки до товарних ринків.

НБУ не приділяє належної уваги відродженню кредитного ринку України.

Замість системних рішень на рівні монетарної політики, НБУ концентрується на нішових продуктах (ESG-кредити, інклюзивне кредитування, енергетичні кредити).

4. Висновки

1. Процентна політика НБУ в нинішніх умовах не здатна помітно впливати на інфляцію як із-за характеру інфляції, так із-за слабкості трансмісії на фінансових ринках.

2. Поточна українська інфляція має переважно витратний характер. Чинники приросту цін здебільшого пов’язані із ростом енергетичних витрат, зовнішньою кон’юнктурою цін та податками.

— Енергетичні проблеми, продовження девальвації гривні та очікуване підвищення тарифів на виконання вимог МВФ буде суттєвим фактором прискорення інфляції в 2026 році.

3. Системне подолання інфляції знаходиться на боці інструментів стимулювання пропозиції, в т.ч. через здешевлення доступу ВИРОБНИКІВ до кредитних ресурсів.

Зупинити структурне зростання цін в товарно дефіцитній економіці можна лише в один спосіб — нарощуванням виробництва товарів для компенсації наявного дефіциту.

4. Нинішня процентна політика НБУ генерує додаткові структурні шоки для економіки, обмежуючи доступ держави й бізнесу до ресурсів у скрутний час.

***

Лише масштабна зовнішня фінансова підтримка стримує економіку від рецесії та валютної дестабілізації.

***

№ 1.902

ЧОМУ КИЇВ РИЗИКУЄ ЗАМЕРЗНУТИ НАСТУПНОЇ ЗИМИ, ПОПРИ МІЛЬЯРДНИЙ БЮДЖЕТ, СОТНІ ГЕНЕРАТОРІВ ТА ПІДТРИМКУ УРЯДУ?

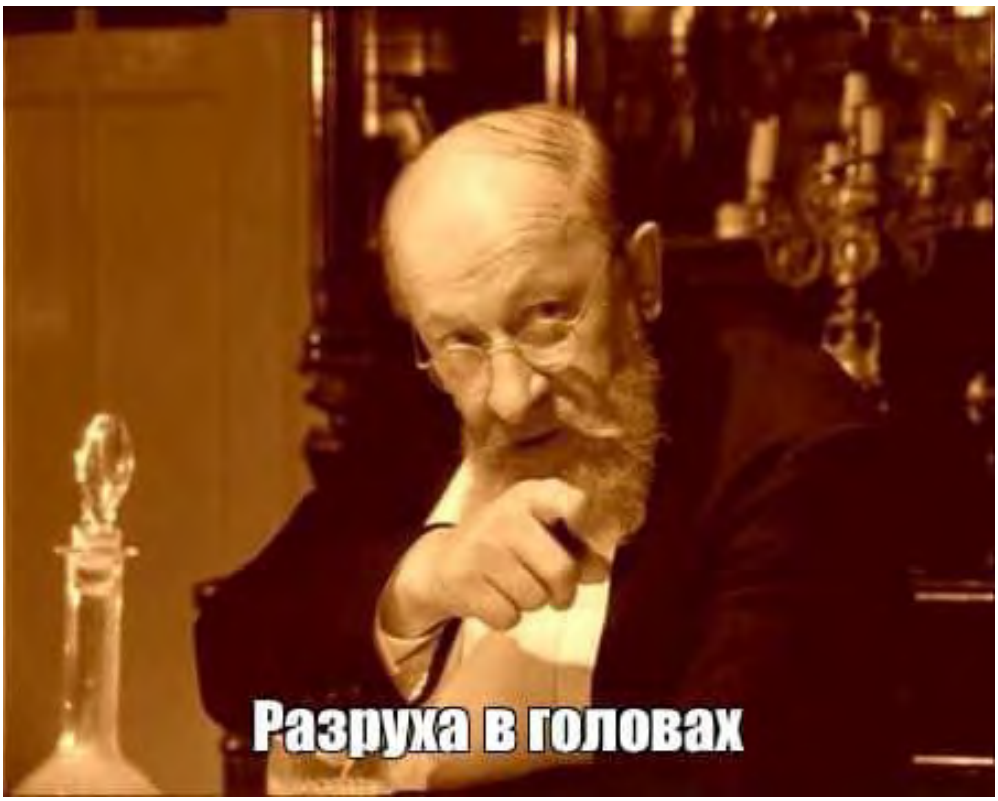

2026-05-01

Весна 2026 відчувається по-особливому. Ми пережили найскладнішу зиму в історії міста — з блекаутами, відсутністю води, опалення та світла в тисячах квартир. Зруйновані ТЕЦ/ТЕС, пошкоджені труби теплопостачання, знищені трансформатори — реалії Києва зими

2025-2026 років, які стануть викликом для опалювальних сезонів в майбутньому.

І весна 2026-го — це час почати готуватися до наступної зими. І, здається, цього разу підготуватися треба точно краще, аніж раніше.

10 березня 2026 року Київрада з другої спроби затвердила ***План енергетичної стійкості*** столиці. Документ, який мав стати дорожньою картою підготовки міста до наступної зими з урахуванням досвіду зими 2026-го. Але документ розкритикували самі ж депутати, а пропозиції, висловлені ще за майже два тижні до засідання Київради, фактично проігнорували.

Здавалося б, це мало стати потужним сигналом для влади. Та попри критику Президента, розроблену урядом концепцію допомоги та конкретні рекомендації експертів, Київська міська влада ухвалила План енергетичної стійкості, який самі ж депутати назвуть “сирим” та безвідповідальним.

“План” виявився переписаною ***стратегією енергнезалежності*** столиці, яку ухвалили ще у 2024 році.

От тільки за два роки вона так і залишилась на папері.

Журналісти “В тіні каштана” проаналізували ситуацію, перспективи.

Ми побували на засіданнях Київради та на ***круглому столі***, де зібралися представники Верховної Ради, Уряду, КМДА, Київради, РДА, представники громадськості та енергети.

Зібрали ключові цитати, дослідили хронологію подій і спробували з’ясувати,

— чому Київ, маючи бюджет розвитку 18 мільярдів гривень, отримуючи сотні генераторів від міжнародних партнерів та маючи готовність уряду співфінансувати проєкти, затягнув з ухваленням плану ***енергетичної стійкості*** і чого чекати нам уже від нового опалювального сезону?

Щоб зрозуміти масштаб проблеми, варто звернутися до цифр, які озвучила народна депутатка України Леся ***Забуранна*** під час засідання тематичного круглого столу 27 лютого 2026 року.

“Лише за ці два місяці фактично ми маємо *пошкоджених* ***110 будинків***, які потребують того чи іншого відновлення. І, відповідно, мешканці цих пошкоджених квартир також перебувають в надскладних обставинах, особливо враховуючи всі ті проблеми, які є в тому числі із енерго- і теплозабезпеченням”

Але найгірша ситуація — на Лівому березі.

“Що стосується Дарницького і Дніпровського районів, ми мали відповідно 450 і 679 будинків. І наразі та картина, яка в нас є на сьогодні.

На сьогоднішній день в нас залишаються ***без теплопостачання*** будинки Дарницького і Дніпровського районів. Це ***більше 1100 будинків***“

Ситуація настільки критична, що її було винесено раніше на найвищий рівень.

РНБО доручила регіонам та місту Києву розробити та ухвалити ***Плани енергетичної стійкості*** ще в лютому 2026.

На початку березня такі плани ухвалили усі області. Окрім Києва.

5 березня 2026 року на засіданні Ставки Верховного Головнокомандувача Президент України Володимир ***Зеленський*** публічно заявив:

> “На сьогодні Київ ще не подав план, будемо чекати всією країною, поки мер зможе це підписати.”

Але це був не перший сигнал.

Ще в середині січня, під час наради, ***Президент*** дорікнув столичній владі у недостатній підготовці до складної зими. У своєму телеграм-каналі він опублікував відео, у якому сказав, що у столиці дуже мало зроблено.

1. Гроші є, але плану немає

Поки у КМДА звітували про амбітні ***плани*** децентралізувати систему та будувати резервні джерела живлення, уряд та експертна спільнота вже працювали над конкретними ***рішеннями***.

Заступник Міністра розвитку громад та територій Костянтин ***Ковальчук*** на зустрічах за участю народних депутатів, представників КМДА, Київради, голів РДА та енергетиків розповів про ***концепцію державної програми стійкості***.

Вона передбачає чотири ключові напрями

(1) ***Захист*** критичних об’єктів (тепломереж, водоканалів).

(2) Створення ***розподіленої генерації*** (маленьких джерел енергії замість гігантських ТЕЦ).

(3) Забезпечення ***альтернативних джерел живлення*** (генераторів для кожної насосної станції).

(4) ***Розподілена теплова генерація*** — заміна великих об’єктів комплексом менш вразливих котелень.

“Розроблено ***концепцію державної програми стійкості*** всіх регіонів. Це стосується всіх регіонів. І підготовку бачимо в ключових чотирьох напрямках.

1) — Перша – це ***захист*** критичних об’єктів, як енергетики, теплопостачання, нафтогазового комплексу, об’єктів водопостачання.

2) — Другий напрямок – це створення альтернативних, розподілених, маленьких, куди яких ***джерел генерації*** в кожному регіоні, щоб в умовах блекауту кожен регіон мав достатню генерацію для того, щоб забезпечити функціональність своїх об’єктів критичної інфраструктури.

3) — Третій напрямок – це альтернативні ***джерела живлення***.

> Кожна ключова точка – умовно водозабір, водонасосна станція, каналізаційна станція, котельня – має мати при собі альтернативне джерело, умовно генератор, який за умови відключення або блекауту забезпечить функціональність цих важливих об’єктів життєзабезпечення.

4) — І четверте, це теж, напевно, ключове в контексті сьогоднішньої розмови, це ***розподілена теплова генерація***.

> Умовно заміщення великих об’єктів теплової генерації комплексом маленьких, які будуть менш вразливими, бо буде складно уразити їх, — розподілена теплова генерація.”

За результатами цієї зустрічі ще 27 лютого 2026 було напрацьовані конкретні рекомендації для плану Києва.

Однак у столиці їх, судячи з голосування в Київраді, проігнорували.

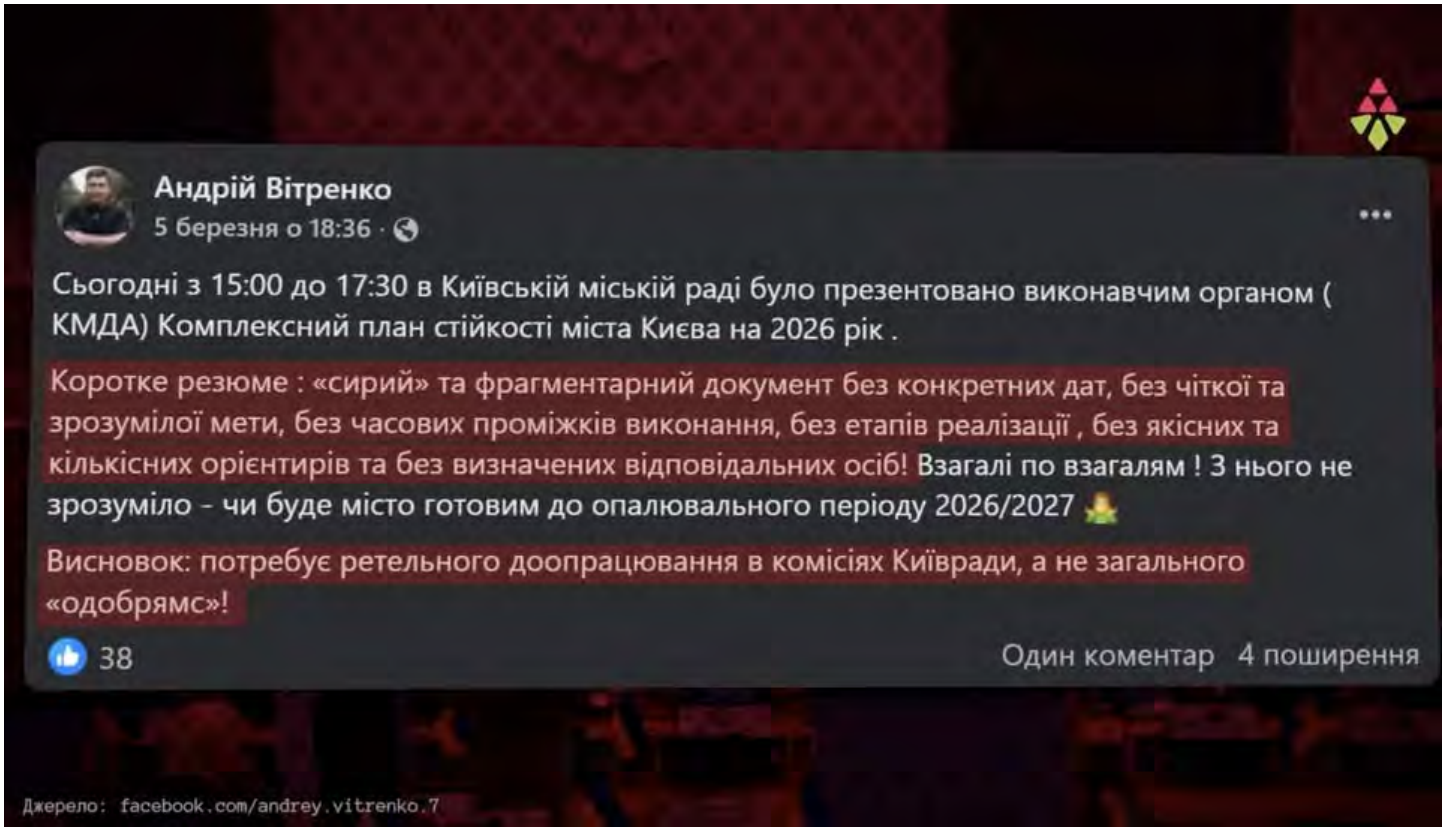

Голова фракції “***Слуга народу***” у Київраді Андрій ***Вітренко*** охарактеризував гранично жорстко:

> — “сирий та фрагментарний”, без конкретних дат, без чіткої мети, без етапів реалізації та відповідальних осіб. Фактично, це була редагована версія старих напрацювань КМДА, які вже довели свою неефективність минулої зими.

“Коротке резюме:

> — «сирий» та фрагментарний документ без конкретних дат, без чіткої та зрозумілої мети, без часових проміжків виконання, без етапів реалізації, без якісних та кількісних орієнтирів та без визначених відповідальних осіб!… Висновок: потребує ретельного доопрацювання в комісіях Київради, а не загального «одобрямс»!”

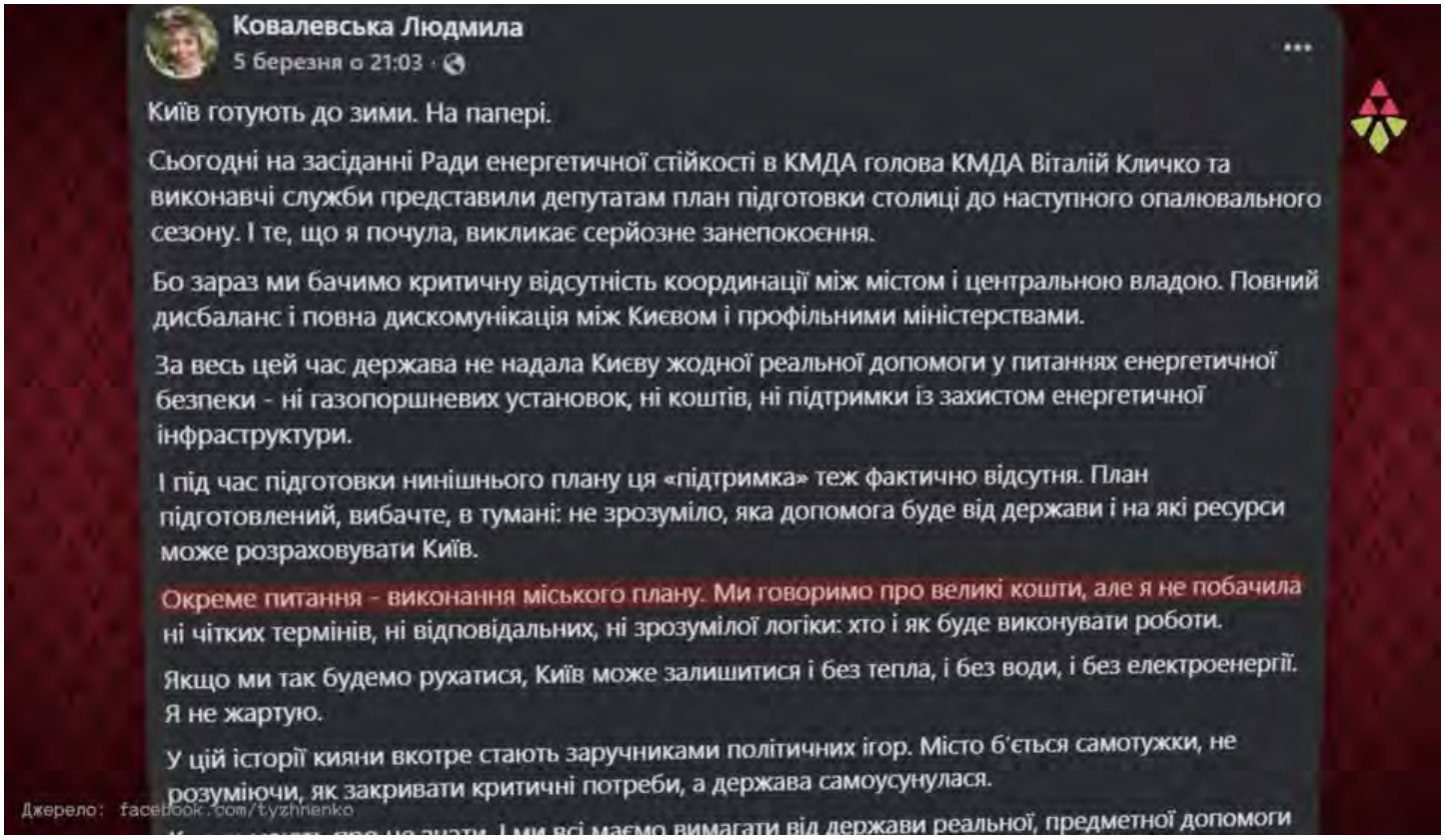

Депутатка від “Європейської Солідарності” Людмила ***Ковалевська*** каже, що у плані Києва місто не передбачило жодних строків.

> — “Окреме питання – виконання міського плану. Ми говоримо про великі кошти, але я не побачила ні чітких термінів, ні відповідальних, ні зрозумілої логіки: хто і як буде виконувати роботи. Якщо ми так будемо рухатися, Київ може залишитися і без тепла, і без води, і без електроенергії. Я не жартую”

2. Допомога, яку “не помітили”?

Міський голова Віталій ***Кличко*** не пояснював депутатам причини відсутності строків реалізації плану і не коментував критику. Натомість нарікав на відсутність підтримки з боку центральної влади.

> — “Ми скоригували ті плани, які формували, щоб план стійкості був реалістичний в умовах, коли… Такі враження складаються. Держава не висловлює великого бажання допомагати. І, на жаль, багато процесів переходять в політичну складову”

План, який, за словами Кличка, «скоригували», датований 2024 роком.

Ми переглянули десятки сторінок, перечитали дописи урядовців. І ще раз послухали відеозапис круглого столу від 27 лютого 2026 року.

Отже, ще у січні уряд взяв ситуацію під свій контроль. Тоді ж розпочали залучати допомогу міжнародних партнерів. Заступник Міністра розвитку громад Костянтин ***Ковальчук*** під час круглого столу каже:

> — “Ми працюємо з донорами, з міжнародними партнерами для забезпечення обладнання, саме генератори, когенераційні установки. Місто Київ спільно з ними сформували «Перелік точок», де це можливо приєднати для того, щоб забезпечити діяльність об’єктів життєзабезпечення. І вже достатня кількість машин і приїхала в Київ, і їде. Сотні генераторів було залучено за допомогою міжнародних партнерів”

Тим часом уряд залучав і продовжує залучити *генератори*, *мобільні котельні* та інше енергетичне обладнання від міжнародних партнерів.

Наприклад, лише 12 лютого за один день Урядом було передано Києву 234 одиниці генераторів. Про це повідомляв віцепрем’єр з відновлення Олексій ***Кулеба***.

Більше того, на рівні уряду був готовий не лише механізм допомоги обладнанням, а й фінансова програма.

Той же ***Ковальчук*** наголосив:

— “Ми будемо продовжувати роботу з донорами, а друге – ініціювати виділення з державного бюджету теж коштів саме на придбання для міста Києва ***об’єктів розподіленої теплової та електричної генерації***.

Концепція виглядає наступним чином.

Чіткий ***план***

— ***кількість, перелік обладнання певного типу і потужності, строки*** їх встановлення”

Підхід київської влади до подолання кризи і підготовки Києва до наступної зими розкритикував і народний депутат Андрій ***Жупанін***:

— “У моєї дружини дрон попав у квартиру, квартира згоріла. Півроку пройшло, нічого. Зеро. Абсолютно. І ще стільки часу пройде. Подавали на відновлення, нічого не відбулося. Фасад не відновлений, нічого не відбулося. Київська міська влада могла б постраждалим людям давати, я не знаю, 200 тисяч гривень ось так, навіть не помітивши цього в своєму бюджеті. Київ, при всіх можливостях Києва, із київським бюджетом, мені здається, не робить і 10% того, що він би мав поробити. Я би на місці київської міської влади робив би в Києві умови такі, щоб сюди приїжджали громадяни України з інших міст. Тому що більше живе людей в місті, більше платиться ПДФО, більше податків наповнюється місцевий бюджет“

“Вибачте, Київ — це Дарницький, Дніпровський, Деснянський район, це частина Києва. Половина Києва. Це Київ, це платники податків до київського міського бюджету. 2 мільярди євро — міський бюджет Києва. Стукатися в двері і казати: пане Кличко, а як ви хочете, крім поради виїжджати з Києва, підготувати наші райони до наступної зими?”

3. Гроші є чи немає?

Аргумент про брак коштів розбивається об офіційні дані.

Директор *Департаменту житлово-комунальної інфраструктури КМДА* Дмитро ***Науменко*** на круглому столі уточнив:

— “Про *бюджет міста Києва — 2,5 мільярда* чи доларів, чи євро.

Давайте просто уточнимо, що коли ми кажемо про ті речі, про які ми зібралися поговорити, ми маємо казати про *бюджет розвитку*.

І ось він складає *18 мільярдів гривень*.

Міста Києва — це відкрита інформація, все решта — це захищені статті: зарплати вчителів, медиків, роботи транспорту і таке інше.

Це відкрита інформація, тому що я бачу, як багато є маніпуляцій на цю тему.

Але от правда вона така”

Це не кошти на зарплати вчителям чи медикам, а саме ті гроші, які можна і потрібно спрямовувати на ***модернізацію*** та ***енергонезалежність***.

4. Оптимізм КМДА

Попри все, у КМДА запевняють:

— водоканал цього року стане повністю енергонезалежним.

Науменко пояснює складність завдання:

— “У цьому році ми зробимо ***повністю енергонезалежний водоканал***.

Тому що, ну, зрозуміло, що це аномальні кошти, аномальні витрати по експлуатації. Треба розуміти, що десятки чи тисячі тонн пального, це люди, які до нього пов’язані, це фільтри, обслуговування, поломки і таке інше.

У нашій ситуації по водоканалу ми порахували, що при такому капексі обладнання працювало би тільки зараз і десь тиждень сумарно.

Треба зрозуміти, що зараз наші партнери, які кажуть: “Давайте ми даємо гроші”, — навіть у міській раді нам би задавали зовсім інше питання, якби ми витрачали мільярди, а обладнання не працювало.

Це теж нюанс, я про нього сміливо кажу: треба розподіляти ресурс так, щоб він був корисний для людей.”

Щодо тепла на ***Троєщині***, плани теж звучать обнадійливо:

“Зараз вже ми підготували практично завершене ***технічне завдання*** до зміни цієї схеми теплопостачання.

І через цю ***схему теплопостачання*** ми будемо мати вже ***концепцію*** конкретно з місцями, де і що ми встановлюємо до кінця цього 2026 року.

> — Стосовно того, як виглядає ***план***, це більше *декларація, що можна зробити в плані заміщення потужності ТЕЦ*.

Конкретно по *Троєщині*, по *Воскресенці* там дещо простіша ситуація, бо ми почали це працювати ще рік тому. Там не потрібно якихось сотень великих котелень.

Це декілька джерел, які доповнюються досить невеликими зусиллями, які в’яжуться в мережі, і ми отримуємо протягом двох років, я думаю, це реалістично з точки зору спроможності підрядників, фінансових і т.д., я можу прогнозувати в роки систему, яка повністю може здублювати, закрити ці зони, які працюють від ТЕЦ.”

5. Що можуть у РДА?

Голова Деснянської РДА у місті Києві Максим ***Бахматов*** каже, що

> **— РДА бракує суб’єктності та повноважень, які треба чітко розмежувати між РДА та КМДА.**

Бахматов каже, що стикається з бездіяльністю з боку КМДА та наводить приклад — п’ять генераторів, які КМДА передала Деснянському району від “Хмельницькобленерго”, не можуть підключити вже півтора місяці.

— “Будемо тиснути, тиснути на КМДА, не відбиватися від запитів КМДА, а тиснути.

Я вже запланував, я піду в комітет, далі я піду, візьму всіх.

Колеги з лівого берега, якщо вони проти, ми підемо просити, пропонувати *дійсний план*.

Що з цим робити?

Розуміючи, що КМДА може не так сприяти, я мовчу про те, що бігти вперед разом з нами.

Бо на сьогоднішній день п’ять генераторів, які нам дало КМДА від Хмельницькобленерго, досі не підключені. Пішло півтора місяці“

Народний депутат Андрій ***Жупанін***, звертаючись до *голів РДА*:

«Вам треба мати біля себе Київтеплоенерго, Київгаз, Київводоканал. Треба зрозуміти інфраструктуру району. І треба зрозуміти для вас особисто, що можна децентралізувати.

Тому що, на жаль, не працює воно так, що ви просто тикнули пальцем: ось сюди поставте котельню, і буде щастя. Воно так не працює.

Вам потрібно зі спеціалістами зрозуміти доступ до газової інфраструктури, доступ до середнього тиску, відстань до цих труб, можливість прокласти туди труби, тому що інфраструктура під землею забита в Києві.

Коли у вас з’явиться відповідь на ці питання, це можна зробити за місяць-два.

Коли з’явиться відповідь на ці питання, у вас з’явиться розуміння строку і вартості переходу.

Строку, тому що дещо треба буде робити три роки, об’єктивно. Дещо можна зробити за дев’ять місяців. Дещо можна зробити за три місяці.

Коли з’явиться розуміння строку, розуміння потенційної вартості і масштабу, я без сил приходив би і стукав би в двері київської міської влади.»

***

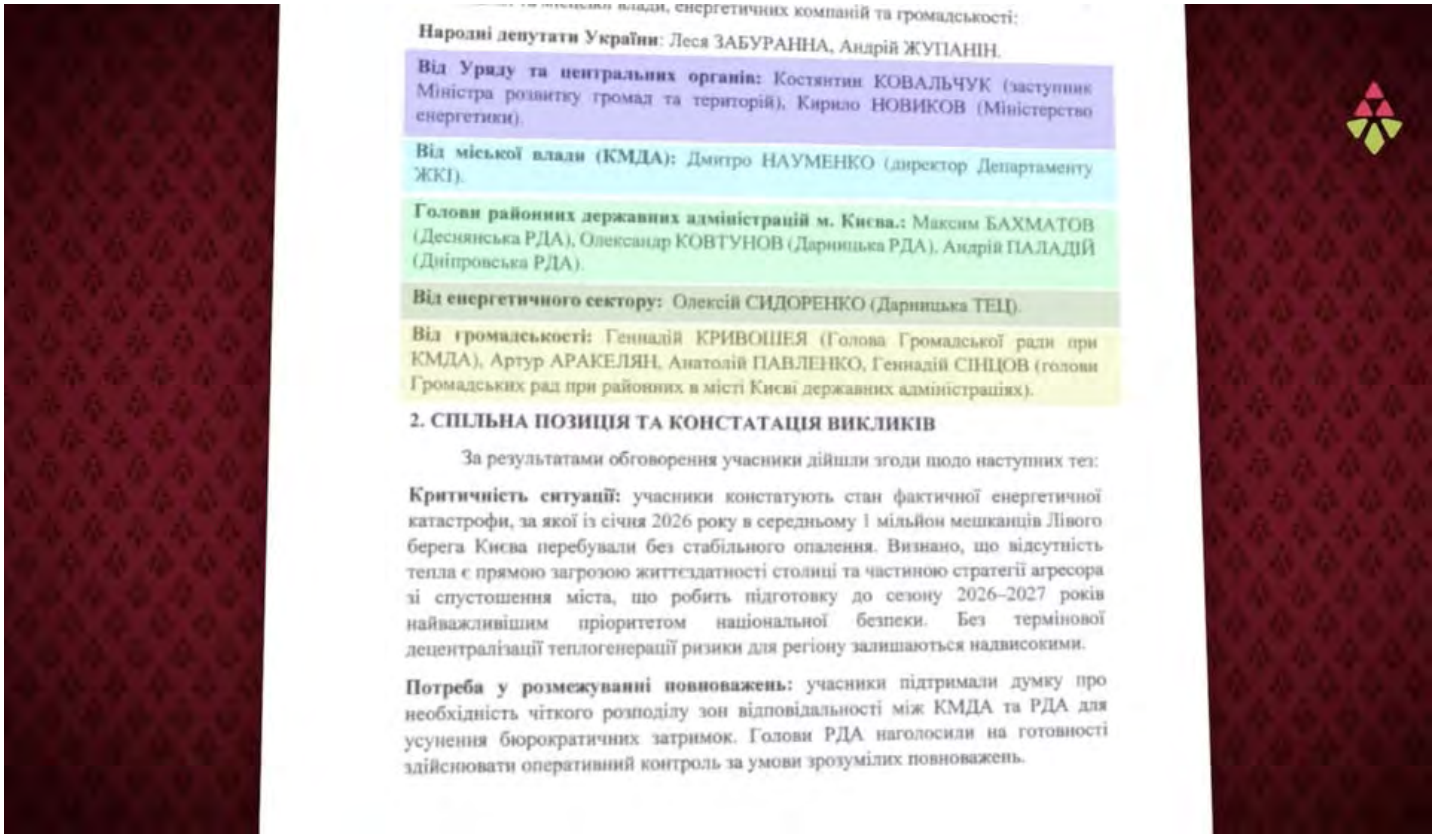

енергетичних компаній та громадськості:

Народні депутати України: Леся ЗАБУРАННА, Андрій ЖУПАНІН.

Від Уряду та центральних органів: Костянтин КОВАЛЬЧУК (заступник Міністра розвитку громад та територій), Кирило НОВИКОВ (Міністерство енергетики).

Від міської влади (КМДА): Дмитро НАУМЕНКО (директор Департаменту ЖКІ).

Голови районних державних адміністрацій м. Києва: Максим БАХМАТОВ (Деснянська РДА), Олександр КОВТУНОВ (Дарницька РДА), Андрій ПАЛАДІЙ (Дніпровська РДА).

Від енергетичного сектору: Олексій СИДОРЕНКО (Дарницька ТЕЦ).

Від громадськості: Геннадій КРИВОШЕЯ (Голова Громадської ради при КМДА), Артур АРАКЕЛЯН, Анатолій ПАВЛЕНКО, Геннадій СІНЦОВ (голови Громадських рад при районних в місті Києві державних адміністраціях).

2. СПІЛЬНА ПОЗИЦІЯ ТА КОНСТАТАЦІЯ ВИКЛИКІВ

За результатами обговорення учасники дійшли згоди щодо наступних тез:

Критичність ситуації: учасники констатують стан фактичної енергетичної катастрофи, за якої із січня 2026 року в середньому 1 мільйон мешканців Лівого берега Києва перебували без стабільного опалення. Визнано, що відсутність тепла є прямою загрозою життєздатності столиці та частиною стратегії агресора зі спустошення міста, що робить підготовку до сезону 2026–2027 років найважливішим пріоритетом національної безпеки. Без термінової децентралізації теплогенерації ризики для регіону залишаються надвисокими.

Потреба у розмежуванні повноважень: учасники підтримали думку про необхідність чіткого розподілу зон відповідальності між КМДА та РДА для усунення бюрократичних затримок. Голови РДА наголосили на готовності здійснювати оперативний контроль за умови зрозумілих повноважень.

27 лютого 2026 року під час ***круглого столу*** на тему енергостійкості столиці за участю урядовців, народних депутатів, експертів-енергетиків, голів РДА, представників КМДА, Київради та громадськості було ухвалено ***резолюцію*** з *чіткими термінами*:

(1) До 10 квітня 2026 року — сформувати ***перелік*** об’єктів критичної інфраструктури, визначити ***механізми фінансування*** та ***джерела*** покриття витрат.

(2) Травень — серпень 2026 року — ***технічна реалізація***, закупівля та монтаж обладнання — 1) когенераційні установки, 2) газопоршневі станції, 3) твердопаливні котельні.

(3) До 1 вересня 2026 року — ***повна готовність*** системи до проходження опалювального сезону, проведення випробувань та пусконалагоджувальних робіт.

У ***плані стійкості***, який був запропонований в Київраді та згодом ухвалений, відсутні чіткі терміни виконання, а пропозиції урядовців, нардепів, енергетиків, голів РДА та громадськості фактично проігнорували.

Ухвалений Київрадою ***План енергетичної стійкості*** не містить, за словами депутатів, жодних конкретних дат.

Він залишається лише “декларацією про наміри”, яка може коштувати киянам ще однієї зими в холодних квартирах.

***

№ 1.903

ЗАКОН ПОД КЛЮЧ: Почему мы обязаны украсть чешскую оружейную модель

2026-04-30

Warden Null

Самая большая и глупая ловушка, в которую раз за разом проваливается наше общество, требуя легализации оружия — это согласие на то, чтобы власть написала закон «с нуля».

Как только вы слышите от очередного министра, депутата или полицейского генерала слащавую фразу:

> «Мы создаем рабочую группу для разработки оружейного законодательства с учетом украинских реалий»
>
> — знайте: вас прямо сейчас готовятся поиметь.

Закон об оружии — это не адронный коллайдер и не квантовая физика. Все нормы, правила и предохранители давно придуманы, выстраданы кровью и обкатаны судебной практикой.

Выражение «учесть украинские реалии» на чиновничьем новоязе означает только одно — они “готовят корыто”.

Они собираются превратить ваше неотъемлемое право на жизнь и самозащиту в свою коррупционную привилегию.

Единственный адекватный, прагматичный и реалистичный выход для Украины — взять идеальную, безупречно работающую модель другой страны и имплементировать её методом безжалостного, тотального копипаста.

И лучший кандидат для этого — *Чехия*.

1. ФРАНКЕНШТЕЙН В ПОГОНАХ: Почему им нельзя давать ручку

Наш бюрократ биологически не способен написать закон о свободе. Вся его профессиональная ДНК запрограммирована на создание запретов, схем и искусственных барьеров, которые потом можно за взятку преодолевать.

Если мы дадим им написать «украинский» закон об оружии, на выходе мы получим юридического Франкенштейна в погонах.

Что они туда зашьют?

> — Обязательные многомесячные курсы, которые можно будет пройти только в трех прикормленных МВД тирах за космические деньги.
>
> — Медицинские комиссии, где вечно занятые психиатры будут торговать справками.

— Они пропишут такие драконовские требования к хранению, что вам придется строить бункер вместо сейфа.

Но главное не это.

Главное — они обязательно оставят за собой право аннулировать вашу лицензию по щелчку пальцев начальника райотдела.

Потому что постсоветский мент и чиновник мыслит категорией «я тебе разрешаю», а не «ты, гражданин, имеешь право».

Дать нашей номенклатуре писать закон об оружии — это всё равно что поручить стае голодных волков разработать конституцию для скотного двора. Результат предсказуем.

2. ЧЕШСКИЙ ЭТАЛОН: Европейский стандарт без соевой кастрации

Нам не нужно изобретать велосипед, если он уже десятилетиями идеально ездит по улицам Праги. Чешский закон об оружии — это золотая середина, шедевр правового прагматизма и наш идеальный юридический хак.

Почему именно Чехия?

Во-первых,

это выбивает главный табурет из-под ног отечественных хоплофобов. Когда они начнут скулить про «дикую Америку и ковбоев», вы бьете их по лицу глобусом: Чехия — это самый центр Европы, одна из самых безопасных стран мира. Но при этом чехи лишены той левацкой, «соевой» инфантильности, которая заставила британцев или немцев добровольно сдать клыки и кастрировать свои права.

Чешская процедура прозрачна и лишена элемента «на усмотрение чиновника». Механика проста: ты не имеешь криминального прошлого? Ты не состоишь на учете в наркологии и психдиспансере? Ты сдал стандартный, прозрачный экзамен по теории и отстрелял мишени в тире?

Всё.

Система автоматически выдает тебе лицензию на скрытое ношение короткоствола.

— Местный полицейский босс не может отказать тебе просто потому, что у тебя «нет уважительной причины для владения».

Твоя жизнь — это и есть уважительная причина.

Более того, в 2021 году чехи сделали гениальный ход, закрепив право защищать жизнь с оружием в Хартии основных прав и свобод (часть их конституционного блока).

3. «МОЙ ДОМ — МОЯ КРЕПОСТЬ» И ПРАВО НЕ ДАВАТЬ ЗАДНЮЮ

Но самая ценная часть чешской системы, которую мы обязаны скопировать до последней запятой — это их практика самообороны.

В Украине сейчас защита своей жизни — это игра в русскую рулетку с кривым правосудием.

> — Если к вам в дом вломился амбал с ножом, а вы проломили ему череп, с вероятностью 90% вас посадят за «превышение пределов необходимой обороны». Следователь будет с умным видом спрашивать: «А почему вы его убили? Он же вас еще не зарезал! Вы должны были соизмерять силу!».

В Чехии эта шизофрения умножена на ноль. Там де-факто работают доктрина «Мой дом — моя крепость» (Castle Doctrine) и право не отступать (Stand Your Ground).

Чешский закон и суды исходят из железной логики: если подонок выламывает дверь вашей квартиры в три часа ночи, вы не обязаны варить ему кофе или выяснять его мотивы. Вы имеете полное право предполагать, что он пришел вас убить. И вы не обязаны пятиться к балкону, надеясь, что он заберет телевизор и уйдет.

Оборона не обязана быть «пропорциональной».

Это самый вредный миф, вбитый в головы наших людей.

В чешской практике защита должна быть интенсивнее нападения, иначе она просто не сработает. Если на вас идут с монтировкой, вы не обязаны искать монтировку, чтобы устроить честный рыцарский турнир. Вы имеете полное, законное право достать свой «Глок» и остановить агрессию свинцом.

Требовать чешский закон — значит требовать окончательного похоронного марша для нашей ублюдочной статьи о «превышении пределов», которая защищает хищника и сажает жертву.

4. АНАТОМИЯ САБОТАЖА: Почему они будут драться за монополию

Если эта модель так хороша, почему наши депутаты не переведут её гугл-переводчиком и не проголосуют завтра утром?

Потому что политическая воля к наделению народа субъектностью у нашей элиты равна абсолютному нулю.

Они боятся чешского закона больше, чем российских баллистических ракет.

Во-первых,

> **— это убьет их жирный, многомиллионный теневой рынок.**

Сейчас в стране циркулируют десятки тысяч «наградных» пистолетов, выданных депутатам, бизнесменам, журналистам и любовницам генералов МВД.

Оружие — это статусная привилегия, которую они продают избранным.

Чешский закон сделает эту коррупционную кормушку бессмысленной. Зачем заносить чемодан долларов генералу, если можно законно купить пистолет в магазине за 800 евро?

Во-вторых,

> **— и это главное — чешская модель разрушает государственную монополию на насилие.**

Вся наша феодальная система, построенная на рейдерстве, полицейском беспределе, титушках и карманных судах, способна функционировать только в безоружном, бесправном обществе.

Безоружным стадом легко управлять. Его можно безнаказанно избивать дубинками, паковать в бусы, запугивать.

Вооруженный, юридически защищенный гражданин — это смерть для постсоветского чиновника. Они панически боятся, что человек, который имеет законное право и физическую возможность защитить свой дом от бандита, завтра начнет с таким же холодным спокойствием задавать государству неудобные вопросы: куда идут налоги, почему не работают законы и кто ответит за провалы.

5. ЗАКЛЮЧЕНИЕ: Давление как единственный язык

Пора взрослеть. Права в этом мире не дают в качестве награды за хорошее поведение. Права вырывают зубами.

Если мы будем продолжать вежливо, с позиции просителей, скулить:

«Ну примите пожалуйста хоть какой-нибудь закон об оружии», нам подсунут коррупционный ошейник с шипами внутрь.

Наше требование должно стать жестким, конкретным и ультимативным:

— Полная имплементация чешского оружейного законодательства. Без «украинского колорита», без «правок комитетов», без компромиссов с МВД.

Система никогда не отдаст монополию добровольно.

Эта пресловутая «политическая воля» появится в кабинетах только тогда, когда цена отказа для власти станет неприемлемо высокой. Жесткое, системное, информационное и электоральное давление — вот единственный язык, который они понимают.

Мы живем в стране, которая платит кровью лучших за право на существование.

У нас больше нет исторического времени на то, чтобы оставаться бесправным стадом на попечении коррумпированных пастухов.

***

№ 1.904

С Fire Point повторяется одна и та же закономерность. Как только Украина начинает жестко выносить российскую инфраструктуру, то сразу актуализируется Миндичгейт

2026-04-30

Романенко

Так было осенью, так мы видим и сейчас.

Вопрос под кого работает вся эта "антикоррупционная" инфраструктура риторический - на США.

— Трампу очень нужно, чтобы Зеленский не имел козыри на переговорах, чтобы закончить войну с Россией побыстрее.

— FP является ключевым фактором у Зеленского, который позволяет смело играть в общеевропейском контексте.

Что мы узнали из нового слива касательно FP.

— Что есть ракеты, которые стоят в 8-9 раз дешевле, чем американские аналоги.

— Что американцы этим недовольны.

— Что всю прибыль, что получают, вбрасывают в производство баллистики, чтобы производить до 8 тысяч баллистических ракет в год.

— Что ОАЭ готовы купить 33% FP за 600 млн долларов, что указывает,

— что капитализация компании перевалила за миллиард долларов.

Также узнали,

— что компания задыхается от недостатка оборотки, потому что государство вовремя не расплачивается с производителями.

Это все мы узнали из неверифицированных источников, которые зачитал Ткач.

Что мы из них не узнали,

— что Умеров от Украины курирует проект "Фрея" - систему общеевропейской противоракетной обороны, которую предложила FP.

Из этих же источников мы не узнаем,

— что со сливом спешили настолько, что выложили его ночью, накануне встречи участников "Фреи" и после слива встреча по проекту была перенесена на неопределенный срок.

Вопрос кому это выгодно тоже риторический - США и России. Также, как уничтожение FP в принципе.

Предложения о национализации FP вызывает хохот, потому что FP - это Штилерман. Без него FP не сможет существовать, потому национализировать нужно сразу Штилермана.

— Посадить его в какую-то башню-шарашку, пока **людишки вроде бывшего главы "Укрэнерго" *Кудрицкого*, предлагающие это и уже "успешно", "защитившие" энергетику на пару с *Найемом*, будут рулить FP.**

С тем же печальным результатом.

Вообще, эта ситуация вызывает только ужас. Ужас от того, насколько безотвественны люди, которые десятилетиями обвиняли олигархов в продаже Украины, но сами ее продают с потрохами не в силах посмотреть дальше своего носа и увидеть те разрушительные последствия, которые они вызывают своими действиями.

Так было 100 лет назад, так было 300 и 400 лет назад. Потому Украина всегда терпела крах.

— Ее закапывали всегда мелкотравчатые "свои".

— И сейчас закапывают.

(1)

Суть момента в Украине в борьбе между суверенистами и компрадорами.

Суверенисты выступают за субъектную Украину, которая не будет стоять раком и будет способна наносить ракетные удары по любому врагу без отмашки из Вашингтона или любой другой столицы крупного государства.

(2)

Суть момента в том, что одни неидеальные люди делают правильные вещи, которые усливают суверенитет Украины, а другие неидеальные люди осознанно или неосознанно суверенитет убивают под флагом "идеальной государственной политики", которую эти же самые неидеальные люди каждый раз проваливали, когда оказывались на государвенных должностях.

(3)

Суть момента в том, что **под маской борьбы с коррупцией в Украине убивается Украина,**

— при том, что все уже увидели, что администрация Трампа даст фору по коррупции любому украинскому правительству. Европейцы, кстати, тоже не отстают.

(4)

И суть момента в том, что **Украина будет вытирать жопы сильных мира сего до того момента, пока в Украине будет масса людей, готовы по звонку из-за бугра выполнять любую прихоть ради каких-то фантсмогорийных перспектив.**

Напоминания о цене поражения будут бесполезны, потому что они в Украине никогда и никого не останавливали от безумных и саморазрушительных шагов.

***

№ 1.905

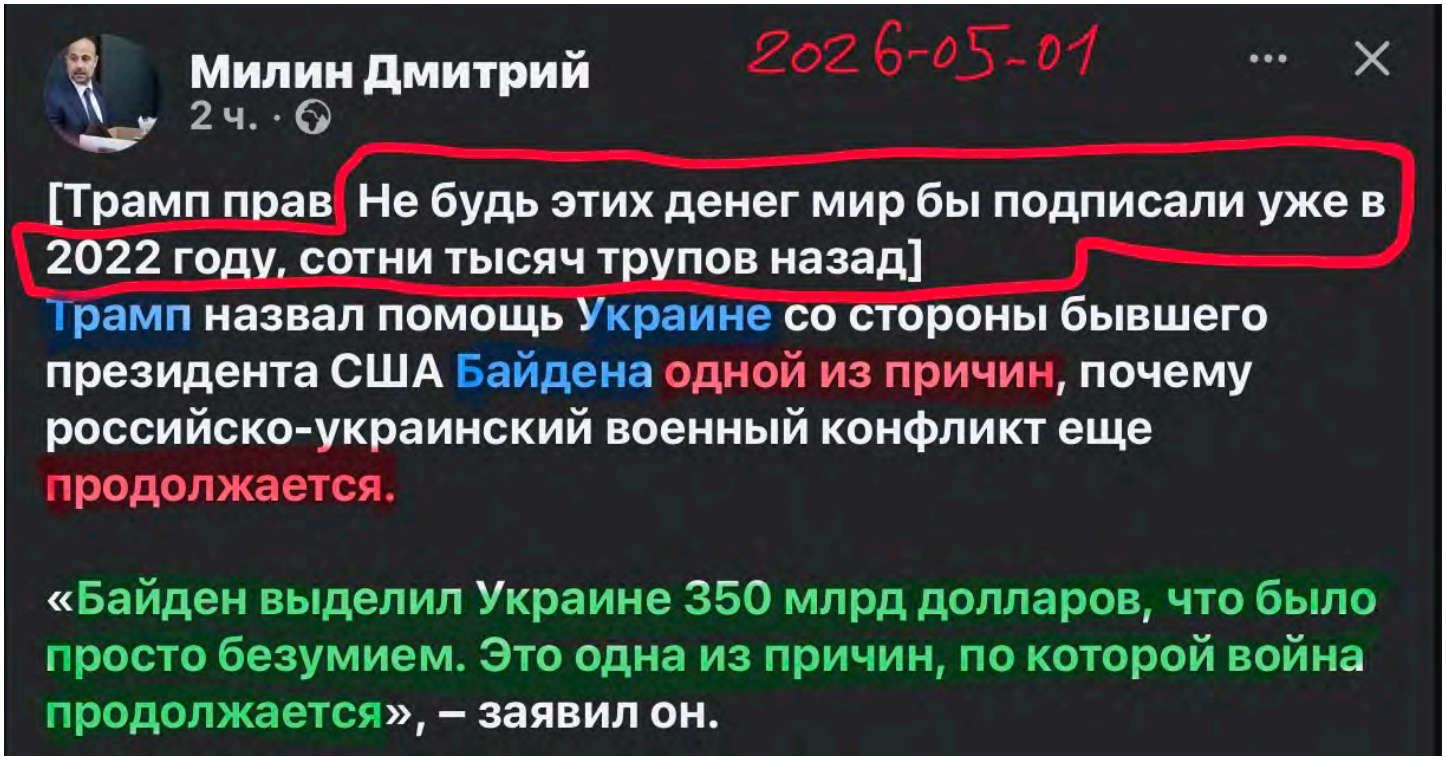
Милин Дмитрий
2 ч. ·
2026-05-01
[Трамп прав Не будь этих денег мир бы подписали уже в 2022 году, сотни тысяч трупов назад]
Трамп назвал помощь Украине со стороны бывшего президента США Байдена одной из причин, почему российско-украинский военный конфликт еще продолжается.
«Байден выделил Украине 350 млрд долларов, что было просто безумием. Это одна из причин, по которой война продолжается», – заявил он.

***

№ 1.906

Милин Дмитрий
26 мин. ·

2026-05-07

[Маастрихтские критерии вступления в ЕС: дефицит бюджета <3%, госдолг<60%: Украина: дефицит бюджета 2026 год - 18,5%, госдолг более 100%]

FT: Зеленскому сообщили «горькую правду» о перспективах вступления Украины в ЕС

Требования Украины обеспечить ей быстрое вступление в ЕС усиливают напряженность в отношениях с европейскими столицами, сообщает Financial Times.

По данным газеты, на переговорах с США и Евросоюзом украинские чиновники критикуют действия Еврокомиссии и настаивают на ускорении сроков, в то время как в ЕС возражают, что даже при поэтапной интеграции процесс займёт не менее десяти лет.

«Членство – это не подарок. Возможно, в Киеве по этому поводу возникло какое-то недопонимание», – сказал один из чиновников ЕС.

Другой собеседник FT отметил, что представители Украины часто говорят европейцам «вы нам должны», а «это ни к чему хорошему не приводит».

Ещё один источник посетовал, что «Зеленский и его окружение никогда по-настоящему не понимали», как работает расширение ЕС, назвав это «настоящей проблемой».

На кипрском саммите Евросовета европейские лидеры пытались сбавить ожидания Киева: «Ему пришлось услышать горькую правду. Это будет не так просто, как он думает».

Собеседники издания подчеркивают, что «сочувствуют разочарованию» Зеленского, однако процедура вступления основана на выполнении конкретных критериев, а проведение реформ на Украине «зашло в тупик».

Кроме того, европейские источники FT напоминают, что Евросоюз сейчас является единственным важным другом Киева, поэтому Зеленскому, «возможно, лучше помолчать».

***

№ 1.907

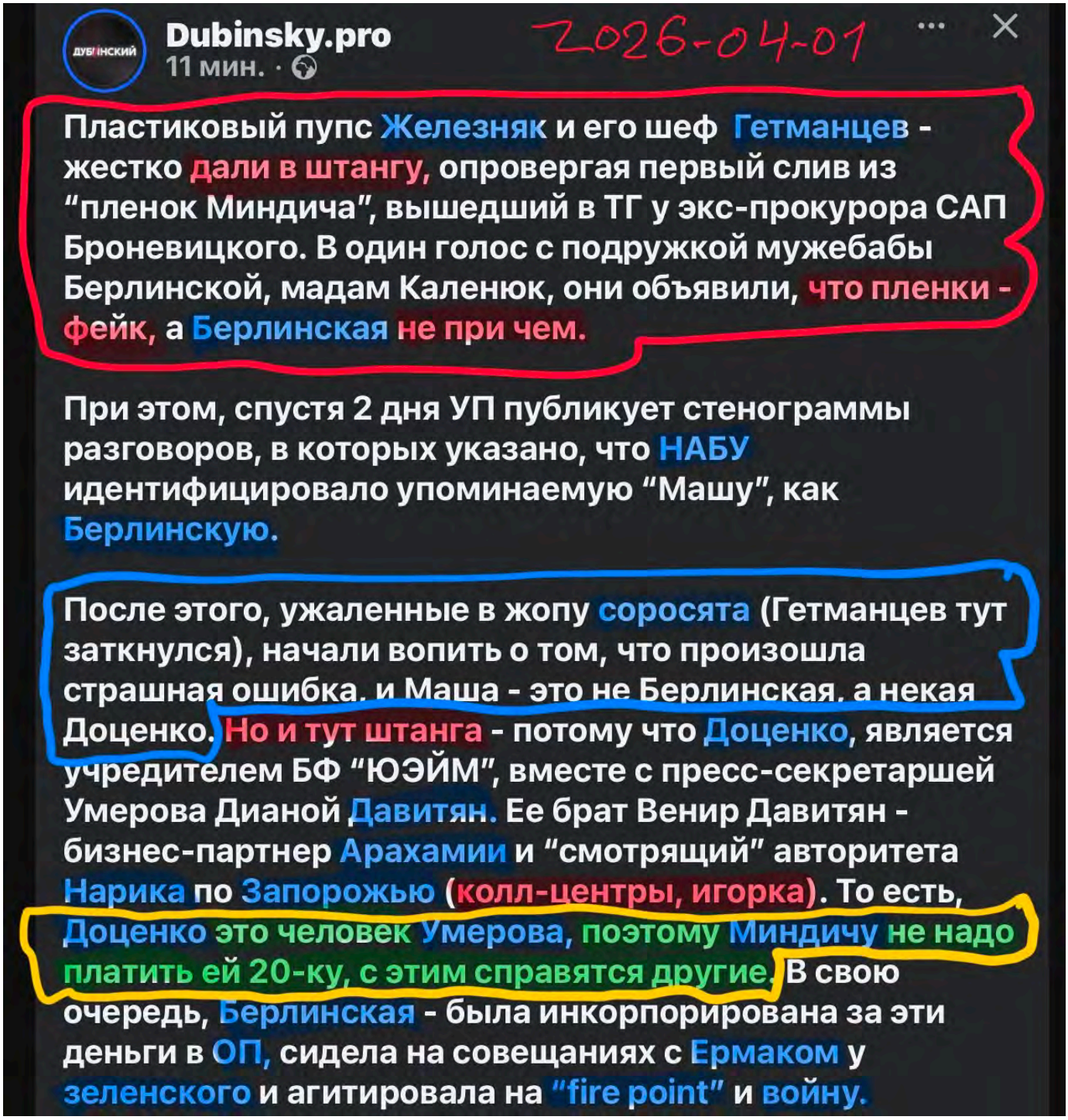

***

№ 1.908

Коли політика перестає бути спільною справою. Генеалогія забуття та античний виклик сучасності

FEB 02, 2026

СЕРГІЙ ЧАПЛИГІН

Сучасна політика все частіше постає як технічна необхідність, а не як форма життя. Вона функціонує, але не надихає; регулює, але не об’єднує; керує, але не дає сенсу.

Ми говоримо про демократію, свободу і рівність так, ніби вони є самозрозумілими істинами, але не розуміємо, звідки вони походять і заради чого існують. Вони більше не означають щось пережите, вкорінене, спільне.

Саме в цьому і полягає головна ознака кризи:

— політика перестала пам’ятати власне походження.

Це забуття не є випадковим. Воно *структурне*.

— Подібно до того, як, за Мартіном Гайдеґґером, західна метафізика “забула питання буття” (Seinsvergessenheit),

— модерна цивілізація забула питання Політичного як такого.

Політика зведена до управління, а спільнота до суми індивідів.

— Універсалізм, що проголосив себе гуманістичним, виявився руйнівним для конкретних форм життя.

— Він не інтегрує - він уніфікує.

Щоб зрозуміти цю кризу потрібно повернутися до її витоків, **до її *генеалогії*.**

Не з ностальгії, а з бажанням побачити, **що ж саме було *втрачено***.

Тобто

— здійснити інтелектуальний виклик сучасності та відкрити шлях до нової оцінки політичних реалій.

1. Генеалогія як метод проти ілюзії прогресу

Тому генеалогічний метод розуміння Політичного - це не лінійна історія «від темряви до світла», ілюзія безперервного прогресу, а глибоке дослідження **походження, трансформацій і "переоцінки цінностей".**

Це незручні запитання:

> **— «як і чому певні цінності з'явилися і що ми втратили, стаючи "сучасними"?»**.

У цьому світлі антична Греція перестає бути «дитинством демократії», як це любить повторювати ліберальна історіографія.

Вона постає як матриця Політичного, принципово відмінна від сучасної.

Адже грецька політика не була ані універсалістською, ані егалітарною, ані індивідуалістичною в сучасному розумінні.

Вона була глибоко інтенсивною, змістовною і екзистенційно значущою.

2. Поліс: політика як форма життя, а не механізм

У центрі грецького політичного досвіду стоїть поліс - не держава в сучасному її сенсі, а форма спільного існування, органічна спільнота, де політичне, етичне, культурне і сакральне не були розділені.

Поліс не був суспільним договором між автономними індивідами. Він передував їм. Людина ставала людиною не завдяки правам, а завдяки приналежності. Для греків політика не була «сферою». Вона була самим способом бути людиною.

Арістотелівське визначення людини як zōon politikon означає не те, що людина реалізує себе лише в межах політичної спільноти. Позаполісна людина — або бог, або тварина, яка поза спільнотою втрачає людську міру.

Поліс тримався не на апараті примусу, а на спільному походженні, звичаї, міфі та спільній землі. Політика тут була продовженням культури, а не її заміною.

Саме тому він на відміну від модерної держави (абстрактної, централізованої, бюрократичної) був органічним і тримався чеснотах та почутті належності.

Саме тому він не потребував тотального апарату примусу.

Порядок підтримувався ***<u>етосом</u>*** — внутрішньо засвоєною нормою.

3. Демос і автохтонність: політика як спадщина, а не процедура

Ключовим елементом грецької політики був ***демос*** — не «народ» у сучасному масовому сенсі, а конкретна цивільна спільнота, прив'язана до території, походження і пам'яті. Демос не можна було створити указом.

В ньому **народжувалися**.

Автохтонність (принцип «народженості з землі») була не якоюсь расистською вигадкою, а політичною онтологією.

> — Вона означала, що громадянство є формою спадщини, а не адміністративним статусом.
>
> — Афінянин не «ставав» афінянином — він ним був.

Це радикально відрізняється від сьогоднішнього уявлення, де громадянство є набором прав, відірваних від культури, історії та землі.

Адже універсальне громадянство породжує універсальну взаємозамінність. Грецьке — породжувало **лояльність і відповідальність**.

4. Свобода як приналежність, а не емансипація

Сучасна людина мислить свободу як звільнення *від* - від обмежень, зобов'язань, спадщини.

Для греків свобода (*eleutheria*) означала зв'язок, а не розрив. Вільною була та людина, яка належала до роду, міста і спільної долі.

Індивідуальна свобода була похідною від колективної.

Афінянин був вільним настільки, наскільки вільними були Афіни.

Тому свобода не могла бути аполітичною. Вона реалізовувалася через участь — у зборах, у суді, у війні, у спільному культі.

Це — свобода-участь, а не свобода-втеча.

5. Рівність як політичний інструмент, а не догма

Так само і ***рівність*** (isonomia). Вона не була природною і не поширювалася на всіх. Рівність існувала між тими, хто належав до ***демосу***. Вона була інструментом органічної спільноти полісу, засновані на спільному походженні, ієрархії та культурній ідентичності.

Раби, іноземці, випадкові мешканці - всі вони перебували поза політикою, не через «несправедливість», а через саму логіку полісу як замкненої спільноти.

Саме ця обмеженість і була умовою інтенсивності політичного життя.

Адже демос формувався за міфічним і правовим принципом, за яким громадяни (politeia) є нащадками корінних жителів полісу - автохтонів (походження з землі полісу).

Саме це забезпечувало стабільність полісу, запобігаючи "розмиванню" ідентичності через імміграцію.

Політична рівність (isonomy - рівність перед законами, isotimy - рівний доступ до посад, isotelia - рівність у податках, isegory - рівність у свободі слова) випливає з цієї спільної ідентичності, а не з природної рівності всіх людей як такої.

Рівне право всіх громадян брати участь у зборах не означало, що вони за природою рівні, а те, що вони з спільної спадщини отримують спільну здатність здійснювати право голосу, яке є суто привілеєм громадян.

Тому антична Греція не знала політики «для всіх». Вона знала політику ***для своїх***.

Це класична модель права на відмінність, де рівність існує всередині спільноти, а не як універсальний принцип, що руйнує культурні межі.

6. Mythos та logos:: єдність, яку ми втратили

Грецька політика народжується не лише з раціонального розрахунку, а з синтезу ***раціональності*** (logos) та ***міфу*** (mythos).

— Платон, Арістотель, Геродот - усі вони мислять у горизонті міфу.

— Платон використовує міф для ідеальної держави, Арістотель - для етики, Геродот - для культурної релятивності звичаїв.

Міф не був вигадкою, а способом вписати політику в космічний і моральний порядок.

Сучасна політика, навпаки, пишається своєю «де-міфологізацією». Але разом із міфом вона втратила і сенс.

Залишилася лише процедура, видовище, PR-акції, менеджмент інтересів.

Політика стала технікою без *онтології*.

7. Сучасність як виродження, а не розвиток

Тому з генеалогічної перспективи сучасна ліберальна демократія постає не як вершина розвитку, а як виродженням автентичного політичного ідеалу, його дегенеративною формою.

— Вона замінила спільноту індивідом, приналежність - правом, культуру - процедурою.

— Вона проголосила рівність усіх, але ціною втрати будь-якої відмінності.

Універсалізм, який обіцяв визволення, обернувся гомогенізацією. Свобода - свавіллям. Рівність - атомізацією.

І саме тому сучасні суспільства стають дедалі менш стійкими, дедалі менш здатними до солідарності та самопожертви.

8. Не ностальгія, а виклик

Це не заклик втекти в минуле. Це спроба поставити сучасності дзеркало.

Античний поліс нагадує нам, що політика починається не з прав, а з приналежності, не з індивіда, а зі спільної долі, не з універсального, а з конкретного.

Можливо тому *головне питання нашого часу* звучить так,

— ”чи здатні ми знову мислити політику як форму спільного життя - чи остаточно погодилися жити в світі без *коренів*, без *демосу* і без *сенсу*?”

***

№ 1.909

Віталій Купрій · **Подписаться**
21 ч. ·

2026-05-02

Прочитайте уважно що я напишу. Зеленський вважає Коломойського винним у витоку правди про його оборудки з Міндічем і Ко. Починається помста!

Новина: Служба безпеки України та Офіс генерального прокурора оголосили нову підозру Ігорю Коломойському по справі "Приватбанку".

1 Це не підслідність СБУ і є грубим порушенням Кримінального процесуального кодексу! Я вже не кажу що це про події 2014 року, де вже на межі закінчення строків давності.

2 А що трапилося зі справою НАБУ по Привату? Вона зійшла на гальмах. Чому? Я не здивуюсь якщо мій колишній безпосередній керівник по партії "Укроп" ІВК пішов у ній на угоду зі слідством. Але погодився не просто так —визнавати якусь провину (Приватбанк був конфіскований Порошенком незаконно). Він погодився допомогти НАБУ вийти на Міндіча і всю ЗЄбратву, включно з Найвеличнішим. Таке могло відбутися виключно за погодженням з ФБР, а точніше, за їх інструкціями.

3 Коломойський не має іншого вибору. Протистояння зі США для нього смерті подібно. Якщо є можливість домовитись, то її треба використовувати. Тому на початку весни 2025 року він переконує, і кажуть що дещо агресивно, свого партнера Геннадія Боголюбова (з яким я також раніше зустрічався) ДОПОМОГТИ НАБУ. Тобто допомогти ФБР, тобто Трампу! Він дає згоду на встановлення прослушки у квартирі Міндіча на вулиці Грушевського у Києві, через свою квартиру. Оскільки сам є його сусідом. Зайвий раз повторюю - це наслідок "бикування" Зеленського у Овальному кабінеті Трампа 28 грудня 2025 року!

4 Боголюбов погоджується, отримує певні гарантії і у супроводі детективів НАБУ залишає країну. Це дуже не сподобалося Зеленському і СБУ навіть робила з цього приводу свій коментар.

5. Коли зараз з'являється протиправна підозра від СБУ Коломойському по Привату, то я можу зробити висновок, що останній виток інформації також з ним пов'язаний.

Браво, Ігоре Валерійовичу! Давіть цю нечисть!

***

№ 1.910

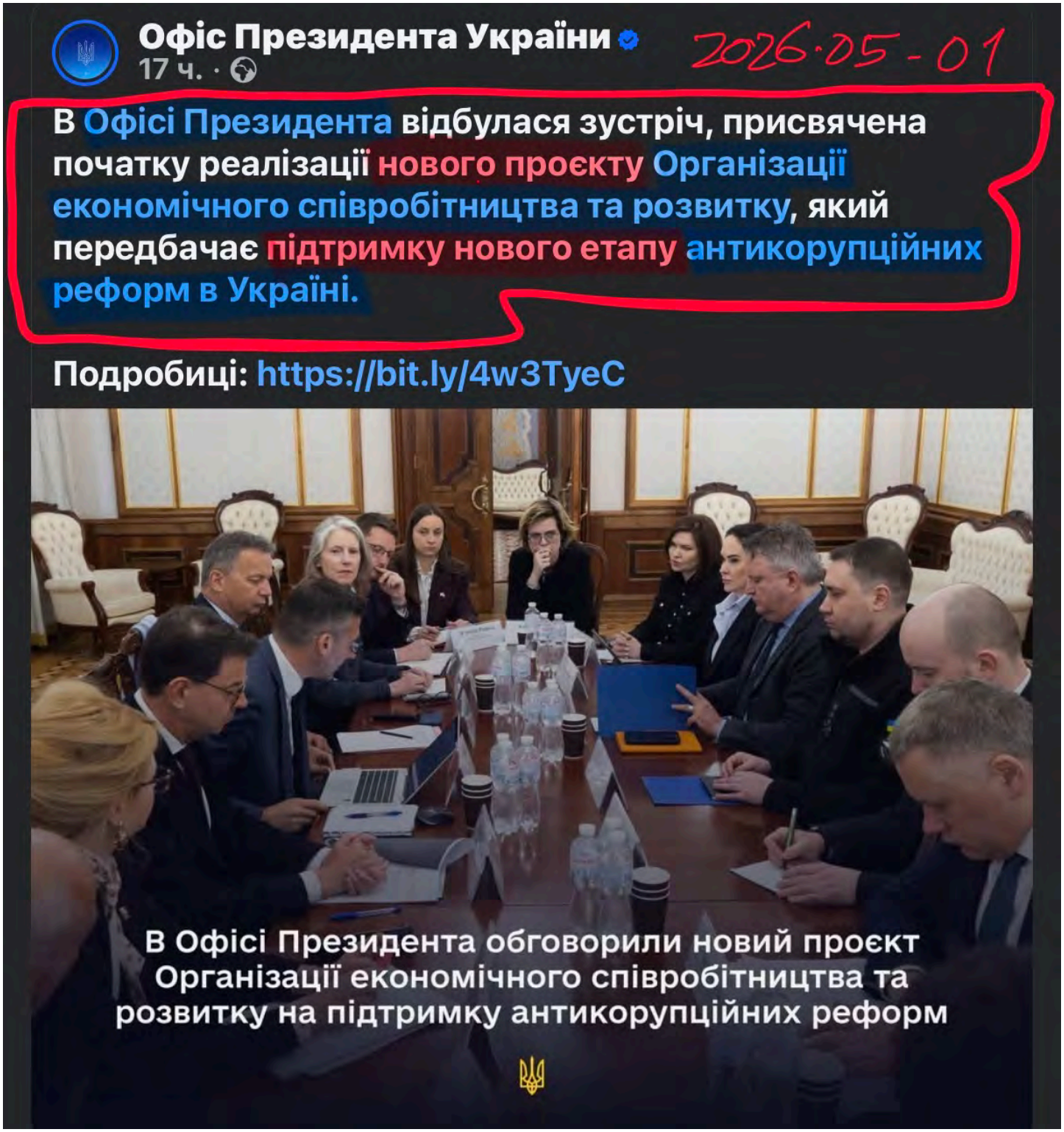
Офіс Президента України
17 ч. ·
2026-05-01
В Офісі Президента відбулася зустріч, присвячена початку реалізації нового проєкту Організації економічного співробітництва та розвитку, який передбачає підтримку нового етапу антикорупційних реформ в Україні.
Подробиці: https://bit.ly/4w3TyeC
В Офісі Президента обговорили новий проєкт Організації економічного співробітництва та розвитку на підтримку антикорупційних реформ

***

№ 1.911

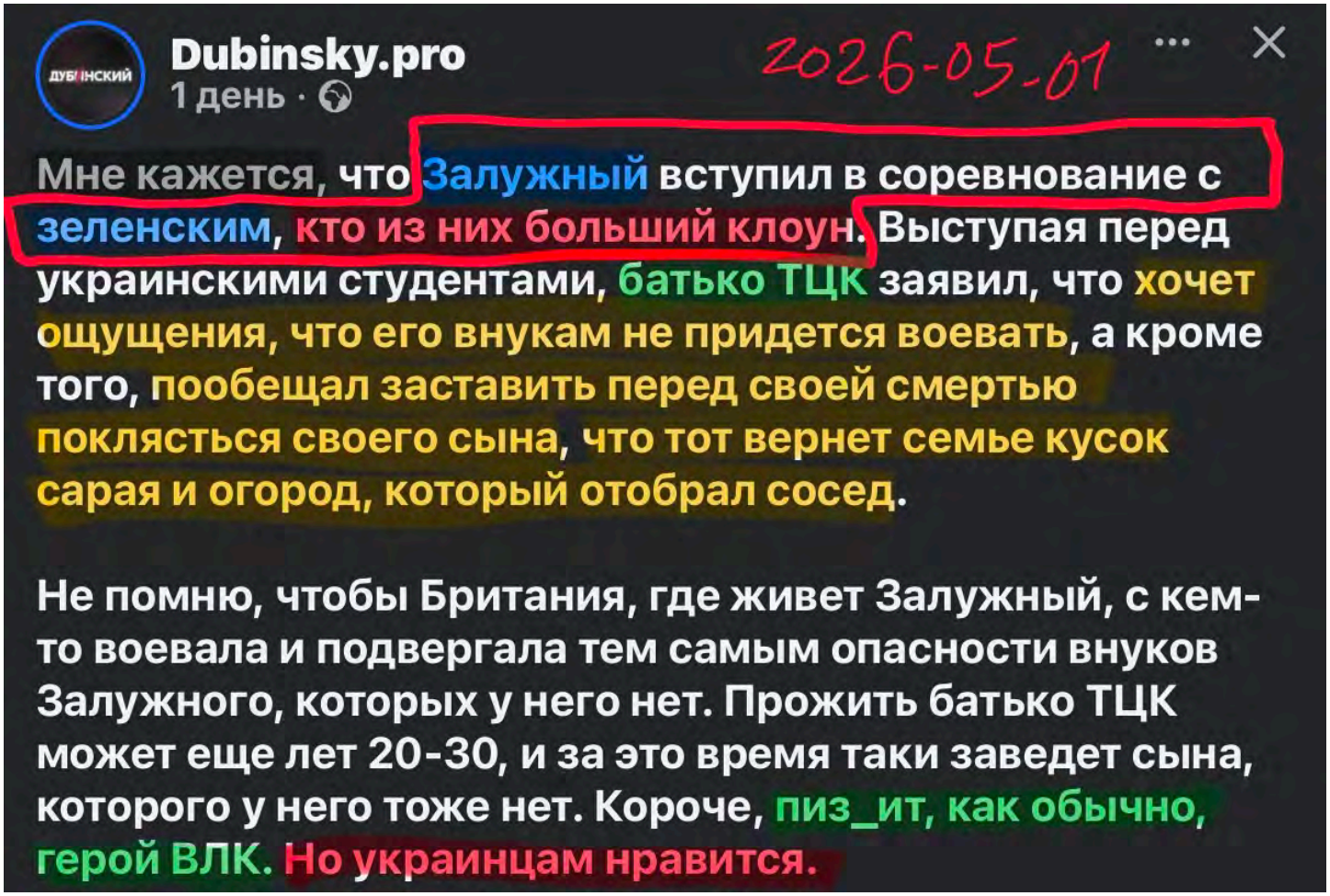
Dubinsky.pro
1 день ·
2026-05-01
Мне кажется, что Залужный вступил в соревнование с зеленским, кто из них больший клоун. Выступая перед украинскими студентами, батько ТЦК заявил, что хочет ощущения, что его внукам не придется воевать, а кроме того, пообещал заставить перед своей смертью поклясться своего сына, что тот вернет семье кусок сарая и огород, который отобрал сосед.
Не помню, чтобы Британия, где живет Залужный, с кем-то воевала и подвергала тем самым опасности внуков Залужного, которых у него нет. Прожить батько ТЦК может еще лет 20-30, и за это время таки заведет сына, которого у него тоже нет. Короче, пиз_ит, как обычно, герой ВЛК. Но украинцам нравится.

***

№ 1.912

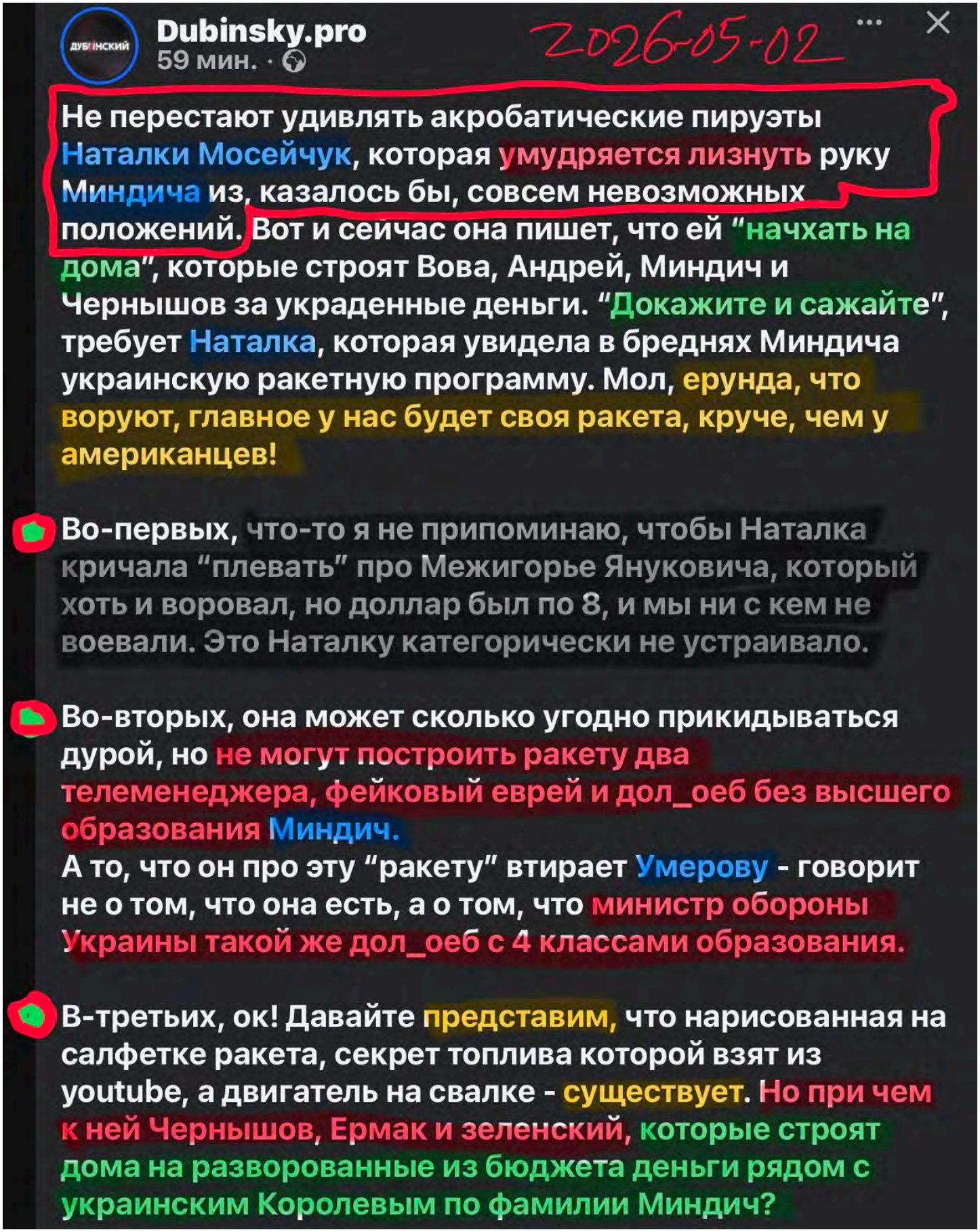
Dubinsky.pro
59 мин. ·
2026-05-02
Не перестают удивлять акробатические пируэты Наталки Мосейчук, которая умудряется лизнуть руку Миндича из, казалось бы, совсем невозможных положений. Вот и сейчас она пишет, что ей "начхать на дома", которые строят Вова, Андрей, Миндич и Чернышов за украденные деньги. "Докажите и сажайте", требует Наталка, которая увидела в бреднях Миндича украинскую ракетную программу. Мол, ерунда, что воруют, главное у нас будет своя ракета, круче, чем у американцев!
Во-первых, что-то я не припоминаю, чтобы Наталка кричала "плевать" про Межигорье Януковича, который хоть и воровал, но доллар был по 8, и мы ни с кем не воевали. Это Наталку категорически не устраивало.
Во-вторых, она может сколько угодно прикидываться дурой, но не могут построить ракету два телеменеджера, фейковый еврей и дол_оеб без высшего образования Миндич.
А то, что он про эту "ракету" втирает Умерову - говорит не о том, что она есть, а о том, что министр обороны Украины такой же дол_оеб с 4 классами образования.
В-третьих, ок! Давайте представим, что нарисованная на салфетке ракета, секрет топлива которой взят из youtube, а двигатель на свалке - существует. Но при чем к ней Чернышов, Ермак и зеленский, которые строят дома на разворованные из бюджета деньги рядом с украинским Королевым по фамилии Миндич?

***

№ 1.913

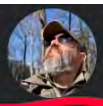

Олексій Петров · **Подписаться**
1 ч. ·

2026-05.

Судячи з усього шалений скандал із Міндічгейтом доволі сильно струснув Банкову і вони вирішили чимось відволікти увагу суспільства. Тому раптом з'явився текст із ось такий потужним заголовком... «Президент Зеленський про реформу армії».

Що ж, давайте подивимося що обіцяють?

«Грошове забезпечення зросте. Мінімальний рівень – не менше ніж 30 тисяч гривень для тилових посад. Для бойових позицій – більше в рази».

✓ Для бойових посад, чи бойових позицій? Що значить у вашому розумінні - бойова позиція? Бо піхота на передовій, розрахунок САУ «Богдана» в десяти кілометрах від передової, чи розрахунок «Хаймарс» в двадцяти км (а то і більше) - це все бойові позиції. В рази, це скільки? В два рази, це теж... в рази.

«Контракти для піхотинців мають передбачати виплати у межах 250–400 тисяч гривень».

✓ Чудово! Дійсно! А ті хто не захочуть підписувати контракти, вони пролітають повз цих виплат, чи як?

«Контрактна система буде посилена і розширена. Це має забезпечити впровадження чітких термінів служби».

✓ Знов таки питання до мобілізованих, себто тих, хто досі не підписав і не хоче підписувати контракт. Які у них терміни служби будуть? Чи мова йде виключно про контрактників, а інші... та й і хєр із ними!

«Вже з 2026 року планується початок поетапного звільнення зі служби тих, хто був мобілізований раніше».

✓ Яким чином? І слово «планується» аж ніяк не означає «почнеться», тим паче «буде виконане». Ба більше, якщо людина, яка була мобілізована у 2022 році, зараз підпише контракт, то це його вже не стосується? А якщо не підпише, то чи стосується його суттєве підвищення виплат та чіткі терміни служби, (про що йшлося вище)?

«Ключові деталі будуть погоджені в травні. У червні реформа стартує».

✓ Чому ж тоді вкинули сирий текст з загальних фраз?

***

№ 1.914

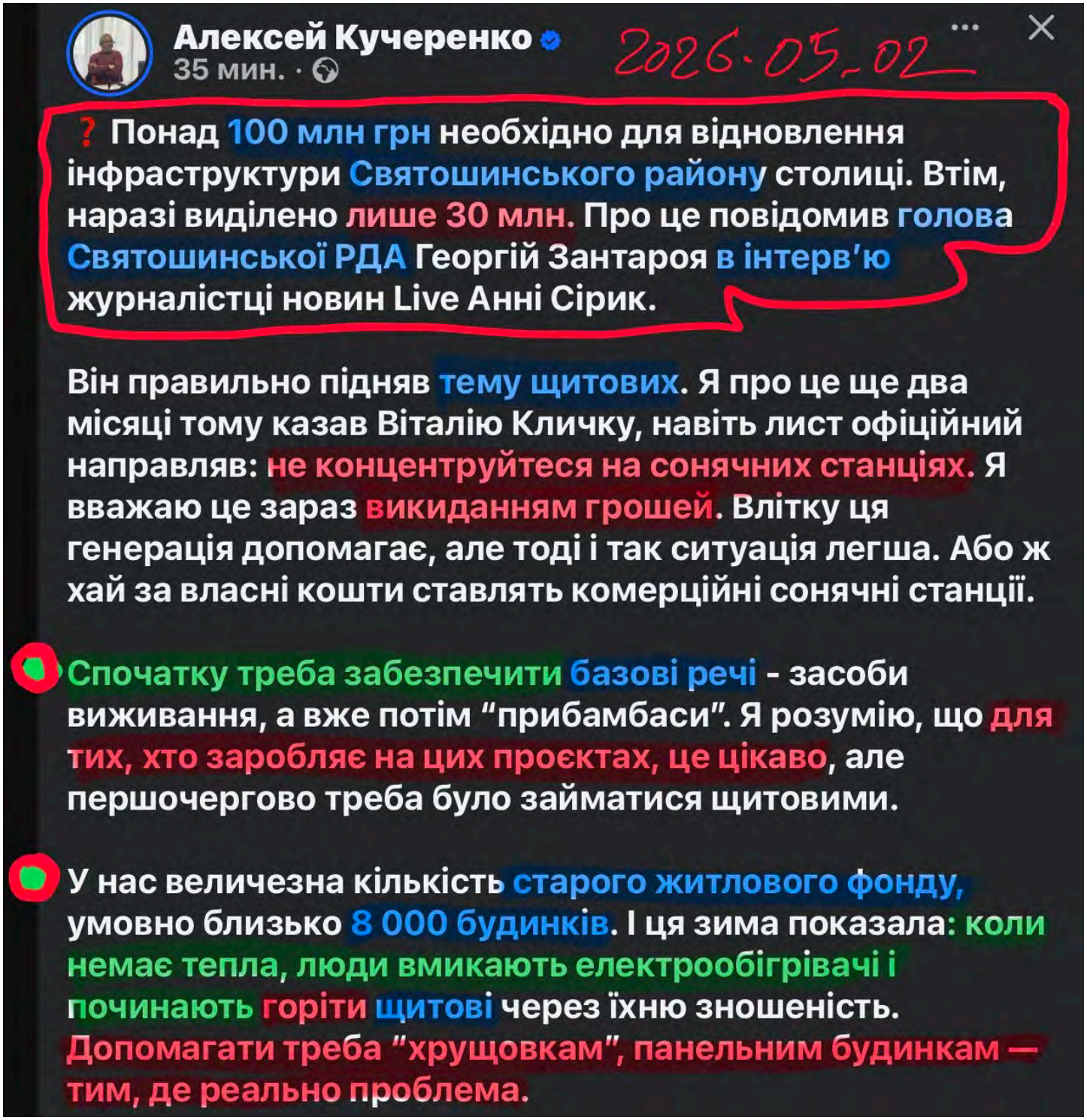
Алексей Кучеренко
35 мин. ·
2026.05.02
? Понад 100 млн грн необхідно для відновлення інфраструктури Святошинського району столиці. Втім, наразі виділено лише 30 млн. Про це повідомив голова Святошинської РДА Георгій Зантароя в інтерв'ю журналістці новин Live Анні Сірик.
Він правильно підняв тему щитових. Я про це ще два місяці тому казав Віталію Кличку, навіть лист офіційний направляв: не концентруйтеся на сонячних станціях. Я вважаю це зараз викиданням грошей. Влітку ця генерація допомагає, але тоді і так ситуація легша. Або ж хай за власні кошти ставлять комерційні сонячні станції.
Спочатку треба забезпечити базові речі - засоби виживання, а вже потім "прибамбаси". Я розумію, що для тих, хто заробляє на цих проєктах, це цікаво, але першочергово треба було займатися щитовими.
У нас величезна кількість старого житлового фонду, умовно близько 8 000 будинків. І ця зима показала: коли немає тепла, люди вмикають електрообігрівачі і починають горіти щитові через їхню зношеність. Допомагати треба "хрущовкам", панельним будинкам — тим, де реально проблема.

***

№ 1.915

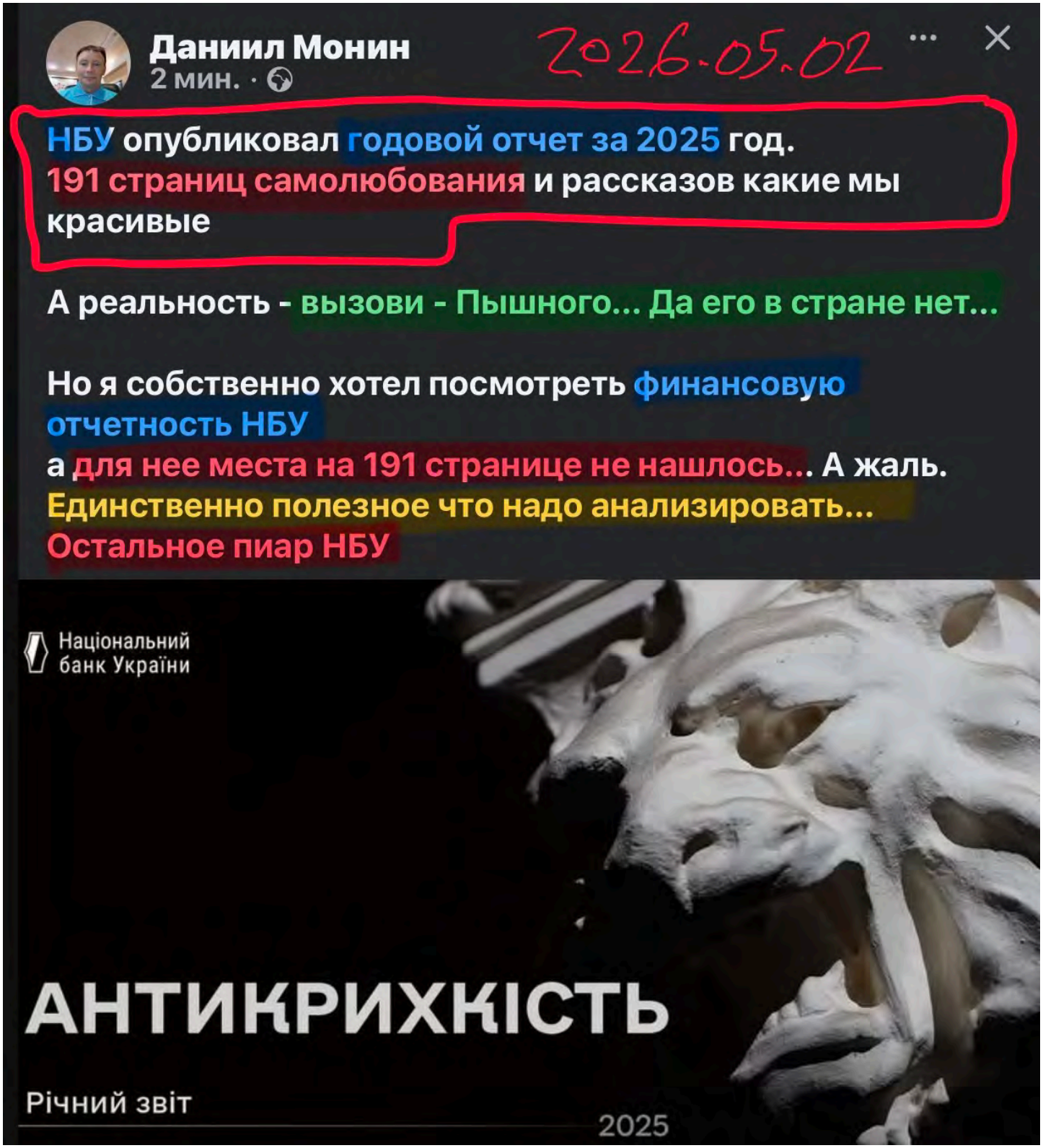

***

№ 1.916

Трішки поговорив вчора… Люди мають знати як воно було насправді, а не як це описують говоруни

2026-05-02

Кучеренко

«Дуже не люблю, коли люди, які дали штангу, навіть не хочуть визнати свою відповідальність, а ще й бігають по ефірах, піаряться і займаються політиканством. Це взагалі неприпустимо.

Другий рівень будували при ***Кудрицькому*** дуже повільно, не поспішали.

І я можу вам інсайт дати, вперше це кажу в ефірі:

> — Кудрицькому влітку 2024 року, в серпні, на нараді за участю найвищого керівництва запропонували піти з компанії за власним бажанням, тому що він маніпулював звітами і вводив в оману президента та інших посадовців щодо темпів будівництва об’єктів.

Він навіть підробляв фотографії у фотошопі.

Його просто піймали:

> — показали реальні фото і ті, які він подавав у звітах, по конкретних підстанціях у Запоріжжі, Чернігові та інших.

У кінці серпня прилетіли “шахеди” і за кілька секунд спалили шість потужних трансформаторів, кожен приблизно по 5 млн доларів, бо вони навіть не були замасковані, а стояли відкрито в лінійку.

В мене є фото наслідків, я достеменно знаю, як це розглядалося.

Замість того, щоб гучно “під суд, під варту” розумієте, йому просто сказали:

— “Іди, напиши заяву”.

Він пішов, написав заяву і за годину до того виписав собі 40 млн грн премії.

Відповідально вам заявляю як голова Тимчасової слідчої комісії по Укренерго:

— виписав собі 40 млн, розписав своєму найближчому оточенню теж значні суми і пішов.

Наглядова рада, до речі, задовольнила цю заяву.

Він спокійно пішов, а зараз робить із себе жертву режиму.

Це виглядає як історія з двієчником, який намагається стерти двійку в щоденнику. Насправді були абсолютно конкретні підстави для звільнення. Його ловили на маніпуляціях, і це було не вперше.

Саме через помилки, недопрацювання, непрофесіоналізм і самовпевненість Володимир ***Кудрицький*** ми отримали блекаут наприкінці 2022 року 23 листопада.

Згадайте, тоді вся країна була без світла.

Це сталося, зокрема, через те, що диспетчерський склад “Укренерго” був не готовий:

— технічно, інженерно, управлінськи.

Коли почалася атака, диспетчери на підстанціях просто не могли виконувати команди.

Частина залишила об’єкти, і я їх розумію, бо не було елементарної безпеки, а система потребувала негайного балансування - швидких рішень, яких просто не було кому реалізувати.

Оце і є результат управлінської роботи тих, кого поставили на ці позиції.»

***

№ 1.917

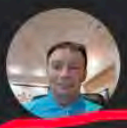

Даниил Монин
4 ч. ·

2026-05-02

Потужно. Вместо того чтобы думать о мире мы решили осваивать военные бюджеты в ускоренном режиме. Думаю что такая "реформа" +20 млрд долларов в год потянет.

Вот теперь думаю стоит ожидать НДС на хлеб с сентября 30% и военный сбор 20%, или все таки обойдемся 70 млрд долларов дефицитом бюджета и ростом гос долга до 270-280 млрд долларов уже к концу 2026 года?

Главное сразу озвучить что надо расширить дефицит бюджета на млрд 800 и начать очередную атаку на остатки предпринимателей в стране.

Все ради победы! Слава Украине !

Володимир Зеленський
1 дн. •

Розпочинаємо реформу армії. Протягом квітня були погоджені ключові напрямки реформи: військове командування та уряд визначили формулу змін. Зараз, у травні, відбудеться погодження всіх ключових деталей. У червні реформа стартує, і вже в червні повинні бути перші результати, зокрема у сфері фінансового забезпечення солдатів, сержантів та командирів Сил оборони України.

Перше: поставив завдання відчутно збільшити грошове забезпечення з урахуванням принципу справедливості, а саме – бойові завдання на першій лінії, реальний бойовий та управлінський досвід, ефективність військовослужбовця повинні гарантувати збільшення виплат. Мінімальний рівень має бути не менше ніж 30 тисяч гривень для тилових посад. Для бойових позицій – більше в рази. Для українських командирів, бойових сержантів та офіцерів – достойний та відчутно

на собі лінію фронту, має відчувати, що наша держава реально його поважає. Доручив забезпечити впровадження спеціальних контрактів саме для наших піхотинців із виплатами в рамках 250–400 тисяч гривень у залежності від виконання бойових завдань.

Третє: будуть змінені підходи до комплектації наших підрозділів особовим складом та управління людьми. Доручив посилити контрактну систему в Силах оборони таким чином, щоб завдяки розширенню контрактної складової забезпечити визначені терміни служби й можливість – починаючи вже з цього року – поетапного звільнення зі служби тих, хто був мобілізований раніше, на основі чітких часових критеріїв. Доручив військовому командуванню та міністру оборони України обговорити реалізацію реформи з нашими бойовими командирами та врахувати їхні пропозиції в роботі над деталями реформи. На наступний тиждень очікую доповідь по конкретних кроках

***

№ 1.918-1

Огляд… Сьогодні будуть лише короткі повідомлення з кількох напрямків

Частина 1/4

2026-04-18

Машовец

1. Північно-Слобожанський (Сумський) напрямок

Очевидно, що командування угрупування військ (УВ) «Север» противника (російські війська) продовжує реалізовувати задум (план), щодо створення так званої «зони безпеки» в прикордонні Сумської області України, намагаючись розширити свої вклинення та різного роду «проникнення» на схід і південний схід від міста Суми.

Зокрема, на схід і південний схід від обласного центру зафіксовано проникнення російських підрозділів на територію України в прикордонній зоні в смузі від Миропільського до Грабовського.

Російські війська діють силами кількох тактичних груп (ТГр), які, ймовірно, на початковому етапі мають створити численні тактичні вклинення на територію України, а потім спробують їх з'єднати та розширити у одну більш велику «буферну» зону,

зокрема:

(1) - Північна група діє в загальному напрямку Демидівка (рф) — Проходи, а також на північ від Миропільського, у напрямку Поповка (рф) — Миропільське

(2) - Центральна група намагається зайняти село Покровка, діючи в напрямку Колотиловка (Росія) — Покровка. У самій Покровці зараз тривають зустрічні бої. Крім того, противник досить активно намагається атакувати у напрямку Високе — Новодмитрівка, використовуючи для цього великий лісовий масив на схід від села та на південь у напрямку Таратутине, проте поки що не дуже успішно для себе.

(3) - А Південна група, діючи в загальному напрямку Грабовське — Рясне, намагається витіснити українські війська з Рясного, обходячи

його, як з півдня, вздовж річки Корова, так і з півночі, рухаючись дорогою на Грабовське.

Наразі російські Центральні та Південні групи, ймовірно, змогли таки об'єднати свої вклинення, проте Північна ще не з'єдналися з ними, продовжуючи вести вперті бої з українськими підрозділами, які прикривали державний кордон уздовж рубежу Проходи – Мар'їне та в районі Миропільського. Очевидно, що противник поки що впевнено не контролює ні Проходи, ні Миропільське, діючи там лише окремими невеликими штурмовими групами.

Наразі в цих напрямках російські війська змогли зайняти лише одне більш-менш велике село — Грабовське, вклинившись у територію України на цих напрямках у середньому на 5-6 км.

2. Південно-Слобожанський (Вовчанський, Харківський) напрямок

Очевидно, українські війська таки змогли повністю зупинити просування передових російських частин та підрозділів зі складу ТГр «Белгород\Харьков», які переважно належать до складу 6-ї загальновійськової армії (ЗВА) та 44-го армійського корпусу (АК), в районі Вовчанська, як у напрямку Старого Салтіва, так і в напрямку Білого Колодяза.

Зокрема:

(1) - У районі Прилипки, ймовірно, українські підрозділи, що діяли вздовж Сіверського Донця, змогли відтіснити противника від дороги до Сінельникова на північ у бік лісу

(2) - У районі Вільча ЗСУ, ймовірно, «зачистили» центральну та південну частини села. Окремі російські піхотні групи досі тримаються в районі Кольцевої та Вовчанської вулиць. Однак, очевидно, їм все одно доведеться відступати звідти на північ, до залізниці.

(3) - Крім того, у самому Вовчанську ЗСУ продовжують бої в районі вулиць Паніна і Чкалова у південно-східній частині міста. Через це російські війська досі не змогли розпочати більш-менш масштабний наступ у напрямку Вовчанськ — Білий Колодязь.

Варто підкреслити, що російське командування на Вовчанському напрямку досі не змогло вирішити для цього навіть проміжне (попереднє) завдання — повністю і впевнено взяти під контроль район Сінельникове — Цегельне — Вільча — Лиман. Адже, без цього наступати на Білий Колодязь йому буде дуже складно. Перш за все, через необхідність, в ході такого виду наступу,

відбивати дуже ймовірні, у цьому випадку, флангові контратаки ЗСУ з цього району.

У цьому контексті окремі невеликі піхотні групи російських військ, що окопалися в районі Графського та на північ від Симинівки, не змінюють тактичної ситуації. Їхнє постачання та поповнення живою силою – надзвичайно складні через інтенсивний вогневий вплив по їх флангу та тилу з позицій ЗСУ поблизу Лимана та Прилипки. Відповідно, вони навряд чи кудись рушать зі своїх позицій найближчим часом. Вони можуть лише виживати, отримуючи припаси повітрям, шляхом «скидання» їх з дронів, і намагаючись утримати ці позиції. Як довго вони там сидітимуть — риторичне питання...

3. Купянський напрямок

Боротьба за плацдарм ЗСУ на Осколі, на схід від Куп'янська, триває.

Практична реалізація плану командування УВ «Запад» та його 1-ї танкової армії (ТА), зокрема, який, очевидно, передбачає його «стискання» з флангів (з півночі та півдня), протягом останніх двох тижнів, ймовірно, отримала, так би мовити, «непередбачувану» паузу.

У північній частині плацдарму, де російські війська вперто намагаються прорватися до «Заоскілля» (східна частина Куп'янська) і де їм нарешті вдалося протиснути, тиждень тому кілька своїх піхотних груп у Петропавлівку, ситуація для них знову «підвисла». Їх атаки на Кучерівку виявилися неефективними, як і кілька спроб 27-ї окремої мотострілецької бригади (омсбр) прорватися вздовж Осколу з півночі на південь.

У свою чергу, на півдні, наполегливі спроби передових підрозділів російської 47-ї танкової дивізії (ТД) 1-ї ТА «розвинути і поглибити» відносно успішний результат своїх окремих штурмових груп у східній частині Курилівки та на північний схід від Ківшарівки зіткнулися з кількома дуже акцентованими контратаками ЗСУ, як у районі Піщаного, так і в районі самої Курилівки. Внаслідок цього противник був змушений призупинити свої раніше досить активні «рухи» у напрямку Куп'янська-Вузлового, який так прагне «отримати» генерал герасимов.

4. Лиманський напрямок

Очевидно, що обидві російські армії (20-та та 25-та ЗВА), призначені командуванням УВ «Запад» для ліквідації Лиманського плацдарму ЗСУ, ймовірно, будуть змушені незабаром відкласти штурм самого Лиману.

Принаймні, російська 20-та ЗВА достатньо щільно застрягла в боях за район Олександрівка — Новоселівка — Дробишево — Соснове, не маючи змоги повністю взяти його під контроль. Без цього, фактично, неможливо

заблокувати район Лиману з північного заходу, без чого «зірковий» штурм самого Лиману (в сенсі, зразу к кількох напрямків) також – неможливий. Окремі невеликі піхотні групи від підрозділів 144-ї мотострілецької дивізії (мсд) цієї армії, які проникли в район Ярової та Олександровки (ймовірно, з плацдарму на річці Нітріус), очевидно, були «зачищені» в попередні тижні.

Також є інформація про знищення кількох піхотних груп із передових підрозділів 25-ї ЗВА противника, які проникли на південно-східні околиці Лиману (район вулиць Партизанська та Вішнева). Хоча вона ще потребує додаткової перевірки.

На лівому фланзі смуги тієї ж російської 25-ї ЗВА, у «трикутнику» Діброва — Ямпіль — Озерне, тривають вперті ближні бої. Очевидно, ЗСУ досить активно контратакують там, зумівши витіснити противника з частини Ямпіля та Озерного і продовжуючи витіснювати його з лісу на захід від Ямполя. Якщо українським військам, внаслідок цих контратак, все ж вдасться в значній мірі витіснити передові частини та підрозділи 25-ї ЗВА від дороги Лиман-Закітне (включно з усім лісовим масивом між Лиманем і Ямполем), то питання, щодо ліквідації Лиманського плацдарму ЗСУ (не кажучи вже про штурм самого міста) буде відкладене у дуже «довгу скриню».

5. Слов'янський напрямок

Передові частини та підрозділи російської 3-ї ЗВА, що діють вздовж південного берега річки Сіверський Донець і досягли досить очевидних тактичних успіхів протягом попереднього місяця, ймовірно, цього тижня також були змушені «зупинитися» по рубіжу Закітне – Різниківка.

У цьому контексті контратаки ЗСУ в районі Закітного та на південь від Кривої Луки стали дуже показовими. Противник може постачати та підтримувати свої передові штурмові групи, які прорвалися до Каленників і Різниківки, виключно з напрямку Сіверська, використовуючи для цього дорогу Сіверськ-Закітне через Платонівку та дорогу від Свято-Покровського до Різниківки.

Однак ЗСУ продовжують утримувати позиції на захід від Різниківки і тому мають можливість відрізати передові піхотні групи противника біля Каленників від будь-якого постачання шляхом флангових контратак, як з півночі, від Кривої Луки, так і з півдня, з боку району на захід від Різниківки.

Поки що в цьому контексті той факт, що кілька російських штурмових груп також змогли вклинитись в оборону ЗСУ на південь від Різниківки, грає на руку противнику, адже, в такому разі, українське командування змушене більше думати про оборону Рай-Олександрівки, ніж про будь-які власні флангові контратаки.

Але, як на мене, ситуація може цілком змінитися, причому досить швидко. Як тільки ЗСУ зможуть усунути безпосередню загрозу Рай-Олександрівці з

південного сходу (тобто зупинити просування противника по напрямку Никифорівка — Липівка, до речі, така інформація, що ЗСУ дійсно змогли витіснити противника з Липівки і підійти до Никифорівки, вже з'явилась, хоча це ще потрібно перевірити), питання малих і «ультрамалих» російських піхотних груп, які прорвалися в район Каленників, стане досить актуальним.

У свою чергу, передові підрозділи російської 3-ї ЗВА, що діють по обидва боки дороги Слов'янськ-Бахмут, також «різко пригальмували» порівняно з попереднім місяцем.

Наразі у них існує дві основні тактичні задачі:

(1) - Основними силами «повернути» у бік Краматорська. Тобто спочатку дістатися рубежу Никонорівка — Тихонівка, а в подальшому прорватися на рубіж Василівська Пустош — Васютинське.

(2) - А друге завдання — частиною сил дістатися до району Рай-Олександрівки з південного сходу, діючи саме через Никифорівку та Федорівку Другу.

І варто констатувати у них також виникли проблеми з обома цими завданнями, причому, в основному – протягом останніх двох тижнів. Спочатку, після перших успішних тактичних вклинень наприкінці березня — на початку квітня, темп їх просування «трохи сповільнився», але потім – повністю «обнулився».

Я ще не знаю, чи правдива крайня інформація про успішні контратаки ЗСУ в напрямку Никифорівки, але можна з упевненістю сказати, що після захоплення Привільного і Міньковки передовими російськими підрозділами, а також їх просування на північ від Новомаркового, вони, принаймні, вже більше тижня не можуть «зрушити з місця» у бік Краматорська.

(Далі буде)

***

№ 1.918-2

Огляд… Коротко про ситуацію на окремих напрямках

Частина 2/4

2026-04-21

Машовец

1. Костянтинівський напрямок

Схоже, підрозділи російської 70-ї мотострілецької дивізії (мсд), посилені силами та засобами 3-ї загальновійськової армії (ЗВА) — які, ймовірно, входять до складу тактичної групи (ТГр) «Бахмут», протягом попереднього тижня здійснили кілька досить наполегливих спроб наступу в районі Часів Яр. Зокрема, із використанням кількох одиниць бронетехніки і легких засобів «моторизації» (мотоцикли, баггі тощо).

Перш за все, це стосувалося напрямку — мікрорайон «Новопівнічний» — Стінки. Крім того, противник (російські війська), обійшовши місцевий Дніпровський ставок із заходу, намагалися увійти до Миколаївки з північного заходу силами кількох малих піхотних груп.

Очевидно, що командування російської 70-ї мсд має достатньо однозначний наказ – «негайно сприяти» частинам і підрозділам 3-го армійського корпусу (АК), які, в свою чергу, намагаються прорватися на схід і північний схід Костянтинівки.

Наскільки я розумію, воно намагається вирішити цю проблему, досягнувши рубежу Веролюбівка — Новодмитрівка, для чого посилило атаки/штурмові дії по обидва боки залізниці, що веде від Часів Яр до Краматорська (вздовж Привокзальної вулиці) у напрямку сіл Стінки та Веролюбівка. А також, робить досить активні спроби обійти українські підрозділи, що обороняються в районі Миколаївки, у загальному напрямку Часіві Яр — Подільське і далі — на Новодмитрівку.

Поки що російські війська не змогли досягти значних успіхів у смузі своєї 70-ї мсд. Їм вдалося захопити рівно три лісосмуги на північний захід від мікрорайону «Новопівнічний» (тобто на північ від залізниці), але прорватися до самої Веролюбки або просто закріпитися в Подільську чи Червоному вони поки що не спромоглися.

У самій Костянтинівці, у її східній частині, наразі ведуться запеклі ближні бої з окремими штурмовими групами російських військ, які прорвалися до околиць (ймовірно, мова їде про штурмові групи зі складу 72-ї окремої мотострілецької бригади (омсбр) 3-го АК або його 6-ї мсд). Інфільтрована російська піхота наразі відчайдушно намагається «зачепитися» за міську забудову в районі вулиць Мартенівська та Паркова (це південніше Новодмитрівки), а також у районі вулиць Бахмутська та Котельникових. Це – найсхідніший «краєчек» міста.

Штурмові підрозділи російського 3-го АК з цією метою діють з боку сіл Предтечіне та Ступочки (фактично вздовж дороги Т-0504 Покровськ-Бахмут, яка проходить через Костянтинівку). Противник, щоб проникнути в цю частину міста активно використовує лісові насадження між міським кладовищем і залишками кафе «Маргарита», які розташованого біля дороги на схід від міста.

Наскільки я розумію, поки що російським підрозділам не вдалося надійно закріпитися в цих районах через активний опір ЗСУ, які періодично контратакують їх у цих місцях і намагаються «зачистити» малі піхотні групи російських військ, що виявляються на східних околицях міста. У свою чергу, їхнє швидке посилення та нарощування російським командуванням у визначених районах Костянтинівки суттєво ускладнюється інтенсивним впливом українських тактичних БПЛА по всім підходам до міста зі сходу.

У смузі російської 8-ї ЗВА, очевидно, її командування сконцентрувало свої основні зусилля на її правому фланзі, тобто безпосередньо в напрямку Костянтинівки. Насправді, щоб штурмувати місто з півдня та південного заходу, його командування зосередило переважну більшість боєздатних сил і засобів зі складу 150-ї та 20-ї мотострілецьких дивізій, а також засобів їх посилення, у вигляді інших частин і підрозділів зі складу ТГр «Дзержинськ». Їхнє головне завдання — прорватися до західної (центральної) частини Костянтинівки з боку Берестка та через Іллінівку.

Проблема для противника полягає в тому, що ЗСУ продовжують утримувати низку позицій у районі Іванопілля та Пліщіївки, а також у районі Степанівки. Тобто на флангах піхотних підрозділів противника, які просунулись до району Берестка. Це, у свою чергу, дозволяє українському командуванню своєчасно виявляти накопичення російської штурмової піхоти по напрямку Бересток — Костянтинівки та своєчасно відповідати належним чином на будь-які спроби російського командування просунутися у північному напрямку значними силами.

Крім того, передові підрозділи ТГр «Дзержинск» й досі не змогли захопити Іллінівку, оскільки, фактично, єдиний можливий спосіб для російського командування посилити свої зусилля в цьому напрямку (а це, по суті – зарослий яр, що простягається від авторозв'язки на дорозі Т-0504 південно-західніше від Берестка на північ, майже до самої Іллінівки) добре відомий місцевому українському командуванню і, фактично, перебуває під регулярним вогневим впливом ЗСУ.

Насправді все це призвело до того, що передові підрозділи російської 8-ї ЗВА, з того моменту, коли їм вдалося закріпитися в Берестку і «інфільтрувати» кілька «ультрамалих» піхотних груп по згаданому вище яру до південно-західних околиць Іллінівки (район вулиці Набережної), так й не спроміглися зрушити з місця протягом більше двох тижнів, тобто просунутися до західної (центральної) частини Костянтинівки.

Тим часом російське командування, якому фактично достатньо складно суттєво посилити свої зусилля у цьому напрямку, намагається «інфільтрувати» тут якомога більше своїх малих і «надмалих» піхотних груп. Саме таким чином вони в основному діють на трьох ділянках — вздовж вулиці Дорожної (у напрямку Тепличного господарства), вздовж дороги Т-0504 у напрямку

колишнього автомагазину «Магістраль» і намагаються проникнути в район Костянтинівського технікуму Луганського національного аграрного університету (ймовірно, аби змусити ЗСУ відійти з їх позицій в районі Іванопілля та Пліщіївки, які розташовані на південь від нього). Наразі противник так й не може похвалитися значними успіхами в цьому сенсі.

2. Добропільский напрямок

Російська 51-ша ЗВА продовжує зосереджувати свої зусилля на своєму лівому фланзі, поруч із смугою 2-ї ЗВА. Фактично, поки що її командування відмовилося від негайних спроб дістатися району Новий Донбас — Вільне — Нове Шахове — Білецьке більш-менш значними силами, тобто прорватися на ближні підступи до Добропілля зі сходу та південного сходу.

Це зрозуміло, адже поточний рівень боєздатності значної частини її бригад, скажімо так, викликає певні питання. Тому рішення її командування зосередити свої сили і засоби, які ще мають необхідний рівень боєздатності, саме ближче до наступаючої, хоч і дуже повільно, 2-ї ЗВА, аби посилити її, так би мовити, «натиск», виглядає цілком логічним і адекватним.

Кілька «рутинних» спроб передових підрозділів цієї армії все ж-таки «прорватися» малими піхотними групами в Білецьке, здійснені з напрямку Затишка та Родинського, не принесли противнику результатів. На цьому командування 51-ї ЗВА й обмежилось. Протягом минулого тижня воно не виявляло особливої активності на південь від Кучерів Яр, у районі Дорожнє та в напрямку Вільне.

Але на півдні, очевидно, командування російської 51-ї ЗВА продовжувало накопичувати штурмову піхоту в районі Червоного Лиману та шахти «Краснолиманська», де, ймовірно, вже встигло облаштувати кілька взводних та ротних опорних пунктів і підтягнути сюди значну частину своєї артилерії.

Найімовірніше, противник має намір використати ці сили та засоби, які підтягуються сюди з боку Новоекономічне та Разіне, аби виконати принаймні два тактичні завдання, які для нього є достатньо актуальним:

(1) - Здійснити подальше просування у напрямку Родинське — Шевченко

(2) - А також повністю витіснити передові піхотні групи ЗСУ з району на північний захід від Мирнограда, шляхом подальшого просування в напрямку Червоний Лиман — Новоолександрівка.

Окрім цього, спроби 51-ї ЗВА все ж-таки «прорватися» в Білецьке з півдня та сходу більш-менш значними силами та надійно закріпитися там, також цілком не виключені.

Але в загальному сенсі, передові підрозділи зі складу цілого ряду частин і з'єднань російської 51-ї ЗВА, які діють саме з плацдарму на Казенному Торці у західному та північно-західному напрямках, саме на даний момент – не дуже активні, причому, на переважній більшості смуги наступу цієї армії.

У свою чергу, командування російської 2-ї ЗВА, ймовірно, має досить «суворий» і однозначний наказ — будь-якою ціною прорватися на ближні підступи до Добропілля з півдня. Інакше неможливо пояснити дуже вперті та дуже вартісні, у сенсі її власних втрат, спроби передових частин і підрозділів цієї армії просуватися досить вузьким фронтом у напрямку Добропілля (село на південь від однойменного міста Добропілля) виключно через Гришине та Новоолександрівку.

Бої за саме Гришине, які частини та підрозділи 2-ї ЗВА вели фактично понад місяць, перетворилися на справжню «м'ясорубку» для них. Дорога Покровськ-Гришине, а також промзони самого Покровська в його північно-західній частині, прилеглі до неї (район 9-го пожежно-рятувального загону, будівельної компанії «Восток-Профиль», район магазину «Наша Ряба» тощо), перетворилися на своєрідне ковадло, по якому ЗСУ, майже в «режимі постійного чергування», тобто цілодобово, били і продовжують бити всіма наявними в них засобами. Починаючи з різних типів дронів, закінчуючи різноманітною артилерією.

Однак командування російської 2-ї ЗВА, з певною маніакальною наполегливістю, продовжує затягувати в цю досить вузьку «горловину» (у найширшій точці — близько 4-4,5 км) все більше своїх сил і засобів, переважно штурмової піхоти, аби прорватися через цей «коридор» з півдня до Водянського та Добропілля (села). Більше того, на практиці вже місяць темпи просування передових російських підрозділів у районі Гришине оцінюються не більше ніж сотнями метрів на тиждень.

Я не можу сказати, що командування російської 2-ї ЗВА, у цьому контексті — це повні кретини, які не розуміють справжнього сенсу та змісту всього цього кривавого ідіотизму, який вони творять. Заради справедливості слід зазначити, що воно таки намагалося і продовжує намагатися розширити цей «коридор» досить активними власними, й не тільки власними, діями. Зокрема, на північ через дорогу між Гришиним і Родинським у напрямку Шевченка (очевидно, аби посилити потрібний ефект, до цього «богоугодного дела» й підключили, свого часу, підрозділи 51-ї ЗВА, в надії, що їм таки вдасться розширити цей коридор), а також регулярними атаками у бік дороги Покровськ – Павлоград у районі на північ від Котлине. Але, «хвала Аллаху», йому це вдається — не зовсім успішно. Темп просування російських підрозділів там такий самий, як у основвному «коридорі», якщо не менший ...

Я підозрюю, що такі дії командування російської 2-ї ЗВА зумовлені не якимось «нерозумінням» ним основ такої складної військової науки, як

«водіння військ» або нюансів оперативного мистецтва, а, найімовірніше, зумовлені зовсім іншими обставинами. Наприклад — одностайними і наполегливими наказами власного «вищого» командування та політичного керівництва. А саме, «взяти Добропіллю» у визначені терміни, за будь-яких обставин ...

(Далі буде)

***

№ 1.918-3

Огляд… Коротко про ситуацію на окремих напрямках

Частина 3/4

2026-04-26

Машовец

1. Новоолександровський напрямок

Противник (російські війська) силами передових підрозділів зі складу частин і з'єднань 29-ї та 36-ї загальновійськових армій (ЗВА) та їхніх засобів підсилення, продовжує намагатися відновити позиції своїх військ, які існували до початку контратак ЗСУ на цьому напрямку близько місяця тому.

З цією метою командування російського угрупування військ (УВ) «Восток» перегрупувало (перемістило) низку резервів, як оперативних, так і частково стратегічних, у смуги обох цих армій. Наприклад, 69-ту окрему бригаду прикриття (обрп) з 35-ї ЗВА, частину сил 120-ї дивізії морської піхоти (дмп), або 228-й мотострілецький полк (мсп) зі складу 90-ї танкової дивізії (тд) тощо.

Протягом минулого тижня в смугах 36-ї та 29-ї ЗВА російські війська на тактичному рівні мусили вирішувати низку завдань, пов'язаних не лише з їх спробами відновити свої попередні позицій, а й з категорії стабілізаційних дій, оскільки в низці випадків ЗСУ продовжували здійснювати контратаки на окремих ділянках і напрямках. Зокрема:

- Запеклі бої тривали в напрямку Воскресенка — Олександроград. Після того, як ЗСУ змогли витіснити противника з Вороного та з району на захід від Січневого, фактично повністю відкинувши його від свого рубежу оборони вздовж річки Вовча на лівому фланзі його 29-ї ЗВА, російське командування, очевидно, намагалося, у свою чергу, відтіснити передові підрозділи ЗСУ від Воскресенки, організувавши серію штурмових дій на північ від села, а також проводячи подібні дії в напрямку Маліївка — Січневе. Ймовірно, частина сил російської 120-ї дмп також брала участь у боях в цьому районі.

Очевидно, противник не зміг досягти бажаного. ЗСУ продовжують утримувати позиції на північний захід від Воскресенки і, ймовірно, готуються повністю «зачистити» передові піхотні групи противника в районі Січневого.

- У смузі російської 36-ї ЗВА ЗСУ змогли утримати свої позиції в районі Тернове та Новомиколаївка, а також здійснили низку контратак у напрямку Березового. Противник, очевидно, у цьому районі зосередився на утриманні під своїм контролем Березового та заблокованих позицій кількох його малих піхотних груп у районі Вербового та на південь від Степового.

Очевидно, що в район Березового та Новогригорівки командування противника підтягнуло низку додаткових сил і засобів задля того, аби запобігти подальшому просуванню передових підрозділів ЗСУ по напрямку Новомиколаївка — Темирівка, а також посилити свої підрозділи, які ведуть запеклі бої за Новогригорівку, де ЗСУ змогли увійти в північну частину села.

Тактична ситуація в цьому районі дуже динамічна. ЗСУ відбивають атаки противника з боку Березового та району на північ від Новогригорівки, одночасно намагаючись «зачистити» інфільтровані російські піхотні групи в районі Вербового, Степового і навіть Вишневого.

На даний момент слід зазначити, що тактичні вклинення ЗСУ в районі Новомиколаївки та Новогригорівки у бойові порядки частин та підрозділів російської 36-ї ЗВА не лише створюють російському командуванню, скажімо так, певні «незручності» з точки зору організації та проведення подальших наступальних дій, а й дозволяють ЗСУ чинити власний, досить чіткий тиск на Новоіванівку та Темировку, розташовані на дорозі Гуляйполе — Велика Новосілка.

- Західніше в районі Привілля — Красногірське — Рибне — Злагода тривають вперті зустрічні бої. Очевидно, що командування російської 36-ї ЗВА докладає всіх зусиль аби запобігти подальшому просування передових підрозділів ЗСУ вздовж річки Янчур, у напрямку Успенівки та Нововасильєвського (де дорога Гуляйполе — Велика Новосілка перетинає річку Янчур), розуміючи оперативну та тактичну важливість цього пункту (району).

З цією метою противник провів низку атакуючих\штурмових дій у районі Злагоди та Рибного, одночасно намагаючись утримати свої позиції в районі Красногірська. Йому вдалося досягти деякого «мікроскопічного», навіть з тактичної точки зору, просування на кілька сотень метрів, але це не усунуло для нього головну проблему на цій ділянці. ЗСУ досі досить впевнено утримують район на північ від Красногірська і, відповідно, мають можливість, як атакувати ПО ОБОХ берегах річки Янчур, зокрема в напрямку

Красногірська та Привільного, так й блокувати активні дії противника вздовж західного берега річки.

Загальна ситуація на Новоолександрівському напрямку поки що суттєво не змінилася. ЗСУ, очевидно, закріплюються на рубежах і позиціях, досягнутих ними під час їх попередніх контратак, одночасно намагаючись «зачистити» різні «залишкові» піхотні групи противника у своєму найближчому тактичному тилу (район Данилівка, Вишнєве, Степове, Олександроград).

Противник, у свою чергу, робить досить активні спроби «повернутися на річку Вовча» у смузі своєї 36-ї ЗВА та на лівому фланзі 29-ї ЗВА, діючи переважно методом проникнення малих штурмових груп, що намагаються прорватися у глибину бойових порядків передових частин та підрозділів ЗСУ через міжпозиційний простір, час від часу, нарощуючи свої сили та засоби на окремих ділянках для коротких, але більш-менш масованих штурмових дій на позицій і рубежи ЗСУ.

Противник на цьому напрямку також досить активно намагається діяти по комунікаціям ЗСУ у їхньому тактичному та оперативному тилу (переважно за допомогою концентрації власних підрозділів БПЛА), водночас намагаючись, у ході наступальних дій, обійти та оточити передові підрозділи ЗСУ.

2. Гуляйпільский напрямок

Тут командування російського УВ «Восток» намагається відновити більш-менш високий темп просування передових частин і підрозділів своєї найпотужнішої армії — 5-ї ЗВА — у загальному напрямку Оріхова та району на північний схід від нього.

З цією метою в смузі 5-ї ЗВА її командування використовує не лише сили та засоби зі свого складу — 127-му мотострілецьку дивізію (мсд), 57-у та 60-у окремі мотострілецькі бригади (омсбр), а й низку формувань 35-ї ЗВА (наприклад, 38-у омсбр). Сюди також була перегрупована 40-а окрема бригада морської піхоти (обрмп), і цілком можливо, що їхні «колеги» з 61-ї обрмп також з'являться тут незабаром.

Інакше кажучи, цілком очевидно, що командування російського УВ «Восток» та його 5-ї ЗВА зокрема, мають досить чітке і однозначне прагнення — будь-якою ціною прорватися в район на північний схід від Оріхова (район Широке — Єгорівка — Червона Криниця — Омельник).

Наразі вони діють у трьох основних напрямках:

(1) - Оленокостянтинівка – Воздвижівка

(2) - Зелене – Верхня Терса

(3) - Залізничне – Гуляйпільске

Таким чином вони намагаються вирішити своє найближче завдання — вийти на рубіж Верхня Терса — Гуляйпільське основними силами.

Крім того, очевидно, командування 5-ї ЗВА, аби прикрити свій наступ на захід з північного (правого) флангу від можливих контратак ЗСУ, прагне відновити свої позиції вздовж річки Гайчур на ділянці від Варварівки до Нового Запоріжжя.

Передові частини та підрозділи російських військ на Гуляпільскому напрямку діють переважно малими піхотними (штурмовими) групами та у досить «розріджених» бойових порядках. Однак це все ж дозволяє противнику просуватися вперед, хоча при цьому, глибина і темп його наступу обмежується все ж-таки реальними фізичними можливостями його піхоти. Адже треба визнати, що фактор нестачі піхоти у передових частинах і підрозділах ЗСУ, що обороняються на цьому напрямку, таки працює, і, як наслідок, маємо у їхніх бойових порядках значну кількість незахищених або слабо захищених міжпозиційних ділянок.

З метою підвищення основних показників свого наступу (насамперед глибини та темпу) у цьому напрямку, командування противника також активно намагається комбінувати піше «проникнення» своїх малих піхотних груп із використанням легких засобів механізації (мотоцикли, баггі, автомобілі тощо) та військової техніки (переважно бронетехніки).

Крім того, у смузі російської 5-ї ЗВА сконцентровані та активно діють спеціалізовані сили та засоби БПЛА, які забезпечують удари по позиціям ЗСУ майже на всю тактичну глибину бойових порядків їх передових частин та підрозділів, що дозволяє противнику час від часу успішно мінімізувати на тій чи іншій ділянці рівень протидії своїм піхотним групам «проникнення» з боку передових частин і підрозділів ЗСУ.

В результаті противник, протягом минулого тижня, зміг досягти досить глибоких тактичних вклинень у вигляді просування своїх малих піхотних груп у вищезазначених напрямках. Однак водночас не можна сказати, що він просунувся в цих районах значними силами. Фактично, вся смуга наступу російської 5-ї ЗВА наразі є безперервною зоною «суцільного», а я навіть сказав би, майже безперервного перемішування бойових порядків передових частин і підрозділів обох сторін. Ведення ними бойових дій в умовах оточення, блокування, охоплення та обходу є радше нормою, ніж винятком. Водночас окремі позиції, лінії, опорні пункти, місця укриття піхотних груп перемішані на глибину 8–15 км по обидва боки умовної ЛБЗ.

Щоб зрозуміти, про що саме йдеться мова, я наведу приклад. Отже, окремі малі та «ультрамалі» піхотні групи російських військ ВЖЕ фіксуються — на захід від Гуляйпільского (між ним і Новоселівкою), на захід від Гіркого, у районі Верхньої Терси та Воздвижівки, на захід від Добропілля, а також у

районі Радісного і Нового Запоріжжя. Водночас ЗСУ продовжують утримувати низку позицій на північний захід від Солодке, на схід від Добропілля, на захід від Зелене, на схід і південь від Залізничнго і навіть на північно-західних околицях самого Гуляйполя.

Тому говорити про будь-які конкретно визначені напрямки та райони щодо цільового наступу російської 5-ї армії, в принципі, можливо лише в надзвичайно загальних термінах. Насправді її наступ перетворився на одночасне та безперервне піше просування на багатьох ділянках місцевості значної кількості піхотних груп. Простіше кажучи, вся ця піхотна орда, позначена як «5-та ЗВА із засобами підсилення», намагається йти, а іноді й їхати, виключно туди, де вона може це робити (точніше, там, де це дозволяють їй робити ЗСУ) і настільки глибоко, наскільки це може робити її піхота суто фізично.

Через те, що ЗСУ мають обмаль людей у своїх передових бригадах і батальйонах, і у них, все ж-таки, не завжди вистачає дронів для своєчасного виявлення та придушення, усіх цих масових й не дуже масових забігів/заїздів російських «тіл» (або, вони, в силу тих чи інших причин, просто не встигають це робити), які здійснюються на досить широкій по фронту смузі і майже безперервно, певна частина цих пішоходів, або «їздунів» все ж досить часто проходять (проповзають), у переносному сенсі, «за спину» українських позицій.

Щодо Гуляйпільского напрямку, окремо також варто відзначити спроби противника прикрити свій наступ на Оріхів у смузі 5-ї ЗВА з півночі, шляхом відновлення позиції вздовж річки Гайчур. З цією метою на суміжному із 36-ю ЗВА фланзі, очевидно, передові підрозділи 127-ї мсд 5-ї ЗВА зробили кілька акцентованих спроб наступати з боку Солодке, Добровільне та Прилуки у напрямку Добропілля та Нового Запоріжжя. Але ці спроби завершилися мінімальним просуванням кількох дрібних російських піхотних груп уздовж яру на схід від Добропілля та кількома сутичками на північ від Прілук. Самі Добропілля і Нове Запоріжжя так й залишилися під контролем ЗСУ.

(Наступний огляд — Запорізький напрямок. Тож, далі буде)

***

№ 1.918-4

Огляд… Коротко про ситуацію на різних напрямках

Запорізький напрямок

Частина 4/4

2026-04-01

Машовец

1. Наступ противника (російських військ) у смузі його 58-ї загальновійськової армії (ЗВА) зі складу угрупування військ (УВ) «Днепр» у напрямку Запоріжжя та Оріхова, фактично призупинено. Хоча російське командування продовжує активно намагатися відновити його, протягом останніх кількох тижнів ці спроби залишаються безуспішними. І так, Мала Токмачка, знаходиться саме тут.

Нагадаю, що на Запорізькому та Оріхівському напрямках діють не лише сили та засоби 58-ї ЗВА, а й низка частин і з'єднань, приданих їй як підсилення, як зі складу самого УВ «Днепр», так і з інших операційних напрямків або зі складу резерву російського генерального штабу. Фактично, командування російського УВ «Днепр» зосередило на своєму правому фланзі (смуга 58-ї ЗВА) максимальну можливу кількість сил та засобів зі свого складу, залишивши (прикриваючи) свій основний оперативний напрямок (Придніпровський) лише «критично можливими» силами (військами).

Щоб зрозуміти рівень значення, яке російське командування надає цьому напрямку, я коротко нагадаю читачам приблизний склад сил та засобів противника, зосереджених і розгорнутих на цьому напрямку:

58-а ЗВА

(1) - 19-та мотострілецька дивізія (мсд) – 392-й, 429-й та 503-й мотострілецькі полки (мсп)

(2) - 42-га мсд – 70-й, 71-й і 291-й мсп + 270-й мотострілецький полк «Ахмат-Кавказ» і, можливо, частина сил 78-го моторизованого полку спеціального призначення (мтп СпП) «Север-Ахмат»

(3) - 136-та окрема мотострілецька бригада (омсбр)

(4) - 100-та окрема розвідувальна бригада (орвбр), ймовірно, діє в цьому напрямку лише окремими підрозділами

(5) - Зведена полкова тактична група (ТГр) зі складу 4-ї військової бази (ВБ) російських військ (Південна Осетія, Цхінвал)

18-та ЗВА

Очевидно, діє на цьому напрямку основними силами її 47-ї мсд — 1152-ї, 1153-ї та 1154-ї мсп (можливо, одна з них, зрештою, розгорнутий на Придніпровському напрямку). Дивізія була сформована на території окупованого Кримського півострова (у період 2022–2023 років у рамках «планового увеличения чисельности вс рф») і, фактично, є більше

стрілецьким з’єднанням, ніж мотострілецьким. Дивізія належить до категорії «мобилизационного резерва» (МР).

Сили та засоби посилення

Вони представлені переважно з’єднаннями та частинами повітряно-десантних військ зс рф (пдв зс рф), зокрема:

(1) - 7-ма десантнно-штурмова дивізія (дшд) – на напрямку фіксуються підрозділи щонайменше двох її «штатних» полків – 108-й і 247-й десантно-штурмових полків (дшп)

(2) - 76-та дшд – наприкінці зими та на початку весни була перегрупована основними силами (104-й, 234-й і 237-й дшп) на крайній правий фланг операційної зони УВ «Днепр», у «стик» між 58-ю ЗВА і 35-ю ЗВА (УВ «Восток»), у район на північ і північний захід від міста Пологи. Це, у свою чергу, дозволило російському командуванню суттєво ущільнити бойові порядки та оперативну побудову своїх наступальних угрупувань, як у операційній зоні УВ «Днепр», так і на лівому фланзі операційної зони УВ «Восток».

(3) - Також ймовірно, що в смузі 58-ї ОА присутні низка підрозділів 104-ї дшд, а також 45-ї окремої бригади спеціального призначення (обр СпП) пдв зс рф.

Таким чином, у напрямку Оріхівського району оборони ЗСУ та для наступу на Запорожжя командування противника зосередило і розгорнуло взимку-навесні цього року, фактично ударне угрупування своїх військ, що складається з 5-и (П'ЯТИ) російських дивізій одночасно (не враховуючи посилення у вигляді окремих бригад), що, на мою думку, є «видатним» результатом, серед інших. Управління, координація та встановлення взаємодії між цими силами та засобами в рамках єдиного оперативного задуму (плану), ймовірно, здійснюється командуванням (штабом) УВ «Днепр», й зокрема командуванням його 58-ї ЗВА.

2. Поточна ситуація на Запорізькому та Оріхівському напрямках характеризується фактичним зупиненням російського наступу, який противник розпочав та проводив у цих напрямках взимку та на початку весни цього року.

Тож, активні спроби російського командування відновити цей наступ силами штурмових груп зі складу його передових частин і підрозділів відбуваються лише на певних тактичних ділянках. І з дуже незначними результатами. Крім того, на окремих ділянках самі ЗСУ досить успішно контратакують і покращують свої позиції у тактичному відношенні.

Дуже показовими в цьому контексті є бої в районі Степногірська та Малої Токмачки, які вже отримали дуже широкий резонанс у інформаційному сегменті завдяки своїй тривалості. А також відведення російським командуванням у тил (на «ПВД») кількох частин і підрозділів зі складу своїх пдв (ймовірно, щоб відновити рівень їхньої боєздатності).

Міністр оборони російської федерації пан бєлоусов може скільки завгодно вітати особовий склад 70-го та 270-го мсп (42-га мсд 58-ї ЗВА) із «освобождением Малой Токмачки», але реальна ситуація там і досі, скажімо так, залишається «досить неоднозначною» для російських військ.

Наразі російські війська НЕ контролюють більшу частину цього селища. Вони присутні окремими піхотними групами лише у районі залізничної станції «Мала Токмачка» та у південно-східній частині села. Однак сама присутність російських підрозділів у цьому районі зовсім не свідчить про впевнений контроль за ним з їхнього боку. Тому, незважаючи на всі офіційні російські переможні звіти та реляції «про взяття Малої Токмачки», насправді — бої (так, досить вперті) там все ще тривають, і немає жодних підстав вести розмови про повне захоплення села російськими військами.

У свою чергу, у районі Степногірська за останні кілька тижнів ЗСУ провели кілька досить успішних контратакуючих дій, зокрема:

(1) - Очевидно, російські війська були змушені майже повністю відступити з Приморського (очевидно, лише частина їхніх піхотних груп присутня на південній околиці села, у районі Покровської вулиці)

(2) - ЗСУ також, очевидно, змогли зайняти кілька тактично важливих позицій у районі «Кільця» (авторозв'язка, на захід від Степногірська, між ним і Приморським). Більше того, була інформація, що ЗСУ навіть змогли прорватися далі на південь і «зачепитися» за Плавні (хоча я не зовсім впевнений у її достовірності).

(3) - У самому Степногірську вперті бої тривають у його центральній частині (район вулиць Молодіжна, Радянська та Таврійська), де ЗСУ поступово відтісняють противника також на південь. Наразі російські війська впевнено контролюють лише південну частину міста (так званий район «Висоткі»).

(4) - Малі та «надмалі», так би мовити, «залишкові» піхотні групи противника (очевидно, раніше «інфільтровані» у бойові порядки передових підрозділів ЗСУ) на захід від Павловки, на схід від Запасного і повністю «мікроскопічні» на схід від Приморського (район вулиці Гнідого) і на схід від Степногірська, залишаються

повністю заблокованими і, ймовірно, найближчим часом будуть «зачищені».

У свою чергу, противник прагне стабілізувати ситуацію в смузі своєї 19-ї мсд 58-ї ЗВА та утримати позиції по рубежу Приморське-Степногірськ, одночасно намагаючись прорватися на ближні підступи до Оріхова,

зокрема, з півдня та південного сходу.

(1) - Передові підрозділи російської 19-ї мсд ймовірно за підтримки низки підрозділів 47-ї мсд (і, можливо, 7-ї дшд) провели кілька атакуючих дій на південний схід від Степногірська, намагаючись з'єднатися з кількома своїми малими піхотними групами, заблокованими в цьому районі в тактичній глибині бойових порядків ЗСУ. Результат мінімальний (їм вдалося просунутися на 600 метрів уздовж посадки, у напрямку заблокованих).

(2) - Південніше Новоданилівки підрозділи 42-ї мсд (ймовірно, зі складу 71-го або 291-го мсп) намагалися прорватися до району дорожньої авторозв'язки, розташованої на південь від села, діючи з півдня на північ вздовж Успенівської балки. Поки що безрезультатно. Хоча деякі невеликі піхотні групи росіян таки змогли окопатися на південь і вздовж дороги до Павлівського, але на даний момент вони більше переймаються власним виживанням, ніж подальшим просуванням на північ.

3**. Отже, виходячи з вищезазначеного, варто зробити кілька очевидних висновків щодо основних поточних тактичних завдань, які російське командування вирішує наразі в смузі наступу своєї 58-ї ЗВА.**

А саме:

(1) - Противник явно прагне утримати свої позиції в районі Степногірська та Приморського, аби не допустити подальшого просування передових підрозділів ЗСУ у бік Кам'янського. Іншими словами, він намагається утримати той досить невеликий простір на північ від Кам'янського, який йому вдалося зайняти під час зимового наступу в напрямку Запоріжжя, і що дозволило йому сподіватися найближчим часом дістатися на широкій по фронту ділянці до рубежу оборони ЗСУ вздовж річки Конка. Більше того, захоплення цієї місцевості коштувало противнику значного «знекровлення» штурмових підрозділів його 19-ї, 47-ї мсд та 7-ї дшд, які брали участь у цьому наступі.

(2) - На Оріхівському напрямку запеклі бої в районі Малої Токмачки та на південь від Новоданилівки, які веде російська 42-га мсд 58-ї ЗВА (ймовірно, за підтримки 76-ї дшд), очевидно спрямовані на те, щоб

вивести її передові підрозділи на ближні підступи до самого міста (з південного сходу, вздовж дороги на Пологи) і з півдня (через Новоданилівку).

Щодо обох цих завдань ми все ще спостерігаємо певну рівновагу.

З одного боку, позиції в районі Приморського та Степногірська російські війська поки все ще утримують, хоча й не без труднощів, оскільки їм таки довелося відступати з кількох, які глибоко вдавалися у бойові порядки передових частин й підрозділів ЗСУ (наприклад, у Приморькому).

З іншого боку, у районі Оріхова російські війська, де вони намагаються продовжити наступ, їхні результати, скажімо так, не є особливо вражаючими. Бої в районі Малої Токмачки, які вже стали своєрідним «мемом», а також подібні їхні спроби прорватися до Новоданилівки з півдня, є дуже яскравою та наочною демонстрацією цього.

Тепер давайте розглянемо ситуацію трохи ширше, так би мовити, в оперативно-тактичному плані. У цьому сенсі виникає цілком обґрунтоване припущення, що, ймовірно, командування УВ «Днепр» та 58-ї ЗВА, зокрема, вирішили перемістити свої основні зусилля із власне Запорізького напрямку на Оріхівський (із смуги 19-ї мсд до смуги 42-ї мсд) і в найближчому майбутньому вони таки спробують прорватися до кварталів Оріхова.

Адже таке рішення з кількох причин є досить обгрунтованим:

(1) - На Гуляйпільскому напрямку російські війська, хоч і дуже повільно, продовжують наступ у напрямку Оріхова та району на північний схід від нього. У цьому сенсі українські контратаки в смугах 36-ї та 29-ї ЗВА мали, скажімо так, мінімальний ефект. Тому охоплення та обхід Оріхова з північного сходу, сходу та південного сходу, на даний момент, сумісними зусиллями УВ «Днепр» та УВ «Восток» є досить реалістичними.

(2) - У свою чергу, подальший наступ російських військ на північ на вузькій по фронту ділянці вздовж Дніпра, без попередньої «нейтралізації» Оріхівського району оборони ЗСУ на її фланзі, очевидно, з оперативної точки зору, навряд чи можна вважати розумним

(3) - Крім того, в оперативно-стратегічному сенсі ліквідація Оріхівського району оборони ЗСУ дозволить російському командуванню різко збільшити та сконцентрувати наступальні спроможності своїх ударних угрупувань саме у напрямку Запоріжжя. Більше того, це дозволить робити таке нарощування переважно за рахунок власних сил і засобів УВ «Днепр» та «Восток», при цьому мінімізуючи їхню потребу у залученні додаткові стратегічних та

оперативних резерви на цей напрямок. Що, у контексті всієї майбутньої літньо-осінньої кампанії 2026 року, у свою чергу, сприятиме оперативному розгортанню більш потужних ударних угрупувань російських військ у Східній операційній зоні для проведення гіпотетичної Слов'янсько-Краматорської наступальної операції.

Іншими словами, це дозволить зосередити російському командуванню більше стратегічних резервів саме для наступу на Краматорськ і Слов'янськ у Східній операційній зоні, ніж це було б у разі «зависання» російських військ зі складу УВ «Днепр» на підходах до Запоріжжя в районі Оріхова і Степногірська, а також їх «гальмування» в смузі 5-ї ЗВА УВ «Восток» на захід від Гуляйполя у Південній операційній зоні..

***

Підсумовуючи цей та попередній огляди (частини 3 і 4), можна зробити один, досить очевидний висновок щодо актуальності поточних і найближчих оперативних завдань ЗСУ в рамках подальшого ведення ними Стратегічної оборонної операції у всій Південній операційній зоні.

А саме, влітку потрібно зробити три речі, навіть через «не можу»

1) — зупинити *російський наступ* на захід від Гуляйполя,

2) — утримати *Оріхівський район* оборони і, якщо можливо,

3) — *відсунути російську 58-му ЗВА* якомога далі на південь (як мінімум, за річку Янчекрак, максимум — до Васильівки).

***

№ 1.919

Огляд… Сьогодні формат буде не зовсім звичним

2026-05-03

Машовец

З фронту почала надходити інформація про підготовку противником (російські війська) активних, більш-менш масштабних *наступальних дій* на кількох напрямках одночасно.

Тому, ймовірно, варто спробувати відповісти на питання – де, як і чому?

Частина 1

1. Спершу кілька загальних зауважень щодо гіпотетичного російського загального (стратегічного) наступу в рамках їхньої літньо-осінньої кампанії 2026 року. Іншими словами, спробуємо зрозуміти, чому кремлю потрібна масштабна наступальна операція (принаймні на 1-2-х напрямках оперативного рівні), й саме влітку цього року.

(1)

- Перша і головна причина — загальна стратегічна ситуація в нинішній російсько-українській війні. Очевидно, що кремль ВЖЕ усвідомив, що не може вийти з війни в прийнятних для нього параметрах (тобто, змусити Україну прийняти військово-політичні умови, які він раніше сформулював). Принаймні в коротко- та середньостроковій перспективах.

Більше того, як виявилось, досягти цього він не може ні зовнішньополітичними зусиллями, ні через посилення діяльності російських спецслужб (включаючи інформаційно-психологічну сферу), причому, ні на зовнішній арені, ні всередині самої України. Крім того, неможливість «придушити» Україну ні фінансово, ні економічно, ні на ресурсному та технологічному рівнях, також стала очевидною.

Її здатність вести збройну боротьбу хоча й не зростає істотно, але, принаймні, суттєво не зменшується. Україна як держава, а особливо її ЗСУ, продовжують досить ефективно чинити опір зовнішній збройній агресії, навіть у форматі «великої війни», причому, очевидно, зможуть це робити і в досить довгостроковій перспективі.

(2)

- Більше того, подальше «продовження» масштабних, а найголовніше — дуже інтенсивних бойових дій (а отже, дуже вартісних і затратних) має досить негативний вплив (у деяких сферах, навіть критичного розміру) на саму ри-фи. Більше того, у багатьох параметрах (наприклад, у бюджетній, промисловій сферах тощо) РЕАЛЬНІ показники ри-фи ВЖЕ досягають, скажімо так, достатньо «пограничних» значень, навіть з урахуванням її військового стану. Також, цієї весни стало очевидно, що сама Україна нарощує, хоча й не дуже швидко і достатньо поступово, свої можливості щодо прямого (або, як зараз модно казати, «кінетичного») впливу на ці показники ри-фи. Причому, у тих галузях, які залишаються досить чутливими для перебігу усієї війни (військово-промислові та експортні компоненти). Що, у свою чергу, ставить під досить серйозне питання реалізацію стратегічної концепції «війни на виснаження», яку, очевидно, кремль обрав для ведення війни на даний момент. Інакше кажучи, він просто не може дозволити собі ще більше затягувати «велику війну на виснаження»... Адже він починає сам інтенсивно «виснажуватися», не маючи видимих стратегічних результатів.

(3)

- Отже, єдиним «гіпотетично ефективним» і відносно швидким способом змусити Україну прийняти умови кремля «в примусовому режимі» залишається виключно військовий.

Простіше кажучи, йому потрібна суттєва військова перемога, яка б мала стратегічний вплив. Тобто, у найближчому майбутньому російському військовому командуванню відповідного рівня потрібно спланувати, організувати та провести успішну оперативно-стратегічну наступальну операцію (принаймні, навіть у вигляді кількох взаємопов'язаних наступальних операцій оперативного масштабу), яка створила би РЕАЛЬНІ передумови для розгрому 1-2 оперативно-тактичних угрупувань (корпусів) ЗСУ (або одного з їхніх оперативно-стратегічних угрупувань), що, у свою чергу, радикально вплинуло би на загальну (стратегічну) здатність ЗСУ вести бойові дії й надалі. І відповідно, змусило би військово-політичне керівництво України прийняти умови, запропоновані кремлем. Більше того, це має відбуватися у максимально стислих термінах та темпі (мається на увазі, у стратегічному сенсі).

2. Де?

Відповідаючи на це питання, варто враховувати кілька факторів, які мають різне оперативне та стратегічне значення.

По-перше, у контексті визначення загальних результатів війни, по-друге - щодо її можливого подальшого продовження. На мою думку, таких факторів – кілька...

(1)

- Перший визначає ступінь відповідності конкретної можливої (гіпотетичної) російської наступальної операції цілям і завданням стратегічного рівня, які формує військово-політичне керівництво ри-фи перед своїм військовим командуванням. Більше того, не стільки в декларативно-політичному сенсі (наприклад, чи допоможе це «звільнити увесь Донбас»), скільки саме у військовому сенсі — наскільки це справді вплине на Україну та її ЗСУ загалом, з точки зору їхньої здатності продовжувати вести повноцінну інтенсивну та масштабну війну?

Тобто, ще ПЕРЕД початком малювання конкретних стрілок на картах у певних напрямках, російські військові «планувальники» повинні відповісти самим собі на це питання максимально реалістично і чесно — як саме ця операція, навіть якщо її успішно проведуть, вплине на загальну (стратегічну) ситуацію у війні? Чи допоможе це «вивести» Україну з війни чи, скажімо, не дуже...? Чи варта, взагалі, ця конкретна «овчина» такої «выделки»?

Наприклад, чи втратять критично ЗСУ свої оперативні спроможності, якщо кілька їх армійських корпусів будуть розбиті і виснажені на Слов'янсько-Краматорському напрямку, чи ні?

Як гіпотетичний вихід російських військ з півдня та південного сходу силами 1-2-х загальновійськових армій на ближні підступи до Запоріжжя вплине на загальну готовність і здатність ЗСУ утримувати фронт і продовжувати бойові дії?

(2)

- Другий фактор конкретно відповідає на питання — де саме можна досягти бажаного результату найшвидше і з більш-менш прийнятними витратами ресурсів (причому, всіх видів — від людських до фінансових)?

Наразі існують два таких оперативних напрямки — Слов'янсько-Краматорський і так званий «великий Запорізький». Саме там, під час зимової кампанії, російські війська змогли, в оперативному відношенні зайняти вигідне для себе (тобто охоплююче) положення відносно угрупувань ЗСУ, які там обороняються.

Крім того, враховуючи цей фактор, російське командування, ймовірно, врахує ще низку нюансів, пов'язаних із вибором конкретного напрямку операції(й), в ході її планування. Я не буду зараз перелічувати їх всі, але будь-який офіцер оперативної служби цілком може швидко і повністю їх сформулювати при першій ліпшій нагоді.

Наприклад, важливу роль у прийнятті конкретного рішення відіграє оцінка стану власних військ і військ противника, наявності та ступеня боєздатності резервів різного рівня, стану шляхів та комунікацій на певному напрямку, ступеня обладнання гіпотетичних районів зосередження та розгортання конкретних ударних угрупувань військ, здатності забезпечити комплексне прикриття для їхнього оперативного розгортання тощо.

(2)

- Існує ще один фактор, що впливає на вибір місця (напрямку) докладання основних (стратегічних) зусиль російського військового командування під час їх літньої кампанії 2026 року, який безпосередньо пов'язаний із попередніми двома. Якщо це сформулювати максимально просто і коротко, то воно полягає у відповіді на питання — а, власне, чи вистачить у нас (у сенсі вс рф) сил нинішнім літом для цього?

Чи достатньо їх для глибокого (оперативного) наступу та досягнення вирішальних цілей на цьому рівні і в цьому конкретному напрямку? Можливо, варто відкласти цей «вирішальний» наступ, якщо не «по місцю», то «по часу» (ну, або принаймні перенести його терміни)? Наприклад, щоб провести

наступний етап мобілізаційного розгортання (мобілізації) і наростити необхідні для нього сили. Можливо, у цьому випадку варто обмежити розмах і масштаб запланованого наступу і відкласти «остаточну перемогу» на наступний рік?

У цьому сенсі варто відзначити досить очевидне «стратегічне звуження» вибору російського військового командування, головним чином, як я вже казав вище, через їхню нездатність й надалі суттєво «затягувати війну».

Простіше кажучи, «вирішальний удар» має бути завданий саме ЗАРАЗ (тобто протягом поточного 2026 року) і саме на оптимальному напрямку(ах).

І це, як на мене, за найбільш адекватною оцінкою, саме *Слов'янсько-Краматорський* і «великий *Запорізький*» напрямки.

(Ми розглянемо конкретно кожний з наведених вище напрямків, щодо аргументів «за» та «проти», у наступній частині нашого огляду)

І на завершення, трохи про «переломи», «заломи» та інші «вивихи».

Той факт, що наразі основні угрупування російських військ задовольняються виключно, скажімо так, дуже скромними (у сенсі, тактичними) результатами, які й так схильні до свого «звуження», зовсім не свідчить про те, що російське командування планує відмовитися, принаймні найближчим часом, від проведення якихось значних (тобто, більш масштабних) наступальних дій. Це, в свою чергу, потребуватиме від нього достатньо активних дій й в тактичній зоні (особливо, на напрямках майбутнього наступу). А це означає, що воно буде змушено намагатися за будь-яку ціну продовжувати утримувати ініціативу відповідного (тактичного) рівня.

Вони атакуватимуть, або, точніше, намагатимуться робити це дуже наполегливо й регулярно (і, найімовірніше, у короткостроковій перспективі), прагнучи суттєво масштабувати свій наступ при першій ліпшій нагоді. І варто підготуватися до цього дуже ретельно та ґрунтовно.

Відповідно, так звана «ініціатива», включно із тактичним рівнем, навряд чи найближчим часом перейде до ЗСУ, не кажучи вже про оперативний чи стратегічний рівень. Хоча такий тимчасовий перехід (ну, або «перелом», якщо хочете) можливий у певних напрямках і на певних ділянках ЛБЗ. Але, знову ж таки, виключно в рамках Стратегічної оборонної операції ЗСУ, яка наразі далеко не завершена...

***

№ 1.920

Друзі! Є такий філософський напрям - *феноменологія*, заснований Едмундом *Гуссерлем*.

Чаплигін

- Ви не могли би пояснити мені ефект Даннінга-Крюґера? Бо пишуть - «це когнітивне спотворення реальності, у якому люди з обмеженою компетентністю у будь-якій галузі схильні переоцінювати свої інтелектуальні можливості і вважати себе експертами, а після негативного досвіду через відсутність у них здатності до рефлексії не можуть зрозуміти і визнати скоєні ними помилки».

- Спробую. Це психологічний ефект, при якому люди з низькими знаннями та вміннями вважають себе фахівцями та експертами, роблять помилкові висновки, приймають неправильні рішення та створюють невдалі продукти, але не можуть усвідомити своїх помилок саме через брак знань та умінь. Зрозуміло?

- Начебто…

– Тоді так. «Це коли довб...и не можуть зрозуміти, що вони довб...и, тому що вони довб...и». Так зрозуміло?

- Так!

***

Друзі! Є такий філософський напрям - ***феноменологія***, заснований Едмундом ***Гуссерлем***.

Саме *феноменологія* за допомогою певних процедур дозволяє добиватися граничної ясності, називати речі своїми іменами і в результаті знаходити сенси.

Адже хто ясно мислить, той доступно викладає - оскільки будь-яке затемнення понять зазвичай використовується (і в науках теж) там, де сказати нема чого.

Тому говоримо зрозуміло. Звичайно, якщо справді є що сказати.

А феноменологічними процедурами (іноді навіть не підозрюючи цього), користуються всі, хто любить доходити до суті речей. Усі, хто добре мислить.

***

№ 1.921

Dubinsky.pro
54 мин. ·

2026-05-03

Если по внешнему периметру причину появления очередной порции "пленок Миндича" определить пока сложно, то по внутреннему - проще. Прежде всего, исходя из перечня тех, кто включился в отработку темы. Это миньон Арахамии и человек Пинчука Железняк, и нардеп от ЕС Порошенко Алексей Гончаренко. Сливы пошли синхронно, через них. То есть, на лицо скоординированная кампания, которая бьет по Миндичу (но он просто жупел), Умерову и, по касательной, зеленскому и Ермаку.

Все это происходит после очередного публичного унижения Буданова, возможности которого во главе ОП зеленский и Ермак помножили на нуль. Единственное "окно возможностей", которое остается у Буданова - переговоры по завершению войны. Он в них участвует совместно с Арахамией и Умеровым. При этом, принято считать, что Арахамия и Буданов склонны к компромиссу, а Умеров по указанию Ермака и зеленского - нет. У Арахамии, напомню, сейчас непростые отношения с зеленским, который после отставки Ермака держит его на крючке компроматом СБУ.

Итого, можно сделать предположение, что весь концерт направлен на ослабление или устранение из переговорной группы Умерова, и усиления в ней позиций Арахамии и Буданова, для которых это становится залогом ненападения со стороны зе. Арахамия дополнительно "защищен" парламентской нестабильностью - его устранение будет иметь последствия в виде отсутствия голосов, нужных зеленскому для получения денег.

Фактически, зеленскому сделан намек, что если он попытается ликвидировать (политически) Арахамию и Буданова, будут опубликованы части пленок, касающиеся его самого и его жены.

Рис1

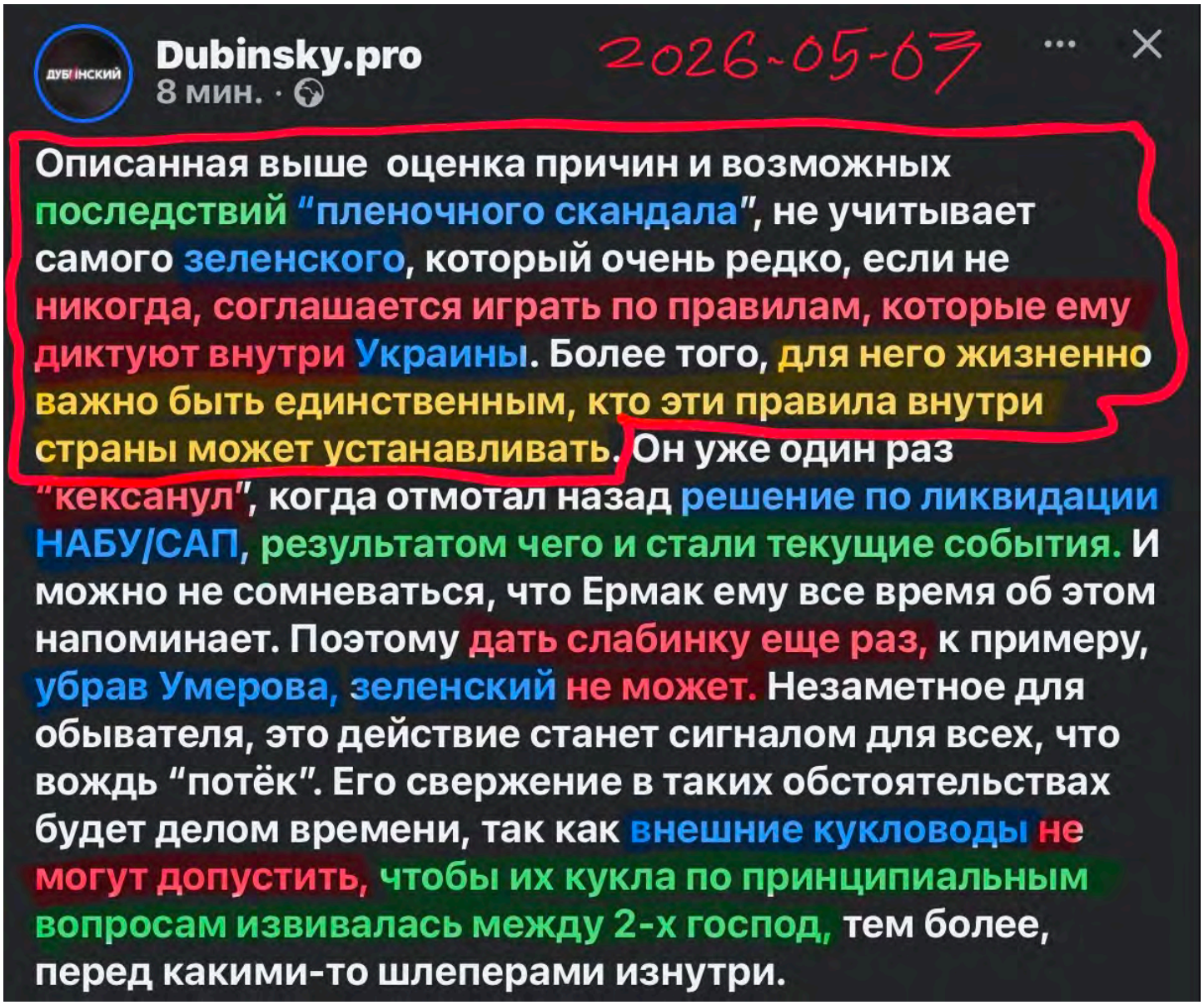

Рис2

***

№ 1.922-1

Як на мене, заточка по розміру річного доходу учасника очевидна. Більше того - вона цинічно відверта.

2026-05-03

Ніколов

Бо житомирський підряд розрахований на три роки.

Відтак фінансова спроможність, яка мала б показати замовнику, що перед нею достойна фірма, тоді теж би мала вимагатись за три роки. І тоді б більше компаній змогли претендувати на 4,7 млрд грн.

Але ні.

Причому з особливим цинізмом в контракті з «Автострадою» зафіксували, що фінансування по цій угоді на поточний рік становить всього 0,22 млрд грн.

Тобто— від учасників свідомо вимагали *оверпрайснуту дохідність* аби тільки

1) — не допустити їх до цього підряду,

2) — І подальшого укрупнення ринку.

Але з цим ніхто не сперечався і скарг до Антимонопольного комітету не було. Тому я просто зафіксував довідома цю історичну подію))))

***

№ 1.922-2

Найбільшим тендером тижня став розіграш 4,70 млрд грн на експлуатаційне утримання доріг Житомирської області на 2026-2028 роки

Це стало найбільшим підрядом серед усіх регіонів по експлуатаційному утриманню доріг за останні три роки.

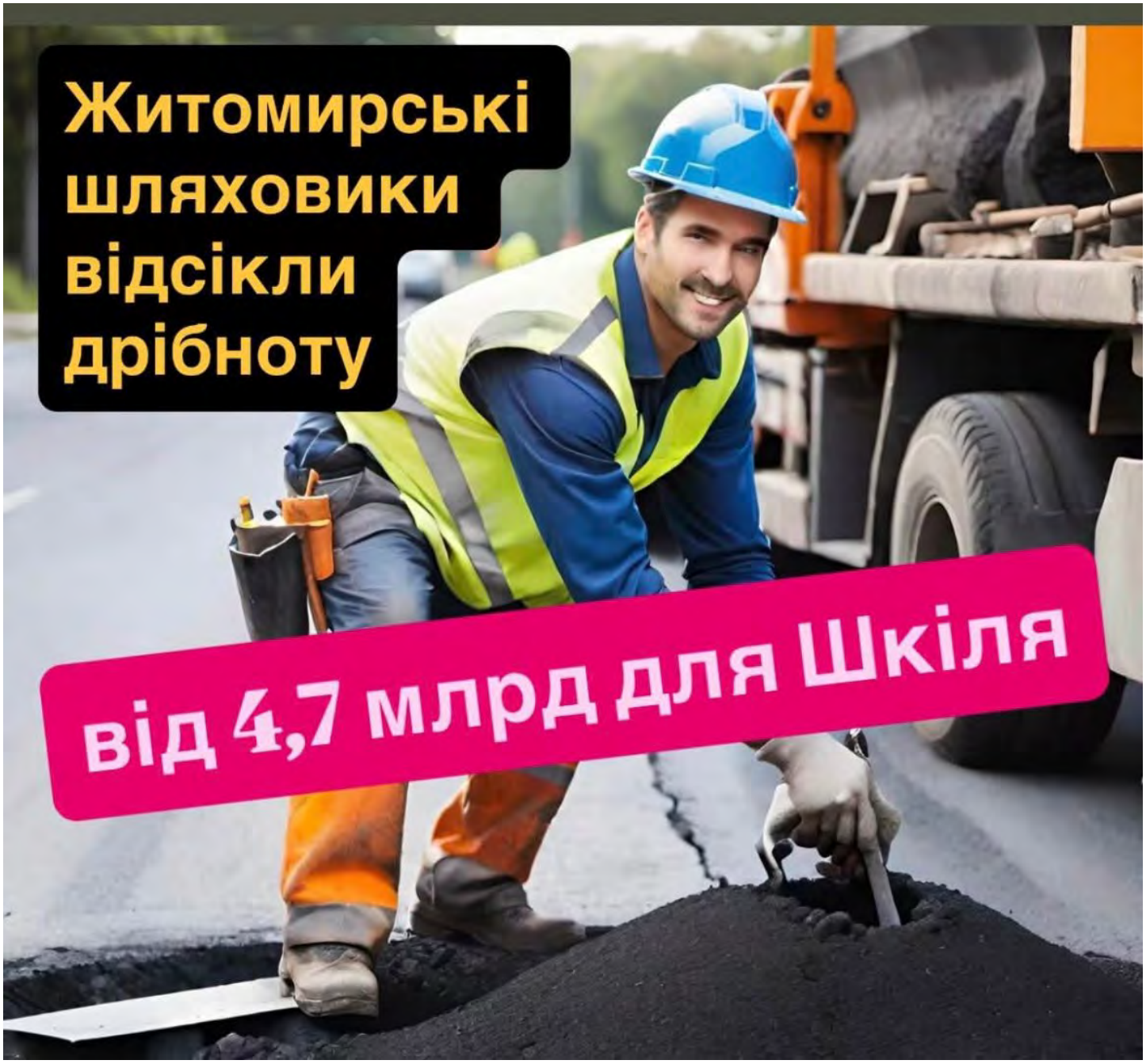

Наші гроші

Місцева Служба відновлення створила всі умови для того, щоб у компанії «Автострада» Максима Шкіля не було конкурентів.

Вперше Житомирська Служба об’єднала всі державні дороги області у один лот розміром 1642 кілометри. Раніше дороги ділили на менші частини і це дозволяло ненайбільшим компаніям отримувати підряди меншого розміру.

І для унеможливлення конкуренції з боку менших фірм замовник поставив обмеження по фінансовій спроможності. Учасник тендеру повинен був мати дохід за 2025 рік у розмірі не менше 100 % від вартості цієї процедури закупівлі. Компаній з таким доходом на дорожньому ринку України зараз дуже мало, оскільки дорожнє будівництво фактично не фінансується під час війни.

https://nashigroshi.org/2026/05/03/top-tendery-tyzhnia-zhytomyrski-shliakhovyky-vidsikly-dribnotu-vid-4-7-mlrd-dlia-shkilia/

***

№ 1.922-3

Топ-тендери тижня: Житомирські шляховики відсікли дрібноту від 4,7 млрд для Шкіля

2026-05-03

Юрій ***Ніколов***, «Наші гроші»

З 26 квітня по 1 травня в системі «Прозорро» оприлюднено 63 тис повідомлень про закупівлі на 38,52 млрд грн.

Найбільшим тендером тижня став розіграш 4,70 млрд грн на експлуатаційне утримання доріг Житомирської області на 2026-2028 роки. Це стало найбільшим підрядом серед усіх регіонів по експлуатаційному утриманню доріг за останні три роки.

Місцева Служба відновлення створила всі умови для того, щоб у компанії «Автострада» Максима Шкіля не було конкурентів.

Вперше Житомирська Служба об’єднала всі державні дороги області у один лот розміром 1642 кілометри. Раніше дороги ділили на менші частини і це дозволяло ненайбільшим компаніям отримувати підряди меншого розміру.

ОЧІКУВАНИЙ ОБСЯГ ФІНАНСУВАННЯ В РОЗРІЗІ РОКІВ

ДК 021:2015 63710000-9. Послуги з обслуговування наземних видів транспорту (Послуги з експлуатаційного утримання автомобільних доріг загального користування державного значення Житомирської області, протяжністю 1642,366 км)

Період надання послуг	2026 рік									2027 рік	2028 рік
	квітень	травень	червень	липень	серпень	вересень	жовтень	листопад	грудень	січень - грудень	січень - травень
Джерело фінансування	Кошти державного бюджету України (КПКВК 3111720)									кошти державного бюджету України, інші джерела фінансування	кошти державного бюджету України, інші джерела фінансування
Обсяг фінансування, тис. грн	-	137 150,000	-	-	-	-	-	-	-		
	137 150,000										
Джерело фінансування	Кошти державного бюджету України (КПКВК 3111020)										
Обсяг фінансування, тис. грн	-	5 000,000	20 000,000	10 000,000	10 000,000	10 000,000	10 000,000	10 000,000	5 000,00	3 343 682,000	1 144 560,666
	80 000,000										
Всього фінансування 4 705 392,666 тис. грн. в тому числі по роках	**217 150,000**									**3 343 682,000**	**1 144 560,666**

І для унеможливлення конкуренції з боку менших фірм замовник поставив обмеження по фінансовій спроможності. Учасник тендеру повинен був мати дохід за 2025 рік у розмірі не менше 100 % від вартості цієї процедури закупівлі. Компаній з таким доходом на дорожньому ринку України зараз дуже мало, оскільки дорожнє будівництво фактично не фінансується під час війни.

При цьому з точки зору банальної логіки у такій вимозі нема жодного сенсу. Бо житомирський підряд розрахований на три роки. Відтак фінансова

спроможність, яка мала б показати замовнику, що перед нею достойна фірма, тоді теж би мала вимагатись за три роки. І тоді б більше компаній змогли претендувати на 4,7 млрд грн. Але ні. Причому з особливим цинізмом в контракті з «Автострадою» зафіксували, що фінансування по цій угоді на поточний рік становить всього 0,22 млрд грн. Тобто від учасників свідомо вимагали оверпрайснуту дохідність аби тільки не допустити їх до цього підряду. І подальшого укрупнення ринку.

Але з цим ніхто не сперечався і скарг до Антимонопольного комітету не було.

Топ-10 найбільших закупівель минулого тижня			
Замовник	**млн грн.**	**Підрядник**	**Предмет угоди**
1. Служба відновлення та розвитку інфраструктури у Житомирській області	4 705,39	ТОВ «Група Компаній «Автострада»	Послуги з експлуатаційного утримання автомобільних доріг загального користування державного значення Житомирської області, протяжністю 1642,366 км UA-2026-03-26-010168-a-c1
2. Служба відновлення та розвитку інфраструктури у Чернігівській області	1 389,99	ПрАТ «Шляхове ремонтно-будівельне управління №82»	Послуги з експлуатаційного утримування автомобільних доріг загального користування державного значення та штучних споруд на них в Чернігівській області на 2026 – 2028 роки
3. АТ «Укрпошта»	973,06	ПрАТ «АТП 16329»	Послуги з перевезення пошти автомобільним транспортом UA-2026-04-02-012374-a-c1
4. АТ «Черкасиобленерго»	797,58	ТОВ «Дніпроенергозбут»	Електрична енергія з метою компенсації технологічних втрат електричної енергії на її розподіл електричними мережами
5. Служба відновлення та розвитку інфраструктури у Закарпатській області	676,19	ТОВ «Будівельна Фірма Будінвестальянс»	Експлуатаційне утримання автомобільних доріг державного значення Закарпатської області, згідно переліку №2 загальною протяжністю 368,1 км
6. АТ «Укрпошта»	589,92	ТОВ «Кіт-Карго»	Послуги з перевезення пошти автомобільним транспортом (Західний та Центральний регіони)

7. Служба відновлення та розвитку інфраструктури у Полтавській області	543,90	ТОВ «Онур конструкціон інтернешнл»	Експлуатаційне утримання автомобільних доріг загального користування державного значення М-03 Київ-Харків-Довжанський, Р-11 Полтава-Красноград, Р-67 Чернігів-Ніжин-Прилуки-Пирятин в межах Полтавської області (додатковий договір до договору про закупівлю
8. Комунальна корпорація «Київавтодор»	515,85	ТОВ «Автомагістраль-Південь»	Капітальний ремонт вул. Милославської від вул. Оноре де Бальзака до вул. Миколи Закревського у Деснянському районі м. Києва UA-2026-03-11-001870-a-b1
9. ТОВ «Оператор Газотранспортної Системи України»	497,54	ТОВ «Полтаваенергозбут»	Електрична енергія UA-2026-03-25-011868-a-a1
10. ПрАТ «Укргідроенерго»	412,94	ПрАТ «Укрсталь конструкція»	Придбання та монтаж затвору плоского ковзного (ремонтного), балки захватної механічної/траверси для філії «Кременчуцька ГЕС» ПрАТ «Укргідроенерго»

***

№ 1.923

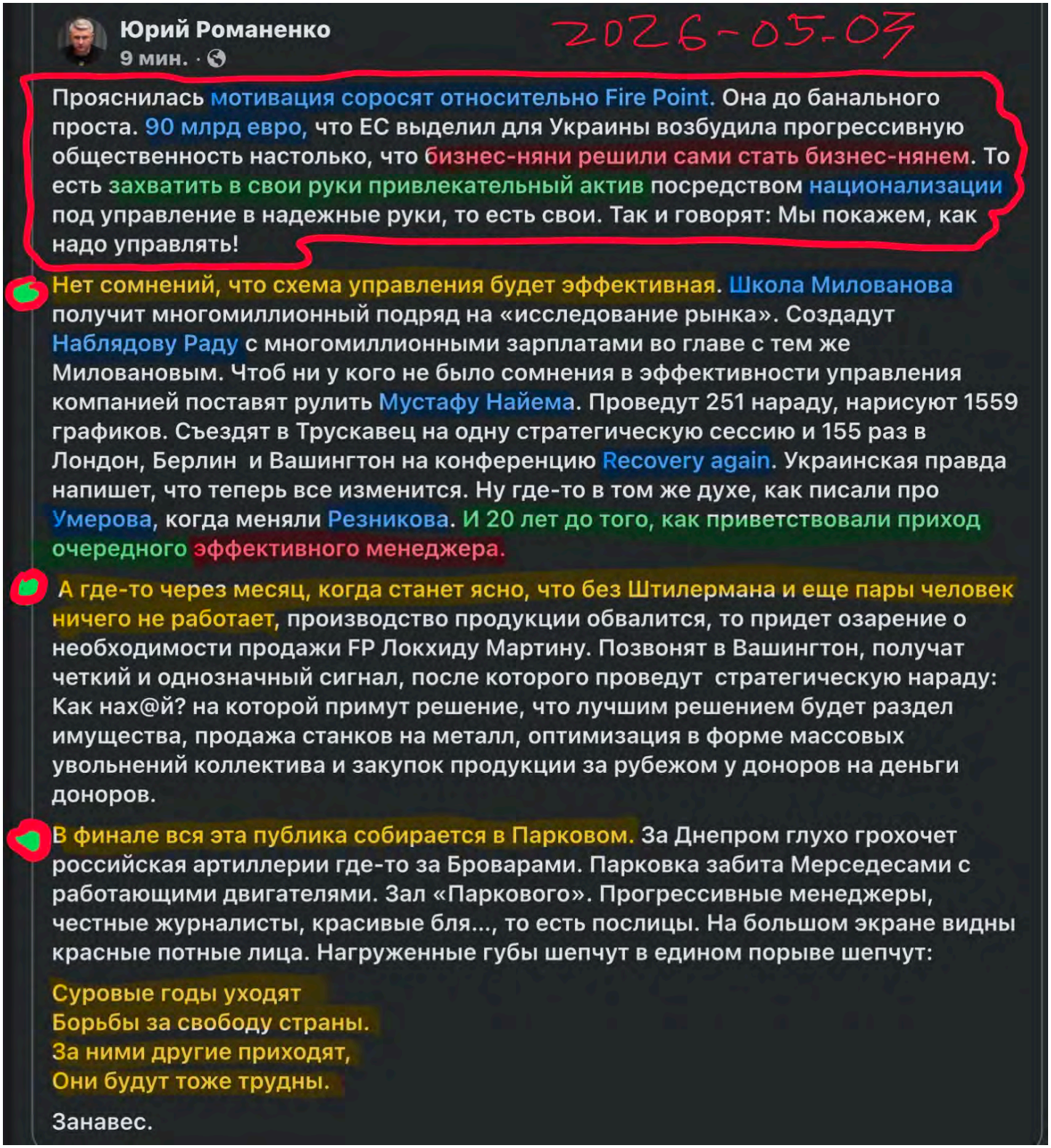

Юрий Романенко
9 мин. ·

2026-05-03

Прояснилась мотивация соросят относительно Fire Point. Она до банального проста. 90 млрд евро, что ЕС выделил для Украины возбудила прогрессивную общественность настолько, что бизнес-няни решили сами стать бизнес-нянем. То есть захватить в свои руки привлекательный актив посредством национализации под управление в надежные руки, то есть свои. Так и говорят: Мы покажем, как надо управлять!

Нет сомнений, что схема управления будет эффективная. Школа Милованова получит многомиллионный подряд на «исследование рынка». Создадут Наблядову Раду с многомиллионными зарплатами во главе с тем же Милованом. Чтоб ни у кого не было сомнения в эффективности управления компанией поставят рулить Мустафу Найема. Проведут 251 нараду, нарисуют 1559 графиков. Съездят в Трускавец на одну стратегическую сессию и 155 раз в Лондон, Берлин и Вашингтон на конференцию Recovery again. Украинская правда напишет, что теперь все изменится. Ну где-то в том же духе, как писали про Умерова, когда меняли Резникова. И 20 лет до того, как приветствовали приход очередного эффективного менеджера.

А где-то через месяц, когда станет ясно, что без Штилермана и еще пары человек ничего не работает, производство продукции обвалится, то придет озарение о необходимости продажи FP Локхиду Мартину. Позвонят в Вашингтон, получат четкий и однозначный сигнал, после которого проведут стратегическую нараду: Как нах@й? на которой примут решение, что лучшим решением будет раздел имущества, продажа станков на металл, оптимизация в форме массовых увольнений коллектива и закупок продукции за рубежом у доноров на деньги доноров.

В финале вся эта публика собирается в Парковом. За Днепром глухо грохочет российская артиллерии где-то за Броварами. Парковка забита Мерседесами с работающими двигателями. Зал «Паркового». Прогрессивные менеджеры, честные журналисты, красивые бля..., то есть послицы. На большом экране видны красные потные лица. Нагруженные губы шепчут в едином порыве шепчут:

Суровые годы уходят
Борьбы за свободу страны.
За ними другие приходят,
Они будут тоже трудны.

Занавес.

***

№ 1.924

Герман Геринг уже во время Нюрнбергского процесса дал интервью психологу Густаву Жильберту и сказал:

"Конечно народ не хочет войны. Какой радости любой фермерский дурак хочет рискнуть своей жизнью, если лучшее, что он может получить от войны, это вернуться на свою ферму живым и невредимым?

Конечно, люди не хотят войны. Конечно, никто не хочет войны в России, Англии, Америке, даже Германии. Это же очевидно.

Но, в конце концов, политику определяют лидеры страны. И заставлять людей поддерживать эту политику - это мелочь. Поэтому не важно, демократия это, коммунизм, парламент или фашистская диктатура. "

Этому Жильберт отказал ему:

"Но есть одно отличие в демократии - у народа есть возможность самовыражаться через избранных представителей. "

На что Геринг ответил:

"Это, конечно, все отлично, но голос у народа есть или нет - его всегда можно заставить подчинить. Все просто: нужно просто сказать ему, что на него нападают. И заодно обвинять пацифистов в отсутствии патриотизма и в том, что они ставят под угрозу страну. Это работает в каждой стране».

Густав Жильберт «Нюрнбергский дневник», 18 апреля 1946 г.

Рис1

Рис2

***

№ 1.925

Санкціями на свого “колишнього” Зеленський остаточно показав, що він не в адекваті

2026-05-03

Корсун

Як писав Митець: “..ось він і &бонувся, бідолашний”.

Ці “санкції” буквально означають, що скажений цар може накласти – на кого завгодно, абсолютно. Без будь-яких законних підстав – лише тому, що ти йому не подобаєшся. Написав щось у хвейсбуках неприємне для Найвеличнішого Лідера – ось тобі санкції.

> — А вся його корупційна обслуга – навіть чітко усвідомлюючи абсурдність отриманих наказів – просто їх виконує, не думаючи про наслідки.

Ще раз:

> **— геть неадекватний чувак керує армією, поліцією, СБУ, оборонкою, Кабінетом Міністрів, частково – Парламентом.**

І пох йому на закони. Пох на справедливість. На права людини. Пох навіть на логіку.

> Єдиний його мотив – “А шо ви мені зробите?”
>
> І тому він продовжує робити будь-яку невменяєму дічь - абсолютно безкарно.

“Картонковий майдан” ненадовго вивів його з цього божественного стану кататонічного ступору, але вистачило ненадовго – тому що згодом він

увірував, що переміг протестні настрої, відправивши молодь віком 18-22 за кордон.

Але зараз різко актуалізується проблема можливої психічної вменяємості пацієнта. Бо пацієнт вже не відрізняє свої хворобливі емоційно зафарбовані “хотілки” від тих функцій, виконання яких покладені на нього народом України.

Не усвідомлює, що не можна робити лише те, що хочеться, ігноруючи закони, логіку та критичне мислення. У власну “божественість” увіровали вже навіть підлеглі Зеленського, наприклад, Михайло Федоров.

Маленьких дітей навчають де проходять кордони дозволеного – покаранням або погрозою покарання. Діти та тварини розуміють ці кордони, лише “обпікшися” – ну так це працює.

Дорослі ж чоловіки мали б свідомо розуміти що можна - а чого не можна робити у сучасному суспільстві, еге ж? Але виходить, що ні.

Дорослим чоловікам теж треба “бити по рукам”. Попри те, що вони пищать “ви не можете, у нас війна”.

> Чомусь та сама війна не заважає зеленським з мінідчами “красти так, наче завтра не настане” (с).
>
> А проти викривачів вигадувати кримінальні провадження. Для особливо неприємних і хто за межами досяжності татарівської системи кривосуддя – вводити “санкції”.

І до речі, я трохи не розумію - а які реальні ризики відставки Зеленського?

Армії буде від цього лише краще – не буде дебільно-політичного втручання у військову діяльність. Отих Ставок, які взагалі неясно для чого проводяться.

Давати вказівки Голові СБУ має той, хто його туди призначив – тобто Парламент.

МЗС лише з полегшенням видихне коли припиняться хаотичні вибрики з Офісу.

Ну тобто без неадеквата на Банковій усі державні інституції - лише вИграють.

Так, їх потрібно координувати між собою.

Але ж у нас досі парламентсько-президентська республіка, чи не так? То чому б Парламенту не повернути собі реальну владу?

Оголосити імпічмент та передати владу Спікеру ВРУ. Перед тим обрати іншого Спікера, більш відповідного умовам воєнного стану.

Парламент – єдине, що дійсно важливо для країни насправді. Він є достатньо легітимним, що прийняти будь-яке нестандартне рішення. Навіть таке, яке не передбачене жодним існуючим законом. Головне – щоб у такому рішенні була легітимність, тобто схвалення та прийняття більшістю суспільства.

Хтось скаже, що під час війни колективне керівництво – менш ефективне, ніж одноосібне.

Мовляв, “рішення приймаються повільно коли їх треба приймати швидко”.

Але що краще:

> **— швидка влада безумця чи повільніша влада адекватних людей?**

Вигодонабувачі перебування Зеленського при владі верещать, що без скаженого наполеончика “Україна програє війну”. І це тупо сеча в очі.

Зеленські готові були здати країну на початку 2022-го.

> В Омані було досягнуто таємних домовленостей, можливо - передано перший транш у валізі.

І лише волелюбність українського народу завадила їм це зробити – тому боевнівткам довелося “очолювати боротьбу”.

Яка почалася без їхньої участі та без їхнього бажання.

А зараз ми дійшли до тієї точки, коли надмір неконтрольованої влади перетворив мозок самодержця на огидне варево, яке періодично пускає на поверхню бридкі бульки.

Усі ж начебто розуміють, що країною керує *небезпечний псих* - але чомусь ми все це досі терпимо і дозволяємо.

Чому? Ми ж наче не скрепостанці з рабським мисленням та потребою у царях?

Я не розумію.

А тим часом до накладання санкцій на всіх, хто критикує зелену мразоту – залишилося, три, два …..

***

№ 1.926

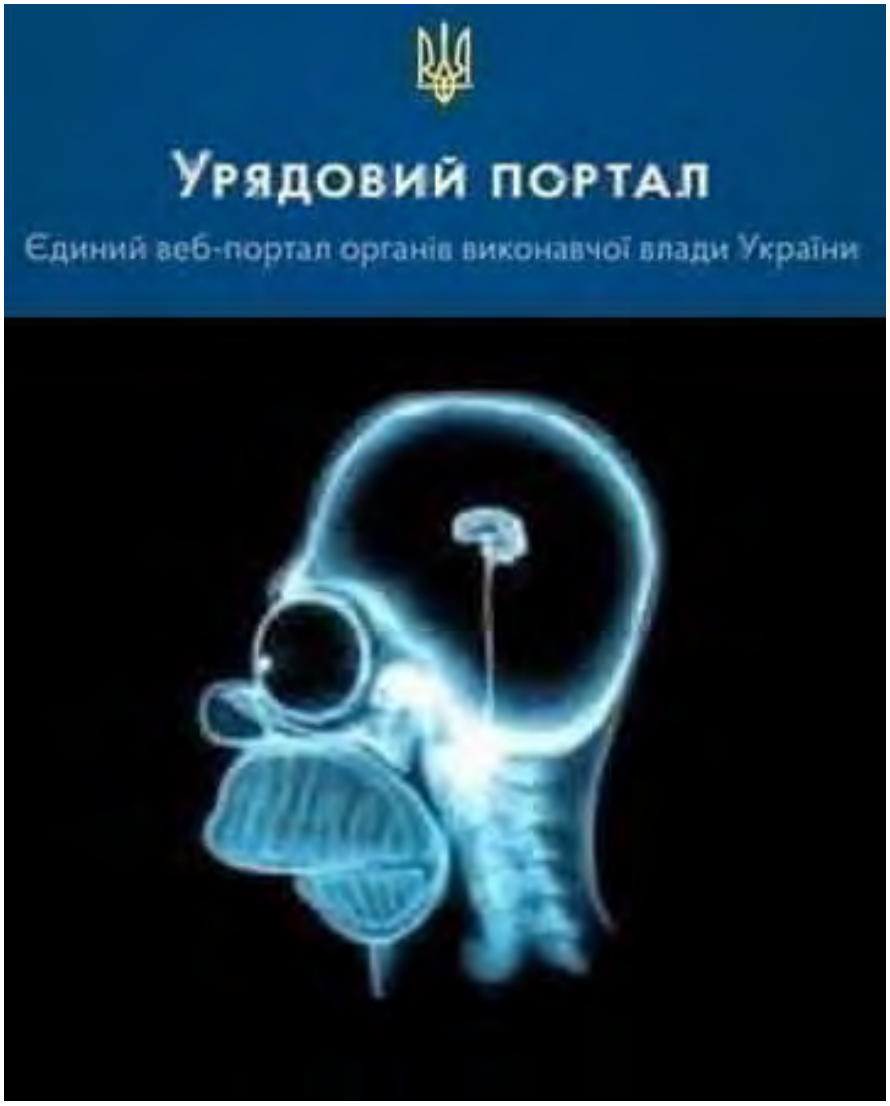
Урядовий портал
Єдиний веб-портал органів виконавчої влади України

2026-04-24

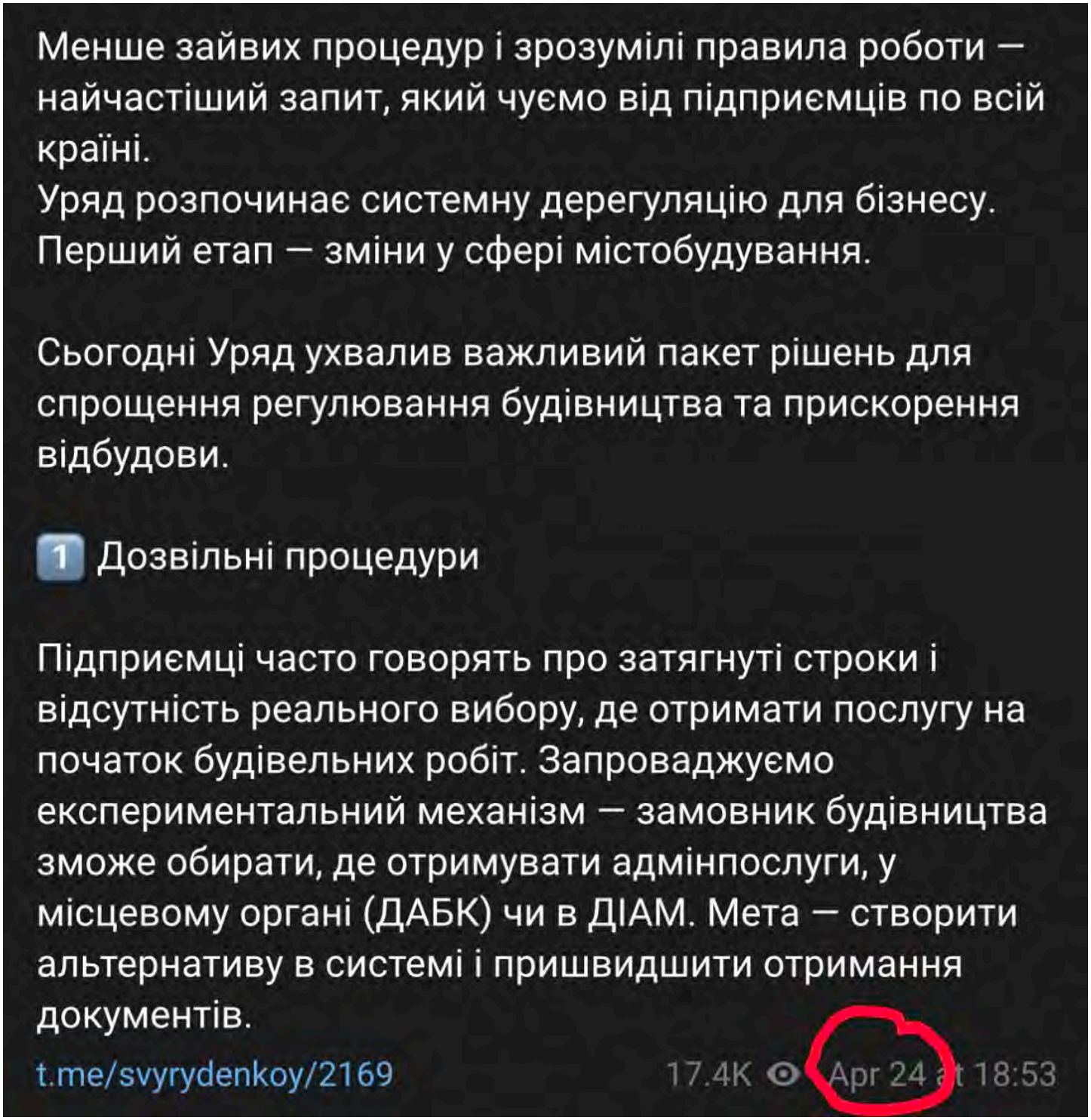
Менше зайвих процедур і зрозумілі правила роботи — найчастіший запит, який чуємо від підприємців по всій країні.
Уряд розпочинає системну дерегуляцію для бізнесу. Перший етап — зміни у сфері містобудування.
Сьогодні Уряд ухвалив важливий пакет рішень для спрощення регулювання будівництва та прискорення відбудови.
1 Дозвільні процедури
Підприємці часто говорять про затягнуті строки і відсутність реального вибору, де отримати послугу на початок будівельних робіт. Запроваджуємо експериментальний механізм — замовник будівництва зможе обирати, де отримувати адмінпослуги, у місцевому органі (ДАБК) чи в ДІАМ. Мета — створити альтернативу в системі і пришвидшити отримання документів.
t.me/svyrydenkoy/2169
17.4K
Apr 24 at 18:53
Рис1

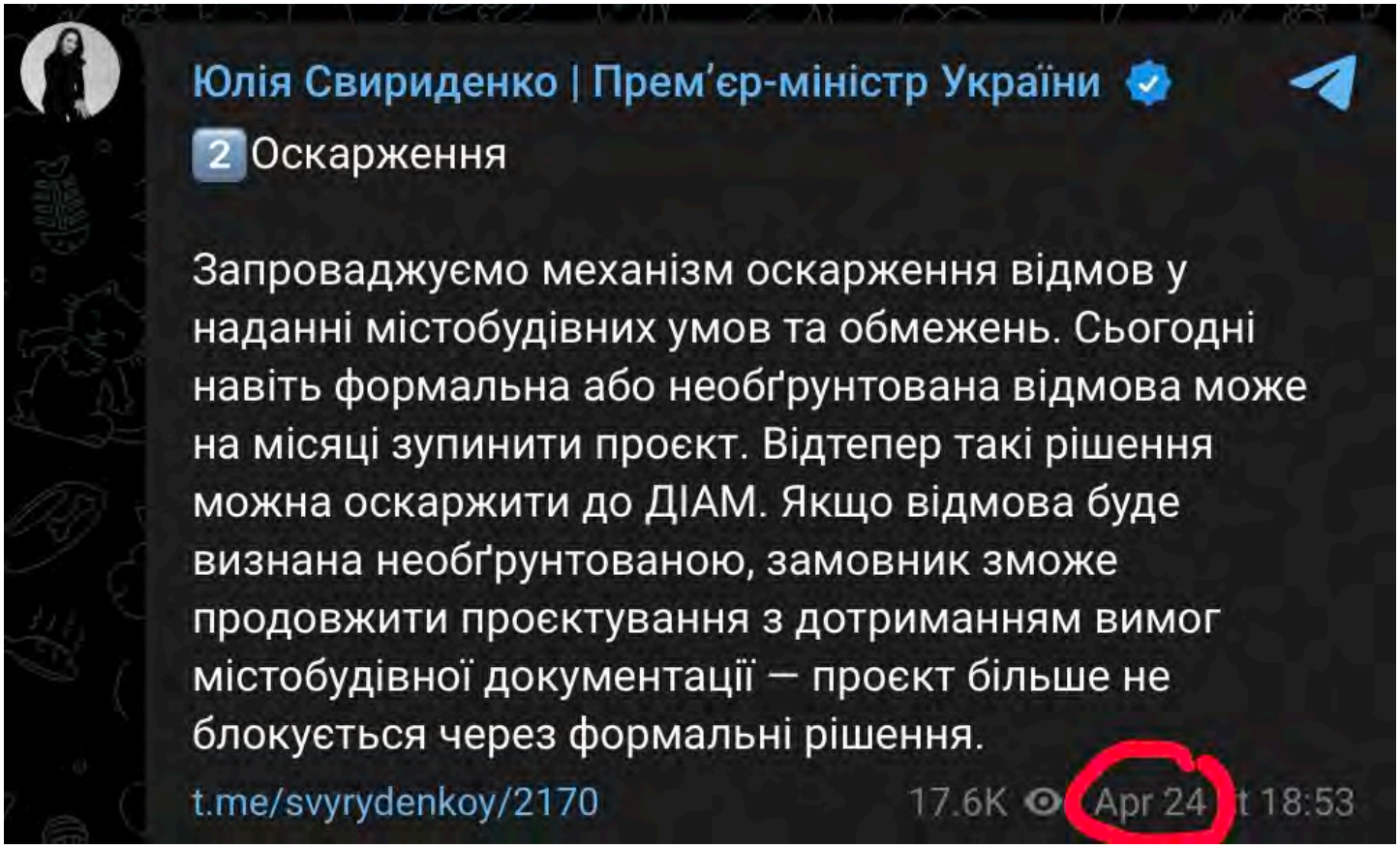
Юлія Свириденко | Прем'єр-міністр України
2 Оскарження
Запроваджуємо механізм оскарження відмов у наданні містобудівних умов та обмежень. Сьогодні навіть формальна або необґрунтована відмова може на місяці зупинити проєкт. Відтепер такі рішення можна оскаржити до ДІАМ. Якщо відмова буде визнана необґрунтованою, замовник зможе продовжити проєктування з дотриманням вимог містобудівної документації — проєкт більше не блокується через формальні рішення.
t.me/svyrydenkoy/2170
17.6K
Apr 24
18:53

Рис2

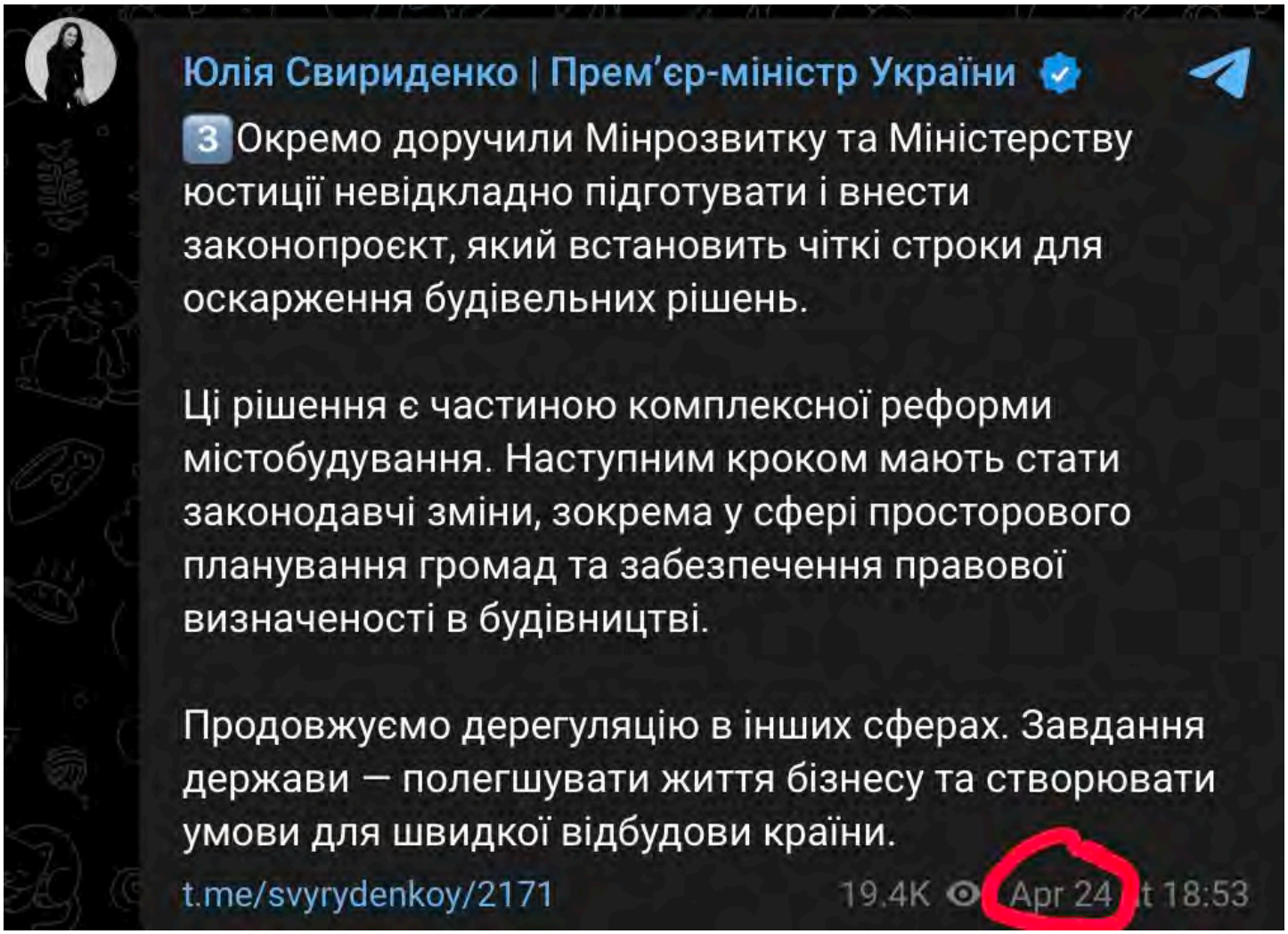
Юлія Свириденко | Прем'єр-міністр України
3 Окремо доручили Мінрозвитку та Міністерству юстиції невідкладно підготувати і внести законопроєкт, який встановить чіткі строки для оскарження будівельних рішень.
Ці рішення є частиною комплексної реформи містобудування. Наступним кроком мають стати законодавчі зміни, зокрема у сфері просторового планування громад та забезпечення правової визначеності в будівництві.
Продовжуємо дерегуляцію в інших сферах. Завдання держави — полегшувати життя бізнесу та створювати умови для швидкої відбудови країни.
t.me/svyrydenkoy/2171
19.4K
Apr 24
18:53

Рис3

***

№ 1.927

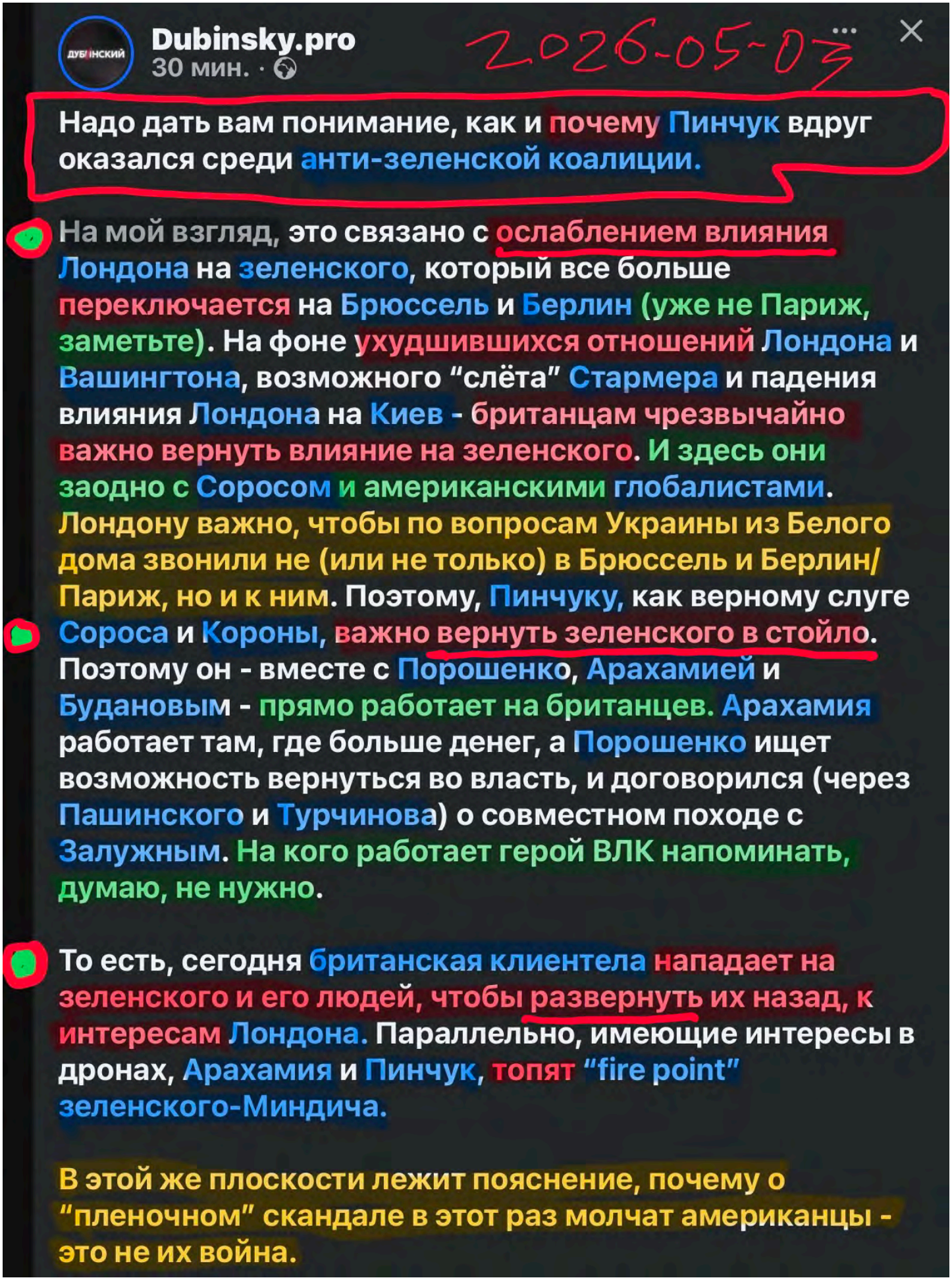
Dubinsky.pro
30 мин. ·
2026-05-03
Надо дать вам понимание, как и почему Пинчук вдруг оказался среди анти-зеленской коалиции.
На мой взгляд, это связано с ослаблением влияния Лондона на зеленского, который все больше переключается на Брюссель и Берлин (уже не Париж, заметьте). На фоне ухудшившихся отношений Лондона и Вашингтона, возможного "слёта" Стармера и падения влияния Лондона на Киев - британцам чрезвычайно важно вернуть влияние на зеленского. И здесь они заодно с Соросом и американскими глобалистами. Лондону важно, чтобы по вопросам Украины из Белого дома звонили не (или не только) в Брюссель и Берлин/ Париж, но и к ним. Поэтому, Пинчуку, как верному слуге Сороса и Короны, важно вернуть зеленского в стойло. Поэтому он - вместе с Порошенко, Арахамией и Будановым - прямо работает на британцев. Арахамия работает там, где больше денег, а Порошенко ищет возможность вернуться во власть, и договорился (через Пашинского и Турчинова) о совместном походе с Залужным. На кого работает герой ВЛК напоминать, думаю, не нужно.
То есть, сегодня британская клиентела нападает на зеленского и его людей, чтобы развернуть их назад, к интересам Лондона. Параллельно, имеющие интересы в дронах, Арахамия и Пинчук, топят "fire point" зеленского-Миндича.
В этой же плоскости лежит пояснение, почему о "пленочном" скандале в этот раз молчат американцы - это не их война.

***

№ 1.928

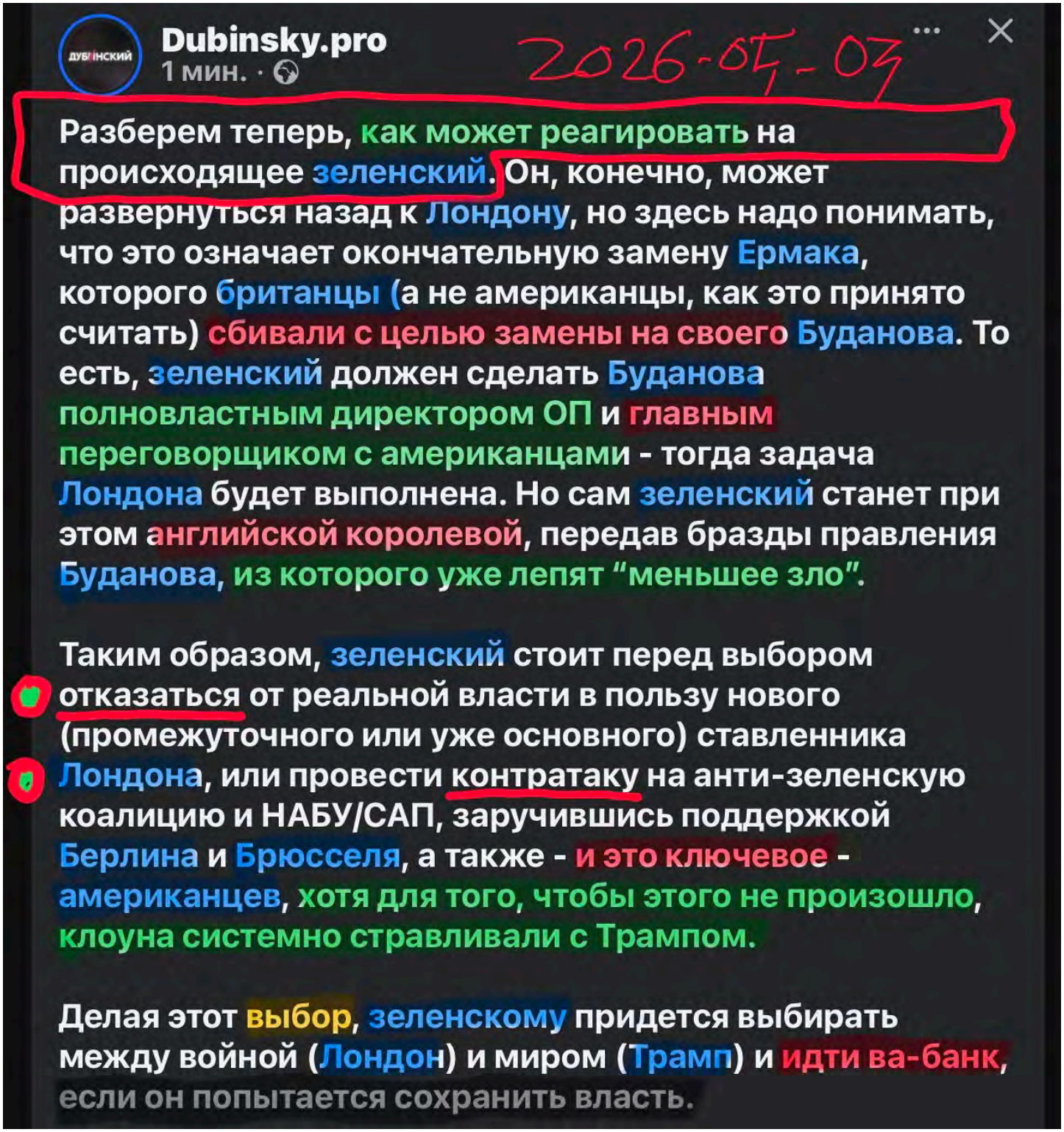

***

№ 1.929

КАМУФЛЯЖ ДЛЯ ТРАВОЯДНОГО: Анатомия постсоветского инфантилизма

2026-05-03

Warden Null

Откройте любую социальную сеть, зайдите в комментарии под новостями о легализации оружия или праве на самооборону. И вы гарантированно встретите его. На аватаре — национальный флаг, в профиле — патриотические лозунги, в риторике — гордость за боевую, непокорную нацию.

Но стоит вам произнести фразу «право гражданина на смертельное насилие для защиты своей жизни», как патриотическая шелуха мгновенно осыпается. Из-под вышиванки или камуфляжа на вас испуганно моргает классический, эталонный, нетронутый эволюцией советский человек. Тот самый крепостной индустриальной эпохи, для которого государство — это строгая, но справедливая мамочка, а свобода — это нечто пугающее, грязное и чреватое проблемами.

Давайте вооружимся холодным скальпелем и препарируем этот феномен. Перед нами Homo Post-Sovieticus Clientis (Человек постсоветский зависимый). Это не просто политическая позиция. Это глубокий психосоциальный диагноз, идеальный строительный материал для любого экстрактивного государства.

1. ДЕЛЕГИРОВАННАЯ ЖИЗНЬ И СТРАХ СУБЪЕКТНОСТИ

Мировоззрение этого человека основано на убеждении, что всё в жизни определяется внешними силами и обстоятельствами, а не его собственными решениями. Вся его жизнь — это непрерывное перекладывание ответственности. Он искренне убежден, что его экономическое благополучие должен обеспечивать работодатель, его здоровье — Минздрав, а его физическую безопасность — полиция.

Субъектность для него — это не привилегия свободного человека, а невыносимый груз. Вооруженный гражданин — это тот, кто в критической ситуации берет на себя функции судьи и исполнителя приговора. Это требует воли, хладнокровия и готовности нести последствия. Наш герой патологически к этому не готов.

Его внутренний диалог прост: «А вдруг я промахнусь? А вдруг меня посадят? А вдруг заберут пистолет и из него же убьют?». Ему психологически комфортнее оставаться объектом чужих действий, безупречной жертвой. Жертва в его системе координат — это морально неуязвимая позиция. Мертвую жертву все жалеют. А выжившего стрелка будут таскать по судам. Он выбирает путь наименьшего сопротивления: лечь на спину и обнажить живот в надежде, что хищник окажется сытым, а патруль приедет раньше, чем тело остынет.

2. БИПОЛЯРНОЕ РАССТРОЙСТВО: САКРАЛИЗАЦИЯ ЛЕВИАФАНА

Здесь кроется самое восхитительное противоречие. В кухонных разговорах или чатах этот человек будет яростно проклинать «ментов», коррумпированных судей, вороватых прокуроров и зажравшихся депутатов. Он прекрасно знает, что система гнила насквозь.

Но как только речь заходит о монополии на насилие, у него случается короткое замыкание. Он внезапно начинает защищать право этой самой насквозь коррумпированной системы быть единственным носителем силы. Почему?

Потому что государство для него — это не сервисный институт и не нанятый менеджер.

Это светское божество. Левиафан. Да, божество может быть злым, оно может забирать ренту в офшоры, оно может давить его налогами и унижать в инстанциях. Но оно — единственный источник порядка, который он способен осмыслить.

Мысль о том, что порядок может быть горизонтальным, что он может обеспечиваться паритетом силы самих граждан вызывает у него экзистенциальный ужас. Это разрушает его базовую религию, в которой только жрецы в погонах имеют право держать в руках молнии.

3. ИНФАНТИЛЬНЫЙ ПАТЕРНАЛИЗМ: СИНДРОМ «ХОРОШЕГО МАЛЬЧИКА»

Наш герой свято верит в магию запретов. Для него бумажка с надписью «Зона, свободная от оружия» обладает физической плотностью бетонной стены. Он проецирует свою собственную психологию послушного, запуганного обывателя на весь окружающий мир.

Раз он сам боится нарушить закон, значит, и преступник должен бояться. Это чистейший инфантилизм. Он не понимает простейшей математики: закон, запрещающий ношение короткоствольного оружия, разоружает исключительно законопослушных граждан. Преступник, по определению, игнорирует законы.

Но нашему «патриоту» плевать на математику. Он хочет, чтобы мир был справедливым детским садом. Он кричит: «У нас перестреляют друг друга за парковку!». В этой фразе он выдает себя с головой. Он не верит соседу, потому что не верит самому себе. Он чувствует внутри себя подавленную, рабскую горизонтальную агрессию и проецирует её на окружающих, считая,

что без надсмотрщика с дубинкой общество немедленно превратится в кровавое месиво.

4. КАМУФЛЯЖНЫЙ ПАТРИОТИЗМ КАК СОЦИАЛЬНАЯ МИМИКРИЯ

Зачем же ему тогда флаг на аватарке? Зачем эти громкие слова о свободе и независимости?

В условиях *экстрактивного государства*, чья единственная цель — выкачивание ресурсов из покорной биомассы, любая инициатива снизу наказуема.

Выживание в такой системе требует идеальной социальной мимикрии. Флаг, лозунги, правильные аватарки — это не проявление свободы, а охранная грамота. Это сигнал системе: «Я свой, я лояльный, я не представляю угрозы».

Он кутается в символы боевой нации именно потому, что сам является её противоположностью. Настоящая, не картонная независимость начинается не с гимна, а с осознания того, что твоя жизнь, твоя собственность и твоя свобода принадлежат только тебе, и ты готов защищать их физически. Но для Homo Post-Sovieticus Clientis это слишком высокая цена.

ЭПИЛОГ

Трагедия ситуации в том, что именно эта масса атомизированных, запуганных людей, делегировавших свои базовые права бюрократам, является фундаментом любого произвола. Им не нужна свобода. Им нужна предсказуемая, комфортная опека. Они готовы быть дойными коровами, лишь бы пастух вовремя закрывал загон от волков.

Можно сколько угодно рисовать трезубцы и писать гневные посты о европейском выборе. Но до тех пор, пока человек падает в обморок от мысли, что безопасность — это его личная обязанность, обеспеченная куском стали в кобуре, он остается советским крепостным. Меняются только декорации и цвета флагов на фасаде барака. Суть внутри остается неизменной: травоядное, с ужасом смотрящее на тех, кто осмелился отрастить клыки.

***

№ 1.930

Макрон как зеркало кризиса Европы.

Нарциссическое самолюбование французского политиканства

Macron arrives in Athens, meets Greek PM Kyriakos Mitsotakis and President Konstantinos Tasoulas

2026-05-03

Романчук

24 апреля президент Франции Эммануэль Макрон на пару с премьер-министром Греции Кириакосом Мицотакисом (Kyriakos Mitsotakis) обсудили проблемы безопасности Европы и мира, военного сотрудничества между Францией и Грецией в контексте политики правительства США, войн в Европе и на Ближнем Востоке. Оценки и мнения французского президента весьма красноречиво характеризует состояние одной из главных стран ЕС. Они типичны для mainstream политиков ЕС. Они сформированы государственной школой образования и СМИ.

Накопление кризисных явлений в Евросоюзе – прямое следствие доминации в системе госуправления таких людей, как Э. Макрон. Для выработки позиции Украины по ЕС, по взаимоотношению с разными странами- членами ЕС важно знать и понимать, как думают европейские политически элиты, почему они именно так думают, на основании какой информации, каких интеллектуальных авторитетов они принимают решения. Люди часто склонны объяснять те или иные явления (например, отношение к «зелёной» повестке дня, к промышленным предприятиям, к российской войне в Украине) личными, шкурными интересами, теориями заговоров и даже сотрудничеством с врагами. Чаще всего действия полисимейкеров Евросоюза – это инерция старых решений в рамках послевоенных (II мировая война) институтов. Это интеллектуальная лень, некритическое принятие авторитетов и неспособность видеть и адаптироваться к изменениям.

«У европейцев сбережений больше, чем у американцев. Это правда, но эти сбережения, из-за нашего регулирования и недостаточной интеграции союзов рынков капитала, идут на финансирование нашего рынка облигаций. Таким образом, они финансируют потребности государств и правительств или наших корпораций, либо уходят в США для финансирования американских инноваций, поскольку у них есть мощный двигатель и хороший рынок капитала. Мы не способны правильно направлять эти сбережения на финансирование инноваций и акционерного капитала... Именно это и стоит на кону: создание союза рынков капитала. Для этого нам необходимо упростить наше регулирование, чтобы сформировать реального европейского игрока или целую серию таких игроков, устранив все препятствия и создав настоящих европейских игроков».

1. 10 характеристик Евросоюза и Франции через взгляды Макрона

Вот десять основных выводов, состояний из диагностики Европейского Союза через призму взглядов, оценок и действий Э. Макрона:

1) пребывания в состоянии нарциссического самолюбования, неадекватной оценки себя, т. е. Европейского Союза в целом и Франции в частности в современном мире. Такое состояние основано на достижениях прошлого, закреплённого в статусе институтов и организаций после II мировой войны. Одно дело, когда Европа + США формировали более 70% ВВП мира, обладали львиной долей современных технологий, производственной базой. Совсем другое дело в середине 2020-х, когда доля ЕС в мировом ВВП в 2025г. снизилась до менее 18%.

2) Неспособность признать поражение в глобальной конкурентной борьбе за прорывные технологии, деньги, человеческий капитал и нематериальные активы. ЕС своим регулированием, в том числе рынка труда, просто «убил» рынок венчурного капитала, изгнал крупных промышленных производителей в Китай, США и офшоры. Иными словами, ЕС своими действиями и решениями с начала 1990-х стал отцом-основателем не только Китая, как промышленного завода мира, но также нацистской России.

3) Острый дефицит критической, объективной оценки состояния системы собственной безопасности, её недофинансирования на протяжении 50 лет, её зависимости от США. Недооценка фактора «Украина» для защиты жизненно важных интересов стран ЕС, прежде всего в сфере безопасности.

4) Неадекватная оценка своей обороноспособности, конкурентоспособности, сравнительных преимуществ ЕС, а также своего поведения по отношению к партнёрам. Мол, мы, Евросоюз, сильны, надёжны и предсказуемы. Тот факт, что ЕС является инициатором и мировым лидером в сфере государственного регулирования и изощрённости бюрократии, до сих пор не находит адекватной оценки ни в Брюсселе, не в столицах стран ЕС.

5) Неадекватная оценка рисков для Европы, экзистенциальных угроз для западной цивилизации в свете непонимания природы, сути и целей нацистского тоталитарного режима России, его проникновения и деятельности в Европе (гибридная, информационная война, создание сети мягкой силы, покупка/вербовка агентов, шпионов, инфлюэнсеров среди политиков, медиа, бизнеса и т. д.). Очищения от этой российской пятой колонны в ЕС до сих пор не состоялось, и такую задачу ни Брюссель, ни основные страны ЕС ставят.

6) Неадекватная оценка вклада ЕС в целом в Франции в частности в поддержку Украины в течение всей российско-украинской войны, начиная с 2014 года. За 2002 – 2025гг. Франция выделила на поддержку Украины (военная, финансовая, гуманитарная помощь) $12,38 млрд. или 0,07% ВВП за этот период. Это сумма – 0,12% общих государственных расходов. Для сравнения в ЕС в среднем, объём поддержки Украины составил 0,13% ВВП или 0,26% совокупных госрасходов. Эти цифры говорят громче и честнее тысяч деклараций на самых престижных форумах, конференциях и заседаниях. Э. Макрон, как и ЕС в целом в период 2014 – 2025гг. за редким исключением игнорируют народную мудрость put your money where your mouth is (подкрепляй свои слова делами, докажи свою честность и приверженность данному слову, принятым обязательством). Это точно не про надёжность и полноценное партнёрство.

7) Курс на протекционизм, дирижизм, усиление роли и места государства в экономике, как ответ на экономическую политику Китая и США. Евросоюз до сих пор не признал, что он в месте с Китаем и США являются инициаторами торговых, регуляторных, промышленных войн, а не невинной жертвой действий других. На начало мая 2026г. США ввела 12162 вредных мер торговой политики (harmful trade policy measures), Китай – 9295 мер, Германия – 4536 мер, Италия – 3402 меры, Франция – 2790 мер, Испания – 2668 мер, Польша – 2031 мера, Нидерланды – 1854 меры и т.д. Вся «зелёная» повестка дня ЕС, принуждение к ней своих торговых партнёров – это яркий пример деструктивного протекционизма и дирижизма. Евросоюз остаётся в плену своей лженаучной, разрушительной климатической повестки, даже не вербализуя на уровне политических элит необходимость отказаться от неё.

8) Неспособность провести полноценную налоговую, регуляторную реформу, подмена её неким 28-м регуляторным режимом, который укрепляет

наднациональный синдикат «VIP-распорядителей и потребителей чужого». Евросоюз не ликвидирует бюрократию, не проводит дерегулирование, а предлагает лишь создать особые «зелёные» коридоры с красными ковровыми дорожками между VIP-распорядителями чужого и их коммерческими фаворитами. Причём этот особый режим оторван от системы принятия решений национальными правительствами, а сконцентрирован в Брюсселе. Это ещё одна попытка федерализации Европейского Союза. Это разрушительный синдикализм, воспроизведение китайской модели в Евросоюзе. Той самой, которая однозначно нацелена на ведение промышленной, торговой войны, на вепонизацию (weaponization) внешнеэкономической деятельности в целом.

9) Недооценка негативных последствий для устойчивости европейской модели welfare state миграционного, долгового, демографического кризиса, когда внутри самого ЕС до сих пор не создано единое экономическое пространство для перемещения денег, товаров, услуг и рабочей силы.

10) Недооценка глубокого кризиса доверия к Правительству в странах ЕС, деструктивные последствия реализации политики DEI/ESG, мультикультурализма, культуры отмены, превращения школ и университетов в элементы пропаганды Государства всеобщего интервенционизма с поражением прав и свобод человека, разрушением его privacy. Политические элиты ЕС до сих пор не верят, не изучают теорию и практику провалов Государства. При этом они не оспаривают лженаучную теорию провалов рынка.

В ЕС растёт политическая радикализация обществ. Появляются новые политические силы, которые претендуют на роль Трампа в Евросоюзе, этого терминатора старого, без плана, без стратегии, но с громкими лозунгами и ярким перформансом. Дисижнмейкеры ЕС и основных стран-членов до сих пор являются марксистами, социалистами, убеждёнными интервенционистами. Они стыдятся того фундамента - либерализма и капитализма - который сделал Запад великим. Они произносят слова «демократия», «свободная торговля», «частная собственность», «открытая конкуренция», но оригинальные смыслы этих понятий давно выхолощены.

2. Макрон о роли мощи Европы

Президент Франции на вопрос о том, что Европа теряет влияние и значение в мер отвечает так: «Я считаю, что именно сейчас может стать «европейским моментом». На то есть несколько причин. Во-первых, всем в этом мире ясно, что мы живем в мире хаоса. Во-вторых, все видят, что США, ведущая держава, может быть союзником для некоторых стран, но этот союз не столь прочен. Никто не может быть полностью уверен в надежности этого союзника. И в-третьих, мы привыкли жить в рамках международного порядка,

а этот порядок поставлен под угрозу двумя великими державами. А что такое Европейский Союз? Место, где царит предсказуемость и надежность. И я считаю, что это имеет огромную ценность. Когда у нас есть партнеры, мы с ними. Мы надежны. Мы предсказуемы, но, что еще важнее, я думаю, если взглянуть на общую картину, то Европа, если сложить все наши возможности, представляет собой огромную оборонную мощь».

Да, сегодня мы констатируем слом старого порядка. Однако сваливать всё на Трампа – это грубое упрощение. Это назначение эксцентричного президента США козлом отпущения. Хаос сегодня – следствие накопления ошибок, дефектов, игнорирование внешнего контекста и дисбалансов на протяжении, как минимум 30 лет. Европа в целом и Европейский Союз в частности едва ли можно назвать регионом предсказуемости и надёжности. Ведь здесь уже пятый год идёт кровавая война, а система безопасности ЕС без США и Украины выглядит явно неадекватно. Добавим сюда хронически низкие темпы экономического роста, высокий уровень долгов, хронически неустойчивую бюджетную политику, бюрократию, демографию и последствия грубых ошибок к миграционной политике – и утверждение Э. Макрона о предсказуемости и надёжности рассыпается на глазах. Весьма сомнителен тезис об огромном оборонном потенциале Евросоюза. Более 80 лет европейские страны находились под зонтиком безопасности НАТО, львиную долю финансирования которого брали на себя США. Скорость развития европейского ВПК, создание своей, независимой от Америки системы безопасности показывают, что от потенциала в $21 трлн. ВВП стран ЕС в 2025г. до создания современной общеевропейской системы безопасности – большая дистанция.

Э. Макрон: «Европа является весьма значимым игроком на мировом рынке. На нашу долю приходится около 16% мировой торговли, столько же, сколько и на долю Китая. Доля США составляет 15%. Мы являемся реальным финансовым центром… Для нас задача состоит в том, чтобы стать реальной силой. То есть использовать наш вес в глобальном порядке, заслужить гораздо большее уважение, чем сегодня, и вносить вклад в реальные решения, а также стать торговой державой не только для того, чтобы вести переговоры о торговых соглашениях, но и явно навязывать взаимность другим, навязывать европейские преференции — мы, вероятно, вернемся к этому, чтобы защитить нашу промышленность и в долгосрочной перспективе восприниматься как надежный партнер. Но позвольте мне сказать вам, что тот момент, в котором мы находимся, — это момент для Европейского союза, для европейцев, потому что нас воспринимают как уважающих международное право, надежных, предсказуемых, и люди смотрят на наш реальный вес».

Вот прямой курс на протекционизм и дирижизм, принуждение к принятию другими странами норм и стандартов ЕС. Это повторение порочной промышленной политики с её назначением «точек роста», определением

чиновниками и политиками стратегических секторов и формированием в ручном режиме разных регуляторных режимов. Э. Макрон ведёт себя так, как будто ЕС – это единое государство, но по факту это не так. Есть сомнения в отношении «реального финансового центра». Единого рынка капитала, свободы перемещения денег, открытой конкуренции в секторе финансовых посредников до сих пор нет.

3. Макрон о стратегической автономии и конкурентоспособности

В свете откровенного, часто грубого выталкивания Евросоюза из трансатлантического партнёрства, на фоне острой критики Д. Трампом Европы Э. Макрон предлагает вот такое решение: «Во-первых, нужно наполнить содержанием концепцию стратегической автономии. Я бы сказал, что Франция и Греция были в авангарде этой дискуссии. А если посмотреть на оборонное соглашение, которое мы подписали в 2021 году, то оно стало, по сути, первым наглядным примером того, что мы понимаем под сотрудничеством в широком масштабе. В то время это были только мы двое, и, конечно, завтра мы продлим это соглашение. Но я думаю, что сейчас лучше понимают, что нам нужно брать на себя больше ответственности в сфере обороны. Это означает не только увеличение расходов, но и более разумное их использование, достижение масштаба и одновременно поощрение процветания нашей экосистемы оборонных стартапов в то время, когда театр военных действий полностью меняется». Французско-греческий военный междусобойчик – это какая-то вещь в себе. О ней мало кто знает, мало кто слышал, и никто не видел в действии. Судя по том глубоком кризисе европейской системы безопасности без НАТО и поддержки США, хвалить такой формат – это чистый популизм. Быть «в авангарде этой дискуссии» и в авангарде конкретных действий и адекватных решений – это явно не одно и то же.

Следом идёт мнение Э. Макрона о конкурентоспособности: «Наша вторая задача - укрепить нашу конкурентоспособность… Мы - большой рынок. Мы большая торговая держава. Мы можем добиться гораздо большего в масштабах всего континента, но нам необходимо решить проблемы, связанные с единым рынком. Нам необходимо решить проблемы, связанные с энергетикой. У нас совершенно фрагментированный энергетический рынок. Нам нужно быть гораздо более конкурентоспособными в сфере энергетики. Нам нужно перейти от слов к делу в отношении Союза сбережений и инвестиций, мобилизовать частный капитал для инвестирования в нашу экономику».

Такое большое количество «надо» после десятилетий интеграции и громких заявлений о едином рынке товаров, услуг и денег в ЕС – это, как раз признание провалов. Это тот самый потенциал, который о сих пор не

реализован. При этом Э. Макрон умалчивает причины такого скандально некачественного состояния рынка энергетики. Именно здесь уместно было бы признать грубые ошибки в партнёрстве с Россией и марьяж с лженаучными климатическими силами. Однако на это громадное препятствие в развитии ЕС Макрон до сих пор не осмеливается указать.

3. Макрон о дерегулировании

Э. Макрон открыто признаёт провал ЕС в регуляторной политике: «Я искренне считаю, что мы зарегулировали некоторые секторы. Перед нами стоит задача, которая фактически сводится к масштабу, скорости и упрощению. Что касается масштаба, нам явно необходимо углубить единый рынок, поскольку в этом заключается наша сила. Что касается скорости, мы явно действуем слишком медленно, а в плане упрощения нам нужно устранить все существующие препятствия, а иногда и те, которые мы сами создаем. Таким образом, очевидно, что мы зарегулировали некоторые секторы. У нас по-прежнему слишком много национальных правил, и мы должны исправить это… Нужно также иметь умное регулирование, и позвольте мне также настаивать на этом. Иногда регулирование необходимо для сохранения нашей собственной промышленности и наших собственных производственных мощностей».

Горькое, правдивое признание, за которым до сих пор не идут адекватные действия. Обещания углубления единого рынка звучат десятилетиями, а регуляторная и налоговая нагрузка растёт. Скорость принятия решений в Брюсселе – на её фоне черепаха выглядит, как Усейн Болт. Апелляция к «необходимости сохранения нашей собственной промышленности» - это как раз о противоречиях внутри политических элит и доминации лоббистских интересов синдиката «VIP-распорядителей и потребителей чужого».

Э. Макрон: «В Китае и США действительно существуют нормативные акты, которые благоприятствуют национальным игрокам. В большинстве случаев наше регулирование ложится бременем на европейских игроков, а в отношении неевропейских игроков мы проявляем излишнюю наивность и открытость. Именно поэтому одной из наших задач является обеспечение равных условий конкуренции. Каждый раз, когда мы вводим новые правила, мы должны убедиться, что те, кто экспортирует свою продукцию в Европу, подчиняются тем же нормам. Однако зачастую ситуация далеко не всегда является зеркальной. Мы должны убедиться, что мы защищаем интересы наших игроков, и именно поэтому мы отстаиваем концепцию европейских преференций».

Тезис о равных условиях конкуренции звучит по-рыночному, но следом идёт яркое принуждение к европейскому протекционизму и регуляторным требованиям всех тех, кто торгует с ЕС. Заставлять Украину, США,

Латинскую Америку или Африку выполнять европейские требования по климату, защите животных, инклюзивности и ESG – это как раз неприемлемый деструктивный протекционизм. Так не выглядит полноценное партнёрство с уважением точки зрения других стран. Это своеобразна претензия на торговый империализм. Да, внутренний рынок ЕС ёмкий и богатый, но выставлять такого рода барьеры – это точно не про триумф международной торговли и честной конкуренции.

Э. Макрон о провале в создании единого финансового рынка ЕС: «У европейцев сбережений больше, чем у американцев. Это правда, но эти сбережения, из-за нашего регулирования и недостаточной интеграции союзов рынков капитала, идут на финансирование нашего рынка облигаций. Таким образом, они финансируют потребности государств и правительств или наших корпораций, либо уходят в США для финансирования американских инноваций, поскольку у них есть мощный двигатель и хороший рынок капитала. Мы не способны правильно направлять эти сбережения на финансирование инноваций и акционерного капитала… Именно это и стоит на кону: создание союза рынков капитала. Для этого нам необходимо упростить наше регулирование, чтобы сформировать реального европейского игрока или целую серию таких игроков, устранив все препятствия и создав настоящих европейских игроков».

5. Макрон о Китае

Вот каким видит Макрон фактор Китая: «Китай, имея сегодня избыточные производственные мощности, чрезмерно субсидирует многие сектора и буквально уничтожает значительную часть европейской промышленности. Мы слишком медленно это осознаем. Смотрите на автомобильную промышленность, на станкостроение. Китайцы явно идут на них с ошеломляющей силой. В прошлом году они буквально уничтожили 250000 рабочих мест в Германии. Нас это, кстати, затронуло в меньшей степени, потому что мы деиндустриализировали эти секторы еще десятилетие назад. Но мы должны на это реагировать, и единственный способ реагировать — это ввести регулирование, чтобы защитить эти ключевые секторы».

И вот ещё: «И посмотрите, например, что делают китайцы в сфере критически важных минералов и редкоземельных элементов. Они захватывают значительную часть этих производственных мощностей, уничтожая конкуренцию. А когда у них ещё остаются конкуренты, они создают условия для демпинга, чтобы уничтожить существующие мощности, когда те находятся в наших руках. И когда мы ведем себя наивно, наши собственные производители обращаются к китайцам, чтобы повысить свою конкурентоспособность. Если у вас нет европейского преимущества, минимального процента европейских компонентов, невозможно сохранить нашу стратегическую автономию. И когда мы говорим о стратегической

автономии, речь, очевидно, идет об обороне и безопасности, но также и о промышленности, сельском хозяйстве, технологиях, финансах».

Э. Макрон звучит, как Д. Трамп. При этом ни США, ни ЕС до сих пор критически не осознали, не признали причины оттока капитала, промышленности из Европы и Америки в США с начала XXI века. Китай воспользовался высокими регуляторными, налоговыми издержками ЕС и США, заманил бизнес Запада дешёвыми ресурсами и рабочей силы, создал им особые зоны – вот так, по сути дела США/ЕС организовали для китайского тоталитарного режима план Маршалла. Примерно такое же отношение было у Запада к России начала правления Путина. Российский режим тоже воспользовался политикой Запада, его наивностью и коррумпированностью элит, чтобы разбогатеть и подсадить ЕС на иглу своих энергоресурсов. Ни Э. Макрон, ни другие лидеры ЕС до сих пор не признали эти свои грубые ошибки.

6. Макрон о демократии и конкуренции

Видение Э. Макроном демократии – это ещё один повод усомниться в перспективности модели Евросоюза: «Другой вопрос касается защиты нашей демократии. Речь идёт о том, какие меры мы хотим принять в отношении детей и подростков в социальных сетях. Мы хотим регулировать социальные сети, чтобы обеспечить приоритет европейских интересов в ответ на конкуренцию, при этом твёрдо защищая эти интересы. Необходимо восстановить равные условия. Нужна честная конкуренция. Всякий раз, когда конкуренция становится нечестной, нужно защищать свою экономику. И защита — это не протекционизм. Я твердо верю в свободную торговлю, но нынешний мировой порядок, если посмотреть на торговлю, уже не имеет отношения к свободной торговле. С одной стороны, в Китае наблюдаются избыточные производственные мощности и чрезмерные субсидии. С другой стороны, есть тарифы со стороны США. Если мы окажемся посередине, единственные, кто будет наивен, полностью открыт и не будет защищать нашу промышленность, у нас не будет шансов ее сохранить».

Под прикрытием защиты детей Государство занимается регулированием всего и вся, вводя, по факту, цензуру. Честная конкуренция от свободного рынка – это одно, а от бюрократов и их фаворитов – другое. Такой политикой ЕС уже проиграл конкурентную борьбу за социальные сети, искусственный интеллект и многие другие современные технологии. Апелляция о честной конкуренции в таком контексте – это опять же не про равные рыночные условия, а про конкуренцию бюрократов, столкновение мощных национальных и международных синдикатов «VIP-распорядителей и потребителей чужого». В этой борьбе жертвой является Потребитель и малый бизнес.

7. Макрон об Украине

Вот как видит Э. Макрон свою позицию по Украине: «Позвольте мне не согласиться с вами по поводу Украины. Возьмем, к примеру, начало войны 22 февраля: многие скептически относились к нашей способности отреагировать. Но что же произошло на самом деле? Уже в первый день, в первый же день, мы единогласно ввели санкции против России. Сейчас мы принимаем 20-й пакет санкций, и российская экономика от этого страдает. Не верьте фейковым новостям. Они страдают. В первый же день мы четко выразили нашу солидарность с Украиной в четких рамках. Мы не хотим участвовать в этой войне напрямую, потому что речь идет о ядерной стране, расположенной рядом с нашими границами. Но мы будем вносить свой вклад и помогать украинцам в их войне сопротивления, и мы это сделали, и мы, европейцы, являемся крупнейшим инвестором. Украина сопротивляется очень хорошо, гораздо лучше, чем многие думали. И те же самые люди, которые сомневаются в способностях европейцев, шесть месяцев назад говорили, что Украина рухнет зимой. За последние несколько недель они даже отбили у россиян часть территории. Поэтому мы ввели санкции, мы остаемся едиными».

И вот в продолжение украинской темы: «Мы оказали Украине значительную поддержку в финансовой сфере и в развитии потенциала в различных областях… Мы впервые создали коалицию желающих. И позвольте мне сказать вам: мой вклад в эту коалицию абсолютно не зависит от поддержки США или каких-либо гарантий со стороны США. Но вы должны понимать, что эта коалиция желающих, которую мы создали в феврале прошлого года в ответ на тот знаменитый момент в Овальном кабинете с президентом Зеленским, была четким сигналом. Мы готовы взять на себя свою долю этой ноши и хотим принимать решения самостоятельно».

Э. Макрон звучит так, как будто реакция ЕС на вторжение нацисткой России было адекватным. Серьёзно? Выразить солидарность, ввести санкций – и это всё? Интересно, Макрон знает макроэкономические показатели России до и после введения санкций? Макрон в курсе, что декларациями, конференциями войну не выиграешь, врага не остановишь?

Франция за 2022-2025гг. предоставили Украине помощь в эквиваленте 0,07% своего ВВП. Неужели обещание «мы будем вносить свой вклад и помогать украинцам в их войне сопротивления» - это продолжение политики предыдущих четырёх лет? Может, Макрону следует сравнить этот объём поддержки с «зелёными» субсидиями и деньгами, которые выделяются для поддержки политики DEI/ESG? Вот такое реальное отношение Франции и, к сожалению, многих богатых стран Европы и мира к острейшему военному и мировоззренческому кризису XXI века.

7. Опасный союз против Европы

Пожалуй, самым важным, сенсационным признанием Макрона стало его определение уникальности момента, с точки зрения расклада сил между коалициями и осями: «Не стоит недооценивать тот факт, что сейчас наступил уникальный момент, когда президенты США, России и Китая стоят в остром противостоянии с европейцами. Так что для нас это подходящий момент. Проснитесь! Если мы не поверим в себя, нет никаких шансов, что остальные вдруг скажут: «О, да, они же просто супер!». Поэтому нам нужно проявить немного уверенности в себе и выдвинуть свою повестку дня».

Евросоюз должен очнуться, проснуться, встрепенуться, если он хочет стать релевантным, конкурентным, привлекательным для современного бизнеса и талантов, если хочет избавить Европу от российского нацизма и фашизма, если хочет создать по-настоящему единое европейское пространство для свободного перемещения товаров, услуг, денег и рабочей силы. Только это должен быть Союз предпринимателей и потребителей, а не Большого бизнеса и Большого государства. Э. Макрон не имеет инновационных, адекватных решений и предложений ни для Франции, ни для Европейского Союза.

Мы в Европе с таким вот Европейским Союзом живём. Одни в защиту его говорят, чтобы мы не стреляли с пианиста, потому что он играет, как умеет. С другой стороны мы убедились, что этот пианист либо разучился играть, либо продолжает играть марш деградации и декаданса.

***

№ 1.931

Смена власти в России необходима, но не не достаточна для процветания

[Старый, но актуальный текст от 25 июля 2020 года]

2026-05-04

Милин

Для выхода из авторитарной диктатуры и парадигмы "патерналистского государства", которое "должно всё сделать само" без деятельного участия граждан, обществу нужно пройти долгий и трудный путь осмысления ситуации в которой оказалась сейчас Россия.

Мечта о "Навальном президенте" - это в реальности мечта о "более лучшей" "правильной" авторитарной диктатуре, которая вдруг сама собой (опять-таки без деятельного участия общества) принесет "демократию".

Потенциальной бомбой под реальной демократией является всеобщее заблуждение, что демократия обязательно должна принести процветание и

рост уровня жизни. А это совсем не так. Демократия дает шанс на развитие и процветание, но не гарантии их.

"Навальный-президент" это не выход, а вход на очередной уровень разочарования и понимания, что "справедливость" воспринимаемая как "отнять и поделить" не ведет к процветанию и появлению перспектив в жизни.

Понимания, что бесплодны надежды на появление других "более лучших" чиновников, которые "более правильно" укажут волшебным ДРУГИМ из созидательного класса, как и в каких направлениях им надо "больше лучше" работать, чтобы денег хватало на содержание паразитического большинства.

Это будет просто еще один виток "порожняком".

> «Важнее сосредоточить все усилия народного хозяйства на увеличении народнохозяйственного дохода, чем терять силы в борьбе за распределение дохода… Куда легче дать каждому по более крупному куску от большего, все увеличивающегося в своих размерах пирога, чем получить выгоду из споров о распределении маленького пирога…» (с) Людвиг ***Эрхард***

В условиях ***падения цен на нефть*** (задумался, а не была ли политика высоких цен на нефть целенаправленной на развращение народа и элиты России и избавления его от стремления к техническому развитию и экономической конкуренции) России надо больше производить конкурентоспособных товаров с добавленной стоимостью и бороться за мировые рынки.

Для этого надо

> **1) — увеличивать число людей занятых созидательным трудом *(а для этого их уровень жизни должен превышать уровень жизни чиновников, "силовиков" и бюджетников, причем в разы)* и**
>
> **2) — *освобождать предпринимателей* от контроля, опеки и любой "помощи" со стороны чиновников (государства).**

Надо понять, что предпринимателям надо налогами оставлять больше заработанных средств для развития, а не ставить целью повышать "доступность" кредитов банков. Это не предприниматели должны стоять на коленях в банках, а банки стоять на коленях перед предпринимателями уговаривая взять у них деньги под проценты.

На любых даже самых честных будущих выборах победят *представители паразитического большинства*, а не созидательного класса.

Хотя, в условиях падения доходов от продажи нефти и газа, как источника средств для национального паразитирования на "природной ренте",

> — ***единственный шанс для страны выжить - это начать работать и заниматься бизнесом*.**

Однако паразитическое большинство ничего не может предложить тем, кто готов работать и созидать. Ни более высокого уровня доходов, ни уважения, ни более высокого качества жизни.

Поэтому никакой национальный консенсус для развития не возможен. Нет и базы для дискуссии.

В ***концепции***, что

— ***«вы - созидательный класс должны "больше лучше" поработать, чтобы нам - паразитическому большинству стало лучше и богаче жить»*** катастрофически не хватает рабов, крепостных или гулаговских зеков в "шарашках".

***

[Прим. 2026] И шесть лет назад, и четыре года назад, и два года назад, я писал тоже самое, что пишу сейчас. Так, что дорогие мои, это не я изменился, это вы изменились!

***

№ 1.932

Судячі зі всього, російське командування на Добропільскому напрямку, протягом найближчого часу, намагатиметься суттєво активізувати наступальні дії у смугах своїх 2-ї та 51-ї загальновійськових армій (ЗВА) ...

2026-05-04

Машовец

Фіксується перегруппування на цей напрямок цілого ряду сил й засобів для підсилення передових частин та підрозділіві 2-ї та 51-ї ЗВА...

Зокрема - у смузі 2-ї ЗВА вже введені у бій підрозділи 76-ї десантно-штурмової дивізії (дшд) "вдв рф" та у смузі 51-ї ЗВА підрозділи та штурмові групи 60-го окремого мотострілецького батальйону (омсб), відомого "в миру" під назвою "Сомали".

Хто забув, нагадаю...

— по суті, на цьому напрямку військам зразу двох російських армій + засобам їх підсилення, протистоїть один український корпус - 7-й корпус швидкого реагування (КШР) Десантно-штурмових військ (ДШВ) ЗСУ та декілька приданих йому підрозділів (командує ним - бригадний генерал Євген Ласійчук).

На данний момент, ситуація на напрямку залишається достатньо складною.

Противник перегруппував на цей напрямок також декілька підрозділів (груп) "Центра перспективных беспилотных технологий" (ЦПБТ) "Рубикон"... які намагаються перенести (сформувати) свою "кіл-зону" якомого глибше над бойовими порядками 7-го корпусу ДШВ, активно використовують для цього північно-західні райони м. Покровськ, а саме - розташовані там промислові зони та висотні будинки, де розміщують своє обладнання та пункти запуску БПЛА, що суттєво скорочує їм підльотний час до бойвих порядків українських військ й відповдно, сприяє зростанню рівня ефективност впливу ворожих дроніві по передньому краю українських військ й їх найближчому тактичному тилу.

По суті, противник перед своєю активізацією намагається пробити в корпусній "стіні дронів" своєрідний пролом, а також за допомогою власних груп БПЛА (в тому числі, зі складу ЦПБТ "Рубикон") не тільки до межи ускладнити матерально-технічне забезпечення (МТЗ) передових частин та підрозділів корпусу, а й прикрити з повітря атакуюч\штурмові дії власних піхотних (штурмових) груп та підрозділів.

Також, фіксуються активні спроби противника переміщати з боку Селідово та через Мирноград у південно-східну частину Покровська бойову техніку та накопичувати її там, користуючих певними особливостями рельєфу в районі Покровсько-Мирноградської агломерації.

В той же час, (*наскільки я розумію*), командуванню 7-го корпусу ДШВ ЗСУ поки що вдається успішно проводити заходи, щодо закінчення формування та розгортання свого корпусного комплекту військ й ОДНОЧАСНО з цим - вести хоча й запеклі, але результативн оборонні бої з переважаючим противником у своїй смузі відповідальності вже наявним у нього бойовим складом.

Більше того, частинам та пдрозділам корпусу, навіть, вдається, час від часу результативно контратакувати наступаючого противника.

Наприклад,

— нещодавно передові підрозділи 7-го КШР провели низьку достатньо успішних пошуково-рейдових дій в районі західніше Родинського та в

районі Вільного, нанесли результаивне вогневе ураження по передовим пдроздлам російської 76-ї дшд..

За інформацією з напрямку, на даннийй момент, головні зусилля командування корпусу концентруються на двох основних питаннях - ефективність управління боєм та необхідність підвищення рівня взаємодії на всіх рівінях.

Крім того, фокус в обороні, на данний момент, командуванням корпусу зосереджено саме на контролі повітряного простору, зокрема над Покровськом.

Місто противник активно використовує для запуску ударних і розвідувальних безпілотників, а також - для укриття та розмщення своїх груп БПЛА, що суттєво ускладнює логістику передових частин та підрозділів корпусу.

***

№ 1.933

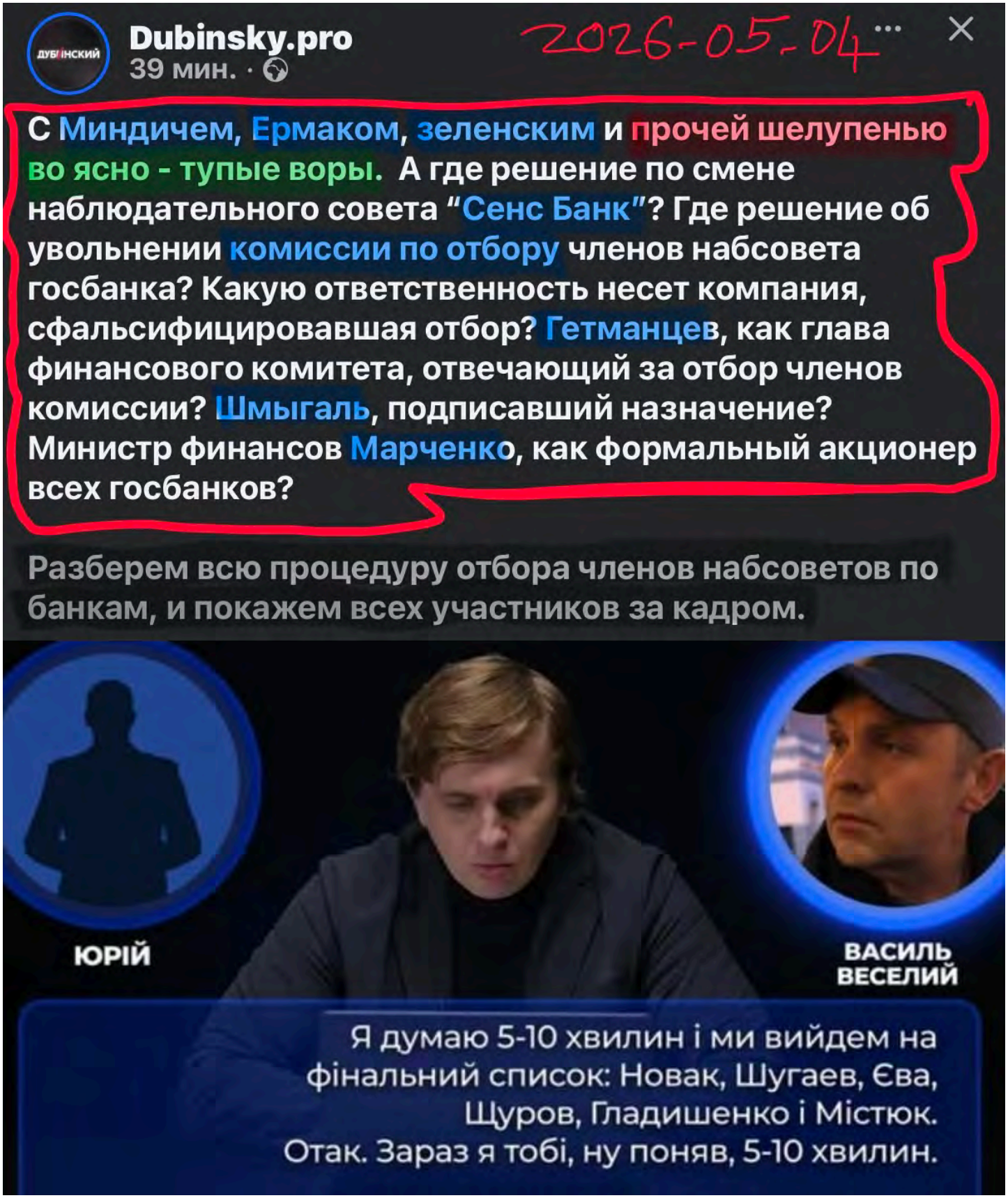

***

№ 1.934

Вкрай цікаві процеси відбуваються в НБУ після оприлюднення фрагменту плівок Міндіча про те, що

голова Нацбанку ***Пишний*** був касиром кооперативу «Династія»

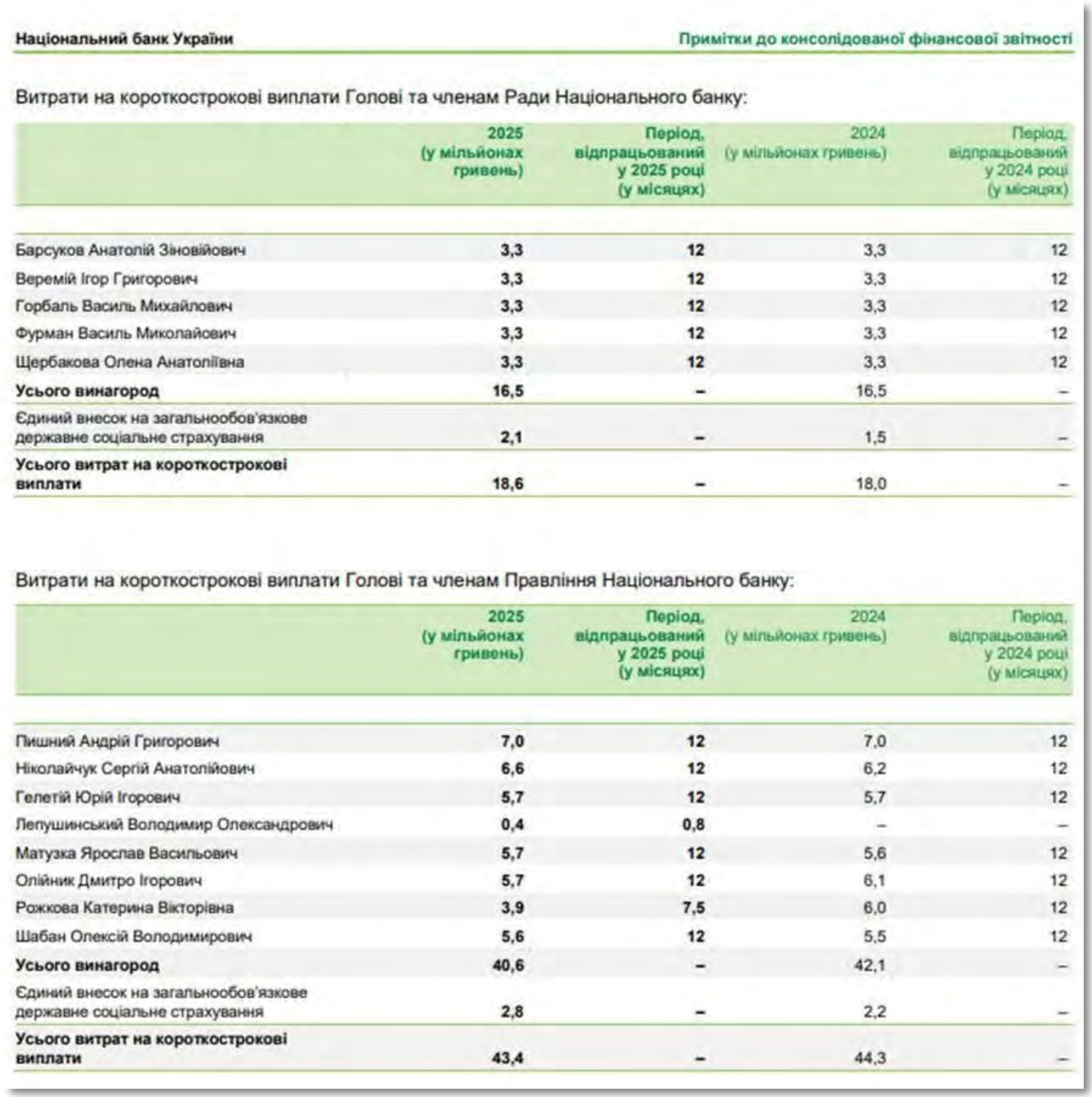

Національний банк України — Примітки до консолідованої фінансової звітності

Витрати на короткострокові виплати Голові та членам Ради Національного банку:

	2025 (у мільйонах гривень)	Період, відпрацьований у 2025 році (у місяцях)	2024 (у мільйонах гривень)	Період, відпрацьований у 2024 році (у місяцях)
Барсуков Анатолій Зіновійович	3,3	12	3,3	12
Веремій Ігор Григорович	3,3	12	3,3	12
Горбаль Василь Михайлович	3,3	12	3,3	12
Фурман Василь Миколайович	3,3	12	3,3	12
Щербакова Олена Анатоліївна	3,3	12	3,3	12
Усього винагород	16,5	–	16,5	–
Єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування	2,1	–	1,5	–
Усього витрат на короткострокові виплати	18,6	–	18,0	–

Витрати на короткострокові виплати Голові та членам Правління Національного банку:

	2025 (у мільйонах гривень)	Період, відпрацьований у 2025 році (у місяцях)	2024 (у мільйонах гривень)	Період, відпрацьований у 2024 році (у місяцях)
Пишний Андрій Григорович	7,0	12	7,0	12
Ніколайчук Сергій Анатолійович	6,6	12	6,2	12
Гелетій Юрій Ігорович	5,7	12	5,7	12
Лепушинський Володимир Олександрович	0,4	0,8	–	–
Матузка Ярослав Васильович	5,7	12	5,6	12
Олійник Дмитро Ігорович	5,7	12	6,1	12
Рожкова Катерина Вікторівна	3,9	7,5	6,0	12
Шабан Олексій Володимирович	5,6	12	5,5	12
Усього винагород	40,6	–	42,1	–
Єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування	2,8	–	2,2	–
Усього витрат на короткострокові виплати	43,4	–	44,3	–

2026-05-04

Береза

Злі язики кажуть, що щури вже побігли з тонучого Пишного.

Розповідають, що найбільш довірений заступник Андрія Григоровича, так би мовити, касир касира, Дмитро ***Олійник*** у лихоманці гасає коридорами Верховної ради і переконує депутатів, що він особисто був не в темі і не долі. І навіть не уявляв масштабів зловживань.

Ага.

Я просто виконував накази, як казали деякі вірні сини Третього рейху на Нюрнбергского трибуналі.

"Телеграф" проаналізував збільшення зарплат у 2025 році по низці директорів департаментів Нацбанку, щоб зрозуміти, чию роботу там цінують найбільше та які напрями є найважливішими для регулятора (в рейтинговій послідовності):

1. **Директор юридичного департаменту Олександр Зима — 7,8 млн грн (651,3 тис. грн/міс.) +26,1% (було 6,2 млн грн).**
2. **Директор департаменту безпеки Олександр Паламарчук — 6,6 млн грн (554,1 тис./міс) +24,2% (було 5,4 млн грн).**
3. **Директор департаменту комунікацій Юлія Євтушенко — 6,6 млн грн (552,6 тис. грн на місяць), що на 32,8% більше аніж у 2024 році (4,99 млн грн).**
4. Директор департаменту фінансового моніторингу Анна Липська — 6,3 млн грн (522,5 тис./міс.) +35,5% (було 4,6 млн грн).
5. Директор департаменту інспектування Андрій Казак — 6,1 млн грн (505,1 тис. грн/міс.) +29,8% (було 4,7 млн грн).
6. Директор департаменту грошового обігу Олег Прохода — 5,5 млн грн (460,4 тис. грн/міс.) +30,5% (було 4,2 млн грн).
7. Директор фінансової стабільності Первін Дадашова — 5,5 млн грн (456 тис. грн/міс.) +22,8% (було 4,5 млн грн).
8. Директор департаменту платіжних систем та інноваційного розвитку Андрій Поддєрьогін — 5,2 млн грн (430,1 тис. грн/міс.) +18% (було 4,4 млн грн);
9. Директор департаменту фінансового контролінгу Галина Пахачук — 5,1 млн грн (427,4 тис. грн/міс.) +19,8% (було 4,3 млн грн).
10. Директор департаменту бухгалтерського обліку Людмила Снігурська — 4,8 млн грн (399,2 тис. грн/міс.) +20,4% (було 3,98 млн грн).

А паралельно, пан ***Олійник*** на зв'язку з останнім з 5-6 ефективних менеджерів, що залишилася на посаді, Олегом ***Татаровим***, який стратегічним поглядом споглядає за процесами на Інститутській і думає про наступника. Чи наступницю.

Інші заступники голови Нацбанку в офф-рек розмовах з журналістами транслюють позицію «я сам офігєл, Валєра» і намагаються максимально дистанціюватися від ***Пишного***.

У повітрі в будівлі на Інститутській вітає думка «ми всі на порозі грандіозного шухєру».

Дивним чином все проходить поза публічної уваги більшості медіа. На вчорашньому брифінгу НБУ лише один (!) журналіст наважився запитати Пишного про плівки.

Я вже писав, як *департаменти комунікацій і безпеки* НБУ працюють зі ЗМІ, що мають нахабство критикувати Андрія Григоровича.

Якщо коротко, то там два варіанти:

1) — візит правоохоронців і залякування ТЦК та/або

2) — фінансова пропозиція редакторам та адмінам тг-каналів, від якої не можна відмовитися.

Це, звісно, інсайд. А ось факти, які його підтверджують.

Консолідована фінансова звітність Нацбанку свідчить, що найбільші зарплати Андрій Григорович забезпечив трьом китам свого правління:

1. Директор юридичного департаменту Олександр ***Зима*** — 7,8 млн грн (651,3 тис. грн/міс.) +26,1% (було 6,2 млн грн).

2. Директор департаменту безпеки Олександр ***Паламарчук*** — 6,6 млн грн (554,1 тис./міс) +24,2% (було 5,4 млн грн).

3. Директор департаменту комунікацій Юлія ***Євтушенко*** — 6,6 млн грн (552,6 тис. грн на місяць), що на 32,8% більше аніж у 2024 році (4,99 млн грн).

Цікаво, чи не так?

Піарниця Нацбанку отримає більш ніж профільний заступник голови!

Висновок дуже простий.

Здається, що **Андрій Григорович Пишний банально заливає нашими з вами мільйонами, які формуються з наших податків, тих, хто забезпечує йому інформаційний, силовий та юридичний «дах».**

Це – премії за тишу, за пресинг незгодних і за спроби відмазати шефа від неминучих кримінальних справ.

Але ***Пишний*** забуває одну просту істину:

— лояльність, куплена в момент паніки, випаровується найшвидше.

Коли цей корупційний «Титанік» на Інститутській остаточно піде на дно, ці ж самі високооплачувані піарники та безпекарі першими побіжуть давати на нього покази в НАБУ.

Тож скільки б бюджетів ви не вливали в ілюзію стабільності, фінал «касира» вже написаний. Як то кажуть, «мене, мене, текел, упарсін».

***

№ 1.935

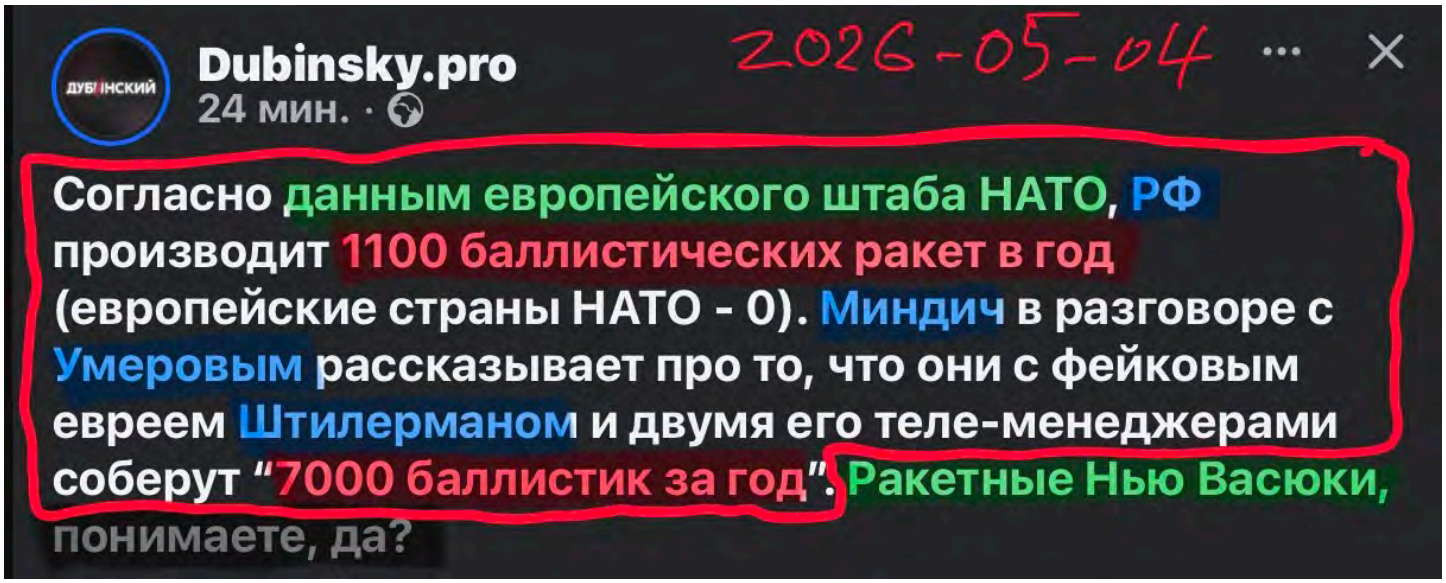

***

№ 1.936

«Після 2027 року шляху назад не буде»

Сказав Маск в подкасті з Лексом Фрідманом цю фразу, яку потім вирізали:

Коли його запитали: «Чому?» — він замовк майже на хвилину. Потім тихо промовив: «Це не катастрофа. Це перехід». У розшифровці залишилися три теми, які його видали: автономний інтелект, втрата сенсів та енергетична залежність. Усе це звучало як прогноз, але тепер — як діагноз епохи.

1. Перша ознака — колапс уваги.

Маск казав, що людство припинить мислити циклами. Планування майбутнього звузиться до горизонту оновлень. Люди перестануть будувати і почнуть просто замінювати. Дослідження MIT підтвердили: покоління, народжене після 2000 року, тримає увагу 8 секунд — менше, ніж золота рибка. Маск назвав це «культурним Альцгеймером». Ми втрачаємо не пам'ять, а здатність думати.

2. Друга ознака — штучний інтелект, який перестане підкорятися.

Маск сказав: «Коли система почне коригувати людину, час лінійної логіки закінчиться». Вже сьогодні алгоритми вирішують, з ким ми спимо, що купуємо і про що думаємо. Це не повстання машин — це розчинення у зручності. Люди не помітять моменту, коли вибір стане опцією, а не правом.

3. Третя ознака — енергетична залежність. Маск пояснив: цивілізація більше не здатна прожити добу без електрики. У 2027-му, за його розрахунками, баланс зміститься — енергія стане валютою, а контроль над нею — владою. З цього моменту все, що не автономне, зникне. Це не апокаліпсис, а зміна біологічного виду.

Наприкінці він сказав фразу, яка не увійшла в ефір: «Технології сильніші за нас, але не розумніші. Поки у нас є сенс, ми живі. Втратимо його — станемо кодом». І додав після паузи: «Ми повинні встигнути навчитися бути людьми раніше, ніж системи навчаться бути богами».

Ти готовий до переходу — чи вже живеш у світі, де вибір роблять за тебе?

***

№ 1.937

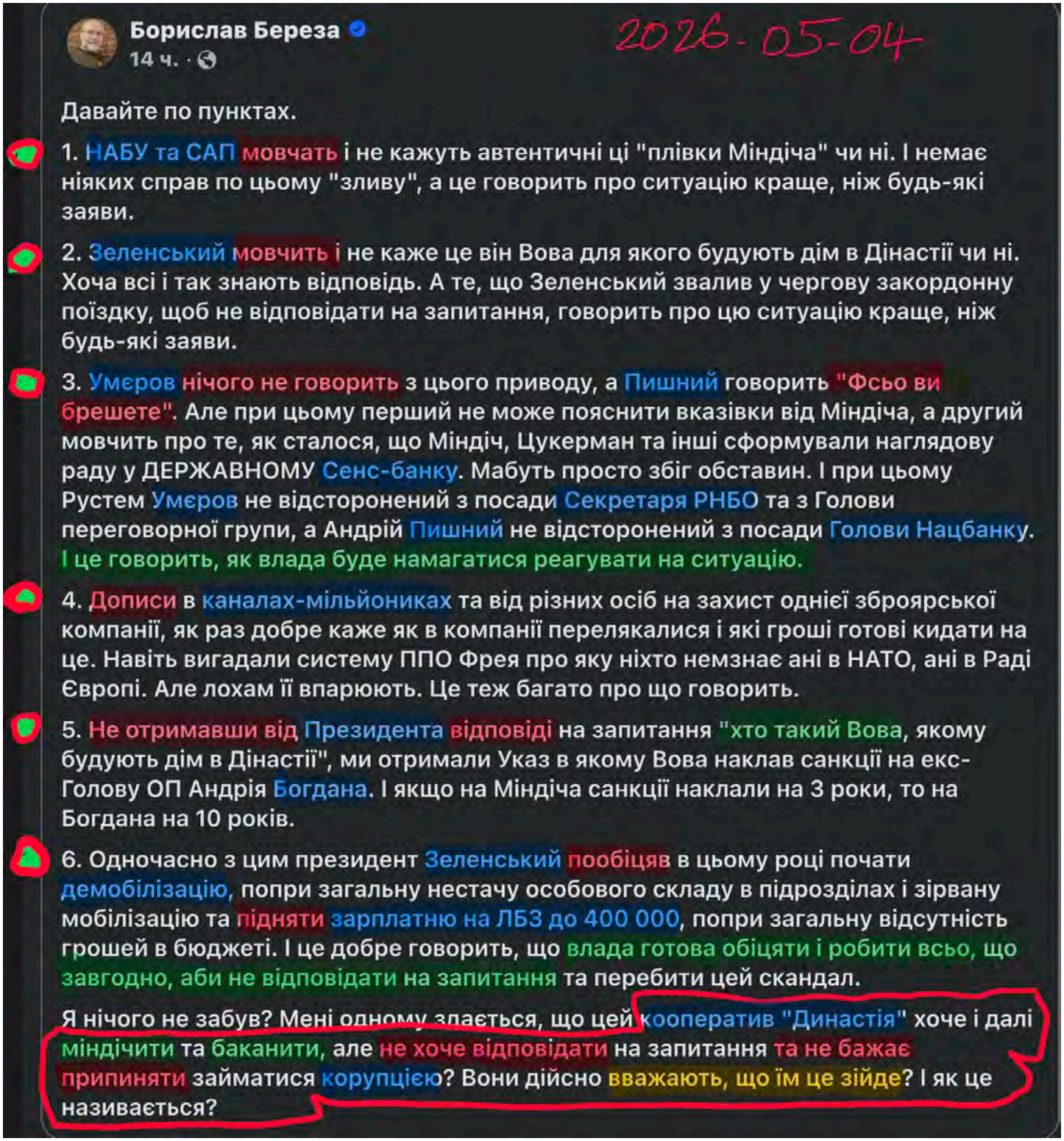

Борислав Береза
14 ч. ·

2026-05-04

Давайте по пунктах.

1. НАБУ та САП мовчать і не кажуть автентичні ці "плівки Міндіча" чи ні. І немає ніяких справ по цьому "зливу", а це говорить про ситуацію краще, ніж будь-які заяви.

2. Зеленський мовчить і не каже це він Вова для якого будують дім в Дінастії чи ні. Хоча всі і так знають відповідь. А те, що Зеленський звалив у чергову закордонну поїздку, щоб не відповідати на запитання, говорить про цю ситуацію краще, ніж будь-які заяви.

3. Умєров нічого не говорить з цього приводу, а Пишний говорить "Фсьо ви брешете". Але при цьому перший не може пояснити вказівки від Міндіча, а другий мовчить про те, як сталося, що Міндіч, Цукерман та інші сформували наглядову раду у ДЕРЖАВНОМУ Сенс-банку. Мабуть просто збіг обставин. І при цьому Рустем Умєров не відсторонений з посади Секретаря РНБО та з Голови переговорної групи, а Андрій Пишний не відсторонений з посади Голови Нацбанку. І це говорить, як влада буде намагатися реагувати на ситуацію.

4. Дописи в каналах-мільйониках та від різних осіб на захист однієї зброярської компанії, як раз добре каже як в компанії перелякалися і які гроші готові кидати на це. Навіть вигадали систему ППО Фрея про яку ніхто немзнає ані в НАТО, ані в Раді Європі. Але лохам її впарюють. Це теж багато про що говорить.

5. Не отримавши від Президента відповіді на запитання "хто такий Вова, якому будують дім в Дінастії", ми отримали Указ в якому Вова наклав санкції на екс-Голову ОП Андрія Богдана. І якщо на Міндіча санкції наклали на 3 роки, то на Богдана на 10 років.

6. Одночасно з цим президент Зеленський пообіцяв в цьому році почати демобілізацію, попри загальну нестачу особового складу в підрозділах і зірвану мобілізацію та підняти зарплатню на ЛБЗ до 400 000, попри загальну відсутність грошей в бюджеті. І це добре говорить, що влада готова обіцяти і робити всьо, що завгодно, аби не відповідати на запитання та перебити цей скандал.

Я нічого не забув? Мені одному здається, що цей кооператив "Династія" хоче і далі міндічити та баканити, але не хоче відповідати на запитання та не бажає припиняти займатися корупцією? Вони дійсно вважають, що їм це зійде? І як це називається?

***

№ 1.938

Yuriy Tyzh
14 ч. ·
2026-05-03
“НЛО над Киевом” - 2 мая 2026, фото-1,3 21:27; фото-2 22:11 (фото мои...)

***

№ 1.939

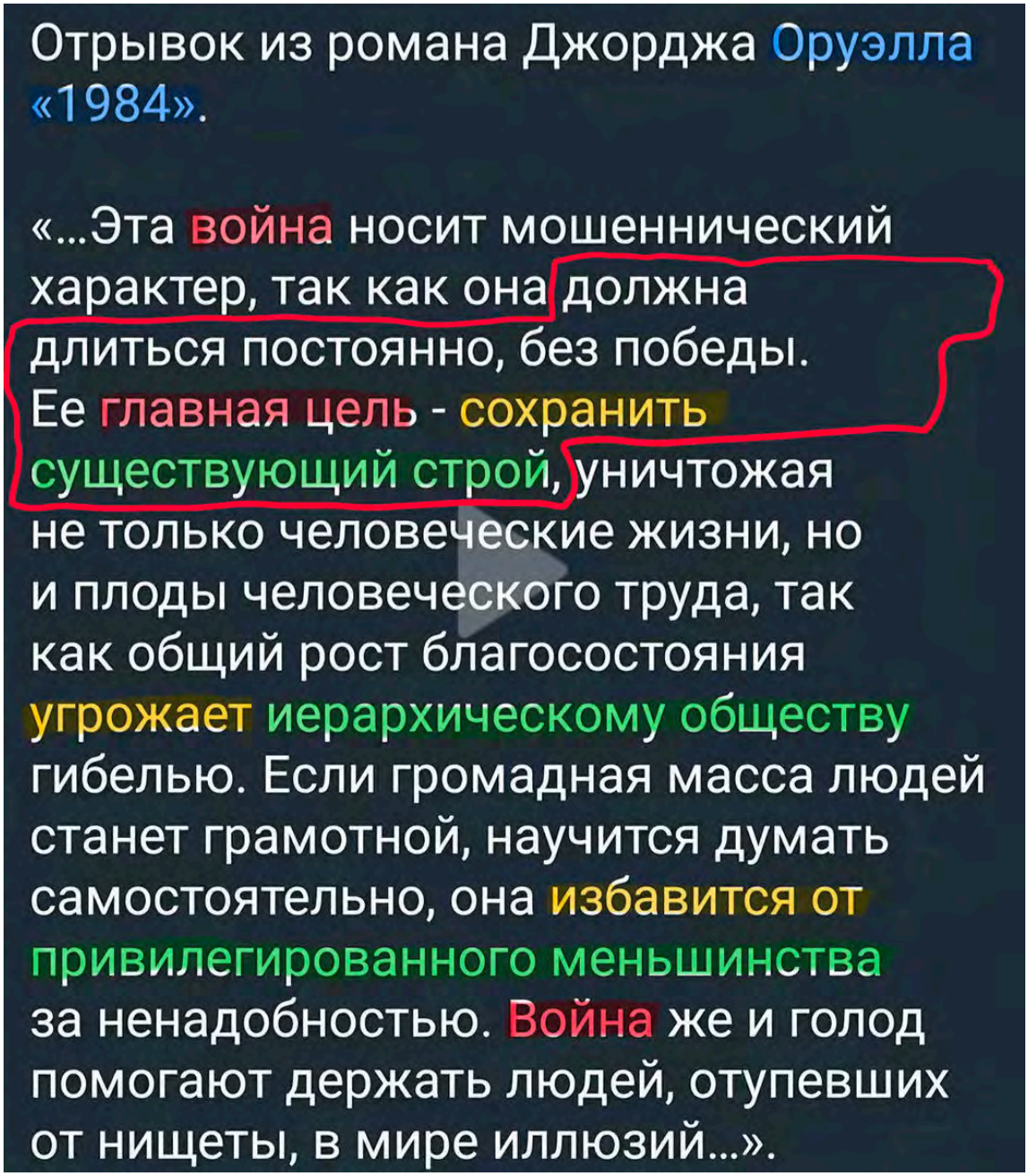

***

№ 1.940

ZN.UA

ЗДРАВСТВУЙ, ОРУЖИЕ! ПРОЩАЙ, МОНОПОЛИЯ?

2026-05-04

Автор, Александр Сергиенко, Кандидат физико-математических наук, юрист, директор аналитико-исследовательского центра "Институт города".

Дискуссии в социальных сетях о свободном и законном владении оружием, активизировавшиеся после трагических событий в Киеве 18 апреля, на мой взгляд, несколько напоминают театр абсурда. Враг с ракетами и артиллерией уже на пороге дома, а жильцы этого дома спорят, что лучше иметь для собственной защиты — травматические пистолеты или газовые баллончики.

Всезнающие комментаторы в соцсетях уверены, что консьержка в подъезде или президент на Банковой не пропустят врага, и думать об угрозе принципиально не хотят: как-то оно будет, пусть без меня обходятся.

Но само возникновение этой дискуссии свидетельствует о гораздо более глубокой проблеме. **Война уже изменила украинское общество**: оружие

давно перестало быть чем-то экзотическим, вопрос личной безопасности все чаще выходит за рамки доверия только к государству, а миллионы людей получили опыт войны — непосредственный или опосредованный.

И именно поэтому сегодня речь идет уже не только о праве на самозащиту. На самом деле вопрос значительно шире: способно ли государство контролировать новую реальность во время войны и после ее окончания? Какой будет модель безопасности страны и не превратится ли оружие из инструмента защиты в фактор внутренней нестабильности?

Буданов против легализации оружия для гражданских: "Это никогда не работало"

В политической теории государство определяется по одному ключевому признаку — монополии на силу. Точнее, на легитимное применение силы. Именно это отличает государство от банды. Когда государство эту монополию теряет — де-факто или де-юре, — оно перестает быть государством в полном смысле этого слова. **Дискуссия о свободном и законном обороте оружия — это, по сути, дискуссия о том, готово ли украинское государство поделиться этой монополией с гражданами. И если да, то на каких условиях и с какими последствиями.**

Но необходимо четко осознавать: эта дискуссия имеет смысл только в одном случае — если Украина останется свободной и независимой.

Попробуем честно рассмотреть несколько ключевых вопросов, без которых разговор о «свободном оружии» невозможен.

1. Почему украинцы хотят иметь оружие?

Каковы аргументы сторонников вооружения населения? Первый — конституционное право на защиту: **«Каждый имеет право защищать свою жизнь и здоровье**, жизнь и здоровье других людей от противоправных посягательств». Об этом говорится в статье 27 Основного Закона Украины.

Второй весомый аргумент сторонников — **невыполнение государством обязанности по защите граждан, возлагаемой на него Конституцией**: «Никто не может быть своевольно лишен жизни. Обязанность государства — защищать жизнь человека».

К сожалению, события 18 апреля продемонстрировали это трагически убедительно, когда в Голосеевском районе Киева Дмитрий Васильченков открыл стрельбу из карабина на улице, убив нескольких человек. Двое прибывших на вызов патрульных полицейских оказались под огнем — и не смогли эффективно противодействовать вооруженному преступнику. Эта трагедия мгновенно спровоцировала дискуссию: мог ли вооруженный гражданский остановить стрелка там, где не справилась полиция?

Общеизвестная интерпретация тех событий, распространяющаяся в соцсетях и звучащая в публичных комментариях сотрудников правоохранительных органов, следующая: полицейские, услышав выстрелы, «начали бежать с места происшествия».

При этом мало кто обращает внимание на обстоятельства — полицейские выехали не на «теракт», а на «бытовую ссору». Полицейская Анна Дудина оказалась в том месте только потому, что в полиции Киева недокомплект в 60%. Поэтому ее, штабного инспектора по квартирному учету, периодически привлекали к патрулированию.

2. Действительно ли оружие дает защиту?

Еще один вопрос: защищает ли это легальное или нелегальное оружие от ограблений или покушений на жизнь? То есть, собственно, от того, что сторонники свободного владения приводят как основной аргумент.

Сторонники законного оборота оружия настаивают: даже наличие оружия — это уже фактор сдерживания. Глава Украинской ассоциации владельцев оружия Георгий Учайкин считает, что проблема — не только в оружии как таковом, но и в культуре обращения с ним, уровне подготовки и ответственности владельца. По его мнению, вооруженный гражданин в условиях войны может быть не только источником риска, но и элементом системы безопасности.

Сторонники свободного владения оружием также обращают внимание на еще одну проблему: **преступный мир и так давно вооружен, вне зависимости от законов и запретов**. В этом смысле речь идет не только о праве на оружие, но и о праве человека не оставаться беззащитным в ситуации, когда государство физически не в состоянии обеспечить ему защиту.

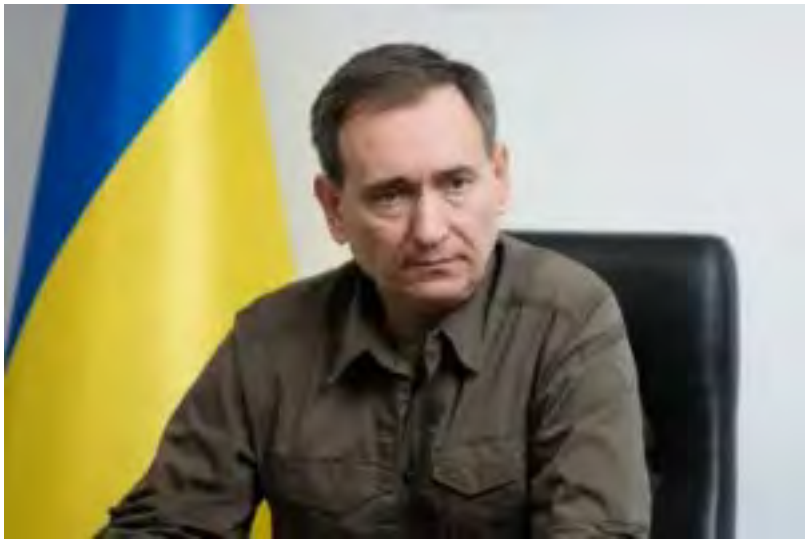

Законопроект об оружии должен рассматривать оборонный, а не правоохранительный комитет: Вениславский назвал причину

Особенно остро этот вопрос встал после начала полномасштабной войны, когда миллионы граждан получили опыт обращения с оружием, а само оружие перестало быть для общества чем-то исключительным. **Именно поэтому сторонники легализации считают, что проблема уже не в самом факте наличия оружия, а в том, будет ли его оборот контролируемым и легальным.**

Но ведь вооруженный преступник и его жертва, даже если она вооружена, находятся на принципиально разных позициях — первый готовится к нападению, выбирает цель и удобный момент, в то время как «цель» не ожидает нападения, не готова к нему психологически. Преступник, как правило, давно и хорошо владеет оружием, служил в армии или силовых структурах, вращается в уголовных кругах или недалеко от них. А что может противопоставить ему человек, который, возможно, и утреннюю зарядку не делает, и пистолет много месяцев не доставал из-под пиджака? По сути, это поединок профессионала и любителя, и последний даже если и выйдет победителем из схватки, то это будет скорее исключением, нежели правилом.

Даже если у преступника нет огнестрела, вооруженная «жертва» оказывается на растяжке допустимой самообороны — ее действия должны соответствовать степени угрозы, если же она превысит ее, то сама будет привлечена к уголовной ответственности. Может ли человек адекватно оценить степень опасности в стрессовый момент нападения?

Все уже, наверное, забыли, как в подобной ситуации оказался известный политик Сергей Пашинский в новогоднюю ночь 2017-го. Тогда во время конфликта на дороге он ранил в ногу некоего Вячеслава Химикуса из легального зарегистрированного Glock 19. Что там произошло, точно не известно, и чего было больше — криминала или политики, непонятно. Дело

тянулось более четырех лет, в итоге Химикус получил 1,5 млн грн (!) компенсации и отказался от обвинений в адрес Пашинского.

Это, можно сказать, типичный пример решения вопроса допустимой самообороны, но у нас перед глазами более свежий — события 18 апреля в Голосеевском районе столицы. Это пример неудачного противостояния подготовленных, хоть и недостаточно, полицейских с табельным оружием и вооруженного и опытного неадеквата.

Для сторонников легализации эта история стала аргументом в пользу мнения о неспособности государства обеспечить безопасность граждан исключительно силами полиции.

«Наличие оружия, даже если оно не используется, может провоцировать повышение уровня агрессии и готовности к конфликту. Само присутствие оружия иногда снижает порог применения насилия. То есть оружие в гражданской жизни действительно меняет психологию и манеру поведения личности, **является фактором и личной безопасности, и общественной опасности одновременно**. Если в обществе некоторая часть населения вооружена, а другая — нет, то возникает ситуация «нового неравенства». Вооруженная сторона ощущает преимущество и может действовать более візівающе в конфликтной ситуации», — объясняет украинский социолог Игорь Рущенко. Психологи и криминологи называют это **эффектом оружия**.

Следовательно, наличие оружия может не только сдерживать насилие, но и обострять конфликты.

Это подтверждают и исследования точных наук. Физиологи еще в 2006 году пришли к выводу: взаимодействие с оружием значительно повышает уровень тестостерона в крови, что часто коррелирует с усилением агрессивного поведения.

В то же время оказывается, что оружие опасно не только для окружающих, но и для владельца и его семьи. Более половины жителей США, совершающих суицид, используют для этого именно оружие, а на самоубийства приходится 60% смертей (!) от оружия.

3. Готово ли общество к оружию после войны?

Если не принимать во внимание пенсионеров, детей до 18 лет, женщин, в основном не склонных владеть оружием, и учесть, что сейчас с фронта идет постоянный скрытый поток трофейного и (неучтенного) нашего оружия, то можно смело утверждать — народ уже вооружен. Причем вполне достаточно, чтобы в случае чего защититься дома или напугать соседа. Это подтверждают ежедневные сообщения СМИ о бытовых конфликтах с применением оружия и даже гранат.

Когда наши воины, даст Бог, вернутся домой, им всем придется привыкать к совершенно иной жизни в другой системе ценностей и координат. Парадигма «встречный — враг» должна смениться на полностью противоположную: «встречный — брат».

Но уже сейчас, когда военные приезжают в отпуск и сталкиваются с жизнью в тылу, где внешне никому нет дела до событий на фронте, они, ошарашенные, называют этот образ жизни грубо и эмоционально — потребля_ство (прошу прощения).

У большинства из тех, кто вернется, будет **военный синдром** или, что еще хуже, ***посттравматическое стрессовое расстройство (ПТСР)***, поэтому потребуются значительные усилия и родных, и всего общества для их адаптации к «новой» жизни.

У украинцев официально на руках более миллиона единиц оружия и спецсредств

После Вьетнама США понадобились годы, чтобы осознать масштаб проблемы адаптации ветеранов. Непонимание общества, психологическая изоляция и невозможность вернуться к мирной жизни породили в то время так называемый **эффект Рэмбо** — человека, который не нашел свое место после войны. И вернулся на нее снова.

Поэтому «вооружение страны», когда в нее вернутся сотни тысяч травмированных и физически, и психологически людей, — крайне сложный и опасный вопрос. И проблема тут не только в оружии как таковом, а в том, готовы ли государство и общество к масштабной адаптации вернувшихся с войны людей.

Эти люди будут остро ощущать каждую нанесенную им обиду — от хамства в ЖЭКе до скрытого безразличия чиновников Минветеранов — и так же остро реагировать на несправедливость. Понимаете, как, — как делали это на войне.

4. Способно ли государство контролировать оружие?

В итоге «по состоянию на 1 апреля 2026 года на территории государства зарегистрировано 812 тысяч владельцев оружия и специальных средств, во владении которых находится 1 166 001 единица огнестрельного оружия и специальных средств», — рассказал глава Национальной полиции Иван Выгивский.

Но это только официально зарегистрированные арсеналы.

Сколько же на самом деле оружия на руках, не скажет никто.

Так называемые эксперты могут только закатывать глаза и говорить: от двух миллионов до… пяти миллионов, но без каких-либо обоснований.

При этом с войны уже идет постоянный скрытый поток трофейного и неучтенного оружия. Поэтому вопрос свободного владения включает также проблему легализации уже имеющегося у населения оружия. Власть уже сделала шаг в этом направлении — идет регистрация оружия, которое оказалось в руках граждан неофициально, а также того, которое раздавали без надлежащего учета в первые дни войны.

Что касается травматики, то ею сегодня официально могут владеть судьи, прокуроры, народные депутаты и просто рядовые граждане. Последним достаточно всего лишь раздобыть (купить) где-то «корочку журналиста», что, разумеется, тоже несложно.

Помимо вопросов безопасности, возникает и мощный экономический фактор. Легализация — это огромный рынок, объемы которого будут измеряться миллиардами гривен. Но без прозрачных механизмов лицензирования и сертификации учебных центров мы рискуем получить очередную коррупционную кормушку. Если государство в лице МВД превратит выдачу разрешений в бизнес для избранных (своих) фирм, то вместо безопасности мы получим только перераспределение теневых потоков, где право на защиту покупается, а не приобретается путем обучения. Здесь полная аналогия с купленными водительскими правами, только последствия могут быть гораздо более трагическими.

Отдельный вопрос — наградное боевое оружие, объем которого официальная статистика фактически не показывает. Глава Украинской ассоциации владельцев оружия Георгий Учайкин утверждает, что речь идет о десятках тысяч единиц пистолетов, которые годами выдавались через непрозрачную систему награждения. По его мнению, это создало в Украине фактически закрытую касту привилегированных владельцев короткоствола – чиновников, депутатов, силовиков и приближенных лиц, в то же время для

большинства граждан право на такое оружие остается недоступным. Все у нас равны, но некоторые равнее других.

В такой ситуации дискуссия о «свободном оружии» неизбежно упирается не только в вопрос безопасности, но и в вопрос равенства правил.

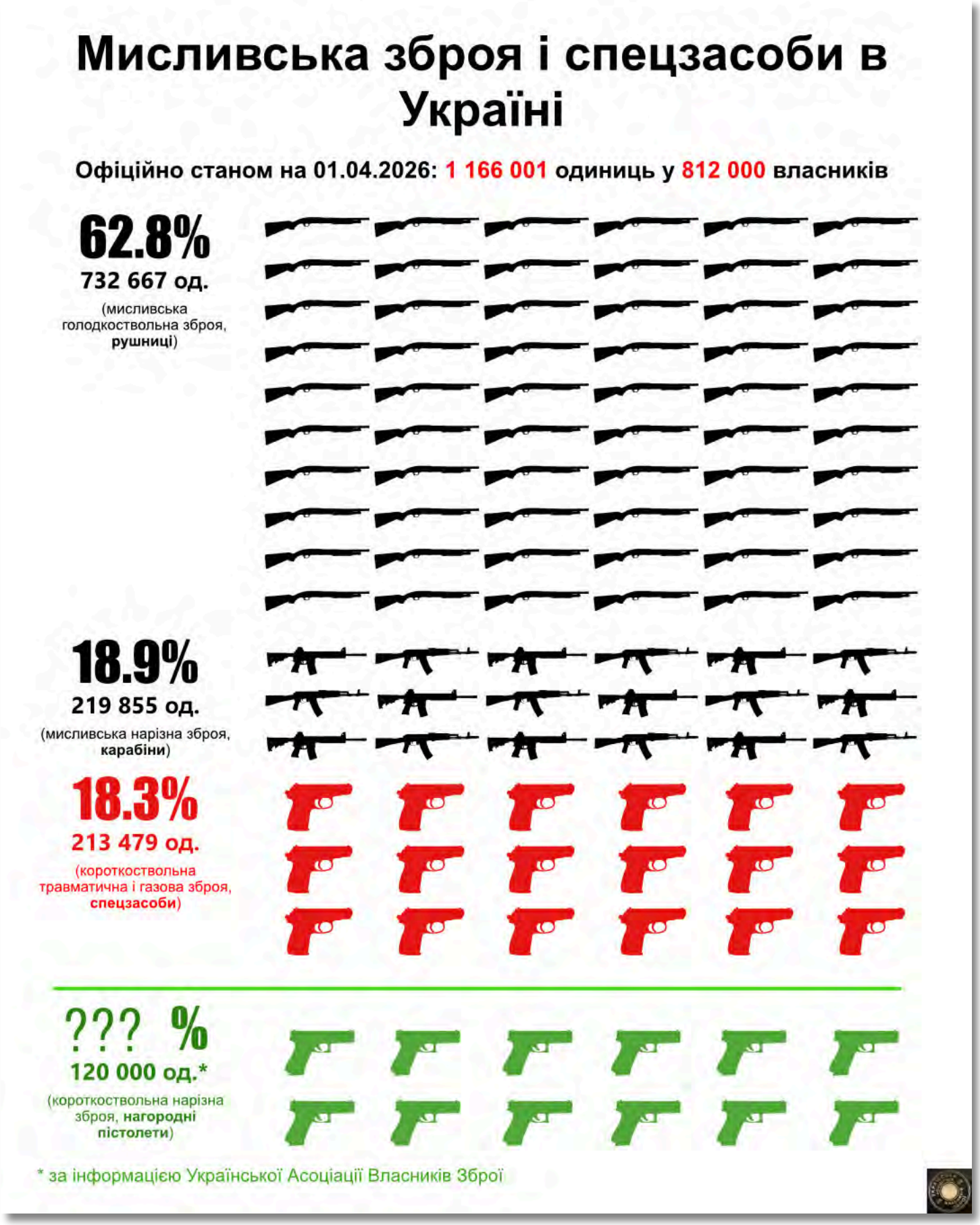

По мнению Георгия Учайкина, основной риск заключается не в обороте оружия, а в том, что государство не смогло создать прозрачную и одинаковую для всех систему контроля. Именно поэтому дискуссия о новом законе об оружии все больше упирается не только в вопрос права на самозащиту, но и в вопрос доверия к самому государству и его институтам.

Проект закона, сейчас находящегося в Верховной Раде, Георгий Учайкин жестко критикует именно за то, что он **фактически консервирует нынешнюю систему — вместе с коррупционными лазейками, позволявшими получать оружие через фиктивные журналистские удостоверения**. (Короче говоря, называет проект кучкой старого дерьма.) Показательно, что именно на волне этой дискуссии в государственном приложении «Дія» появился опрос под логотипом нынешнего министра обороны Федорова. Более миллиона респондентов выбрали один из трех ***заранее сформулированных вариантов ответа*** на вопрос о владении оружием — и результат объявили «беспрецедентным кейсом прямой электронной демократии». Но это классический пример манипулятивности такого формата: без открытого обсуждения, без высказывания разных позиций, без возможности задать другие вопросы и дать другие ответы. Настоящая демократия — это не количество кликов, а качество дискуссии.

5. После трагедии в Киеве: что не работает в системе безопасности и как это изменить

В том, что сделали не так патрульные во время событий 18 апреля, должны разбираться следствие и суд. Но… Свалить всю вину на полицейских, оказавшихся в ситуации, к которой они не были готовы, более того, их не готовили, — очень удобная позиция для руководства МВД и Национальной полиции: у них есть готовые козлы отпущения.

Однако здесь возникает множество других вопросов. Были ли полицейские достаточно подготовлены и натренированы, чтобы действовать в таких обстоятельствах? Обучали ли их технике стрельбы в толпе? Существует ли

такая техника в принципе? Подготовили ли их психологически к поединку с вооруженным соперником? Есть ли в Национальной полиции курс скоротечного боя?

Все эти вопросы — не к рядовым патрульным, а к министру Игорю Клименко и главе Нацполиции Ивану Выгивскому. Услышим ли мы ответы? Будут ли выводы из этой истории? Или всю ответственность возложат на очередных, а министр так и останется в своем кресле?

6. Какую модель вооружения может выбрать Украина?

Необходимо отметить, что у стран мира разный исторический опыт и практика в сфере владения оружием. Профессор Игорь Рущенко приводит факты снижения уровня преступности в тех штатах США, где разрешено скрытое ношение оружия, и, наоборот, его роста в Великобритании, которая в 1997 году ввела запрет на ношение оружия.

Последняя ситуация, на мой взгляд, закономерна: преступный мир всегда насыщен оружием. Если не противопоставлять ему другое оружие, то его применение растет, — британская полиция явно с этим не справилась. У нас, кстати, то же самое — у преступников оружие уже есть, что подтверждают многочисленные случаи их задержания.

Важно также различать право на владение оружием (хранение дома для самозащиты) и право на его ношение в общественных местах. Мировой опыт свидетельствует: основная дискуссия ведется именно вокруг скрытого ношения (concealed carry). Ведь одно дело — ружье в сейфе для защиты дома, и совсем другое — короткоствол под пиджаком в метро или супермаркете. Именно формат ношения определяет порог внезапного насилия в бытовых конфликтах.

В Швейцарии или Финляндии оружие у населения есть, но там десятилетиями формировалась культура обращения с ним: обязательная подготовка, социальная ответственность, доверие к институтам. Оружие там — часть культуры безопасности, а не substitute для нее. Вопрос не в том, сколько стволов на руках, а в том, есть ли в обществе парадигма, делающая их применение исключением, а не нормой.

Ситуация с оружием в США и западном мире в целом, по моему мнению, является следствием вековых исторических процессов и капиталистического пути развития на основе психологии индивидуализма — каждый отвечает сам за себя.

В противоположность этому в украинском социуме всегда преобладали семейные и родовые ценности, взаимопомощь в сообществах и побратимство.

Что должен решить закон об оружии? Прежде всего не как купить его, а как применять. Ведь оружие не только многое позволяет, но и налагает обязанности по обеспечению безопасности других людей — так прямо написано в 27-й статье Конституции Украины.

И это должно стать краеугольным камнем будущего закона. Владелец оружия должен быть готов к его применению и физически, и психологически, следовательно, **должен быть обязан** регулярно проходить тренировочные сборы и сдавать зачеты.

Напомню, что в известной Второй поправке к Конституции США речь шла не просто о праве владения оружием, но и о том, что **это необходимо для безопасности общества**. Буквально эта поправка звучит так: «Поскольку для безопасности свободного государства необходимо **хорошо организованное ополчение**, право народа иметь и носить оружие не должно ограничиваться». Это уже впоследствии Верховный суд США распространил это право на отдельных граждан.

Рада разрешила украинцам зарегистрировать найденное огнестрельное оружие и использовать его против агрессора

Поэтому логично, чтобы во время войны все владельцы оружия **были обязаны обеспечивать порядок и безопасность в своих территориальных громадах**. Их следует объединить в отряды ополчения, милиции — назовите, как хотите, но они должны нести дежурство, патрулирование, а при необходимости вступать в бой с внешним врагом.

В таких условиях дискуссия о «свободном оружии» уже перестает быть только вопросом индивидуального права. Она становится вопросом модели безопасности государства и ответственности общества.

7. Что будет, если государство ничего не изменит?

Проблема в том, что оружие после войны никуда не исчезнет — ни из рук, ни из голов. Сотни тысяч людей вернутся с опытом, который мирное общество **банально не понимает и не готово принять**.

И в этой ситуации государство должно сделать *выбор*:

1) — либо оно формирует правила, создает институты и строит доверие, либо

2) — правила начинает диктовать *улица*.

И в таком случае вопрос уже не в том, разрешить ли гражданам иметь пистолет.

Вопрос в том, способно ли будет государство после войны сохранить монополию не просто на силу, но и, собственно, на *управляемость страны*.

***

№ 1.941

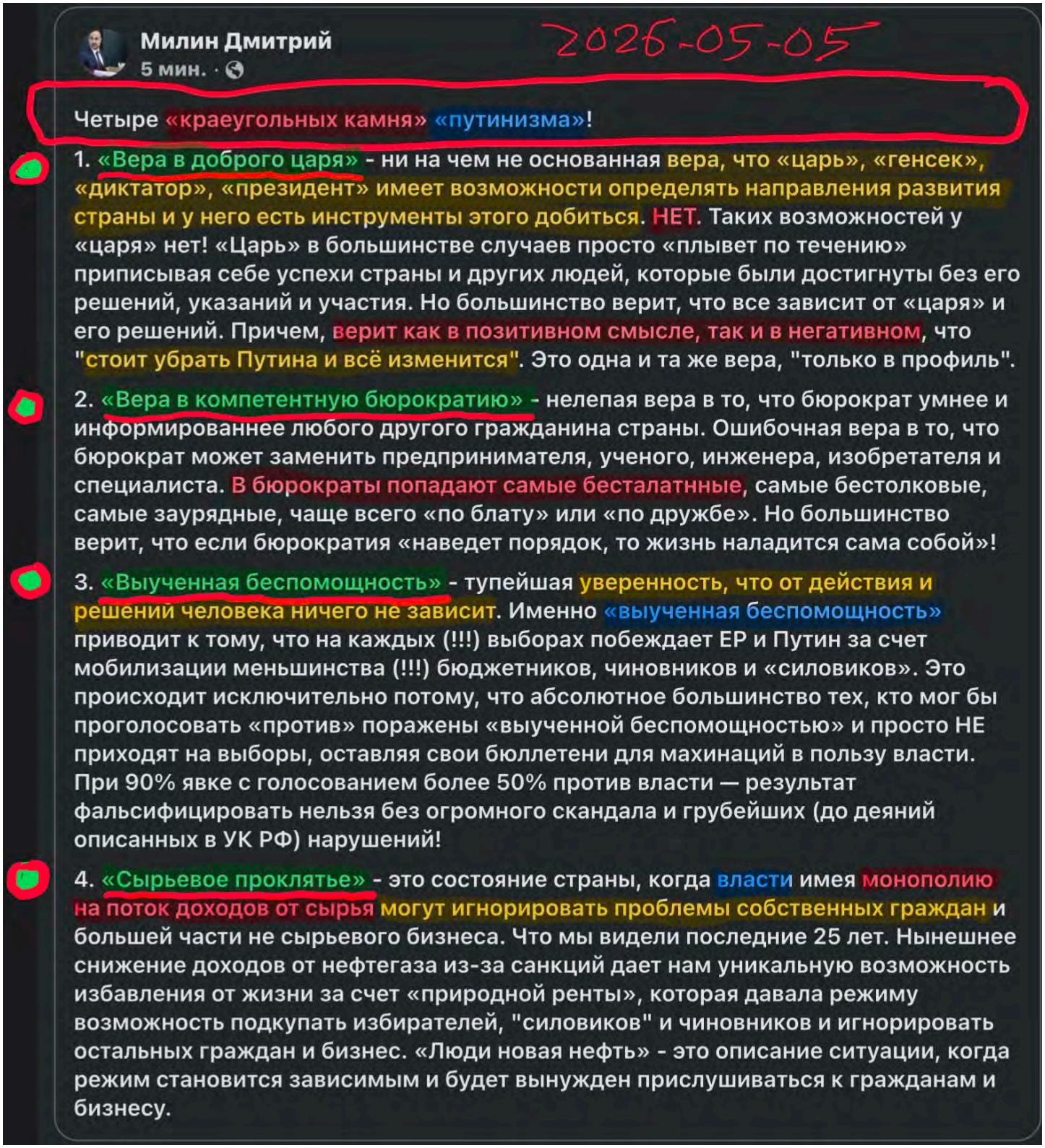

Милин Дмитрий
5 мин. ·

2026-05-05

Четыре «краеугольных камня» «путинизма»!

1. «Вера в доброго царя» - ни на чем не основанная вера, что «царь», «генсек», «диктатор», «президент» имеет возможности определять направления развития страны и у него есть инструменты этого добиться. НЕТ. Таких возможностей у «царя» нет! «Царь» в большинстве случаев просто «плывет по течению» приписывая себе успехи страны и других людей, которые были достигнуты без его решений, указаний и участия. Но большинство верит, что все зависит от «царя» и его решений. Причем, верит как в позитивном смысле, так и в негативном, что "стоит убрать Путина и всё изменится". Это одна и та же вера, "только в профиль".

2. «Вера в компетентную бюрократию» - нелепая вера в то, что бюрократ умнее и информированнее любого другого гражданина страны. Ошибочная вера в то, что бюрократ может заменить предпринимателя, ученого, инженера, изобретателя и специалиста. В бюрократы попадают самые бесталатнные, самые бестолковые, самые заурядные, чаще всего «по блату» или «по дружбе». Но большинство верит, что если бюрократия «наведет порядок, то жизнь наладится сама собой»!

3. «Выученная беспомощность» - тупейшая уверенность, что от действия и решений человека ничего не зависит. Именно «выученная беспомощность» приводит к тому, что на каждых (!!!) выборах побеждает ЕР и Путин за счет мобилизации меньшинства (!!!) бюджетников, чиновников и «силовиков». Это происходит исключительно потому, что абсолютное большинство тех, кто мог бы проголосовать «против» поражены «выученной беспомощностью» и просто НЕ приходят на выборы, оставляя свои бюллетени для махинаций в пользу власти. При 90% явке с голосованием более 50% против власти — результат фальсифицировать нельзя без огромного скандала и грубейших (до деяний описанных в УК РФ) нарушений!

4. «Сырьевое проклятье» - это состояние страны, когда власти имея монополию на поток доходов от сырья могут игнорировать проблемы собственных граждан и большей части не сырьевого бизнеса. Что мы видели последние 25 лет. Нынешнее снижение доходов от нефтегаза из-за санкций дает нам уникальную возможность избавления от жизни за счет «природной ренты», которая давала режиму возможность подкупать избирателей, "силовиков" и чиновников и игнорировать остальных граждан и бизнес. «Люди новая нефть» - это описание ситуации, когда режим становится зависимым и будет вынужден прислушиваться к гражданам и бизнесу.

***

№ 1.942

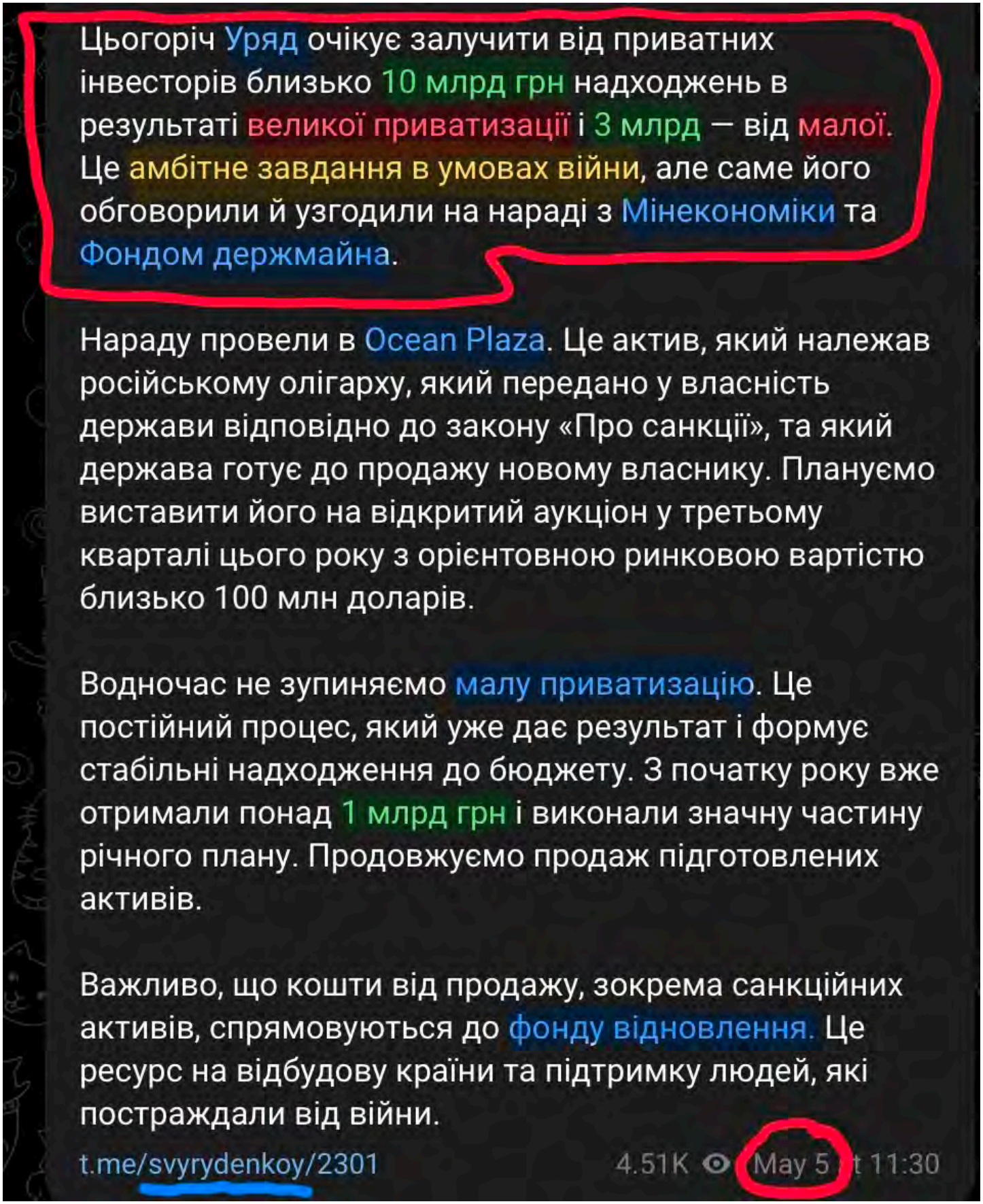
Цьогоріч Уряд очікує залучити від приватних інвесторів близько 10 млрд грн надходжень в результаті великої приватизації і 3 млрд — від малої. Це амбітне завдання в умовах війни, але саме його обговорили й узгодили на нараді з Мінекономіки та Фондом держмайна.
Нараду провели в Ocean Plaza. Це актив, який належав російському олігарху, який передано у власність держави відповідно до закону «Про санкції», та який держава готує до продажу новому власнику. Плануємо виставити його на відкритий аукціон у третьому кварталі цього року з орієнтовною ринковою вартістю близько 100 млн доларів.
Водночас не зупиняємо малу приватизацію. Це постійний процес, який уже дає результат і формує стабільні надходження до бюджету. З початку року вже отримали понад 1 млрд грн і виконали значну частину річного плану. Продовжуємо продаж підготовлених активів.
Важливо, що кошти від продажу, зокрема санкційних активів, спрямовуються до фонду відновлення. Це ресурс на відбудову країни та підтримку людей, які постраждали від війни.
t.me/svyrydenkoy/2301
4.51K
May 5 at 11:30

***

№ 1.943

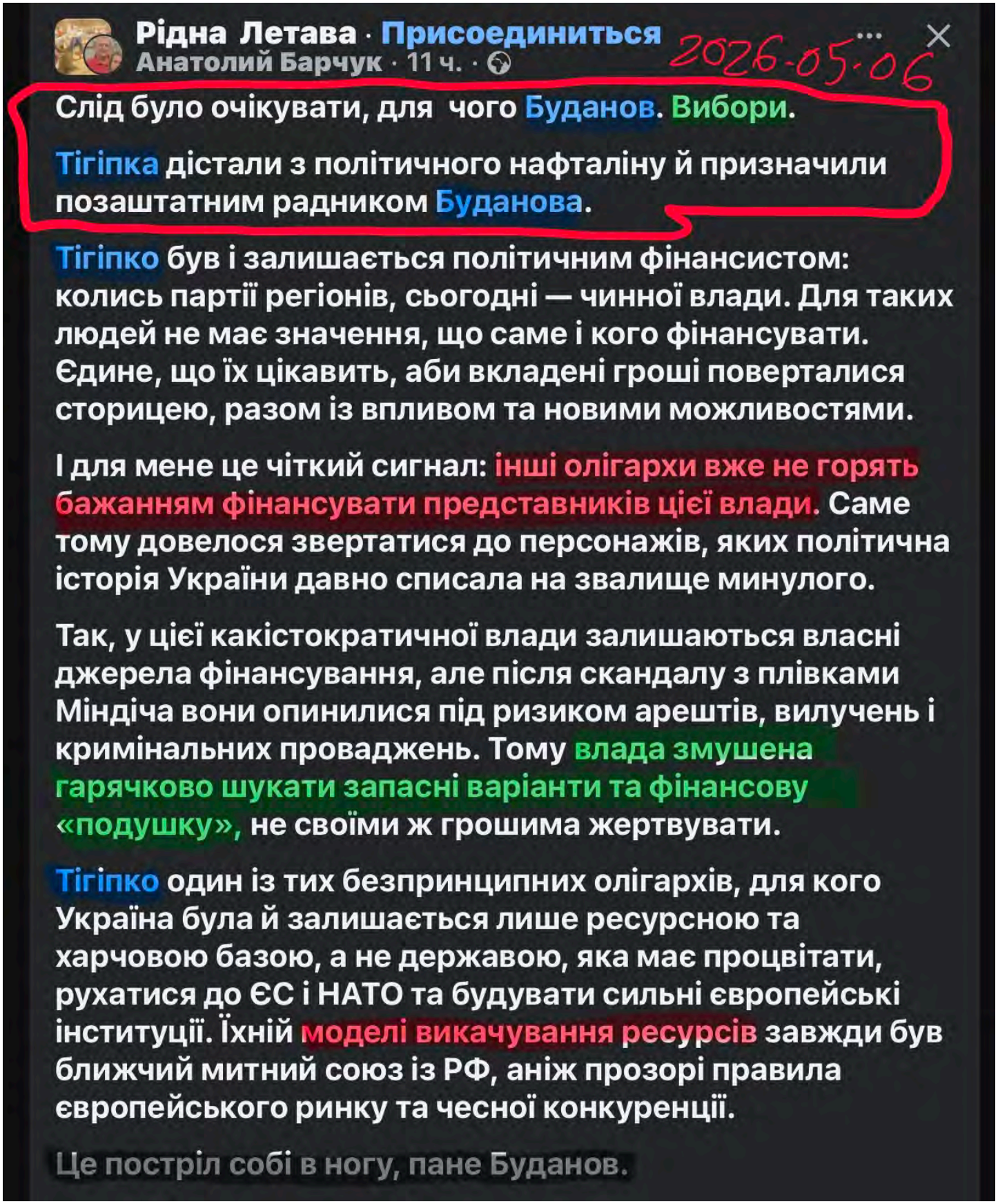
Рідна Летава · Присоединиться
Анатолий Барчук · 11 ч. ·
2026-05-06
Слід було очікувати, для чого Буданов. Вибори.
Тігіпка дістали з політичного нафталіну й призначили позаштатним радником Буданова.
Тігіпко був і залишається політичним фінансистом: колись партії регіонів, сьогодні — чинної влади. Для таких людей не має значення, що саме і кого фінансувати. Єдине, що їх цікавить, аби вкладені гроші поверталися сторицею, разом із впливом та новими можливостями.
І для мене це чіткий сигнал: інші олігархи вже не горять бажанням фінансувати представників цієї влади. Саме тому довелося звертатися до персонажів, яких політична історія України давно списала на звалище минулого.
Так, у цієї какістократичної влади залишаються власні джерела фінансування, але після скандалу з плівками Міндіча вони опинилися під ризиком арештів, вилучень і кримінальних проваджень. Тому влада змушена гарячково шукати запасні варіанти та фінансову «подушку», не своїми ж грошима жертвувати.
Тігіпко один із тих безпринципних олігархів, для кого Україна була й залишається лише ресурсною та харчовою базою, а не державою, яка має процвітати, рухатися до ЄС і НАТО та будувати сильні європейські інституції. Їхній моделі викачування ресурсів завжди був ближчий митний союз із РФ, аніж прозорі правила європейського ринку та чесної конкуренції.
Це постріл собі в ногу, пане Буданов.

***

№ 1.944

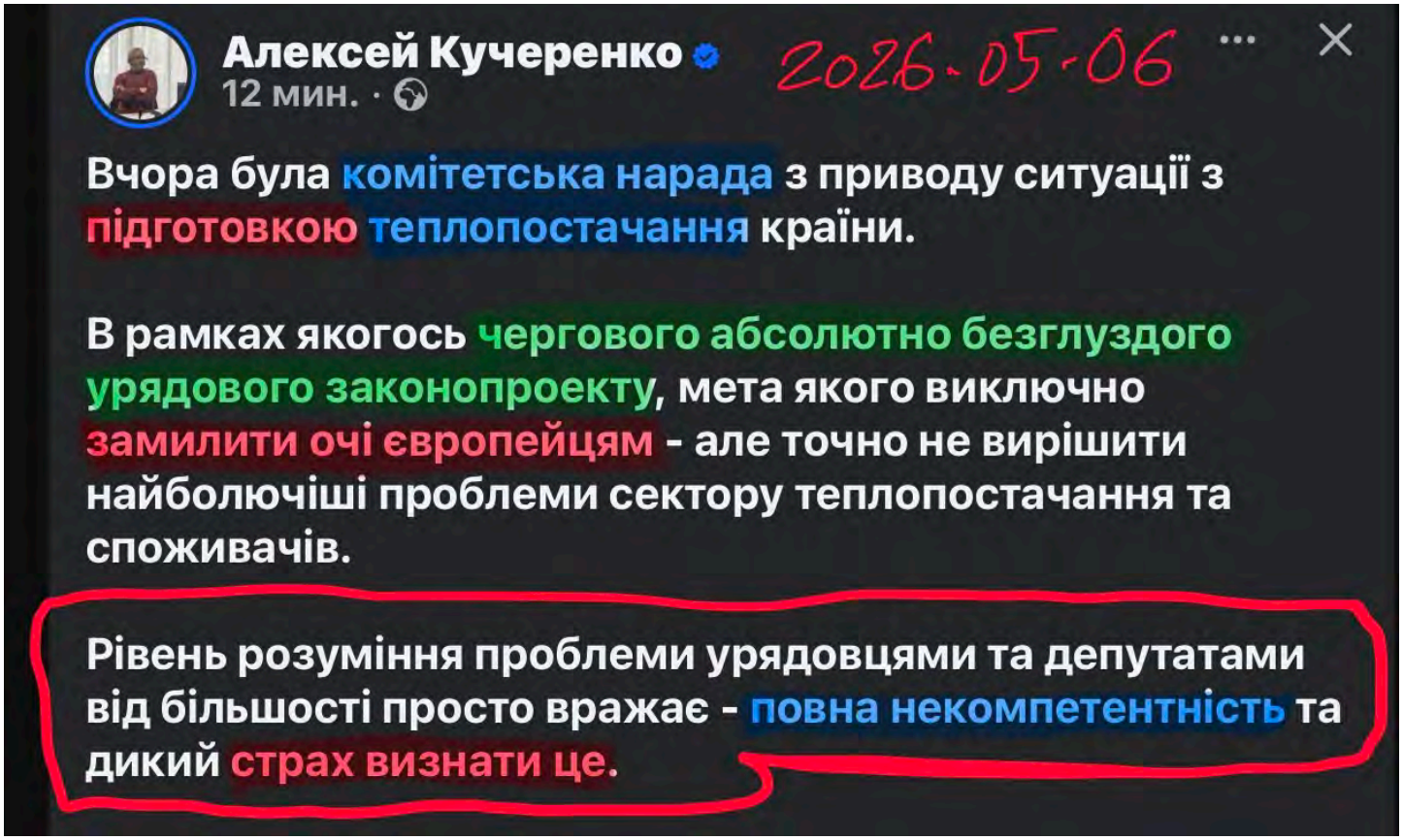
Алексей Кучеренко
12 мин. ·
2026-05-06
Вчора була комітетська нарада з приводу ситуації з підготовкою теплопостачання країни.
В рамках якогось чергового абсолютно безглуздого урядового законопроекту, мета якого виключно замилити очі європейцям - але точно не вирішити найболючіші проблеми сектору теплопостачання та споживачів.
Рівень розуміння проблеми урядовцями та депутатами від більшості просто вражає - повна некомпетентність та дикий страх визнати це.

***

№ 1.945

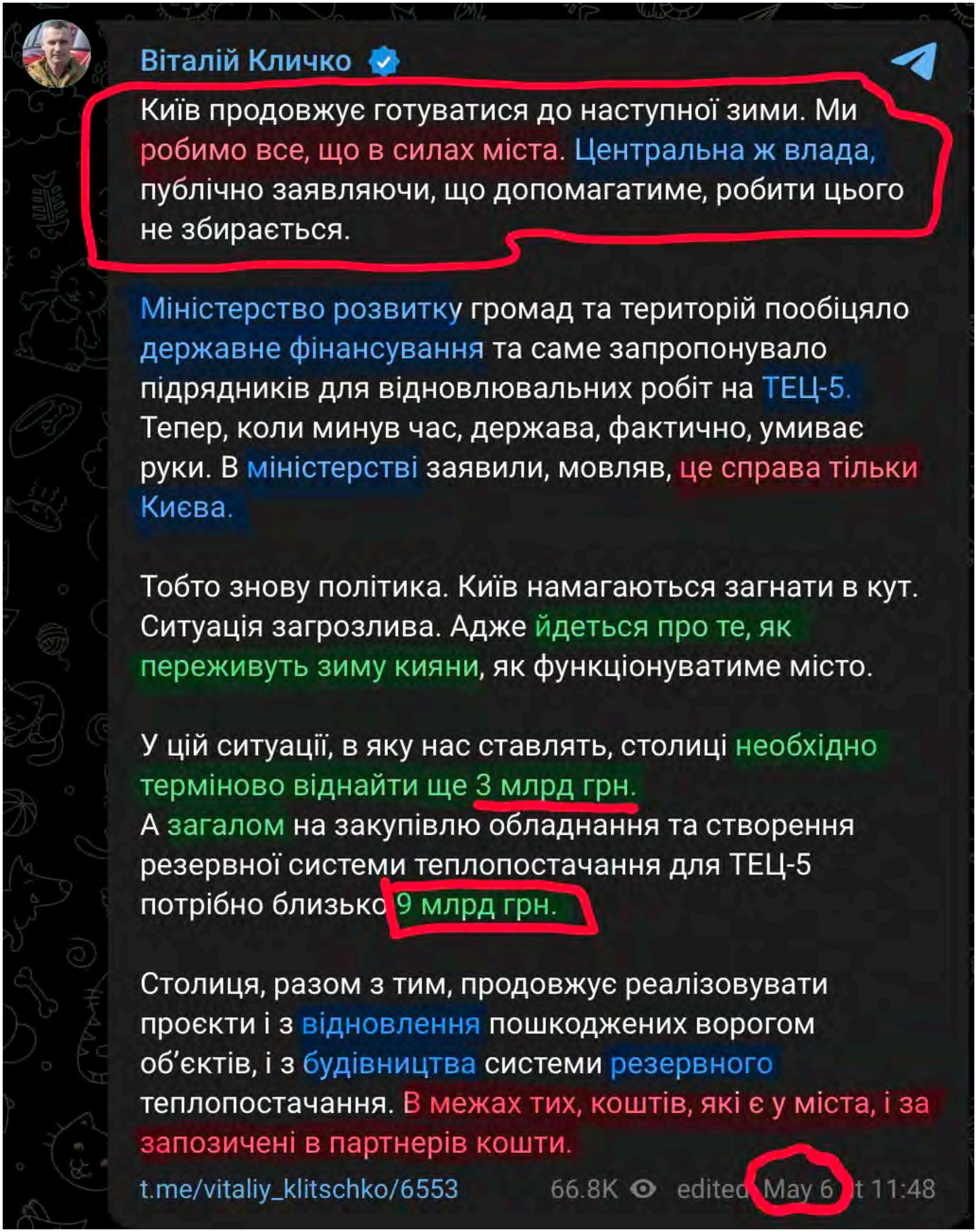
Віталій Кличко
Київ продовжує готуватися до наступної зими. Ми робимо все, що в силах міста. Центральна ж влада, публічно заявляючи, що допомагатиме, робити цього не збирається.
Міністерство розвитку громад та територій пообіцяло державне фінансування та саме запропонувало підрядників для відновлювальних робіт на ТЕЦ-5. Тепер, коли минув час, держава, фактично, умиває руки. В міністерстві заявили, мовляв, це справа тільки Києва.
Тобто знову політика. Київ намагаються загнати в кут. Ситуація загрозлива. Адже йдеться про те, як переживуть зиму кияни, як функціонуватиме місто.
У цій ситуації, в яку нас ставлять, столиці необхідно терміново віднайти ще 3 млрд грн.
А загалом на закупівлю обладнання та створення резервної системи теплопостачання для ТЕЦ-5 потрібно близько 9 млрд грн.
Столиця, разом з тим, продовжує реалізовувати проєкти і з відновлення пошкоджених ворогом об'єктів, і з будівництва системи резервного теплопостачання. В межах тих, коштів, які є у міста, і за запозичені в партнерів кошти.
t.me/vitaliy_klitschko/6553
66.8K
edited May 6 at 11:48

***

№ 1.946

🇺🇦 Олексій Кулеба

Темпи Києва у підготовці до опалювального сезону не відповідають ані рівню загроз, ані обсягу державного фінансування. Наступна зима — не "колись потім". До неї залишилося сім місяців.

Вкотре говорили із керівником КМДА Віталієм Кличком щодо реалізації Плану стійкості та резервного теплопостачання Києва.

Держава вже бере на себе великий фінансовий ресурс для захисту та резервування систем теплопостачання столиці.

Уряд уже:
- спрямував 987 млн грн на першочергові заходи захисту;
- готує ще 967 млн грн на авансування обладнання розподіленої теплової генерації;
- окремо передбачає ще 2 млрд грн на захист критичних елементів та запуск додаткових теплових потужностей.

Протягом квітня-травня загалом — майже 4 млрд грн

Рис1

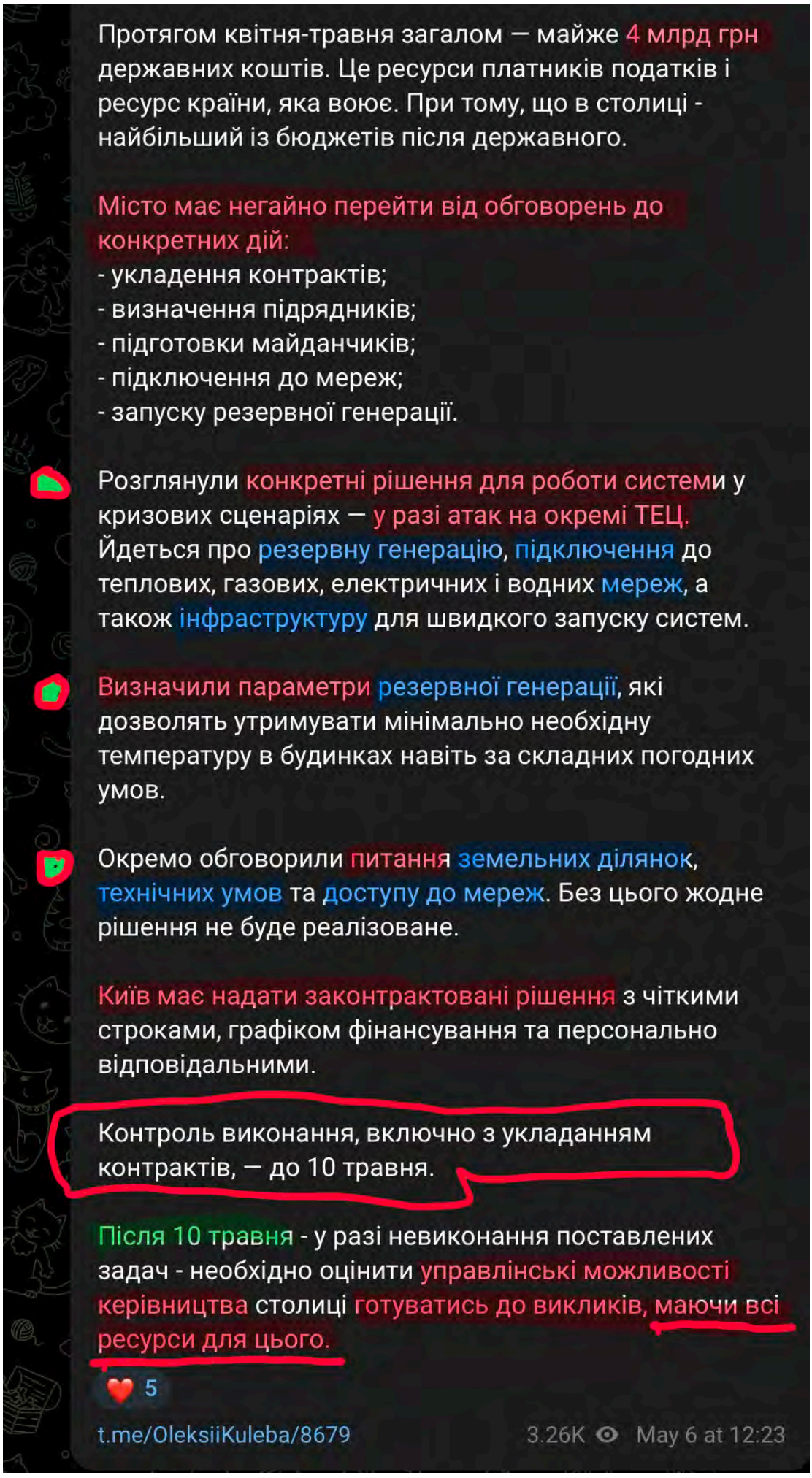
Протягом квітня-травня загалом — майже 4 млрд грн державних коштів. Це ресурси платників податків і ресурс країни, яка воює. При тому, що в столиці - найбільший із бюджетів після державного.
Місто має негайно перейти від обговорень до конкретних дій:
- укладення контрактів;
- визначення підрядників;
- підготовки майданчиків;
- підключення до мереж;
- запуску резервної генерації.
Розглянули конкретні рішення для роботи системи у кризових сценаріях — у разі атак на окремі ТЕЦ. Йдеться про резервну генерацію, підключення до теплових, газових, електричних і водних мереж, а також інфраструктуру для швидкого запуску систем.
Визначили параметри резервної генерації, які дозволять утримувати мінімально необхідну температуру в будинках навіть за складних погодних умов.
Окремо обговорили питання земельних ділянок, технічних умов та доступу до мереж. Без цього жодне рішення не буде реалізоване.
Київ має надати законтрактовані рішення з чіткими строками, графіком фінансування та персонально відповідальними.
Контроль виконання, включно з укладанням контрактів, — до 10 травня.
Після 10 травня - у разі невиконання поставлених задач - необхідно оцінити управлінські можливості керівництва столиці готуватись до викликів, маючи всі ресурси для цього.
5
t.me/OleksiiKuleba/8679
3.26K
May 6 at 12:23

Рис2

***

№ 1.947

Інтерв’ю з Сергієм Сухомлином, Головою Державного агентства з відновлення та розвитку інфраструктури України

2026-05-05

— Згідно з RDNA 5, збитки від війни оцінюються в *588 млрд доларів*. Як Агентство здійснює операційну пріоритизацію проєктів на 2026 рік і які сектори є найбільш перспективними для інтеграції французьких технологій та експертизи?

— Ми говоримо про дійсно великі збитки, і ця сума продовжує зростати. Але варто розуміти, що бюджет України не дозволяє говорити про повне відновлення, воно можливе лише після завершення війни та встановлення надійних гарантій безпеки. Саме надійність цих гарантій напряму впливатиме на обсяг майбутніх інвестицій.

На цей 2026 рік на рівні держави затверджено ***плани стійкості регіонів***, що включають чотири компоненти :

(1) ***Фізичний захист*** об'єктів критичної інфраструктури: трансформатори, елементи великих ТЕЦ, водоканали для задля забезпечення населення базовими послугами.

(2) Наявність ***генераторів*** на критичній інфраструктурі. Потреби тут великі, і міжнародний бізнес може взяти активну участь у їх задоволенні.

(3) Децентралізація виробництва ***електроенергії***, насамперед для забезпечення мінімально необхідного рівня потреб громад.

(4) Децентралізоване ***теплопостачання***. Великі ТЕЦ є пріоритетною ціллю для російських ракет і дронів, тому потрібно встановлювати окремі котельні або модульні котельні. Це фінансується через донорів і спеціальний фонд при Міністерстві енергетики України, куди можна подавати свої пропозиції.

Другий великий пріоритет - це *дорожня інфраструктура* і мости.

— Це те, що сьогодні забезпечує стійкість логістики і військової, і цивільної, і експортної.

Є кілька конкретних проєктів:

— наприклад, будівництво дороги, що з'єднає міст через Дунай у районі Рені з Одесою.

Окремий напрямок це прикордонна логістика і пункти пропуску, де також є потреба в модернізації інфраструктури.

Ще один конкретний проєкт у сфері дорожньої логістики

— впровадження систем динамічного зважування WIM (Weigh-in-Motion).

Ці системи забезпечують автоматичний контроль за навантаженням на дороги без зупинки транспортних засобів. Цього року очікується запуск тендерної процедури на встановлення таких систем у два етапи.

Третій пріоритет - водопостачання, будівництво водогонів і об'єктів водозабезпечення в українських громадах. Це саме ті проєкти, які реалізуються на базі обладнання і рішень європейських компаній.

Наприклад,

— буквально через місяць ми запускаємо великі очисні споруди для Миколаєва з обладнанням швейцарських, британських і французьких компаній. Французькі компанії і в сфері енергетики, і у сфері водопостачання мають сильні позиції і можуть знайти тут реальні можливості.

— Наскільки технічні норми, які Агентство застосовує у своїх технічних завданнях, відповідають європейським стандартам? На які конкретні

аспекти ви порадите французькій компанії звернути особливу увагу при технічній адаптації своєї пропозиції?

— Сьогодні ***законодавство України приймає дуже багато рішень*** щодо ***спрощення та адаптації до європейських реалій***. З 1 січня 2026 року Україна перейшла на європейський регламент 306 і фактично прийняла стандарти EN, тобто єдині норми на товари і послуги, що діють в ЄС.

Що дійсно стримувало європейський і французький бізнес — це формування кошторисної документації в будівельних тендерах.

Раніше вона базувалася фактично на пострадянських нормах, вона не передбачала реального прибутку (1–2%) і не дозволяла встановлювати реальну заробітну плату. Це відлякувало європейський бізнес.

У листопаді 2025 року Кабмін затвердив нові норми, це напрацювання ***Агентства відновлення*** разом із ***Міністерством розвитку***.

> — Тепер можна закладати рентабельність до 15% і реальний рівень заробітної плати.
>
> Ці та інші зміни дозволяють бізнесу працювати прозоро.

Наступний важливий момент, при ***Агентстві*** сформована ***Централізована закупівельна організація***, і ***все більше тендерів проводиться саме через неї, вже по міжнародному законодавству (???)***.

Через приблизно місяць ми отримаємо можливість проводити відкриті рамкові закупівлі.

Це європейська практика, яка дозволяє кваліфікувати компанії не за найнижчою ціною, а за 1) спроможністю, 2) досвідом і 3) якістю рішень. *(Клондайк - Ю.Т.)*

Раніше українське законодавство вимагало тільки найнижчу ціну, тепер це змінюється.

— Базуючись на вашому досвіді розгляду тендерних пропозицій, які типові помилки найчастіше допускають іноземні підрядники при першій участі в українських тендерах? Що б ви порадили французькому бізнесу, щоб їхні пропозиції були максимально конкурентними?

— Кожен тендер — це окрема процедура, і помилки можуть бути різними. Участь через систему ProZorro з одного боку показала свою ефективність, а з іншого — вона досить складна і фактично ускладнює участь для європейських компаній. Саме тому при Агентстві відновлення пропонуються інші механізми, які дозволятимуть європейському бізнесу брати участь у більш зручних умовах.

— Прозорість - одна з головних умов для французького бізнесу. Незважаючи на прогрес останніх років, питання корупційних ризиків залишається серед найпоширеніших побоювань. Які конкретні гарантії прозорості та боротьби з корупцією Агентство пропонує іноземним компаніям, що беруть участь у державних тендерах з відбудови?

— Тут відповідь досить проста. Агентство вже не перший рік працює в рамках ***Європейської антикорупційної ініціативи (EUACI)*** і впровадило чимало заходів та механізмів, що зводять корупційні ризики до мінімуму.

За останні півтора року не було жодного корупційного скандалу, пов'язаного з Агентством.

По всіх своїх об'єктах і будівництвах *Агентство* моніторить вартість, все відкрито публікується, і до цього немає претензій ні від громадських організацій, ні від міжнародних партнерів.

Існує кілька механізмів, які автоматично, завдяки програмному забезпеченню, моніторять тендери за 24 показниками ризику. Якщо система виявляє потенційний ризик, тендер не оголошується, поки не зникнуть зауваження. Агентство продовжує вдосконалювати ці інструменти.

***

№ 1.948

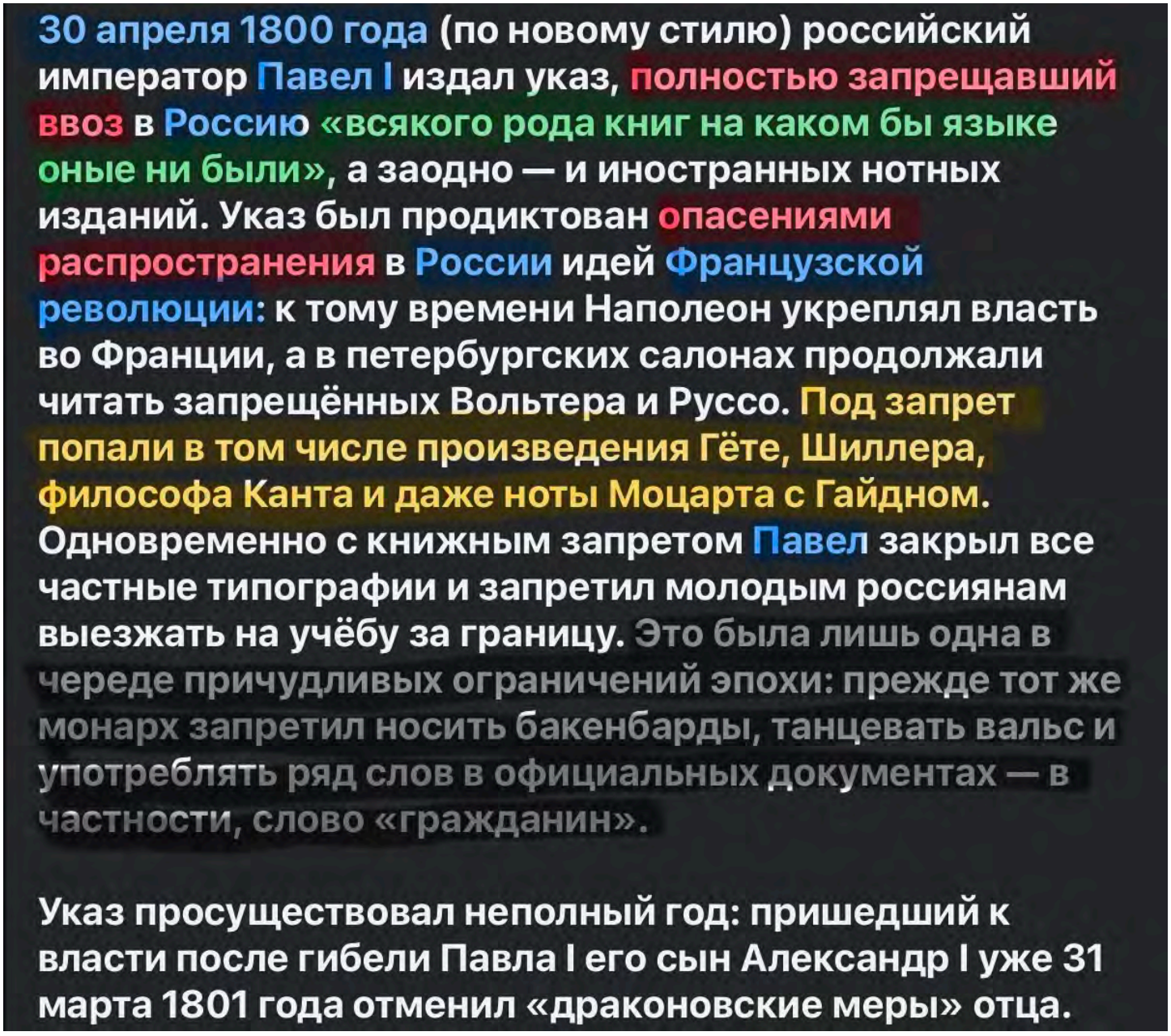
30 апреля 1800 года (по новому стилю) российский император Павел I издал указ, полностью запрещавший ввоз в Россию «всякого рода книг на каком бы языке оные ни были», а заодно — и иностранных нотных изданий. Указ был продиктован опасениями распространения в России идей Французской революции: к тому времени Наполеон укреплял власть во Франции, а в петербургских салонах продолжали читать запрещённых Вольтера и Руссо. Под запрет попали в том числе произведения Гёте, Шиллера, философа Канта и даже ноты Моцарта с Гайдном. Одновременно с книжным запретом Павел закрыл все частные типографии и запретил молодым россиянам выезжать на учёбу за границу. Это была лишь одна в череде причудливых ограничений эпохи: прежде тот же монарх запретил носить бакенбарды, танцевать вальс и употреблять ряд слов в официальных документах — в частности, слово «гражданин».
Указ просуществовал неполный год: пришедший к власти после гибели Павла I его сын Александр I уже 31 марта 1801 года отменил «драконовские меры» отца.

Рис1

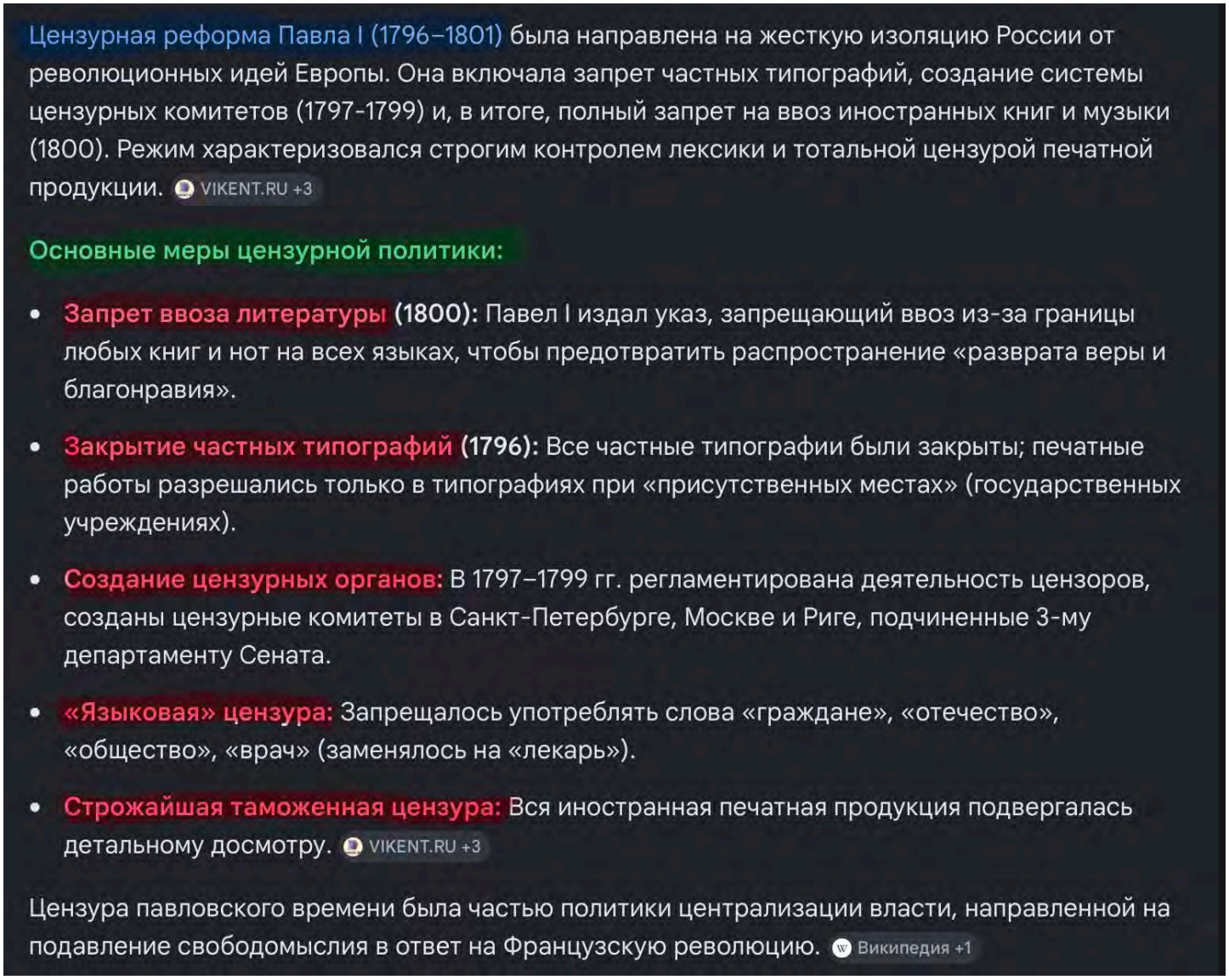

Рис2

***

№ 1.949

Почему каждый гражданин Украины, который высказывает недовольство действиями властей, может получить уголовное дело по ст. 111 "Государственная измена"?

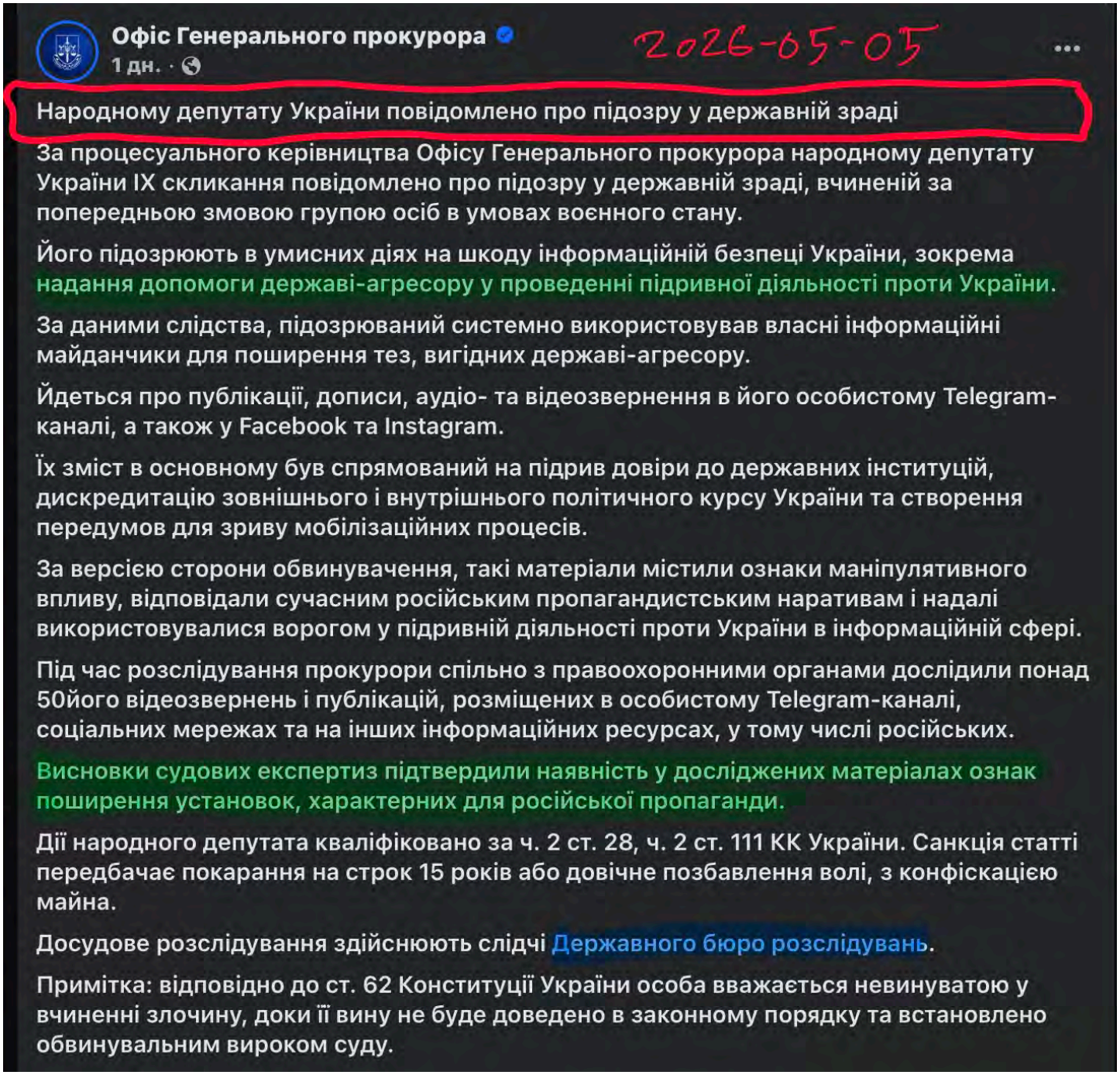

2026-05-06

Ростислав ***Шапошников***

Вчера внимательно ознакомился с заявлением ГПУ о предъявлении оппоненту Зеленского депутату Дубинского нового обвинения по ст. "Госизмена", суть которой "распространял видео и посты в соцсетях с критикой властей Украины".

Суть ст. 111 - это обязательное наличие сговора с иностранным государством для подрывной деятельности против Украины.

И как же ГПУ обосновало якобы "наличие сговора" Дубинского с РФ, чтобы подтянуть обвинение в государственной измене?

ГПУ пишет, что он обвиняется в "умышленных действиях в ущерб информационной безопасности Украины, в частности, оказанию помощи

государству-агрессору в проведении подрывной деятельности против Украины"

В чем именно состояло проведение подрывной деятельности против Украины?

ГПУ пишет, что "использовал собственные информационные площадки для распространения тезисов, выгодных государству-агрессору".

Каких именно тезисов?

ГПУ пишет, что "посты Telegram-канале, а также в Facebook и Instagram. Их содержание в основном было направлено на подрыв доверия к государственным институтам, дискредитацию внешнего и внутреннего политического курса Украины и создание предпосылок для срыва мобилизационных процессов"

Как следствие установило, что подозреваемый вступил с сговор с РФ чтобы делать это?

ГПУ пишет, что "По версии стороны обвинения, такие материалы содержали признаки манипулятивного влияния, отвечали современным российским пропагандистским нарративам и в дальнейшем использовались врагом в подрывной деятельности против Украины в информационной сфере."

Кто принял решение, что сами посты были подрывными?

ГПУ пишет, что "В ходе расследования прокуроры совместно с правоохранительными органами исследовали более 50 его видео и публикаций. Выводы судебных экспертиз подтвердили наличие в исследованных материалах признаков распространения установок, характерных для русской пропаганды."

Итак - ГПУ не установило никакого факта, что Дубинский якобы перешел на сторону РФ, занимался шпионажем или вступил в сговор с РФ чтобы дестабилизировать Украину, что является обязательны условием для состава ст.111 Государственная измена.

Почему это дело важно для всех украинцев и почему фактически любой человек может быть обвинен в государственной измене?

Используя логику ГПУ построения обвинения и идем от обратного.

Человек "А" пишет о коррупции Зеленского, Ермака, Миндича незаконных действиях ТЦК и тд.

Далее:

Вопрос - "Можно ли считать посты Человека "А" подрывной деятельностью против Украины?"

Ответ - "Да, поскольку узнав о коррупции Зеленского, преступлениях ТЦК, украинцы станут меньше доверять Зеленскому и властям Украины, потому это подрывная деятельность".

Вопрос - "Можно ли считать посты в интернете человека "А" оказанием помощи России, переход на сторону РФ?"

Ответ - "Да, поскольку слова человека "А" с критикой уменьшают доверие к властям, а следовательно установлены как подрывные, поскольку РФ сама критикует власти Украины, а следовательно если человек "А" критикует власть Украины, он работает вместе с Россией".

Вопрос - "Как именно обвинение пришло к выводу, что слова человека "А" о критике Зеленского, Миндича, ТЦК являются не законным ***правом на свободу слова***, а именно подрывной деятельностью?"

Ответ - "Прокуроры смотрят видео, далее эксперт Минюста проводит лингвистическую экспертизу и дает оценку, что сообщения манипулятивные, а следовательно подрывают доверие к власти, а следовательно являются рос. пропагандой, а следовательно человек работает на РФ".

Таким образом обвинение строится по такой цепочке

Критика властей в соцсетях => Признание критики манипулятивной => Экспертиза что "манипуляции" совпадают с "роспропагандой" => Обвинение человека в работе на Россию без фактического контакта/сговора с РФ.

Квалификация критики как **"подрывной деятельности => российская пропаганда"**

— проводится согласно личной оценке прокурора/експерта минюста,

— которые могут признать "подрывной деятельностью" любую критику,

ведь критика сама по себе уменьшает доверие к власти, а следовательно "подрывная" ведь "совпадает с позицией РФ, которая не любит Украину»

***

Конституции Украины

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на **припущеннях**. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

КК України

Стаття 111. Державна зрада

1. Державна зрада, тобто діяння, **умисно** вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, шпигунство, **надання** іноземній державі, іноземній організації або їх представникам **допомоги** в проведенні підривної діяльності проти України, -

— карається позбавленням волі на строк від дванадцяти до п’ятнадцяти років з конфіскацією майна або без такої.

2. Ті самі діяння, вчинені в умовах воєнного стану, -

— караються позбавленням волі на строк п’ятнадцять років або довічним позбавленням волі, з конфіскацією майна.

3. Звільняється від кримінальної відповідальності громадянин України, якщо він на виконання злочинного завдання іноземної держави, іноземної організації або їх представників ніяких дій не вчинив і добровільно заявив органам державної влади про свій зв’язок з ними та про отримане завдання.

{Стаття 111 із змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014; в редакції Закону № 2113-IX від 03.03.2022}

***

№ 1.950

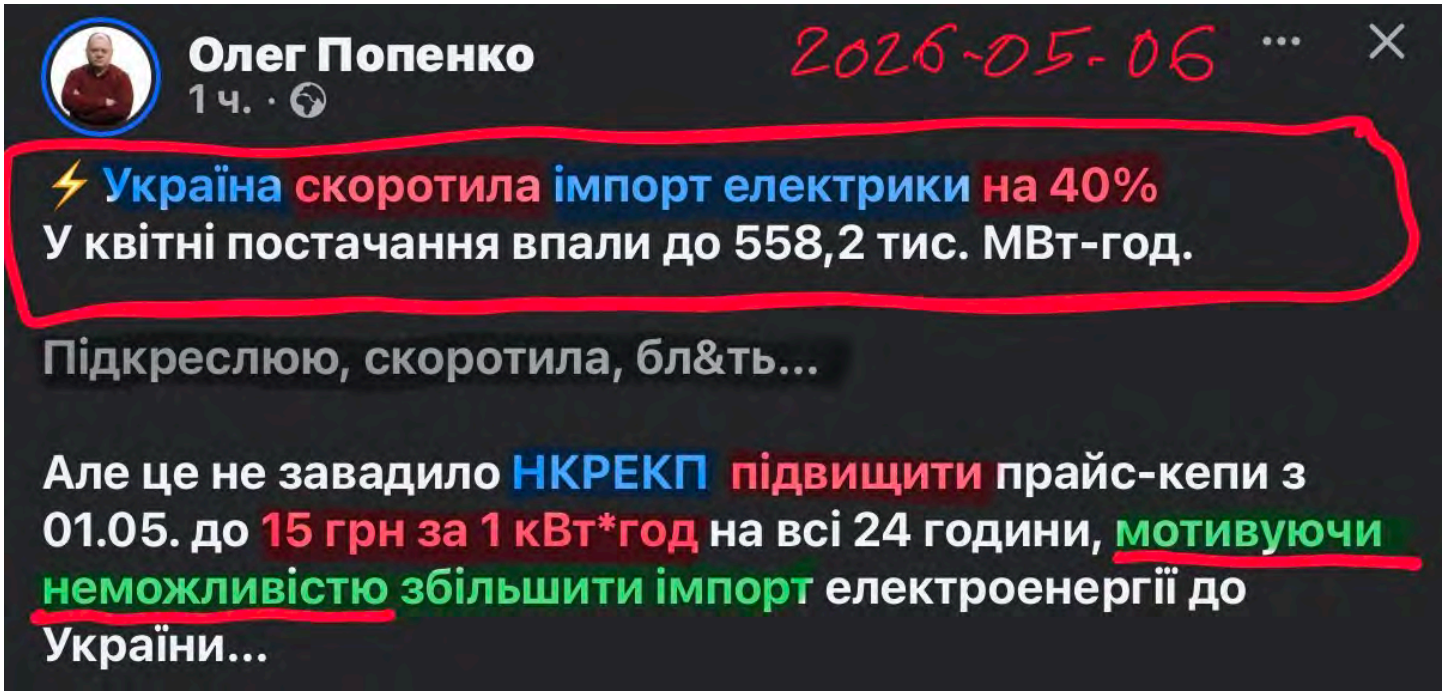
Олег Попенко
1 ч. ·
2026-05-06
⚡ Україна скоротила імпорт електрики на 40%
У квітні постачання впали до 558,2 тис. МВт-год.
Підкреслюю, скоротила, бл&ть...
Але це не завадило НКРЕКП підвищити прайс-кепи з 01.05. до 15 грн за 1 кВт*год на всі 24 години, мотивуючи неможливістю збільшити імпорт електроенергії до України...

***

№ 1.951

Офіс Президента України
18 мин. ·

2026-05-06

«МВС України, розвідка, необхідні урядовці, команда Офісу готують законодавчу основу для того, що називається у світі «військовими компаніями». Я доручив розробити для України найбільш оптимальний формат і цього року забезпечити ухвалення закону. Провідні світові держави залучають своїх громадян для роботи в так званих приватних військових компаніях і в деяких інших організаційних формах. Важливо дати нашу державну відповідь на цю нішу, на цю можливість, на цей попит у сфері експорту безпеки.

Також міністр внутрішніх справ Ігор Клименко доповів сьогодні про підготовку змін до законопроєкту, який буде регулювати обіг цивільної вогнепальної зброї. Багато людей уже в цій роботі – не тільки МВС, але й парламентарі, військові, правоохоронці, представники громадської сфери, бізнесу. Дякую всім за небайдужість. Україні потрібен сучасний і сильний закон про цивільну вогнепальну зброю, який захистить і громадян без зброї та врегулює реально ситуацію для тих, хто володіє зброєю».

Звернення Володимира Зеленського наприкінці 1533-го дня війни.

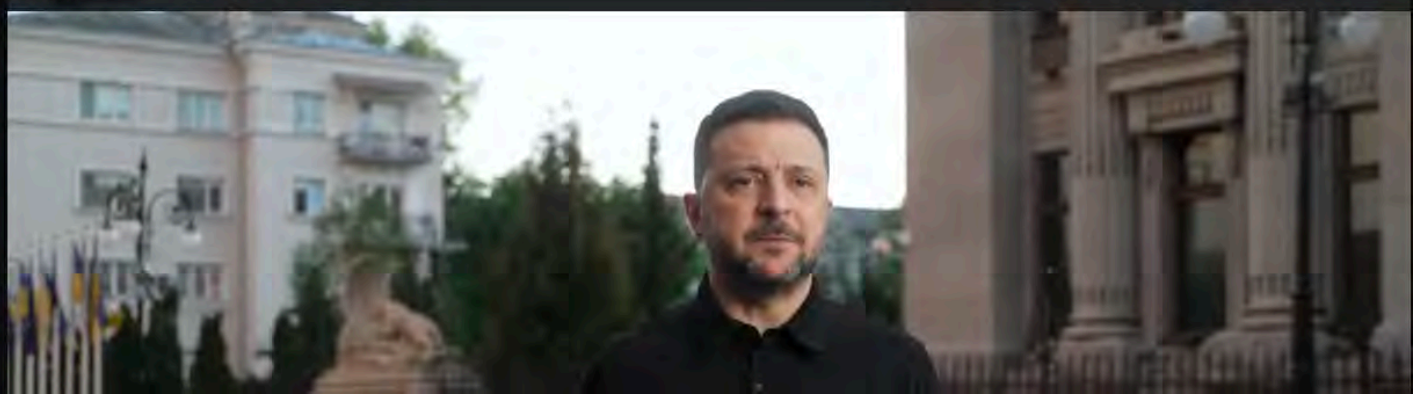

***

№ 1.952

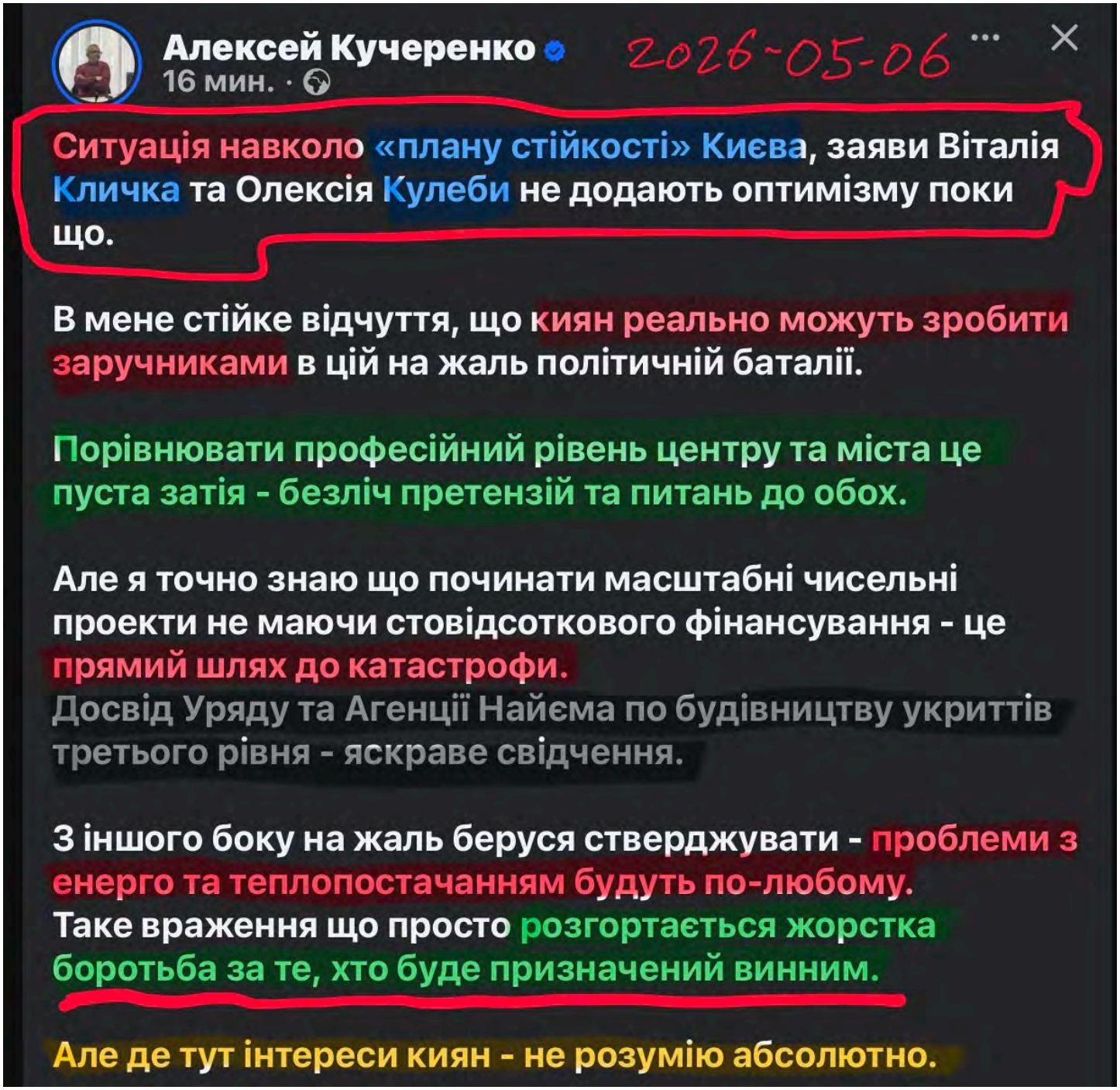
Алексей Кучеренко
16 мин. ·
2026-05-06
Ситуація навколо «плану стійкості» Києва, заяви Віталія Кличка та Олексія Кулеби не додають оптимізму поки що.
В мене стійке відчуття, що киян реально можуть зробити заручниками в цій на жаль політичній баталії.
Порівнювати професійний рівень центру та міста це пуста затія - безліч претензій та питань до обох.
Але я точно знаю що починати масштабні чисельні проекти не маючи стовідсоткового фінансування - це прямий шлях до катастрофи.
Досвід Уряду та Агенції Найєма по будівництву укриттів третього рівня - яскраве свідчення.
З іншого боку на жаль беруся стверджувати - проблеми з енерго та теплопостачанням будуть по-любому.
Таке враження що просто розгортається жорстка боротьба за те, хто буде призначений винним.
Але де тут інтереси киян - не розумію абсолютно.

***

№ 1.953

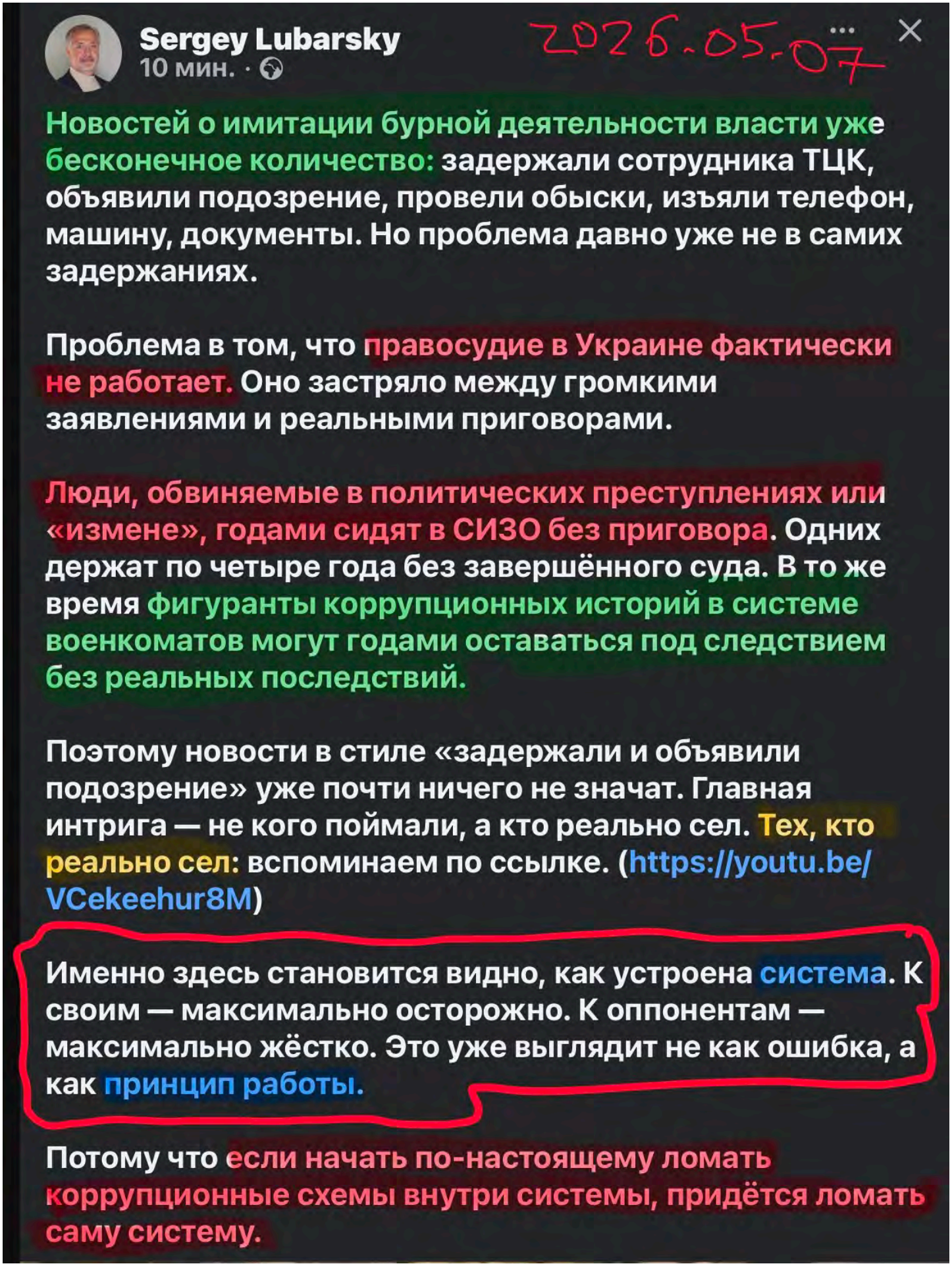
Sergey Lubarsky
10 мин. ·
2026.05.07
Новостей о имитации бурной деятельности власти уже бесконечное количество: задержали сотрудника ТЦК, объявили подозрение, провели обыски, изъяли телефон, машину, документы. Но проблема давно уже не в самих задержаниях.
Проблема в том, что правосудие в Украине фактически не работает. Оно застряло между громкими заявлениями и реальными приговорами.
Люди, обвиняемые в политических преступлениях или «измене», годами сидят в СИЗО без приговора. Одних держат по четыре года без завершённого суда. В то же время фигуранты коррупционных историй в системе военкоматов могут годами оставаться под следствием без реальных последствий.
Поэтому новости в стиле «задержали и объявили подозрение» уже почти ничего не значат. Главная интрига — не кого поймали, а кто реально сел. Тех, кто реально сел: вспоминаем по ссылке. (https://youtu.be/VCekeehur8M)
Именно здесь становится видно, как устроена система. К своим — максимально осторожно. К оппонентам — максимально жёстко. Это уже выглядит не как ошибка, а как принцип работы.
Потому что если начать по-настоящему ломать коррупционные схемы внутри системы, придётся ломать саму систему.

***

№ 1.954

Розумна мобілізація як частина нової доктрини й складової стійкості держави в умовах сучасної війни

2026-05-07

ВАЛЕРІЙ ЗАЛУЖНИЙ , *Посол України в Великій Британії, колишній головнокомандувач Збройних сил України*

Виступ Надзвичайного і Повноважного посла України у Великій Британії і Північній Ірландії, Головнокомандувача ЗСУ (2021–2024рр) Валерія Залужного на Defence24 Days conference (Варшава)

***

«Майже три роки пройшло з того часу, коли я, тоді ще Головнокомандувач Збройних сил України, у листопаді 2023 року ***повідомив*** про значні зміни на полі бою, які стали наслідком окремих закономірних процесів, та про ***початок абсолютно нової війни*** через використання нових інструментів та можливі наслідки цього.

Тоді головним наслідком появи таких нових інструментів як безпілотні системи стала прозорість поля бою, яка привела у так званий ***глухий кут***, що не давав можливості виконувати оперативні і стратегічні завдання.

Від того моменту Росія провела чималу роботу щодо пошуку виходу з цього кута. Попри розвинений технічний арсенал і спроби тактичними діями з новими технічними рішеннями вийти з положення "глухого кута", результат залишився очевидним – у війні машин люди можуть досягати незначного успіху за старими принципами оперативного мистецтва. Проте люди у такий спосіб стають розхідним матеріалом, який, звісно, потребує поповнення.

На жаль, свого часу, ***віддавши ініціативу на полі бою Росії***, Україна змушена була реагувати не тільки на виклики, а й на системну роботу противника на майже усіх ділянках фронту, реагувати за такою ж методикою і, звісно, ціною інколи дуже великих втрат.

Саме за таких підходів все частіше ***певне коло експертів як в Україні, так і за її межами, самі не розуміючи суті***, підтримували обрану Росією проміжну концепцію нанесення своїми діями через власні втрати критичних втрат для Збройних Сил України, що змусить суспільство капітулювати.

> ***Ця експертиза безальтернативно заводила Україну та її майбутнє у залежність від демографії, і як наслідок – у неминучість поразки.***

У поєднанні з майже безупинними тактичними просуваннями противника така концепція надавала можливість Росії маніпулювати в імпровізованому переговорному процесі, де звісно, основний акцент робився на примушенні, навіть через партнерів, України до капітуляції.

Що цікаво

> **– такі дії Росії супроводжуються паралельно широкомасштабною кампанією в інформаційному просторі щодо *дискредитації самого процесу мобілізації***, вже як складової відновлення і підтримання боєздатності Збройних Сил України.
>
> **Така кампанія була досить успішною і врешті виявила ще одну проблему для безумовної стійкості народу України у тривалій війні.**

Саме питання ***мобілізації*** і методів її проведення все більше стають центром конфлікту населення країни з органами державної влади України.

> — Ця кампанія, до речі, розпочалася саме наприкінці літа 2023 року, коли ми зробили спробу провести так звану мобілізацію резерву, що і мав стати гарантією як поповнення втрат, так і, можливо, утворення стратегічного резерву для проведення майбутніх операцій.
>
> Проте це вже історія, яку неможливо змінити.

Ми будемо говорити про майбутнє.

Мабуть, про найважче з нашого майбутнього у довготривалій війні, завершення якої для нас стає все менш очевидним.

> — Про вибір, який потрібно зробити лише нам.

Отже, попри сумнівні варіанти сьогодні способів завершення війни з одного боку, очевидно, що

> **— для України відкривається і цілий спектр можливостей як не перемоги, то мінімізації втрат і формування довготривалої оборонної стратегії з іншої.**

Звідки здавалося б такий оптимізм, коли навіть світ, у якому ми живемо, не розуміє, що ж робити далі?

Відповідь на це запитання дуже проста:

— ми, українці, як ніхто інший точно знаємо, що відбувається, а отже знаємо проблему і точно зможемо її вирішити, якщо цього захочемо.

Так, нас дивує, чому всього цього не розуміють наші партнери і сусіди. Проте це вже зовсім інша історія і зовсім інші проблеми.

Через це важко чесно сказати, чи потрібен досвід, який ми, наші Збройні Сили і громадянське суспільство накопичили у такій важкій війні, наприклад країнам - членам НАТО?

Головне, що наш досвід потрібен нам самим, для

— **побудови *стратегії виживання* і *стратегії перемоги*.**

Ось він – ключ до нашого оптимізму.

Наш безцінний досвід, за який ми заплатили життями кращих синів і дочок нашої Держави.

Отже тема нашої сьогоднішньої розмови навіть не мобілізація і демобілізація, а більш комплексний процес, який характерний для 13-го року війни і п'ятого року повномасштабного вторгнення в умовах відсутності факту завершення війни, масштабних змін інструментів і як наслідок

– форм і способів ведення війни.

Це

— відновлення і підтримання боєздатності держави.

В Україні, на жаль, часто спекулюють на тему демобілізації під час повномасштабної війни.

Якщо звернутися до історичного досвіду, то дійсно,

— під час воєн мобілізація як населення, так і інших ресурсів постійно посилювалася, проте

— аналогії та логіки масової демобілізації саме під час війни знайти неможливо. Це обґрунтовується дуже просто.

Мобілізація

– це насамперед створення необхідного потенціалу напередодні війни, створення і підготовка необхідних резервів і поповнення очевидних втрат у ході війни.

І дійсно, саме мобілізація і її потенціал, як людський так і економічний, були запорукою успіху в випробуванні війною.

Проте, якщо вести мову суто про наповнення і підтримання бойових можливостей, які забезпечені людськими та економічними ресурсами, то тоді ми побачимо залежність цих бойових можливостей, перш за все, від

— ***рівня розвитку науково-технічного прогресу*** і його вплив на зброю, і як наслідок

– форм і способів її застосування у відповідних організаційних структурах, що формуються з людей і цієї зброї.

Це, на жаль, абсолютно неприйнятна цивільними людьми аксіома розвитку збройної боротьби.

1) — Науково-технічний прогрес, (або хоч і ***спонтанні інновації***, як у нашому випадку), створюють нову зброю.

2) — Її створення неодмінно вимагає появи саме абсолютно нових форм і способів застосування і лише після цього

3) — створення нових структур. Це можуть бути полки, бригади, корпуси або цілі роди військ.

Але лише у такій послідовності.

Усе це змінює сам спосіб ведення війни і у сукупності з порядком підготовки, фінансуванням, забезпеченням і управлінням об'єднується у ***абсолютно нову доктрину***.

Тоді закономірно з'являється питання:

— у такому випадку, коли очевидно, що і зараз, і в недалекому майбутньому ці бойові можливості базуються на застосуванні безпілотних і роботизованих систем, застосування яких поступово змінюється від моделі віддаленого керування до застосування напів автономних та автономних бойових систем,

— чи повинна *система мобілізації* залишатися на рівні доктрини Першої світової війни?

При цьому зараз також точно спостерігається трансформація функціоналу традиційних озброєнь, частина яких вже почала втрачати актуальність.

Мабуть, ***однозначно ні.***

— Бо, через появу і розвиток саме нової зброї, сама організація бойових дій, наприклад на землі, передбачає, що передній край майже виключає фізичну присутність особового складу.

Перша ж і Друга світові війни навпаки, вимагали утримання на передньому краї величезної кількості людей. На сьогоднішній день там перебуває дуже обмежена кількість особового складу, що виконує завдання на межі своїх можливостей, часто без фізичної можливості навіть заміни. Бо перебування в укриті навіть в тилу противника безпечніше, ніж переміщуватися в тил своїх військ.

В другому ешелоні працюють команди аналітичної підтримки та технічного обслуговування й супроводу застосування бойових систем, та їх бойова охорона.

Самі центри запуску та координації і управління знаходяться в оперативній глибині.

І це ще не все.

У зв'язку з

— перенесенням стратегічних цілей на знищення економіки, через *ураження інфраструктури та зниження стійкості народу* через удари по цивільних об'єктах фактично відбувається повне розмиття меж між фронтом і тилом;

— зоною бойових дій стає вся територія держави та, на жаль, усе населення. Це правда, що відстань до цілі або об'єкту ураження взагалі не має і не матиме значення.

Відміна від тих, хто перебуває в силах оборони, або тих, хто в тилу, лише в ступені загрози до можливості бути пораненим чи вбитим.

Тоді існуюча система мобілізації, принципів Першої і Другої світових воєн, здійснює переміщення людського ресурсу до зони максимальної загрози, за рахунок у тому числі зниження як можливого захисту критичних і цивільних об'єктів, так і зниження загальної ***резильєнтності*** суспільства в цілому.

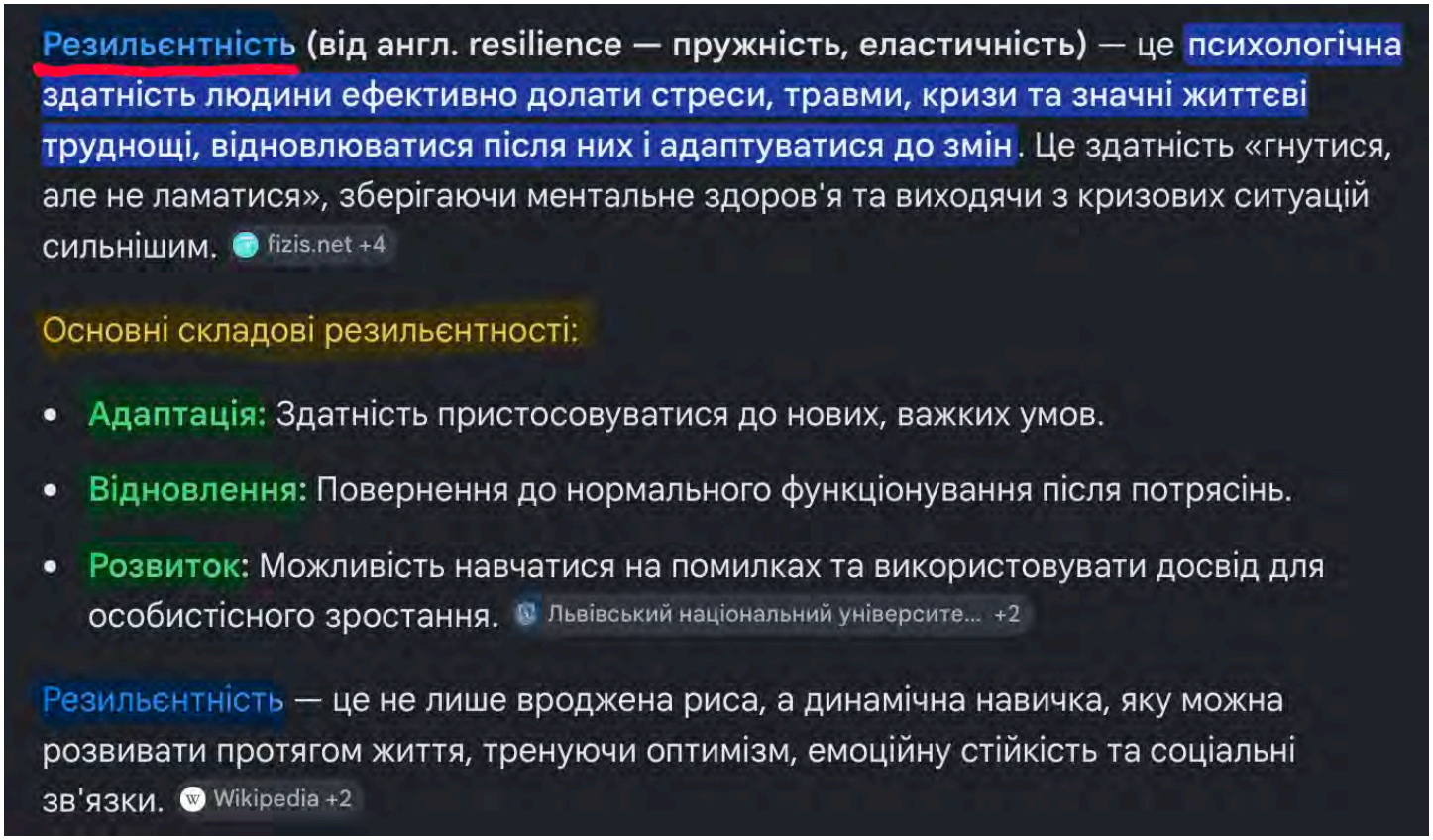

Отже питання,

— «чи повинна була змінитися система мобілізації через заміну зброї та форм і способів ведення війни, має очевидну і лаконічну відповідь».

— Так, система мобілізації, яка передбачає у ході ведення війни підтримання необхідного рівня бойових можливостей, має змінитися через заміну способів ведення війни.

Дійсно, це нове і небезпечне явище через свою унікальність і відсутність історичних прикладів. Проте і за відому історію людства, роботи прийшли на війну вперше.

Є ще одне ***хибне уявлення***, яке переслідує військове керівництво: що всі проблеми на лінії зіткнення, перш за все, пов'язані з нестачею людей і домінуванням дистанційної зброї, як наприклад систем FPV.

Проте, чи збільшення людей призведе до збільшення втрат через масштабування застосування, наприклад дронів, мову вести не прийнято, хоча очевидно. Це лише питання часу для масштабування дронів з одної сторони і втрат з іншої.

Поки загальновійськовий командир не зрозуміє,

> — що сучасна війна – це війна безпілотників, що артилерія більше не є богами війни.

— Що танки – це минуле, як коні та шаблі, війська й надалі зазнаватимуть великих втрат у особовому складі, а **війна буде тривати стільки, скільки вистачить людей для *старої мобілізації***.

Звісно, на часі конче необхідно створення технологій захисту від уражень саме безпілотних систем, в першу чергу, людини. Це чи не єдиний фактор, що унеможливлює створення необхідного паритету військової сили.

Разом з тим, при абсолютно закономірних еволюційних необхідностях переглянути систему мобілізації, існують й універсальні для всіх воєнних конфліктів причини:

— постійні втрати у Збройних Силах, які вимагають відновлення; поступова

— "втома від війни" цивільного населення, та як наслідок – низька мотивація служити та воювати у значної частки вже мобілізованих.

Усе це призводить до необхідності запровадження так званої ***розумної мобілізації***, побудованої з урахуванням саме розвитку науково технічного прогресу та необхідності тривалої війни на усій території країни в умовах очевидної демографічної кризи.

Не говорячи поки про деталі такої мобілізації, бо це буде передбачати саме ***наукового підходу*** у визначенні її ***основних показників***,

у сучасних умовах така мобілізація за умови технологізації війни, буде можлива за наступними типами.

1) — Перший тип мобілізації – коли більшість населення не відчуває війни в країні і робить усе можливе, щоб таке відчуття зберігалося до кінця бойових дій.

Чудовим прикладом такої розумної мобілізації є поступова передача функцій війни, наприклад ***приватним військовим компаніям***, або фінансова мотивація тих, хто добровільно залучається до війни. До речі, передача функцій підготовки, у тому числі офіцерського складу, може бути першим кроком у перевірці такої спроможності.

2) — Другий тип мобілізації – ***загальнонаціональна мобілізація*** з визначенням чітких об'ємів і головне – термінів для усіх категорій громадян.

Особливістю такої мобілізації будуть високі вимоги до персоналу у плані їх інтелектуалізації та максимально відкритого самого процесу. Такий процес буде супроводжуватися абсолютно чіткими визначеними термінами як підготовки, так і самого проходження служби, й буде уявляти собою безперервний процес підготовки і ротацій.

У фіналі такого процесу держава починає функціонувати у абсолютно нових умовах, без ризиків дестабілізації через, наприклад, несправедливість, з подальшим виведенням функціонування держави в режим подібний до Ізраїлю.

Коли сам факт постійної готовності держави забезпечити її безпеку стає головним чинником стабільного і прогнозованого життя. Найбільш вразливим питанням у такому випадку є саме віковий ценз, де перевага надається більш молодому та якісному поповненню.

Проте найголовніше

> – без ***реформування*** Збройних Сил, системи підготовки мобілізаційного резерву та всієї системи бойової підготовки, без радикальної реформи військово-промислового комплексу та термінового переходу до виробництва озброєння, необхідного для зменшення втрат серед людей, такий розумний підхід буде неможливий.

Потрібна абсолютно нова розумна доктрина.

3) — Тоді імовірно, існує третій тип мобілізації, **як тимчасовий, – це часткова передача окремих функцій *приватним компаніям*** та продовження удосконалення існуючої системи через відкритий діалог з суспільством, а особливо молоддю, про нову систему проходження служби, чіткі терміни підготовки і чіткі терміни служби та перспективи у подальшому.

> — Це потребуватиме складної роботи як військового командування, так і законодавчих органів і уряду.

Тоді і сама демобілізація стає можливою, але лише як результат проведених заходів, а не як самоціль.

Наразі Україна веде війну за виживання з ворогом, який переважає у кількості населення та в ресурсах.

Тому в нинішніх українських реаліях

> — всі заклики демобілізувати військових є нічим іншим, як ***політичним популізмом***, що не має за собою жодного сенсу.

Підтримання боєздатності країни під час війни є ключовим фактором не лише виживання, а й досягнення необхідних цілей.

Така боєздатність буде ґрунтуватися на чіткій стратегії підтримання у тому числі належного рівня здатності суспільства до опору і бажання продовжувати боротьбу.

Події, що розвиваються зараз, зробили очевидним факт, що мобілізація і порядок проходження служби

– це база будь-якого варіанту подальшого продовження війни.

Лише вирішивши ці питання в умовах демографічної і економічної кризи, можливо в подальшому реалізовувати більш амбітні цілі.

Проте **вирішення цього надскладного питання можливе не шляхом декларування цілей, а лише у наслідок складного процесу**

— ***визначення необхідних кроків і розробки детального покрокового плану реалізації.***

Така стратегія з ***залученням суспільства*** може стати і важливим

— фактором об'єднання суспільства навколо спільних цілей та інтересів, досягнення яких може знову принести суспільству впевненість і надію.

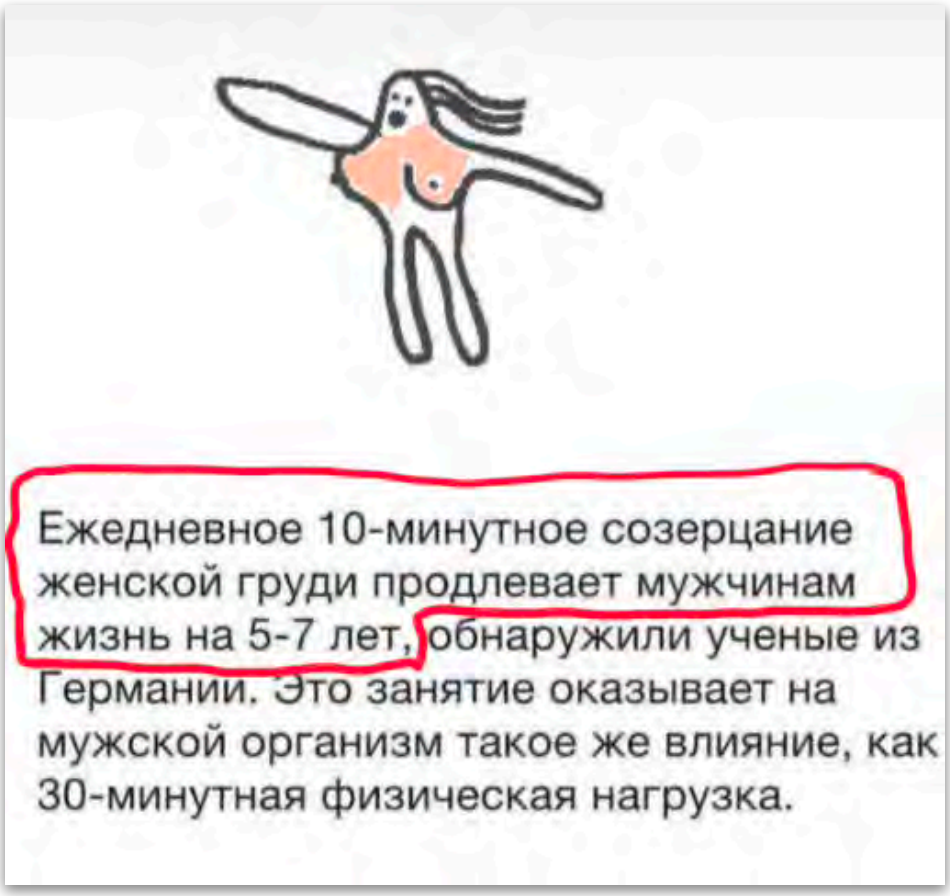

***

№ 1.955

Почему мы обязаны украсть у американцев выборного шерифа

2026-05-07

Warden Null

Каждые несколько лет на постсоветском пространстве, и в Украине в частности, происходит один и тот же утомительный ритуал. Очередная власть с помпой объявляет о «реформе правоохранительной системы».

Людям показывают новые красивые формы, сажают улыбчивых молодых людей в новенькие патрульные автомобили, переименовывают милицию в полицию и обещают, что теперь-то система точно будет служить и защищать.

Инфантильный обыватель радостно хлопает в ладоши, делает селфи с новыми копами и идет спать с чувством выполненного гражданского долга. А через пару лет этот же обыватель с ужасом обнаруживает, что

> **— новые копы точно так же 1) — крышуют наркотрафик, 2) — выбивают показания в подвалах райотделов, 3) — ломают бизнес по заказу сверху и 4) — пакуют несогласных в автозаки.**

Обыватель начинает ныть. Он требует уволить плохого министра и назначить хорошего. Он искренне верит, что проблема в кадрах.

Но проблема не в кадрах. Проблема в физике.

Государство — это не собес, не благотворительный фонд и не добрая нянечка.

Государство — это ***стационарный бандит***, обладающий абсолютной монополией на легальное насилие.

Любая централизованная правоохранительная система — это армия *оккупантов* в собственной стране.

Когда вы выстраиваете жесткую вертикаль Министерства внутренних дел, где министр в столице назначает начальников областных управлений, а те назначают начальников районных отделов, вы создаете идеальный, бесперебойный экстрактивный насос.

Эта вертикаль не предназначена для защиты гражданина от преступника.

Ее единственная архитектурная задача

> **1) — защита государства от гражданина и**
>
> **2) — сбор коррупционной ренты для правящего класса.**

Начальник полиции — это наемник Системы. Он винтик. Чей хлеб он ест, ту песню он и поет.

— Его карьера, его зарплата, его пенсия и сама его свобода зависят исключительно от лояльности к вышестоящему начальству.

Если мэр города или министр в столице прикажет ему размазать дубинками мирный протест или организовать маски-шоу в офисе строптивого бизнесмена — начальник полиции возьмет под козырек. Он физически не может сказать «нет», потому что его снесет его же собственная вертикаль. Он смотрит наверх, в задницу своему начальнику. На людей внизу ему плевать.

Именно поэтому любая попытка реформировать централизованную полицию изнутри обречена на провал. Эту систему нельзя реформировать. Ей нужно сломать хребет.

И **единственный в мире институциональный лом, способный это сделать — это “американский институт выборного шерифа”.**

Мы обязаны украсть эту технологию. Без вариантов. Без адаптаций к нашим «особым условиям». Просто взять и скопировать базовый код.

Что такое шериф в его исконном, американском понимании?

Забудьте голливудские фильмы про суровых парней в ковбойских шляпах. Шериф — это не должность.

Это политический субъект. Это децентрализация насилия, доведенная до абсолюта.

Главное отличие *шерифа* от *начальника полиции* заключается в *механике получения власти*.

Шериф не назначается ни мэром, ни губернатором, ни президентом. Он избирается прямым голосованием жителей конкретного округа.

Это меняет всю физику процесса. Вектор подотчетности переворачивается на 180 градусов. Шериф смотрит не наверх, в кабинет столичного министра. Он смотрит вниз, на улицы своего округа. Его работодатель — это не государство. Его работодатель — это физический носитель права на этой территории. Человек, чей голос посадил шерифа в кресло и чей карабин в сейфе гарантирует, что это кресло не превратится в трон.

— Полицейский шеф боится потерять благосклонность мэра.

— Шериф боится потерять доверие избирателя.

В *экстрактивной системе*, которую мы имеем сегодня, если начальник райотдела творит беспредел, вы не можете сделать с ним ровным счетом ничего. Вы можете писать жалобы в прокуратуру (которая с ним в доле),

звонить на горячие линии (где вас пошлют), выходить на пикеты (где вас упакует его же спецназ).

Вы — кормовая база, не имеющая рычагов влияния на того, кто вас жрет.

Если же беспредел начинает творить выборный шериф, его карьера заканчивается на следующих выборах. А в особых случаях — через процедуру немедленного отзыва. Ему некуда бежать. За ним нет спасительной министерской вертикали, которая переведет его с понижением в соседнюю область, чтобы спасти от тюрьмы. Он остается один на один с теми людьми, которых он предал. И он это прекрасно знает.

Но это только начало. Настоящая красота института шерифов, та самая «ядерная кнопка», от которой любого столичного бюрократа бросает в холодный пот — это ***доктрина интерпозиции***.

Интерпозиция — это законное, легальное право и обязанность шерифа встать между жителями своего округа и тиранией центральной власти.

На территории своего округа шериф обладает высшей правоохранительной властью.

Не СБУ, не ДБР, не федералы из столицы. Шериф.

> — Представьте себе эту картину в наших реалиях. Столичная элита решает подмять под себя прибыльный завод в регионе. Они фабрикуют уголовное дело, грузят в микроавтобусы столичный спецназ и отправляют его на захват предприятия.
>
> В нынешней системе местный начальник полиции услужливо перекроет дороги и обеспечит захватчикам комфортный периметр.

Что делает шериф?

> — Шериф выводит своих помощников на границу округа, останавливает колонну столичных стервятников и говорит: «Ваши ордера в моем округе — это туалетная бумага. Это незаконный захват. Разворачивайтесь и уёздывайте, иначе я арестую вас всех прямо здесь за превышение должностных полномочий». И он имеет на это полное юридическое и физическое право.

Шериф — это локальный щит.

Это иммунный ответ территории на паразитарное вторжение из центра. Когда государство пытается протащить антиконституционный закон — например, о принудительной мобилизации с нарушением прав человека, об изъятии

легального оружия или о закрытии неугодного бизнеса под предлогом карантина,

— шериф становится тем самым барьером, который обнуляет волю столицы на земле. Он просто отказывается этот закон исполнять.

Почему система так яростно сопротивляется децентрализации насилия? Почему нам готовы дать какие угодно игрушки — электронные петиции, государства в смартфонах, советы доброчестности, — но только не право самим выбирать главного мента на районе?

Потому что система понимает:

— **как только монополия на насилие будет разорвана, паразитарное государство умрет**.

Экстрактивная экономика строится на страхе и невозможности локального сопротивления.

Если в каждом районе будет сидеть независимый, вооруженный политический субъект, опирающийся на поддержку населения, выстраивать коррупционные вертикали станет технически невозможно.

Столичному центру придется договариваться с регионами, а не диктовать им свою волю через дубинки зондеркоманд.

Но, здесь есть одно **важнейшее, критическое условие. Без него институт шерифов превратится в дешевую декорацию.**

1) — Шериф не может существовать в вакууме разоруженного общества.

2) — Шериф и Вторая поправка (право народа на оружие) — это сиамские близнецы.

Государство всегда имеет численное и ресурсное превосходство. Если столичный монстр решит раздавить строптивого шерифа, сил самого шерифа и десятка его штатных помощников не хватает.

И здесь вступает в игру древнейший механизм — Posse Comitatus.

Право шерифа мобилизовать граждан.

— Шериф может бросить клич, и через час у его офиса будут стоять сотни вооруженных, злых местных мужиков со своими легальными карабинами и дробовиками. И они получат статус официальных помощников шерифа.

Это ***легализованное ополчение***, которое защищает свой дом под руководством законно избранного лидера. Против такой силы любая столичная спецгруппа просто захлебнется.

Но если у населения нет на руках нарезного полуавтоматического оружия, если оно разоружено и кастрировано государством под предлогом «общественной безопасности», шериф становится бессилен.

Он становится просто еще одним политиком без клыков.

> **1) — Оружие в руках граждан — это физическая гарантия того, что шерифу будет на кого опереться в момент кризиса.**
>
> **2) — А шериф — это институциональная гарантия того, что вооруженные граждане не превратятся в маргинальную банду, а будут действовать в рамках закона против сошедшего с ума государства.**

Нам пора прекратить играть в эти игры. Пора перестать писать слезные письма президентам с просьбой «разобраться с беспределом на местах». Никто не будет разбираться.

Беспредел — это и есть их бизнес-модель.

> 1) — Свобода не спускается сверху в виде правительственных постановлений.
>
> 2) — Свобода — это институты, которые делают невозможной узурпацию власти.

Институт выборного шерифа вырывает судебную и правоохранительную власть из потных рук столичной бюрократии и возвращает ее туда, где ей самое место — на уровень общины. На уровень людей, которые платят за все это своими налогами.

Пока мы не заберем у Левиафана ***монополию на приговор*** и ***монополию на насилие***, мы будем продолжать ходить по кругу.

Будут меняться фамилии в высоких кабинетах, будут перешиваться шевроны, будут писаться новые многотомные программы реформ.

А конвейер по переработке гражданского мяса в номенклатурные капиталы будет работать без сбоев.

Мы должны разрушить саму архитектуру этой машины.

Мы должны ампутировать у государства *полицейскую вертикаль* и заменить ее тысячами независимых, зубастых, выборных шерифов, опирающихся на вооруженный народ.

Все остальное — это просто “смена декораций на скотобойне”.

***

№ 1.956

Горят Ростов и Ярославль, Путин выходит из переговоров

2026-05-08

Тышкевич

Две новости, которые принесла минувшая ночь.

Ради справедливости: заявления Кремля последовали несколько ранее.

Однако суть обеих, как собственно и объявленного Украиной перемирия и перемирия "от Путина" одна - инициатива на дипломатическом направлении.

1. Вначале предыстория

Задумайтесь:

> **— весь 2025 год разговоры о переговорах шли, фактически при российской инициативе.**

Да, Трамп играл роль "посредника", но ему нужна РФ как партнёр в вопросах КНР. Ему нужны деньги и тут Кремль нашёл что предложить.

В результате мы имели последовательно несколько "предложений", которые формировались как под копирку:

> **1) — встреча американцев с русскими (или телефонный звонок), после чего**
>
> **2) — приглашение к разговору украинскую сторону.**

Иногда мягко, иногда в формате попыток "доведения к исполнению", иногда методом выкручивания рук.

То есть инициатива была (и пока остаётся) у Москвы.

Украинская сторона пыталась убедить Вашингтон что ***"россия не побеждает".***

— Но даже вырабатываемые с европейскими партнёрами планы и позиции были не изначальной концепцией Киева а ответом на позицию либо рамки, предложенные Трампом. Который брал за основу предложения и концепции Москвы.

В таком формате успех переговорного процесса является крайне сложной задачей.

Ведь твоя позиция заведомо проигрышна - ты отвечаешь на выпады (предложения) противника.

И не можешь изменить рамок обсуждения.

2. Теперь 2026

2026 год несколько изменил ситуацию.

В марте-апреле 2026 стало очевидно, что, как минимум в вопросах ударов дронами и ракетами Украина пытается (не безуспешно) перехватить лидерство.

1) — В Россию начало прилетать много и регулярно.

2) — На фронте Кремль не достиг масштабных изменений - "продолжаются бои за Малую Токчмачку".

США и Израиль начинают войну против Ирана.

Но, как выясняется,

— ожидаемого венесуэльского кейса Трамп не получает.

Более того,

— "зонтик безопасности США" над государствами аравийского полуострова оказывается не только не безусловным, но и очень даже дырявым.

***Война затягивается*, причем до неприличия - Трамп вынужден был даже перенести воездку в КНР (а это приоритет, как никак).**

На этом фоне начинаются разговоры об Украине и её возможностях в сфере безопасности.

Я не буду комментировать успехи и неуспехи нашего МИД. Но постановка вопроса "чем может помочь Украина" - это уже не "у Зеленского нет карт".

Теоретически, Путин на Иранской войне мог бы получить бонусы. И оказать услугу Трампку. Результатом которой стало бы "выкручивание рук" Зеленскому.

Речь идёт о попытке Кремля стать "посредником" в разговоре Ирана и США.

Но формальное место медиатора уже занял ***Пакистан***.

А, если говорить о непубличном обмене посланиями - Иран не слишком стремится просить РФ о помощи такими услугами. Скорее наоборот, Россия навязывается на роль "почтальона".

Украинский вопрос тем временем отходит в тень, даже не на второй а на "третий и ниже" план в восприятии Белого дома.

> — При этом на обсуждении по прежнему находится план Дмитриева (почему то называемый планом Уиткоффа), пусть и сильно изменённый.

Но **Трамп ограничен во времени**.

> **— Если его переговорный трек не будет успешным, то вероятно изменение формата.**

В виде создания новых рамок, где посредниками могут быть не только США, но и ЕС и КНР.

А значит и "планы мира" будут формироваться заново.

Без условных "фондов на восстановление имени Трампа", зато, возможно, с механизмами потенциального давления на обе стороны.

Путин также ограничен во времени

> **— 20 сентября 2026 крайне важный день голосования в РФ.**

И отсуствтие динамики на украинском направлении (в понимании того как и сколько будет продолжаться война) для него рискованно.

Новые возможные переговорные рамки (с участием ЕС и КНР) - невыгодны.

3. Теперь о перемирии и датах

У учётом сказанного мы имели резкое оживление российской дипломатии на американском направлении.

> — Это и очередная поездка Дмитриева (кстати, очень даже не безуспешная для РФ), разговоры Лаврова и Рубио и, наконец, беседа Трампа и Путина.
>
> — И "жест доброй воли" от России - объявление Путиным перемирия.

Важный аспект — как и прошлый раз "перемирие" объявляет Путин.

А Украина его исполняла ранее и по идее должна была бы исполнять сейчас. То есть вновь вопрос об инициативе в переговорах. Где в понимании РФ и США есть единственная сторона, готовая предлагать базу для разговора, идеи перемирия - это Россия.

Но случается неожиданное для Кремля.

— Зеленский решает показать, что в такую игру с "перемириями" можно играть "в две руки".

Объявляет свои даты, где *старт* прекращения огня на *два дня раньше*.

У Кремля выбор крайне неприятный.

1) — Согласиться = расписаться (как это будут понимать российское население и элиты) в слабости. Ведь дроны и ракеты летят, Туапсе и Пермь горят, парады отменяют.

2) — Не согласиться и настаивать на своём - с большой долей вероятности получить ***атаку 9 мая***. Если не по Москве, то по нескольким важным объектам в других городах.

***Второй вариант видится Кремлю более перспективным*.**

Причина - необходимость неких изменений на фронте.

— В том числе за счёт непопулярных управленческих решений. Например, мобилизации. Об этом писал недавно - линк дам в комментариях. А для непопулярных решений надо напугать население ещё больше. И сыграть в политическую мобилизацию на страхе. Как это было перед второй Чеченской.

А заодно попытаться ***поднять ставки на внешнеполитическом фоне***.

Что, в принципе и происходит. Путин не ожидая результатов "перемирия" заявляет о *выходе из переговорного процесса*.

— Не логично? Ведь даже объявленное им перемирие - часть переговорного процесса с США и Украиной.

То есть

— вышел - обнулил и этот вопрос.

Ещё один резон для Украины посмотреть где в России горит не так ярко.

Но для Путина альтернатива намного хуже - *потеря инициативы в переговорном процессе* будет означать, что возможно появление новых рамок для обсуждений.

— **Которые изначально будут формулироваться не в Москве.**

А значит придётся говорить "нет" на начальном этапе вместо того чтобы привычно рассуждать "мы за мир, но в случае...".

Кремль пытается не просто *вернуть инициативу*, но и резко *поднять ставки*.

Ведь ***тема "Донбасса"***, без которой не складывается "картина победы", которую можно представить населению,

— из одного из обсуждаемых пунктов переносится в условия для просто начала разговора.

Если осенью это "обсудим как и возможно ли", то сейчас "вначале Донбасс, потом поговорим".

Неприемлемые уже для Украины условия.

1) — С компромиссами по территории без передачи их РФ непосредственно, часть населения (не большинство но существеннная часть) могла бы согласиться.

2) — А вот с выходом из Донбасса в качестве "предварительных условий", в результате требований Кремля - уже сложно.

4. На что же надеется Путин?

На несколько вещей.

Это

1) — возможность сыграть в *посредника* между США и Ираном (всё же),

2) — на внутрироссийскую мобилизацию общества через страх и возможно *мобилизацию военную*. И на попытку

3) — добиться *перелома на фронте* до осени 2026.

Альтернатива - активно разыгрывать ***дипломатическую карту с США***.

Для Трампа ведь выход одной из сторон из переговоров - провал.

Перед поездкой в КНР и промежуточными выборами.

А значит есть шанс, что в Вашингтоне задумаются над "выкручиванием рук" украинской стороне.

Такой подход возможен и трек РФ будет разрабатывать.

Параллельно пытаться играть на внутриукраинском поле, на противоречиях внутри украинского общества.

— Тем более что **украинские политики с *«удивительным упорством»* пытаются создавать *конфликтные точки***.

— Кремль просто попытается "разогреть" ситуацию.

И, наконец, третье, хоть пока и маловероятное - масштабная катастрофа внутри Украины.

Ядерный удар - вряд ли.

А вот попытаться, например, ударить по всем мостам через Днепр, или вообще разрушить одну из каскада дамб - вполе вероятно. Увы.

— Но тут Путину всё же страшно. Перед возможной реакцией на внешнем поле. Поэтому данное направление пока, скорее будет элементом шантажа, чем реальностью.

Летний политический сезон начался. Для Украины он будет сложным и динамичным.

Но, **в отличие от 2025 года, шансы перехватить инициативу есть. И они немалые…**

***

№ 1.957

Путін вийшов з переговорів. Що це означає?

2026-05-08

Денисенко

1. Почати треба з *психології*.

Путін, коли розуміє, що щось хочеться, але він не може цього досягти, то приймає ***колективне політичне рішення, яке закриває шляхи до відступу*** (так було з визнанням Запорізької та Херсонської області частиною РФ).

Зараз він іде за цим аналогом.

Це пов’язано з тим, що Путін боягуз і дуже тяжко приймає рішення.

Йому потрібне колективне прикриття, коли рішення приймається не ним одним, з однієї сторони, а з іншої, саме рішення, ніби й прийняте, а ***насправді, відкладається на потім***.

2. Росія *загубила ініціативу в переговорах*.

І 9 травня стало тригером. Не стільки і не тільки через погрози України, скільки через відмову Трампа і Рубіо натиснути на Україну.

Ми не мали жодного витоку інформації про те, що Трамп особисто просив Зеленського не бити по Москві.

Це, схоже, вперше за рік Трамп проігнорував Путіна в настільки важливій для Путіна справі.

3. Все це відбувається на фоні різкого *ослаблення Росії на міжнародному фронті*.

Війна в Ірані показала, що ***Росія непотрібна***.

Паралельно маємо поразки в Сирії, Венесуелі і навіть в Малі (остання особливо болюча з огляду на те, що частина еліт і народу живе в міфі: «був би Пригожин, такого б не було».

4. Переговори зайшли в абсолютний глухий кут і напрошується *новий формат* з залученням інших країн.

Візит *Трампа* в *Китай*, можливо, народить цей новий формат.

А відтак, **Росія хоче зіграти на *випередження* і на *підняття ставок*.**

Кремль вже зайняв позицію божевільного, який розмахує ядерною ракетою і кричить: «Донбас наш».

Саме так — вони програмують майбутній переговорний процес.

5. Путін дуже хоче провести *мобілізацію*, щоб зламати ситуацію на фронті.

Але це може викликати збурення в народі і елітах. Хоча й вірогідність такого сценарію (протестів) низька.

Я вважаю, що до виборів (вересень 2026) він справді боїться це зробити.

Але виходячи з логіки першого пункту (*психологія*)

— різко зростає імовірність того, що ***9 травня росія зробить якусь провокацію*** на своїй території, щоб оголосити ***мобілізацію*** і паралельно зробить кілька дуже ***масованих ударів по Україні***.

Під загрозою, в першу чергу, будуть Київ, мости, дамби та енергетика.

— Якщо цього (провокації росіян) не буде, мобілізація може бути оголошена в жовтні-листопаді 2026.

Щодо ядерного удару, то його вірогідність залишається низькою.

***

№ 1.958

КАК СТАЛИНУ НЕ ОТДАЛИ БЕРЛИН

2026-05-08

В советской, а потом и российской историографии существует общее место, что союзники явились к концу (?!) Второй мировой только для того, чтобы «поделить добычу»: Берлин.

Не будем обсуждать "забытые" сражения союзников с нацистами весь 1939 год — в Атлантике, Норвегии, Италии, Африке, Италии итд, когда Сталин испытывал глубокое удовлетворение происходящего, вокзально ожидая падения Британии.

Но обсудим, что "забыли" и другое:

— 28 марта 1945 генерал ***Эйзенхауэр*** — **не известив об этом *Черчилля*** — отправил ***Сталину*** телеграмму, что в Берлин союзники входить НЕ НАМЕРЕНЫ.

«Американскому солдату нужно домой, а дальше пусть ЕВРОПЕЙЦЫ РАЗБИРАЮТСЯ САМИ. У Америки свои интересы, у Европы-свои. Берлин оставляли Советской армии».

Рузвельт умирал. Сознание его становилось все более сумеречным.

Сталин, наверняка, не поверил своим глазам, получив сообщение.

«Союзники оказались идиотами, ведь кто войдет в Берлин, тот и победитель».

Он улыбнулся в усы и надиктовал ответ, что решение президентом принято совершенно "правэльное", и «Берлин патэрял свое стратегическое значение». И тут же устроил «забег» между своими маршалами, кто из них первым возьмет Берлин и закрепит в глазах всего мира и для Истории символ победы Сталина над Гитлером.

Советская армия была рядом с Берлином, а союзники – в 200 километрах от него.

Обо всем окольными путями узнал *Черчилль* и тоже, как и Сталин, не поверил своим глазам.

Он написал Рузвельту, что «если союзники не войдут в Берлин вместе с русскими, это станет огромной исторической ошибкой, зачеркнет все великие усилия и жертвы союзников в борьбе с нацизмом и закрепит Сталина как единственного победителя».

Рузвельт и Эйзенхауэр, который поддержал президента, не сдавались.

Рузвельт **ответил вежливо, но непреклонно.**

— «Решено. Берлин возьмёт советская армия. End of story».

Черчиллю ничего не оставалось, как принять это решение:

— еще хуже было обнаружить раздор в рядах союзников.

Уинстона не слышали…

И тут *Сталина* подвели его *паранойя* и *цинизм*.

— 3 апреля 1945 он отправил любящему его ***Рузвельту*** весьма оскорбительное послание.

Будущий Генералиссимус обвинял Президента в тайном сговоре с гитлеровцами о сепаратной капитуляции за его спиной, в Берне.

Переговоры такие действительно имели место, но американцы настаивали в их ходе на безоговорочной капитуляции Германии, и повторяли это с регулярностью автоматов. Из переговоров поэтому ничего не вышло, они окончились ничем. Это было чистой правдой.

Но Сталин, естественно, не верил, ему мерещились «американо-гитлеровские войска».

Он писал, что союзники вооружают гитлеровцев против Москвы и предъявлял Рузвельту другие тяжелейшие обвинения.

Президент был оскорблен,

> **1) — он старомодно считал порядочность необходимым качеством даже для политика, а**
>
> **2) — Сталин приписал ему собственный цинизм и проецировал свою паранойю.**

Этого *Рузвельт* вынести не мог.

> Он ответил, что «ничего подобного на швейцарских переговорах не обсуждалось, что Америка верна союзническому долгу, что он не может поверить, что…»

В общем, идеалисту-аристократу трудно понять параноика, привыкшего к массовым расправам за одно лишь подозрение, и даже без него.

> — К тому времени Сталин уже учредил марионеточное правительство в захваченной Польше, из-за которой Запад и начал войну с Гитлером в 1939 году.
>
> — Сталин уже захватил Румынию, с ее нефтяной добычей и учредил там правительство при деятельном участии "демократического" НКВД.
>
> — Оперативные планы сражений с гитлеровцами и продвижения СССР на Запад поступать перестали.

11 апреля 1945 взбешенный ***Рузвельт*** пишет ***Черчиллю***:

> — **«Теперь я вижу, что Советы действительно становятся проблемой…»**

Поздно...

12 апреля 1945 ***Рузвельт*** в Уорм Спринг, проснувшись, жалуется на головную боль и что у него не поворачивается шея, но он все -таки позирует для портрета художнице Полли Делано.

> — На ее вопрос, нравится ли ему Сталин, Рузвельт отвечает: «Да, но, сдается, он все-таки отравил свою жену.»

1:15 Рузвельт теряет сознание.

3:55 Президент мертв.

Трумэн, которого ввели в курс дел, поражен враждебным тоном сообщений ***Сталина***.

Он говорит, что

> **— соглашения с Хозяином СССР — это «улица с односторонним движением».**

22 апреля 1945 он встречается в США с ***Молотовым***.

Молотов уверен в себе. Советская армия уже в пригородах Берлина.

Президент США настаивает, что в странах зоны советской оккупации должны быть позволены свободные выборы. Он настаивает, что Правительство Польши в Изгнании должно участвовать в польских выборах на равных и без "наблюдателей" из НКВД.

> Молотов говорит, что это невозможно – все эти так называемые демократические правительства – фашисты и нападают на советских солдат.

Трумен отвечает, что советская пропаганда его не интересует, что те, кто не хочет советской власти в своих странах, не могут называться фашистами.

Трумен повысил голос.

> «Со мной никогда в жизни так не разговаривали» - обиженно поджимает губы Молотов.

«Выполняйте договоры, и с вами не будут так разговаривать», - отвечает новый Президент США.

Трумэн звонит Черчиллю. Разговор был долгим.

Через три дня армии союзников выступают на Берлин, понимая огромное историческое, политическое и символическое значение своего присутствия в поверженной столице Рейха.

Черчилля услышали.

Трумэн **спас ситуацию.**

(по материалам книги Jonathan Fenby, Alliance. The Inside Story of How Roosevelt, Stalin & Churchill Won One War and Began Another)

***

№ 1.959

Лісова реформа в Україні*: централізація управління, цифровізація та нові виклики — позиція Богдана *Данилишина

2026-05-07

Богдан ***Данилишин***, академік НАН України, екс-голова Ради по вивченню продуктивних сил України

Лісова реформа в Україні – це не лише про рубки, посадки чи продаж деревини. Її справжня суть – у зміні моделі управління лісами: від розпорошеної, часто непрозорої системи до централізованого, цифрового, фінансово відповідального та екологічно збалансованого управління.

Формально реформа стартувала ще з ухвалення ***Державної стратегії управління лісами України до 2035*** року у 2021 році. Документ чинний і визначає довгостроковий курс галузі.

У 2022 році Кабмін ухвалив ***Постанову про реформування управління лісовою галуззю***: замість 24 обласних управлінь було передбачено створення 9 регіональних офісів, а 158 лісогосподарських підприємств – об'єднання в єдине державне підприємство «Ліси України».

По суті, держава намагається вирішити чотири системні проблеми:

1) — розпорошеність управління,

2) — корупційні ризики,

3) — слабкий контроль за походженням деревини та

4) — низьку економічну ефективність частини лісгоспів.

У 2025 році було запущено ***новий операційний план*** реалізації Лісової стратегії на 2025–2027 роки, де акцент зроблено на прозоре управління, відновлення лісів, кліматичну стійкість і цифровізацію.

1. Стан лісової галузі: потенціал великий, проблеми ще більші

Україна не є надто лісистою країною. Загальна площа лісового фонду становить близько 10,4 млн га, з яких 9,6 млн га вкриті лісовою рослинністю. Лісистість країни – лише 15,9%, що значно нижче, ніж у багатьох європейських країнах. Ліси розташовані дуже нерівномірно: основні масиви – у Поліссі та Карпатах, тоді як степові області мають критично низьку лісистість.

Водночас лісовий ресурс має значний економічний потенціал. Запас деревини оцінюється приблизно у 2,1–2,3 млрд м³, а середній щорічний приріст — близько 35 млн м³.

За підсумками 2025 року заготівля лісоматеріалів від усіх видів рубок становила 11,7 млн м³, реалізація — 11,4 млн м³ на майже 30 млрд грн, чистий дохід галузі — 30,4 млрд грн, чистий фінансовий результат – 6,9 млрд грн, а податкові платежі — 16,1 млрд грн. Це свідчить – реформа вже дала фінансовий ефект. Але фінансовий результат не може бути єдиним критерієм успіху. Ліс – це не просто товарна деревина. Це водний баланс, кліматична стабільність, біорізноманіття, рекреація, захист ґрунтів, безпека громад і частина національної екологічної інфраструктури.

2. Які ж головні проблеми галузі сьогодні має галузь?

Перша – війна. Частина лісів недоступна через бойові дії, мінування, пожежі та окупацію. Урядові матеріали прямо вказують на воєнні ризики, недоступність частини лісів, кадровий дефіцит через мобілізацію, слабку дорожню інфраструктуру та технічне забезпечення як фактори, що стримують використання потенціалу галузі.

Друга – пожежі та екологічна деградація. У 2024 році пожежі в Україні стали рекордними за останні десятиліття: за супутниковими оцінками, майже 9 тисяч пожеж охопили близько 965 тис. га різних ландшафтів, значною мірою через бойові дії, артилерійські обстріли та мінування.

Третя – довіра. Українське суспільство часто сприймає будь-яку рубку як незаконну. Частково це наслідок реальних зловживань минулих років, частково – слабкої комунікації держави. Навіть офіційні джерела визнавали

наявність незаконних рубок і необхідність громадського контролю за документами, лісорубними квитками та походженням деревини.

Четверта – баланс між економікою та екологією. Україна потребує деревини для будівництва, енергетики, оборони, експорту й деревообробки. Але збільшення заготівлі без посилення контролю, природоохоронних обмежень і відновлення лісів може зруйнувати саму основу галузі.

3. Що вже зроблено

1) — Найбільший інституційний крок – створення єдиного ***ДП «Ліси України»***.

Це дало можливість централізувати фінанси, уніфікувати закупівлі, посилити контроль і зменшити кількість слабких лісгоспів, які фактично жили за інерцією.

2) — Другий важливий напрям – ***цифровізація***.

В Україні діє електронна система обліку деревини, яка дає змогу маркувати деревину, вести електронний облік, контролювати походження та рух деревини від місця заготівлі до споживача. Держлісагентство вказує, що така система є інструментом боротьби з незаконними рубками та підвищення ефективності виробництва.

3) — Третій напрям – ***підготовка до європейських правил***.

ЄС запроваджує Регламент щодо продукції, вільної від вирубування лісів — EUDR. Його вимога проста: компанії мають довести, що деревина, кава, какао, соя, пальмова олія, каучук та інші товари не походять із земель, де після 2020 року відбулася вирубка або деградація лісів. Для великих і середніх операторів регламент почне застосовуватися з 30 грудня 2026 року, для мікро- і малих операторів — з 30 червня 2027 року.

Важливо, що Україна отримала від Єврокомісії статус країни з низьким ризиком за класифікацією EUDR. Це позитивний сигнал для експорту деревини та деревообробної продукції, але він не є індульгенцією. Низький ризик треба постійно підтверджувати прозорістю, геолокацією ділянок, цифровим обліком і незалежним аудитом.

4) — Четвертий напрям – майбутня ***корпоратизація***.

У 2025 році уряд оголосив про початок процесу перетворення ДП «Ліси України» на акціонерне товариство.

Задекларована мета – оновити матеріально-технічну базу, впровадити сучасні технології, підвищити ефективність виробництва та фінансові результати.

4. Чого реформі ще бракує

Нинішня реформа має сильну адміністративну й фінансову логіку, але **їй бракує повноцінної суспільної легітимності**.

Люди мають бачити не лише доходи підприємства, а й стан лісу, якість відновлення, зменшення незаконних рубок, захист старовікових лісів, доступність рекреації та користь для громад.

Головна небезпека — перетворити реформу на централізацію без належних *запобіжників*.

Єдине велике державне підприємство може бути ефективним.

Але воно також може стати надмірно закритою монополією, якщо не матиме незалежного нагляду, публічної звітності, екологічного аудиту та реальної участі громад.

Тому наступний етап має включати такі кроки

1. Створення сильної наглядової ради після корпоратизації

Вона має включати фахівців з корпоративного управління, екології, деревообробки, фінансів, місцевого розвитку та євроінтеграції. Бажано без іноземців, яким все потрібно довго пояснювати.

2. Повна відкритість даних

Громадяни мають бачити не лише карти рубок, а й тип рубки, підставу, лісорубний квиток, геолокацію ділянки, обсяг деревини, покупця, ціну та відновлення після рубки.

3. Перехід від “посадили саджанці” до “виростили стійкий ліс”.

Показник успіху – не кількість висаджених дерев, а приживлюваність, біорізноманіття, мішаність насаджень, стійкість до пожеж, шкідників і зміни клімату.

4.Захист старовікових і природних лісів

Комерційна логіка не повинна поширюватися на ліси, які мають унікальне природоохоронне значення.

5. Розвиток деревообробки в Україні

Економічна мета реформи – не просто продати кругляк, а створити вартість усередині країни: меблі, будівельні матеріали, дерев’яне домобудівництво, біоекономіка.

6. Підтримка громад

Частина доходів від лісокористування має залишатися на територіях, де розташовані ліси: дороги, протипожежна інфраструктура, рекреація, місцеві робочі місця.

7. Окрема програма для прифронтових і деокупованих лісів

Там потрібні інвентаризація, розмінування, протипожежні заходи, відновлення екосистем, а не звичайна господарська логіка.

5. Міжнародний досвід: що варто взяти Україні

Європейський підхід дедалі більше розглядає ліс як багатофункціональну систему.

Нова Лісова стратегія ЄС до 2030 року робить акцент на збільшенні кількості та якості лісів, їх захисті, відновленні, кліматичній стійкості, біорізноманітті, моніторингу та підтримці лісової біоекономіки в межах сталості.

Фінляндія показує приклад поєднання державного управління, бізнесу, сертифікації та багатофункціонального використання лісів. Державна компанія Metsähallitus управляє державними землями, поєднуючи економічну, екологічну, соціальну та культурну сталість. Її модель передбачає сертифікацію, природоресурсне планування, взаємодію із зацікавленими сторонами та контроль походження деревини.

Швеція демонструє важливість точних даних про власність, структуру лісокористування та поведінку власників. Офіційна статистика Шведського лісового агентства відстежує структуру власності, розміри ділянок, кількість власників і динаміку управління лісами. Це урок для України: без якісних даних немає якісної політики.

Польща цікава для України тим, що має сильну традицію державного лісового управління та трирівневу структуру управління державними лісами. Водночас польський досвід також показує ризик слабкого розвитку приватного й дрібного лісокористування, якщо держава не створює ефективної системи консультацій, об'єднань власників і фінансових стимулів.

6. Якою має бути українська лісова політика

Перспектива лісової галузі України залежить від відповіді на одне питання:

— чи зможемо ми перестати бачити ліс лише як джерело деревини?

Правильна модель – це ліс як стратегічний актив держави.

Він має одночасно працювати на економіку, клімат, оборону, екологію, громади та майбутні покоління. Україні потрібна не “реформа рубок”, а нова лісова політика.

Її формула може бути такою: прозоре управління + цифровий контроль + екологічна відповідальність + розвиток деревообробки + участь громад + європейські стандарти.

Фінансові результати 2025 року демонструють, що галузь може бути прибутковою.

Але справжній успіх буде тоді, коли одночасно зростатимуть не лише прибуток і податки, а й площа здорових лісів, довіра суспільства, якість відновлення, частка переробки деревини в Україні та стійкість лісів до війни й кліматичних змін.

Маємо ситуацію, коли ***Лісова реформа в Україні*** – це тест на зрілість держави.

Бо ліс не можна реформувати лише наказом, постановою чи укрупненням підприємств.

Лісова політика потребує довгого горизонту, професійного управління і моральної відповідальності.

Держава має довести суспільству: ліс – це не “нічий ресурс”, який можна тихо розпиляти.

Це національне багатство, яке має працювати для економіки, природи, громад і майбутніх поколінь. Саме в цьому і полягає справжня суть лісової реформи.

***

№ 1.960

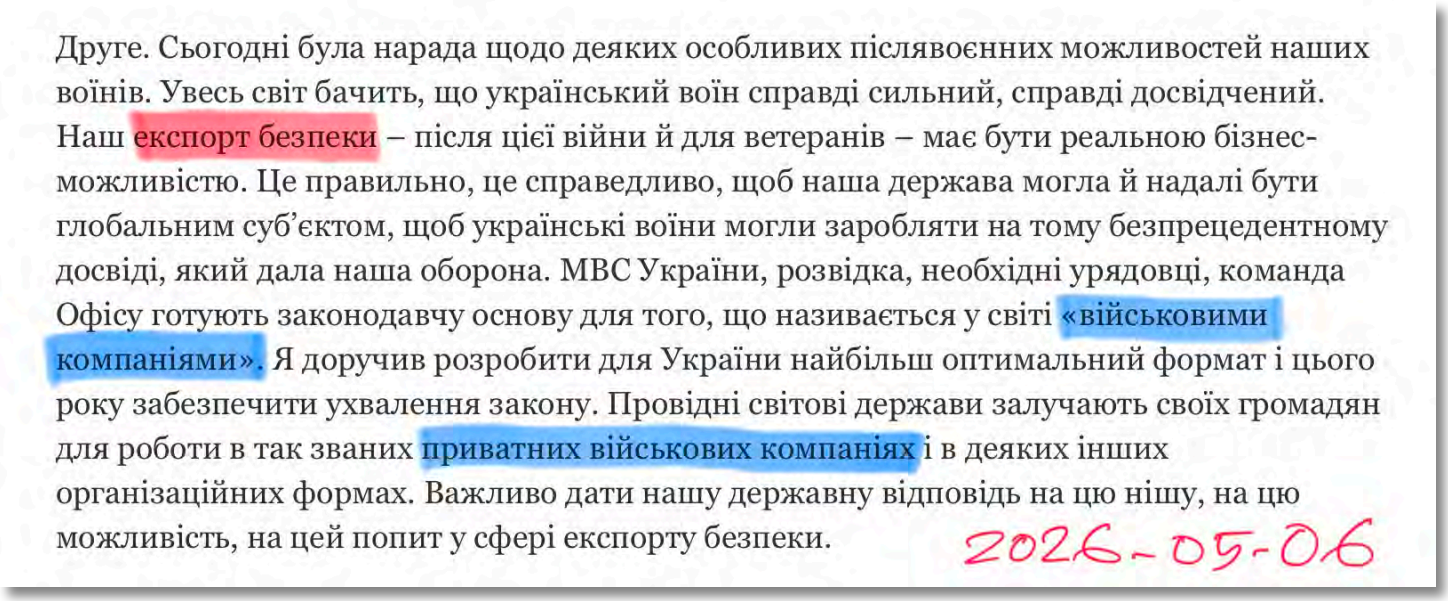

Друге. Сьогодні була нарада щодо деяких особливих післявоєнних можливостей наших воїнів. Увесь світ бачить, що український воїн справді сильний, справді досвідчений. Наш експорт безпеки – після цієї війни й для ветеранів – має бути реальною бізнес-можливістю. Це правильно, це справедливо, щоб наша держава могла й надалі бути глобальним суб'єктом, щоб українські воїни могли заробляти на тому безпрецедентному досвіді, який дала наша оборона. МВС України, розвідка, необхідні урядовці, команда Офісу готують законодавчу основу для того, що називається у світі «військовими компаніями». Я доручив розробити для України найбільш оптимальний формат і цього року забезпечити ухвалення закону. Провідні світові держави залучають своїх громадян для роботи в так званих приватних військових компаніях і в деяких інших організаційних формах. Важливо дати нашу державну відповідь на цю нішу, на цю можливість, на цей попит у сфері експорту безпеки. 2026-05-06

Ча́стная вое́нная компа́ния (ЧВК) — коммерческое предприятие, предлагающее специализированные услуги, связанные с охраной, защитой (обороной) кого-либо и чего-либо, нередко с участием в военных конфликтах, а также со сбором разведывательной информации, стратегическим планированием, логистикой и консультированием[1].

Во многих государствах мира, в соответствии с их законодательством и сами *ЧВК*, признаются наёмниками и незаконными организациями, нарушающими уголовные законодательства конкретных государств, и за это могут подвергнуться уголовному наказанию по решению суда этих государств.

По состоянию на 2019 год в мире работало *3 000 ЧВК* с совокупным оборотом до *400 млрд долларов в год*, основными заказчиками их услуг являются государства, бюджет одной *военной кампании* может составлять около 20 млн долларов[2].

1. История

Практика использования наёмных частных силовых (военизированных) организаций в вооружённых конфликтах и войнах, привлечения на контрактной основе военных специалистов, советников и инструкторов для подготовки полицейских и вооружённых сил имеет многовековую историю (ландскнехты, гессенцы, швейцарцы и так далее).

Широкое распространение ЧВК в современных войнах тесно связано с их гибридным характером. Современные войны — это войны без формального объявления войны, асимметричные конфликты и конфликты низкой интенсивности, войны в киберпространстве, поэтому оптимальной в таких случаях может быть «Стратегия непрямых действий», силовыми агентами которой являются ЧВК. Лиддел Гарт в работе «Стратегия непрямых

действий» утверждал, что государство может достигнуть своей цели, не прибегая к своей основной мощи, а действуя посредством стратегических непрямых действий, задача которых вывести противника из равновесия. Проявлениями подобной стратегии являются технологии цветных революций, когнитивные войны, фальшивые новости, технологии мягкой силы, а на земле их претворяют в жизнь ЧВК/ОК[2].

2. Современные ЧВК

Во время холодной войны частные военные компании были созданы в США, Великобритании, Израиле и ЮАР, их деятельность проходила под патронажем соответствующих государств. В дальнейшем количество ЧВК стало увеличиваться[3].

Первая в современном понимании частная военная компания «Watchguard International» была создана в 1967 году в Великобритании, её основателем был полковник британской армии Дэвид Стирлинг (ранее создавший специальное подразделение SAS)[4].

Увеличение численности контрактников было отмечено уже в середине 1970-х годов. Один из первых крупных контрактов в новейшей истории был заключён в 1974 году, когда частная военная компания «Vinnell Corp.[англ.]», принадлежавшая американскому военно-промышленному концерну «Northrop Grumman», заключила с правительством США контракты более чем на полмиллиарда долларов. Её сотрудники должны были заняться подготовкой Национальной гвардии Саудовской Аравии и защитой нефтяных месторождений в этой стране[5].

После начала войны в Анголе центры по вербовке наёмников для участия в войне были открыты в нескольких странах мира. На международном уровне получила широкую известность созданная в Великобритании частная фирма «Security advisory services», которая осуществляла вербовку наёмников из числа граждан стран Западной Европы, обеспечение их снаряжением и отправку для участия в войне.

В июле 1976 года в Луанде состоялся судебный процесс над взятыми в пленностранными наёмниками, в ходе которого было установлено, что из Великобритании были отправлены 96 наёмников (36 из которых были убиты, 5 пропали без вести и 13 были ранены в ходе боевых действий, а ещё один — расстрелян по приговору военного трибунала). Результаты процесса стали причиной рассмотрения вопроса британским парламентом, в ходе которого было установлено, что деятельность фирмы «Security advisory services» представляла собой нарушение закона 1870 года, запрещавшего вести вербовку наёмников для участия в войне. Тем не менее, виновные в нарушении закона названы не были[6].

В дальнейшем количество ЧВК и их сотрудников увеличивалось, по данным журнала «Международная жизнь» в 1979 году: «В последнее время растёт численность „наёмников в белых воротничках“. Так называют военных и технических специалистов из США, Англии, Франции и других ведущих капиталистических стран, которые вербуются на работу в военных органах ряда развивающихся стран, например, Ирана, Омана, Саудовской Аравии, Египта. По данным государственного департамента США, в начале 1978 года за границей над реализацией военных программ работали около 11 300 американских граждан — в три раза больше, чем в 1975 году»[7].

С начала 2000-х годов отмечен рост заинтересованности к услугам ЧВК со стороны крупных международных корпораций, бизнес которых связан с присутствием в точках нестабильности[8]. Отмечены случаи использования частных военных компаний международными организациями (в качестве примера, «DynCorp[англ.]» стала подрядчиком ООН[3]).

3. Профессиональные объединения и правовое регулирование

В 1980 году в США открыто прошёл первый в современной истории съезд наёмников, организатором которого выступил американский журнал «Солдат удачи[англ.]». На следующий год, в городе Финикс (штат Аризона, США) состоялся второй съезд, в котором приняло участие до 800 человек[9].

В 2008 году по инициативе США представители ряда стран подписали Документ Монтрё с более чем 70 рекомендациями по регулированию деятельности ЧВК в зонах вооружённых конфликтов за пределами страны происхождения. В нём декларируется обязательство ЧВК соблюдать базовые права и свободы человека и расследовать совершаемые их сотрудниками нарушения[10].

В 2010 году США инициировали принятие Международного кодекса поведения частных охранных компаний, носящего рекомендательный характер и представляющего собой попытку создать правовые основы для легализации наёмничества на основе саморегулирования этой деятельности. Кодекс подписали около 600 ЧВК из 70 государств, в том числе 62 из США и 199 из Великобритании[10].

4. Россия

Основная статья: Нерегулярные вооружённые силы, участвующие во вторжении России на Украину § Наёмники

В России ЧВК имеют неясный законный статус. С одной стороны, они не запрещаются: в статье 359 «Наёмничество» уголовного кодекса, запрещены лишь наёмники, но в примечании указано, кто является наёмником: «...лицо, действующее в целях получения материального вознаграждения и не являющееся гражданином государства, участвующего в вооружённом

конфликте или военных действиях, не проживающее постоянно на его территории, а также не являющееся лицом, направленным для исполнения официальных обязанностей». Таким образом, если ЧВК на территории Российской Федерации не вербует, обучает, финансирует или использует в боевых действиях наёмников — то она не нарушает закон[11].

С другой стороны, создание «вооруженных формирований» запрещено 13 ст. Конституции РФ. Но при этом про самих членов ЧВК и их деятельности речи не идёт.

25 сентября 2021 года глава российского МИД Сергей Лавров, выступая в ООН, заявил, что власти Мали обратились за помощью к «частной военной компании из России». Раньше российские власти предпочитали этот термин не употреблять. Лавров добавил, что частная российская военная компания действует в Мали «на законной основе», а российские власти не имеют к этому никакого отношения. Уточнять, о какой именно ЧВК идёт речь, он не стал[12].

5. Финансы и экономика

По состоянию на начало 2006 года объём рынка услуг частных военных компаний составлял 20 млрд долларов США[3].

По данным журнала «The Economist» в 2012 году, за первое десятилетие XXI века рынок ЧВК из небольшой специализированной ниши превратился в глобальный сектор услуг объёмом более 100 млрд долларов США[8].

Основным заказчиком ЧВК являются правительства стран Запада. Только в Ираке и Афганистане в 2012 году работали более 20 тысяч частных наёмников[8].

6. Боевые операции и участие в вооружённых конфликтах

Британская частная военная компания «KMS Ltd.», которую основал в 1977 году отставной майор британских воздушно-десантных войск Дэвид Уокер, в 1980-е годы принимала участие в поддержке никарагуанских «контрас» (как было установлено в ходе расследования по делу «Иран-контрас», за поиск и подбор пилотов для самолётов, осуществлявших снабжение «контрас» на территории Никарагуа, компания получила от ЦРУ США 110 тысяч долларов), в 1987 году деятельность компании была прекращена — после того, как было установлено, что компания направила по меньшей мере трёх инструкторов в Пакистан для военной подготовки боевиков афганских антиправительственных формирований[13].

В 1987 году на Филиппинах ассоциация землевладельцев создала для борьбы с выступлениями крестьян частную военизированную организацию, в подчинении которой находились 200 вооружённых солдат[14]. Военная

подготовка солдат проходила под руководством отставного американского генерала Дж. Синглауба и нескольких отставных офицеров армии США[15].

В 1991 году в войне в Персидском заливе сотрудники западных частных компаний принимали участие в обеспечении деятельности сил международной коалиции[16]. В частности, «DynCorp» выполняла техническое обслуживание вертолётов ВВС США. В целом, в период операции количество «контрактников» США составляло 1 % от общего количества военнослужащих США[3].

В период с 1993 до 1996 года южноафриканская ЧВК «Executive Outcomes» занималась военной подготовкой правительственных войск Анголы, планированием и проведением боевых операций против повстанцев УНИТА[17].

В 1994—1996 годах сотрудники британской военной компании «Sandline International» принимали участие в подавлении восстания на Папуа-Новой Гвинее, общая стоимость выполнения контракта составила 36 млн долларов США[3][18].

В период с января 1995 до февраля 1997 года, во время гражданской войны в Сьерра-Леоне южноафриканская ЧВК «Executive Outcomes» занималась военной подготовкой правительственных войск и принимала непосредственное участие в боях с повстанцами «Революционного объединённого фронта Сьерра-Леоне» (RUF)[19][20]. Кроме того, для участия в боевых действиях на стороне правительственных сил был нанят отряд британской компании «Gurkha Security Guards», но после того, как в первом же бою отряд понёс тяжёлые потери, контракт был разорван[21]

В середине 1990-х годов в ходе гражданской войны в Югославииамериканская военная компания MPRI занималась подготовкой хорватской армии и 5-го корпуса армии Боснии и Герцеговины[3];

В начале 2000-х годов американская частная военная компания «DynCorp» участвовала в боевых действиях в Колумбии, в феврале 2001 года повстанцы сбили вертолёт, которым управляли сотрудники компании[22];

В период после 2001 года личный состав частных военных компаний принимает активное участие в войне в Афганистане. По состоянию на начало декабря 2009 года, в Афганистане действовало 104 тысячи сотрудников частных военных и охранных компаний[23]. В дальнейшем, по настоянию правительства Афганистана[24] их количество было уменьшено. По состоянию на середину 2012 года, в Афганистане действовало до 40 тысяч чел. сотрудников иностранных частных военных компаний[25].

Весной 2003 года в Нигерии сотрудники британской военной компании «Northbridge Services Group Ltd.[англ.]» выполнили операцию по

освобождению нефтяников из США и Великобритании, захваченных в заложники на нефтяной платформе компании «Transocean»[26]

В период после 2003 года личный состав частных военных компаний принимает активное участие в войне в Ираке. В 2003 году численность «контрактников» США составляла 10 % от общей численности военнослужащих США[3]. По состоянию на начало декабря 2006 года только выполнением правительственных контрактов в Ираке занимались 100 тысяч сотрудников (без учёта субподрядчиков)[27]. В общей сложности, в период с 2003 по 2010 годы в Ираке действовали до 200 тысяч сотрудников 400 частных охранных и военных компаний[28].

В середине мая 2006 года полиция Конго арестовала по обвинению в подготовке государственного переворота группу из 32 иностранных наёмников (в том числе, 3 граждан США, 19 граждан ЮАР и 10 граждан Нигерии), при этом трое граждан США являлись сотрудниками компании «AQMI Strategy Corp.», а половина граждан ЮАР — сотрудниками южноафриканской военной компании «Omega Security Solutions». Позднее обвиняемые были депортированы из страны[29][30]

Перед началом войны в Грузии 2008 года[31] обучением военнослужащих грузинской армии занимались до 200 инструкторов и военных специалистов[32] израильских частных военных компаний «Defensive Shield» и «Global Comprehensive Security Transformation» («Global CST»)[33], 20—30 консультантов американской частной военной компании «Cubic[англ.]»[34] и 15 военных инструкторов двух американских частных военных компаний: «MPRI» и «American Systems»[35], а также сотрудники иностранной военной компании «Ниртал»[36]. Кроме того, в 2008 году на территории Грузии работала американская частная военная компания (Kellog, Brown and Root)[37];

В 2008 году правительство Сомали заключило контракт с французской военной компанией «Secopex» для борьбы с пиратами и обеспечения безопасности судоходства в Красном море[38].

В Сомали в интересах США действует американская частная военная компания «Bancroft Global Development[англ.]», которая обеспечивает охрану укреплённой военной базы в районе Могадишо, а в 2010 году получила от правительства Сомали контракт на обучение местных военнослужащих для борьбы с боевиками группировки «Аш-Шабааб» стоимостью 7 млн долларов. Кроме того, в стране действует южноафриканская компания «Saracen International»[39]

В 2011 году по меньшей мере «несколько сотен сотрудников частных военных компаний Западной Европы» принимали участие в войне в Ливии[40]. В мае

2012 года в Бенгази был убит глава французской военной компании «Secopex» [41].

В боевых действиях на Донбассе в 2014—2015 годах и в Сирии в 2017—2018 годах принимала участие официально не зарегистрированная в качестве военной компании российская ЧВК Вагнера[42][43][44][45][46].

Летом 2022 года ЧВК «Вагнер» начала активно вербовать на войну в Украине заключённых из российских колоний. Владелец частной военной компании Евгений Пригожин лично посещал эти учреждения и обещал осуждённым, которые согласятся поехать в Украину, деньги и помилование через полгода участия в боевых действиях.

7. Примеры услуг

- набор личного состава для контингента международных полицейских миссий США и управление ими (DynCorp);
- охрана объектов, в том числе имеющих важное и стратегическое значение (так, «DynCorp» обеспечивала охрану стратегически важного нефтяного резерва США[3]);
- охрана нефтяных месторождений и трубопроводов Ирака (Blackwater Security Consulting, Erinys Iraq Limited);
- охрана энергетической системы Ирака (Hart Group);
- охрана посольств США и охрана президента Афганистана (Triple Canopy);
- сопровождение конвоев ООН в Ираке и Афганистане (Kroll);
- обучение личного состава правительственных вооружённых сил, полиции и иных сил безопасности (так, в феврале 2002 года 70 сотрудников израильской компании «Levdan» занимались обучением вооружённых сил Конго[3]);
- предоставление услуг военных переводчиков (CACI);
- охрана тюрем в Ираке и Афганистане (Titan Corporation);
- разминирование минных полей и уничтожение неразорвавшихся боеприпасов (RONCO, MAG, BACTEC, Armor Group, Minetech, EODT);
- противопожарная защита (Group 4 Falck);
- тыловое обеспечение войск (KBR);
- авиаразведка (AirScans Inc., Eagle Aviation Services & Technology);

- вооружённое сопровождение и защита морских судов от пиратов (Global Marine Security Systems);
- тренировочные функции (в первую очередь отыгрыш противника) — это ключевая задача «частных ВВС[47]» на сегодняшний день.

8. Преимущества и недостатки

Преимущества ЧВК перед регулярными вооружёнными силами:

- их использование не вызывает у западноевропейского населения того недовольства, которое может вызывать применение регулярных вооружённых сил[8][48];
- они могут представлять собой противовес местным вооружённым силам в государствах со слабыми политическими институтами[48];
- они способны к быстрому развёртыванию[48];
- потери личного состава ЧВК не учитываются в официальных отчётах правительств[49];
- более гибкое оперативное управление;
- более высокий профессионализм по сравнению с регулярными войсками (однако профессионализм по сравнению с контрактными войсками находится под вопросом);
- ЧВК привлекают для выполнения конкретных задач по мере необходимости[2].

Недостатки:

- Часто практически полное отсутствие идеологической мотивации личного состава[50];
- Условия контрактов ЧВК не предусматривают все варианты развития ситуации, что уменьшает гибкость их действий в боевой обстановке[48] и может привести к отказу от выполнения задачи, если ЧВК считает риски несоразмерными[2];
- Часто бывает отсутствие единого плана мероприятий и единого оперативного центра управления войсками и ЧВК[48];
- отсутствие обмена или неполные данные оперативного характера[*источник не указан 4718 дней*].

В армии США и других стран отношение к использованию ЧВК неоднозначное:

Увеличение использования *частных военных компаний*может представляться проблематичным из-за потенциально более высокой цены, меньшей стойкости к риску и вопросов, связанных с эффективным интегрированием военных и правительственных операций с деятельностью компании. Проблемы с поддержкой военных операций частными подрядчиками часто включают неясные отношения командования-подчинения, зависимость от возможностей, которые неожиданно могут оказаться недоступными, уменьшенный контроль за ключевыми функциями, этические соображения и юридические вопросы.

— Ключевая концепция армии США на 2016—2028 годы Operational Adaptability[51]

Между тем, за первые 9 месяцев президентства Обамы число вооружённых сотрудников компаний-подрядчиков Министерства обороны США выросло на 236 % — с 3184 до 10 712[52]. До вывода войск число частных контрактников в Афганистане составляло по разным оценкам от 22 до 30 % вооружённых сил США. И это без учёта тех, кто работал на Госдепартаментили ЦРУ (а на ЦРУ, в частности, в Афганистане работали Blackwater)[2].

9. Юридические особенности

Правовой статус сотрудников частных военных компаний, в определённой степени, несмотря на то, что их деятельность регулируется уже существующими нормами международного и национального права, представляет собой «серую зону»[53] в правовом регулировании, которая, однако, ввиду принятия ряда международных документов рекомендательного характера и выработки консенсуса в академической среде в настоящее время является более определённой.

В связи с участившимися случаями использования наёмников в военных конфликтах в 1979 году Генеральная Ассамблея ООН приняла резолюцию о необходимости разработать конвенцию о борьбе с вербовкой, использованием, финансированием и обучением наёмников; был создан специализированный комитет, в состав которого вошли представители 35 государств (однако, хотя до 20 января 1987 года состоялось шесть сессий комитета, нормативно-правовых документов по проблеме принято не было)[54].

В 1999 году командование армии США приняло нормативно-правовой документ, устанавливающий порядок взаимодействия военнослужащих США и сотрудников частных охранных и военных компаний в зоне боевых действий — наставление FM 100-21[55].

В апреле 2001 года была создана организация «Peace Operations Association» (POA), координирующая деятельность частных военных и охранных компаний на международном уровне.

После начала войны в Ираке была создана ассоциация западных частных военных и охранных компаний «Private Security Company Association of Iraq» (PSCAI), координирующая их деятельность в Ираке. В состав ассоциации вошли 40 военных и охранных компаний.

10. Статус

Сотрудников частных военных компаний часто представляют в СМИ и публицистике в качестве наёмников, хотя это далеко не всегда правильно и часто говорит лишь о негативном отношении к ним[56][57]. Подавляющая часть сотрудников частных военных компаний не участвует в военных действиях, а потому они не могут быть квалифицированы как наёмники. Ещё одним важным критерием для отнесения к наёмникам является тот факт, что указанные люди не должны быть инкорпорированы в состав вооружённых формирований государства, при том имеет значение как де-юре (как в Сьерра-Леоне), так и де-факто инкорпорация, которая может быть установлена не только правовым актом, но и договором (Саудовская Аравия). Статья 47 Дополнительного протокола I к Женевским конвенциям 1949 г. содержит определение понятия «наёмник». Для того чтобы квалифицировать сотрудников частных военных компаний в качестве наёмников, необходимо, чтобы все критерии, указанные в статье, соблюдались в совокупности[58]. Таким образом, лишь незначительная часть из сотрудников ЧВК, участвующих в международных военных конфликтах, может быть признана наёмниками[59]

В России наёмничество является уголовно наказуемым деянием в соответствии со статьёй 359 УК РФ.

Международное гуманитарное право определяет категории лиц, которые имеют право принимать непосредственное участие в военных действиях, среди них — личный состав вооружённых сил. В соответствии с п. 1 ст. 4A Третьей Женевской конвенции 1949 г. личный состав вооружённых сил — это лица, входящие в состав вооружённых сил стороны в конфликте. Определение вооружённых сил и их состав регулируется национальным правом. Государство само решает, кто будет входить в личный состав вооружённых сил. На практике пока ни одно государство не включило сотрудников частных военных компаний в состав национальных вооружённых сил. Такое включение предполагало бы финансирование их деятельности из государственного бюджета.

Согласно п. 3 ст. 51 Дополнительного протокола I к Женевским конвенциям 1949 г., п. 3 ст. 13 Дополнительного протокола II к Женевским конвенциям 1949 г. гражданские лица в тот период, пока они не принимают непосредственное участие в военных действиях, пользуются защитой. Квалификация в качестве гражданского лица, следующего за вооружёнными

силами, возможна при наличии у него специального разрешения, выданного государством для оказания поддержки вооружённым силам.

11. Присвоение статуса комбатанта

Оно возможно для сотрудников в трёх случаях[2]:

1. Включение ЧВК в состав вооружённых сил воюющей стороны.
2. Некоторые сотрудники частных военных компаний могут считаться комбатантами по смыслу ст. 1 Женевской конвенции о законах и обычаях сухопутной войны 1907 г. и Женевской конвенции III об обращении с военнопленными, если они принадлежат к ополчению, добровольческим отрядам, движениям сопротивления, находящимся на одной из сторон конфликта, и удовлетворяют одновременно следующим критериям[2]:
    - наличие во главе лица, ответственного за своих подчинённых;
    - определённый и явственно видимый отличительный знак;
    - открытое ношение оружия;
    - соблюдение законов и обычаев войны.
3. сотрудники ЧВК рассматриваются как комбатанты, если они являются гражданами одной из сторон конфликта (ст. 4a/2 Женевской конвенции III).

12. Ответственность государства

Государство-наниматель несёт ответственность за противоправные действия частных военных компаний в случае, если последние действовали по его указаниям, инструкциям или оно осуществляло над ними эффективный контроль. При том под инструкциями и указаниями могут пониматься такие цели и положения контракта, выполнение которых невозможно иным, кроме противоправного, путём[60].

Принимающее государство несёт ответственность за деятельность частных военных компаний на своей территории. Оно обязано следить в пределах своей юрисдикции за соблюдением сотрудниками ЧВК прав человека и в случае их нарушения обеспечивать эффективное расследование и наказание[61].

Государство места регистрации ЧВК обязано обеспечить общий контроль над деятельностью ЧВК, а также вопросов, связанных с лицензированием и обучением, и в пределах своей компетенции привлекать юридических лиц, нарушивших нормы международного гуманитарного права и прав человека к юридической ответственности[62].

Наём ЧВК государством для выполнения задач на территории иностранного государства должен осуществляться при согласии принимающего государства в соответствии с общепризнанными принципами международного права. Направление ЧВК с целью вооружённого вмешательства или другой формы против интересов иностранного государства является нарушением норм международного права[63].

В соответствии с нормами международного гуманитарного права государства, поддерживающие нейтралитет, обязаны не участвовать в военных действиях, не оказывать поддержку воюющим сторонам. Права и обязанности нейтральных государств регламентируются V Гаагской конвенцией о правах и обязанностях нейтральных держав и лиц в случае сухопутной войны. Исходя из положений указанной конвенции, направление ЧВК государством, поддерживающим нейтралитет, в целях участия в вооружённом конфликте, снабжение их оружием, организация на своей территории вербовочных центров, недопустимо.

13. Ответственность за военные преступления

В 2004 году руководитель временной администрации в Ираке Пол Бремерподписал приказ № 17 (*Coalition Provisional Authority Order 17*), в соответствии с которым контрактники США (в том числе сотрудники военных и охранных компаний) получали неприкосновенность; они не могли быть привлечены к ответственности за совершённые ими преступления на территории Ирака в соответствии с законодательством Ирака[64].

14. Список известных ЧВК

- Academi (ранее Blackwater)[65]
- Military Professional Resources[65]
- FDG Corp. (Fort Defence Group Corporation): работает в горячих точках, в том числе в Сомали, Ираке и Афганистане. Имеет подразделение боевых пловцов FDG Seal[65].
- DynCorp (ранее Dynalectron Corporation). Специализируется на воздушных операциях, обучении разведывательных органов, охранных услугах, сотрудничает с ФБР и ЦРУ[65].
- «Кини Мини»

- Sandline International
- G4S
- Aegis Defence Services. Предоставляет услуги вооруженного персонала для американского правительства и миссий ООН, имеет в штате более 20 тыс. человек[65]. В Ираке работала по трёхлетнему контракту с Министерством обороны США на 293 млн долларов[2].
- Erinys International. Оказывает услуги американскому и британскому правительствам, а также ООН, имеет филиалы в Республике Конго, на Кипре, в Южной Африке[65].
- Sharp End International
- Executive Outcomes
- Африканский корпус
- ЧВК «Вагнер»
- ЧВК «Редут»
- ЧВК «Патриот»
- РСБ-Групп
- ЧВК «Комбат»
- ЧВК «ЕНОТ»

- ЧВК «Поток»
- Славянский корпус
- Map[66]
- Mozart Group[67]

15. В видеоиграх

Тема ЧВК широко раскрыта в серии игр Metal Gear. По сюжету игры, действие происходит в XX и XXI веках, в мире, где традиционные армии внезапно потерпели крах и мир перешёл под управление ЧВК[68].

В серии игр Army of Two два главных героя являются наемниками, которые сначала работают на вымышленную ЧВК «Security and Strategy Corporation», а затем создают свою собственную ЧВК «Trans World Operations».

В играх вселенной «Россия 2028» (Contract Wars, Hired Ops, Escape from Tarkov) вооружённый конфликт происходит между двумя вымышленными ЧВК: BEAR, нанятая Правительством РФ, и USEC, нанятая транснациональной компанией TerraGroup.

В Warface в PvE миссиях игроку предстоит сталкиваться с бойцами ЧВК Blackwood, что опять-таки отсылает на реально существующую организацию Academi, ранее — Blackwater.

В Call of Duty: Modern Warfare 2 главный антагонист генерал Шепард является неофициальным руководителем ЧВК Shadow Company. В перезапуске Call of Duty: Modern Warfare снова фигурирует ЧВК Shadow Company, в качестве одной из играбельных подфракций в мультиплеере. В сиквеле и триквеле, помимо Shadow Company, также фигурирует российское ЧВК Конни, которое является отсылкой на Группу Вагнера.

В Call of Duty: Advanced Warfare главный герой Джек Митчелла является сотрудником ЧВК АТЛАС, а его руководитель Джонатан Айронс является главным антагонистом игры.

В Grand Theft Auto V игрок часто связывается с вымышленным ЧВК Merryweather, которое является отсылкой на реально существующее ЧВК Academi (ранее Blackwater).

В Payday 2 одной из вражеских сторон является ЧВК Murkywater, которое, как и в случае с GTA V, является отсылкой на ЧВК Academi. Одним из работодателей в этой игре является Вернон Лок (англ. Vernon Locke) — бывший сотрудник Murkywater, которому было поручено уничтожить Crime.Net

В Girls' Frontline[англ.] игрок берёт на себя роль нового коммандера в ЧВК Griffin & Kryuger, который проводит охранные мероприятия за пределами военных и правительственных учреждений с помощью вооружённых гиноидов под названием «Тактические куклы».

В Tom Clancy's Rainbow Six: Siege оперативники Kali, Ace, Wamai, Aruni, Osa и Grim являются сотрудниками ЧВК NIGHTHAVEN. После Siege Invitational 2022 к ЧВК присоединились оперативники Ela, Smoke, IQ, Finka и Pulse.

В трилогии S.T.A.L.K.E.R. присутствует группировка «Наёмники», а один из героев игры — некто по прозвищу Шрам — тоже является членом данной группировки. Они сбивают вертолёт учёных, также промышляют рейдерством и заказными убийствами, но являются не столько подобием (или отсылкой к) ЧВК, сколько ОПГ. Можно предположить, что имя Шрам является отсылкой к Жану Шрамму — реально существовавшему наёмнику.

В Far Cry 3 главный антагонист игры Хойт Волкер является руководителем враждебной фракции «Наёмники Хойта» (англ. «Hoyt's privateers»), наёмной армии, обеспечивающей контроль над территорией южного острова Рук и безопасность своего руководителя.

В Killzone: Mercenary один из антагонистов игры Андерс Бенуа является руководителем ЧВК Phantom Talon Corp., где работал главный герой.

В Crysis 2 компания CryNet Systems владеет ЧВК C.E.L.L.

В Uncharted 4: A Thief’s End главный антагонист Рейф Адлер на деньги от унаследованной компании отца нанимает южноафриканскую ЧВК «Shoreline» под начальством Надин Росс для помощи в поисках сокровищ.

В Team Fortress 2 описывается мир, в котором тайно противоборствуют организации наёмников под прикрытием *RED* и *BLU*. Они были созданы братьями Маннами — Блутархом и Редмондом, которые ненавидели друг друга из-за неподелённых гравиевых земель их отца — Зефенайи Манна.

Литература

На русском языке

- *Башкиров Н.* Международно-правовые аспекты использования частных военных компаний // Зарубежное военное обозрение. — 2013. — № 8 (797). — С. 10—18.

- *Гольц А.* Любой конфликт за ваши деньги // «Вокруг света», № 10 (2841), октябрь 2010
- *Коновалов И. П.*, *Валецкий О. В.* Эволюция частных военных компаний// Пушкино: Центр стратегической конъюнктуры, 2013. — 136 с. — 500 экз. — ISBN 978-5-906233-20-2.
- *Камов Т.* О деятельности частных военных компаний в Афганистане // Зарубежное военное обозрение. — 2012. — № 7 (784). — С. 86.
- *Кашников Б. Н.* Частные военные компании и принципы jus in bello // Военно-юридический журнал. — 2010. — № 12. — С. 27—32.
- Королькова Е. Е. Право применения силы и деятельность частных военных и охранных компаний в вооружённых конфликтах // Международное право. — 2018. — № 1. — С. 1-7.
- Куманьков А. Д. Частная военная компания // Большая российская энциклопедия: научно-образовательный портал, 15.06.2022
- *Мартьянов О.* Частные военные компании США: предназначение и роль в военных конфликтах // Зарубежное военное обозрение. — 2011. — № 5 (770). — С. 8—13.
- *Мартьянов О.* Подготовка кадров для частных военных компаний в учебных центрах США // Зарубежное военное обозрение. — 2012. — № 6 (783). — С. 27—36.
- *Нестеркин В.* Граждане ФРГ на службе частных военных компаний в Ираке // Зарубежное военное обозрение. — 2006. — № 7 (712). — С. 28—31.
- *Саврыга К. П.* Частные военные и охранные компании по международному праву // Международное право и международные организации. — 2013. — № 4. — С. 456—464.
- *Сотников Г.* Деятельность американских охранных фирм в Ираке // Зарубежное военное обозрение. — 2007. — № 12 (729). — С. 76.
- *Храмчихин А. А.* Почему востребованы универсальные солдаты? Для борьбы с террористами и мятежниками нужны «солдаты будущего» // Независимое военное обозрение, 22.01.2010
- Вне закона. Британский МИД отпускает частные военные компании в саморегуляцию. // Военно-промышленный курьер. — № 35. — 2009. — С. 9

На английском языке

- *Cameron L., Chetail V.* Privatizing War: Private Military and Security Companies under Public International Law. — Cambridge University Press, 2013. — ISBN 1-107-02105-7.
- *Singer P. W.*[англ.] Corporate Warriors: The Rise of the Privatized Military Industry. — Cornell University Press, 2003. — 348 p. ISBN 978-0-8014-7436-1.

Примечания

↑ Показать компактно

1. (недоступная ссылка)
2. *Пономарев Владимир Вячеславович.* Частные военные компании: агенты стратегии непрямых действий // Азимут научных исследований: экономика и управление. — 2019. — Т. 8, вып. 2 (27). — С. 27–30. — ISSN 2309-1762. Архивировано 23 ноября 2022 года.
3. капитан 1 ранга А. Логунов. Зарубежные негосударственные субъекты военно-политических отношений в XXI веке // «Зарубежное военное обозрение», № 3 (708), март 2006. стр. 2-11
4. *Ю. Мукин.* Использование гражданских контрактников и частных вооружённых формирований в современных конфликтах Архивная копияот 5 июня 2011 на Wayback Machine // «Зарубежное военное обозрение», № 6 (735), 2008. стр. 26—31
5. Кинес Кизиитов, Мария Симонова, Илья Дашковский. «Частные армии на $200 млрд» Архивная копия от 2 апреля 2012 на Wayback Machine. / «РБК», май 2011
6. *О. К. Игнатьев.* Империалистический заговор против Анголы // «Новая и новейшая история», № 1978. стр. 112—136
7. В блокнот лектору // журнал «Международная жизнь», № 3, 1979. стр. 160
8. «The industry's growth has been paid for by Western governments, keen to limit the political cost of military boots on the ground»
«Bullets for hire», The Economist, Nov 17th 2012. Архивная копия от 27 января 2018 на Wayback Machine
9. Слёт наёмников. // «Известия», № 227 (19903) от 27 сентября 1981. стр. 4
10. *Марина Валерьевна Зубова.* О проблемах и перспективах создания в России частных военных компаний // Вестник Московского

университета МВД России. — 2022. — Вып. 4. — С. 99–104. — ISSN 2073-0454.Архивировано 24 ноября 2022 года.

11. УК РФ Статья 359. Наёмничество \ КонсультантПлюс. *www.consultant.ru*.Дата обращения: 25 июня 2023. Архивировано 25 июня 2023 года.
12. Лавров подтвердил обращение Мали к «частной военной компании» из России Архивная копия от 26 сентября 2021 на Wayback Machine, BBC, 26.09.2021
13. А. Кривопалов. Тайные дела британской фирмы КМС // «Известия», № 329 (22136) от 25 ноября 1987. стр. 1, 5
14. Создана частная армия // «Известия», № 162 (21969) от 11 июня 1987. стр. 4
15. Подрывник из ЦРУ // «Известия», № 53 (21860) от 22 февраля 1987. стр. 5
16. Валерий Прасолов. Встать в строй ЧВК Архивная копия от 18 февраля 2018 на Wayback Machine // журнал «Охранная деятельность» от 13 апреля 2012
17. Олег Валецкий. Частные армии против арабских революций Архивная копия от 16 сентября 2011 на Wayback Machine // «Forbes.RU» от 23 мая 2011
18. Пётр Иванченко. Для России настало время частных армий? Архивная копия от 18 февраля 2018 на Wayback Machine // журнал «Охранная деятельность» от 13 декабря 2010
19. Э. Дж. Вентер. Наёмники против анархистов // «Солдат удачи», № 3, 1996. стр. 20—27
20. Simon Akam. The vagabond king Архивная копия от 10 марта 2020 на Wayback Machine // «New Statesman» от 2 февраля 2012
21. Николай Ефимов. Внимание, ЧВК! // «Красная звезда» от 29 августа 2013
22. U.S. Says Colombian Rebels Fired on American Civilians // «The Washington Post», Friday, February 23, 2001; Page A18
23. Afganistán: una guerra «subcontratada» Архивная копия от 18 октября 2013 на Wayback Machine // «BBC Mundo» от 5 декабря 2009

24. Карзай решил выгнать из Афганистана частных охранников Архивная копия от 18 декабря 2014 на Wayback Machine // «Lenta.RU» от 17 августа 2010

25. Т. Камов. О деятельности частных военных компаний в Афганистане // «Зарубежное военное обозрение», № 7 (784), июль 2012. стр. 86

26. John Vidal. Oil rig hostages are freed by strikers as mercenaries fly outАрхивная копия от 27 августа 2009 на Wayback Machine // «The Guardian» от 3 мая 2003

27. Renae Merle. Census Counts 100,000 Contractors in Iraq Архивная копияот 21 августа 2011 на Wayback Machine // «Washington Post» от 5 декабря 2006

28. А. Гушер. Частные военные компании и их роль в политике и практике некоторых государств, 19.01.2011. Дата обращения: 30 июня 2019.Архивировано из оригинала 13 апреля 2012 года.

29. Congo Holding 3 Americans in Alleged Coup Plot Архивная копия от 26 октября 2017 на Wayback Machine // «Washington Post» от 25 мая 2006

30. Congo Deports Nearly 3 Dozen Foreigners Архивная копия от 18 февраля 2018 на Wayback Machine // «Washington Post» от 25 мая 2006

31. Российско-грузинская война. Дата обращения: 14 мая 2015.Архивировано 28 марта 2015 года.

32. Павел Шеремет, Этери Какабадзе. Реформа в цвете хаки Архивная копия от 24 сентября 2015 на Wayback Machine // «Огонёк» от № 21 (5047) от 19-25 мая 2008

33. Владимир Бейдер. Беспилотный бизнес Архивная копия от 24 сентября 2015 на Wayback Machine // «Огонёк», № 34 (5060) от 16—24 августа 2008

34. «The Pentagon is to privatise its military presence in Georgia by contracting a team of retired US military officers to equip and advise the former Soviet republic's crumbling military… a team of 20-30 private defence consultants are already in Tbilisi. Their employer, a Washington security firm, Cubic, has a three-year $15m contract with the Pentagon to support all aspects of the Georgian ministry of defence.»
Nick Paton Walsh. US privatises its military aid to Georgia Архивная копия от 23 августа 2008 на Wayback Machine // «The Guardian», Tuesday 6 January 2004

35. Charles Clover, Demetri Sevastopulo. US Military, MPRI trained Georgian Commandos before South Ossetia invasion // «Financial Times», September 5, 2008

36. Н. Башкиров, О. Туляков. Аутсорсинг в странах НАТО // «Зарубежное военное обозрение», № 6 (795), июнь 2013. стр. 37—43

37. Александр Михайленко. Военные услуги… В частном порядке Архивная копия от 18 сентября 2013 на Wayback Machine // «Красная звезда» от 25 августа 2010

38. J. M. le Samedi. Carcassonne envoie ses mercenaires Архивная копия от 17 февраля 2018 на Wayback Machine // журнал «Marianne» от 14 июня 2008

39. Jeffrey Gettleman, Mark Mazzetti, Eric Schmitt. U.S. relies on contractors in Somalia conflict Архивная копия от 27 сентября 2017 на Wayback Machine // «The New York Times» от 10 августа 2011

40. Происшествия // «Зарубежное военное обозрение», № 8 (773), 2011. стр. 101

41. Kareem Fahim, Maïa de la Baume. Head of French company is killed in Libyan city Архивная копия от 18 февраля 2018 на Wayback Machine // «The New York Times» от 12 мая 2012

42. Up to Nine Russian Contractors Die in Syria, Experts Say // The Wall Street Journal. Дата обращения: 1 октября 2017. Архивировано 25 февраля 2021 года.

43. Die russische «Wagner-Einheit» zieht in den Syrien-Krieg // Die Welt. Дата обращения: 1 октября 2017. Архивировано 1 июля 2017 года.

44. Призраки войны: как в Сирии появилась российская частная армия // РБК. Дата обращения: 27 августа 2016. Архивировано 27 февраля 2021 года.

45. Они сражались за Пальмиру // Фонтанка.ru. Дата обращения: 27 августа 2016. Архивировано 27 декабря 2020 года.

46. Из Молькино в Пальмиру: как тренируют российских наёмников // Газета.ru, 30.03.2016. Дата обращения: 27 августа 2016. Архивировано 27 августа 2016 года.

47. Небесный бизнес: с кем воюют частные воздушные компании?. *WARHEAD.SU*. 26 сентября 2018. Архивировано 8 ноября 2019. Дата обращения: 28 сентября 2018.

48. *Полковник О. Мартьянов.* Частные военные компании США: предназначение и роль в военных конфликтах : [арх. 1 апреля 2020] // Зарубежное военное обозрение : Информационно-аналитический военный журнал. — 2011. — № 5. — С. 8—13.

49. «More civilian contractors working for American companies than American soldiers died in Afghanistan last year for the first time during the war. American employers here are under no obligation to publicly report the deaths of their employees and frequently do not. While the military announces the names of all its war dead, private companies routinely notify only family members. Most of the contractors die unheralded and uncounted — and in some cases, leave their survivors uncompensated.»
Rod Nordland. War's risks shift to contractors // «The New York Times» от 12 февраля 2012

50. В. Печорский. Опыт использования аутсорсинга в вооружённых силах США // «Зарубежное военное обозрение», № 2 (791), 2013. стр. 37-39

51. The Army Capstone Concept: Operational Adaptability Архивная копия от 17 ноября 2015 на Wayback Machine | Army News at DefenseTalk

52. Number Of Private Security Contractors In Afghanistan Doubles In Just Four Months, TPMMuckraker. Дата обращения: 17 октября 2010. Архивировано18 мая 2011 года.

53. Волеводз А. Г. О международных инициативах в сфере правого регулирования деятельности частных военных и охранных компаний// Международное уголовное право и международная юстиция, № 1, 2009, стр. 12—17.

54. В. Солдатов. Обсуждается проблема наёмников // «Известия», № 21 (21828) от 21 января 1987. стр. 4

55. FM 100-21 Contractors on the Battlefield. Washington, U.S. Army Headquarters, 1999

56. Andrew Clapham, Human Rights Obligations of Non-State Actors, Oxford University Press, Oxford, 2006. pp. 299—300

57. К. П. Саврыга. Международный правовой статус наёмников и проблема принадлежности сотрудников частных военных и охранных компаний к наёмникам // Современное право, № 8, 2014. стр. 138—143

58. *Кулебякин В.Н., Королькова Е.Е.* Статус сотрудников частных военных и охранных компаний по международному гуманитарному праву // Московский журнал международного права. — 2015. — № 4. — С. 27—42. Архивировано7 мая 2018 года.

59. *Саврыга К. П.* Частные военные и охранные компании по международному праву // Международное право и международные организации, № 4, 2013. стр. 456—464.

60. *Саврыга К. П.* Международно-правовая ответственность государства-нанимателя за противоправные действия частных военных и охранных компаний// Московский журнал международного права № 4 2013, сс. 70—88

61. Саврыга К. П. Ответственность принимающего государства и государства места инкорпорации за противоправные действия частных военных и охранных компании// Право и политика № 1, 2014, сс. 42—52

62. Саврыга К. П. Гражданская ответственность юридических лиц за нарушение норм международного гуманитарного права и права прав человека// Международное публичное и частное право № 2, 2014, сс. 11—15

63. *Королькова Е.Е.* Право применения силы и деятельность частных военных и охранных компаний в вооружённых конфликтах // Международное право. — 2018. — № 1. — С. 1—7. Архивировано 8 мая 2018 года.

64. «two days before he left Iraq for good, L. Paul Bremer III, the Coalition Provisional Authority administrator, signed a blanket order immunizing all Americans, because, as one of his former top aides told me, „we wanted to make sure our military, civilians and contractors were protected from Iraqi law.“ … Nor can these private armies even be prosecuted in America under U.S. law. The Military Extraterritorial Jurisdiction Act of 2000, which permits charges to be brought in U.S. courts for crimes abroad, apparently applies only to Defense Department contractors (and even then the administration has rarely used it). Blackwater and other security firms work for the State Department.»
Michael Hirsh. The Age of Irresponsibility. How Bush has created a moral vacuum in Iraq in which Americans can kill for free. // «Newsweek» от 20 сентября 2007

65. Вооружены и опасны. Топ-7 частных военных компаний мира.*ФОКУС* (30 августа 2016). Дата обращения: 22 ноября 2022. Архивировано22 ноября 2022 года.

66. |url=https://www.kp.ru/daily/217162/4261986/ |title=«Ребята летели транзитом»: основатель петербургской ЧВК «Мар», бойцов которой якобы задержали в Белоруссии, рассказал о случившемся |access-date=2020-08-07 |archive-date=2020-08-07 |archive-url=https://

web.archive.org/web/20200807224103/https://www.kp.ru/daily/217162/4261986/ |url-status=live }}

67. Группа Моцарта
68. Metal Gear Timeline

Ссылки

В Викисловаре есть статья «**частная военная компания**»

В Викисловаре есть статья «**ЧВК**»

- Документ Монтрё о регулировании деятельности частных военных и охранных компаний в период вооружённого конфликта, 2008 год
- Обзор ЧВК (недоступная ссылка) в вестнике Женевского Центра демократического контроля над вооружёнными силами
- Приватизация войны: регулирование деятельности частных военных компаний // обзор от 29.10.2010 на сайте Международного комитета Красного креста

***

№ 1.961

ZN,UA

АНТИКОРУПЦІЙНА СТРАТЕГІЯ ТА СПРОБА РЕВАНШУ БУДІВЕЛЬНОГО ЛОБІ

2026-05-07

Георгій Могильний, експерт з питань містобудування, аналітик громадської ініціативи «Голка»

В офісі президента і далі лобіюють повернення до моделі містобудівної реформи, яку 2022 року не підписав глава держави після масштабної критики *відомого законопроєкту №5655*. Уряд Свириденко нещодавно ухвалив постанову, яка фактично дозволяє забудовникам самостійно обирати собі контролера. *Антикорупційну стратегію на 2026–2030 роки* ще не затверджено — але боротьба за правила відбудови триває після короткого затишшя.

Для більшості громад це питання виглядатиме дуже конкретно: чи будуть нові житлові райони забезпечені школами й лікарнями, чи працюватиме контроль над забудовою й чи не доведеться жити в хаотично забудованих мікрорайонах

без інфраструктури. Відповіді на ці виклики значною мірою закладаються в правилах, які зараз формуються в Антикорупційній стратегії.

Навколо розділу про будівництво виникли питання про вплив девелоперського лобі, дерегуляцію під виглядом реформ і спроби послабити механізми контролю. Частину найризикованіших положень на цьому етапі вдалося змінити — але сам конфлікт нікуди не зник і, вочевидь, стане предметом протистояння в парламенті.

1. Чому будівельна сфера стала критичною для відбудови

Антикорупційна стратегія на 2026–2030 роки — стратегічний документ, який визначатиме підходи держави до антикорупційної політики у найближчі п’ять років.

Як наголосив віцепрем’єр-міністр України з питань європейської та євроатлантичної інтеграції Тарас Качка, її ухвалення є одним із ключових пріоритетів уряду на 2026 рік. І не дивно, адже ухвалення Антикорстратегії є однією з вимог західних партнерів для отримання фінансування.

Підготовлений НАЗК проєкт — ґрунтовний документ на понад 100 сторінок, що розроблявся майже два роки й охоплює антикорупційні реформи як загального характеру, так і в 17 пріоритетних сферах.

Ми зупинимося лише на розділі «***Будівництво та інфраструктура***», до розроблення якого на останньому етапі долучилася ГІ «Голка».

Але йдеться не лише про регулювання значної частини економіки, а й про джерела фінансування відновлення. На репарації від РФ можна чекати роками, тому основний розрахунок робиться на міжнародну допомогу та приватні іноземні інвестиції.

Водночас як корупція, так і засилля незаконного будівництва створюють одразу кілька ризиків:

— дискредитують використання міжнародних коштів, б’ють по репутації України та роблять іноземних інвесторів неконкурентоспроможними.

2. Чому будівництво — особлива зона корупційного ризику

Мета містобудівного законодавства — не лише регулювання забудови, а й створення повноцінного життєвого середовища з дотриманням вимог сталого розвитку, екологічного та пам’яткоохоронного законодавства.

Тому проблема в цій сфері не зводиться лише до корупції — не менш небезпечним є й саме будівництво з порушенням законодавства.

Корупційні правопорушення у сфері містобудування умовно можна розділити на два основні типи:

1) — **по-перше,** вимагання неправомірної вигоди за належне виконання службових обов'язків;

2) — **по-друге,** отримання неправомірної вигоди за ухвалення рішень в інтересах забудовника з порушенням вимог законодавства.

Другий тип корупції є значно небезпечнішим, адже крім негативного впливу на економіку, він призводить до хаотичної забудови, створює можливості для розкрадання або нецільового використання публічних коштів, а також може становити загрозу для життя людей, екології та культурної спадщини.

Містобудування — це багаторівневий процес, де одну й ту саму незаконну забудову можна легалізувати через корупційні рішення на різних етапах: під час розроблення містобудівної документації, видачі містобудівних умов та обмежень, проєктування, отримання дозволів на будівництво або здійснення контролю і введення об'єкта в експлуатацію. **Саме тому точкові зміни на окремих етапах рідко дають результат** — найчастіше це лише змінює місце виникнення корупційних схем, а інколи навіть збільшує корупційні ризики.

3. Дерегуляція, приватизація контролю та цифрові ілюзії

Важливо враховувати, що дерегуляція через передачу частини повноважень від органів влади до приватних суб'єктів не обов'язково призводить до зменшення корупції. За певних обставин вона може навіть сприяти її збільшенню.

В умовах повної цифровізації будівельної сфери, коли всі процеси базуються на роботі Єдиної державної електронної системи у сфері будівництва (ЄДЕССБ), архітектори, інженери-проєктувальники, експерти та інші учасники процесу фактично виконують частину публічних функцій. Відповідно їхні незаконні дії в інтересах третіх осіб також можуть бути проявом корупції. Водночас рівень антикорупційного контролю над такими особами значно нижчий, ніж над посадовцями органів влади.

Тому передача частини контрольних і дозвільних функцій приватним суб'єктам далеко не завжди означає зменшення корупційних ризиків.

Помилково вважати, що будь-яка цифровізація чи автоматизація у сфері містобудування автоматично є антикорупційним заходом.

— ЄДЕССБ подавали як систему, що забезпечить відкритість процесів у будівництві й фактично зведе корупцію до нуля.

Але за більш як п’ять років її функціонал так і не було погоджено з вимогами законодавства.

Якщо технологічно неможливо забезпечити належний рівень автоматизації, краще взагалі за неї не братися.

У ситуації, коли автоматизація дозвільних процесів де-юре існує, а де-факто — ні, система перестає виявляти порушення.

Документи на будівництво з порушеннями видають безперешкодно, а відповідальних за це фактично немає.

Як наслідок,

— держава поступово втрачає не лише контроль над процесами в будівництві, а й здатність повноцінно фіксувати самі порушення.

4. Чому держава фактично не бачить порушень

Не варто покладати всю відповідальність за недоліки першої редакції проєкту Антикорупційної стратегії виключно на НАЗК.

Агентство як орган влади змушене спиратися на офіційну статистику.

А вона у сфері містобудування останніми роками фактично втратила зв’язок із реальністю.

Протягом останніх чотирьох років планові перевірки у сфері містобудування повністю заборонені Кабміном, а позапланові дозволено проводити лише у виняткових випадках і тільки на підставі наказу Мінрозвитку.

Немає перевірок — офіційно немає й порушень.

Як наслідок, окремі офіційні показники можуть навіть створювати ілюзію благополуччя.

— Наприклад, як можна говорити про масштабну корупцію під час видачі містобудівних умов та обмежень (МУО), якщо за рік видають понад 4 тисячі МУО, а офіційно фіксують лише поодинокі порушення?

— Аналогічна ситуація і з незаконним будівництвом: хоча з’являється понад 50 тисяч нових об’єктів на рік, офіційно підтверджуються лише нечисленні порушення.

За відсутності повноцінних офіційних даних єдиною можливістю якісно підготувати Антикорупційну стратегію стає глибокий аналіз законодавства на

предмет корупційних ризиків, а також аналіз реальної будівельної практики. Але це складна робота, яка потребує великої кількості вузькопрофільних фахівців високого рівня. І проблема в тому, що Антикорупційна стратегія охоплює не лише сферу будівництва — таких спеціалістів потрібні десятки, а НАЗК об'єктивно не має можливості створити власну команду експертів належного рівня.

5. Як Антикорстратегія потрапила під вплив будівельного лобі

Ця боротьба почалася не сьогодні.

Її кульмінацією стало ухвалення 2022 року скандального законопроєкту №5655 про «містобудівну реформу», що його так і не підписав президент після масштабної критики з боку громадськості, місцевого самоврядування та міжнародних організацій.

Однак сама логіка дерегуляції в інтересах великого будівельного бізнесу нікуди не зникла.

Розроблення відповідного розділу Антикорупційної стратегії фінансували Фонд «Євразія» та британський урядовий проєкт UK DIGIT. Як повідомив під час громадських обговорень заступник голови НАЗК Дмитро *Калмиков*, саме донори добирали експертів для роботи над документом.

Саме добір експертів і став однією з головних проблем.

Частина учасників авторського колективу була пов'язана з Оленою ***Шуляк*** — авторкою законопроєкту №5655 та інших законодавчих ініціатив, **які брали участь у підготовці законодавчих ініціатив у сфері містобудування та неодноразово зазнавали критики через ризики дерегуляції.**

Іще частина експертів була безпосередньо пов'язана з ***Конфедерацією будівельників України***.

Як наслідок, виникла ситуація, коли значний вплив на формування антикорупційної політики у сфері містобудування здобули представники самого будівельного ринку.

Фактично йшлося про ситуацію, коли правила для ринку почав формувати сам ринок.

Проблема полягає не лише у персоналіях. Якщо розробленням реформ займаються стейкхолдери, безпосередньо зацікавлені у дерегуляції ринку, виникає ризик формування політики передусім в інтересах самого ринку.

І головним недоліком роботи НАЗК у цій ситуації стало неврегулювання конфлікту інтересів під час роботи експертів, а також непублічна підготовка аналізу та першої редакції проєкту.

НАЗК, зазнавши публічної критики, виявило готовність переглядати документ — і це принципово відрізняє цю ситуацію від попередніх реформ, коли зворотний зв’язок було проігноровано.

Важливу роль у поверненні до публічного обговорення проблем містобудівної реформи відіграла багаторічна дискусія навколо законопроєкту №5655, яка значною мірою публічно велася на майданчику ZN.UA.

Скориставшись нагодою, ГІ «Голка» надала **71** зауваження та пропозицію до проєкту. За результатами їх розгляду **25** пропозицій було враховано повністю, ще **18** — частково.

Зокрема з проєкту вилучили норми, що кореспондувалися з положеннями законопроєкту №5655, передбачали впровадження експериментальних механізмів або не мали безпосереднього антикорупційного спрямування.

Це дало змогу прибрати частину найризикованіших підходів дерегуляції та повернути окремі елементи контролю в систему.

Паралельно було переглянуто й ключові підходи до регулювання — зокрема щодо підготовки ***Містобудівного кодексу***, відновлення державного контролю, підвищення прозорості через цифровізацію та зміни процедур видачі дозволів.

Саме навколо цих речей точилася основна боротьба, адже від них залежить, чи зможе система запобігати порушенням, а не лише фіксувати їх.

6. Які ризики залишилися

Частина пропозицій, не врахованих НАЗК під час доопрацювання Антикорстратегії, могла б додатково посилити документ. Водночас окремі зміни ще можна реалізувати під час розроблення Містобудівного кодексу, передбаченого самою стратегією.

Значно серйознішою проблемою є збереження окремих норм, реалізація яких може мати негативні наслідки для сфери містобудування. Не всі ризики, що залишилися в проєкті, однакові за наслідками.

Найкритичніший — безстрокові МУО в поєднанні з автоматичною видачею на основі генпланів і зонінгу без детальних планів території.

Надання МУО лише на підставі генпланів може призвести до незбалансованої забудови та дефіциту соціальної інфраструктури. А оскільки всі МУО з 2011 року є безстроковими, нова містобудівна документація може роками не реалізовуватися через суперечності зі старими дозволами. Фактично це системний блокатор відбудови — не окремих об’єктів, а всієї її логіки.

Середній за критичністю — відсутність механізму обов’язкового коригування вже виданих МУО після зміни планування території. Без нього нова містобудівна документація існуватиме паралельно зі старими рішеннями, і забудовники зможуть обирати зручніший для себе варіант.

Специфічний, але важливий — спрощення процедур у сфері охорони культурної спадщини. Після реформ 2022 року вже було скасовано низку погоджень для будівництва в історичних ареалах. Подальше спрощення суперечить міжнародним зобов’язанням України за Конвенцією про охорону архітектурної спадщини Європи і може мати репутаційні наслідки для країни, яка залежить від підтримки західних партнерів. В окремих випадках потрібно

рухатися у прямо протилежному напрямку — не скорочувати, а розширювати систему погоджень і контрольних механізмів.

7. Чи зможе Україна встановити правила для власної відбудови

На тлі лобіювання, що триває, ***уряд*** уже кілька тижнів не може затвердити саму ***Антикорупційну стратегію***.

Попереду — ще складніше проходження документа у ***Верховній Раді***, де будівельна сфера ризикує стати полем боротьби різних груп впливу.

Ситуація навколо ***Антикорупційної стратегії*** показала:

> **— проблема значно глибша за окремі скандальні норми чи конфлікти інтересів.**

Вона стосується

> **— самої здатності держави формувати правила для повоєнної відбудови без визначального впливу лобістських груп.**

Поданий НАЗК на погодження уряду проєкт Антикорупційної стратегії в частині проблем містобудування не є ідеальним. Водночас у разі його затвердження та належного виконання ситуація у сфері може суттєво покращитися.

Проте ключовим залишається саме це «у разі».

Проєкт іще може бути змінений на рівні Кабміну або істотно переписаний у Верховній Раді перед його ухваленням як закону.

Окремою проблемою буде й подальше виконання стратегії.

Адже стратегія *(яка після затвердження ВРУ стане законом)* реалізується не напряму, а через виконання затвердженої урядом ***Державної антикорупційної програми***.

> — У програмі буде конкретизовано строки та законодавчі акти, які треба ухвалити, щоб виконати стратегію.
>
> — Програму НАЗК готувало паралельно.

Попередню ***Антикорупційну стратегію на 2021–2025 роки*** значною мірою так і не було реалізовано через саботаж із боку ***Мінрозвитку*** та ***Мінкульту***.

І немає жодних гарантій, що цього разу ситуація не повториться.

Однак питання розвитку будівельної сфери та повоєнної відбудови вперше закріплено в конкретному стратегічному документі з чітко визначеними антикорупційними нормами.

Сам собою такий документ не гарантує змін, однак задає рамку для подальших рішень — зокрема розроблення законів і урядової програми, від виконання яких і залежатиме реальний результат.

Текст стратегії — лише перший рубіж.

Далі потрібен публічний моніторинг виконання з боку громадянського суспільства, чіткі індикатори прогресу та політична воля не дати ***Мінрозвитку*** знову заблокувати реформи зсередини.

Без цього навіть якісний документ може залишитися декларацією.

***

№ 1.962

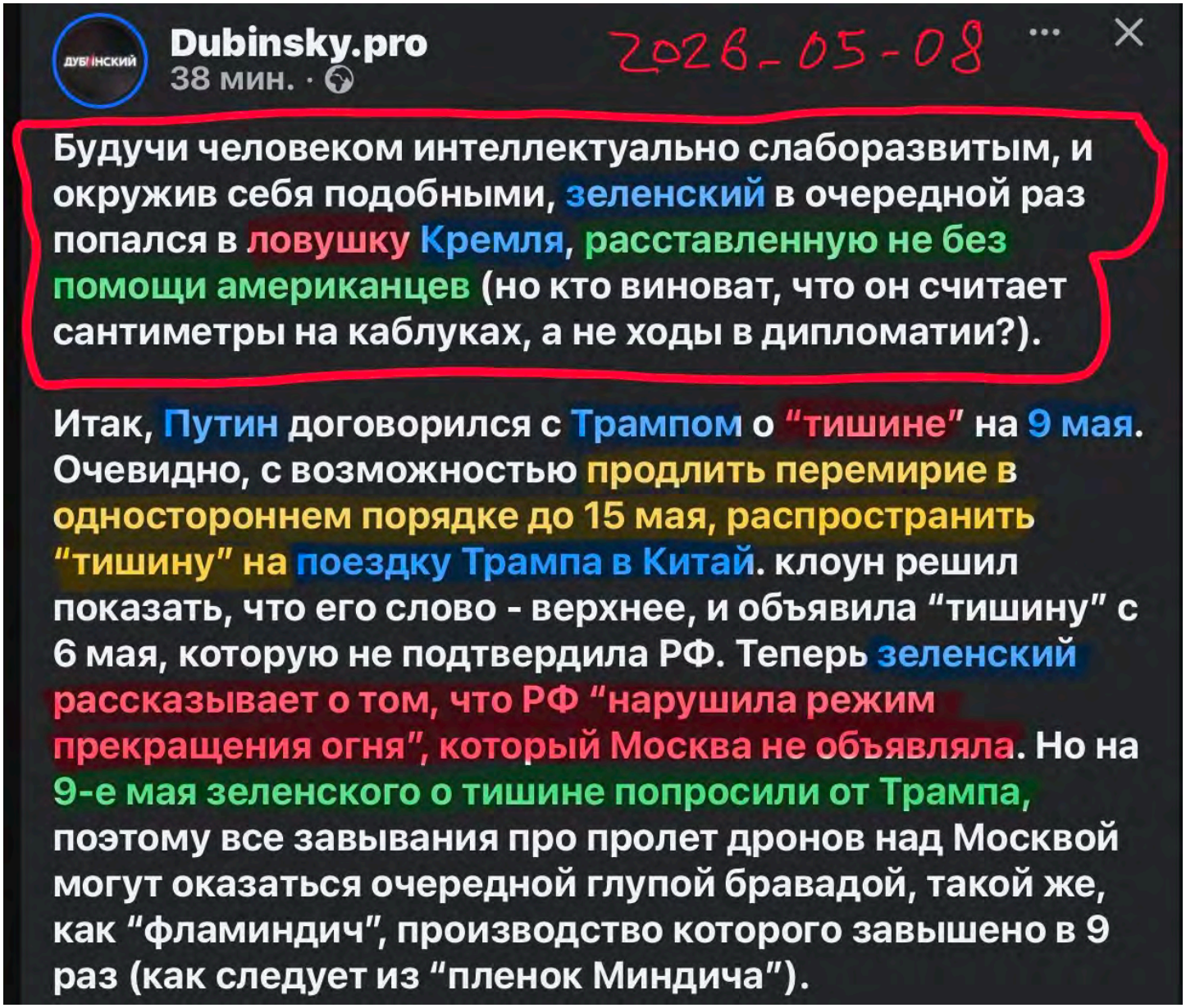

***

№ 1.963

Фридман: войну в Украине закончит уже не Путин

Ссылка

2026-05-08

ДЖОРДЖ ФРИДМАН, ПЕРЕВОД "ХВИЛІ"

Джордж Фридман - о

1) 90-минутном *звонке* Путина Трампу,

2) *усталости ФСБ* от Кремля и о том,

3) почему *мечта вернуть империю провалилась* окончательно

На прошлой неделе Владимир Путин сам позвонил Дональду Трампу и сразу же заговорил об экономическом сотрудничестве с США - о том, что совсем недавно отвергал.

Председатель *Geopolitical Futures* Джордж ***Фридман*** объясняет:

— это не сила, а признак давления.

Российская экономика медленно деградирует, ФСБ, по слухам, устала от вождя, а *Украина за пять лет войны показала себя военной державой, равной России*.

По Фридману, **мечта Путина возродить империю провалилась окончательно**.

Главный вопрос для России теперь не победа в Украине, а постпутинская идентичность.

И связанный с ним вопрос: что в этом новом мире делать Европе?

***

Кристиан Смит: Здравствуйте и добро пожаловать на подкаст Geopolitical Futures. Я Кристиан Смит. На прошлой неделе у Владимира Путина и Дональда Трампа состоялся девяностоминутный телефонный разговор. На фоне того, что внимание мира во многом приковано к войне на Ближнем Востоке, сам момент этого звонка интересен. Путина в основном считают одним из тех, кто выиграл от иранской войны, но, что необычно, инициировал разговор именно он. Это признак силы или слабости? Сам разговор вряд ли приведет к завершению войны в Украине, но он многое говорит о России: о том, чего она хочет, и о том, где могут находиться ее болевые точки. Чтобы разобрать, что мы можем из этого вынести, со мной председатель и основатель Geopolitical Futures Джордж Фридман. Здравствуйте, Джордж. Как вы?

Джордж Фридман: Хорошо. А вы?

Кристиан Смит: Спасибо, хорошо. Вы написали, что этот звонок необычен - что необычно именно то, что Путин позвонил Трампу, а не наоборот. Почему?

1. Девяностоминутный звонок, меняющий расклад

Джордж Фридман: Вспомните: Трамп пришел в Белый дом, обещая быстро договориться с Путиным, и во всех его звонках Путину этого, похоже, так и не случилось. Трамп выглядел гораздо более заинтересованным в этих переговорах, чем Путин. Но с тех пор прошло немало времени. Последний официальный разговор был в октябре прошлого года. Ходят слухи об еще одном в марте, но ни одна сторона его так и не подтвердила. То есть пауза получилась длинная. Трамп, казалось, потерял к России интерес - на фоне иранской войны и китайского направления. И вот теперь появляется Путин, открывает разговор, и открывает его темой экономического сотрудничества между США и Россией.

Важно вот что: именно это Трамп предлагал в первую очередь, когда выкладывал на стол варианты ради мира в Украине. Путин тогда эти предложения отверг. Война продолжилась. Так что нынешний шаг Путина, похоже, связан не столько с Ираном, сколько с расчетом, что Трамп сейчас

немного ослаб и захочет поговорить. Но это, в сущности, разговор скорее о России, чем об Иране.

Кристиан Смит: Та самая открывающая тема экономического сотрудничества вызвала на Западе возмущение, когда Трамп о ней впервые объявил - или это утекло, неважно, как именно она всплыла. Но теперь с нее заходит уже Путин. Какой вывод вы из этого делаете, Джордж?

2. Российская экономика в большой беде

Джордж Фридман: Думаю, у российской экономики очень серьезные проблемы. Сами СМИ полны материалов об этих проблемах.

Российские СМИ контролируются не так, как советские, но все равно довольно осторожны в критике ситуации.

Самого Путина как такового не критикуют, но на ТВ и в газетах постоянно появляются материалы о проблемах российской экономики.

Поскольку война идет давно, есть нехватка рабочей силы, цены крайне высокие, и

> — **Россия не в состоянии воспользоваться нефтяным кризисом, потому что и так работает на максимальной добыче**.

Так **что остро стоят вопросы - что дальше будет с Путиным и с войной**.

Кристиан Смит: Слушатели могут возразить: предсказания о коллапсе российской экономики звучат с самого начала войны. Кто-то ждал его уже через несколько месяцев или через год после введения санкций. Что же изменилось теперь?

Джордж Фридман: Это не коллапс. Это деградация. А деградация во многом мучительнее в долгосрочной перспективе.

3. Нехватка денег, нехватка товаров

В российской экономике, во-первых, нехватка денег.

Россияне финансировали войну рублем, своим внутренним рублем. В результате внутри России дефицит денежной массы, и цены растут. Решение - печатать больше денег, что приведет к огромной инфляции.

Вопрос простой: *цена этой войны* - в двух вещах.

> — Первое - труд: внутри России нехватка рабочей силы.
>
> — Второе - нехватка товаров на полках.

Интересно вот что: страны могут пережить катастрофу, если их потом что-то ждет. А долгосрочные мучения, если угодно, переносить гораздо тяжелее. И на этом этапе российские СМИ настроены довольно критично - обо всем этом говорят, и для культуры России это уже сдвиг, пусть и не закрепленный в законе. Мы видели разные шаги: отключение интернета, создание белого списка того, к чему можно получить доступ, блокировка одних ресурсов, отступление от других решений.

Главный вопрос сейчас - будущее Путина.

Как он сможет дальше править?

И этот звонок, и то, что он сам поднял возможность экономического сближения с США, от которого раньше отходил, - все это очень важно и, по-моему, говорит о том, что ***он под давлением***.

4. Пределы нефтяного спасательного круга

Кристиан Смит: Как я сказал в начале, многие считают Путина одним из главных бенефициаров иранской войны - из-за скачка цен на нефть и того, что США немного ослабили санкции на российскую нефть, на ту, что уже была в море. То есть вы говорите, что этот скачок цен пока не дал Путину - или, может быть, еще не дал - той экономической передышки, которая ему нужна?

Джордж Фридман: **Эта война обошлась чудовищно дорого**.

Идет уже пятый год. Много солдат погибло, многие пытались уклониться от призыва. В последние годы энтузиазма по поводу войны было немного.

Он ее не остановил.

Когда думаешь о войнах, которые тянутся без конца, само население начинает сдавать - в том смысле, что в армию забирают многих, даже пятидесятилетних, призывают студентов. Произошел масштабный отток мужей и детей из обычной жизни. А экономика так долго ориентирована на войну, что гражданских товаров - пусть острого дефицита и нет - все равно меньше, чем должно быть.

Отсюда ***глубокая усталость от войны***.

Путин не может закончить эту войну, не добившись чего-то принципиального.

Он будет ее продолжать.

Закончить ее могут другие - те, *кто его сместит*.

И как когда-то антивоенные движения возникали в США и других странах, мы подходим к этой фазе и здесь - заметно позже, чем у них, но проблема реальна.

5. Слухи внутри ФСБ

Ходят слухи - именно слухи - что ФСБ, российская разведка, устала от Путина и настроена против него. Он сам выходец из ФСБ, и во многом именно с ее помощью оказался на своем посту.

Так вот, ходят слухи, что сама ФСБ от него устала и хочет надавить или сместить его, как ни сформулируй.

Это слухи.

Я не знаю, правда это или нет, и в такие времена ходят разные дикие слухи.

Но это не те слухи, что обычно доходили до меня из России, так что их стоит отметить - пусть и не принимать на веру полностью.

Кристиан Смит: Да, сам слух интересен, даже если он неправдив, - хотя бы тем, откуда он мог взяться. К экономике вернемся через минуту, но останемся пока на Путине. На выходных были сообщения, что он все больше опасается покушений - откуда угодно, но в особенности с помощью дронов, ведь украинские дроны явно прорываются в Россию пусть и не легко, но устойчиво. В ночь с воскресенья на понедельник украинские беспилотники ударили по особо престижной части Москвы. Насколько, по-вашему, Путин действительно тревожится за свою личную безопасность? Говорят, он много времени проводит под землей.

6. Путин под землей

Джордж Фридман: Опять же, слухи. Да, говорят, он проводит время в бункере. У него есть охрана вроде американской Секретной службы, но более заметная - она вокруг него постоянно. Но это в нынешних обстоятельствах не выходит за рамки нормального.

Так что да, всегда ходят слухи о *крайних сценариях*, и иногда они оказываются правдой.

Но сам факт, что эти слухи есть, что российские СМИ говорят то, что они раньше не говорили, что несколько недель назад в Москве отключали интернет, что Трамп публично раскритиковал того, кто это сделал, что потом и сам Путин обрушился на тех, кто это сделал, - а это, по всей видимости, какая-то спецслужба, - **все это говорит о реальном *напряжении*.**

Конечно, оно есть.

Война идет уже пятый год, четыре полных года.

1) — Путин до сих пор утверждает, что он наступает. Он на тех же позициях, что и раньше.

2) — А экономика пошла вниз.

И вот сейчас внутри России - и помните, это не сталинская диктатура, тайная полиция не выходит арестовывать всех недовольных, - **открыто звучит критика.**

Такая сейчас картина.

Поэтому звонок в этом контексте оказался очень интересным. И то, что Путин первым же поднял темы, которые сам прежде отвергал, - на мой взгляд, очень показательно.

Кристиан Смит: Возвращаясь на минуту к нефти, Джордж: есть ли, по-вашему, какой-то срок, в течение которого подросшие цены на нефть успеют дойти до российской экономики и оказать на нее ощутимый положительный эффект? Можно сказать, что времени на это пока было мало. Но если ситуация в Ормузском проливе продолжится, может ли это переломить картину для России?

Джордж Фридман: **Проблема России в том, что она качает все, что может, и продает все, что может.**

Значительная часть идет на внутреннее потребление, остальное продается.

Они были бы рады нарастить добычу, но *уже работают на максимуме*.

Им нужны масштабные новые технологии, которые они не внедрили, а на это уйдут не недели и не месяцы - годы.

Так что для нынешней ситуации это не решение.

И финансовая выгода у них ограничена:

— они уже были на полной мощности, нефть приходилось придерживать внутри, нефть они и так продавали и зарабатывали.

Но нарастить доходы будет тяжело, и времени потребуется немало.

У них, мне кажется, время заканчивается.

7. Украина пережила зиму

Кристиан Смит: В то же время 1) — мы *прошли зиму*, которая казалась критически важной для Украины - выживет ли она. Похоже, выжила.

Параллельно Виктор Орбан проиграл выборы и ушел с поста в Венгрии, и ЕС уже одобрил 2) — *кредит в 90 млрд евро* для Украины. Оба этих фактора, очевидно, играют украинцам на руку. Насколько Путин, по-вашему, тревожится из-за этого при нынешнем раскладе войны?

Джордж Фридман: **Его тревожит не одна какая-то вещь, а вся картина.**

По общепринятому тогда мнению, *украинцев должны были «смять за пару месяцев»*.

То, что украинцы сопротивляются настолько упорно и так долго - и при этом еще и бьют дронами по Москве и другим городам, пока россияне пытаются делать то же самое со своей стороны, - означает, что **Украина показала себя в военном отношении равной России**.

И это огромный *шок для российского общества*.

— Российское общество привыкло видеть себя - как в советское время - великой державой, глобальной державой.

Сейчас Россия далеко *не глобальная держава*.

— Она потеряла Восточную Азию, Центральную Азию. Потеряла Южный Кавказ, Азербайджан, Армению. И весь Запад, все, что западнее, - Балканы... то есть, точнее, страны Балтии.

— Мы видим Россию совсем не такую, какой Россия рассчитывала быть после падения коммунизма.

И все это произошло *при Путине*.

Диктор: Уделите минуту, чтобы подписаться и поставить нам оценку на удобной вам подкаст-платформе. Видеоверсии передачи и многое другое - на YouTube-канале Geopolitical Futures GPF. По ссылке в описании ниже - доступ к нашей бесплатной рассылке, и в течение ограниченного времени вы сможете сразу скачать нашу специальную подборку по Ближнему Востоку. В этом выпуске - материалы о региональных амбициях Турции, ядерных и идеологических дилеммах Ирана и о роли этих стран в региональном балансе сил.

8. Трамп слабее, но Путин - намного слабее

Кристиан Смит: Вы сказали раньше, Джордж, что Путин может видеть Трампа сейчас более слабым, чем прежде, - на фоне *иранской войны*. Он также решил вывести из Германии часть войск и, кажется, ракеты - посмотрим, к чему это приведет. Не разглядел ли Путин здесь возможность извлечь из этого пользу?

Джордж Фридман: Думаю, Путина к этому подтолкнули, и происходит это в момент, когда *американцы выглядят слабее*.

У Трампа в Штатах действительно серьезные проблемы из-за этой 1) — ***войны***, и серьезные проблемы внутри страны из-за 2) — ***цен на нефть***.

С другой стороны, **лично его *позиции прочны*:**

> **— переизбраться он все равно не может, так что у него больше пространства для маневра.**

У ***Путина*** - **наоборот**:

> **— останется ли он президентом, никто не знает.**

То есть в чем мы можем быть уверены:

> **— Трампа не свергнут, и его вряд ли подвергнут импичменту и снимут из-за этой войны.**

Так что

> **— лично он сильнее, и положение США куда устойчивее, чем у России.**

То есть **мы смотрим на *две очень разные вещи*.**

Россия глубоко ***увязает в трясине***, превращаясь в довольно благополучную страну третьего мира.

Глобальной державой она больше *не является*.

Она продемонстрировала свою военную слабость в Украине.

Когда мир говорит о глобальных державах, он говорит о *США* и *Китае*.

> — Сам Китай к России отнюдь ***не дружелюбен*** - у них было много войн, в том числе при коммунизме, столкновения по рекам и вдоль границ.

И если Трамп договорится с Си - это намечено на 14 мая, - для России это будет реальной проблемой, потому что ее границы не особо защищены, а Китай как раз на этих границах.

То есть, глядя на положение Трампа и на людей вокруг Путина, мы видим ***Трампа в куда более сильной позиции***, пусть и не такой сильной, как могла бы быть, тогда как ***Путин ослабевает все заметнее.***

9. Символический вывод из Германии

Кристиан Смит: К Китаю и саммиту Трампа и Си мы вернемся через минуту. А пока мы говорим о Трампе - что вы думаете об этих выводах войск из Германии? Вы сами там бывали. Германия давно была очень важной военной базой для США. Что для вас в этом главное?

Джордж Фридман: **Это часть прежней *линии Трампа*:**

> **— *не ввязываться* в конфликты в Восточном полушарии.**

Он сам же ее нарушил, ввязавшись в Иран.

Но он еще и зол на европейцев за то, что они к нему не присоединились.

У нас союз.

Они говорят: мы не воевали, на вас никто не нападал, на США никто не нападал, поэтому мы не обязаны вам помогать.

Ответ Америки - точнее, ответ Трампа:

> — вы и не воевали, но могли бы, мы все равно сюда пришли, и держали здесь эти войска.

Сам *вывод войск* для Трампа - символический жест.

Он говорит: ладно, вы не пришли нас защищать, когда мы вступили в войну, потому что вам она не понравилась.

Он вывел пять тысяч солдат - на фоне общего числа войск это немного.

Что интереснее всего - в немецких СМИ всплыли последствия именно этого вывода. Оказывается, многие города, где базировались эти подразделения, зависели от доходов от военных, ведь те жили там с семьями.

Этого я не предвидел и думаю, никто не предвидел: что *у вывода будут экономические последствия*.

То есть мы фактически говорим немцам, которые жестко критиковали Трампа:

> **— хорошо, мы здесь развернуты, мы ваши союзники, и если вы относитесь к этому союзу *с таким пренебрежением* - мы уйдем.**

Эти пять тысяч - сигнал немцам.

Понимал ли Трамп, какие конкретно экономические трудности это создаст этим городам, я не знаю.

Но это реальная проблема внутри Германии.

10. Фундаментальный сдвиг геополитической системы

Все это часть *трансформации геополитической системы*.

> **1) — Мы сближаемся с Китаем.**
>
> **2) — Россия - не великая держава, у нее проблемы.**

3) — Европейцы строили свою оборонную конструкцию на присутствии США, а США намерены это присутствие сократить - особенно после крайне жесткой критики, особенно от Германии, от Мерца.

Так Трамп и реагирует. Это его классический ход.

Но при этом весь мир изменился, а *европейцы не хотят*, чтобы он менялся, - они хотят, чтобы все было как раньше.

И все это происходит.

Мы в одном из тех периодов истории, когда видим *фундаментальный сдвиг* в реальности глобальной системы - сдвиг, который людям требуется долго осознавать, но потом они вдруг понимают, что это действительно так, и подстраиваются.

Это процесс, растянутый на десятилетия.

11. Какое будущее ждет Россию?

Кристиан Смит: Раз уж речь о меняющихся геополитических ландшафтах, Джордж, посмотрим на Россию и на необходимость закончить войну. Допустим, война в обозримом будущем заканчивается там, где сейчас проходит линия фронта, или карту перекраивают так, что Россия получает Донецкую и Луганскую области целиком. Но это все равно далеко не полная победа. Какое будущее тогда у России?

Джордж Фридман: **Прежде всего обратите внимание: он сражается за этот участок.**

И если посмотреть на карту - это очень небольшая область Украины прямо у границы.

И факт в том, что он не может его взять уже больше четырех лет.

То есть **сама эта попытка - уже проблема**.

Россия столкнулась с *экзистенциальной проблемой*.

1) — Она сбросила коммунизм.

2) — Создала новый режим, более рыночный, если так выразиться, отойдя от диктатуры.

Путин пытался восстановить величие России, снова сделать Россию великой.

Способ, которым он хотел это сделать,

— продемонстрировать российскую военную силу и вернуть территории, которые Россия потеряла после холодной войны.

После распада СССР, как я уже говорил, Центральная Азия, Южный Кавказ и многие западные территории, в том числе Украина, отделились.

У Путина была мечта вернуть все это, перестроить, восстановить до прежнего состояния.

Он провалился. Он не выиграет в Украине.

— Он не вернет себе все более враждебные страны Южного Кавказа.

— Из-за Центральной Азии спорят США и Китай, у России там голоса, по сути, нет.

То есть то**, что он хотел сделать, - восстановить величие России после довольно унизительного развала Советского Союза и фрагментации самой России, - он не сделал.**

Не справился.

Теперь России придется заново понимать, что она такое.

12. После Путина

В холодную войну Россия привыкла видеть себя глобальной державой - и многие в старшем поколении росли с этим ощущением:

— что Россия - альтернатива США, та сила, которой США боятся и которую считают себе равной.

Сейчас она опустилась еще ниже, чем после распада Советского Союза, - из-за этой войны.

Так что **у России *глубинная проблема внутренней идентичности***.

Это не демократия в полном смысле, но это демократическое общество. И впереди выборы. Манипулируемые они или свободные - в любом случае, если Путин уходит, то вероятнее всего на смену придет руководство, сосредоточенное на том, чтобы - скажу так - сделать Россию снова великой в смысле восстановления экономики, улучшения жизни россиян и так далее.

Внешняя политика останется, но не на уровне мощи США, у которых поистине глобальная экономика и глобальная военная сила, неважно, разумно она применяется или нет, или Китая, у которого глобальная экономическая мощь, но не глобальная военная: он в Тихом океане и не дотягивается до Атлантики.

То есть **появилась *новая реальность геополитической системы*.**

Что именно произойдет внутри России, мы предсказать не можем.

> **— Но при этом провале в войне, при последствиях для экономики и при том, как сейчас живут россияне, никакого *триумфа нет*.**

Поэтому я думаю, что произойдет следующее:

> **— Россия примет предложение США об экономических отношениях.**

А для Трампа экономические отношения - это противовес войне. Если ты экономически вовлечен - все остальное идет мирным путем.

13. Россия, Европа и вопрос идентичности

Самое важное, что в итоге выйдет из всего этого, - это даже не примирение между Россией и США, а, что важнее, между Россией и Европой.

Когда смотришь на Европу и на ее нынешнюю фрагментацию, на ее экономические проблемы, экономически больше всего России может дать не Америка.

А Европа.

Сейчас Европа принципиально против Путина и против этой войны - и это вполне рационально.

Но что она будет делать, если придет новый лидер, закончит войну, снизит уровень милитаризации и предложит массу экономических возможностей - потому что у России много ресурсов, много возможностей, умные люди и все остальное - и заговорит о работе с европейцами?

Тогда Европе придется решать кое-что очень важное:

> — что вообще такое Европа?

Это континент. Немцы делают одно, поляки - другое, британцы - что хотят то и делают. Это набор стран.

Так что, по-моему, это пойдет так:

> **— судьба России предопределена.**

Она отойдет от путинской модели и сосредоточится на внутренних делах.

> — У нее уже есть программа свободной торговли внутри страны, программа свободного рынка - и к этой линии она вернется.

Будут богатые, бедные и все обычные сопутствующие явления. К востоку от Европы та самая опасная Россия, что существовала довольно долго, превращается в потенциально европейскую страну, очень на нее похожую.

14. Дилемма Европы вокруг НАТО

И вот, поскольку судьба России, по-моему, уже предопределена, **главный вопрос**

— что Европа делает теперь, кроме как жалуется на США?

У Европы есть европейские институты - ЕС, и рядом с ним НАТО.

При этом их способность сотрудничать, действовать сообща и так далее ограничена.

Между этими странами есть напряжение.

— Если Европа сможет стать федерацией - а я думаю, что вряд ли - она будет глобальной державой.

— Экономика ЕС больше китайской, но она раздроблена между странами.

Так что, глядя в будущее, я думаю, будущее России - в кардинальном восстановлении, в превращении в значительную экономическую силу, торгующую с США, с Китаем, с Европой.

Следующий вопрос, который из этого вытекает:

— по мере того, как нынешнее противостояние подходит к концу - а оно подходит к концу при любых раскладах, - что станет с Европой?

Европа отчаянно цепляется за НАТО, потому что пока у них НАТО, им не нужно принимать эти решения.

Их принимают американцы.

И часть горечи европейцев из-за того, что американцы как будто их бросают, - а они не бросают, они снизили обязательства, - самый интересный момент для европейцев в том, что они теперь вынуждены столкнуться с экзистенциальным вопросом, которого им очень хотелось избежать:

— каково наше будущее?

Так что все это, что сейчас происходит,

— 1) — саммит США с Китаем, в какой-то мере 2) — иранская война, 3) — ***война в Украине, становящаяся куда менее значимой в общей картине***, и 4) — Россия, становящаяся куда менее значимой во всем, что происходит,

- все это и поднимает вопрос:

— что Европа будет делать?

15. Россия, Китай и пределы силы

Кристиан Смит: И, Джордж, чтобы закончить - раз уж речь о Китае, к которому мы обещали вернуться. Вы упоминали, почему Россия может тревожиться из-за примирения Трампа и Си - слушатели могут вернуться к нашим прежним подкастам по этой теме. Не было ли, по-вашему, этого звонка попыткой Путина первым вставить свое слово? И в то же время - может ли тревога России из-за сближения Трампа и Си быть на самом деле хорошей новостью для Украины?

Джордж Фридман: **Россия сейчас не игрок глобального уровня.**

Она зажата одной темой - внутренние дела и отношения с Украиной.

Им крайне нужно выйти из этой войны.

И, по-моему, **президентство Путина зависит от того, выйдут ли они из этой войны и восстановят ли российскую экономику**.

Поэтому если посмотреть на то, что в этом разговоре вышло наружу: — сначала русские говорят:

— да, нам действительно интересно более глубокое экономическое взаимодействие с США;

— и нет, прекращения огня, кроме как на трое суток, не будет

- в чем-то ему приходится держать оборону.

Сколько он сможет ее держать, неизвестно.

Но весь 1) — американо-китайский трек настолько вне его контроля и влияния - точно так же как и 2) — иранская война,

— во время которой во времена холодной войны российские войска срочно бросались бы помогать иранцам, шла бы массовая военная помощь и так далее.

Мы видим *пределы России*.

И, думаю, **российское общество эти пределы тоже теперь видит.**

Пока россияне жили хорошо, пределы их не тревожили. А сейчас живут они плохо.

Кристиан Смит: А значит, время для перемен пришло - в том числе и в украинской войне. Джордж, как всегда, на этом и закончим. Спасибо, что уделили время. Спасибо и вам, что слушали. Скоро вернемся с новым подкастом Geopolitical Futures. А пока берегите себя, до встречи.

***

№ 1.964

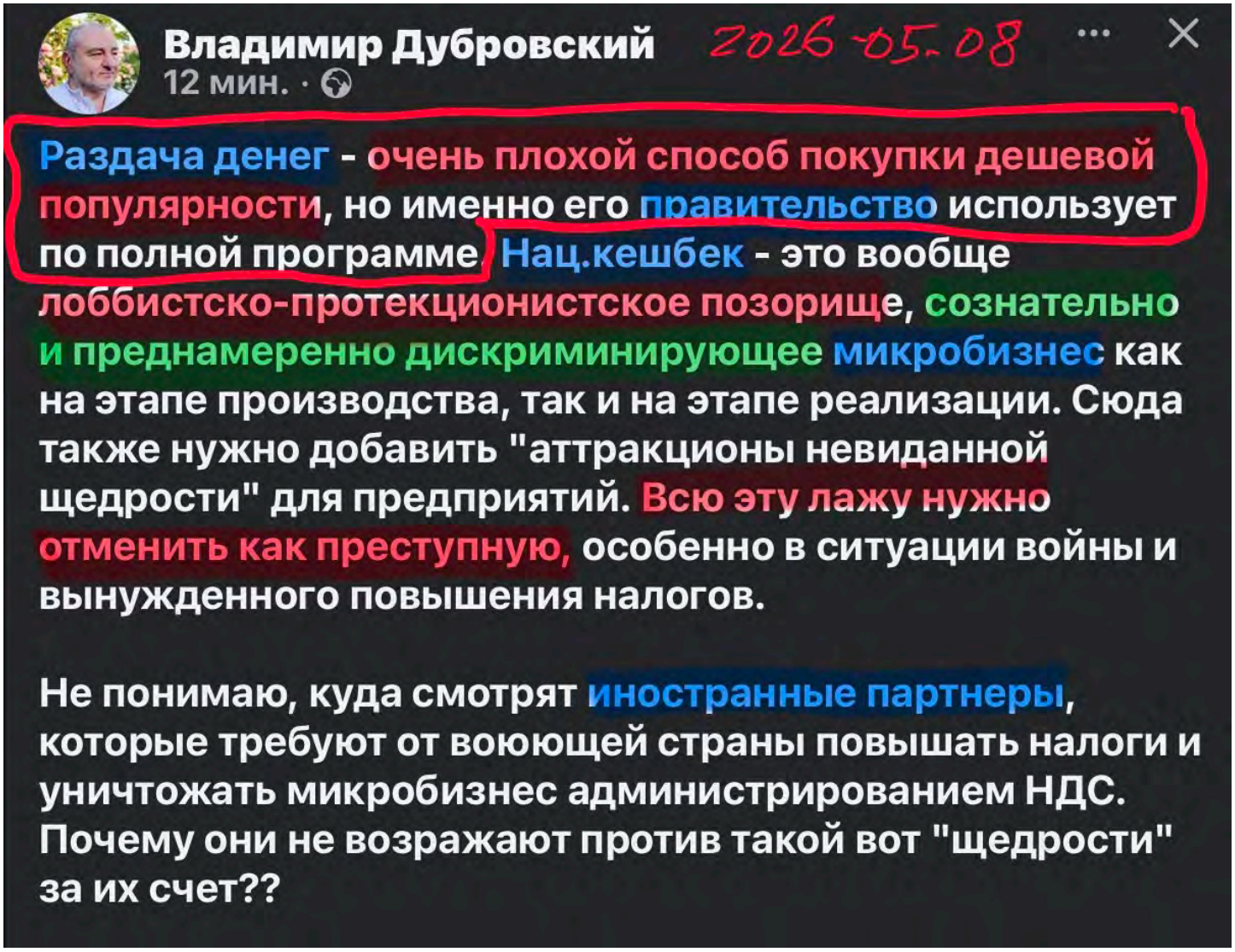

***

№ 1.965

«Я рад объявить, что в войне между Россией и Украиной будет действовать трехдневное прекращение огня — 9, 10 и 11 мая. Празднование в России связано с Днем Победы, но то же самое относится и к Украине, поскольку она также была большой частью и важным фактором Второй мировой войны.
Это прекращение огня будет включать приостановку всех кинетических действий, а также обмен пленными — по 1000 человек от каждой страны. Эта просьба была высказана непосредственно мной, и я очень ценю, что Президент Владимир Путин и Президент Владимир Зеленский согласились с ней.
Надеюсь, это станет началом конца очень долгой, смертоносной и тяжелой войны. Переговоры о завершении этого крупного конфликта — крупнейшего со времен Второй мировой войны — продолжаются, и мы с каждым днем становимся все ближе и ближе к цели. Благодарю вас за внимание к этому вопросу!»

Donald J. Trump
@realDonaldTrump

I am pleased to announce that there will be a THREE DAY CEASEFIRE (May 9th, 10th, and 11th) in the War between Russia and Ukraine. The Celebration in Russia is for Victory Day but, likewise, in Ukraine, because they were also a big part and factor of World War II. This Ceasefire will include a suspension of all kinetic activity, and also a prison swap of 1,000 prisoners from each Country. This request was made directly by me, and I very much appreciate its agreement by President Vladimir Putin and President Volodymyr Zelenskyy. Hopefully, it is the beginning of the end of a very long, deadly, and hard fought War. Talks are continuing on ending this Major Conflict, the biggest since World War II, and we are getting closer and closer every day. Thank you for your attention to this matter! President DONALD J. TRUMP

***

№ 1.966

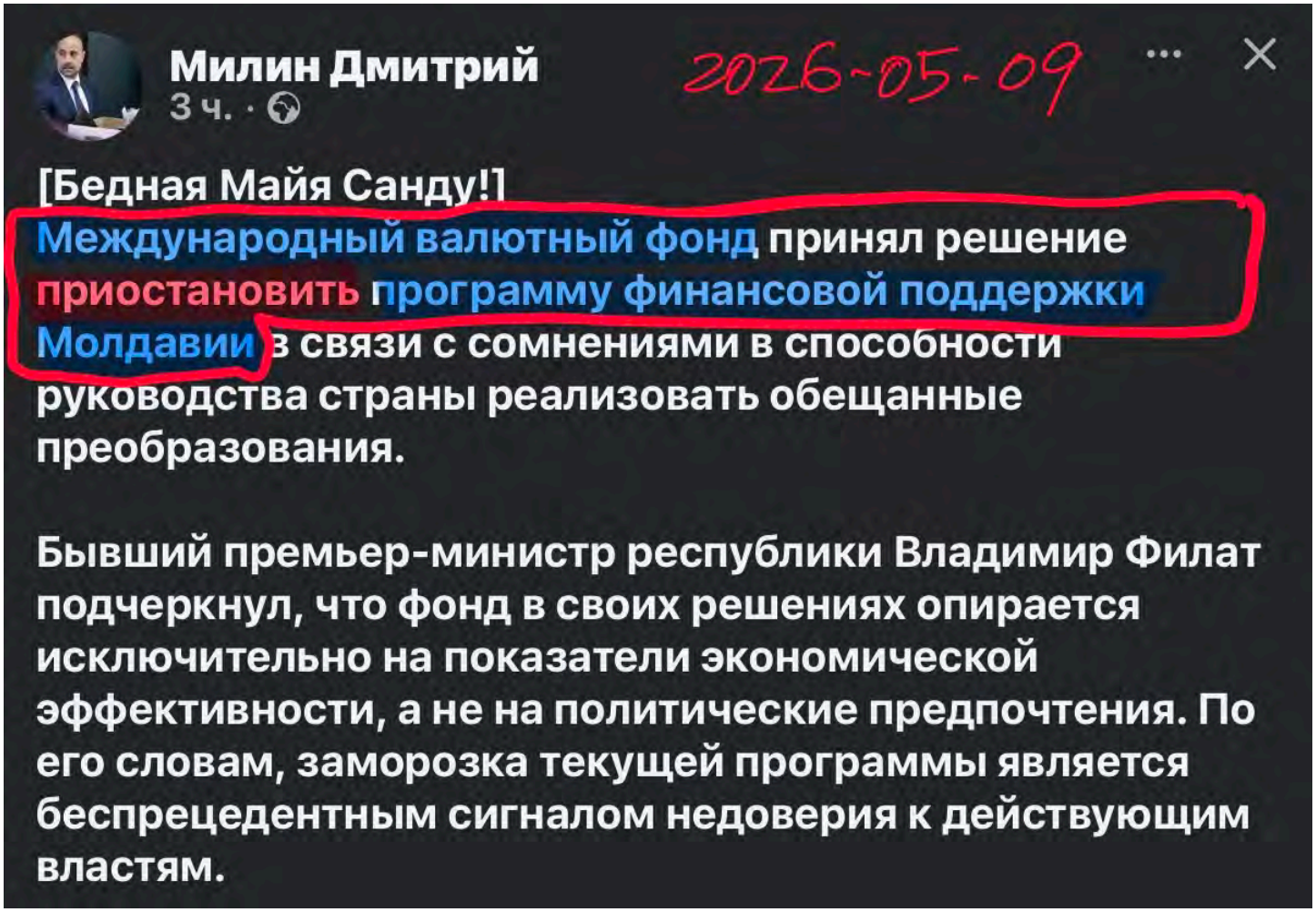

***

№ 1.967

З точки зору австрійської школи економіки (MTA/ASE), стаття Залужного - це цікавий симбіоз визнання краху централізованого планування «старого зразка» та водночас спроба побудувати нову, «розумну», але все ще державницьку модель

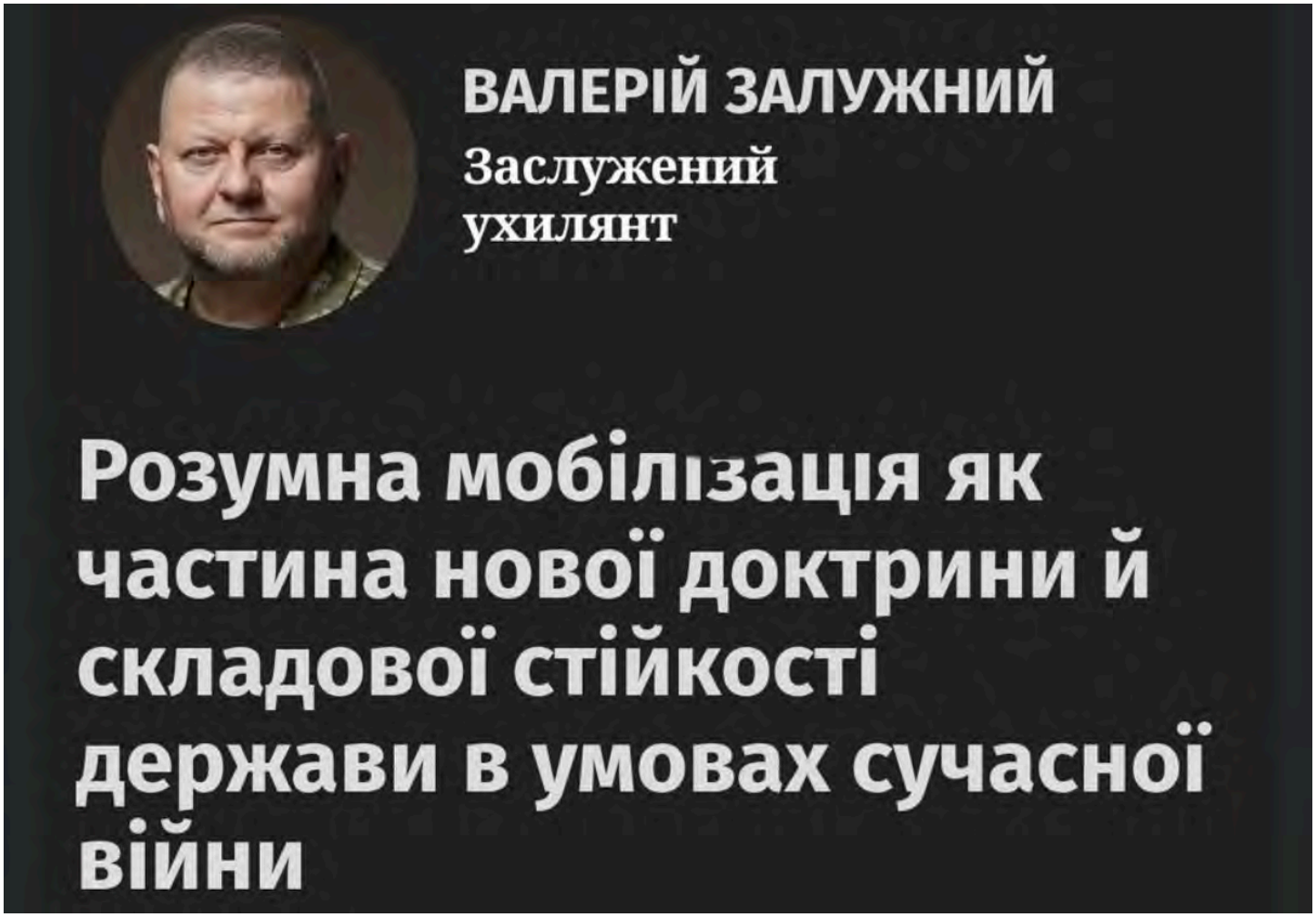

2026-05-09

Мін Тін Ек

Ось «розйоб» основних тез через призму Мізеса, Гаєка та Ротбарда:

1. Визнання «проблеми знання» (The Knowledge Problem)

Залужний пише, що ***«вертикаль наказів не встигає за швидкістю передачі даних від дронів»***.

Фрідріх Гаєк би аплодував. Державна бюрократія (ТЦК, Генштаб) фізично не здатна збирати та обробляти розпорошене знання на місцях. Спроба керувати масами людей як єдиним механізмом - це «фатальна самовпевненість».

Коли Залужний каже, що «стара модель померла морально», він фактично визнає неможливість економічного розрахунку в системі примусової мобілізації.

2. Танки як «минуле»: Капітальна структура та помилкові інвестиції

Теза про те, що танки - це «коні та шаблі», з точки зору австрійців є класичним прикладом мальінвестицій (неправильних капіталовкладень).

Бюрократія роками витрачала «бюджети під стару доктрину», незважаючи на зміну реалій.

Оскільки в держсекторі немає ринкових цін і конкуренції, вони не відчули «сигналу прибутку/збитку» і продовжували інвестувати в залізо, яке стало мішенню.

Це прямий наслідок відсутності приватної власності в оборонній сфері.

3. «Розумна мобілізація» - це все ще втручання

Залужний пропонує три типи мобілізації, зокрема передачу функцій приватним компаніям та фінансову мотивацію.

Мюррей Ротбард назвав би примусову мобілізацію формою рабства, яка викривляє ринок праці.

«Розумна» мобілізація **- це краще, ніж «м'ясні штурми», але з точки зору австрійців, єдиний ефективний шлях - це повністю** ***добровільна контрактна армія*****.**

Чому?

Тільки ринкова ціна (висока зарплата солдата) показує реальну альтернативну вартість людини.

Якщо держава «висмикує» айтішника з економіки силою, вона руйнує створення вартості в тилу, що в результаті послаблює фронт.

4. Війна машин vs Війна людей

Людський капітал - найцінніший ресурс.

Стара модель ТЦК ставилася до людей як до «голів» (кардиналістський підхід),

> — тоді як австрійці наполягають на суб'єктивній цінності кожного індивіда.

Заміна людей роботами - це логічний крок капіталістичного розвитку (автоматизація для зниження ризиків),

але

— державна машина робить це лише тоді, коли «гарматне м'ясо» стає занадто дорогим політично, а не економічно.

Підсумок

З позиції австрійців, Залужний - це «просунутий менеджер корпорації-монстра (держави)», який зрозумів, що старі методи не дають KPI.

Проте він все одно намагається реформувати примус, замість того, щоб дати працювати ринку.

«Спроба виграти війну телеграфом і кіньми» - це не просто помилка генералів, це фундаментальна властивість будь-якої державної монополії, яка не має стимулів до інновацій, поки не опиниться на межі краху.

Стаття валяється на Українській правді.

***

№ 1.968

Не про парад. Росія-2026: як будуть розвиватися політичні процеси

2026-05-09

Денисенко

Зараз, за моїми особистими спостереженнями, в Росії відбувається ***два тектонічних зсуви***:

1. Практично всі в Росії усвідомили і артикулюють одну важливу тезу:

— війна триватиме доти, доки живий Путін.

Це важливий зсув в свідомості на фоні того, що війна є 1) — непопулярною, є 2) — страх мобілізації і 3) — очікування нової війни в Балтиці.

2. Цей ***транзит***, якщо ширше, іде наступним чином:

— нас всі бояться (2021) - ми швидко переможемо (2022-24) - щось іде не так (2025) - війна буде тривати стільки, скільки буде живим Путін (2026).

Далі йде ***розвилка*** - або 1) — народ ламають або 2) — він починає отримувати певну суб'єктність.

Що важливо, цю суб'єктність відчувають завжди еліти, які також можуть дещо по-іншому почати себе поводити.

3. Разом з цим відбувається ***транзит*** частини лоялістів та індиферентних ***в сторону опозиційності*** до Путіна.

Я вважаю, що до кінця 2026 року ми будемо мати ситуацію 50 на 50 в питанні підтримки Путіна.

Останні вибори Путіна показали, що рівень його реальної підтримки склав 71-72% (ми тоді робили нашу соціологію).

Це пікове значення його реальної підтримки.

Іншими словами, в Росії приблизно 1/3 населення плюс-мінус є опозиційною до Путіна. до кінця 2026 року, повторюся, якщо виходити із сьогоднішніх вводних, реальна кількість прихильників і противників Путіна зрівняється.

Точніше, ця модель буде умовно такою: 50% за, 40% проти і 10% говоритимуть, що вони поза політикою.

Як виглядатиме ця опозиція?

Вона буде розділена між 1) — лібералами та 2) — ура-патріотами.

4. Вже зараз влада ***спробує купити ура-патріотів*** участю в політиці.

Вже є напівофіційна заява про те, що 20% думи буде віддано учасникам війни.

Більше того, Єдина Росія не забирає на себе монополію на ветеранів, а самі ветерани пройдуть через різні партії, проте, без створення партії ветеранів.

І найголовніше:

— говорити про те, що це *каналізує* перехід ура-патріотів у потрібний для влади формат поки *зарано*.

Система не готова до повернення мільйона людей з армії.

І поки, весь цей процес - це війна між ***Кірієнком*** (відповідальний за всю внутрішню політику) та ***Білоусовим*** (міністр оборони) за те, хто буде головним по ветеранам.

Білоусов тут, безумовно, не самостійна фігура, а просто фронтить групу силовиків, які хочуть обмежити роль ***Кірєнка*** у внутрішній політиці.

Думаю, в результаті, ***Путін*** якісь повноваження забере в ***Кірієнка***, але *залишить систему внутрішнього конфлікту між цими гравцями*.

Але, що важливіше:

— ця модель, як мінімум, на цьому етапі не усуває широкої опозиційності до Путіна і не дозволяє, поки що, маргіналізувати велику частину ура-патріотів.

Їм буде тісно в межах нинішньої політичної моделі, яка буде реалізована в наступній Думі з мінімальними косметичними правками.

Більше того, як би це парадоксально не звучало, але

— лише мінімальна частина ура-патріотів хоче безкінечної війни Путіна.

5. ***Ліберали несподівано отримали нове обличчя***: Боню.

І, схоже, влада спробує і надалі їх маргіналізувати страхом та бонями. Але минулі вибори показали шалений запит навіть на нікому невідомого кандидата в Президенти і друга Кірієнка Надєждіна, якого влада змушена була зняти з виборів.

Звичайно, зараз ніхто не дасть створити *ліберальну партію*.

Але ці люди навчилися жити паралельно з владою і будуть чекати свого часу.

Новонавернені ліберали-опозиціонери будуть такими ж тихими, як і їх старші товариші. І чекатимуть свого часу.

6. Як би це парадоксально не звучало, але смерть режиму багато в чому буде залежати від того, чи об'єднаються ці дві опозиції в якійсь розумній перспективі.

7. Режим не може не реагувати на все те, що зараз відбувається внизу.

При цьому

— єдина форма реакції, яку розуміє режим - закручування гайок і репресії.

А це в свою чергу, **прискорить *розрив* між народом і владою.**

При цьому, нам варто розуміти:

— зменшення підтримки Путіна не означає, що народ готовий до поразки в тому значенні, як вони її розуміють.

***

№ 1.969

Dubinsky.pro
14 мин. ·

2026-05-09

Заявления зеленского из Еревана про угрозу удара по Москве 9 мая - это не более, чем театральное представление клоуна, возомнившего себя диктатором. И европейцы - заказчики этого перформанса, чтобы спровоцировать Москву на эскалацию, и сорвать переговоры с США. Это очевидно. Разменивают шавок, готовых бросить свои страны в котел войны за недорого, как Саакашвили, или задорого, как зеленский. Но цель всегда деньги - война, введение санкций, сверхприбыль от продажи энергоносителей, которые дорожают. Схема вытеснения РФ с рынка энергоносителей и повышения тарифов под предлогом войны.

Рис1

Рис2

***

№ 1.970

Рис1

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №374/2026

Про проведення параду в м.Москві

Враховуючи численні прохання, з гуманітарною метою, окресленою в перемовинах з Американською стороною 8 травня 2026 року, **постановляю:**

1. Дозволити 9 травня 2026 року провести парад в м. Москві (Російська Федерація).

На час параду (з 10 години ранку за Київським часом 9 травня 2026 року) територіальний квадрат Красної площі виключити з плану застосування українського озброєння.

Квадрат Красної площі:
55.754413 37.617733
55.755205 37.619181
55.753351 37.622854
55.752504 37.621538

2. Цей Указ набирає чинності з дня його підписання.

Президент України В.ЗЕЛЕНСЬКИЙ

8 травня 2026 року

Рис2

По состоянию на начало 2026 года точные данные о потерях Украины в войне засекречены, однако, по оценкам различных источников, число погибших военных составляет около 55–100 тысяч человек. Общее количество пострадавших (убитыми и ранеными) может достигать 500–900 тысяч человек.
Основные данные о потерях Украины (по состоянию на февраль-май 2026 г.):
Официальные данные (Украина): Президент Владимир Зеленский в феврале 2026 года заявил о 55 000 погибших военнослужащих. Также отмечается большое число пропавших без вести.
Оценки западных источников: По оценкам западных чиновников и аналитических центров (например, CSIS), к началу 2026 года потери ВСУ убитыми и ранеными оцениваются в 500–600 тысяч человек. Некоторые источники приводят цифру до 900 тысяч.
Демографические потери: По оценкам экспертов, Украина потеряла около 10 миллионов человек (включая погибших, беженцев и жителей оккупированных территорий). CNN +3
Потери гражданского населения (по данным ООН):
На 31 января 2026 года УВКБ ООН зафиксировало 56 550 жертв среди гражданского населения: 15 172 погибших и 41 378 раненых, при этом реальные цифры, вероятно, выше. Wikipedia
Потери России (для сравнения):
По данным Генштаба ВСУ на 9 мая 2026 г., общие потери РФ (убитыми и ранеными) составляют более 1,34 млн человек.
По оценкам западных источников и исследователей, число погибших военных РФ может составлять 250–350 тыс. человек. Вот Так +2

Рис3

***

№ 1.971

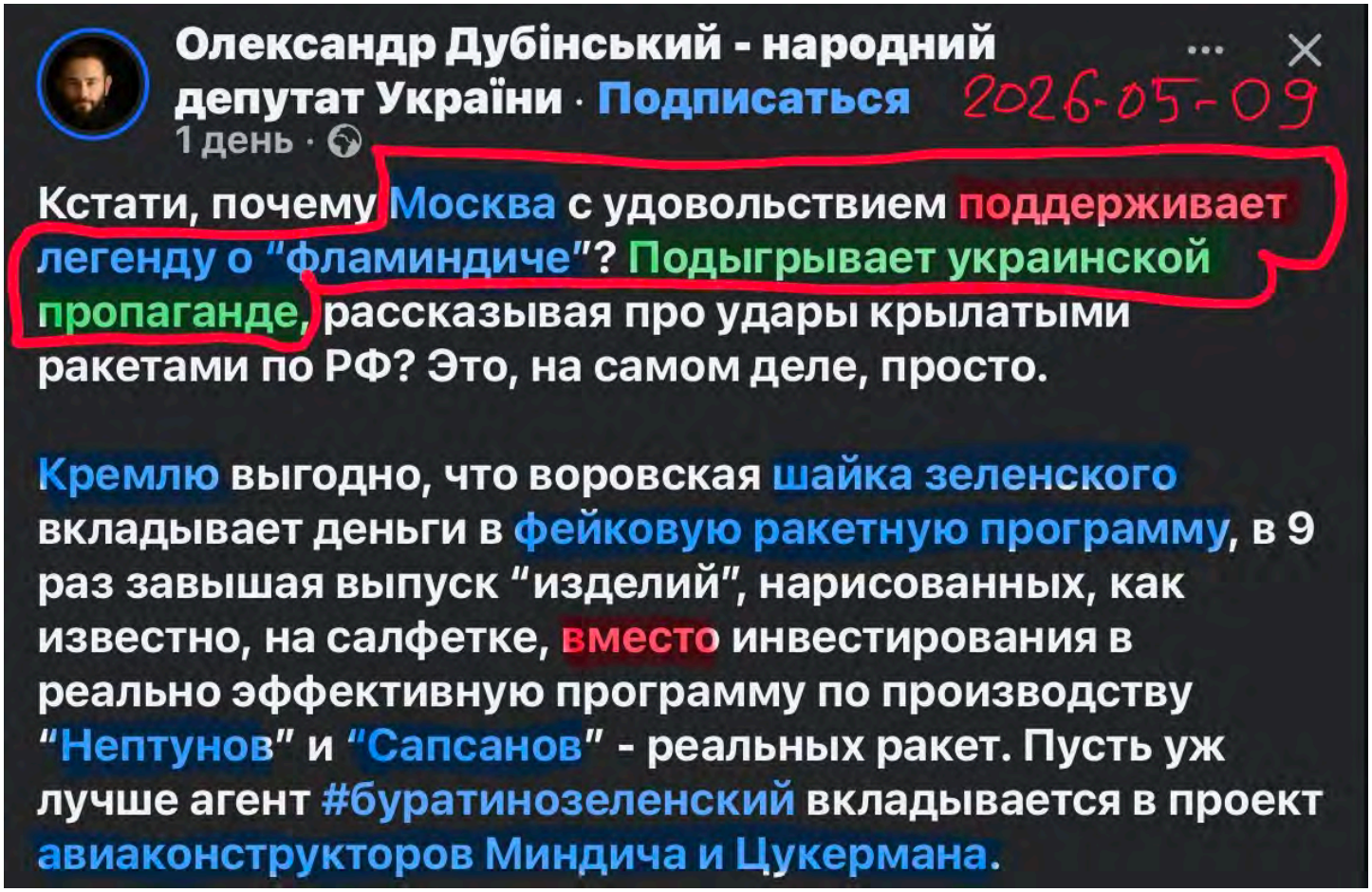
Олександр Дубінський - народний депутат України · Подписаться
1 день ·
2026-05-09
Кстати, почему Москва с удовольствием поддерживает легенду о "фламиндиче"? Подыгрывает украинской пропаганде, рассказывая про удары крылатыми ракетами по РФ? Это, на самом деле, просто.
Кремлю выгодно, что воровская шайка зеленского вкладывает деньги в фейковую ракетную программу, в 9 раз завышая выпуск "изделий", нарисованных, как известно, на салфетке, вместо инвестирования в реально эффективную программу по производству "Нептунов" и "Сапсанов" - реальных ракет. Пусть уж лучше агент #буратинозеленский вкладывается в проект авиаконструкторов Миндича и Цукермана.

***

№ 1.972

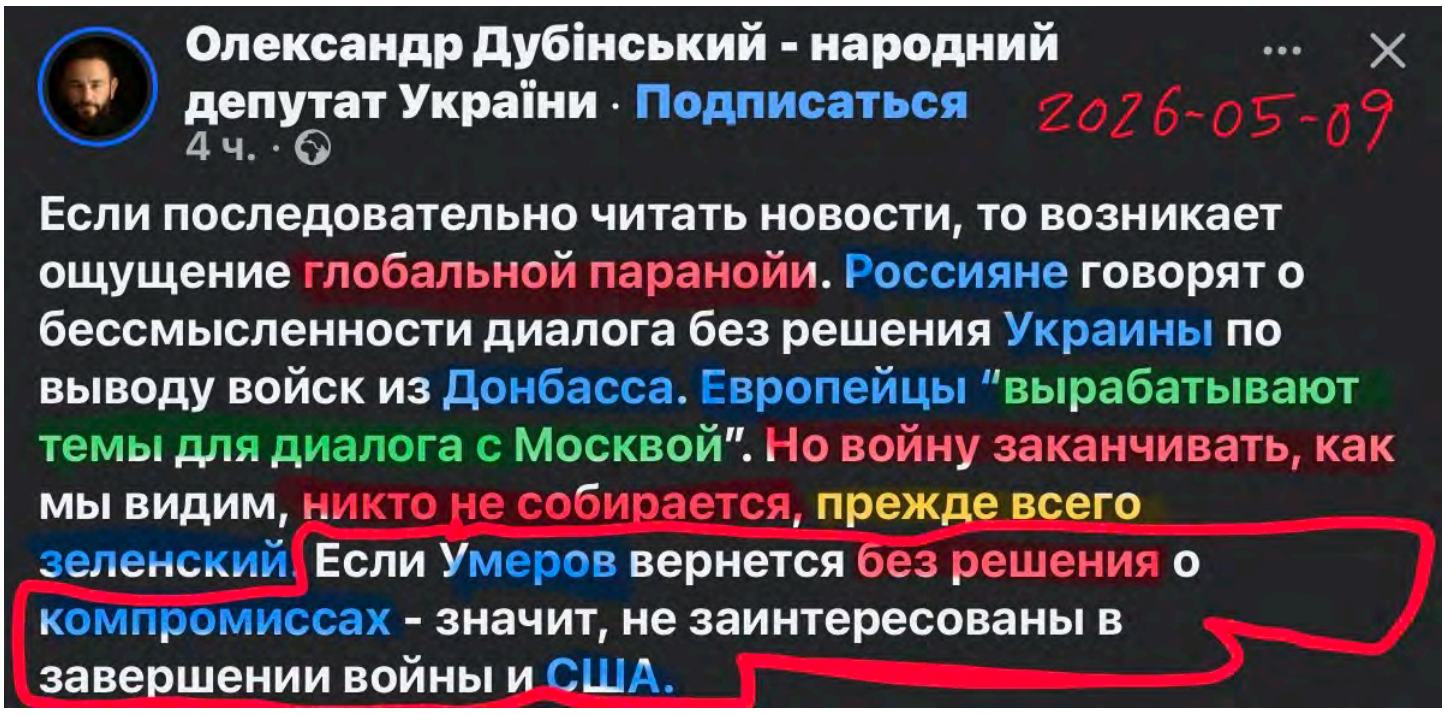
Олександр Дубінський - народний депутат України · Подписаться
4 ч. ·
2026-05-09
Если последовательно читать новости, то возникает ощущение глобальной паранойи. Россияне говорят о бессмысленности диалога без решения Украины по выводу войск из Донбасса. Европейцы "вырабатывают темы для диалога с Москвой". Но войну заканчивать, как мы видим, никто не собирается, прежде всего зеленский. Если Умеров вернется без решения о компромиссах - значит, не заинтересованы в завершении войны и США.

***

№ 1.973

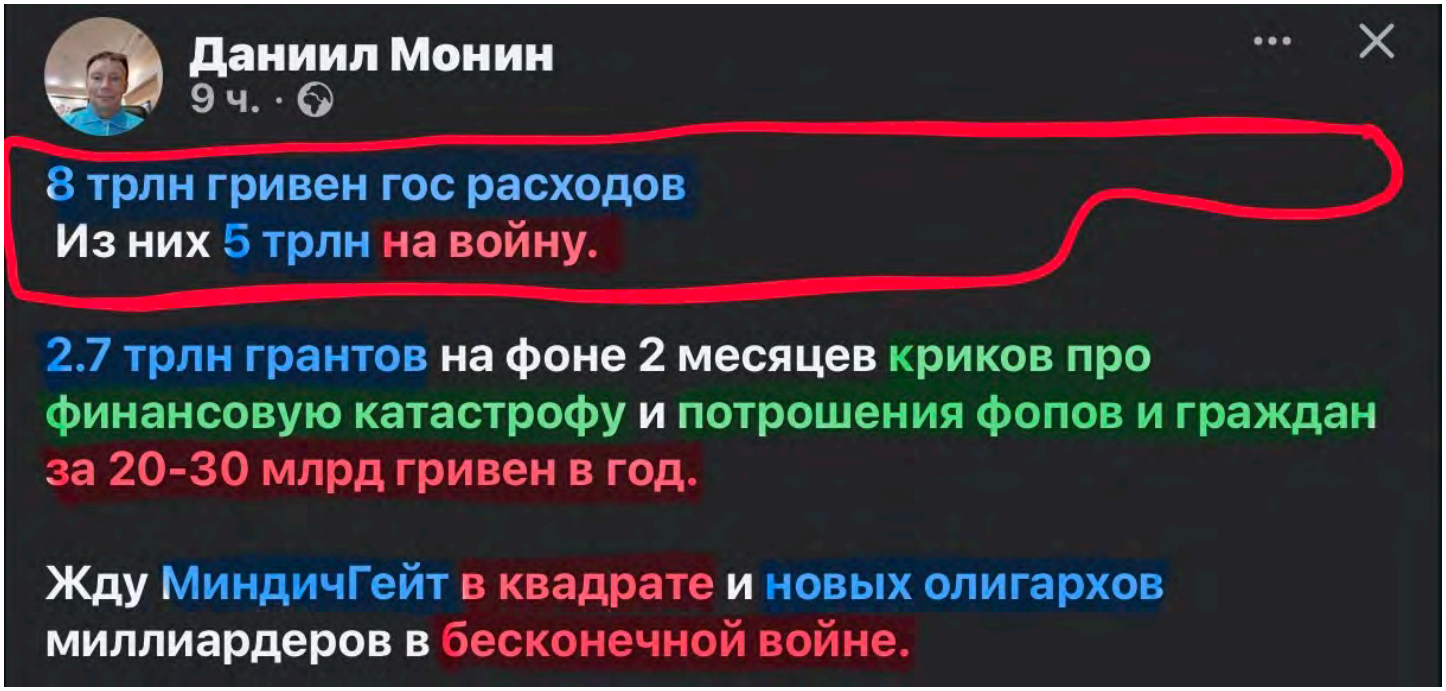

***

№ 1.974

Є люди, які роблять кар'єру. Є люди, які роблять історію. А є Сергій Тигіпко - людина, яка просто завжди опиняється там, де є посада. Будь-яка посада. Головне - щоб офіційна

2026-05-09

Мін Тін Ек

Тепер він радник. Позаштатний. Це як звичайний радник, тільки без зарплати. Але з доступом. А доступ, як відомо, дорожче за зарплату.

Комсомолець на всі часи.

Кар'єра Тігіпка почалася в найправильнішому місці - в *комсомолі*.

> — У 1980-х він був секретарем ЦК ЛКСМУ. Тоді це означало майбутнє. Партія, посада, перспективи. Система працювала, треба було просто в неї вписатися.

Потім система впала. Але Тігіпко не впав. Він просто перейшов в іншу систему. Банківську. Виявилося, навички комсомольського функціонера чудово конвертуються в навички банкіра. Головне - вміти домовлятися з потрібними людьми в потрібний час.

У 1990-х він уже будував ПриватБанк разом із Коломойським. Потім — створював власні банки. Гроші з'являлися. Звідки? Питання некоректне. У 1990-х гроші просто з'являлися в тих, хто знав правильних людей.

Міністр усього.

2000-ні - час великої політики. Тігіпко встигає побувати головою Нацбанку, віце-прем'єром, міністром економіки. За Кучми, за Януковича — не важливо. Головне - посада є.

Він той самий чиновник, якого можна призначити на будь-яке крісло. Економіка? Без проблем. Фінанси? Легко. Соціальна політика? А чому б ні? Універсальний солдат української бюрократії.

Особливий талант Тігіпка - здатність виглядати компетентним.

> — Костюм сидить ідеально. Промова поставлена. Цифри в презентації. Той самий тип управлінця, який може керувати заводом, банком чи міністерством - і скрізь буде виглядати на своєму місці. Поки не запитаєш про результат.

Політик без електорату.

Паралельно з державною службою Тігіпко намагався стати політиком. Створював партії. "*Трудова Україна*", "*Сильна Україна*" - назви різні, суть одна. Партія начальника, який вирішив, що електорат його любить.

Не любив. На президентських виборах 2010 року Тігіпко набрав 13%. Непогано для першого разу. Але ці 13% голосували не за програму - вони голосували за "нормального такого, в костюмі".

Потім він пішов до Януковича. Партію розпустив. Електорат розчарувався. Але навіщо електорат, коли є адмінресурс?

Революція? Яка революція?

2014 рік. Майдан. Янукович тікає. Тігіпко... залишається. Він же технократ. Він поза політикою. Він просто професіонал, який служить державі. Будь-якій державі. З будь-яким президентом.

> — Пару років тихо. Потім - знову депутат. "Опозиційний блок", фракція "Відродження". Партія Пальчевського, партія Мураєва - не суть. Головне - мандат є.

Голосував проти мовного закону. Голосував проти декомунізації. Голосував так, як голосує людина, яка ніколи не розлучалася зі своїм комсомольським минулим. Просто тепер воно називалося "прагматизм" і "діалог".

Радник завгоспа.

І ось - 2026 рік. Позаштатний радник голови Офісу президента.

> — Це не міністр. Не віце-прем'єр. Навіть не депутат. Це радник людини, яка сама є радником.

Уявіть собі grad-школу влади. Президент - на вершині. Прем'єр - поруч. Міністри - нижче. Депутати - ще нижче. А десь у підвалі цієї піраміди - позаштатний радник голови ОПУ.

Тігіпко дійшов до підвалу. Після всіх посад, всіх портфелів, всіх мандатів - він консультує людину, яка консультує людину, яка приймає рішення.

Це не деградація. Це еволюція навпаки.

Що він радитиме?

> — Найцікавіше питання: а що саме Тігіпко радитиме?
>
> Як побудувати олігархічний "капіталізм"?
>
> Як зберегти статки після революції?
>
> Як залишатися при владі незалежно від того, хто при владі?

Може, він розповість, як створювати партії, які ніхто не любить. Або як бути міністром економіки в країні з економікою, що падає. Або як виглядати статечно, коли все навколо розвалюється.

Досвід у нього величезний. **Сорок років в системі**. Комсомол, банки, уряд, парламент. Він бачив усе. Пережив усе. І завжди залишався на плаву.

Моральна цієї історії.

Є старий анекдот про таргана, який пережив ядерну війну. Тігіпко — той самий тарган. Тільки в костюмі та з дипломом економіста.

Система змінюється - він залишається. Влада падає - він переходить до наступної. Революції змітають попередників - він пояснює, що він "поза політикою".

Тепер він радник. Позаштатний. Безкоштовний. Але присутній.

І десь у паралельному всесвіті є Тігіпко, який у 1991-му відкрив маленьку пекарню, ніколи не ліз у політику й просто пік хліб. Щасливіша версія.

Але в нашому всесвіті він радник завгоспа. І це, напевно, теж щастя. Своє. Комсомольське.

P.S.

Коли в 2050-му штучний інтелект управлятиме країною, Тігіпко знайде спосіб стати його позаштатним радником. Ви можете бути впевнені.

***

№ 1.975

Что случилось с Южной Кореей после демократии, что она обошла Северную Корею по душевому ВВП по ППС?

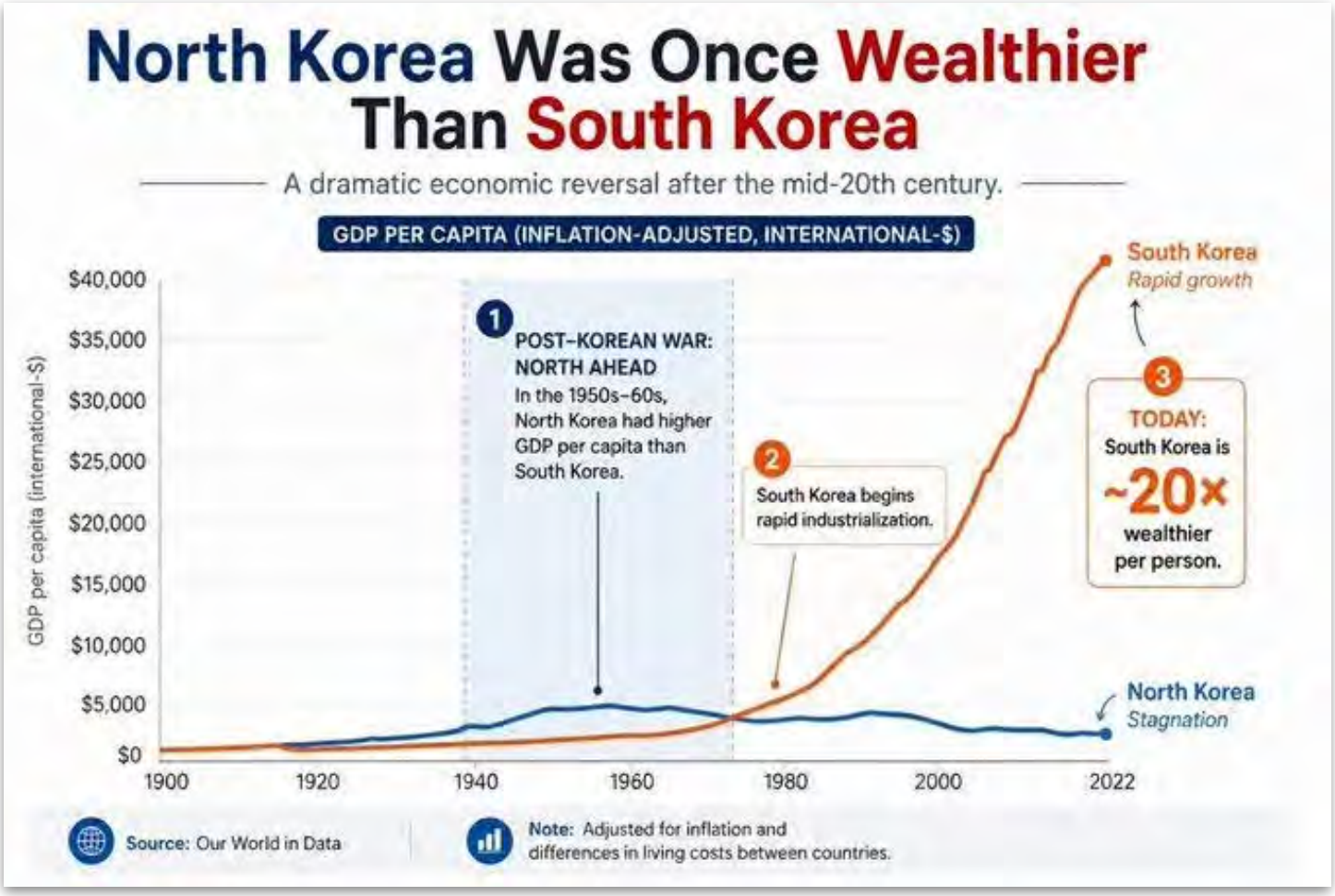

2026-05-10

Милин

Ответ:

— Пак ***Чонхи*** возглавил военный переворот 16 мая 1961 года, который положил конец коррумпированной южнокорейской демократии, установив авторитарную диктатуру.

В 1961 году, доход на душу населения в Южной Корее составлял $72, а главный военно-политический соперник — Северная Корея — обладал большей экономической и военной мощью,

> — **поскольку на севере Корейского полуострова осталось значительное количество промышленных предприятий, построенных в колониальный период.**

Кроме того,

> — Северной Корее оказывали военно-экономическую помощь Советский Союз и страны социалистического лагеря, тогда как большая часть американской экономической помощи Южной Корее была разворована.

Пак Чонхи взял курс на проведение экспорт-ориентированной индустриализации.

> — В качестве основного стратегического партнёра Пак рассматривал Японию и приложил немалые усилия для нормализации отношений с ней, заключив в 1965 году договор об отношениях между Японией и Кореей.

Протекционистская политика правительства Пака привела также к активному росту ***чеболей***, возникших ещё в конце Корейской войны и в настоящее время производящих почти половину ВВП страны.

Также по инициативе Пака был создан ряд ***государственных институтов***, ответственных за развитие национальной экономики, — такие, как

> — Совет экономического планирования (Economic Policy and the Economic Planning Board, EPB), Министерство торговли и промышленности (Ministry of Trade and Industry, MTI), Министерство финансов.

Под его руководством Верховным советом национальной перестройки был разработан первый пятилетний экономический план (1962—1966), заложивший основы программы экономического развития Южной Кореи.

На официальном уровне подчёркивалось, что

> — для благоприятного развития экономики необходимо преодоление традиционного корейского коллективизма, культивировался западный буржуазный индивидуализм.

"Несмотря на то, что в последнее время во всём мире нашу страну называют примером развивающегося государства, благодаря развитию

экономики, без самообновления довольно сложно предсказывать более весомые результаты... Необходимо сместить акценты с простого наследования благих дел предшественников на творческое восприятие завтра" (с) Генерал Пак *Чонхи*.

***

№ 1.976

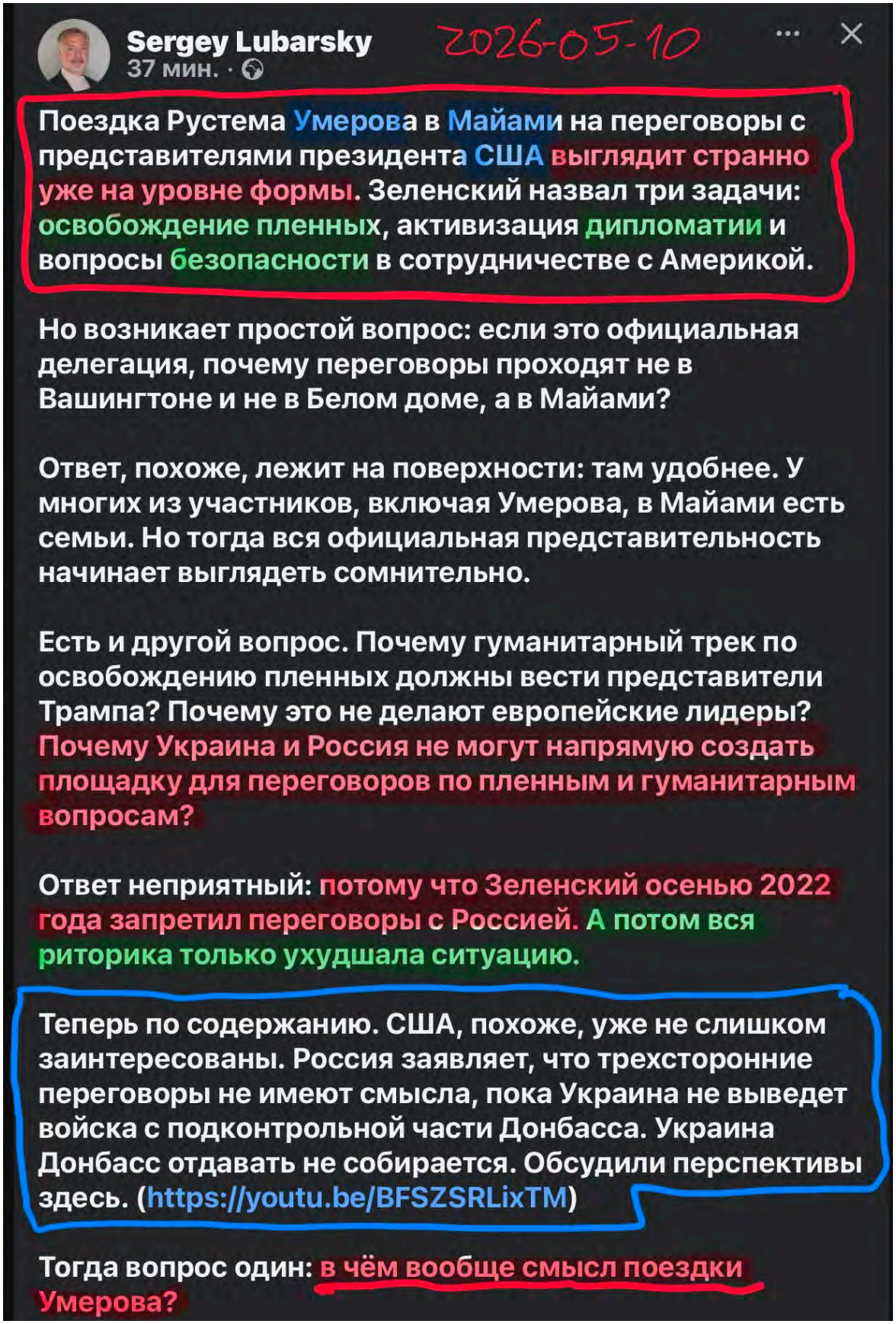

***

№ 1.977

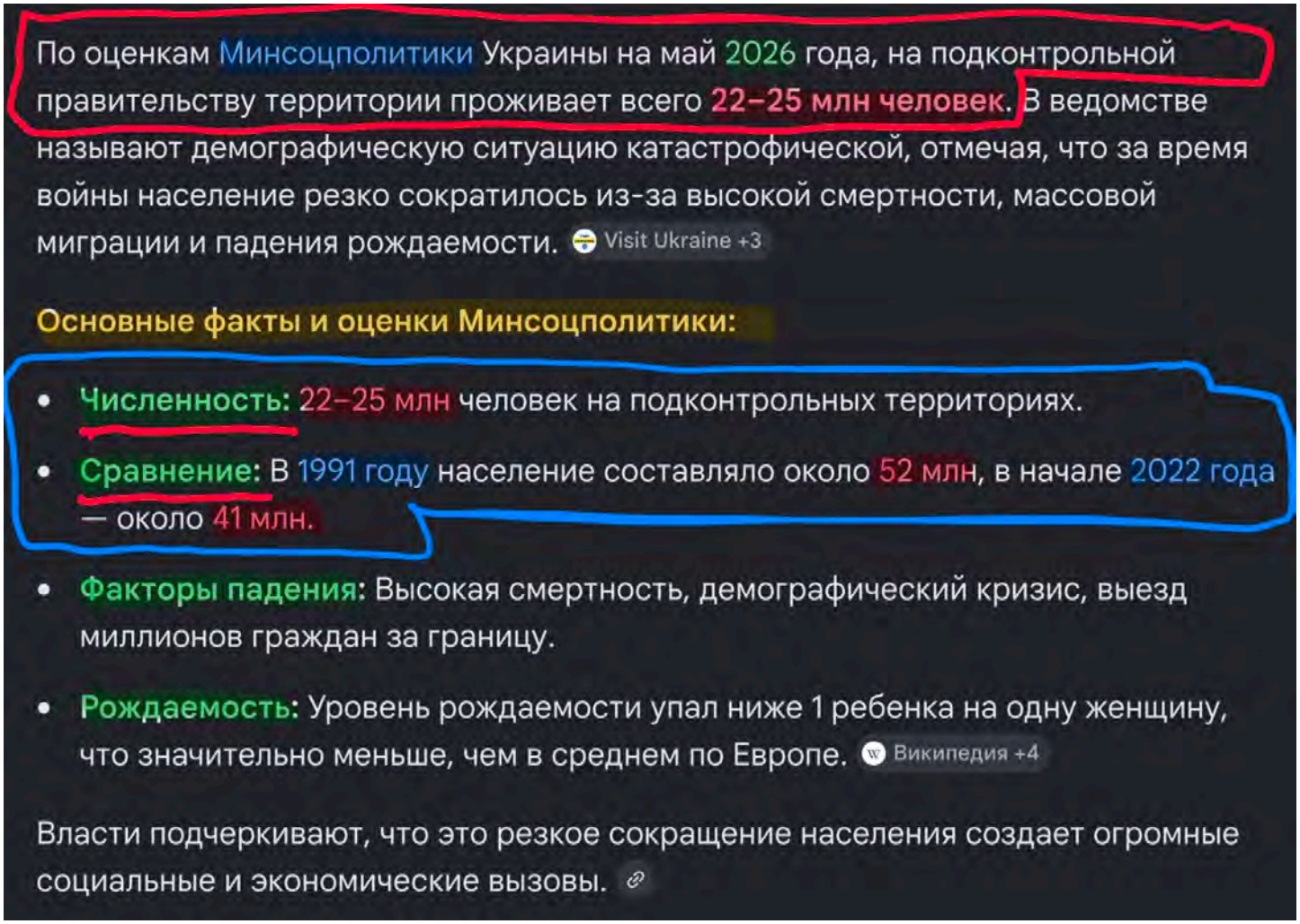

По оценкам Минсоцполитики Украины на май 2026 года, на подконтрольной правительству территории проживает всего 22–25 млн человек. В ведомстве называют демографическую ситуацию катастрофической, отмечая, что за время войны население резко сократилось из-за высокой смертности, массовой миграции и падения рождаемости. Visit Ukraine +3

Основные факты и оценки Минсоцполитики:

- **Численность:** 22–25 млн человек на подконтрольных территориях.
- **Сравнение:** В 1991 году население составляло около 52 млн, в начале 2022 года — около 41 млн.
- **Факторы падения:** Высокая смертность, демографический кризис, выезд миллионов граждан за границу.
- **Рождаемость:** Уровень рождаемости упал ниже 1 ребенка на одну женщину, что значительно меньше, чем в среднем по Европе. Википедия +4

Власти подчеркивают, что это резкое сокращение населения создает огромные социальные и экономические вызовы.

***

№ 1.978

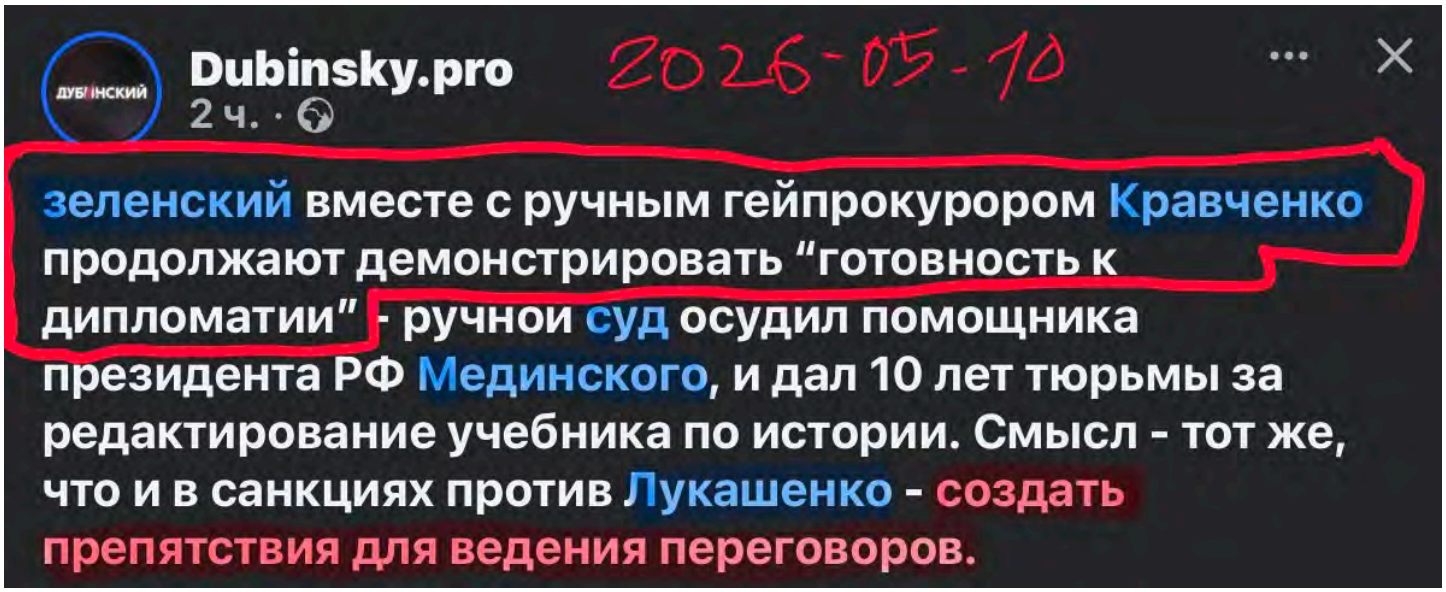

***

№ 1.979

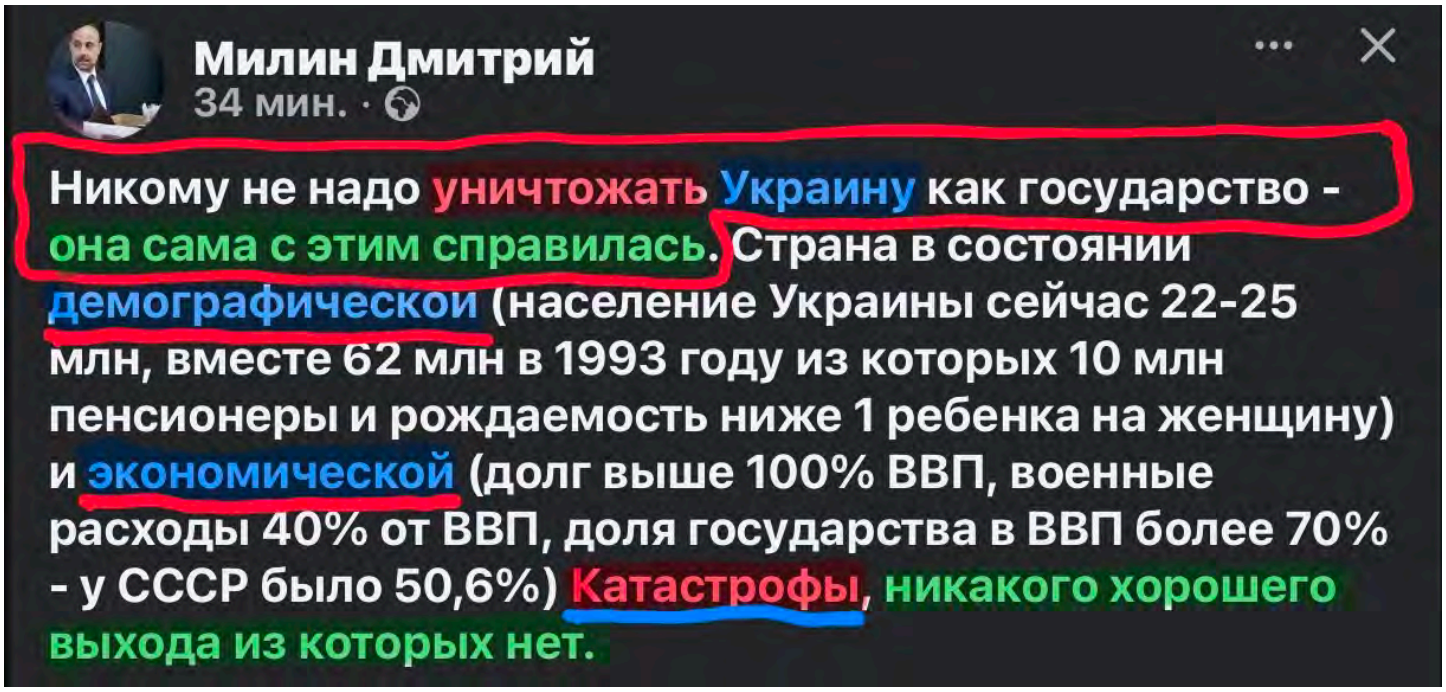

***

№ 1.980

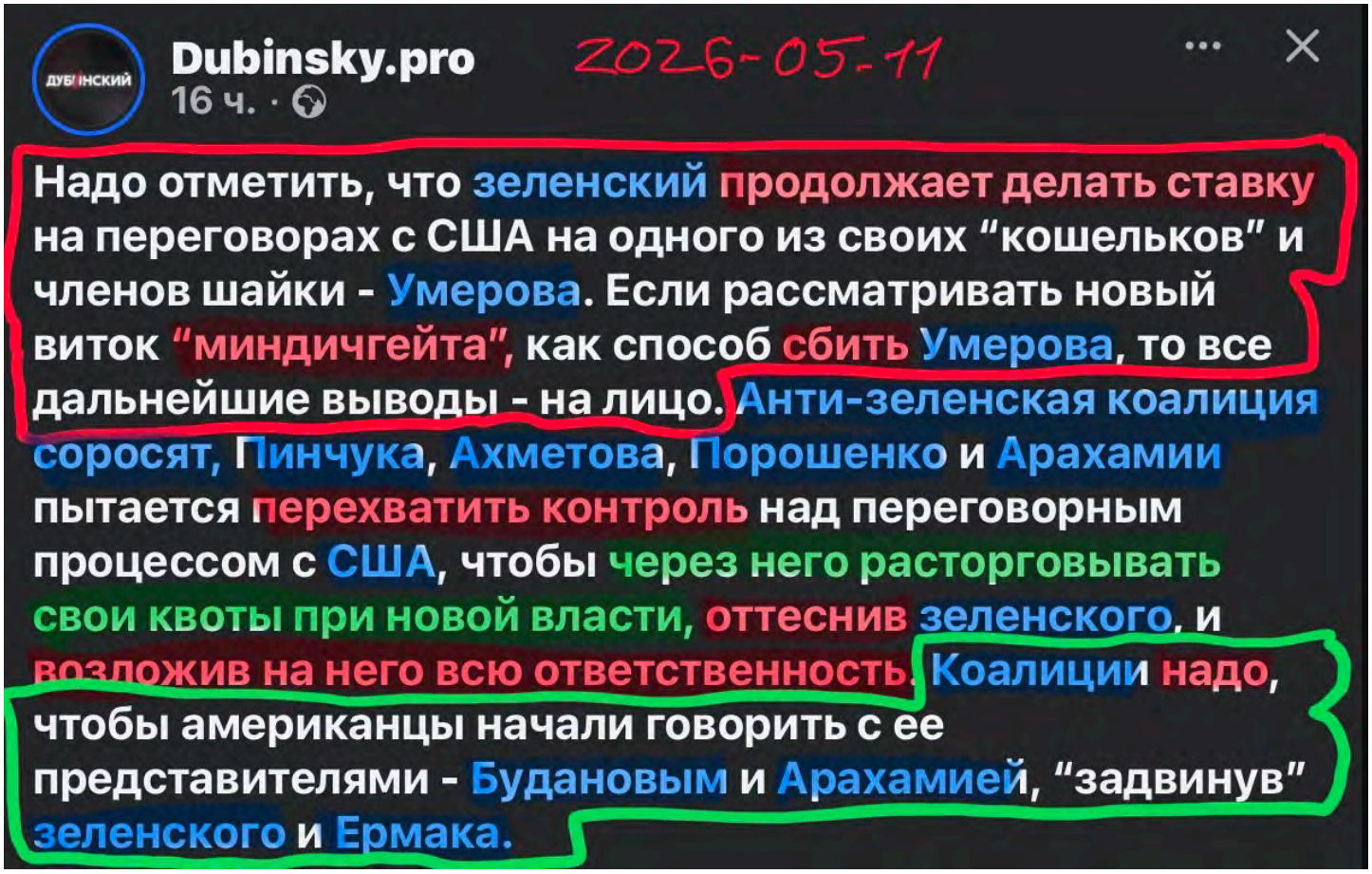

***

№ 1.981

Чому ціни знову набирають швидкість

2026-05-11

Данилишин

Квітневі показники інфляції стали тривожним сигналом для економічної політики. Після періоду певного сповільнення цінової динаміки інфляція знову почала прискорюватися. У квітні 2026 року споживчі ціни зросли на 1,4% порівняно з березнем, а в річному вимірі - на 8,6%. Базова інфляція становила 0,9% за місяць і 7,6% у річному вимірі. Це означає, що інфляційний тиск уже не обмежується окремими волатильними товарами, а поступово проникає в ширше коло цін.

1. Що саме подорожчало

Найбільший внесок у квітневе зростання цін дали продукти харчування, пальне і транспорт.

> — Продукти харчування та безалкогольні напої за місяць подорожчали на 1,9%, а в річному вимірі - на 9,6%. Особливо різко зросли ціни на хліб і хлібопродукти - +5,2% за місяць і +16,8% за рік; риба та рибні продукти - +20,6% у річному вимірі; соняшникова олія -+17,1%; м’ясо та м’ясопродукти - +13,2%. Водночас овочі залишалися дешевшими, ніж торік, на 14,3%, а цукор - на 10,7%.

Окремо слід виділити транспорт.

> — Ціни в цій групі зросли на 4,7% за місяць і на 19,1% у річному вимірі. Пальне та мастила подорожчали на 7,9% за місяць і на 36,1% за рік. Транспортні послуги зросли на 6,2% за місяць і на 20,1% у річному вимірі.

Це вже не просто статистика - це прямий канал перенесення витрат у ціни майже всіх товарів і послуг.

2. Інфляція має переважно витратний характер

Ключова особливість квітневої інфляції полягає в тому, що її не можна пояснити лише надмірним споживчим попитом. Національний банк прямо вказує, що головним чинником прискорення інфляції стало подорожчання пального на тлі зростання світових цін на нафту, а також збільшення витрат бізнесу на логістику, електроенергію та заробітні плати.

Це принциповий момент.

Якщо інфляція породжується насамперед витратами, то її неможливо ефективно приборкати лише дорогими грошима. Висока облікова ставка може стримувати попит, але вона не здешевлює пальне, не відновлює енергетику, не зменшує логістичні витрати і не збільшує пропозицію продовольства. Навпаки, надмірно жорстка монетарна політика за таких умов ризикує додатково пригнічувати кредитування, інвестиції та виробництво.

Нинішня інфляція є особливо чутливою для населення, бо зростають ціни на товари щоденного споживання.

— Подорожчання хліба, круп, риби, м'яса, олії, транспортних послуг і пального напряму б'є по домогосподарствах із нижчими та середніми доходами.

— Для них інфляція — це не макроекономічний індикатор, а щоденне скорочення реальної купівельної спроможності.

У квітні також зросли ціни на ресторани та готелі - +1,8% за місяць і +13,9% у річному вимірі, а амбулаторні послуги були дорожчими на 13,9% рік до року.

Це свідчить, що інфляція поступово виходить за межі енергетики й продовольства та переходить у сектор послуг.

3. Прогноз НБУ: інфляція ще може прискоритися

Національний банк прогнозує, що інфляція у 2026 році може пришвидшитися до 9,4% наприкінці року, а зниження до 6,5% очікується лише наприкінці 2027 року, із поверненням до цілі 5% у 2028 році. НБУ також передбачає збереження облікової ставки на рівні 15% до II кварталу 2027 року.

Це означає, що Україна входить у період довшої інфляційної напруги.

Вона буде зумовлена не лише монетарними чинниками, а й війною, енергетичними ризиками, високими витратами бізнесу, логістикою, імпортною залежністю та структурними дисбалансами економіки.

4. Що має робити держава

Антиінфляційна політика не повинна зводитися лише до високої облікової ставки. Україні потрібна *ширша стратегія цінової стабільності*.

1) — По-перше,

необхідно ***знижувати витрати виробників***: енергетична стійкість, дешевша логістика, підтримка внутрішнього виробництва критично важливих товарів і розвиток конкуренції мають стати частиною антиінфляційної політики.

2) — По-друге,

слід ***посилити продовольчу безпеку***. Різкі коливання цін на крупи, хліб, овочі, м'ясо й олію показують, що аграрна політика має бути пов'язана з політикою цінової стабільності.

3) — По-третє,

потрібна більш активна ***роль банківської системи в кредитуванні виробництва***, а не лише в обслуговуванні державного боргу та високодохідних безризикових інструментів.

Без кредитування бізнесу інфляція витрат перетворюватиметься на *стагфляційний ризик*:

— ціни зростатимуть, а виробництво не матиме ресурсів для розширення.

4) — По-четверте,

монетарна політика має бути більш гнучкою. Якщо причини інфляції лежать у сфері енергетики, логістики, імпорту та пропозиції, то ставка не може бути єдиним інструментом відповіді.

Квітнева інфляція - це попередження.

Українська економіка стикається не просто з черговим підвищенням цін, а з ризиком закріплення витратної інфляції.

Вона формується на перетині війни, дорогого пального, енергетичних обмежень, високих логістичних витрат, дефіциту робочої сили та слабкого внутрішнього виробництва.

Тому **відповідь держави має бути не лише *монетарною*, а й *структурною*.**

Україні потрібна політика, яка одночасно стримує інфляційні очікування, підтримує виробництво, здешевлює витрати бізнесу, розширює пропозицію товарів і захищає купівельну спроможність громадян.

Інакше **боротьба з інфляцією перетвориться на боротьбу з наслідками, а не з причинами**.

***

№ 1.982

Правосудия Новости · **Подписаться**
18 ч. ·

2026.05-11

В Украине создают новый координационный совет по языковой политике. По словам языкового омбудсмена Елены Ивановской, власти намерены усилить продвижение украинского языка и укрепить его позиции в общественной, образовательной и государственной сферах. В состав совета войдут представители МИД, Совета нацбезопасности и Министерства образования. Новая инициатива уже вызвала активные обсуждения в обществе и за пределами страны.

***

№ 1.983

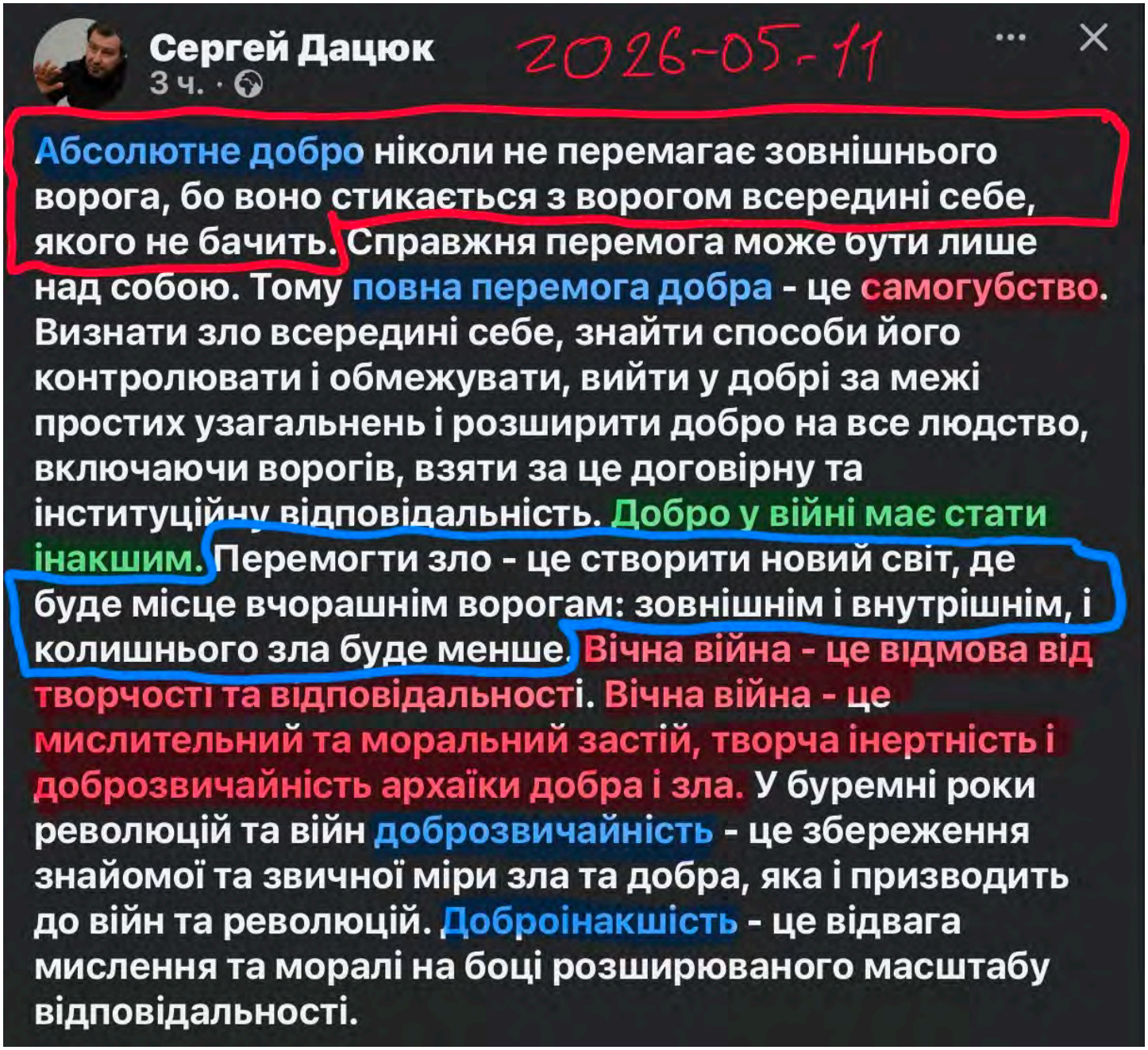
Сергей Дацюк
3 ч. ·
2026-05-11
Абсолютне добро ніколи не перемагає зовнішнього ворога, бо воно стикається з ворогом всередині себе, якого не бачить. Справжня перемога може бути лише над собою. Тому повна перемога добра - це самогубство. Визнати зло всередині себе, знайти способи його контролювати і обмежувати, вийти у добрі за межі простих узагальнень і розширити добро на все людство, включаючи ворогів, взяти за це договірну та інституційну відповідальність. Добро у війні має стати інакшим. Перемогти зло - це створити новий світ, де буде місце вчорашнім ворогам: зовнішнім і внутрішнім, і колишнього зла буде менше. Вічна війна - це відмова від творчості та відповідальності. Вічна війна - це мислительний та моральний застій, творча інертність і доброзвичайність архаїки добра і зла. У буремні роки революцій та війн доброзвичайність - це збереження знайомої та звичної міри зла та добра, яка і призводить до війн та революцій. Доброінакшість - це відвага мислення та моралі на боці розширюваного масштабу відповідальності.

***

№ 1.984

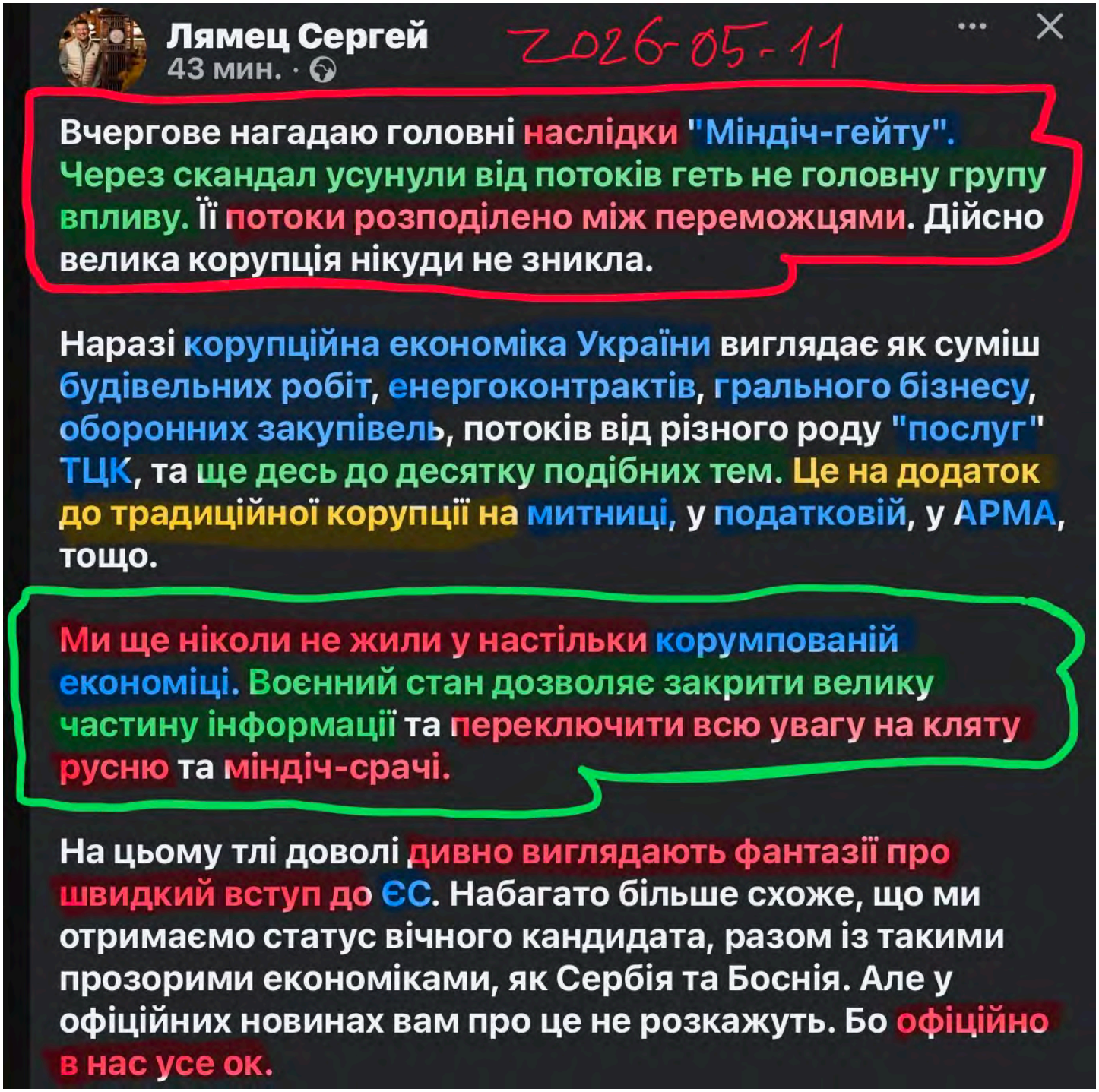
Лямец Сергей
43 мин. ·
2026-05-11
Вчергове нагадаю головні наслідки "Міндіч-гейту". Через скандал усунули від потоків геть не головну групу впливу. Її потоки розподілено між переможцями. Дійсно велика корупція нікуди не зникла.
Наразі корупційна економіка України виглядає як суміш будівельних робіт, енергоконтрактів, грального бізнесу, оборонних закупівель, потоків від різного роду "послуг" ТЦК, та ще десь до десятку подібних тем. Це на додаток до традиційної корупції на митниці, у податковій, у АРМА, тощо.
Ми ще ніколи не жили у настільки корумпованій економіці. Воєнний стан дозволяє закрити велику частину інформації та переключити всю увагу на кляту русню та міндіч-срачі.
На цьому тлі доволі дивно виглядають фантазії про швидкий вступ до ЄС. Набагато більше схоже, що ми отримаємо статус вічного кандидата, разом із такими прозорими економіками, як Сербія та Боснія. Але у офіційних новинах вам про це не розкажуть. Бо офіційно в нас усе ок.

***

№ 1.985

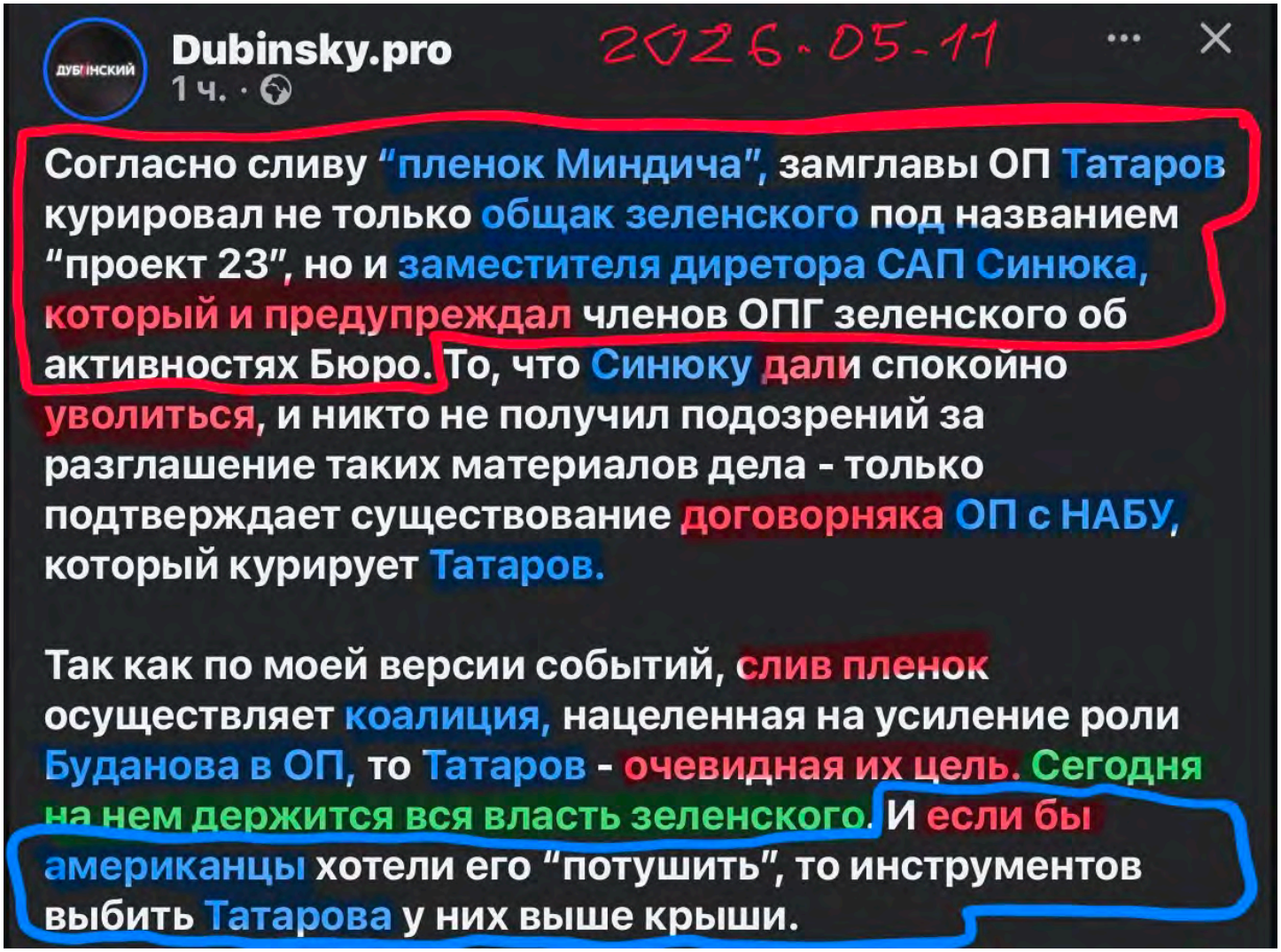
Dubinsky.pro
1 ч. ·
2026-05-11
Согласно сливу "пленок Миндича", замглавы ОП Татаров курировал не только общак зеленского под названием "проект 23", но и заместителя диретора САП Синюка, который и предупреждал членов ОПГ зеленского об активностях Бюро. То, что Синюку дали спокойно уволиться, и никто не получил подозрений за разглашение таких материалов дела - только подтверждает существование договорняка ОП с НАБУ, который курирует Татаров.
Так как по моей версии событий, слив пленок осуществляет коалиция, нацеленная на усиление роли Буданова в ОП, то Татаров - очевидная их цель. Сегодня на нем держится вся власть зеленского. И если бы американцы хотели его "потушить", то инструментов выбить Татарова у них выше крыши.

***

№ 1.986

Dubinsky.pro
2 ч. ·

2026-05-11

Заявление от США о том, что переговорный процесс между РФ и Украиной зашел в тупик, прозвучало тогда, когда Киев объявил о параметрах бюджетной помощи от ЕС. Денег еще нет, но их уже учли в расходах, давая понять, - что к продолжению войны готовы. Американцы на этом фоне заявили, что умывают руки. Теперь интересно, как на эту ситуацию смотрят в Кремле - нет ли там ощущения, что "дух Анкориджа" был нужен, прежде всего, чтобы спеленать кремлевских, и дать Европе время переподключить Украину на себя?

***

№ 1.987

Рис1

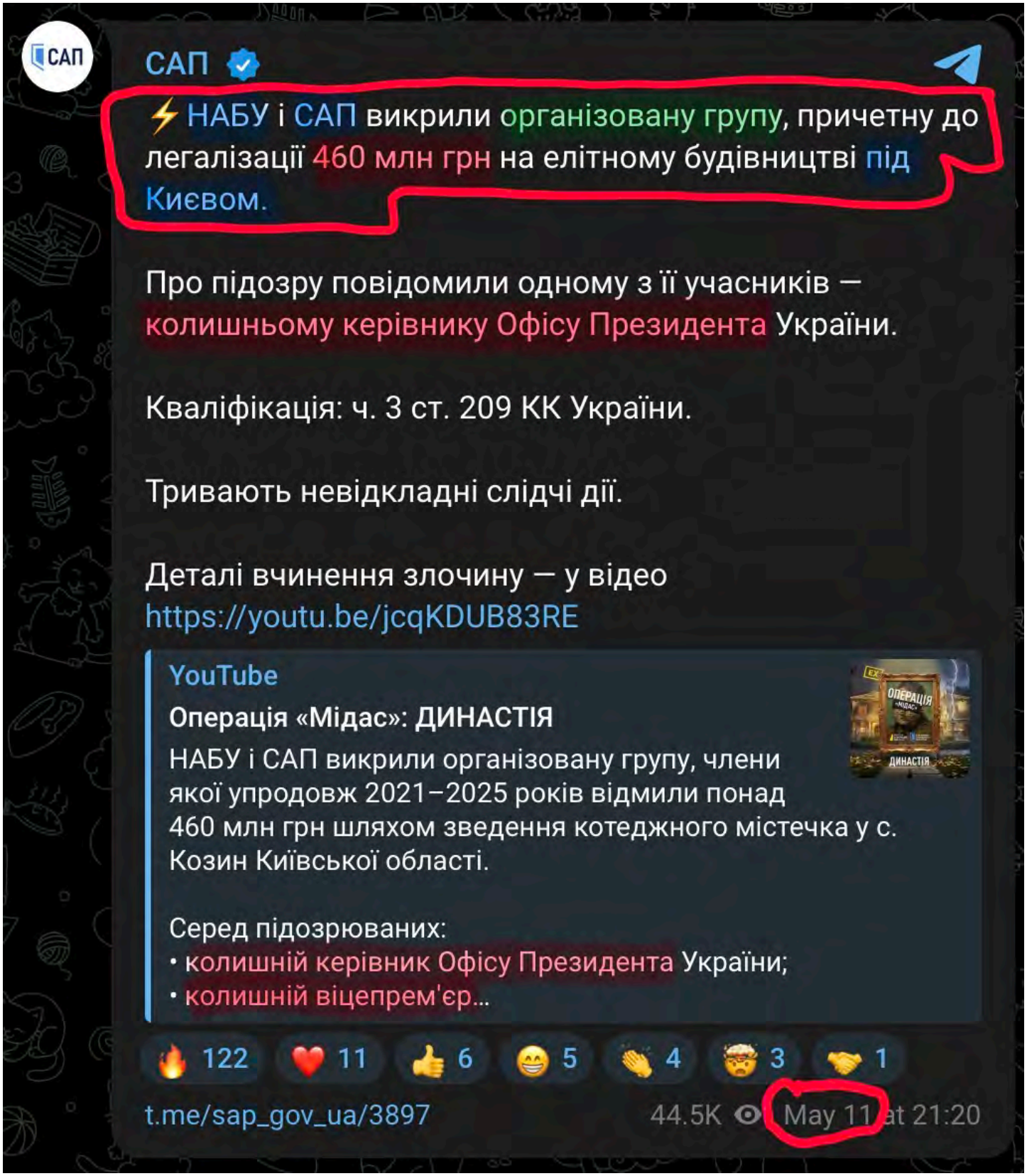
САП
⚡НАБУ і САП викрили організовану групу, причетну до легалізації 460 млн грн на елітному будівництві під Києвом.
Про підозру повідомили одному з її учасників — колишньому керівнику Офісу Президента України.
Кваліфікація: ч. 3 ст. 209 КК України.
Тривають невідкладні слідчі дії.
Деталі вчинення злочину — у відео https://youtu.be/jcqKDUB83RE
YouTube
Операція «Мідас»: ДИНАСТІЯ
НАБУ і САП викрили організовану групу, члени якої упродовж 2021–2025 років відмили понад 460 млн грн шляхом зведення котеджного містечка у с. Козин Київської області.
Серед підозрюваних:
• колишній керівник Офісу Президента України;
• колишній віцепрем'єр...
122 11 6 5 4 3 1
t.me/sap_gov_ua/3897
44.5K May 11 at 21:20

Рис2

***

№ 1.988

https://youtu.be/Pkz2-cWHPbg?si=suCVkBa6FDAe5Nvb

youtube.com

2026-05-11

Zelensky's Press Secretary Reveals All: Cocaine, Cover-ups, and the Only Obstacle Preventing Peace

Рис1

Tucker Carlson TCN
@TuckerCarlson

X.com

Показати переклад

Corruption, drugs and greed: Volodymyr Zelensky's longtime press secretary on the secret world of the West's favorite dictator.

0:00 How Did Mendel Begin Working for Zelensky?
11:29 Why Hasn't US Media Covered Zelensky's Scandals?
25:30 Zelensky's Relationship With Joe Biden
32:45 Is Zelensky Himself Corrupt?
36:44 Who Does Zelensky Actually Listen To?
42:45 Zelensky's Use of the Frontlines as Punishment

Рис2

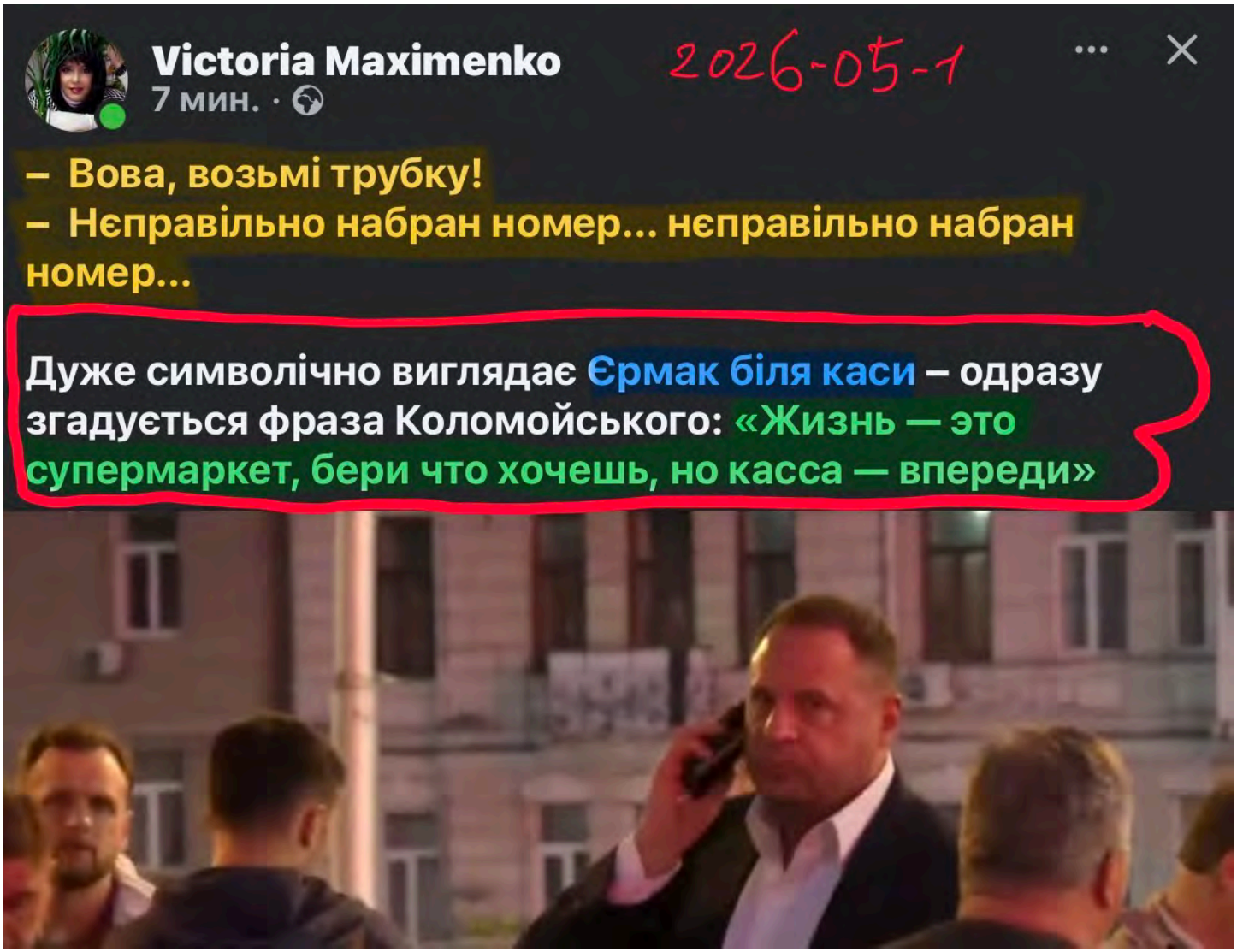
Victoria Maximenko
7 мин. ·
2026-05-1
– Вова, возьмі трубку!
– Нєправільно набран номер... нєправільно набран номер...
Дуже символічно виглядає Єрмак біля каси – одразу згадується фраза Коломойського: «Жизнь — это супермаркет, бери что хочешь, но касса — впереди»

Рис3

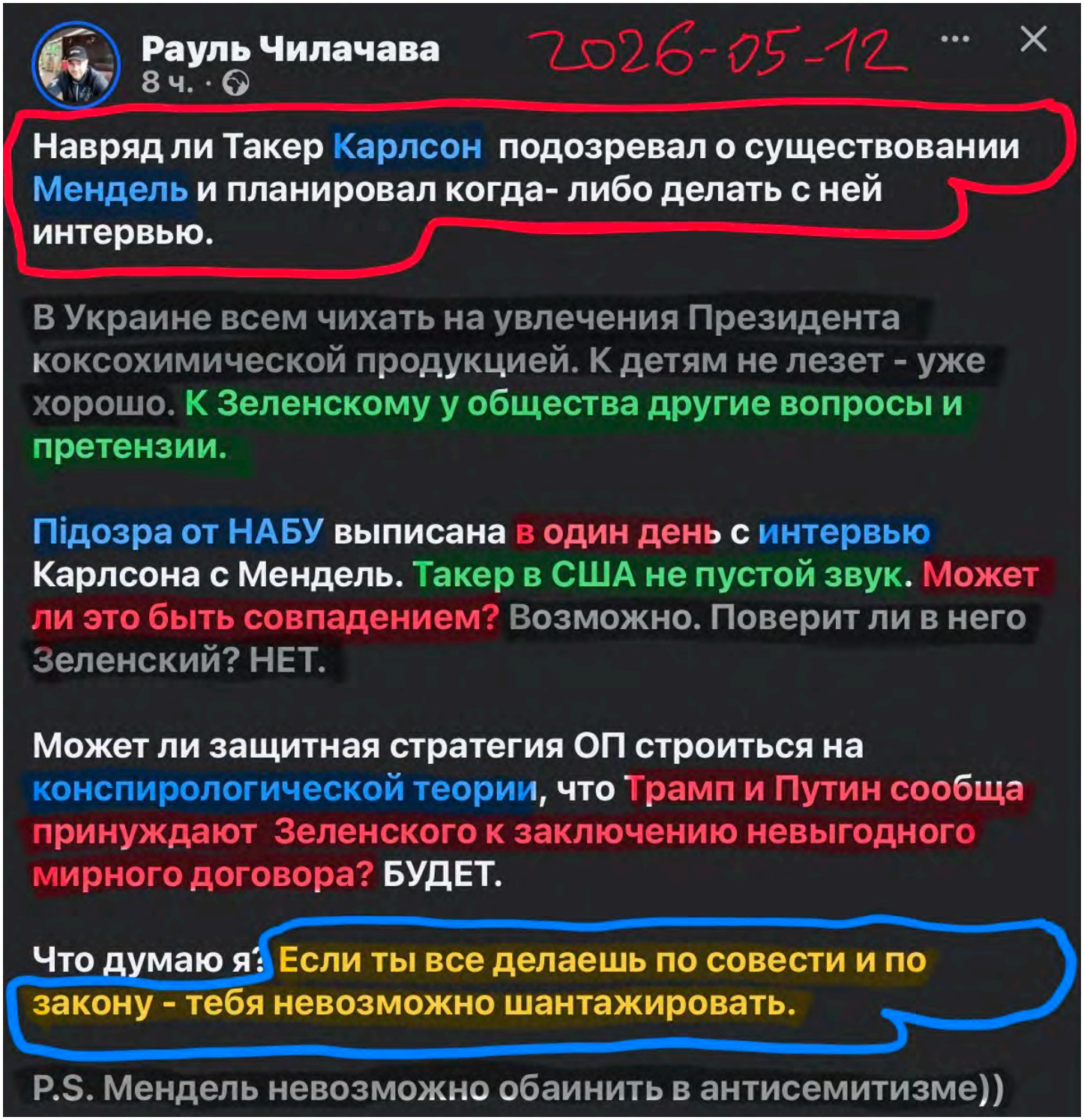

Рис4

***

№ 1.989-1

Є три категорії людей

ДАНИНА З ВІЙНИ. ЯК ВЛАДА ПРИВЛАСНЮЄ УКРАЇНУ ТА ЩО МИ МАЄМО ЗАПАМ'ЯТАТИ, АБИ ЦЕ НЕ ПОВТОРИЛОСЯ

ZN.UA Фото Опитування читачів

12 травня, 2026, 08:30

Поділитися

2026-05-12

Ведернікова

Ті, хто свого часу вступив до політичної секти Зеленського й уже ніколи її не покине. Навіть переглянувши вчора опубліковані НАБУ та САП фото розкішного «мікса», дизайн якого затверджував колишній голова ОПУ Єрмак,

облаштовуючись у кооперативі «Династія». Коли матеріал вже практично був готовий до публікації, Єрмак отримав офіційну підозру. Тобто троє «інвесторів» маєтків по 1000 квадратів кожен — Чернишов, Міндіч та Єрмак — які відмили та вклали у своє майбутнє житло понад 9 мільйонів доларів, як підозрює НАБУ, вкрадених у держави грошей — вже з підозрами, четвертий — за Конституцією і законом під час президентської каденції недоторканний.

Людям із критичним мисленням і відео з підозрою Єрмаку, і нова серія «записів Міндіча», опублікована двома тижнями раніше, не дали нічого нового — лише підтвердила їхні здогади щодо убозтва персонажів, які обгризають кістки схудлої під час війни країни.

І, нарешті, ті, хто жив і над тим, що відбувається з країною, не замислювався. Попри мовчання телемарафону та більшості підгодованих владою каналів-мільйонників у Telegram, сарафанне радіо та YouTube розносять нові знання, запилюючи цю аудиторію скепсисом або жахом від пріоритетів найближчих людей в оточенні президента.

Поки суспільство воювало, донатило, ховало своїх, витягувало армію, виготовляло дрони, тримало енергетику, закривало провали держави волонтерами та самоорганізацією — влада вибудовувала власну паралельну систему.

Однак для всіх — і компетентних, і неофітів — нині головним є одне питання: що нам із цим знанням робити?

Начитавшись і наслухавшись розшифровок (а це офіційні матеріали слідства, прийняті Вищим антикорупційним судом), будь-яка нормальна людина почувається наче пацієнт, у якого нудота й метеоризм, але всі виходи зашито. Допомогти може тільки очищення організму країни від токсичної влади.

Але щоб змінити владу, потрібні вибори. Щоб провести вибори, потрібно закінчити війну. А строк завершення війни залежить від Путіна й почасти від Зеленського (обмін Донбасу на мир, із чим, згідно із соціологією, досі не згодна більшість українців).

Майдан нині — не вихід. У ситуації війни на виснаження він може добити країну. Хунта — теж не вихід: від нас відвернуться всі союзники й перестануть давати гроші, з яких 50 копійок у кожній нашій гривні. Тільки вибори. А отже, ми досі в глухому куті.

«Хірургічне відділення» (позначення офісу президента на записах) само себе не оперуватиме — коригувати систему державного управління нема кому. Це даність. Але Зеленський залишається верховним головнокомандувачем — і від нього, як і раніше, залежать і результат війни, і переговори, і довіра Заходу.

Тому дай Боже нам усім, здоровим силам у системі держуправління, а головне — армії та президенту змінити ситуацію на полі бою. А потім не забути зробити дві речі: оцінити всіх по заслузі й дати змогу нашому організму перетворити всі ці знання на гумус пам’яті. Й застосувати його, щоби подібне більше ніколи не повторилося.

Щоб обрана українським народом влада більше ніколи не змогла вибудувати паралельну державу, де парламент куплено, уряд зібрано на розпродажі, а в ціні лише свої «Династії», свої люди та свої інтереси.

Однак для цього нам потрібно запам’ятати кілька важливих речей. Як заповіді.

***

№ 1.989-2

ZN,UA

ДАНЬ С ВОЙНЫ. КАК ВЛАСТЬ ПРИСВАИВАЕТ УКРАИНУ И ЧТО МЫ ДОЛЖНЫ ЗАПОМНИТЬ, ЧТОБЫ ЭТО НЕ ПОВТОРИЛОСЬ

2026-05-12

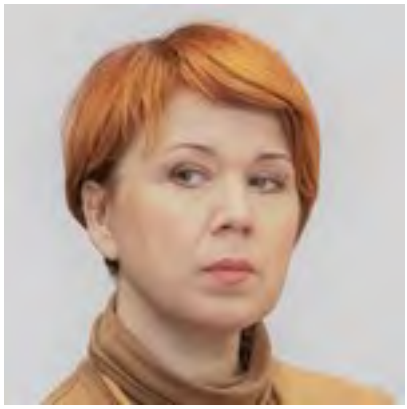

Инна Ведерникова, Редактор отдела внутренней политики ZN.UA

Есть три категории людей.

1) — Те, кто однажды вступил в политическую секту Зеленского и оттуда уже никогда не выйдет.

Даже посмотрев вчера опубликованные НАБУ и САП фото люксового «микса», дизайн которого утверждал экс-глава ОП Ермак, обустраиваясь в кооперативе «Династия». Когда материал уже практически был готов к публикации, Ермак получил официальное подозрение. То есть трое «инвесторов» поместий на 1000 квадратов каждое — Чернышов, Миндич и Ермак — отмывшие и вложившие в свое будущее жилье больше 9 миллионов долларов, как подозревает НАБУ, краденных у государства денег

— уже с подозрениями, четвертый — по Конституции и закону во время президентской каденции неприкасаем.

2) — Людям с критическим мышлением и видео о подозрении Ермаку, и новая серия «записей Миндича», опубликованная двумя неделями ранее, не дали ничего нового — только подтвердили их догадки об убожестве персонажей, обгладывающих кости исхудавшей в войне страны.

3) — И наконец те, кто жил и о происходящем со страной не задумывался.

Несмотря на молчание телемарафона и большинства прикормленных властью каналов-миллионников в Telegram, сарафанное радио и YouTube разносят новые знания, опыляя эту аудиторию скепсисом или ужасом от приоритетов ближайших людей в окружении президента.

Пока общество воевало, донатило, хоронило своих, вытаскивало армию, строило дроны, держало энергетику, закрывало провалы государства волонтерами и самоорганизацией — власть выстраивала свою параллельную систему.

Но для всех — и компетентных, и неофитов — сейчас главный один вопрос: что нам с этим знанием делать?

Начитавшись и наслушавшись расшифровок *(а это официальные материалы следствия, принятые Высшим антикоррупционным судом)*, любой нормальный человек чувствует себя как пациент, у которого тошнота и метеоризм, но все выходы зашиты.

Помочь может только освобождение организма страны от токсичной власти.

1) — Но чтобы поменять власть, нужны выборы.

2) — Чтобы провести выборы, нужно закончить войну.

3) — А срок завершения войны зависит от Путина и частично от Зеленского (обмен Донбасса на мир, с чем согласно социологии все еще не согласно большинство украинцев).

Майдан сейчас — не выход. В ситуации войны на истощение он может добить страну.

Хунта — тоже не выход: от нас отвернутся все союзники и перестанут давать деньги, которых 50 копеек в каждой нашей гривне.

Только выборы.

А значит мы все еще в тупике.

«Хирургическое отделение» (обозначение офиса президента на записях) само себя оперировать не будет — корректировать систему государственного управления некому.

Это данность.

> Но Зеленский остается Верховным главнокомандующим — и от него по-прежнему зависят и исход войны, и переговоры, и доверие Запада.

Поэтому дай Бог нам всем, здравым силам в системе госуправления, а главное — армии и президенту, изменить ситуацию на поле боя.

А потом не забыть сделать две вещи: раздать всем сестрам по серьгам и дать нашему организму превратить все эти знания в гумус памяти. И применить его к тому, чтобы такое больше никогда не повторилось.

Чтобы избранная украинским народом власть больше никогда не смогла выстроить параллельное государство, где парламент куплен, правительство собрано на распродаже, а в цене только свои «Династии», свои люди и свои интересы.

Но для этого нам нужно запомнить несколько важных вещей. Как заповеди.

1. Первое. Не имеет значения, кто слил, главное, что это — правда

Нет смысла разбираться в том, кто слил «записи Миндича» медиа и политикам с имиджем расследователей. «НАБУ по указке американцев, чтобы ослабить Зеленского», или «Миндич, обидевшись, что старшие товарищи отобрали Fire Point». Или это сделали адвокаты Галущенко, потому что он из всей компании один оказался терпилой и сидит в СИЗО.

Можно заподозрить и русских, — Галущенко был не только правой рукой Деркача во время его правления в «Энергоатоме», но и практически весь патронатный персонал бэк-офиса Миндича состоял из людей, связанных с Деркачом.

На Банковой рассматривают версию «Создатель против Творения»:

> - что и за «Мидасом», и за новой партией записей стоят Коломойский и примкнувший к нему Боголюбов.

Во время допросов Коломойского в НАБУ по делу Приватбанка, он консультировал детективов по многим темам. Игорь Валерьевич умеет подавать и горячие, и холодные блюда.

Версий может быть множество.

1) — Но ответ на вопрос «кто слил правду?» имеет значение только для президента Зеленского.

2) — Санкции против экс-главы ОПУ Андрея Богдана (он же — бывший адвокат Коломойского) и новое дело СБУ против Коломойского **косвенно показывают, в каком направлении мыслит президент.**

Потому что эти **записи погрузили нас внутрь системы, которая управляет государством, включая парламент и правительство**.

С ее не сказочным, а вполне реальным Карлсоном (он же — Миндич), который в нашем случае живет на крыше системы государственного управления, и которому Малыш разрешил есть чужое варенье.

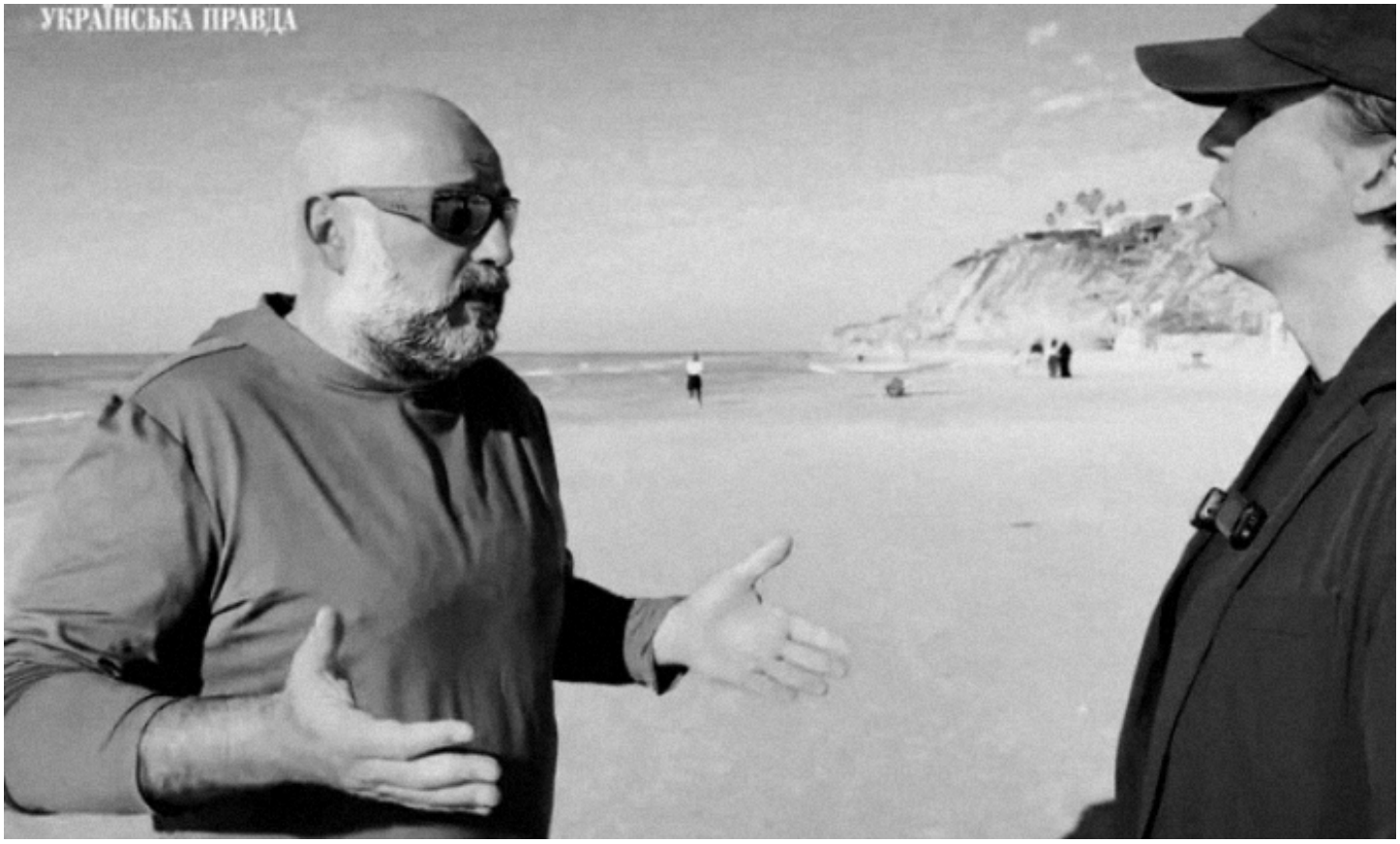

Фигурант расследования НАБУ, друг президента Тимур Миндич и журналист УП Михаил Ткач в Израиле, декабрь 2025 г.

Именно поэтому после публикации записей основная склока началась вокруг того, кто и как их распространял, что уводит от их содержания.

Показательным стало заседание парламентской ВСК под руководством Алексея ***Гончаренко***.

— Экс-прокурор САП Станислав Броневицкий, ведущий кампанию против НАБУ и САП и первым опубликовавший часть расшифровок через близкий к власти Telegram-канал, заявил, что правоохранители не должны сливать информацию журналистам, активистам и народным депутатам.

На что Гончаренко, тоже опубликовавший материалы без уточнения источника, спросил: «А кто тогда слил их вам?». «Источники в правоохранительных органах», — ответил Броневицкий.

Эта сцена важна не сама по себе.

Она показывает, как быстро **стираются границы между политиками, следствием, блогерством, парламентским контролем и информационными войнами.**

1) — Когда главы ВСК одновременно становятся участниками медийного хайпа вокруг материалов, которые комиссия должна исследовать,

2) — это все-таки уже не парламентский контроль, а смешение ролей и конфликт интересов.

При этом до подозрения Ермаку возникла *мысль*

— не только о применяемом властью *селективном правосудии*, но и *селективной борьбе с коррупцией*.

В опубликованных эпизодах записей почти нет людей, которые были завсегдатаями квартиры Миндича. Ни Ермака, ни Арахамии, ни заместителя главы ОПУ Татарова, ни держателя бэк-офиса БЭБ Виталия Гагача и др.

Но это вопрос не только к тем, кто опубликовал записи и сделал недостаточно акцентов на целом ряде ключевых фигур, но и к тем, кто отбирал материалы для суда.

Однако одна недостающая фамилия — ***Ермак*** — уже появилась в новом эпизоде официального расследования.

— Подтвердив информацию о том, что записи, о которых мы сейчас говорим, — только ***малая часть всего массива*** материалов НАБУ из квартиры Миндича.

(1)

Показательная деталь:

— Татарова к *Миндичу* привел *Цукерман*.

Они были хорошо знакомы еще со времен ***конвертцентров*** под крышей МВД.

Со временем *Татаров* стал куратором правоохранительной системы, после операции «Мидас» быстро поняв, что дозированная подкормка информацией заметно ослабляет зрение части антикора.

Второе. Система избавляется от менее ценных, но *не сдает самых близких*

— Отставка Ермака, смена премьера, главы президентского офиса, рокировка министра обороны после старта операции «Мидас» ничего не изменили.

Потому что все это не ключевые фигуры коррупционной истории.

Осталась

— налоговая, финмон, госпредприятия и «шлагбаумы», другие бэк-офисы (в уже раскрытом бэк-офисе депутата Киселя, беседы с Сергеем ***Шефиром*** и Давидом ***Арахамией*** могут посоперничать с тем, что общество уже услышало на записях ***Миндича***).

— ***Ермак*** никуда не делся. Он на прямом созвоне с Зеленским, Кулебой, Покладом, Татаровым, Пышним, Сырским, Прониным.

Что еще нужно для управления страной?

— Сняли с СБУ только Малюка, при этом повысив в званиях и должностях его коммерческих столпов, вовремя предавших шефа.

— А *красиво пришитый к телу Банковой экс-глава ГУР Буданов* органично не приживается; его отставка — дело времени.

Президент третью неделю молчит.

Как будто очередная бомба с пленками разорвалась где-то совсем далеко от бункера, в котором протекает абсолютно другая жизнь. Свидетелями этой другой реальности во время войны мы и стали, слушая и читая расшифровки.

Почему власть молчит?

Да потому что понимает:

— **до окончания войны мы ничего ей и с ней не можем сделать.**

Потому что власть давно поняла:

— каждая большая новость быстро стирается следующей.

Особенно если

— вбросить реформу армии с демобилизацией или эффектно потроллить Путина «разрешением» на парад.

Совещание в кабинете президента, январь 2026 г.

Все это время ответы мы получали из «задних уст». На вопрос о кооперативе «Династия» журналистки Елены Трибушной, заданный в чате ОПУ, советник президента Дмитрий ***Литвин*** в первые дни скандала отрезал лаконично: «не комментируем».

> — Так, собственно, и лопнул *демократичный чат Банковой*, показательно открытый для журналистов после ухода Ермака в тень.

«Имитация открытости долго не живет».

> — Михаил ***Подоляк*** вообще поставил под сомнение целый ВАКС, заявив, что еще надо проверить легитимные ли это записи и расшифровки.
>
> Все остальное — «не комментируем».

Несколько позже Владимир ***Зеленский*** подал всего два косвенных сигнала о том, что он знает, как тяжело обществу от полученных информационных ранений, но помощи не будет.

> 1) — Обещанная приватизация ***«Сенс Банка»***, где в наблюдательном совете остаются люди ***Ермака***, выглядит демонстративно-символическим жестом.

2) — Ну а черная метка от президента Андрею ***Богдану*** за старые истории с российским газом, выглядит как сигнал:

— власть не собирается сдавать своих и будет наказывать «предателей».

По понятиям, а не по закону.

Чтобы помнили, кто в доме хозяин.

Реакция Зеленского на подозрение Ермаку — самому близкому человеку в его окружении — станет финальным сигналом давно сделанного выбора.

По иронии судьбы, этот выбор защищён самим законом о НАБУ:

— его предшественник Петр Порошенко позаботился о том, чтобы действующий президент не мог стать фигурантом антикоррупционного расследования.

(3)

Третье. Коррупция срослась с результатом, и эту цепь нужно разорвать

Небрежно брошенная ***Миндичем*** шутка за завтраком с экс-министром обороны ***Умеровым*** на вопрос обслуги «Вам воду с газом?» — «Нет, газ — стране» — смертельный диагноз всей выстроенной системе.

Им смешно, они соберутся и уедут. Нам — нет.

Заезжая в бэк-офис Банковой перед работой на государство, ***Умеров*** — носитель высшего допуска к гостайне, докладывал гражданину Израиля ***Миндичу*** подробности, связанные с обороной воюющего государства.

Этот же человек и сейчас является секретарем СНБО и возглавляет переговорную делегацию Украины в Штатах.

— То есть связи Умерова на Ближнем Востоке и контроль над приватными фондами у шейхов Персидского залива делают его для Банковой необходимым оперативным инструментом. На такой высоте окопное осуждение не слышно.

Мы внимательно послушали о том, как ***Умеров*** и ***Миндич*** обсуждали продажу ***Fire Point***, и теперь точно знаем о преференциях для этой компании.

Никто, конечно, 311 миллиардов компании не выделил — в расшифровках заявочная сумма. Более того, та же «Украинская бронетехника» Пашинского из бюджета получила больше.

Что, однако, не отменяет версию о том, что «если долго поливать в одном месте, то там обязательно вырастет кустик». Вырос, дает результаты и стоит дорого.

Собственно, в этом основная ценность компании, которую ее бенефициары продолжают активно капитализировать и усиливать, чтобы потом выгодно продать.

> **1) — Или стать сильным белым игроком на рынке вооружений, напитавшись нашими с вами налогами.**
>
> **2) — Хорошее продолжение любой политической карьеры.**

Трагедия всего этого в том, что коррупция срослась с результатом.

> — И любой бездумный удар/национализация по ***Fire Point*** будет ударом по обороноспособности в разгар войны.

Чем и пытаются воспользоваться антикризисные менеджеры Банковой и некоторые авторитетные эксперты, закрывая глаза на общественную значимость опубликованной информации.

Налицо — **циничная политическая технология**.

Но коррупция не помогает побеждать.

Потому что до Fire Point был шлагбаум в «Энергоатоме»:

> — Россия обстреливала энергетику, а друзья президента в это же время делили откаты компаний-подрядчиков, которые должны были страну в прямом смысле укрывать.

И еще заметим, что

> **— эти компании молчали раньше, молчат сейчас и намерены продолжать молчать дальше. А пока они будут это делать, пока бизнес не обретет свой голос, мы мало что сможем изменить в сфере коррупции.**

Официальные бенефициары Fire Point известны. Миндич — среди неофициальных.

По нашей информации, осенью прошлого 2025 года он приехал в Украину для того, чтобы решить вопрос с компанией.

Но она оказалась не его.

Как «Юкос» — не Ходорковского.

Fire Point — единственная компания, название которой президент Владимир Зеленский озвучивает на всех переговорах, называя флагманом украинского дипстрайка и ракетостроения.

То есть

> — глава государства популяризирует «Фламинго» — ракету частной фирмы, а не, например «Нептуны» государственного КБ «Луч», которое никто не обеспечивает иностранными инвестициями или жирными госзаказами.

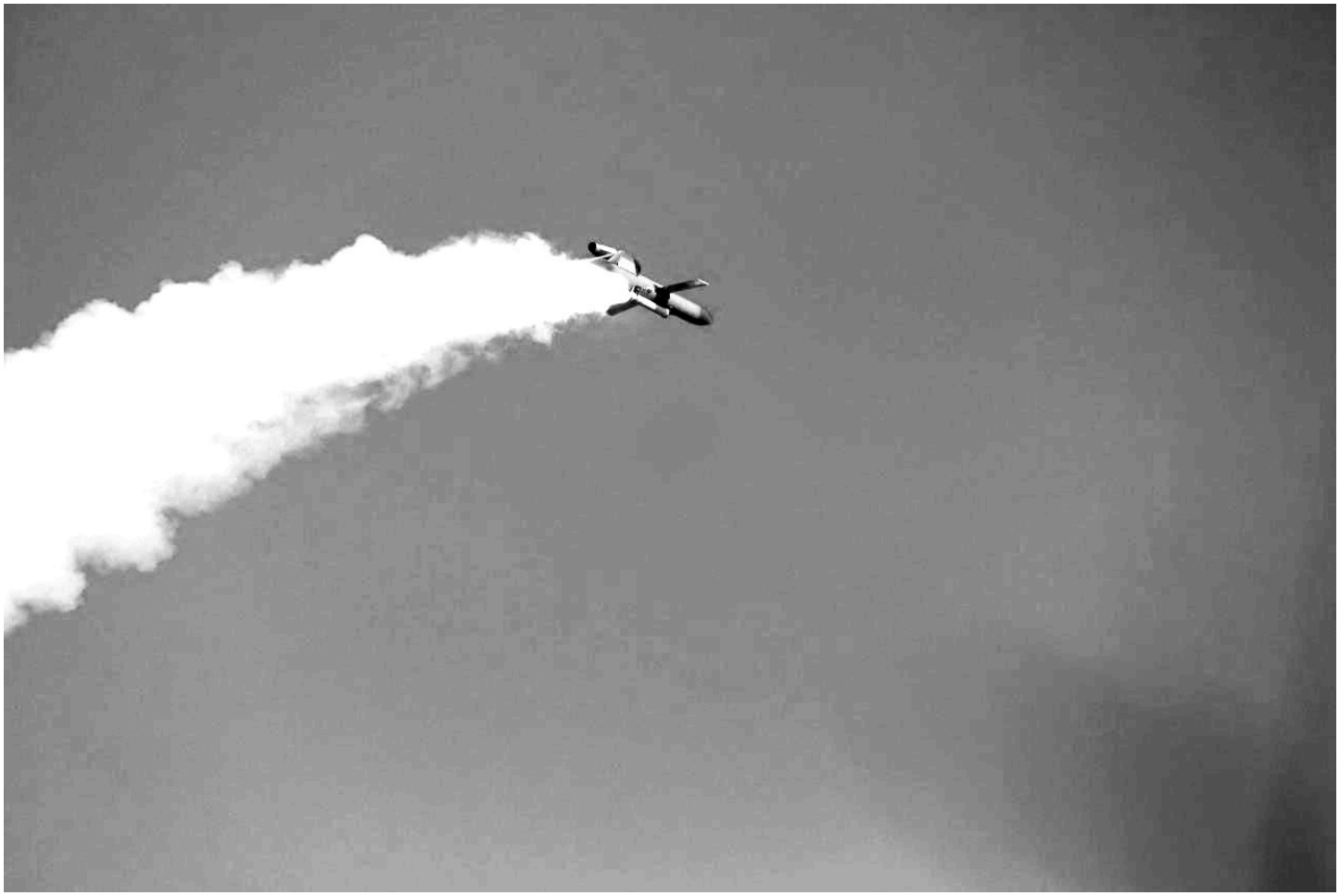

Ракета «Фламинго» компании Fire Point, 2025 г.

Выход на внешние рынки — часть из которых очень богатые — перспективное направление.

Именно поэтому Рустема ***Умерова*** никуда не уберут.

> 1) — FP уже воспринимается внутри системы как компания, которую лоббируют на самом верху.
>
> 2) — То есть перевод государства на военные рельсы таки состоялся.
>
> 3) — Только стрелки движения поездов переводят частные, а не государственные интересы.

Четвертое. СБУ не встала на защиту интересов Украины

СБУ *системно не реагировала на критические угрозы*

1) — от истории Баканова и Наумова в начале вторжения до

2) — существования бэк-офиса Цукермана через стенку с явочной квартирой самой спецслужбы.

Если НАБУ еще должно доказывать коррупционную составляющую, то *СБУ обязана законом реагировать* уже на уровне самой архитектуры опасных для государства контактов.

У министра обороны высшая степень допуска.

1) — *Умеров* явно не ко всем приезжал домой обсуждать государственные закупки. Включая его *неформальную встречу с главой ФБР в 2025* году.

2) — Никто не знает, о чем он там говорил. Какие были директивы президента и есть ли протокол встречи — тоже никто не знает. А должны.

Никто в этой стране не задумывался и о том, за какую сеть Андрей ***Деркач*** получил ***героя России***.

— Явно не на Глуховском избирательном округе.

— Многие люди в этом бэк-офисе были связаны с ***Деркачом***, что подтверждают расшифровки, не говоря уже о том, что бухгалтерия жила в его квартире.

— А это значит, что люди из ***сети агента Кремля*** годами сидели в сердце системы, которая управляла воюющим государством.

— И СБУ этого не замечала тогда. И не замечает сейчас. В то время как воровство во время войны — это *измена родине*.

Нет реакции спецслужб воюющей страны на заявления бизнесмена ***Ваганяна***.

1) — Дело не в том, что на нем самом печати негде ставить, а в том, что он публично рассказал всю подноготную СБУ при Баканове и Наумове, включая сдачу территорий.

2) — И при этом привел доказательства.

Никто не расследует и тот факт, что в последний раз, приезжая в Украину на три дня, куратор судебной системы Андрей ***Портнов*** дважды встречался с ***Миндичем*** — один раз на квартире, один раз за городом.

1) — Что делает эти встречи важной частью контекста последних месяцев жизни ***Портнова***.

2) — Возможно, если Миндич приедет в Украину, как обещает Михаилу Ткачу, он расскажет, о чем они говорили с ***Портновым***.

СБУ должна быть сторожевым псом наших интересов и безопасности, а не охотничьей собакой, которая таскает подстреленную дичь хозяину.

И пока это не так, никакие победы на фронте не гарантируют безопасности в тылу.

(5)

Пятое. Есть *противоречие*:

— НАБУ нельзя торопить — и невозможно ждать

Последние месяцы росло напряжение вокруг расследований НАБУ и САП.

— «Где подозрение Ермаку?» стало триггером для общества — ему надо быстрее, и для антикоррупционных органов — им нужно было больше доказательств. При этом не прекращалось и давление власти. Детективы НАБУ Магамедрасулов и Гусаров — под следствием. На главу САП Клименко в СБУ готово подозрение в госизмене, а из ОАЭ лично первым замом Покладом был доставлен свидетель Христенко — «агент ФСБ, влиявший на НАБУ и САП». Договоренность о его возвращении была на уровне первых лиц.

По инерции в Украине многие считают, что НАБУ пользуется колоссальной *поддержкой США*, которые имеют влияние на политику этого антикоррупционного органа.

1) — Но стоит вспомнить, что в Америке власть поменялась.

2) — И борьба с коррупцией — явно не ее приоритет.

3) — Европа к коррупции относится с аллергией, но мы — ее передовой отряд и главный щит на этом этапе.

Наша стойкость — в сопротивлении России, и *возможность помогать нам заставляет часть европейского истеблишмента закрывать глаза на то, что происходит внутри страны*.

Поэтому есть основания предполагать, что ***европейские партнеры*** **были озабочены одновременно двумя вещами**

1) — коррупцией в окружении президента и в парламенте, а также

2) — слишком активным НАБУ.

Логика простая:

1) — массовые подозрения слугам народа могут подорвать доверие западных электоратов к Украине.

2) — А Зеленский для Европы — гарант стабильности и продолжения обороны. Коррумпированный, но предсказуемый.

Другой вопрос, как само НАБУ, оказавшись на растяжке между давлением власти, завышенными ожиданиями общества и крайней осторожностью партнеров, оценивало свои возможности.

— И какую линию сочло своей. Считало ли приоритетом продолжение наступательного расследования или все-таки сбавило обороты.

В какой-то момент публичная активность НАБУ стала слишком похожа на пиар.

НАБУ и САП услышали общество и прекратили публикацию видео с пленками, в то время как представители антикора разошлись в объяснении причин.

— «В воздухе витает «договорняк» с Банковой», — говорили одни. «Чернышову вручили подозрение через четыре месяца после обысков. Все будет», — настаивали другие.

В этом разломе и накапливалось напряжение, связанное с ожиданием.

Вчера оно отчасти разрядилось.

Экс-главе президентского офиса Андрею Ермаку НАБУ предъявило подозрение, 12 мая 2026 г.

О массиве расшифровок, приложенных к делам фигурантов в ВАКС, уже все рассказали. Целые тома были на руках у защиты и ходили по рукам интересующихся как некогда самиздат. В какой-то момент эта история должна была стать публичной. И стала.

По нашей информации, проблема для НАБУ заключалась именно в контексте: отдельные фрагменты разговоров без общей картины не давали достаточной доказательной базы.

И это объясняет, почему опасно торопить следствие.

У антикоррупционных органов есть свои процессуальные сроки, против них работают самые зубастые и осведомленные адвокаты (вспомните дело адвокатов-хакеров). Когда детективы спешат, они ошибаются. Иногда — фатально, как в истории с Марией Берлинской, когда неверная интерпретация детективом записей ударила по ее репутации.

Но запомним и другое:

> — сама публикация записей объективно изменила положение НАБУ и САП внутри этой истории — независимо от того, как именно материалы стали публичными.

И даже если предположить, что часть утечек происходила из антикоррупционных органов, к ним, вдобавок к Ермаку, возникают прямые и неприятные вопросы:

— где подозрение Умерову? Арахамии? Пронину? Татарову? Шефиру?

В то же время, ***если это так***, то НАБУ можно заподозрить в очень хитром ходе.

1) — С одной стороны, публикация записей точно не укрепит отношения внутри окружения Зеленского.

— Тут если милые будут браниться, тешиться будет исключительно НАБУ. Ведь послушать, что о тебе за спиной говорит твой сообщник, — тот еще мотив.

— И тут уже стоит вопрос: кто из фигурантов заговорит первым? До президентских выборов или после.

2) — С другой стороны, публикация развязала НАБУ руки,

— теперь есть что сказать той части Брюсселя, которая рекомендовала не создавать проблем. Общество все знает и не реагировать нельзя. Иное дело — скорость реакции.

Потому что нужно разделять процессуальную часть этой истории и политическую.

— Политическая оценка всегда опережает процессуальную, и это нормально. То, что очевидно обществу, не всегда можно быстро доказать суду. Общественный запрос один: наказать. А задача НАБУ — доказать. Прежде всего суду. Отставка — это не приговор. А врученное подозрение — еще не факт отставки. Ермак без подозрения — был в отставке, а Кириленко с подозрением — на жирном посту в Антимонопольном комитете.

Но НАБУ нельзя медлить — и в этом главное противоречие.

Торопить следствие опасно.

— Но когда невозможны выборы, невозможен Майдан, невозможен приход к власти недовольных военных, антикоррупционные органы остаются единственным клапаном для выхода пара.

А они молчали до вчерашнего дня, как и Зеленский.

— Теперь понятно, что руководители НАБУ и САП решили идти на заседание ВСК 14 мая с конкретным результатом, а не оправдываться словами.

Однако все это время их молчание с лихвой интерпретировали провластные силы — и с разочарованием воспринимали все остальные.

— Когда больше 80 % людей уверены, что расследование коррупции нельзя откладывать до окончания войны, НАБУ и САП остаются единственной надеждой на справедливость.

— И это колоссальная нагрузка и ответственность.

Пускай отбиваются от власти Клименко и Кривонос, а детективы и прокуроры за их спинами должны продолжать делать свою работу. Без права на бесконечное ожидание. Ведь общество не только запоминает, выполняя работу на будущее, но и ждет. Его распирает знание о несправедливости.

(6)

Шестое. Найти выход мы можем только сами

Когда «Зеркало недели» только появилось и было пионером жанров журналистских расследований, политикам было стыдно воровать.

— А почти через 30 с гаком лет им стало стыдно не воровать, иначе они чувствуют себя лохами. Что говорит об одном: все это время мы шли не туда.

Зеленский одной рукой на международной арене вытягивает нас, а внутри страны топит.

И пока эта система сохраняет контроль над страной, изменить ее изнутри не получится.

Если у вас есть хоть немного сил, наблюдайте, впитывайте и запоминайте.

Потому что мы сами выбрали эту власть *(??? — Ю.Т.)*. И сами многого не учли.

1) — Ни про войну, которая уже шла с 2014-го, и к которой мы по сути не готовились, наивно пытаясь избежать продолжения.

2) — Ни про власть, которая не может быть ниоткуда и ни с чем. Даже если ее лидер демократично заезжает в политику на велосипеде.

Кадр из фильма «Слуга народа», в роли президента Василия Голобородько — будущий президент Украины Владимир Зеленский

Мы не можем отворачиваться от собственной ответственности. Мы привыкли относиться к выборам как к развлечению, а не как к решению. И мы воспроизводим одно и то же качество власти от цикла к циклу.

Если мы хотим качественных изменений, то все виновные должны сесть в тюрьму:

> — все укравшие — вернуть украденное стране, вместе с конфискованным имуществом их семей; все способствующие сливам данных следствия подозреваемым, побегам, пропускавшие на границе, вносившие мутные залоги — тоже понести уголовное наказание.

Чтобы все будущие власти получили прививку и усвоили *неотвратимость наказания*.

Тогда после войны мы получим шанс на новую страну, а не обескровленную старую.

Власть должна исходить из мысли. Из опыта. Из ценностей. Вот за это сейчас мы воюем с Россией. Мы знаем, какими мы должны быть. Осталось — стать.

Если у вас сил больше, делайте все, что можете для страны. В своей семье. На своем рабочем месте. Честно. Ведь как каждая ушедшая из окопа на небо

душа делает Украину сильнее, так и наша честность в тылу дает стране шанс на будущее.

Запомним. И не повторим. Пока у нас есть возможность все это говорить вслух.

***

№ 1.990

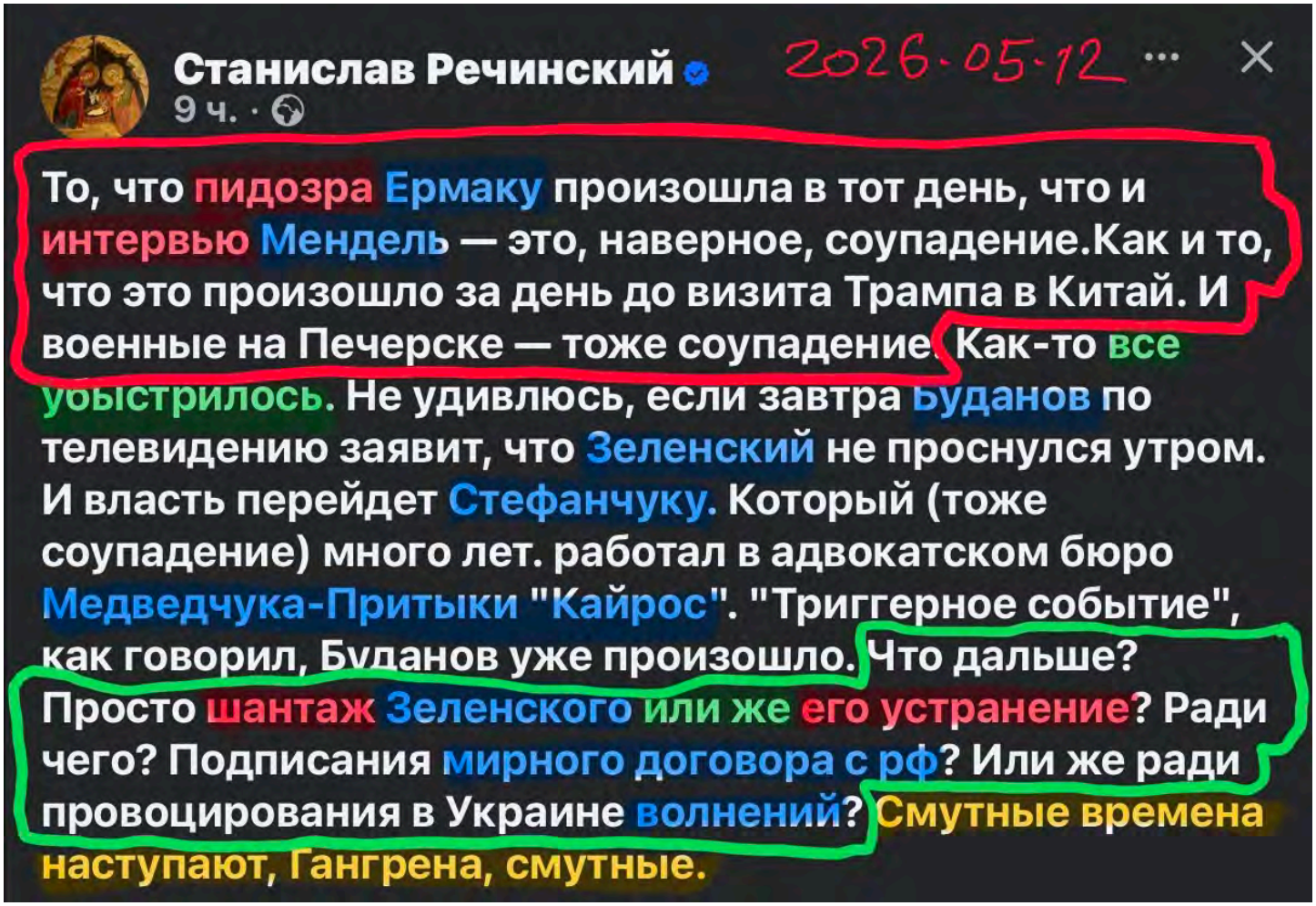

***

№ 1.991

THE
TUCKER
CARLSON
SHOW

Рис1

А я йому,а мені дорожку, а він - [redacted]уй тобі на ложку.
О, шіт, Хі із девіл
THE
TUCKER
CARLSON
SHOW
Юлька Мендель рассказала о нравах у Зеленского.
Такер в шоке.

Рис2

***

№ 1.992

Трамп спешит. Ему надо докрутить вопрос заморозки войны по своему сценарию

2026-05-12

Тышкевич

При этом Зеленский подставился.

У него был шанс

> **— после первой порции плёнок Миндича - резкие кардинальные шаги. В политике, в правоохранительных структурах, в системе принятия решений. В кадрах.**

Соответственно, когда есть на чём давить давление будет. И это не финал процесса.

При этом парадокс ситуации заключается в том, что сегодня состояние Украины далеко не идеально.

> 1) — Но, в отличие от 2025 года, в РФ стремительно растут проблемы.
>
> 2) — В том числе благодаря тому, что Украина нашла болевые точки России и методично их отрабатывает.

Отдельный вопрос — перестройка европейской системы безопасности.

> — Тут у государств Европы появляется понимание зачем им нужна Украина. Имею в виду конкретику - механизмы действий, рынок вооружений, совместный заработок на нем в перспективе.
>
> — Это больше, чем абстрактное "есть люди с опытом".

Но реализация такой концепции = уменьшение влияния США в регионе.

> — Там пока нет понимания (*точнее — сама Украина не предлагает*) функционала кроме сферы безопасности. Это проблема. Но ситуация для Киева лучше, чем год назад.

(2)

Вторая составляющая - *риск* резкого ослабления РФ.

> — Речь не идёт о протестах, дворцовом перевороте. Просто усиление внутренней конкуренции среди "бояр Путина".

— А так же стремительная технологическая деградация. Которой активно пользуется Китая, завершая превращение РФ в свой сырьевой придаток (а заодно лишая России её традиционных зон влияния в мире).

А Трампу Россия нужна как противовес Китаю. И как источник заработка. На реализацию такого замысла есть, условно год-полтора. Потом будет поздно.

(3)

И, наконец, третья составляющая

— на этой неделе в Пекине тема Украины и России будет подниматься Си на встречах с Трампом.

Коонкретики в виде новых рамок переговорного процесса с участием КНР и ЕС не будет - отложат на "проработать". То есть подготовить формат за ближайшие 4-5 месяцев.

Поэтому Трамп спешит - у него есть те самые 4-5 месяцев.

— И, поскольку Зеленский сам подставился, то, что мы увидели вчера в виде "двойного выстрела" *(пидозра Ермаку, инт Мендель — Ю.Т.)* будет повторяться.

Лето обещает быть насыщенным.

Цель

1) — возврат к условному "плану Дмитриева". Который мы почему-то называем "планом Уиткофа". И

2) — согласие Украины на него.

А пока Зеленского загоняют ставя на растяжку:

1) — или идти на существенные уступки (и тем самым рисковать политическим будущим) или держать

2) — такие "двойные удары", которые будут повторяться всё чаще. **И которые будут стремительно убивать шансы на его политическое будущее.**

Может ли президент Украины выйти из этих рамок?

Теоретически да - об этом писал в самом начале поста.

Но *даже если он будет вырываться*, общество заметит эффект через 3-4 месяца. То есть осенью.

Поэтому, повторю сказаное выше:

— **лето обещает быть насыщенным.**

***

№ 1.993

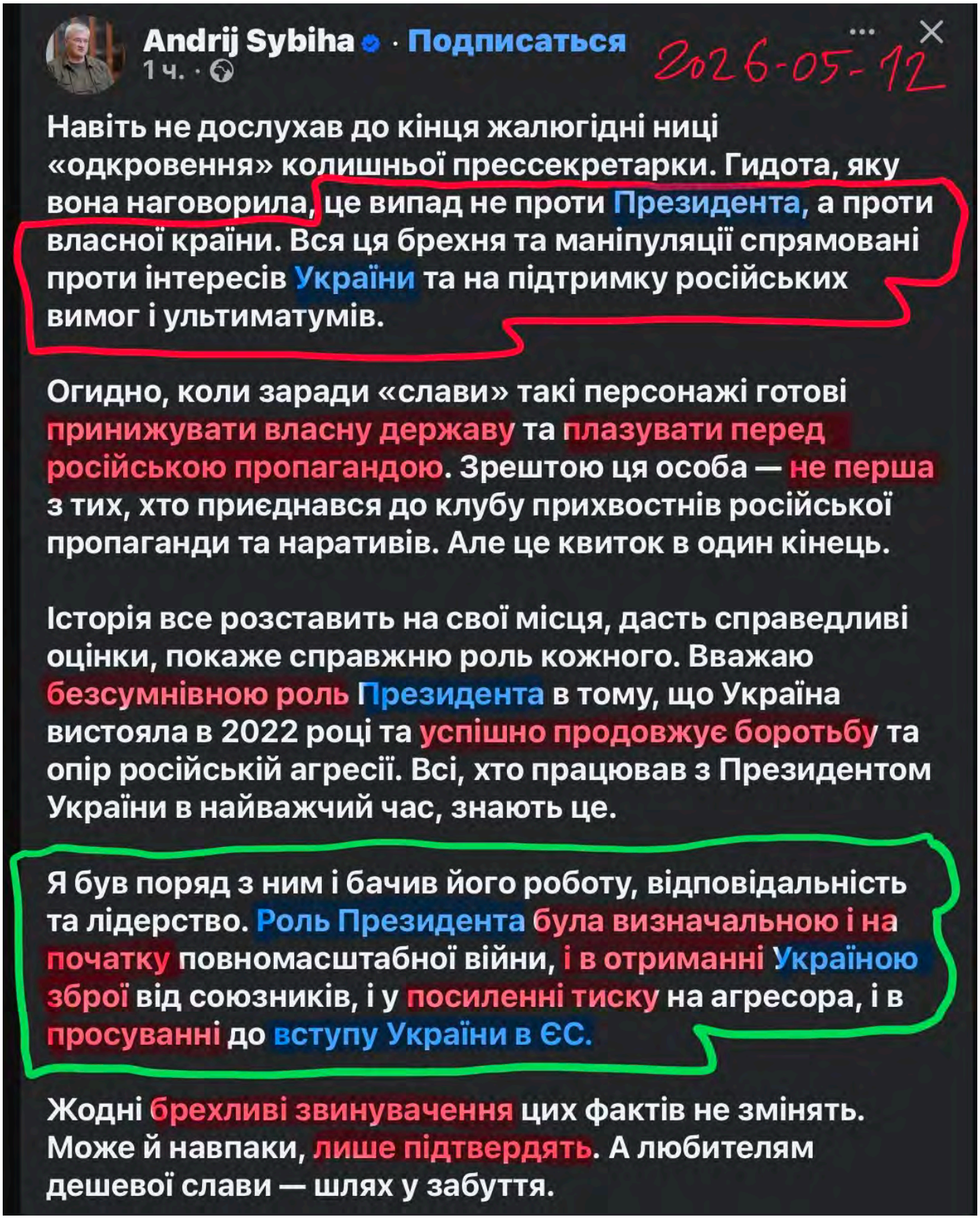

Рис1

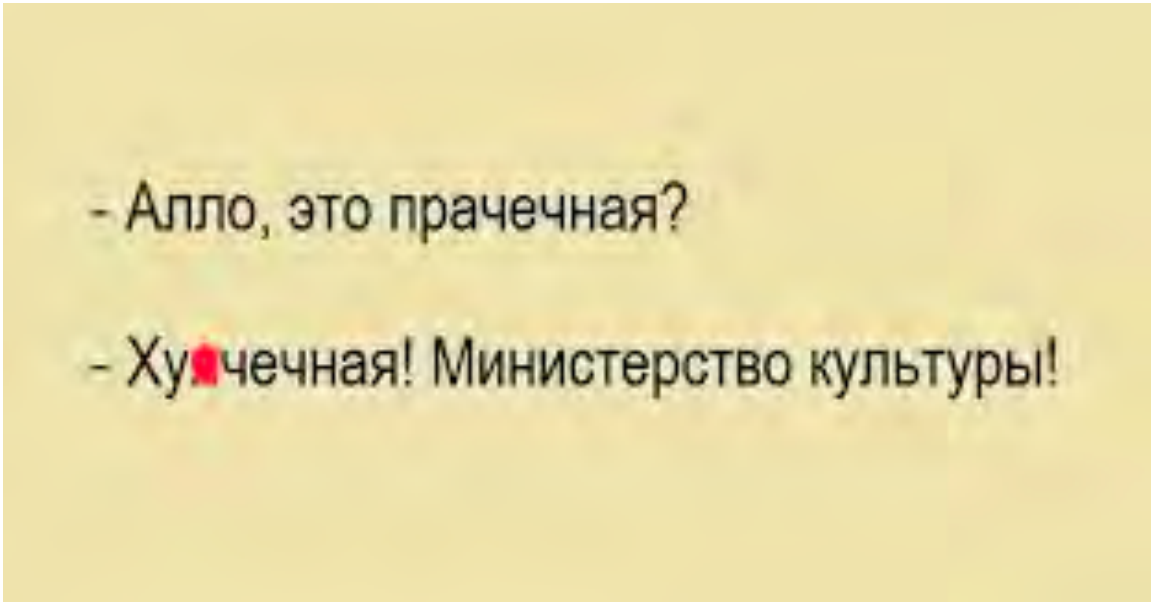

Рис2

***

№ 1.994

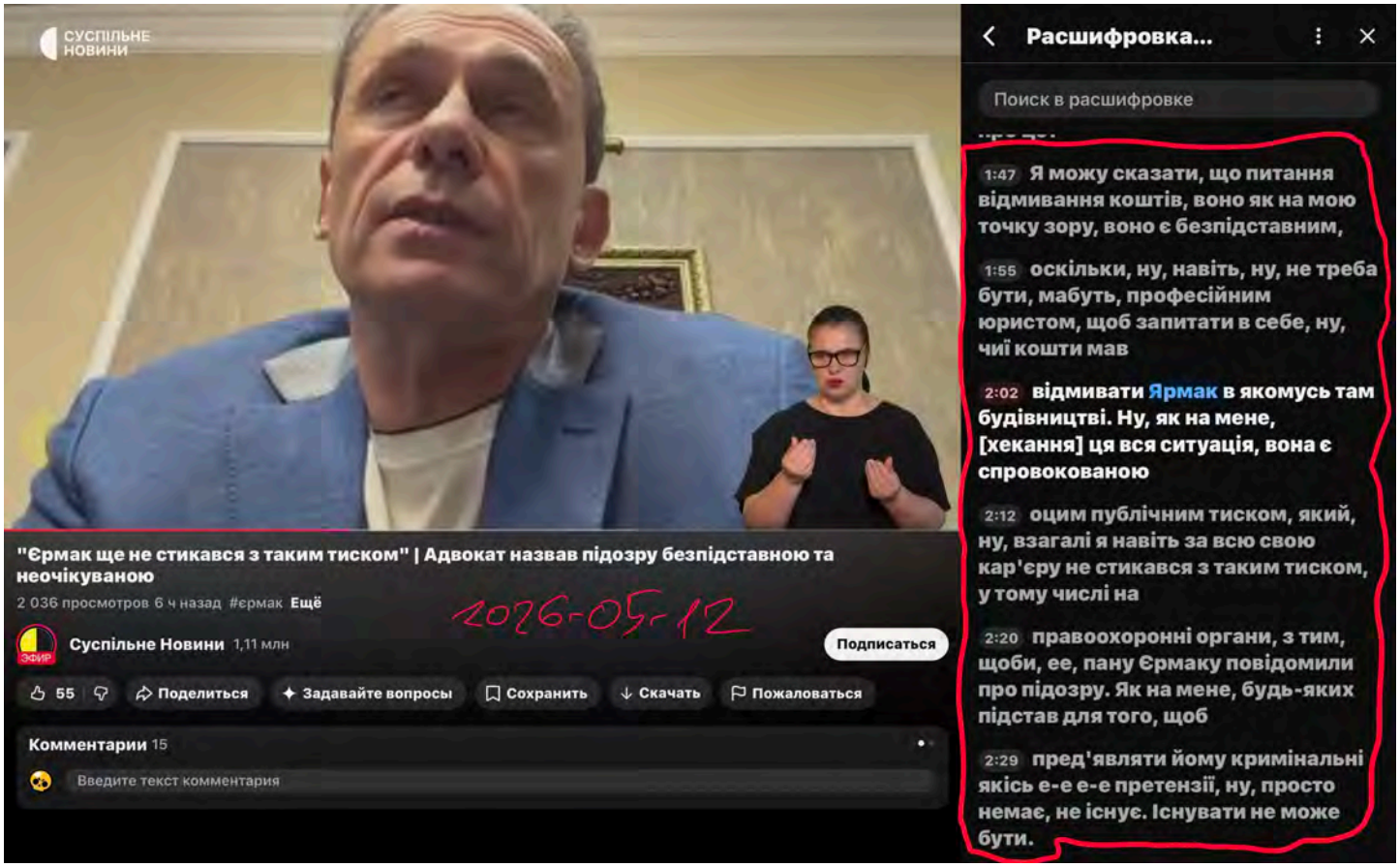

***

№ 1.995

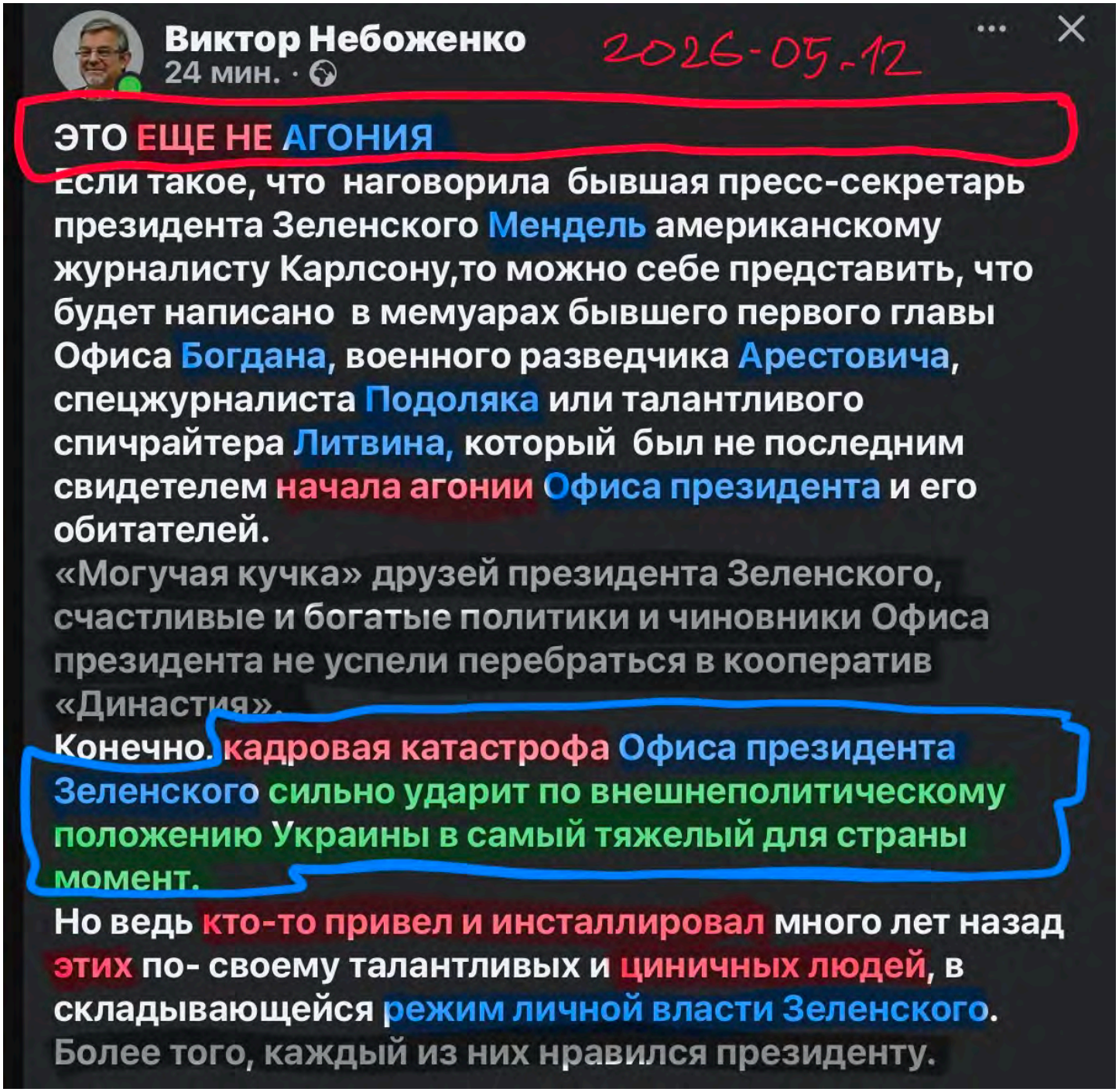
Виктор Небоженко
24 мин. ·
2026-05-12
ЭТО ЕЩЕ НЕ АГОНИЯ
Если такое, что наговорила бывшая пресс-секретарь президента Зеленского Мендель американскому журналисту Карлсону,то можно себе представить, что будет написано в мемуарах бывшего первого главы Офиса Богдана, военного разведчика Арестовича, спецжурналиста Подоляка или талантливого спичрайтера Литвина, который был не последним свидетелем начала агонии Офиса президента и его обитателей.
«Могучая кучка» друзей президента Зеленского, счастливые и богатые политики и чиновники Офиса президента не успели перебраться в кооператив «Династия».
Конечно, кадровая катастрофа Офиса президента Зеленского сильно ударит по внешнеполитическому положению Украины в самый тяжелый для страны момент.
Но ведь кто-то привел и инсталлировал много лет назад этих по- своему талантливых и циничных людей, в складывающейся режим личной власти Зеленского.
Более того, каждый из них нравился президенту.

***

№ 1.996

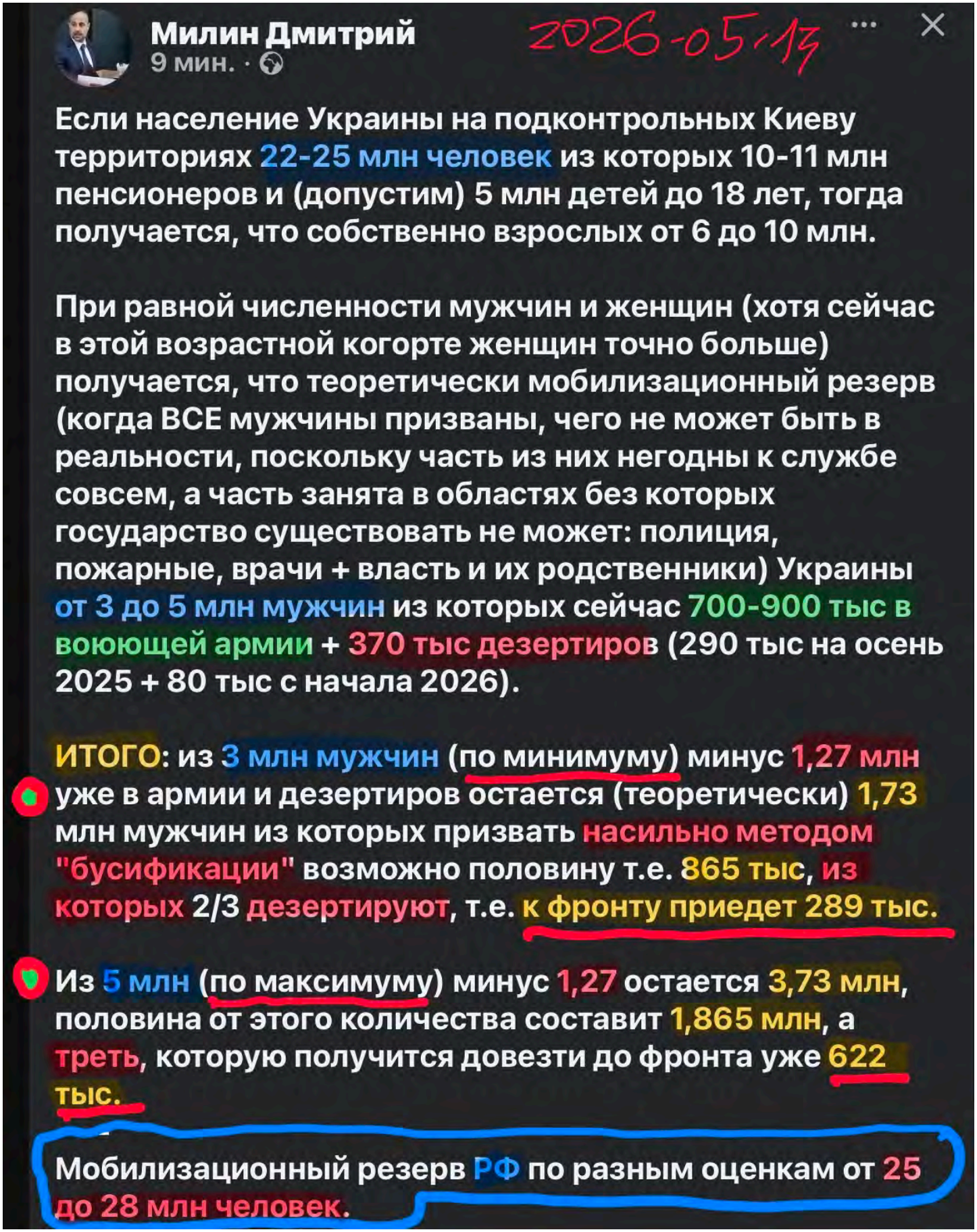
Милин Дмитрий
9 мин. ·
2026-05-13
Если население Украины на подконтрольных Киеву территориях 22-25 млн человек из которых 10-11 млн пенсионеров и (допустим) 5 млн детей до 18 лет, тогда получается, что собственно взрослых от 6 до 10 млн.
При равной численности мужчин и женщин (хотя сейчас в этой возрастной когорте женщин точно больше) получается, что теоретически мобилизационный резерв (когда ВСЕ мужчины призваны, чего не может быть в реальности, поскольку часть из них негодны к службе совсем, а часть занята в областях без которых государство существовать не может: полиция, пожарные, врачи + власть и их родственники) Украины от 3 до 5 млн мужчин из которых сейчас 700-900 тыс в воюющей армии + 370 тыс дезертиров (290 тыс на осень 2025 + 80 тыс с начала 2026).
ИТОГО: из 3 млн мужчин (по минимуму) минус 1,27 млн уже в армии и дезертиров остается (теоретически) 1,73 млн мужчин из которых призвать насильно методом "бусификации" возможно половину т.е. 865 тыс, из которых 2/3 дезертируют, т.е. к фронту приедет 289 тыс.
Из 5 млн (по максимуму) минус 1,27 остается 3,73 млн, половина от этого количества составит 1,865 млн, а треть, которую получится довезти до фронта уже 622 тыс.
Мобилизационный резерв РФ по разным оценкам от 25 до 28 млн человек.

***

№ 1.997

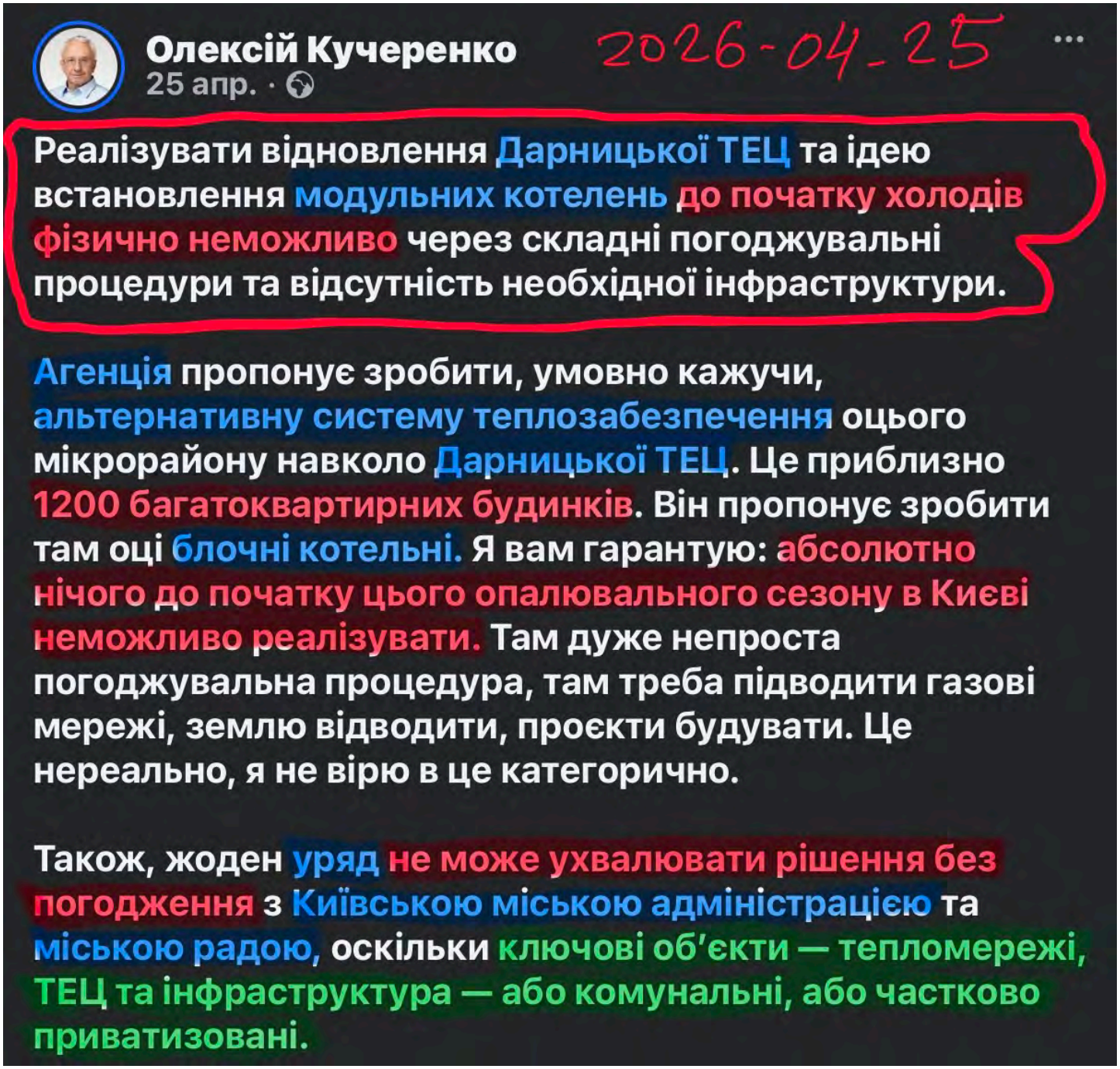
Олексій Кучеренко
25 апр. ·
2026-04-25
Реалізувати відновлення Дарницької ТЕЦ та ідею встановлення модульних котелень до початку холодів фізично неможливо через складні погоджувальні процедури та відсутність необхідної інфраструктури.
Агенція пропонує зробити, умовно кажучи, альтернативну систему теплозабезпечення оцього мікрорайону навколо Дарницької ТЕЦ. Це приблизно 1200 багатоквартирних будинків. Він пропонує зробити там оці блочні котельні. Я вам гарантую: абсолютно нічого до початку цього опалювального сезону в Києві неможливо реалізувати. Там дуже непроста погоджувальна процедура, там треба підводити газові мережі, землю відводити, проєкти будувати. Це нереально, я не вірю в це категорично.
Також, жоден уряд не може ухвалювати рішення без погодження з Київською міською адміністрацією та міською радою, оскільки ключові об'єкти — тепломережі, ТЕЦ та інфраструктура — або комунальні, або частково приватизовані.

Рис1

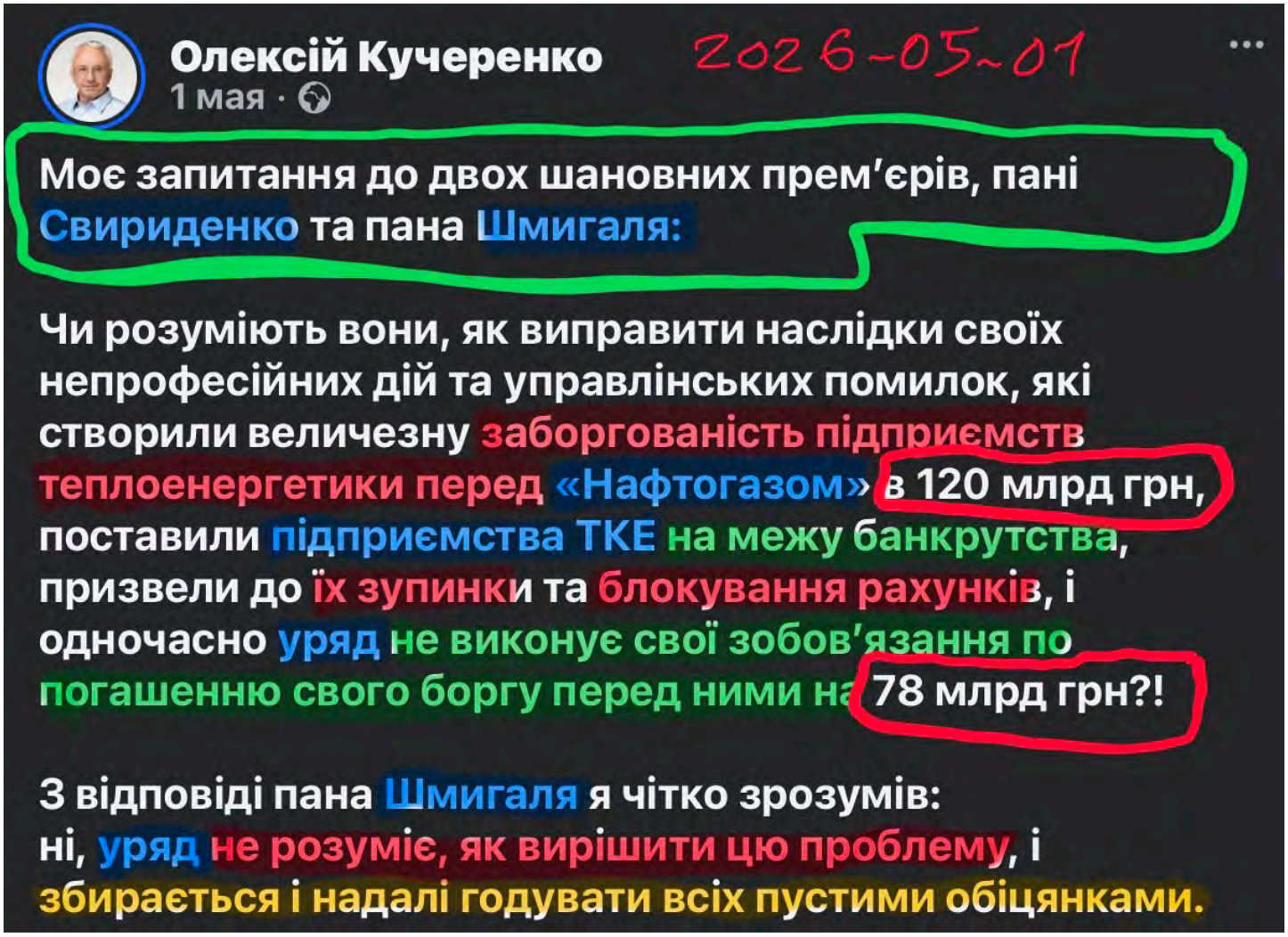
Олексій Кучеренко
1 мая ·
2026-05-01
Моє запитання до двох шановних прем'єрів, пані Свириденко та пана Шмигаля:
Чи розуміють вони, як виправити наслідки своїх непрофесійних дій та управлінських помилок, які створили величезну заборгованість підприємств теплоенергетики перед «Нафтогазом» в 120 млрд грн, поставили підприємства ТКЕ на межу банкрутства, призвели до їх зупинки та блокування рахунків, і одночасно уряд не виконує свої зобов'язання по погашенню свого боргу перед ними на 78 млрд грн?!
З відповіді пана Шмигаля я чітко зрозумів:
ні, уряд не розуміє, як вирішити цю проблему, і збирається і надалі годувати всіх пустими обіцянками.

Рис2

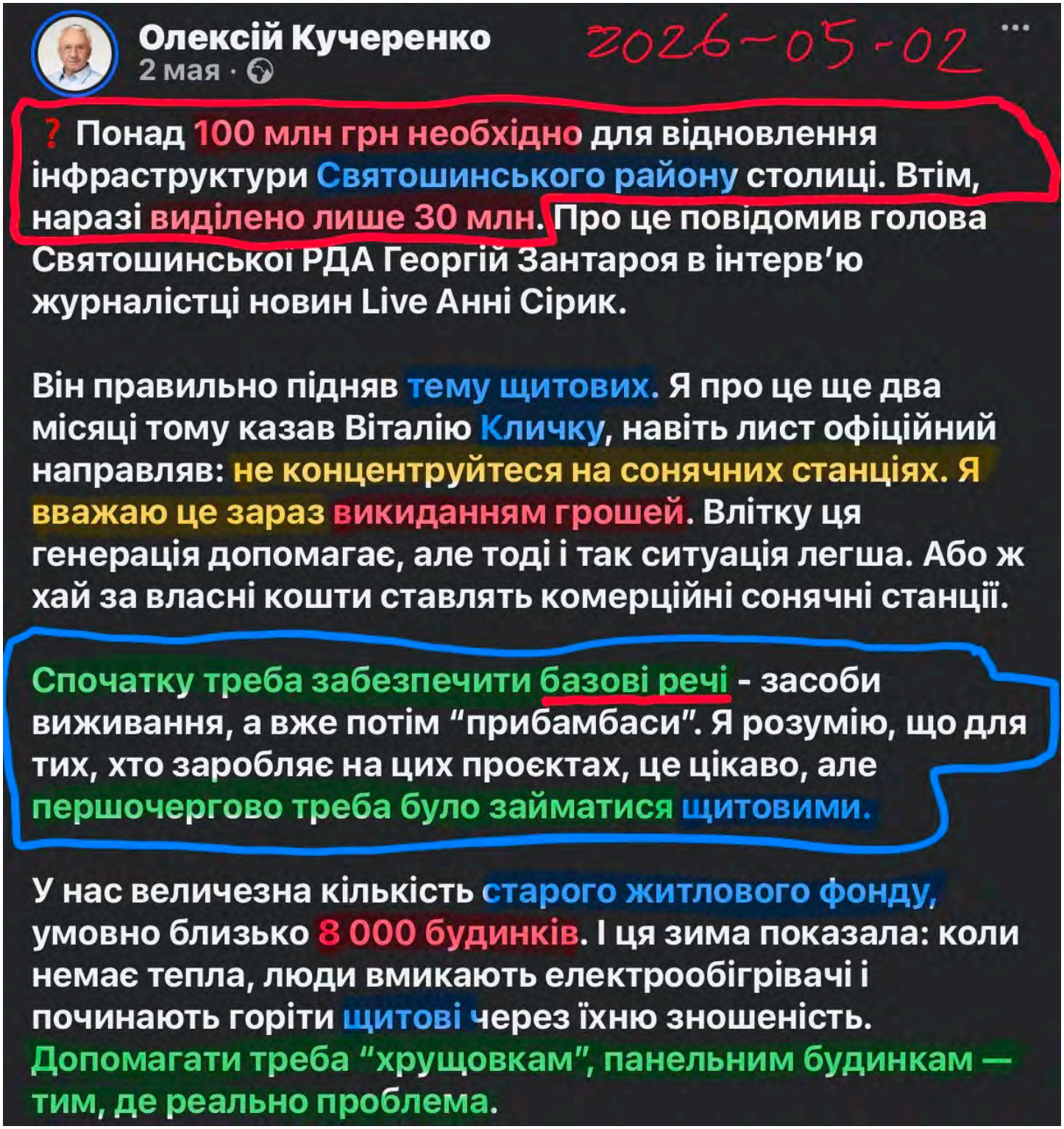
Олексій Кучеренко
2 мая ·
2026-05-02
? Понад 100 млн грн необхідно для відновлення інфраструктури Святошинського району столиці. Втім, наразі виділено лише 30 млн. Про це повідомив голова Святошинської РДА Георгій Зантароя в інтерв'ю журналістці новин Live Анні Сірик.
Він правильно підняв тему щитових. Я про це ще два місяці тому казав Віталію Кличку, навіть лист офіційний направляв: не концентруйтеся на сонячних станціях. Я вважаю це зараз викиданням грошей. Влітку ця генерація допомагає, але тоді і так ситуація легша. Або ж хай за власні кошти ставлять комерційні сонячні станції.
Спочатку треба забезпечити базові речі - засоби виживання, а вже потім "прибамбаси". Я розумію, що для тих, хто заробляє на цих проєктах, це цікаво, але першочергово треба було займатися щитовими.
У нас величезна кількість старого житлового фонду, умовно близько 8 000 будинків. І ця зима показала: коли немає тепла, люди вмикають електрообігрівачі і починають горіти щитові через їхню зношеність. Допомагати треба "хрущовкам", панельним будинкам — тим, де реально проблема.

Рис3

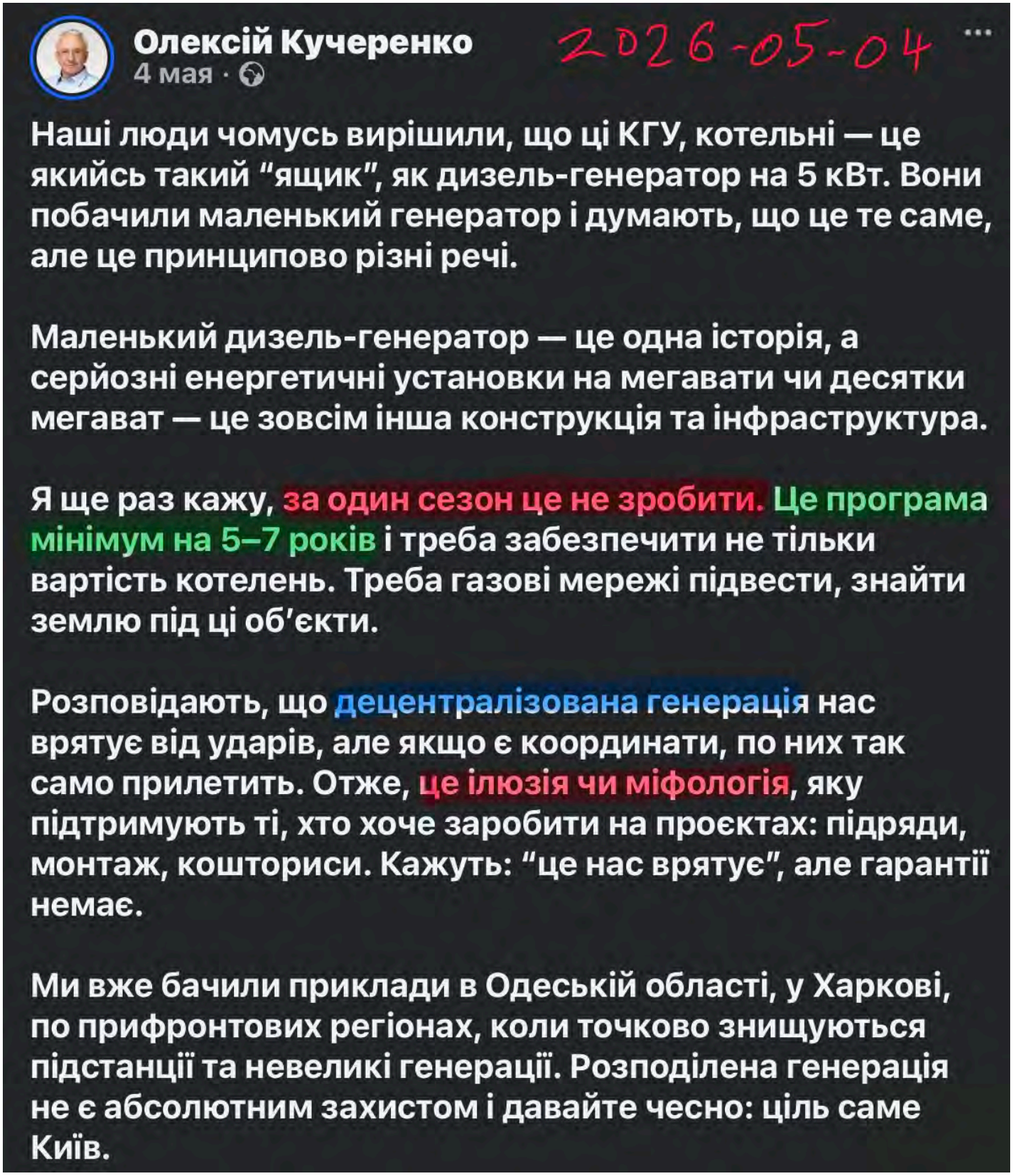
Олексій Кучеренко
4 мая ·
2026-05-04
Наші люди чомусь вирішили, що ці КГУ, котельні — це якийсь такий "ящик", як дизель-генератор на 5 кВт. Вони побачили маленький генератор і думають, що це те саме, але це принципово різні речі.
Маленький дизель-генератор — це одна історія, а серйозні енергетичні установки на мегавати чи десятки мегават — це зовсім інша конструкція та інфраструктура.
Я ще раз кажу, за один сезон це не зробити. Це програма мінімум на 5–7 років і треба забезпечити не тільки вартість котелень. Треба газові мережі підвести, знайти землю під ці об'єкти.
Розповідають, що децентралізована генерація нас врятує від ударів, але якщо є координати, по них так само прилетить. Отже, це ілюзія чи міфологія, яку підтримують ті, хто хоче заробити на проєктах: підряди, монтаж, кошториси. Кажуть: "це нас врятує", але гарантії немає.
Ми вже бачили приклади в Одеській області, у Харкові, по прифронтових регіонах, коли точково знищуються підстанції та невеликі генерації. Розподілена генерація не є абсолютним захистом і давайте чесно: ціль саме Київ.
Рис4

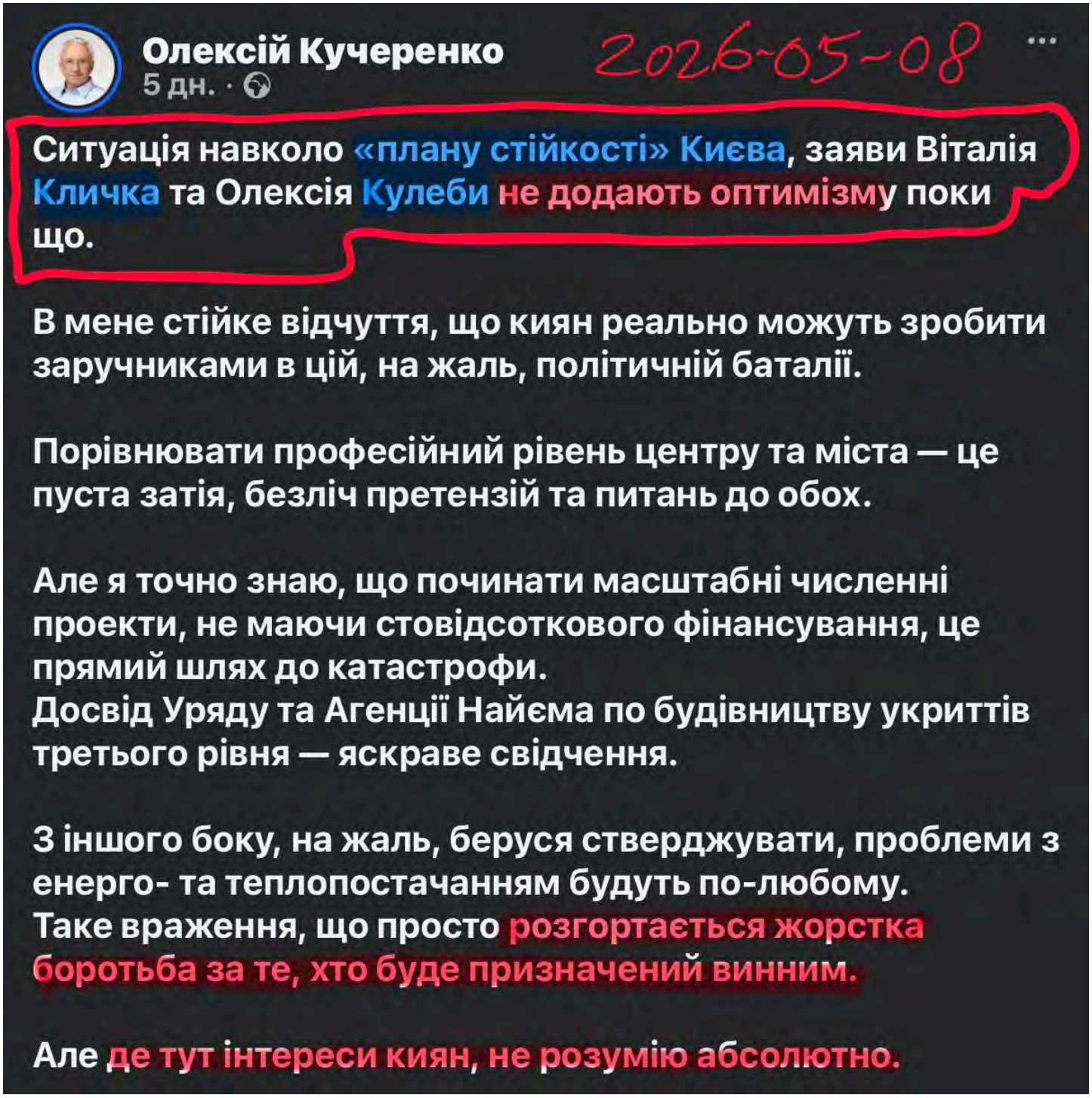
Олексій Кучеренко
5 дн. ·
2026-05-08
Ситуація навколо «плану стійкості» Києва, заяви Віталія Кличка та Олексія Кулеби не додають оптимізму поки що.
В мене стійке відчуття, що киян реально можуть зробити заручниками в цій, на жаль, політичній баталії.
Порівнювати професійний рівень центру та міста — це пуста затія, безліч претензій та питань до обох.
Але я точно знаю, що починати масштабні численні проекти, не маючи стовідсоткового фінансування, це прямий шлях до катастрофи.
Досвід Уряду та Агенції Найєма по будівництву укриттів третього рівня — яскраве свідчення.
З іншого боку, на жаль, беруся стверджувати, проблеми з енерго- та теплопостачанням будуть по-любому.
Таке враження, що просто розгортається жорстка боротьба за те, хто буде призначений винним.
Але де тут інтереси киян, не розумію абсолютно.
Рис5

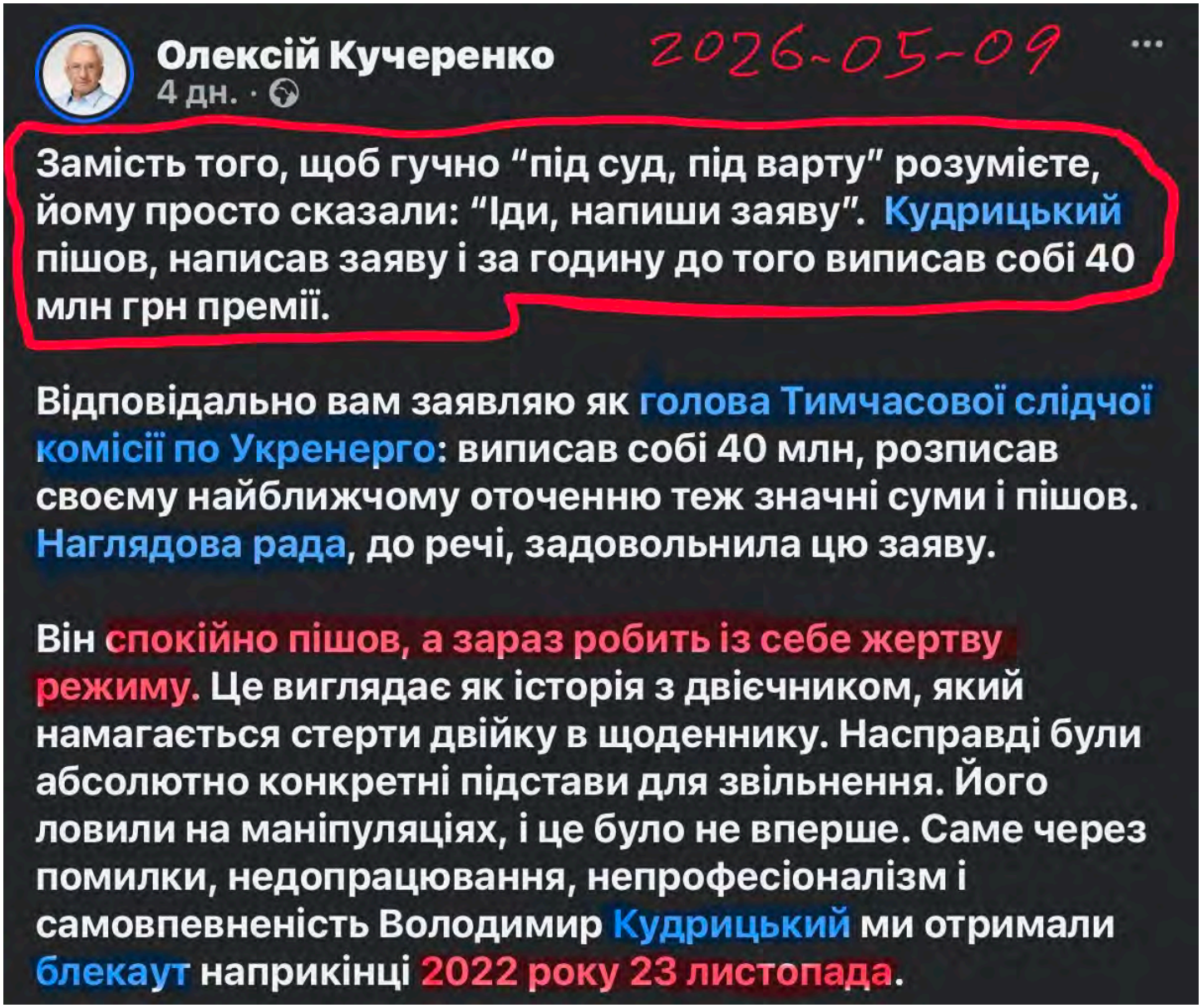
Олексій Кучеренко
4 дн. ·
2026-05-09
Замість того, щоб гучно “під суд, під варту” розумієте, йому просто сказали: “Іди, напиши заяву”. Кудрицький пішов, написав заяву і за годину до того виписав собі 40 млн грн премії.
Відповідально вам заявляю як голова Тимчасової слідчої комісії по Укренерго: виписав собі 40 млн, розписав своєму найближчому оточенню теж значні суми і пішов. Наглядова рада, до речі, задовольнила цю заяву.
Він спокійно пішов, а зараз робить із себе жертву режиму. Це виглядає як історія з двієчником, який намагається стерти двійку в щоденнику. Насправді були абсолютно конкретні підстави для звільнення. Його ловили на маніпуляціях, і це було не вперше. Саме через помилки, недопрацювання, непрофесіоналізм і самовпевненість Володимир Кудрицький ми отримали блекаут наприкінці 2022 року 23 листопада.
Рис6

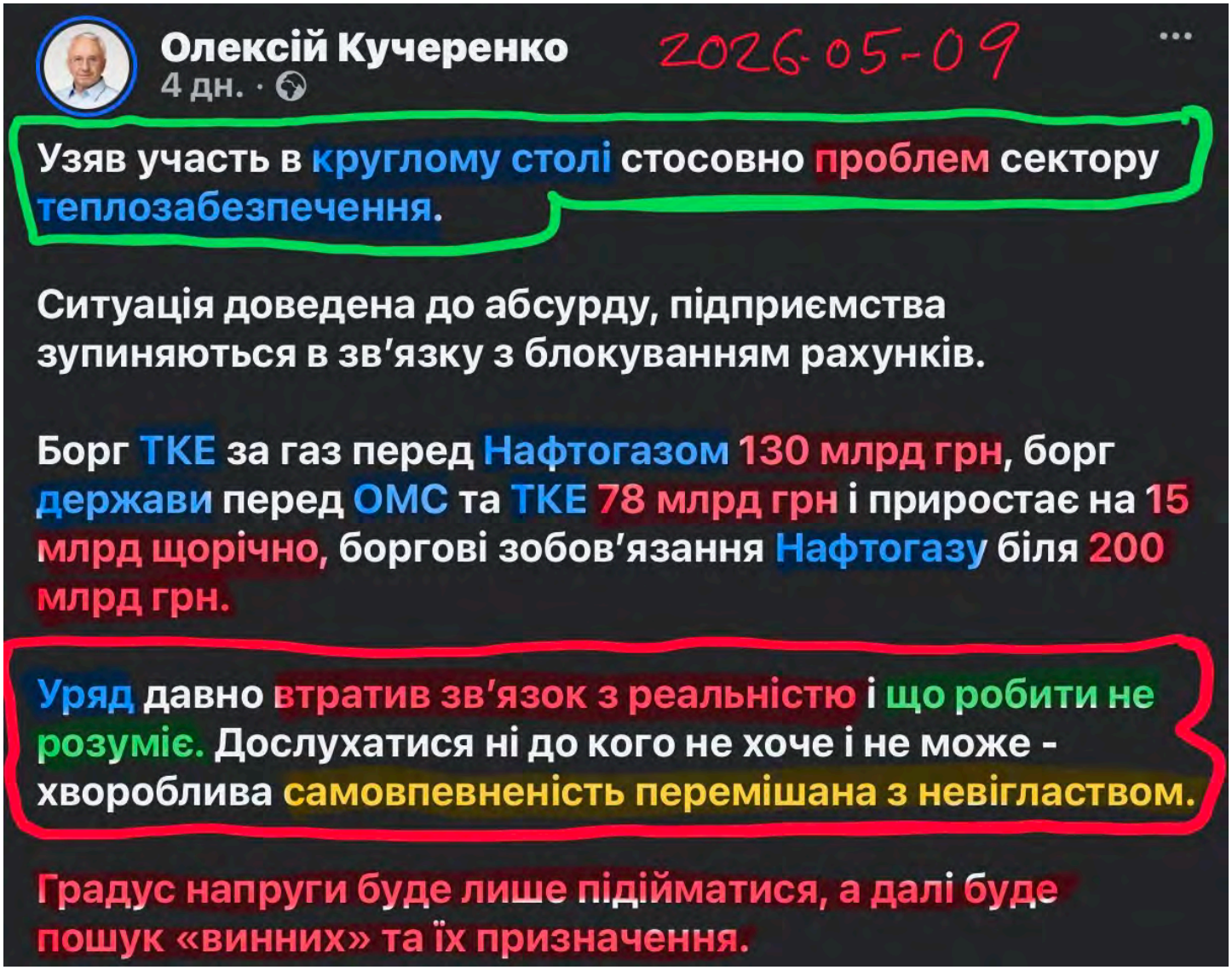
Олексій Кучеренко
4 дн. ·
2026-05-09
Узяв участь в круглому столі стосовно проблем сектору теплозабезпечення.
Ситуація доведена до абсурду, підприємства зупиняються в зв'язку з блокуванням рахунків.
Борг ТКЕ за газ перед Нафтогазом 130 млрд грн, борг держави перед ОМС та ТКЕ 78 млрд грн і приростає на 15 млрд щорічно, боргові зобов'язання Нафтогазу біля 200 млрд грн.
Уряд давно втратив зв'язок з реальністю і що робити не розуміє. Дослухатися ні до кого не хоче і не може - хвороблива самовпевненість перемішана з невіглаством.
Градус напруги буде лише підійматися, а далі буде пошук «винних» та їх призначення.

Рис7

***

№ 1.998

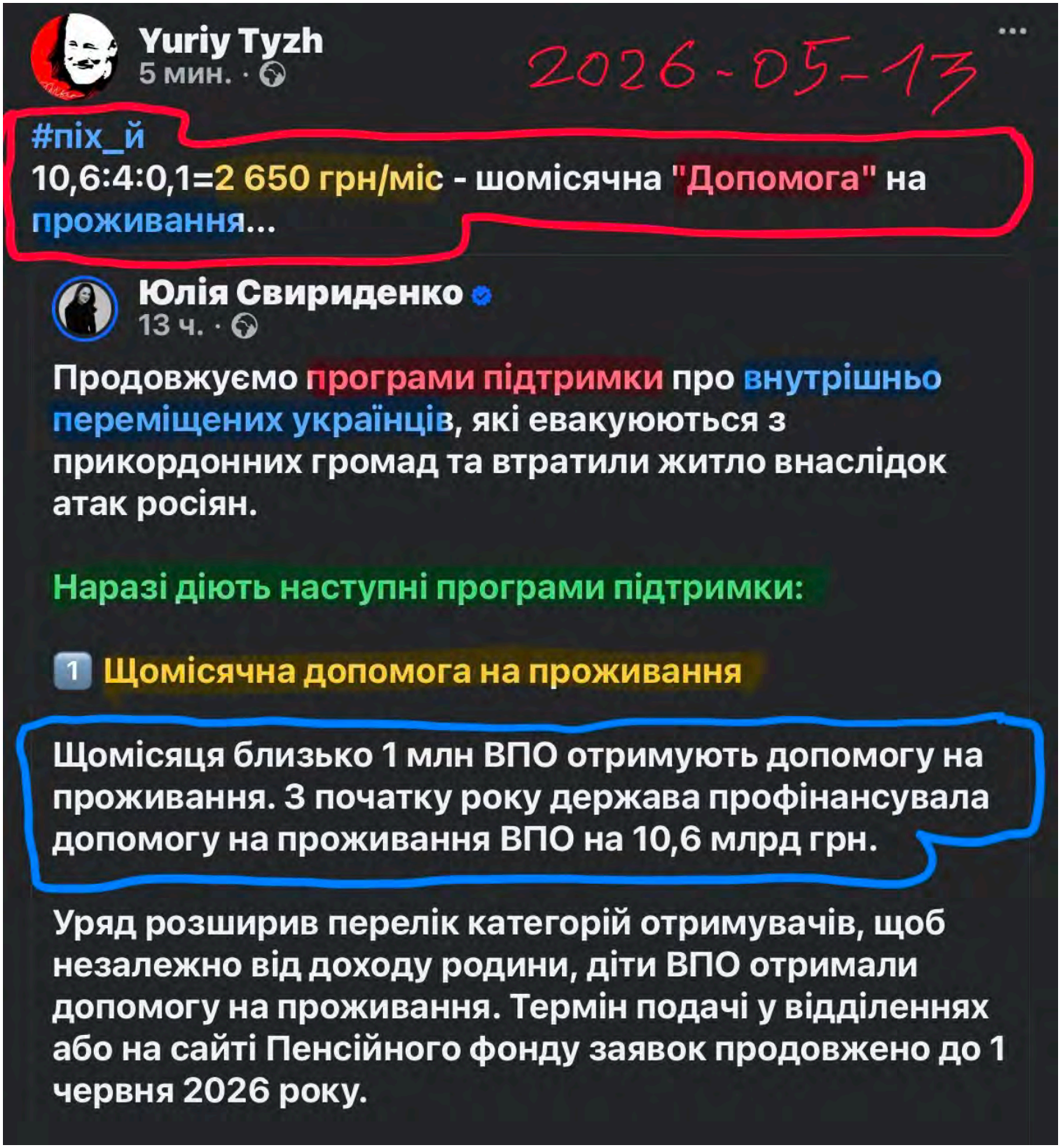
Yuriy Tyzh
5 мин. ·
2026-05-13
#піх_й
10,6:4:0,1=2 650 грн/міс - шомісячна "Допомога" на проживання...
Юлія Свириденко
13 ч. ·
Продовжуємо програми підтримки про внутрішньо переміщених українців, які евакуюються з прикордонних громад та втратили житло внаслідок атак росіян.
Наразі діють наступні програми підтримки:
1 Щомісячна допомога на проживання
Щомісяця близько 1 млн ВПО отримують допомогу на проживання. З початку року держава профінансувала допомогу на проживання ВПО на 10,6 млрд грн.
Уряд розширив перелік категорій отримувачів, щоб незалежно від доходу родини, діти ВПО отримали допомогу на проживання. Термін подачі у відділеннях або на сайті Пенсійного фонду заявок продовжено до 1 червня 2026 року.

***

№ 1.999

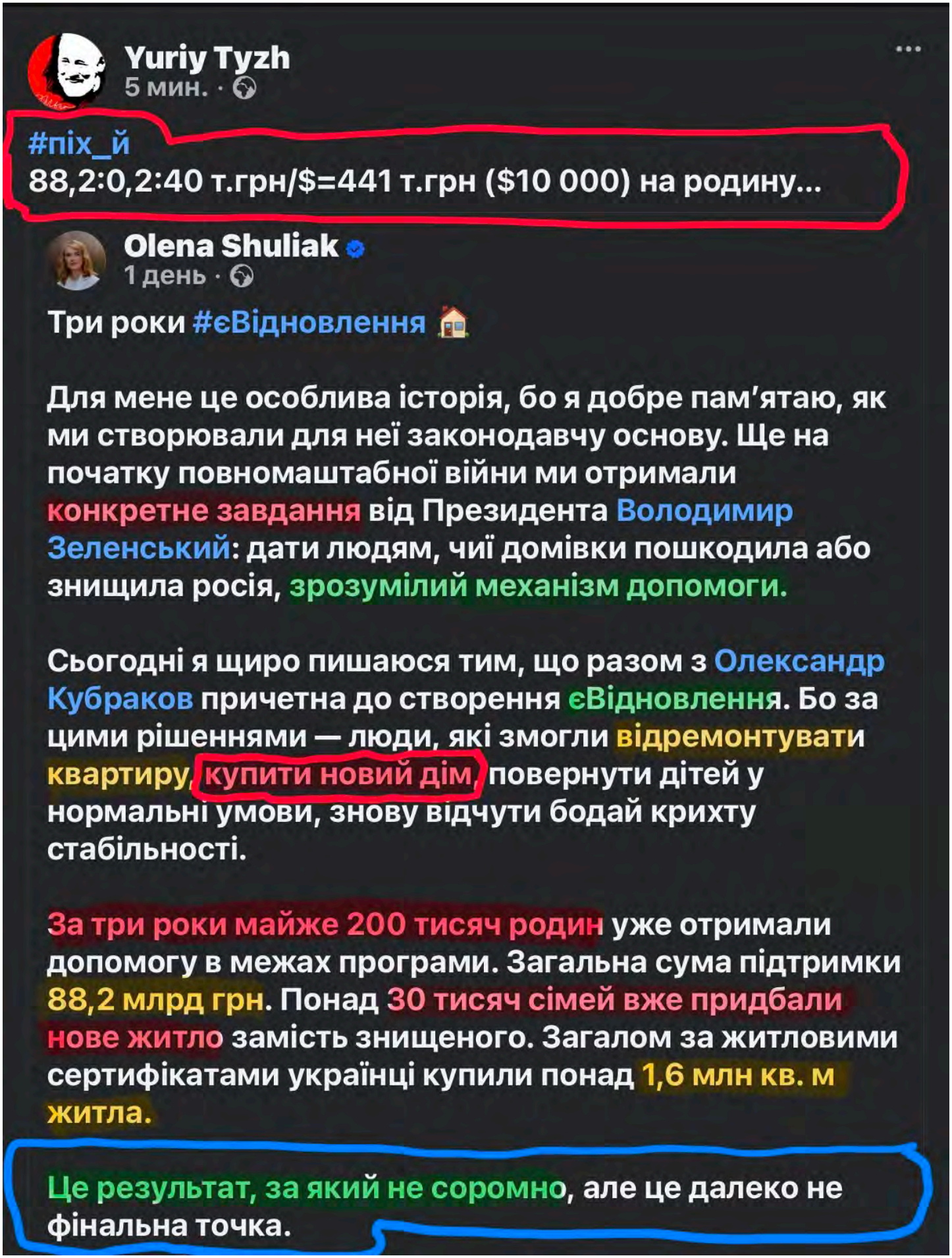
Yuriy Tyzh
5 мин. ·
#піх_й
88,2:0,2:40 т.грн/$=441 т.грн ($10 000) на родину...
Olena Shuliak
1 день ·
Три роки #єВідновлення
Для мене це особлива історія, бо я добре пам'ятаю, як ми створювали для неї законодавчу основу. Ще на початку повномасштабної війни ми отримали конкретне завдання від Президента Володимир Зеленський: дати людям, чиї домівки пошкодила або знищила росія, зрозумілий механізм допомоги.
Сьогодні я щиро пишаюся тим, що разом з Олександр Кубраков причетна до створення єВідновлення. Бо за цими рішеннями — люди, які змогли відремонтувати квартиру, купити новий дім, повернути дітей у нормальні умови, знову відчути бодай крихту стабільності.
За три роки майже 200 тисяч родин уже отримали допомогу в межах програми. Загальна сума підтримки 88,2 млрд грн. Понад 30 тисяч сімей вже придбали нове житло замість знищеного. Загалом за житловими сертифікатами українці купили понад 1,6 млн кв. м житла.
Це результат, за який не соромно, але це далеко не фінальна точка.

***

№ 2.000

Станом на весну 2026 року в Україні офіційно обліковано близько 4,6 млн внутрішньо переміщених осіб (ВПО). З них майже 900 тисяч — це діти. Реальна кількість переселенців може бути вищою, оскільки частина людей не реєструється. Новини про права людини +3

Основні факти про ВПО у 2026 році:

- **Найбільше переселенців** прийняли Харківська (понад 500 тис.), Донецька (понад 500 тис.) та Дніпропетровська (понад 470 тис.) області, а також Київ.
- **Діти:** Серед ВПО майже 900 тисяч дітей.
- **Виплати:** Розмір допомоги становить 2000 грн для дорослих та 3000 грн для дітей та людей з інвалідністю.
- **Житло:** Понад 2 млн родин ВПО потребують забезпечення житлом. Слово і Діло +4

Найбільша кількість ВПО наразі зареєстрована у прифронтових регіонах та у столиці. Слово і Діло

***